

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

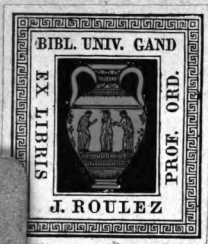
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

22

8421

Acc 8421

UNIVERS

Digitized by Google

G. J. Becker

J. Rouler, Jr.

MELETEMATA
E
DISCIPLINA ANTIQUITATIS.

OPERA
FRIDERICI CREUZERI
THEOLOG. AC PHILOSOPH. DOCTORIS ET LITERARUM
GRAECARUM LATINARUMQUE IN ACADEMIA
HEIDELBERGENSI PROFESSORIS.

PARS PRIMA.
ANECDOTA GRAECA
EX
CODICIBUS MAXIME PALATINIS
DEPROMTA
CUM
NOTITIA ILLORUM LIBRORUM
ET ANIMADVERSIONIBUS.

LIPSIAE
IN BIBLIOPOLIO HAHNIANO
MDCCCXVII.

G. J. Becker
Heidelberg d. 8. Junius 1817.

**OPUSCULA
MYTHOLOGICA
PHILOSOPHA, HISTORICA
ET GRAMMATICA**

**EX
CODICIBUS GRAECIS
MAXIME PALATINIS**

**NUNC PRIMUM EDIDIT
EORUMQUE LIBRORUM NOTITIAM
ET ANNOTATIONEM**

**ADJECIT
FRIDERICUS CREUZER**

**THEOLOG. AC PHILOSOPH. DOCTOR ET LITERARUM
GRAECARUM LATINARUMQUE IN ACADEMIA
HEIDELBERGENSI PROFESSOR.**

**LIPSIÆ
IN BIBLIOPOLIO HAHNIANO
MDCCCXVII.**

Prooemium.

Habebunt haec Meletemata et *Commentarios* in scriptores Graecos Latinosque et *Anecdota*. Commentariis interponentur Diatribae ex hoc orbe literarum, etiam de priscae artis monumentis, Epistolaeque ac Relationes super libris libellisve ex eo genere insignioribus. In Commentationum numero erunt *Herodoteae*, quas ego, posteaquam lucem vidit egregia Schweighaeuseri Musarum editio, tandem in publicam notitiam deinceps prodere constitui.

Atque in universo hoc genere lucubrationum sermo usurpabitur non minus vernaculus, quam

Latinus; videlicet ubi commodum fuerit, aut res poscere videatur. Archaeologicis commentationibus adjicientur figurae vel in aere sculptae vel in lapide expressae.

Anecdota quidquid vel praefationis subjicietur vel annotationis etiam, id omne, ut mos postulat eruditorum, latine scribetur. Sunt autem haec Inedita *graeca* pleraque, neque solum variae lectiones, verum etiam libri integri necdum descripti typis. Quae Anecdota, desumta ex variis codicibus, per horum Meletematum tomos ita distribuentur a nobis, ut singula, junctim collecta singulis partibus, hæud ita magno pretio sibi parare possint studiosi literarum, qui universum Commentariorum Anecdotorumque corpus coëmere minus valeant.

Ac quod imprimis mecum laetor, exstiterunt huic consilio fautores aliquot adjutoresque eruditi, in his primarii, qui meam tenuitatem suâ copiâ explebunt.

Neque vero qui *Seminario* nostro *philologico* sodales sunt adscripti iis copiam factam nolumus commentandi, inque rem literarum publicam prodendi specimina lucubrationum; videlicet iis qui dudum tirocinia posuerunt, et cudere videntur posse quod honeste lucem videat.

Curabitur autem a nobis, ut, quoad ejus fieri possit, plurimae etiam Commentationes nostrae ac nostrorum sodalium aliquid praesidii habeant ornamentique *abs codicibus manuscriptis* cum aliis, tum vero etiam *Palatinis*.

Atque, quod felix faustumque sit, ab his ipsis libris Palatinis hoc universum scriptionis consilium nunc cum maxime auspicandum duxi. Constat enim aliunde, nuper admodum, annuente Divinâ Providentiâ, primum Parisiis restitutos omnes, qui quidem illic fuerant, codices nostros, 138 numero, graecos maxime atque latinos; deinde Româ redditum esse nobis quidquid Germanicorum librorum in bibliotheca Palatina fuerat, additis aliis aliquot ex eodem genere, ut horum quidem 852 numerus efficiatur. Itaque factum est, ut 890 libri manuscripti, quasi ab exsilio retracti, ad nostros Lares remearent.

Quod quidem beneficium quantum sit quamque salutare rebus nostris, quibusque maxime fautoribus debeatur, nuper admodum publice testatum fecit Academia nostra Heidelbergensis, usa et ore et manu *Friderici Wilkenii*, tunc Prorectoris sui; cujus in universo illo negotio obeundo praecipuae partes fuerunt. Neque tamen ego in hac causâ, tam felici literis nostris, meae quoque vocis officium hoc loco desiderari patiar. Verum, quod et privatum hominem decet, et unice congruit tenuitati hujus meae scriptionis, breviter simpliciterque referam, vel potius adumbrabo, quâ factum sit quorumque studio, ut partim saltem membranarum Palatarum denuo possimus tractare in manibus. Videlicet factum est felicibus auspiciis et singulari plane munificentia Potentissimorum Principum FRANCISCI PRIMI AUSTRIAE IMPERATORIS et FRIDERICI GUILIELMI REGIS BORUSSIAE. Quibus Principibus unice ductis, amore patriae Germaniae,

ejusque gratiâ contendentibus, negare noluit PIUS SEPTIMUS PONTIFEX MAXIMUS, quo minùs ea certe, quae supra diximus, veluti postliminio tandem huc redirent. Qua in re certatim operam suam et polliciti sunt et praestiterunt cum CAESARIS REGISQUE tum MAGNI DUCIS BADARUM, Optimi Principis nostri, illustrissimi amici: *Serenissimus Princeps de Metternich, Serenissimus Princeps de Hardenberg; Liber Baro de Wessenberg, L. B. de Humboldt, L. B. de Altenstein, L. B. de Müffling, L. B. de Lebzeltern, L. B. de Haacke, L. B. de Berkheim, L. B. de Reichenstein et L. B. de Berstedt.* Etiam *Eichrodtii*, Viri Consultissimi, in hac caussâ eandem humanitatem dexteritatemque experti sumus, quam in reliquis nostris rebus omnibus. Neque silenda sunt officiâ, quae haud vulgaria in nosmet redundarunt, *Canovae* Equitis ac statuarii celeberrimi. Verum, quod supra monui, horum nomina dudum in fastos retulit nostra Academia, neque unquam tam singularis beneficii memoriam evanescere patietur. Neque vero hujus academiae cives ullâ re magis grati esse poterimus erga eos, qui de nobismet tantopere promeruerunt, quam si hoc agemus, ut recuperatarum copiarum usum cum iis omnibus communicare studeamus, quicunque bonarum literarum caussâ cupiunt.

Haec ego mecum reputans, quo ei consilio, quantum in me est, facerem satis, constitui, in hoc limite Meletematum edere in vulgus aliquid Anecdotorum, sumtum ex illis ipsis codicibus *Palatinis*, ita

tamen, ut subinde inspergerem; quod ex aliis libris scriptis ductum a me his ipsis membranis prodesse inque doctorum hominum notitiam commendari utiliter videretur posse.

In quo bifariam admonendi sunt eruditi lectores. Primum ut, quod aliis in rebus multo jucundioribus, nemine refragante, locum habere solet: *Trahi sud quemque voluptate*: ejusdem dicti veniam, in hac re, laboris taedique plenâ, impertiant mihi. Nimirum ut in tractandis codicibus meo me potissimum genio duci patiar; neque mirentur in duobus me imprimis codicibus esse versatum, indeque nil fere nisi *mythologumena* depromsisse et quae ad *rerum scriptores philosophosque* pertineant, eaque, quo studiosis literarum inservirem, uberiore aliquanto annotatione instruxisse. Ego vicissim nemini invidebo, si quis, aliis rebus intentus, ex eodem penore librorum manuscriptorum vel illustriora protulerit in lucem Germaniae vel uberiora etiam,

Deinde quod vere novo facere solemus, hoc idem faciendum mihi est. Etenim quo tempore hibernus rigor vixdum relanguit, terraque diuturno frigore adstricta flores plurimos etiamnunc occaecatos cohibet: tunc quidem et bellis placet ac tenuis viola cum lentâ anemone: neque continuo plenâ rosaria expectimus, neque densis liliæ inambulare discupimus, et reliquorum etiam florum odore recreari, qui tepidioris auræ sunt. Sic nimirum et ego, in hoc novello florilegio, bonarum artium non nisi primitias offero: uberiora, uti quidem spero, oblaturus alias, ex uberioribus copiis. Quod reliquum est,

plagularum a prelo madentium corrector exstitit
oculatissimus et quem eruditorum dudum praedicat
respublica *Godofredus Henricus Schäfer*, Vir huma-
nissimus mihiq̃ue amicissimus.

Scribebam Heidelbergae ipsis Kalendis Juliis
anni MDCCCXVI.

A r g u m e n t u m. *)

I. *Notitia codicis Palatini nr. 132. cum Excerptis ex eodem et aliis quibusdam, in his Palatino nr. 45.*

1) Loci breviores, grammatici maxime argumenti,
collati cum aliis codd. mss. p. 1

2) De vocibus animalium, ex codd. Palatt. nr. 45.
et 132. 10

3) *Nicetae Serrariensis, Metropolitae, Deorum
Dearumque Epitheta*, ex cod. Palat. eruta et col-
lata cum codd. Dresdensi ac Monacensi, subje-
cta singulis epithetis annotatione. 14

II. *Allegoriae nominum Deorum Dearumque* ex cod. Pa-
latino nr. 40. subjecta editoris annotatione. 42

III. *Aliquot Μυθολογῆματα*, ex scholiis in *Odyseam*,
in codice Palatino nr. 45. cum brevi annotatione. 48

*) Indices rerum verborumque adjicientur ad calcem primi voluminis Meletematum et sic deinceps reliquorum.

IV. *Nonni Narrationes viginti, maximam partem mythologicae, ad Gregorii Nazianzeni Orationem in laudem Basilii Magni, e duobus codicibus Monacensibus nunc primum editae, et annotatione subjecta illustratae.*

P. 59

V. *Lectiones Platonicae, e codice Palatino nr. 129. Adduntur scholia aliquot inedita cum ex hoc codice, tum ex aliis.*

98

I. *Notitia codicis Palatini nr. 152. cum Excerptis ex eodem et aliis quibusdam libris scriptis.*

Est codex chartaceus formae octonariae, foliorum 258, seculi XV. Habet autem in limine *Philostrati* vitas Sophistarum, neque tamen integras, ut quae desinant in Herodis Attici extremis.

Sequitur folio 57. recto *Dionysii Halicarn.* de compositione verborum *epitome*. Inscribitur: *Διονυσίου ἀλικαρνασσίας τοῦ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων ἐπιτομή*. Incipit: *Δῶρον τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε ροῦφι μελίτιε τοῦτο δίδωμι*. Desinit fol. 88. rect. (p. 436. Schaeferi). Extrema sic habent: *τρίτον δέ, δι' ἅκρας κομμάτιον· τέταρτον δέ, οἱ οἱ ἀθήνη πέφραδε δῖον ὑφορβόν· ἐξ ἡμισι χίων δύο· ἔπειτα τὸ τελευταῖον· οἱ οἱ βιώτοιο μάλιστα κήδετο οἰκίων· οὕς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς* (ita correctum in margine: in textu erat scriptum *ἀχιλλεύς*) *ἀτελῇ μὲν οὖν τὸν τρίτον ποιοῦν στίχον· τοῦ δέ τετάρτου τῇ προσθήκῃ, τὴν ἀκρίβειαν ἀφηρημένον· τὰ δ' αὐτὰ νοητέον καὶ τοῖς ἱαμβικοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις μέτροις, ὧν παρὰ τοῖς τραγικοῖς μυρῆα τὰ παραδείγματα. τοιαῦτα δ' ἐστὶ τὰ ὅμοια τοῖς καλοῖς λόγοις μέτρα καὶ μέλη, διὰ ταύτας γινόμενα τὰς αἰτίας.*²⁾

²⁾ Haec ego aliquanto plura descripsi, quo constaret de indole codicis, qui licet recentioris aevi, tamen lectionum bonitate commendari videtur. Et in plurimis haec Palatina epitome congruit cum epitome codicis Darmstadini, cujus excerpta penes me sunt, accuratissime confecta opera Meletem. I.

Haec excipit fol. 89. rect. *Hephaestionis* Enchiridion de Metris. Vitiosissimi Codicis Apographum. — Cf. *Hermannum* in Addendis ad Elementa rei metricae. Sequitur fol. 150. rect. *Aristoteles* de Virtutibus et Vitiis, inscript. ἀριστοτέλους περὶ ἀρετῶν. Incipit: ἐπαινετὰ μὲν εἰσὶ τὰ καλὰ, ψεκτὰ δὲ τὰ αἰσχρά. Desinit: τῆς δὲ κακίας ἐστὶ τὰ ἐναντία ταῦτα, ἅπαντα τὰ τῆς κακίας καὶ τῶν παρακολουθοῦντων αὐτῇ τῶν ψεγομένων ἐστὶ: Quae qui conferat cum textu Sylburgii p. 220. 227. 295. is continuo intelliget, eum non usum esse hoc codice, atque idem conqueritur in epistolâ ad M. A. Muretum, se in libello de virtutibus nullum librum scriptum consulere potuisse.

Fol. 155. vers. et seqq. legitur *Isocratis* paraeneticus oratio ad Demonicum. Eam fol. 163. rect. excipit *Phrynichi* Ecloga nominum et verborum Atticorum; neque vero integra. Desinit enim fol. 178. rect. in iis,

et studio *Fr. X. Werferi* Monacensis, quo tempore Heidelbergae agebat Seminarii philologici Sodalis. De Darmstadino libro, quem Bastius coëmerat, vid. annot. ad Plotinum de Pulcrit. p. CXXXVIII. et p. 199. atque confer *Goellerum* ad Dionysii libr. de compos. ab ipso editum pag. 296 seq.; unde discas, utriusque codicis et titulum eundem esse et idem initium. Eadem plane etiam clausula est, quam supra exhibuimus. Nec minus in singulis lectionibus congruunt hi libri. Argumento sint quae supra diducto caractere scripsimus. Illud *ἡμῶν* nuper attigit doctiss. Seidlerus ad Euripidis Troad. vers. 153. Jam cum Darmstadini libri eximii pretii sint haud paucae lectiones: vides, in hac congruentiâ, Palatini codicis non minorem praestantiam esse. Proinde Dionysianae epitomes utriusque lectiones Schaefero obtulimus, si quando uti velit in adornandâ novâ editione sui Dionysii. Alterum hunc librum nunquam vidit *Werferus*, nimirum nuper admodum exstinctus acerbo fato, mihi quo ac reliquis amicis et vero etiam literis ereptus, quo tempore maxime in eo erat, ut posset videre fructus laborum suorum, quos innumerabiles exantlarat, et in notitiam doctorum hominum prodere specimina eruditionis, quae haud mediocris in eo inerat. Sed ille nil terreni meditatus ad coelestia abiit. Hæve sancta anima!

quae libri secundi finem faciunt (p. 194. ed. Pauw.)
διαλύων ὃν λέγε αἰχμαλώτος (sic codex) *γενέσθαι*.
 Quibus verbis subjiciuntur haec: *Τέλος φρονήτου ἀν-
 τικῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων ἐκλογῆς*.

Fol. 178. vers. haec leguntur: *Τελευταίον πραγματεύε-
 σθαι ἢ σκαιώρεϊσθαι ἢ στρατεύεσθαι* (sic) *καὶ πολὺ διατρί-
 βειν ἐν ταύτῳ καὶ σπουδάζειν* (haec duo vocabula in mar-
 gine) *καὶ τὸ σπουδάζειν τὸ ἡσυχάζειν τὸ φλυαρεῖν παρὰ
 δὲ τῷ ψελλῷ, τὸ πλανᾶσθαι*. Quae eadem aliquanto ube-
 riora habet Zonaras in Lex. Gr. p. 726. ubi iis quae
 laudat Tittmannus adde Scholia Platonica ad Phileb.
 p. 42. Ruhnk. et Photii L. Gr. p. 408 seq. Sequitur
 explicatio vocis ὑσπληγῆς^{a)} item ex asse respondens
 Zonarae p. 1788. nisi quod finitur in voce *βοῦς*. Quam
 ipsam excipiunt haec: *Κωλὴν κωλῆνος τὸ ἀνζιον*.
 Cf. Zonar. p. 1273. ibique Tittm. De voce graeco-
 barbarā *ἀνζιον* (sic codex) adde Tib. Hemsterh. ad
 Scholiast. Aristoph. Plut. p. 81. p. 265.

Subjicitur observatio grammatica: *Σημείωσαι, Οὐ
 μόνον τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ μέλλω ἀλλὰ καὶ ταῦτα τὸ ἐλπίζω,
 πρὸςδοκῶ, ὀμνυμι, ἀπειλῶ, ὑπισχνοῦμαι, ὁμολογῶ, ἐγγυῶμαι,
 καὶ ὅσα ἀπλῶς τὸ ἐλπίζω καὶ τὸ ὑπισχνοῦμαι σημαίνουσιν,
 ἢ ἐνεστώτος ἀπαρεμμάτων ἢ μέλλοντος συντάσσονται οὐδέ-
 ποτε δὲ ἰσορροτοῦν*. Quae argumento congruunt prae-
 ceptionibus Phrynichi p. 162. Thomae Magistri p. 607.
 Phavorini p. 1231. et quae alia exhibet Fischer. ad
 Wellerum III. b. p. 18. seqq.

Subjiciuntur haec: *Τὰ εἶδη τῶν σκωλήκων·
 δῆκτες, τῶν ὑγρῶν ξύλων· θρεῖτες τῶν ξηρῶν· ἱκτες τῶν ἀμπέ-
 λων· ἱπτες, κεράτων· τρωγες ὀσπρίων· σῆτες ἱματίων· τίλφαι,
 χαρτίων*. Et rursus fol. 181. rect. *Διαφοραὶ τῶν τοῦ
 σκόληκος* (sic) *ὀνομασιῶν* *Σῆς λέγεται ὁ ἐπὶ τῶν ἱματίων·*
ῥῖψ (leg. *θρεῖψ*) *ἐπὶ ξύλων· ἱξ ἐπὶ ἀμπέλων· ἱψ ἐπὶ τῶν*

a) De hac voce vid. etiam Schol. Platon. p. 62. Ruhnk. coll.
 Phrynich. in Bekkeri Anecd. graec. p. 69.

κρεῶν καὶ κεράτων. σκώληξ καθ' ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς γῆς ἔρ-
πων καὶ τοῦ βοός: Illa δῆκες — ξύλων lucem accipiunt
ex Procli, Tzetzae et Moschopuli Scholiis in Hesiodi
"Erg. vs. 420. p. 100. 101. 105. Heins. Procli locum cor-
ruptum suspicatur Valckenaer. in egregia disputatione
de vermium nominibus ad Ammonium II. cap. 5.
p. 105. quae universe huc revocanda est. Ego ex
optimo Hesiodi codice *Schellershem.* Scholia ad illum
locum pertinentia apponam. Ita enim illa ad ἀθη-
κτοτάτη ἀσηπτος. δῆξ γὰρ εἶδος σκώληκος ἐγγνωμένου
τοῖς ξύλοις· ἢν δὲ σκώληξ ἐστὶ κεράτων· ἢ ἀμπέλων· τρωῖς
ὀσπρίων· σῆψ (leg. ψῆν, quod in editis est p. 103. conf.
Aristotel. Histor. Animal. V. 26. 3. p. 239. Schneid.
infr.) σύκων καὶ ἕτεροι ἄλλων· σῆς ἐσθμημάτων. Ibid.
sequitur hoc scholion: ὥς ἐξεκμασθέντος αὐτοῖς τοῦ πολ-
λοῦ τῆς ὑγρότητος· ἢ γὰρ ἄμετρος ὑγρότης σῆψιν καὶ σκώ-
ληκας ἐμποιεῖ. Quae uti ad nostrum Grammaticum
ita quoque ad Procli locum faciunt. Ad τίλφαι γ. ad-
hibe Schol. Luciani advers. Indoct. §. 17. p. 18. Bip. —
Σῆτες improbant Atticistae, qui σέες inculcant.
Sed vid. tamen viros doctos ad Thom. Mag. p. 790.
Bernard. et ad Moerin p. 339. Piers.

Sequuntur haec: Ὑποθήκη ἢ παραίνεσις. συνθήκη
ἢ συμβιβασις. παρενθήκη καὶ προσθήκη, αὔξησις. Vid.
Hesych. Suidas in ὑποθήκ. item Zonar. Lex. Gr.
p. 1772. ibiq. ab Editore laud. Menag. ad Diogen.
Laërt. I, 61. Ad συνθήκ. adhibe Ammonium p. 129 seq.
ed. Valcken.

Eadem pagina: περὶ τῶν ἐν ἐλλάδι γενομένων ἀγώ-
νων· τέσσαρες ἀγῶνες ἦσαν ἐν τῇ ἐλλάδι· Ὀλύμπια, ἐν
Ολυμπία· πύθια, ἐν πυθια· (sic) νέμεα, ἐν νεμέα· καὶ
ἰσθμια, ἐν τῷ ἰσθμῷ. τὰ μὲν ὀλύμπια τοῦ διός. τὰ δὲ πύ-
θια, τοῦ ἀπόλλωνος. τὰ δὲ νέμεα, τοῦ ἀρχεμέδοντος· ὃς ἦν
υἱὸς ἀδράστου τρωῖ. τοῦ παλαιμόνος δὲ τὰ ἰσθμια. ἦσαν δὲ
ἄθλα· ὀλύμπιασιν μὲν, σέφανος ἐκ κορίνου· ἰσθμοὶ δὲ, ἐκ

πίτυς· ἐν Νεμέᾳ δὲ, σέλινασ περιλεγμένον. πυθοῖ δὲ μῆλα
 τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ. Retinuimus scripturam codicis,
 quae facile emendari poterit collatione Grammatico-
 rum, quorum locos congesserunt Fischer. ad Weller.
 III. a. p. 207 seq. Hemsterh. ad Lucian. Tim. p. 388.
 Schweighaëuser. ad Athen. Tom. I. p. 61. Interpret.
 ad Gregor. Corinth. pag. 369. v. c. de ὀλυμπίαισι vel
 ὀλυμπιάσι (ubi de loco: non de tempore), πυθαῖ, ἰσθμῶ
 κ. τ. λ. Argumentum congruum in plurimis est cum
 ὑποθέσεις, quales Pindaro Grammatici praemis-
 erunt. Ducta pars illius observationis videri potest ex eodem
 fonte, unde hausit Scholiastes mscr. ad Aristid.
 Panath. p. 189. Jebb. ubi apographum Monacense al-
 terum sic habet: οἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἀγῶνες· Ὀλύμπια,
 Πύθια, Νέμεα, Ἰσθμία· Ὀλυμπίων ἑπαθλοὶ, κότινος,
 Πυθίων, μῆλα, Νεμείων, σέλινα, Ἰσθμίων, πίτυς· καὶ
 αὐτοὶ μὲν οἱ ἀγῶνες μεγάλοι· γίνονται δὲ καὶ ἄλλοι τοῖσιν
 ἐλάττωτες. Atque decem enumerat ad eum locum
 doctum Scholium mscr. Leidensis codicis, quod ap-
 ponere juvat: ἡ τάξις τῶν ἀγῶνων κατὰ Ἀριστοτέλην
 γράφεται· πρῶτα μὲν τὰ Ἐλευσίνια διὰ τὴν καρπὸν τῆς
 Δήμητρος· δεύτερα δὲ τὰ Παναθήναια ἐπὶ Ἀστέρῃ τῷ γί-
 γαντι ὑπὸ Ἀθηναίων ἀναιρεθέντι (de Astere sive Aste-
 rio vid. Heyne ad Apollodor. III. 1. 4. Hinc medi-
 cina facienda Hygino fabul. praef. p. 4. ed. Staver.)
 τρίτον ὃν ἐν Ἀργεὶ Λάλας ἔθηκε διὰ τὸν γάμον τῶν θυ-
 γατέρων αὐτοῦ· τέταρτος ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ τεθείς ὑπὸ Λυ-
 κάονος, ὃς ἐκλήθη Λύκαια πέμπτος ὁ ἐν Ἰωλκῷ, Ἀκίστου
 (Ἰακώπου apogr. Monac.) καθηγησαμένου ἐπὶ Περίᾳ τῷ
 πατρὶ· ἕκτος ὁ ἐν Ἰσθμῷ Σισύφου νομοθετήσαντος ἐπὶ Με-
 λικέρτῃ· ἕβδομος ὁ Ὀλυμπικός, Ἡρακλέους νομοθετήσαντος
 ἐπὶ Πέλοπι· ὄγδος ὁ ἐν Νεμέᾳ, ὃν ἔθηκαν οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θή-
 βαs ἐπὶ Ἀργεμόρῳ (argemorow Apogr. Monac. Leg. Ἀργε-
 μόρῳ, quod recte servavit Cod. Pal. vid. Paus. II. 15. 2;
 VIII. 48. 2. Erat autem Lycurgi filius, non Adrastus,
 ut Grammaticus noster posuit, licet ad ejus histo-

riam Adrastus vel maxime pertineat. cf. Hygin. fab. 74. ibiq. Munk. et Staver. et 273. ubi Lyci filius dicitur) *Θ ὁ ἐν Τροίᾳ, ὃν Ἀχιλλεύς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἐποίησε. ἰ ὁ Πύθιος, ὃν οἱ Ἀμφικτύονες ἐπὶ τῷ Πύθωνος φόνῳ ἔθηναν. Ταύτην τὴν τάξιν εἰς πέπλους συνθεῖς ὁ Ἀριστοτέλης ἐξέθετο τῶν ἀρχαίων καὶ παλαιῶν ἀγώνων.* (De hoc Aristotele ejusque poemate πέπλοι vid. *Gellii Praefat. N. A.* p. 5. ibique Gronovium.)

Sequuntur fol. 179. recto σχήματα λόγου 19. Incipit locus: *τίς ὁ λέγων· τὸν δ' ἀπαμειβόμενος πρὸς τίνα· τυδείδῃ περὶ μὲν σε τίω· πεῦσις· τίπτ' αὖ αἰγώχῳ* —. Desinit in *ἀπαγόρευσις· μή σε γέρον κόλλησιν ἐγὼ παρὰ ἡνσί·* sola enim HomERICA exempla singulis generibus adji- ciuntur. Varia autem σχημάτων genera distingui solebant a rhetoribus priscis (vid. Ernesti Lex. Technol. Graec. rhetor. p. 338 seqq.) et diversa etiam praecipi. Sic v. c. Quintilianus Instit. orat. IX. 2. 107. p. 446. Spalding. ἀπαγόρευσις schema esse negat. Πεύσιν inter et ἐρώτησιν Homerum non distinxisse, philosophos distinxisse, tradit Eustathius ad Odys. III. p. 112 seq. Basil. ad Iliad. V. p. 460. Et revera de hoc discrimine multa disputat Proclus comm. mscr. in Platon. Alcib. fol. 107. vers. quem librum alias integrum edemus. Herodiani libellum περὶ σχημάτων, valde diversum a nostro fragmento, et exemplorum ubertate huius inopiam longe superantem, edidit nuper in Anecdott. gr. Villoisonus II. p. 86 seqq.

Eadem paginā infra adjicitur praeceptio grammatica de constructione verbi ἔχω. Eandem nōdem verbis offenderam in alio codice, cujus habeo excerpta, transtulit item in Lexicon suum Phavorinus, partim etiam exhibet Thomas Mag. p. 401 seq. Congruunt haec in nonnullis etiam cum Grammatico Augustano, quem edidit Hermannus (vid. p. 370. ad calc. libr. de emendand. rat. Gr. gr.):

Σημείωσαι· Ἐχω τὸ κέντημα· καὶ τὸ ἐλαύνω· ποιη-
 τικῶς, αἰτιατικῇ συντάσσεται· ἔχω τὸ δύναμαι ἀπαρμυ-
 φάτω· ὡς τὸ οὐκ ἔχω λῆγειν· ἔχω τὸ διάκειμαι· ἐπιρρή-
 ματι· ὡς τὸ καλῶς ἔχω· ἐνίοτε δὲ καὶ γενικῇ (ἢ γενικῇ
 Phavorin. ἢ γενικῇ apograph. meum recte) προστίθε-
 ται νοουμένου ἔξωθεν τοῦ ἔνεκα· ὅλον καλῶς ἔχω τοῦ σώ-
 ματος· ἢ δοτικῇ· ὡς τὸ ὁ δεῖνα ἐπιτηδεύω (ἐπιτηδέως
 apogr. male) μοι ἔχει. ἢ αἰτιατικῇ. ἔχομαι δὲ τὸ ἄπτομαι,
 γενικῇ. Desinit fragmentum cod. Palatini. — Post
 αἰτιατικῇ est parvae lacunae nota in apographo meo,
 quam ita explet Phavorinus: νοουμένης τῆς κατὰ. Sub-
 jicitur exemplum: ὡς τὸ, Εἰ μὲν οὕτως εἶχον ὧ ἄνδρες
 ἄθληται τοῦ σώματος, παρ' Ἀριστείδη. Repone ὧ ἄνδρ.
 Ῥόδιοι ex Thoma Mag. cujus interpretes miror fu-
 gisse hanc discrepantiam. Thomae autem exemplum
 sumtum est ἐκ τοῦ Ῥοδίου περὶ ὁμονοίας. — Quod
 Bastius ad Gregor. p. 42. Maximum Planudem aucto-
 rem facit libelli, quem Hermannus edidit, confirmari
 potest apographo meo, quod item ex Planude du-
 ctum est, videlicet ex ejus Grammaticâ ineditâ. In-
 scribitur autem: περὶ διαφορᾶς καὶ συντάξεων ῥημάτων.
 Ei loco quem hîc tractamus in apographo nostro pro-
 xime praecedat praeceptum de διαλάττειν: sequitur de
 χαιρεῖν. Videmus a Phavorino adhibitum esse Maxi-
 mum, a Maximo fortasse Thomam. Uterque rursus
 Apionem ante oculos videtur habuisse. Qui quidem
 ita in Excerpto mscr.: ἔχων ἐπὶ τοῦ κρατεῖν τῶ χειρὶ
 ἔγχος ἔχει (Iliad. VI. 519.)· τάσσεται καὶ ἐπὶ κτᾶσθαι
 καὶ ἐπὶ τοῦ ἐλαύνειν· καὶ ἐπὶ τοῦ οἰκεῖν· (cf. Planudem
 ed. Herm. l. l.) καὶ ἐπὶ τοῦ συμβιωῦν· καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιμε-
 λῆσθαι· καὶ ἐπὶ τοῦ κατέχειν· οὐκ ἔχει νῆδυμος ὕπνος
 (Iliad. II. 2.)· καὶ ἐπὶ τοῦ δύνασθαι.

Revertor ad cod. Palatinum. Sequuntur fol. 180.
 rect.: αἱ δέκα κατηγορίαι. Hoc rubro colore
 pictum, ut ipsae etiam categoriae: exempla atra-
 mento:

οὐσία	ποσὸν	ποτὸν
Ἀνδρόνικος	μέγας	πιστός
πρὸς τι	ποῦ	ποτέ
νῆος Παλαιολόγου	ἐν Κωνσταντινουπόλει	νῦν
κεῖσθαι	ἔχει (leg. ἔχειν)	ποιεῖν
ἑστώς	ὠπλισμένος	βασιλεύει.
	πάσχειν	
	βυσιλευόμενος.	

Vid. Aristotel. categor. cap. 2. p. 24. Sylb. et cf. Suid. II. p. 278. Kuster. qui tamen, fortasse Alexandri exemplo (in Top. Aristotelis), extrema sic disponit: ποιεῖν, πάσχειν, κεῖσθαι, ἔχειν. Ad Suidae extrema et notionem οὐσίας pertinet Photii disputatio in excerpto Commentarii in Isagogen Porphyrii (in cod. Montic. nr. CCXXII.), quae sic finit: εἰδικώτατον οὖν ἡ οὐσία. ἔστι δὲ τοῦτο τὸ εἶδος εἰδικώτατον, ὃ εἶδος ὃν οὐκ ἔστι γένος, ἐπειδὴ οὐκ ἔχει ὑπ' αὐτὸ εἶδος. Est enim longior, quam ut apponatur integra. Reponam, animi caussâ, potius exemplum exemplo. Quod enim Andronicum imperatorem armatum exhibet philosophus noster: integras cohortes in eundem locum de categoriis induxit non ineleganter *Dexippus* Platonicus. Ita enim ille in apographo, quod penes me est, exordii libri secundi τῶν εἰς τὰς ἀριστοτέλους κατηγορίας ἀποριῶν τε καὶ λύσεων mss. (ex biblioth. *Laurentiana Medic.* cod. XXXIII.) ³⁾ — εἰ δὲ μήτε κοινὸν γένος ἐπὶ τῶν ἀνωτάτοι γενῶν οἷον τε ἔστι λαβεῖν, μήτε τὰς διαιρετικές διαφορὰς, οὐκ ἔστι διαίρεσιν καλεῖν τὴν τοιαύτην ἀπαρίθμησιν. Ἄρ' οὖν τοῖς ἐπὶ στρατείας (leg. στρατιάς) εἰκέν ἡ διαίρεσις οἷον τοῖς κατὰ λόχους συντεταγμένοις καὶ γὰρ ἐκεῖ ἐκάστου λόχου ἕκαστος λοχαγὸς ἐξηγεῖται καὶ

5) Cujus libri notitiam ac specimina debeo eidem viro clarissimo, qui jam tot aliis me officiis sibi devinxit, *Francisco de Furia*, illius bibliothecae Praefecto.

ἐν τῇ οὐσίᾳ ἢ μὲν οὐσία τῶν οὐσιῶν· αἱ δ' ἄλλα κατηγορίαι
τῶν ὑφ' αὐτὰς τὸ κῦρος τῆς ἡγεμονίας προειλήφασιν. ἀλλ'
εἰς τοῦτο λέγωμεν, διεσπυσμένοι τε πλῆθος ἔσται, τὸ τῶν
ὄντων καὶ εἰκόδς τοῖς ἐκ διεστηκότων φυλῶν καὶ φρατριῶν
συγκειμένοις (marg. συναγομένοις) ἐνδήμοις. Hactenus
Dexippus. Redeo ad Cod. Palatinum

Eadem pagina: τῶν ῥητόρων τὰ ὀνόματα· καὶ
πόσους ἔγραψαν λόγους.

— Ἰσαῖος, λόγους σ. ὑπερίδης ρσ. ἰσοκράτης σ.

ἀντιφῶν. δαίναρχος ν. λυσίας ῥ.

λυκούργος. ἡ ἀνδοκίδης, μδ. αἰσχίνης Γ.

καὶ ἔπη ΓΗ. δημοσθένης, σα.

In Antiphontis mentione numerum orationum facile
suppleas ex Plutarcho et Photio, nimirum ξ (sexaginta)
aut demtis spuriiς λέ (triginta et quinque). Hodieque
tantummodo sedecim exstant. v. Ruhnck. de Antiphonte
§. III. (p. 244. opuscul.). Sunt autem decem illi ora-
tores Attici, a veteribus saepissime commemorati, ut
qui ab Alexandrinis criticis essent in ordinem redacti.
vid. Quintil. Inst. or. X. 1. 75. p. 63 seqq. Spald. et quae
plura exhibent Ruhnck. Hist. crit. oratt. græc. p. 95 seqq.
et Wyttenbachius ad hujus vitam p. 286 seqq.

Fol. 180 vers.: Ἀθλα τῶν ἡρακλείους δυοκαίδεκα.
Singulorum brevissimam mentionem excipiunt haec:
ὁ ἡρακλῆς τετέλεκεν δυοκαίδεκα ἄθλους. Omnia autem
leguntur iisdem verbis, nisi quod ter additum est δέ,
et ν ἐφελκυστικόν demtum in τετέλεκεν, in Leonis Al-
latii libro, qui inscribitur: *Excerpta varia Graeco-
rum Sophistarum ac Rhetorum* Romae. 1641. p. 321.
nimirum in limine opusculi Anonymi (vel, ut Allatius
arbitratur, Ioannis Pediasimi. vid. illius praefat.) de
duodecim certaminibus Herculis. Additi sunt versi-
culi latini. Caeterum nostro, praeter ea, quae Hey-
nius ad Apollod. p. 142 seqq. laudavit, adhibe etiam
Eudociam in Violeto pag. 208 seqq. Quod idem ille

ἄθλα pariter atque ἄθλους de certaminibus dixit, dudum eum loquendi usum idoneis exemplis confirmarunt interpretes Hygini fab. 30. p. 81. Staver.

Fol. 180. vers. med. Σημείωσαι τὰς τῶν ζῶων φωνάς. Jungamus huic loco locum geminum, obvium in *codice Palat. Nr. 45.* membranaceo (qui Odysseam cum Batrachomyomachiâ habet). Is in fol. 254. rect. exhibet: Ζηνοδότου Φιλεταίρου διαφορὰ φωνῶν καὶ ἤχων. Sic enim diserte ibi legitur. Quo ipso firmatur suspicio *Valckenaerii* ad Ammonium III. 18. p. 228. et frangitur opinio *Piersoni* (praefat. ad Moer. p. 48.) fingentis, libello fuisse nomen *Φιλέταιρος*, quod potius hominis erat. Atque hunc ipsum Zenodoti locum ibidem edidit ex codice Leidensi Valckenaerius et postea *Iriarte*, una cum aliis locis similibus, quales jam Aldus Manutius et postea magnus *Casaubonus* collegerant. Vid. etiam *Polluc.* Onomast. V. 86-89. et confer Fabricii B. Gr. Vol. I. p. 725. VI. p. 353. et p. 381. Harles. Nuper autem, quo tempore *Sturzius* sex prolusiones edebat de *vocibus animalium* (*Grimae* 1805-11.), e codice Dresdensi nr. 156. hac de re fragmentum eruit (simillimum nostri in cod. Palat. nr. 132.) vulgavitque *Tittmannus* in praefat. ad *Zonarae* Lex. gr. p. XIII. *Hardtius* e cod. Monac. nr. 263. tantummodo pauca verba excerpsit in Catalog. t. III. p. 110. Ego continebo me ut plurimum in annotandâ varietate lectionis, ita ut utraque fragmenta Palatina cum Leidensi itemque cum Dresdensi componam. *)

4) Caeterum de vi, quam hic locus de vocibus animalium ad judicandam Graecae linguae pronuntiationem habeat, cum antea disputaverunt eruditi, tum nuper admodum doctissimi duumviri *Anast. Georgiades* Graecus in libro de Elementor. graec. pronuntiat. §. 20 seq. p. 46 seqq. et *C. J. C. Reuvens* Batavus in Collectann. literarr. Sect. IV. p. 167 seqq.

Fragmentum Codicis 45. ὁμοάζειν (sic videtur; sunt enim evanidae litterae) ἄρκτων καὶ παρδάλεων.

Cod. Leid. ἐπὶ ἄρκτων καὶ παρδάλεων ὁμάζειν.

Etiam cod. Pal. 152. ὁμάζειν. Dresd. 156. ὁμάζειν.

Cod. 45. et Dresd. τετρυγέται ἁμαζῶν. Cod. Leid.

τετρυγέται. Sic etiam Pal. 152. et Ald. Manut.

Cod. 45. κλάζειν ἄετων. Cod. Leid. ἐπὶ ἄετων
παγκλάζειν. cf. Valckenaer.

Cod. 45. βρωχᾶσθαι προβάτων (sic videtur voluisse vilioso accentu). Cod. Leid. ἐπὶ προβάτων βλη-
χᾶσθαι. Ald. Manut. βρηχᾶσθαι. Sed Codic.
Palat. 152. et Dresd. 150. βληχᾶσθαι.

Cod. 45. βρωμᾶσθαι καὶ ὀγκᾶσθαι ὄνων. Cod. Leid.
ἐπὶ ὄνων βρωμᾶσθαι, λέγουσι δὲ ἄλλα σπάνιον.
Ald. Manut. βρομᾶσθαι, λέγουσι δὲ καὶ ὀγκᾶσθαι.
Cod. Palat. 152. βρομᾶσθαι.

Cod. 45. κακκαβίζειν περδίκων. Cod. Leid. κακκαβά-
ζειν. cf. Valck.

Cod. 45. κακκίζειν γλαυκῶν. Cod. Leid. κακιβάζειν.
cf. Valck.

Cod. 45. — φωνή καὶ ὡ σκυλάξ⁵⁾ ὠρουίμην — γὰρ
ἐπὶ λύκων. Cod. Leid. φωνή, καὶ ὠρύεσθαι, ὡς
λύκος ὠρουίμην — γὰρ ἐπὶ λύκων εἶπεν.

5) Voluit ὡς σκύλαξ. — *Fronto* epistoll. graec. I. p. 394. ed. princ. ὅποιαί θηρῶν ἢ βοσκημάτων ὑπὸ ἔριτος βρωχόμεναι ἢ χραιμετιζομένων (leg. χρεμετιζομένων et cf. Valcken. ad Ammon. p. 226.) ἢ μυκωμένων ἢ ὀρνομένων. Extremum emendavit Majus V. C. ὠρουόμενων. Verbi medii in χρεμίζειν exemplum aliud equidem desidero; et videri possit. *Fronto* reliquorum similitudini h. l. tantum tribuisse, ut novaret. Sed tamen *Kuhn*ius ad *Pollucem* V. 87. p. 523. loco gemino, *Salmasii* nomine adposito, laudat: χρεμετίζεσθαι. — Illud ὀρνομένων non sollicitandum erat. Nam citi *Hesych*, a *Majo* laudatus ὠρύεται exhibet: idem nec minus agnoscit ὀρύεται (vid. *Tom.* II. pag. 790. *Alb.*). Veteres, qui de hac voce, laudavit *Tittmann*, ad *Zonar.* Li. G. p. 1894. (add. *Theocrit.* II. 35. ubi *Scholias*. cod. *Schellersh.* plane explicat ut *Hesych.* ἑλακτούτοι.) e recentioribus *Bochart.* Hieroz. III. p. 730. (qui in *Jesaj.* V. 29. pro ὀργώσιν ὡς λέοντες emendabat ὠρύουσιν, probante *Bie*.

Fragm. Codicis 132. — ἐπὶ ἀηδόνος τετρατίξεν (ut cod. Monac. Leid. et Ald. Manut.). Cod. Dresd. τερετιξεν.

— Cod. 132. ἐπὶ χελιδόνος, τιτυβίξεν καὶ ψυθιρίξεν. (Leid. τετιβίξεν. sed τιτυβίξεν corr. Valck.) Cod. Dresd. ψιθυρίξεν καὶ τιτυβίξεν et alio loco. Caeterum adhibe Valckenaerium. Post κριξεν cod. 132. inserit ἐπὶ κοράνης, κρώξεν, quod abest a Dresd. — Ald. M. post κοράνης addit καὶ κοράκων. Sic etiam cod. Leid.

— Cod. 132. — βομβεῖν ἐπὶ πυρὸς βρόμος· ἀνέμων, πάταγος· κάλων συριγμός· τράγων, φρυμαγμός· καὶ φριγμός. Cod. Dresd. — βομβεῖν πυρὸς δὲ βρόμος — πάταγος· κάλων συριγμός καὶ φριμαγμός. Ald. M. ἐπὶ πυρὸς βρωμός — πάταγος, κάλων συριγμός. Igitur codex Palat. plenior utroque. Caeterum cf. Valckenaer. ad Ammon. p. 226. et ad Herodot. III. 87. et Schaeferum ad Dionys. de Compos. p. 114. p. 194. et Goeller. ad eundem scriptorem p. 103 seq. et quae supra ad hujus loci lectionem e cod. Palat. et Darmstad. exhibuimus.

— Cod. 132. κυρίως δὲ καὶ ἡ τῶν κυτῶν φωνὴ ὠρυγή. Sic etiam Ald. M. Sed Dresd. omittit καὶ.

— Cod. 132. ἐπὶ βοῶν μηχανᾶσθαι. Dresd. μυκᾶσθαι. Sic etiam Ald. M. et cod. Leid.

— Cod. 152. ἐπὶ ἵππων. Dresd. ἐφ' ἵππ. Sic etiam ἐπὶ ὄνων. ut Ald. Man. Sed Dresd. ἐπ' ὄν. Post ὀγκᾶσθαι in Palat. 132. deest: ἀλλὰ σπάνίως τοῦτο, ἐπὶ καμήλου μυκᾶσθαι. quod est in Dresd. et Leid.

lio in Thes. II. p. 442. coll. III. 639. At cum alii codd. ibi exhibeant ὀρωᾶσιν, lenius poterat: ὀρώουσιν, licet omega in hoc verbo usitatius sit.) et Wetsten. N. T. II. p. 697.

Fragm. Cod. 132. ἐπὶ ὄψεων συρίζειν, et, pluribus interjectis, in fine: ἐπὶ δρακόντων συρίζειν. *Dresd.* junctim: ἐπὶ ὄψεων συρίζειν καὶ δράκοντος. *Ald. Man.* ἐ. ὄφ. κ. δρακόντων συρίζειν. *Leid.* δράκων καὶ ὄφεις συρίττει.

— *Cod. 132.* ἐπὶ αἰετῶν κλαγκάζειν (ut *Ald. M.*). *Dresd.* ἐ. α. καγκλάζειν ἢ κλαγγάζειν. *Monac.* ἐ. α. καγκλάζειν ἢ κλαγκάζειν ἢ καὶ ἐπὶ γεράνων. *Leid.* καγκλ. *Dresd.* addit: ὡς καὶ ἐπὶ γεράνων, quod abest a *Palat. 132.* et *Ald. Manut.*

— *Cod. 132.* addit: ἐπὶ ἀλεκτρούων, κοκκύζειν καὶ ἡγεῖν. sic etiam *Ald. M.* — *Cod. Leid.* ἀλεκτρούων ἄδει, κοκκύζει. Neutrum agnoscit *Cod. Dresd.* Continuo in *cod. Palat. 132.* sequitur: ἐπὶ κοράκων κρώζειν. Tum: ἐπὶ χοίρων γρουλλίζειν καὶ γρύζειν (ut *Ald. M.*). — *Dresd.* et *Leid.* γρουλλίζειν (cf. *Valcken.*). *Monac.* γρουλλίζειν καὶ δρύζειν.

— *Cod. 132.* ἐπὶ περδίκων κοκκυβάζειν, (sic *Ald. Man.*) *Dresd.* κακκαβάζειν. Sic etiam *Mon.* et *Leid.* (vid. *supr.*). *Cod. 132.* et *Ald. M.* ἐπὶ γλαυκῶν κακκιβάζειν καὶ κλώζειν. *Dresd.* et *Monac.* ἐπὶ γλανκῶν κακκιβάζειν, omissis extremis. Sic etiam *Leid.* qui tamen κακιβάζειν. (cf. *supr.*) — (*Addam h. l.* his μῆμητικοῖς hoc unum: *Proclus mscr.* in *Platonis Cratylum* ita: αὐτῶν δὲ τῶν ἐτυμολογούμενων τὰ μὲν λέγεται κατὰ μῆμῃσιν, ὅσον σίζειν, nimirum hoc de aquâ bulliente.) — Sequuntur in *cod. Palatino nr. 132.* Διαφοραὶ τῶν τοῦ σκόληκος (sic) ὀνομασιῶν. *Vid. supra.*

Fol. 181. recto fere med. *Ἐπιθετα τοῦ διός.*
 Sequuntur duodecim deorum dearumve epitheta.
 Idem opusculum e cod. *Monacensi* bombycino saeculi XIII. nr. 263. meam in gratiam descripserat *Werferus*. Antea ex eodem codice *Dresdensi* ejusdem partem vulgaverat *Tittmannus* in Prolegg. ad *Zonarae* Lex. gr. p. XIV seq. Neque tamen ipse integrum edidit; atque *Hardtius* in Catalogo Codicum Manuscriptorum Bibliothecae Regiae *Bavaricae* Tom. III. pag. 111. nonnisi inscriptionem publicavit. Etiam in codice *Florentino* Biblioth. *Riccardianae* videtur hoc opusculum inesse. Vid. quae posuimus infra not. 20. Discrepat autem *Palatina* et lectio et dispositio haud mediocriter a *Dresdensi* et *Monacensi*. Quo magis faciam, ut haec viri haud indocti lucubratiuncula, quae argumento suo me adverterat, integra in lucem prodeat, additâ notatione lectionis et epithetorum, inprimis haud ita vulgarium, quae haud pauca inesse res ipsa docebit. Jam primum, ut de ratione opusculi eiusque auctore videamus, codex *Dresdensis* habet opus grammaticum varii generis, XV foliorum, hoc titulo: *Τοῦ τοῦ σεργῶν πόνημα νικῆτα τόδε.* *Monacensis* hanc exhibet inscriptionem. *Τοῦ μακαριωτάτου ἡρακλείας κυροῦ* (*Hardtius* κύρου) *νικῆτα* (*Hardt.* νικητᾶ) *τοῦ σεργῶν εἰς τὰ ὀνόματα τοῦ διός* (*τῶν θεῶν* *Hardt.*). Initium in cod. *Dresd.* sic habet: *κάθ* (i. e. *κανὼν θ*, ut conjicit *Tittmannus*) *ἡχος ᾧ πρὸς τὸν τάφον σου σωτήρ. ἐπιθετα Διός.* Atque etiam *Monacensis* in sequentibus adscriptum habet illud *ἡχος*, additâ notâ numeri, licet *Hardtius*, conficiendo *Graecorum* librorum Catalogo parum idoneus, eam rem alto silentio oppresserit. Eadem distributionis singularis nota compareret etiam in codice *Vaticano* (vid. *Tittm.* l. l.). Ejusdem scriptoris nomen ita describitur in codice *CXC.* Biblioth. *Coislinianae* in *Montefalconii* Cata-

logo p. 244. Τοῦ μακαριωτάτου μητροπολίτου Ἡρακλείας Νικήτα συναγωγή ἐξηγήσεων εἰς τὸ ψαλτήριον, ἐξηγηθεῖσα παρὰ διαφόρων πατέρων. Et fuit satis clarus hic ipse *Nicetas* cum honorum amplitudine tum librorum multitudine utilitateque. Nimirum et alia haud pauca composuerat ex ecclesiastico genere, ut catenam Patrum modo laudatam vidimus, et vero ex grammatico etiam. Distinguitur autem ab aliis *Nicetis* cognomine *Serron*, s. *Serrariensis* (non item *Serronii*, neque magis *Sterrari*). Floruit seculo undecimo exeunte circa ann. 1080, primum episcopus *Serrarum* in *Macedoniâ* primâ, postea metropoli *Heracleae Ponti* in *Thraciâ*. Haud pauca fuere ejus opera pertinentia ad literas, partim versibus composita, partim soluta oratione, in his commentarius in sedecim orationes *Gregorii Nazianzeni*, Neque improbable est (si codices conferas), quae adhuc ex hoc libro *Palatino* nr. 152. recensuimus ex grammatico genere, horum partim ipsius *Nicetae* esse. Nobis tamen sufficiat nostri codicis *Palatini* libellum hunc exemisse ἀνωνύμους, et suo auctori vindicasse. Qui piura de illo homine discere aveat, consulat quos laudavit *Fabricius* *Bibl. Gr. Vol. VI. p. 346.* praesertim *VII. p. 750 seqq.* et *Saxium* in *Onomastico lit. II. p. 192.*

Distributio autem illius lucubrationum grammaticarum licet nostro in *Cod. Palatino* oblitterata sit, tamen, aliorum codicum causâ, breviter aperienda est. Videlicet episcopus, quo fortasse declararet orbem studiorum in literis suorum omnium quodammodo ad religiones pertinere, dispertierat diatribas suas grammaticas certo quodam ordine eoque ecclesiastico, ut singulos locos a se explicatos in libris etiam per κανόνες et ἤχους insignes faceret. Constat enim, *canones* fuisse genus hymnorum, qui tribus, quatuor et novem etiam interdum odis con-

tinerentur. Ἦχος vero in Graecorum ecclesiā dictus „tonus, ad quem canebantur cantica, nec in Liturgiā solummodo, sed in omnibus aliis Officiis. Nihil enim in illis concinitur, quod non sub aliquo echo seu tono decantetur, et plura quam duo genera supra memoravimus.“ Sunt verba Leonis Allatii de libris ecclesiasticis Graecorum (p. 66.) p. 48 seq. ed. Fabric. cf. antec. p. 47. et p. 244 seq. Et dividebatur cantus ecclesiasticus in octo tonos, unde libellus octo-echus dictus erat. Singulae autem hebdomades habebant suos ἤχους, id est vel primum, vel secundum, vel tertium, reliq. Vid. *Cangium* in Glossar. med. et infim. Graecit. I. pag. 481 seq. pag. 581. et Append. p. 80.

His explicitis subjiciamus libellum ipsum. Habet autem ita: Ἐπίθετα τοῦ διώς. (Quid aliis in codicibus huic titulo praemittatur, proxime explicui. Neuter vero, nec Dresd. nec Monac. agnoscit articulum ante διώς.)

Ἰκέσιος 6) ἐφέστιος ὄρκιος δωδωναῖος. (Tria illa non agnoscunt Dresd. et Monac. incipiunt a δωδων.)

- 6) Schol. Sophocl. Ajac. vs. 487. Ἐφέστιον Δία προτείνουσιν οἱ συνοικοῦντες, οἱ δὲ ἐν ὄρκοις συμφωνίας ποιοῦντες ὄρκιον, οἱ δὲ δεόμενοι ἰκέσιον. Cf. Schol. Eurip. Hecub. 345. et universe interpr. ad Lucian. Timon. §. 1. p. 322. Bip. et inprimis Hemsterh. adde Epimetr. ad Socraticorr. epistoll. p. 444. ed. Orell. Proclus mscr. in Platon. Alcib. I. — ἔτι καὶ (al. δὲ) ἐπὶ τὸν Δία ταύτην ἀναφέρειν εἰώθασι τὴν ἐπώνυμIAN ὡς (al. καὶ) γὰρ ξένιον αὐτὸν καὶ ἰκέσιον, οὕτω καὶ φίλων ἐπώνυμα νομοῦσιν. Homero est ἰκέτηριος Odys. XIII. 213. ibiq. Eustath. p. 513. 20. Basil. Apion gloss. Hom. mss. ἰκέτω, ἰκέτω παραγίνομαι. add. Aeschyl. Supplem. 347. Apollon. Rhod. IV. 747. — ἐφέστιος Gramm. mscr. cod. Darmst.: ἐφέστιος ὁ οἰκῶν ἐν ἀλλοτρίᾳ οἰκίᾳ καὶ ὁ ἔχων οἰκίαν καὶ ὁ ἀπλῶς ἐν οἰκίᾳ ὢν. De Jovē ἐφεστ. vid. locum classicum. Herodoti I. 44. Quo etiam pertinet Z. ξένιος, de quo vid. Odys. IX. 271. Pindar. Nem. XI. 9. Atque cum ἰκέταις, tum ξένοις, tunc vero etiam ἐταίροις dicebatur Jupiter ἰκέτης Eustath. ad Odys. XVI. 423. (p. 612.) — ὄρκιος. Euripid. Medea 170. Pausan. lib. V. 24. 2. et quae reliqua laudat

ἰδαῖος· ἑρκείος· ⁷⁾ πολιεύς· ἑταιρεῖος· (Cod. Monac. ἑται-
ραῖος·) κῆναῖος· ⁸⁾ μελλίχιος· ⁹⁾ (Monac. μελλίχιος·) κεραύ-

Hemsterh. ad Lucian. Timon. l. c. — δαδωναῖος pertinet
ad locum primum Iliad. XVI. 233. ubi vid. Schol. Venet.
Valcken. ad Ammon. calc. p. 246. et in opuscul. Tom. II.
p. 128 seq.

- 7) Odyss. XXII. 534 seq.: Διὸς ἑρκείον. Pherecydes ap. Schol.
Apollon. IV. 1091. (cf. Fragm. ed. Sturz. p. 78-80.):
ἑρκείον. Schol. Platon. p. 98. Ruhnk.: ἑρκίος. Pausan.
VIII. 46. 2: ἑρκείον, qui locus conciliari potest cum al-
tero ejusdem scriptoris II. 24. 5. certe inter se comparari
debebat uterque locus. Altero enim idem Jupiter dicitur
πατρῶος. cf. etiam Euripid. Hecub. vs. 22 seq. ibiq. Schol.
ἑρκείος Ζεὺς etiam cum κῆναῖω conjunctus. vid. Sophocl.
Trachin. 755 seq. vel potius πατρῶος ad multos locos potest
pertinere. Caeterum de ἑρκείων, μυχίων cet. genere uni-
verse diximus in Dionysio p. 158. Etiam Latini nonnun-
quam *Herceum* dicunt. Serv. ad Aeneid. II. 469. Ovid.
Heroid. VII. 11. ibiq. Heins. — πολιεὺς Pausan. I. 24. 4.
I. 28. 11. cf. Mytholog. nostr. IV. p. 137 seqq. — ἑταιρεῖος
Herodot. I. 44. Schol. Sophocl. Aj. 487. Tzet. ad Lycophr.
ibiq. Mueller. p. 525. De accentus ratione, itemque in ἑρ-
κείος, consule Henr. Steph. Thes. gr. ling. Vol. I. p. 1280. F.
Caeterum quae differentia inter Jovem ἑταιρεῖον
et eum, qui postea dicitur φίλιος, cognosci debet e ratio-
nibus diversis φίλου et ἑταίρου. Qua de re haud vulgaria
profert Eustath. ad Odyss. II. 212. (p. 91. 43. Basil.), cui
junge Olearium Praefat. ad Philostrat. p. XXXVII.

- 8) Sic tres codd. recte. Contra plurimum exercuerant cri-
ticos in Steph. Byz. in Κάναι et in Fragm. de Dodone illa
similia: καναῖος, καινῖος (καὶ νῖος), κῆναῖος, κῆναῖος ex
parte vitiosa. vid. Gronov. Thes. VII. p. 292. Valcken. de
Scholiis Homeri. (opuscul. II.) p. 129 seq. Jupiter κῆναῖος
pertinet ad Euboeae promontorium Κῆναῖον, ubi Hercules
Jovi sacra fecerat. Sophocl. Trachin. 243. 763. 995. ibiq.
Scholiast. Ante Sophoclem hujus Jovis mentionem fece-
rat Aeschylus. vid. Strabon. p. 686. cf. Hermanni Dissert.
de Aeschyli Glaucis p. 12. add. Strabo X. 5. ibiq. Tzsch.
p. 16. de scripturā Κῆναῖον. Ex Diodoro IV. 37. fin. et
38. init. itemque Scholiast. Sophocl. sua violela irrigavit
Eudocia p. 210.

- 9) Xenophont. Anab. VII. 8. 2. 3. Pausan. I. 37. 3. coll. II. 9.
et II. 20. 1. Schol. Aristoph. Nub. 407. 862. Pollux X. 38.
Athenis ei celebrata Διάσια. Thucyd. I. 126. ibiq. Duker.
Luciani Timon. §. 7. ibiq. Schol. et inprimis Hemsterh. I.
p. 350. Bip. Videntur hujus Jovis sacra paullo propius
accessisse ad ea, quae in sacris Jovis καθαρῶος spectan-
rentur. De hoc vid. Herodot. I. 44. Adde Eustath. ad

Meletem. I.

B

νιος· αἰγιοῦχος· καὶ ἥπιος· πῖος· (Leg. ex Dresd. et Monac. ἥπιος· πῖος·¹⁰⁾), ξένιος· σωτήριος· ἀγκυλομήτης· (Dresd. φίλιος·¹¹⁾ ἀγκυλομήτης·¹²⁾ et plane sic Monac.) πισαῖος· (Dresd. et Monac. πισσαῖος·) μήστωρ·¹³⁾ φύσιος· (Dresd.

Odyss. VII. 121. (p. 275.) qui docet a ficibus, quibus expiationes fiebant, Jovem καθάρσιον dictum etiam fuisse συνάσιον. De Jove μελιχίω, ut de aliquot aliis ejus dei cognominibus, adde Boettigerum in libello germanico *Kunstmythologie des Zeus* p. 47 sq. et passim.

- 10) Simile mendum invasit Suidam III. 109. ubi est πῆκος, jam correctum a Kustero. De ἥπιος vid. Etymolog. M. p. 434. 20. coll. Zonar. L. Gr. p. 1001. De re vid. Suidam I. l. et Callimachum h. in Jov. vs. 8. ibiq. Interpr. et quae plura disputavimus in Mytholog. IV. p. 457 seqq.
- 11) Vid. supr. laud. Schol. Sophocl. Ajac. 487. ubi etiam ὁμόγνιος alio epitheto dicitur. consule Ruhnk. ad Tim. p. 193. et cf. quae posuimus sub ἐταιρέος. add. Plat. Phaedr. p. 234. e. p. 211. Heindf. ibiq. Interpr. Alcib. I. p. 125. Buttm. et ad eum Proclus comm. mscr. qui et alia et haec: ἔξεστι δὲ καὶ τὸν ἔρωτα φίλιον λέγειν θεόν, τῆς γὰρ φιλίας αἷτιος ὁ ἔρως· παίδων δὲ μᾶλλον (al. καλῶν) ἔφορος ὢν, ὡς αὐτὸς ἐν τῷ Φαίδρῳ λέγει· κἄλλιον δὲ συνάπτειν ἀμφοτέροισι τοὺς λόγους· ἐν γὰρ τῷ Διὶ ὁ ἔρως ἐστίν. καὶ γὰρ μήτις ἐστὶ πρῶτως γενέτωρ καὶ ἔρως πολυτερεπής· καὶ ὁ ἔρως πρόεισιν ἐκ τοῦ Διός· καὶ συνεπίσθη τῷ Διὶ πρῶτως ἐν τοῖς νοητοῖς· ἐκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς ὁ πανόπτης ἐστίν· καὶ ἄβροτος ἔρως, ὡς Ὀρφεὺς φησὶ (Fragm. p. 508. ed. Herm.). συγγενῶς οὖν (al. αὐτ.) ἔχουσιν πρὸς ἀλλήλους, μᾶλλον δὲ ἥνωνται ἀλλήλοις· καὶ φίλιος αὐτῶν ἐκότερος ἐστίν. — Ζ. σωτήριος sive σωτήρ. Pausan. IV. 31. 5. Aristoph. Plut. 878. 1176. ibiq. Interpr.
- 12) Est Κρόνον epitheton. Iliad. II. 205. IV. 59. ibiq. Schol. Venet. Hesych. I. 51. nec minus Promethei. Hesiod. Epy. 48. ubi consule Proclum et Tzetz. p. 23. qui etiam de scripturā vocabuli. Utriusque autem filius Jupiter. (De Prometheo vid. Joh. Lyd. de mens. p. 96.) Aut igitur dicendus erit Nicetas scriptorem secutus, qui ipsum Jovem eo epitheto ornarit, aut, quod malim, nimium festinasse, cum legeret Homeri locum, quem primum posuimus. Proclus mscr. in Platonis Cratyl.: Τὸν δὲ Κρόνον οὐτ' ἐνεργούντα οὐτε το φθεγγόμενον εἰσαγεῖ ("Ομηρος), ἀλλ' ὄντως ἀγκυλομήτην, ὡς εἰς αὐτὸν ἐπεστραμμένον. Caeterum qui conjecturis de voce ἀγκυλομήτης h. l. indulgere velit, possit vel de Jove Ἀγαμέμνονι cogitare, vel de Jove Ἀγροσίλῳ. Utrumque epitheton explicat Valcken. ad Herodot. VI. 56. p. 462.
- 13) Pertinet μήστωρ ad Iliad. VIII. 22.; ad quem locum adhibe Apollonii Lex. Hom. p. 669. et Heynii observ. —

ξίφιος male) κελαινεφής· καταβάτης· (Monac. καταβας)
βηλαῖος· φυτάλμιος· ἐλευθέριος. (Extremum epithe-
ton non agnoscit Dresd. In Monac. pro eo legitur
Ζεύς.¹⁴⁾)

Πισαῖος — *Πισαῖος*. Frequens varietas. Sic, ut hoc utar,
in Herodoto II. 7. Wesselingius restituit *Πισαν* pro *Πισ-
σαν* et *Πεῖσαν*. Atque illud primum diserte exhibet codex
Schellershemian. quem nunc cum maxime in manibus
tracto. Idem praecipit Eustath. ad Perieg. 410. p. 185.
Quam legem plerique hodieque sequuntur viri docti, ut
Sylburgius et Kuhn. ad Pausan. p. 917. 921. Hemsterh. ad
Hesych. II. p. 980. Heynius not. crit. ad Apollodor.
p. 206. Fischer. ad Palaeph. 30. p. 122. (laudans Phavori-
num, qui πῖσαα loca aquosa pro etymo habeat — sed idem
ibidem *Pissam* dictam urbem prodit: ἀπὸ τῆς Πί-
σης τῆς ἐνδημίωνος — leg. *Ἐνδημίωνος* — *Θυγατρὸς* —)
Tzschuck. ad Strabon. VIII. p. 36. Wernsdorf. ad Hime-
rium Orat. V. 2. p. 474. Contra Corayus in Aeliani V. H.
IX. 2. p. 108. retinuit *Πισσης* de urbe. Et in eâ lectione
persistit codex Palat. nr. 155. Atque in Himerii Eclog.
XIII. 7. *Πισαῖον* de Alphee habent omnes libri. In The-
mistio XV. p. 185. editur *Πισα*. Sed tamen ibidem XVI.
p. 202. B. *Πισαῖον* de Jove. In ejusdem Themistii ora-
tione nuper inventâ, de praefecturâ, XI. p. 40: ἐπὶ τῷ Διὶ
τῷ Πισσῶς attendere nos jubet Cl. Angel. Majus ad illud
Πισσῶς. Possis: *Πισσης* vel *Πισαῖτιδος*, nisi malis *Πισαῖτι*
ex Steph. Byz. in voce. — Caeterum *Πισα* de urbe agnoscit
etiam Zonaras L. Gr. p. 1549. Atque haec sufficiant com-
mendandae h. l. lectioni Palatinae codicis 132. — Caeterum
τὸν Πισσης Ζῆνα appellat Philo poeta ap. Galenum, qui de
Creta cogitat, notatus hoc nomine a Salmasio Exercitt.
Plinian. p. 147. qui de *Phidiae Jove eburneo* accipit.

- 14) *Κελαινεφής* videtur sumtum ex Iliad. I. 397. — Ad γύ-
ξιος consule Paus. III. 17. 8. coll. II. 21. 1. Schol. Apollon.
II. 1151. IV. 699. unde profecisse videtur Tzetzes ad
Lycophron. 288. ubi cf. doctiss. Muellerum p. 525. —
Καταβάτης Eustath. ad Odysa. XIII. 110. (p. 508. 22.)
Schol. Aristoph. Pac. 42. et quae conguessit Burmannus in
libro cognomine. — *βηλαῖος*. Sic tres codd. quorum le-
ctiones suppetunt. Jovis *Βονηλαῖον* mentionem facit Pau-
sanias I. 3. 4. Ζεύς *Ἡλεῖος* est in Steph. Byz. p. 382. Berkel.
unde Doriensis scriptor *Βηλεῖον* poterat excudere. vid.
Etymolog. M. p. 426. 13 seqq. Sed tamen malim admo-
nere Διὸς *Βήλον* apud Herodot. I. 181. quem respexit Eu-
dokia in Violeto p. 90. De hoc Jove cf. Salmasii Exercitt.
Plinian. p. 872. Adde Hesych. I. 723. ed. Alberti: *Βήλος*
οὐρανὸς καὶ Ζεύς. Atque cum a *βηλός*, coelum, effectum
sit *βηλαῖνός*, coelestis (vid. Interpr. ad Hesych. I. l.):
quidni etiam *βηλαῖος*? De scriptura vocis *βηλός* consule

Ἐπίθετα διονύσου (In Dresd. et Monac. sequuntur epitheta *Martis* et *Vulcani*, quibus haec praecedunt: *Ἄλλο ἦχος β̄ πρὸς τὸν ζωοποιὸν σταυρόν*. Monac. omisit *ἄλλο* et *πρὸς*. Idem h. l. sic: *Ὀνόματα διονύσου ἦχος Γ. θείας πίστευ*. Dresd. *ἐτέρως ἦχος θείας πίστεως*.) *Αἴας* (sic etiam Monac. sed *Εὐῖος* Dresd. recte. ¹⁵)) *βρόμιος καὶ*

Phavorinum p. 364. et quos Heynius laudat Grammaticos ad Iliad. I. 591. — *φντάλμιος*. Hesych. II. 1532. *φντάλμιος Ζεὺς συγγενῆς ἢ ζωογόνος*. quae descripsit Phavorinus. Orph. Hymn. XV. (14.) vs. 9. ubi tamen nunc pro *φντάλμιε* legitur *φντάλμιε Ζεῦ*. Est autem hic ipse hymnus Orphicus vel maxime adhibendus ad plura Jovis epitheta, quae Nicetas enumerat. — *ἐλευθέριος*. Pind. Olymp. XII. 1. ibiq. Schol. et praesertim Pausan. IX. 2. 4 et 5. (p. 715. p. 8 seq. Fac.) coll. Jacobs. ad Simonid. epigramm. Animadv. ad Antholog. Tom. VI. p. 227.

- 15) Vid. Moserum ad Nonni Dionys. IX. 18. p. 207. ibiq. Eurip. Bacch. 141. Athen. VIII. p. 563. b. Schol. Aristoph. Thesmoph. p. 841. C. Ad *βρόμιος* consulatur Moserus ibid. p. 204. et Goellerus ad Dionys. Halic. de Compos. §. 22. p. 103. Nobilitatum epitheton Pindari Dithyrambis. vid. ibid. Quod ibi Werferus protulerat scholion e cod. Darmst., idem totidem verbis legitur in cod. *Palatino* nr. 129. fol. 44. vers. — *ἡμερίδης*. Plutarch. de esu carn. p. 151. ubi *μελίχιος* jungitur. Idem de virt. mor. jungit *φντάλμιος*. Ex ejusmodi locis Plutarcheis, quod semel monitum velim, multa sumserunt Joh. Lydus de mensib. p. 81 seqq. et p. 126 seq. atque Eudocia in Viol. p. 118 seqq. Proxime autem cogitanda est e vitibus ea, quae dicta *ἡμερίδης*. De qua, ut aliis generibus, disputat Eustathius ad Odyss. V. 69. (p. 208. 30. Basil.). — Ad reliqua consule Mythol. nostr. III. 138 seqq. 236 seqq. Apponam duo Scholia mss. Videlicet Scholiastes brevior Aristidis ad Panath. p. 185. Jebb. in cod. Monac. sic habet: *οὐ μόνον τὴν ἀμπελὸν ὁ Διόνυσος Ἀθηναίους παρέσχεν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ἡμερὰ δένδρα*: longior in cod. Leidensi et Apographo Mon. sic: — *εὐεργετὴν φησι τὸν Διόνυσον, καὶ δύναι ἀνθρώποις: δημοὶ δὲ καὶ Φερειῶδης καὶ ἐπ' ἐκείνον Ἀντίοχος, λέγοντες καὶ διὰ τοῦτο κεκληῖσθαι Διόνυσον. ὥς δὲ (l. δη Wyttenb.) Διὸς εἰς νύκτας ῥέοντα. νύκτας γάρ φησι ἐκάλουν τὰ δένδρα. εἰτ' ἐπεξῆσαι φρικωτέρῳ τῷ λόγῳ λέγοντες Ἴσιν μετονομάσθαι τὴν γῆν ἀπὸ τῆς περὶ τὴν θεῖον τὴν κατὰ μέσον ἰσότητος ταύτης δὲ ἀδελφὸν Ὀσίριν καθ' Ἑλληνας καὶ Διόνυσον τὸν ἐκ Διὸς ἐκὸς γῆν ρεόμενον. — Sic Ms. lineolā interposita. Βρόντον παῖδα τὸν ὥρον τὸν ἄριον ἦδη*

ἡμερίδης (ὄνομά ἐστι τῷ Διονύσῳ addunt Dresd. et Mon.)
 βακχεϊάδης· σειληνός· διμήτριος (Dresd. et Monac. καὶ
 διμήτριος¹⁶)· εἰραφιώτης· θηλύμιτρος (Dresd. θηλύμη-
 τρις)· πρίηπος (Dresd. πριήπις)· αἰολόμιτρος (καὶ αἰωλόμ.
 Monac. Copulam agnoscit etiam Dresd.¹⁷)· γύνης·
 (Dresd. γύνις, Monac. γύνις¹⁸)· ὠμάδιος· σφάλτης· φύ-

καρπόν. — cf. Plutarch. de Isid. et Osirid. p. 365. A — E. —
 Plura enim apponere de loco impedito non vacat.

- 16) Recte, nam διμήτριος ad Martem pertinet, ut infra vide-
 bimus. Proprie tamen Bacchus διμήτωρ. Diodor. IV. 4.
 cf. Moser. ad Nonn. IX. 10. p. 195. Et fortasse δημήτριον
 potius h. l. Bacchum significare voluit Nicetas, tanquam
 Δημήτριος vel genium vel puerum. vid. Pind. Isthm. VII.
 3 sq. Sophocl. Antig. 1108 sqq. cf. Mythol. III. p. 344 sqq. —
 εἰραφιώτην Bacchum dicit Orpheus hymn. XLVIII. (47.) 2.
 Qui hymnus, una cum reliquis ex hoc genere huc facien-
 tibus, ut XXX. (29.) et XLIV. (43.) — LII. (51.), his Epí-
 thetis omnino adhibendus est.
- 17) Θηλυμίτρος sive θηλύμιτρος ap. Lucian. Dialogg. Deorr. II.
 p. 51. Bip. ubi vid. Hemsterh. p. 297. et Interpr. ad Bacch. 4.
 Itaque Palatini et Monac. codicis lectione firmata emen-
 datio, quam in Suidā jam proposuerat Henr. Stephanus
 et Zonarae L. Gr. p. 1040 seq. item adhibuit Tittman-
 nus, quem confer. Nam utrobique antehac legebatur θη-
 λήμιτρος. — αἰολόμιτρος s. αἰολόμιτρος est in Iliad. V. 707.
 ubi vid. Heynii observ. et sic nuper emendatum in Zo-
 narā p. 81. nec minus in Theocriti Idyll. XVII. 19. Est
 autem vel maxime Orphicum epitheton, et Bacchum Or-
 pheus αἰολόμορφον dicit Hymn. I. (49.) vers. 5. ut alios
 locos taceam. De Baccho mitrato adde Heyn. ad Aeneid. IV.
 216. et Millin. ad Vasa antiq. II. 9. p. 20. Χρυσόμιτρον
 eundem deum dicit poeta hymni in Anthol. gr. Vol. III.
 p. 216. Jacobs. vs. 23. Quod carmen ad Bacchi epitheta
 universe adhibendum. — πρίηπος item ex Orphicis vide-
 tur fluxisse. vid. Hymn. VI. (5.) 9. Tamen et alibi fre-
 quentatum hoc Bacchi epitheton. vid. Moser. ad Nonn.
 IX. 18. p. 216. adde Mureti Schol. in Tibull. Tom. II.
 p. 884. ed. Ruhnck.
- 18) γύνης antea etiam in Thom. Mag. legebatur p. 63. nunc
 recte emendatum γύνις. De voce vid. ibid. Interpp. cf.
 Interpr. ad Hesych. I. p. 867 seq. adde Zonar. p. 457. ibi-
 que not. et Phrynichi Προπαρ. in Bekkeri Anecdott. I. p. 11.
 Ad rem cf. Philochori Fragmm. p. 21 seq. ibiq. interpr. —
 Nonnus Exages. in Gregor. Nazianz. Orat. εἰς τὰ φῶτα in
 cod. mscr. Mon. nr. 131. — ὁ οὖν ζεὺς θάττον τὸ ἐμβρον
 τὸ ἐν τῇ σμέλῃ λαβὼν καὶ τοῦ ἑαυτοῦ μυροῦ ἀναπτύξας λα-
 βῶν ἐξέψινεν, ἕως οὗ γένηται μνηστὴρ ἐντέα (leg. λαβὼν ἐν τῷ

ξηλῖς· καὶ μαινόλης· (καὶ abest a Dresd.) ληναῖος· μει-
λίχιος (extremum non est in Dresd.) ὕῖς· ἄττις· (Dresd.
et Monac. ἐφ' ᾧ καὶ ἄδεται τό· ὕῖς ἄττις τε).¹⁹⁾

Ἐπίθετα ἀθηνᾶς (Monac. Ὀνόματα ἀθηνᾶς:

^{δι}
ἦχος δ' ὁ ὑψώεν·)

Γενετιάδος (Monac. Γενετυλίδος· ἀθηνᾶς·²⁰⁾) ἰλιείας·

ἑαυτοῦ μηρῷ ἔρραψεν· et sic reliqua corrige ex Eudociae
Violeto p. 118.). ἦν δὲ οὗτος ὁ Διόνυσος, ἀτελής ὢν κύημα·
λέγει τὸ ἐμβρυον τοῦτο· θεὸν δὲ ἀνδρόγυνον αὐτὸν καλεῖ·
ὥς ποτὲ μὲν γυναικίζομενον, ποτὲ δὲ ἀνδριαζόμενον (leg. ἀν-
δριζόμενον). — ὠμάδιος. Orphicum vid. Hymn. XXX. (29.) 5.
LII. (51.) 7. et quae monui in Mytholog. III. p. 342.

19) σφάλτης respicit Lycophron 206 seq. Σωτήρα Βάκχον —
Σφάλτην κ. τ. λ. ubi Tzetz. p. 473. ed. Mueller. τὸν Διόνυ-
σον, φησιν, ἀνυμνοῦντες, ὅτι αὐτοὺς ἔσωσεν τὸν πρὶν ἐν Μυ-
σίᾳ ὑπὸ Τηλέφον μέλλοντας ἀπολλυσθαι, ἀναδοὺς ἐξ αὐτο-
ματου ἄμπελον καὶ σφῆλας τὸν Τηλέφον δι' αὐτῆς, ὅθεν καὶ
Σφάλτης ἐκλήθη. — φῶξελις occurrit Iliad. XVII. 143. ubi
Porphyrius explicat δειλός. vid. Valck. ad calcem Ammon.
p. 246. coll. Heynii observv. ad l. l. adde Lycophron.
vers. 943. In Baccho respicitur pugna cum Lycurgo
Iliad. VI. 135. ubi Διόνυσος φοβηθείς, et in eadem re ap.
Nonnum XX. p. 552. 4. φνγών. — μαινόλης et ληναῖος.
De his epithetis vid. Hymn. Orph. LII. (51.) 1. 2. Diodor.
Sic. III. 62. IV. 5. — μειλίχιος attigimus supra. — ὕῖς (sic
aliquot codd. Demosth. de Coron. cap. 79. cf. Taylor. sic
etiam Suidas I. p. 370. Kust. ὕῖς tamen usitatius) ἄττις.
Tu vid. Demosth. c. Ctesiph. p. 568. Tayl. Plutarch. de Iside
p. 493. Wyrtenb. Valck. ad Euripid. Phoeniss. 654. De scri-
pturâ vid. Interprtt., ad Lucian. II. p. 283. Bip. cf. Lanzi
Saggio di ling. Etrusc. II. p. 229. Mythol. nostr. III. p. 137.
373. adde Συναγωγ. λέξ. in Bekkeri Anecdott. Graec. I.
p. 461. Apponam hoc loco haec ex Damascio comment.
mscr. in Platon. Parmenid.: αὐτίκα πρὸς τὸ πρῶτον ἔχομεν
καὶ παρὰ τοῖς θεολόγοις, ὅτι εἰσι θεοὶ ἐν περτέρᾳ μὲν τάξει
τῇ λῆξιν ἰδρυσάμενοι, τοῦ δὲ ἐξῆς διακόσμου προϊστάμενοι
κατ' ἰδιότητα· οἷον ὁ ἄττις (leg. ἄττις) ἐν τῇ σεληνναίᾳ
καθήμενος λῆξει, δημιουργεῖ τὸ γεννητὸν· οὕτως ἔχοντα καὶ
τὸν ἄδωνιν ἐνρίσκομεν ἐν ἀπορρήτοις· οὕτω πολλοὺς θεοὺς
παρ' Ὀρφεῖ τε καὶ τοῖς θεουργοῖς.

20) Illud γενετ·λλίδος (hoc voluit cod. Monac.) nemo nescit
proprie ad Venerem pertinere, et videri possit, h. l. turbat-
um esse, praecipue cum idem cod. repetat Ἀθηνᾶς. Pos-
sit Pallas Γεφυριστῆς huc revocari ex Servio ad Aeneid. II.
166. Possit quoque Γίγαντοφοντίδος conjici, quod epithe-

τρίτογενείας (Μονακ. τρίτογ.) καὶ δεινῆς λαοσόδου ἀν-
 τώνης ἐρυσίπολης (Μονακ.: καὶ ἀντρώνης, ἥκω μνη-
 σθησόμενος — leg.: μνησθησόμενος — νῦν ἢ καὶ ἐρυ-
 σίπολης) ἰωνία (Μον. addit καλεῖται) ἱππία²¹⁾ ἄγρε-

thon Minervae tribuit Cornutus de N. D. cap. 20. p. 189.
 Galei. cf. Eudoc. p. 5. — Sed fortasse avocare nos debent
 a conjectando et dea γενεῖα Plutarchi eaque quae de diis
 γενεθλίοις et sacris gentilitiis Atheniensium traduntur,
 praesertim de Minervā Atheniensi, Apollinis πατρώου
 matre. (vid. modo Cic. de Nat. Deor. III. 22. 23. et quae
 Ruhnken. conguessit ad Tim. p. 192 seq. cf. Fischer. ad
 Aeschin. p. 165.). De quibus nos plura dicemus alias. —
 Nunc hoc solum volo monitum: sicut ex Ὀρεστιάς fit
 Ὀρεστιάς, ita ex γνήτης γενητιάς, igiturque legendum
 videri γενητιάδος. E codice Dresdensi. ad hanc deam ni-
 hil editum est. — ἱλίας. Vide quatenus Suidae patrocine-
 tur qui ante Suidam scripsit Nicetas. Ille enim II. p. 114.
 Ἰλῖα Ἀθηνα. ἢ παρ' Ἰλιεύσι τιμωμένη. Sed cum Eustath.
 ad Iliad. XI. p. 829. ἐορτήν dicat Ἰλῖα, Meursius ἱλίας
 epitheton adimendum censuit Minervae, eique suffragati
 sunt Kusterus I. I. et Alberti ad Hesych. II. p. 43. Ve-
 rumtamen uterque codex Nicetae agnoscit. Et Apollon
 Ἰλιεύς est ap. Steph. Byzantium p. 415. Berkelii. Ut ut est,
 Minerva, sive Ἰλῖα sive Ἰλιάς, pertinet ad locum Ho-
 meri Iliad. VI. 269 seqq. quem expressit Virgilius Aen. I.
 479 seqq. — τρίτογ. Apollon. L. Homer. p. 655. Toll. Sic
 item in hymno Orph. XXXII. (31.) 13. quem integrum
 adhibe, nec minus Homericos XI. et XXVIII. et Eudo-
 ciae Violarium p. 4 seq. Sequentia: δειν. λαοσ. ἀντρ.
 nemo nescit Homerica esse. Vide modo Iliad. II. 157.
 XIII. 128. et Apollon. L. H. p. 174. 432. — ἐρυσίπτ. hymn.
 Homer. XXVIII. 3. adde Scholia Venet. ad Iliad. VI. 305.
 unde discimus, alios ἐρυσίπολιν maluisse. — δεινάν velut ex
 hymno Palladem dicit Aristides Sophist. T. II. p. 162.
 sed vid. ibi Schol. edit. et inedit. et cf. Schol. Aristoph.
 Nub. vs. 966. Caeterum haec lectio codicis Monac. caus-
 sam aperit, cur in hoc epitheto ad casum rectum fiat
 transitus.

- 21) ἰωνία. Pausan. III. 9. 7. Bacchylides ap. Dionys. de
 Compos. p. 240. p. 400. ed. Schaefer. ibiq. Upton. Strabo
 IX. p. 233. Schol. Apoll. Rhod. I. 551. Spanh. ad Callimach.
 Pallad. vs. 61. Cerer. 75. — ἱππία. Pind. Olymp. XIII. 115.
 Pausan. VIII. 47. 1. et passim. Harpocration in voc. p. 199.
 ibiq. Mnaseas. adde Androtion. ap. Schol. Sophocl. Oedip.
 Colon. 744. (Fragm. p. 115.) Gramm. Biblioth. Coislin.
 p. 604. coll. Wesseling. ad Diodor. V. 69. et Lexic. rhetor.
 in Bekkeri Anecdott. gr. I. p. 207. p. 350. — Eadem Mi-
 nerva dicta Ἀλῖα; de qua alias a me dicetur.

κύνδομος· εὐληνία· γλαυκῶπις· ²²⁾ ἐλεφαντίνη· πότνια·
 χρυσή· σκυρῶς· στρατία· παλλάς· χαλκίσσημος (Monac.
 καὶ χαλκίοικος). ²³⁾

22) Orpheus Lapid. 580. γλαυκὴν δ' ἐργεκύνδομον ἀταρβία τρε-
 τογένειαν. — εὐληνία. leg. εὐλενία. Sic dicta ea Minerva,
 cuius templum in Italia condiderat Philoctetes. Orus in
 Etymolog. Magn. p. 298. quem locum valde truncatum ex-
 hibent Phavorinus et Zonaras L. Gr. p. 629. — γλαυκῶπις.
 Adde iis, quae notiora exhibent Apollonius L. Homer.
 p. 208. Toll. ibiq. laudati, Joh. Lydum de mensibus p. 48.
 66. 84. et Eudoc. p. 3 seq.

23) ἐλεφαντίνη. Syncellus diserte: Φειδίας τὴν ἐλεφαντίνην
 Ἀθηνᾶν ἐποίησε. vid. Scaliger ad Euseb. Chron. p. 105. a.
 et Heynii Antiquar. Aufsätze I. p. 199. Plura de ea Phi-
 lochorus in Schol. Aristoph. Av. 604. (cf. Fragment. ed. Lenz.
 et Siebelis. p. 54.) et Pausan. I. 24. 5. coll. V. 11. Eadem
 dicta χρυσελεφαντίνη. — De epitheto πότνια, pluribus dea-
 bus communi, vid., ne plura, Apollon. L. Hom. p. 563. Toll.
 ibiq. laudd. — Venus autem et ipsa dicta ἐλεφαντίνη, ni-
 mirum ab urbe cognomine in Aegypto, ut putat Gyraldus.
 Refragatur Olearius ad Philostrati Icon. II. 1. p. 810.
 — χρυσή. Dicta Minerva χρυσή in cognomine insulā (Chryse)
 prope Lemnum. vid. Valcken. Diatrib. Euripid. cap. 11.
 et 12. p. 126 seqq. χρυσή si scriptum fuit, videtur ad ean-
 dem Phidiae Minervam, quae eadem ἐλεφαντίνη, pertinere.
 Alii tamen in ejus cognominis rationem subtilius inquisi-
 sivere, ut Platonici. Proclus mscr. in Platon. Cratyl.: —
 ἀπὸ τῆς δασποίνης Ἀθηνᾶς. — χρυσή μέντοι, καθάπερ
 φασιν, ἐνδείκνυμενοι τὴν νοερὰν αὐτῆς καὶ ἄχραντον οὐσίαν
 καὶ αὐλὸν καὶ αὐγὴν πρὸς τὴν γένεσιν. — Scholiast. mscr.
 Aristid. Panath. p. 187. Jebb. τρία ἦσαν ἀγάλματα ἐν ἀκρο-
 πόλει τῆς Ἀθηνᾶς· ἐν μὲν τὸ ἀρχαῖον καὶ διπτερές· ἑτερον
 δὲ (sic cod. Leid. δὲ abest ab Apogr. Monac.) τὸ χαλκοῦν,
 δ' ἀνέθεσαν μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον· τρίτον τὸ (τὸ ne-
 glexit Monac., qui item male φερίον) τοῦ Φειδίου τὸ ἐκ
 χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατεσκευασμένον. Ibid. cod. bombyc.
 Monac. addit et alia et hoc: τὸ δὲ (ἄγαλμα ἐκ) χαλκοῦ
 κατεσκευάσθη Πραξίτελης. — Minerva σκυρῶς et ipsa Attica
 erat. vid. Strabo IX. p. 347. Tzsch. Pausan. I. 1. 4. I. 36. 3.
 cf. Philochori Fragment. p. 103 seq. Eustath. ad Odys. I.
 107. (p. 28.) et quae hac de re disputavimus in Mythol. IV.
 p. 490 seq. — στρατία, i. e. militaris, ap. Lucian. dialogg.
 meretric. Alii etiam ἀστρατείας epitheton ei tribuebant,
 quod Dianae tribuit Pausan. III. 25. 2. — Παλλὰδος epi-
 theton notissimum; de quo quantum inde a Platone in
 Cratylō (p. 407. p. 80. Heindf.) ad Apollonium (in L. Homer.
 p. 526.) et ad Tzetzam usque (in Lycophron. vs. 355.
 p. 553 seqq. Muelleri) disputarint et philosophi et gram-
 matici, non est necesse h. l. attingere. Unum adjiciam

Κλήσεις δημήτερος (Monac. Ὀνόματα δῆμιτρος — sic — καὶ τῆς ἀφροδίτης. In margine: ἡ χ πα λῖ τὸν συνά-
ρα X). Est ἡχος. πλαγίον α. Tonus obliquus pri-
mus i. q. tonus quintus. cf. Cangium l. l. p. 481.
Idem Monac. in ipsa linea demuo addit: αἱ τῆς δῆμι-
τρος — 1. δῆμιτρος — κλήσεις.)

Βότεира· ξείδωρος (ξήδωρος Mon.) ὀνησιδώρα (Mon.
ἀνισιδώρα. leg. ἀνησιδώρα.) βοτιάνεира· (leg. ex Gramm.
Riccard. et Monac. βοτιάνεира. Idem codex: καὶ αἶα·
καὶ βοτιάνεира γῇ καὶ φυσίξ.) φυσίξωος· δηώ· (καὶ addit
Mon.) ζωοδότειρα. 24)

utpote ineditum. Proclus mscr. in Platon. Cratylum (cod.
Mon. fol. 144. vers.): αἱ δὲ τάξεις αὐτῆς (τῆς Ἀθηνᾶς) τρεῖς
παράδιδονται· μία μὲν ἡ πηγαία καὶ νοερά, καὶ ἣν ἰδρῶσεν
ἐαυτὴν ἐν τῷ πατρὶ. καὶ ἔστιν ἀνεκφοίτητος ἐκείθεν· δει-
τέρα δ' ἡ ἀρχική, καὶ ἣν τῇ κόρῃ σίνεσι καὶ πᾶσαν αὐτῆς
περατοῖ τὴν προοδὸν καὶ ἐπιστρέφει πρὸς ἐαυτήν· τρίτη
δ' ἡ ἀπόλυτος, καὶ ἣν πάντα τὸν κόσμον τελειοῖ καὶ φρουρεῖ
καὶ περικαλύπτει ταῖς ἐαυτῆς δυνάμεισι, πᾶσας συνέχουσα τὰς
ἐγκοσμίους ἀκρότητας, καὶ πᾶσας ὑψιστάσθαι τὰς ἐν οὐρανῷ
λήξεις αὐτῇ καὶ τὰς ὑπὸ ἀσέληνην προσελθούσας· νῦν δ' οὐκ ἀ-
της τὴν μὲν φρουρητικὴν διὰ τοῦ τῆς Παλλὰδος ἀννυεῖ
ὀνόματος, τὴν δὲ τελειουργὸν διὰ τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς. (Platon.
Cratyl. p. 79. Heindf.) — Χαλκίσκος. Palatinam lectio-
nem immutare noluerim, licet solemne sit χαλκίσι-
κος. Dicitur etiam χαλκίνας. vid. Phavorinum in voce.
Utut scribas, referendum est ad Minervam Lacedaemone
coli solitam. Pausan. X. 5. 5. et III. 17. 2. ubi eadem di-
citur πολιοῦχος. adde Meursii Miscell. Lacon. I. 3. Aelian.
V. H. IX. 41. ibiq. Perizon. Nepot. Pausan. cap. 5. ibiq.
Interpr. Euripid. Helen. 231. ibiq. Barnes.

- 24) Cereris epitheta plurima suppeditant hymni Homeri,
Callimachi, Orphicus XL. (39.) et quae posuimus in My-
thologia IV. 327 sqq. Quae Nicetas h. l. exhibet, breviter
laudandis potioribus locis firmabimus. Igitur ad βότεира —
βοτιάνεира vid. Apollon. L. H. p. 200. 201. et quae Eustath.
ad Iliad. I. 155. (p. 53. 38.) disputat. Βότεира eodem reddit
quo παμπανῶ, omnes pascens, ap. Hesych. II. p. 848. si
lectio sana. vid. ibi interpret. — ξείδωρος. Odys. V. 463.
ubi tamen additur ἄρουρα. vid. Apollon. L. H. p. 319. ubi
explicatur ἡ τὸ ζῆν δωρομένη γῇ. Sic etiam in Lexico
Coislin. p. 459. adde Heynii Observv. ad Iliad. II. 548.
Ex ejusmodi etymologiā fluxisse videtur lectio Monacen-
sis, quam equidem amplecti noluerim, licet eadem dea
βιῶδωρος dicatur et φερῶβιος et ζωοδότειρα· et ξείδωρος est

Ἐπιθέτα ἀφροδίτης (Mon. τῆς δ' ἀφροδίτης τῆς χρυσῆς) χρυσῇ (abest h. l. a Monac.) κωλιάς φιλομειδῆς· κυθαίρεια (Monac. κυθέρεια· recte) τροιζηνία· καὶ παφία· μυχία· (Monac. πρὸς δὲ μοιχεία·) διωναίη· καὶ διώνη· (Monac. solummodo καὶ διωναίη·) καὶ ξηρινθία· (Monac. ξηρυνθία· recte. Idem addit: θεά.)²⁵⁾

in Gramm. Riccard. de quo proxime dicam. Caeterum quod idem codex Monac. αἶα *) et γῆ his epithetis interposuit, hactenus utique recte fecisse putandus est, quod plurima proprie ad *terram* pertinent. Atqui *terrae* ac *Cereris* notio mature inter se coaluerat. cf. Mytholog. IV. 331 seqq. Empedocles epitheton *ξειδώρον* tribuerat Veneri. Plutarchi Erot. p. 756. adde Sturz. ad Empedocl. p. 537. — *ἀνησιδώρα*. Pausan. I. 31. 2. In pago Attico erant arae: — καὶ Γῆς — καὶ Δήμητρος Ἀνησιδώρας, ubi igitur Terra et Ceres *ἀνησιδώρα* se junctae erant. Quo in loco Sylburgius id ipsum *ἀνησιδώρα* reponi jubebat, et reapse hoc exhibet Grammaticus mscr. bibl. Riccardianae ap. Ruhnck. ad Homeri h. in Cer. vs. 122. Sed ibi rescripsit Ruhnck. *ἀνησιδώρα*, laudato Berglero ad Alciphron. I. 3. adde Wagnerum ibid. p. 26. qui tamen *ἀνεισιδώραν* intactum reliquerant. Profert autem ille Grammaticus Cereris epitheta prorsus eadem eodemque ordine; ut hunc ipsum *Nicetam* esse conjicias. — Invocabant Attici Cererem tanquam *νοσοτρόφον* καὶ *ἀνησιδώραν* in suis hymnis. Plutarch. Sympos. Quaest. VIII. 14. p. 745. A. p. 1078. Wyttenb. Proclus in Platon. Tim. p. 238 seq. In quibus hymnis iidem Attici invocationem doricam: ὦ Δάματερ praeferebant communi: ὦ Δήμητερ. Eustath. ad Iliad. I. p. 9. l. 49. et ad Odys. XX. p. 735. l. 18 seq. *φνοίζωος* rursus pertinet ad *terram*. Iliad. III. 243. ubi additur αἶα illudque fortasse respexit librarius codicis Monacensis. De voce cf. Apollon. L. H. p. 701. — *δηώ*. Eurip. Helena 1369. Eustath. ad Odys. XI. 115. (p. 421.) Spanhem. ad Callim. Cer. 133. Interpr. ad Homeri H. in Cerer. vs. 47. 122. et Mythol. IV. 297 seqq. — *ζωοδότρια*. cf. quae supra monui ad *ξειδώρος*. adde Eudociæ Violet. p. 110. Sic autem appellatam Cererem esse testatur idem Grammaticus mscr. in Catalogo Bibl. Riccardianae p. 38. Eam in rem multa etiam disputat Proclus mscr. in Platonis Cratyl. quorum extrema haec sunt: οὐ μόνον οὖν τὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν τῆς ζωῆς τελεσιουργίαν ἀπαγορνῆ καὶ δεσποῖνα ἡμῶν δημητῆρ ἀπὸ τῶν ἀνω μέχρι τῶν ὑστατῶν κ. τ. λ.

*) Alio in loco promptum foret Ἀχαῖα. Epitheton agnoscit Aristophanes in Acharn. laudatus a Grammatico in Bekkeri Anecdort. gr. I. p. 473. Agnoscit etiam Herodotus V. 61. ubi cf. Wesseling. Sed h. l. manum abstineo.

Ἐπίθετα ἀρεΐμυδος·

κελαδενή· ἐκάτη· ὄρειβάτης· ταυροπόλος κυνηγεύς· (Mon. 1.
ἡ χ^{ος} π^{λβ}. — i. e. ἡχος πλαγίου δευτέρου· Tonus obli-

- 25) χρυσή. Iliad. III. 64. Odyss. IV. 14. ubi vid. Schol. et Apollon. L. H. p. 715. κωλιάς. Paus. I. 1. 4. Schol. Aristoph. Nub. vs. 53. ubi etiam de *genetyllide*, de qua consule Bentleium ad Horat. Carm. saecul. vs. 16. Alciphron. epist. III. 11. 8. p. 49. ibiq. Bergler. et Wagner. Harpocrat. in κωλ. ubi codex Palat. nr. 375. ita: κωλιάς· ἐπιδαλασεῖα ἀκρά τῆς ἀττικῆς ἐν μεταφορᾷ τοῦ κύλου ἀνομασίην· καὶ ἔστιν αὐτῷ ἀφροδίτης ἱερὸν κωλιάδος. φιλομειδῆς. Iliad. III. 424. Apollon. L. H. p. 689. Sed Hesiodus in Theogon. vs. 200. φιλομυηδέα dixit. Cujus epitheti rationes reddunt Grammatici. Tu consule Lennep. ad Coluth. II. 4. p. 93 seq. Ei junge quae Werferus ὁ μακαρίτης Orphica protulit ex Cod. Mon. in Actis Monn. philoll. II. 1. p. 150. ibiq. attende ἐγερσιγέλωτ' Ἀφροδίτην. — κνθήρεα. Homer. Hymn. IX. 1. coll. Lennep. l. l. et praesertim Ruhnken. Epist. crit. I. p. 51. Herodot. I. 105. Pausan. I. 14. (cf. Wessel. ad Herodot. l. l.) et Joh. Laur. Lydus de mensib. p. 89. qui cum Cicerone de Nat. D. III. 23. ad plurima Veneris epitheta adhibendus est. Heynii *Antiqq. Aufss.* I. p. 135. τροίχνη. Euripid. Hippolyt. vs. 32 seq. ibiq. Valck. Tzetz. ad Lycophr. vs. 610 seq. (p. 697. Mueller.) Eustath. ad Iliad. II. p. 287. Strabo VIII. p. 345. ubi de Venere κατασκοπία. De *Paphia* vid. supra ad κνθήρ. et confer, ne plura, Pausan. VIII. 5. 2. Adde de utraque scholia in Gregorii Naz. carmina p. 35. ed. Gaisford.: κνθήρια καὶ γὰρ τὸ αἰδοῖον ἐπὶ τοῦ χρόνου φα. παρεια καὶ γὰρ ἐπὶ τοῖς τέθραπται μετὰ κνήμεν τοῦ ταύτης ἱεροστοῦ. Quae facile expediti possunt. — μυχία. Quod Monac. dedit μοιχεία, debebat certe μοιχεύτρια, vel μοιχαινα, quod posterius est in Tzetz. ad Lycophr. vs. 1109. (p. 932.). Itaque Nicetas putari poterat respicere ad Odysseae VIII. 352. ubi est — μοιχαῖρι· ὀρέλλει, et ad quem locum Eustathius p. 310. 40. ita: διὸ καὶ λάθρα καὶ ὡς εἰπεῖν μοιχικῶς τῇ τοῦ Ἥφαιστος Ἀφροδίτῃ Ἀρῆς — οὐνεστιν —. Sed μυχία est praestantior et doctior lectio, vel potius μυχεία, si Suidam sequaris, qui II. p. 592. ita: καὶ Μυχεία, ἡ Ἀφροδίτη, quae descripsit Phavorinus. In Orphici h. LXIX. (58.) 3. μυχίαι textus nunc exhibet: cod. Voss. μυχίαι. Deos μυχίους in priscis Graecorum religionibus agnoscit Dionysius Halic. celeberrimo loco de Penatibus veterum Romanorum Antiqq. lib. I. cap. 67. p. 169. Reisk. — διωναιή — διώνη. Cic. de N. D. III. 23. Statii Sylv. I. 1. 84. ibiq. Interpr. Joh. L. Lydus de mensib. p. 89. et Mythol. IV. p. 178. seqq. Adde *Proclum mscr.* in Platon. Cratylum (cod. Monac. fol. 144. rect.) de duplici Venere: διαφέρουσι μὴν οὖν ἀλλήλων αἱ θεαί, κατὰ τε αἰτία καὶ κατὰ τὰς τάξεις καὶ κατὰ

quus secundus, sive tonus sextus. — *κτελαδενῆς ἐκάτης καὶ ὀρειβάτιδος· καὶ ταυροπόλου.* Incipit nova linea: *ἀγγελικαὶ δυνάμεις: † ἀρτέμιδος καὶ ἥρας: καὶ κυνηγέτιδος·²⁶⁾ λοχία· ἐνοδία· χελύτις· ἰοχέαιρα· τελεφρία· δι-*

τὰς δυνάμεις. ἡ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὑπερκόσμιος ἐστὶ καὶ ἀναγωγὸς ἐπὶ τὸ νοητὸν κάλλος· καὶ ἀγράντων ζωῆς χορηγὸς καὶ γενέσεως χωρίζει· ἡ δὲ διαωνία (leg. διωναία et cf. Platon. Sympos. cap. VIII. 2. p. 26. ed. Wolf.) ἐπιτροπεύει πάσας τὰς ἐν τῷ οὐρανίῳ κόσμῳ καὶ γῇ συστοιχείας καὶ συνδίδει πρὸς ἀλλήλας, καὶ τελειοῖ τὰς γεννητικὰς αὐτῶν προόδους διὰ τῆς ὁμονοητικῆς συζεύξεως. — Ζηρυνθία. Etymol. Magn. p. 411. 25. Sylb. coll. Suid. in voc. et Zonara L. Gr. p. 957. ubi est Ζηρυνθᾶ· ἡ Ἀφροδίτη. — Ζηρυνθίαν exhibet Lycophron vs. 449. ubi vid. Tzetz. p. 617 seq. ed. Mueller.

- 26) Haec confusiora facile expediti queant ope alicujus codicis, qui et ipse τὸν ἥχον annotatos praestet. E Dresdeni ad h. l. nihil est enotatum. — *κτελαδενῆς.* Iliad. XX. 70. cf. Apollon. L. H. p. 392. Hymn. Homer. XXVII. 1. — *ἐκάτη.* Dianam ἐκάταν novit Aeschylus in Supplic. 677. sicut Homerus Ἐκατον pro Apolline. vid. Heyn. ad Iliad. l. l. cf. Hymn. Hom. IX. 1. adde Cornutum de N. D. 32. p. 223. — *ὀρειβάτις.* Dianam ὀρείαν explicat Hesych. II. p. 70. ἀγροτέραν. Eadem dicta ὀρειλόχη. vid. Perizon. ad Aelian. V. H. II. 25. Hemsterh. ad Polluc. IX. 12. p. 982. Eodem redeunt haec cognomina: οὐρεοίφοιτος, ὀρεοτίας, ὀρειάς. Apud Alcaeam Messen. nr. 12. in Anthologia Pan dicitur ὀρειβάτης. Quam vocem etiam Suidas explicat II. p. 711. Ad Dianae illud epitheton adhibe Homer. Hymn. XXVII. 4. Orphic. H. XXXVI. (35.) 10. — *ταυροπόλος.* Apollodori Fragm. p. 402. Heyn. Spanheim. ad Callim. Dian. 187. et Mytholog. II. p. 121 seqq. — *κυνηγέτις.* Orph. H. l. vs. 5. Etiam *κυνηγός.* Aristoph. Lysistr. 1275. cf. Sophocl. Electr. 556. Spanh. l. l. vs. 206 seqq. et Valcken. ad Euripid. Phoeniss. 11. ad Hippol. 1092. — *λοχία* sive *λοχεία.* Orph. Hymn. l. vs. 3. cf. Aesch. Suppl. 77. Euripid. Hippol. 161. ibiq. Valck. Platon. Theaet. p. 149. b. 305. Heindf. Spanhem. ad Callim. Dian. vs. 23. Hemsterh. ad Lucian. p. 345. T. II. Bip. Adde Orphica excerpta ex Proclo in Cratylum ed. Werferi in Act. philoll. Monn. Tom. II. fascic. I. p. 144 seqq. — *ἐνοδία.* Vide quanto plenior h. l. sit codex Palatinus Monacensi. De hoc epitheto consule Cornutum d. N. D. cap. 34. p. 252. qui etiam de consimili τροδοτίας. — *χελύτις.* Clemens Alex. Protrept. p. 11. καὶ χελύτιδα δὲ Ἀρτεμὶν Σπαρτιάται σέβουσιν, ἐπεὶ τὸ βήτην χελύττειν καλοῦσιν. cf. Hesych. II. p. 1549. ibiq. Interpr. adde Zonar. L. Gr. p. 1851. Foësi Oecon. Hippocr. p. 407. Nimirum a tussiendo sic dicta fuit. — *ἰοχέαιρα.* Iliad. V. 53. Odyss. XI. 172. Homer. Hymn. IX. 6. Orph. H. l. vs. 7. cf. Apollon. L. H. p. 365. — *τελεφρία.* Lege ex Monac.

ακτύνη· καὶ δίκτυνα· χρυσολάκατος θεά. (Monac. ἰοχεαί-
ρας τε λαφρίας· δικτύνης· χρυσηλακάτου θεᾶς.) ²⁷⁾

Ἐπίθετα ἥρας·

Ἀργεία φηρωνία· ἀνθήρα· λευκώλενος· ρειώνη· ἥρα·
συζυγία. (Monac. ἐρῶ περὶ τῆς ἀργείας καὶ φηρωνείας·
ἀνθείρας· λευκωλένου· ρειώνης ἥρας συζυγίας τε.) ²⁸⁾

λαφρία. De hoc vid. locum classicum Pausaniae VII. 18. 6.
Minervam λαφρίαν canit Lycophron 356. 985. 1416. ubi
cf. Tzetz.

27) In δίκτυνη congruit uterque codex. Possit quispiam
conficere ΔΙΚΤΥΝΝΑΙΑ ex Pausania X. 36. 3. quam-
quam haec ipsa parum placuerit Spanhemio ad Callim.
p. 320. Itaque manum abstinere, praesertim quum per al-
legoricas etiam rationes mirifice variarint haec epitheta
philosophi. Sic Cornutus cap. 34. p. 230. Δικτυαν (hanc
formam agnoscunt etiam numi Cretensium. vid. Wesseling.
ad Herodot. loc. proxime laudand.) δὲ αὐτὴν λέγουσι, διὰ
τὸ βάλλειν δεῦρο τὰς ἀκτῖνας· δίκειν γὰρ τὸ βάλλειν. quae
pro more, ut reliqua fere omnia, Eudocia descripsit
p. 10 seq. Caeterum de Diana Dictynna sive Dictyna
vid. Hymn. Orph. I. vs. 3. Herodot. III. 59. (ubi est τῆς
Δικτύνης) Diodor. V. 76. ibiq. Interpr. praecipue Spanhem.
ad Callim. Dian. vs. 190 seqq. Fischer. ad Palaeph. Indic.
sub voc. ibiq. laudd. — χρυσηλάκατος. Sic rescribendum
ex Monac. De epitheto vid. II. XVI. 183. XX. 70. Odys. IV.
122. Homer. Hymn. XXVII. 1. Apollonii L. H. p. 714 seqq.
ibiq. Villosion. et Toll.

28) Ἀργεία. Pindar. Nem. X. 1. Euripid. Iphigen. Aul. 739.
Iph. Taur. 221. Herodot. I. 31. Aelian. H. A. IX. 65.
Palaeph. 43. 51. quem descripsit Eudocia p. 208. Spanhem.
ad Callim. H. in Del. vs. 74. Boettigeri libell. vernac. qui
inscribitur *Kunstmythologie der Juno* V. p. 129 seqq. —
φηρωνία. φηρωνείας. In locis Dionysii classicis Antiqq.
Romm. II. 49. p. 340. et III. 32. p. 595. Reisk. item varia-
tur φερώνεια et φερώνια, ut taceam φερώνειαν codicis
Vaticani. In breviori vocali persistunt Dionysii libri
omnes, sed tamen Virg. Aen. VII. 800. Horat. Serm. I.
5. 24. Sil. Ital. XIII. 84. producent primam. Atque cum
Dionys. ibidem eandem deam postea φερώνια dictam
prodat, equidem nil mutaverim. Et fortassis hinc ali-
quis Dionysium corrigendum censeat. A quo tamen con-
silio avocare illud nos videtur, quod idem eandem etiam
φερσφόνην appellatam tradit. — De hoc numine vid. prae-
ter II. II. Liv. I. 30. XXII. 1. XXVI. 11. XXVII. 4. Hey-
nium ad Virgil. I. I. Fabretum Inscriptt. p. 451 seqq. et
Patin. numism. famil. Romm. p. 205. — ρειώνη. Etymol.

Ἐπίθετα ἀπόλλωνος (Monac. ὀνόματα ποσειδῶνος

ΛΙ

ἀπόλλωνος καὶ ἐρμού. In margine πδ — i. e. ἡχος πλα-
γίου δ' sive tonus octavus et ultimus — τὴν σοφίαν
καὶ: Sequuntur Apollinis epitheta, deinde Neptuni,
ultimo loco Mercurii.)

Ἐκρηβόλος· λυκηγενής· λητοῖδης (Mon. addit καὶ) φοῖ-
ρος· πύθιος· (τε addit Mon.) λοξίας· (καὶ addit Mon. quod
item sequentibus interponitur usque ad δελφ.) δῆλιος·
ἀφῆτωρ· λύκιος· ἑκατηβελέτης· (Mon. ἑκατηβέλτης·) δυσ-
φόνιος (Mon. pro eo δελφίνιος) σμίνθιος· ἀκαιρεκώμης·
ιήιος: (duo extrema non habet Monac.) ²⁹⁾

Magn. p. 703. 10. ubi Euphorion citatur. Quae, aucteris
nomine omisso, repetunt Suidas, Zonaras, Phavorinus. —
ἀνθήρα. Etiam de homine dicitur ἀνθηρός, nisi malis ex
vestigiiis lectionis Monac. reponere ἀνθεία. Hoc enim no-
mine templum apud Argivos conditum (Ἥρας — Ἀνθείας)
fuisse prodit Pausanias II. 22. 1. Dionysius autem Hal.
Antiqq. III. 32. p. 595. tradit eandem illam Feroniam ab
aliis ἀνθηφόρον, ab aliis φιλοστέφανον dictam. — συζυγία
sive ζυγία. Dionys. Hal. Vol. V. p. 235. Reisk. Pollux III. 38.
Virgil. Aen. IV. 59. ibiq. Interpr. Appulej. Metamorph.
lib. VI. p. 389. ed. Oudendorp. ibiq. not. Boettiger. l. l. §. 12.
p. 103. et Aldobrand. Hochz. p. 162. sqq.

²⁹⁾ Ἐκρηβόλος — ἑκατηβελέτης. Il. I. 14. ibiq. Scholl. Sophocl.
Oedip. Tyr. 162. Homeri H. in Apollin. 134. et passim.
Orph. Hymn. XXXIV. (35.) 6. coll. Apollonii L. H. p. 251.
Cornut. d. N. D. cap. 32. p. 223. indeque Eudocia p. 8.
Tzetz. Exeges. in Iliad. p. 76 et 117. Proclus ms. in Platon.
Cratyl. — καὶ ἀναιρεῖ μὲν πᾶσαν τὴν ἀταξίαν (Ἀπόλλων), πλη-
ροῖ δὲ πάντα τῶν δημιουργικῶν δόσεων· διὸ καὶ ἑκατηβε-
λέτης προσαγορεύεται, ὅτι χωριστὸς ὢν καὶ ἐξηρημένος ἐπὶ
πάντα φθάνει ταῖς ἐνεργείαις. — λυκηγενής — λύκιος. Iliad. IV.
101. ibiq. Interpr. Paus. II. 19. ibid. 31. Heraclid. Allegorr.
Homerr. cap. 7. p. 24. Schow. Schol. et Triclin. ad Sophocl.
Oedip. Tyr. 203. Eustath. ad Odys. XIV. 161. (p. 538.)
Macrob. Saturn. I. 17. adde Mythol. II. p. 125 seqq. —
λητοῖδης. Pind. Pyth. I. 23. et saepissime. Orph. de Lapid.
vs. 8. 392. etiam λατῶς. Paus. I. 44. 14. — φοῖρος. Apollon.
L. H. p. 693 sq. ibiq. Interpr. coll. Heracl. Allegorr. Homm.
p. 23. — πύθιος. Orph. Hymn. l. vs. 3. Spanhem. ad Callim.
Apollin. vs. 36. 100. et passim. Fischeri Ind. in Aeschin.
Socrat. ibiq. laudd. — λοξίας. Pind. Pyth. III. 50. Orph.
Hymn. l. vs. 7. Cornut. p. 226. indeque Eudocia p. 9. Schol.
Aristoph. Plut. vs. 8. Macrob. Sat. I. 17. — δῆλιος. Homeri

Ἐπιθεται ποσειδῶνος

Γαιούχος (Monac. ποσειδῶν δὲ γεούχος) ἀσφάλιος
(Mon. ἀσφάλειος) ἵππειος ἐνοσίχθων κινήσιχθων σει-
σίχθων (Mon. ἔτι ἐνοσίχθων κινήσιχθωνος σεισίχθω-
νος) αἰγαίων (Mon. αἰγαίωνος) γαιήοχος ἐνοσίγαιος
ταύρειος φοῖταλμιος (Mon. καὶ φοιταλμιος μάλιστα:).³⁰⁾

Hymn. Apoll. 25 seqq. Pind. Pyth. I. 74. Olymp. VI. 101. Orph. Hymn. I. vs. 8. cf. Spanhem. ad Callim. Apollin. vs. 9. et ad h. in Del. vs. 280. -- ἀγήτωρ. Iliad. IX. 404. ibiq. Heynii observv. cf. Apollonii L. H. p. 184. et Perizon. ad Aelian. V. H. VI. 9. -- σμινθεῖος et σμινθεύς. Iliad. I. vs. 39. Orph. H. I. vs. 4. Pausan. X. 12. 3. cf. Apollon. L. H. p. 607. ibiq. Interpr. praecipue Heyn. observv. ad Homer. I. I. adde Tzetz. Exeges. in Iliad. p. 96 seq. -- δυοφόνιος licet in Apolline explicari queat vel ex Iliade prima, quatenus etiam *λοιμῖος* dictus, nec rationi repugnet vocabulum: tamen, quod sciam, certā caret auctoritate: *δελφῖμος* notissimus vel ex hymno Homérico. Vid. praesertim vs. 494 seqq. ibiq. Interpr. cf. Pausan. I. 19. 1. Callimach. Apoll. 101. ibiq. Spanhem. Apollodor. VI. 1. 3. ibiq. Heyn. et inprimis Tzetz. Schol. in Lycophron. vs. 208. ubi variae cognominis rationes exponuntur. Adde ibi Mueller. p. 476 seqq. et junge Tzetz. in Iliad. p. 117. -- ἀκείρεκόμης. Iliad. XX. 39. ἀκέρσεκόμης. vid. Polluc. II. 35. ibiq. Hemsterh. cf. Apollon. L. H. p. 76. et Hesych. I. 188. ibiq. Interpr. Hanc formam vulgo retinuerunt poëtae. vid. v. c. Orph. de Lapid. vs. 394. et Dionys. in Anthol. Gr. II. p. 230. ed. Jacobs. Coluthus, qui Baccho attribuit, de Rapt. Hel. vs. 40. Tamen illam formam tuetur locus Pindari Isthm. I. vs. 8. et e solutae orationis scriptoribus Cornutus d. N. D. p. 225. et hinc Eudocia p. 9. Huc facit epitheton *βαθυχαίτης*, ei deo tributum in oraculo apud Porphy. de vita Plotini vs. 10. -- *ἰήιος*. Sic Orph. hymn. laud. vs. 2. De voce ejusque discrepante scripturā vid. Interpr. ad Iliad. XV. 365. et ad Homer. H. in Apollin. vs. 120. coll. Apollonii L. H. p. 359. ibiq. Interpr. Hesych. II. p. 31. ibiq. Alberti, Apollodori Fragm. p. 390. ed. Heyn. Eodem alii alia referebant ejus dei epitheta, ut *ιατρός*, *παίων*, *ούλιος*, *ήπιος*, *σωτήρ*, *ἀκίστωρ*. cf. Spanh. ad Callim. Apollin. vs. 40 seqq. et ad Del. vs. 214. Proclus in Cratyl.: καὶ ταῖς παιονικαῖς ἐνεργείαις πᾶσαν τὴν ὑλακὴν (I. ὑλικήν) ἀμετρίαν ἐκκαθαίρει (Ἀπόλλων).

³⁰⁾ *Γαιούχος*, *γηούχος*, *γεούχος*, *γαιήοχος*. Iliad. XIII. 43. Homer. hymn. in Neptunum (XXII. 6.), Orph. h. in Nept. (XVII. -- 16. -- vs. 1.), qui universe conferendi. coll. Apollon. L. H. p. 203. ibiq. Interpr. Pausan. III. 20. 2. Spanh. ad Callim. Del. vs. 30. Cornut. d. N. D. cap. 22.

Ἐπίθετα ἔρμου

Λόγιος (Mon. λόγιος δ' Ἐρμῆς) ἀργεφόντης (Mon. ὁ σοφὸς ἀργεφόντης) νόμιος· κυλήνιος· (κυλήνιος Mon.)

p. 194. et hinc Eudocia p. 343. — ἀσφάλιος, ἀσφάλειος· utrumvis probum, etiam ἀσφαλίων. Heliodor. Aethiop. VI. p. 232. ibiq. Coray p. 207. Contra pro ἀσφαλιαιός in Pausan. VII. 21. codex Moscov. tuetur ἀσφάλιος, quod apud eundem scriptorem legitur III. 11. 8. ubi cf. Facium p. 378. Sic idem deus dictus est a Rhodiis, teste Strabone I. (p. 57.) p. 155. ed. Tzsch. Itemque Plutarchus in Theseo extremo (cap. 35. 3. p. 87. Leopold.) jungit Neptunum ἀσφάλιον et γαιήροχον. adde Schol. Aristoph. Acharn. 509. 683. et Suid. I. p. 363. Kuster. ubi Oppianus laudatur. — ἵππειος sive ἵππιος. vid. Wesseling. ad Diodor. V. 69. p. 386. etiam ἵππηγέτης. Tzetz. ad Lycophr. 767. Illud epitheton valde frequentatur et varie explicatur ab ipsis veteribus. vid. Aristoph. Nub. 83. ibiq. Interpr. Euripid. Phoeniss. 1701. Rhes. 187. Orph. Hymn. I. vs. 2. coll. Homeri Hymn. laud. vs. 5. Pausan. loco class. VII. 21. 3. Cornut. p. 195. indeque Eudocia p. 343. Eustath. ad Odys. I. 174. (p. 43.) adde Boettigeri *Kunstmytholog. des Neptun* p. 155 seq. et Mythol. nostr. II. p. 386 seqq. — ἐνοσίχθων — κινήσιχθ. σενοίχθ. Iliad. XIII. 10. et pluribus locis. cf. Apollonii L. II. p. 246. ubi est ὁ κινήτης τῆς γῆς. Callim. Hymn. Del. 30. ibiq. Spanh. Hom. Hymn. laud. vs. 4. ubi est ἐνοσίχθων, similiter in Orphico Hymno vs. 4. adde Herodot. VII. 129. ibiq. Wesseling. Cornut. p. 193. Eudocia p. 342. κινήσιχθων est in Schol. Sophoclis, qui poeta τινάκτορα γαίαις Neptunum dicit in Trachiniis vs. 503. Pindaro autem dicitur Isthm. IV. 32 seq. ὁ κινήτης γῆς. Proclus mscr. in Plat. Cratyl. cod. Mon.: τὸν δὲ μέσον (Προσειδῶνα) φασὶν αἴτιον εἶναι κινήσεως ἅπασιν, οἷς καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀκινήτοις· διὸ καὶ ἐν νοσὶ γαίος καλεῖται ὡς κινήσεως ἐξάρχων· καὶ ἐν τοῖς κληρουμένοις τὴν τοῦ Κρόνου βασιλείαν ὁ μέσος κληρὸς καὶ ἡ ἐκίνητος θαλάσση αὐτῷ ἀνακείται. — αἰγαίον. Sic dicitur a Lycophron. 135. Cujus nominis rationes alii aliunde duxerunt; nimirum ab Aegis Achaiae (Iliad. VIII. 203. ubi consule Heynii Obserrv. Homeri Hymn. I. vs. 3. Pausan. VII. 25. 7.) ab Aegis Euboeae Strabo VIII. p. 386. coll. Iliad. XIII. 21. ibiq. Heynii Obs. — ab αἰγαίον, h. e. πέλαγος, Tzetz. ad Lycophron. l. l. — sive a fluctibus, qui caprae instar, ὄντην αἰγός, exsultant, Tzetz. l. l. adde Eudociam p. 341. infr. Quomodo Pherecydes hoc nomen acceperit, non satis certo constat. vid. Schol. Apollon. I. 831. et cf. Sturz. ad Pherecyd. Fragmm. p. 215. et Muellerum ad Tzetz. l. l. p. 400 seq. — ταῦρος. Hesiod. Scut. 104. ταῦρος Ἐννοσίχθιος, ubi Scholia respiciunt locum Homericum Iliad. XXI. 237. ad quem consule Scholia Veneta et Heynium. Etiam ταῦρος dictus Neptunus. vid. Hesych. II. p. 1353. Nominis ratio nunc

ἑριούνιος (Mon. καὶ ἑρ.) σῶκος κερδῶος χρυσόδακτυς.
(Hoc loco desinunt haec Deorum Epitheta in Monac.
Quae in Palatino h. l. sequuntur, videlicet Martis et
Vulcani, in eodem alio loco posita sunt, nimirum
eodem quo in cod. Dresdensi, adscripto *Tono secundo*.
Vid. supra ad Epitheta Bacchi.) ³¹⁾

a fluctuum figurâ, nunc a sono et mugitu (unde idem *μυ-
πητάς*, mugitor, dictus. Cornut. p. 193. Eudoc. p. 341.),
nunc abs tauris Neptuno immolari solitis repetitur. vid.
locos laudd. — *φοιτάλιμος*. Sic uterque codex. Atque, si
haec manus Nicetae, securus est eos grammaticos,
qui sic distinguerent, *φοιτάλιμος Ζεύς φοιτάλιμος δὲ Πο-
σειδῶν, ὁ ἐν τῇ ἄλμῃ φοιτῶν, διφθογγον*. ut est ap. Zona-
ram L. Gr. p. 827. cf. Suid. III. p. 641. quod ad Hesych. II.
p. 1532. etiam annotavit Isaac. Vossius. In Cornuto p. 192.,
ubi alii codd. *φοιτάλιον*, alii *φοιτάλιον* dant, vulgatam le-
ctionem satis firmare videtur Eudociae auctoritas, quae
p. 342. *φοιτάλιμον* exhibet. Neptuno autem hoc epitheton
φοιτάλιμος diserte vindicat Plutarchus Sympos. VIII. 8. p. 730.
p. 1013. Wyttenb. tum praecipue Pausanias loco classico II.
32. 7. ubi Argivi Neptunum *φοιτάλιμον* coluisse dicuntur,
quod *οὐκέτι ἄλμην ἀνῆκεν εἰς τὴν γῆν*. quem locum Titt-
mannus Zonarae l. l. adhibuit. De re diximus et ipsi in
Mythol. IV. p. 87 sq. Neque tamen de nihilo esse arbi-
tror, quod idem Neptunus *φοιτάλιμος* dictus fuisse tradi-
tur; sed potius in exemplis habendum esse censeo, quan-
topere consueverint prisci homines in deorum appellatio-
nibus ea sectari, quae variam interpretationem admitter-
rent, et quantopere varius pronuntiandi modus adjuverit
eam consuetudinem.

- 31) *Λόγιος*. Mercurius *πολύλογος* cognitus Pausaniae II. 31. 13.
Nemini, quod sciam, *λόγιος*. Contra *λόγιος* celeberrimus.
Plato Phaedr. p. 272. p. 340. Heindf. coll. Euseb. P. E. I. 9.
p. 31, et Hermia ad Platon. l. l. Cic. de N. D. III. 22. Diodor.
Sic. V. 75. ibiq. Interpr. Luciani Apolog. p. 170. (III. Bip.
ibiq. Interpr. p. 571.) Orphei Hymn. XXVIII. (27.) vs. 4.
et 10. Joh. Laur. Lyd. de mensib. p. 103 seq. Schol. Ari-
stidis Orat. pro Quatuorvir. Tom. II. p. 173. Jebb. *Ζητεί-
ται, πῶς λέγει τὸν Πᾶνα λόγον, ἢ λόγον ἀδελφόν. λέγοντα,
ὅτι τὰ πάντα διὰ λόγον συνέστη· τὰ δὲ πάντα ἐστὶ ὁ Πᾶν
ἀδελφὸς ἄρα ὁ Πᾶν τοῦ λόγου. μᾶλλον δὲ ὁ Πᾶν λόγος, διό
καὶ Ἑρμοῦ υἱὸς ὁ λόγος ὁ ἐντεχνος, καὶ παρὰ θεοῦ δι-
δόμενος εἰς παιδείαν*. Exhibui locum, ut eum in notis mss.
ex cod. Leidensi correxit Valckenaerius. *Ἑρμῆς ὁ λόγος* est
etiam apud Porphyrium. Vid. annotat. nostram ad Proclum
de Un. et Pulcr. p. 105 seq. In fragmento eleganti codicis
Darmstad. opponuntur inter se *ὀλυμπιοὶ πένταθλοι αἱ
ἀθανανά παγκράτια* et *Ἑρμῆς λογίας καὶ Μουσῶν
Μελεtem. I.*

Ἐπίθετα ἄρεος. (Mon. *ὀνόματα ἄρεος καὶ ἡφαίστου*)

Τειχισεπλήτης ἐννάλιος δημήτριος διζωνος. (Mon. et Dresd. τοῦ *τειχισεπλήτου* δὲ *ἐπίθετα ἄρεος, ἐννά-*

γωνίσματα. — *ἀργεῖφόντης*. Iliad. II. 103. ibiq. Heynii observv. Iliad. XVI. 182. Odys. I. 38. ubi tamen consulendus Porson. p. 11. ed. Lips. Homer. Hymn. in Mercur. vs. 73. ibiq. Ilgen. coll. Hymn. XVIII. 1. Apollon. L. H. p. 159 seq. Orph. Hymn. in Mercur. laud. vs. 3. Cic. de N. D. III. 22. qui ita: quintus, quem colunt Pheneatae, qui et Argum dicitur interemissee, ob eamque causam Aegyptum profugisse, atque Aegyptiis leges et literas tradidisse. Sic Cicero; unde intelligi potest, cur idem Mercurius in cod. Monac. dicatur ὁ σοφός. — *νόμιος*. Homeri Hymn. I. passim. Hesiodi Theogon. vs. 444. ibiq. Scholia p. 270. ed. Heins. Eurip. Ion. 1-4. Aristoph. Thesmoph. 986. Apollodor. III. 10. 2. ibiq. Heyn. A pascuis alio alii traduxerunt hoc epitheton. vid. Cornut. de N. D. cap. 16. p. 165. coll. Eudociae Violet. p. 154. — *κωλῆνιος* (sic enim scribendum). Eustath. ad Iliad. II. 605. et ad XV. 618. Odys. XXIV. 1. coll. Apollon. L. H. p. 423. Apollodori Bibl. III. 10. 2. ibiq. Heynep. 273. Pragmm. p. 399 seq. Strabo VIII. p. 595. Pausan. III. 17. 1. adde Spohnii Dissertat. de extrem. Odys. parte p. 38 seq. — *ἐριονίος*. Iliad. XX. 72. ibiq. Heyn. Obs. coll. Apollon. L. H. p. 299. et praecipue Etymol. Magn. p. 374. ibiq. Phoronidis fragmentum. Homeri Hymn. in Mercur. vs. 3. ibiq. Ilgen. coll. vss. 28. 145. 551. et Hymn. XVIII. 1. Orphei Hymn. laud. vs. 8. Aristoph. Ran. vs. 1144. ibiq. Schol. Cornutus p. 164. et hinc Eudocia p. 154. — *σῶκος*. Iliad. XX. 72. ubi *ἐριονίος* adjunctum. vid. ibi Heynii observv. adde doctam disputationem Apollonii in L. H. p. 628. ibiq. Tollium. Sophocl. Electr. vs. 119. Cornutum d. N. D. p. 164. ibiq. Galeum, coll. Eudocia p. 154. — *κερδῶος*. Homeri H. laud. passim. Spanhem. ad Callimach. Dian. vs. 68. Idem ad Aristoph. Plutum 1156. Hemsterh. ad Luciani Timon. §. 41. p. 407. Bip. Bergler. ad Alciphron. III. 47. p. 148 seq. Wesseling. ad Diodor. Sic. V. 75. Heliodori Aethiop. VI. ibiq. Coray p. 206. Cornutus p. 169. indeque Eudocia p. 155. Proclus mscr. in Platon. Cratyl. *ὅτι τῆς ἐρμαϊκῆς δόσεως τὰ μὲν ἐστὶ νοεῖα καὶ πρῶτα ἀγαθὰ, τὰ δὲ δεύτερα καὶ τῆς διανοίας τελεσιουργα. τὰ δὲ τέλτα καὶ τῆς ἀλογίας καθαρτικά καὶ διαφερόντως τῶν φανταστικῶν κινήσεων μετροητικά. τὰ δὲ τῶν τῆς φύσεως λόγων ὑποστατικά. τὰ δὲ καὶ τῶν ἔξω πορῶν δυνάμεων καὶ τῶν κερδῶν χορηγὰ. ταῦτα γὰρ ἐστὶ (al. εἰσὶ) τὰ ἔργα τοῦ θεοῦ δῶρα καὶ ἐννῆα, ἅπερ, ὡς φα-sin οἱ ἀστρολόγοι, ἐν ταῖς ἀδοξοῖς διαθέσειν ὁ θεὸς δίδω-sin. — χρονοόρασις. Odys. X. 277. 331. cf. Apollon. L. H. p. 715. Orph. Argon. vs. 138. de Lapid. 15. Cornut. p. 165. Eudoc. p. 154. coll. Virgil. Aeneid. IV. 242. ibiq. Interpr.*

λιος ἐστὶ καὶ διμήτριος· δίζωνος. Dresd. tamen ἐνά-
 λιος — δούζωνος·) δεξιόχειρος· ἀνδροφόντης· (Monac.
 ἀνδροφόντης·) βροτολογός· βρήτιος· (Dresd. et Mo-
 nac. πλέον βροτολογός καὶ βρήπνος·) μαιφό-
 νος. (Extremum non est in Dresd. et Mon.)³²) — Ἐπί-
 δετα ἡφαίστου

32) Τειχεσιπλήτης (sic leg.) pertinet ad Iliad. V. vs. 31. ubi
 vid. Heynii Obserrv. quem miror non meminisse hymni
 Orphici in Martem (LXV. — 64. —) vs. 2. ubi item est
 τειχεσιπλήτης de Marte, licet unus ibi liber item exhibeat
 τειχεσιπλήτης. — ἐννάλιος. Frequentiatur Homerō aliisque.
 Iliad. II. 651. Ad epitheti usum praecipue tenendus locus
 primarius Iliad. XVII. 211. ubi Scholion in Cod. Palat.
 nr. 40. explicat πολεμικός pariter atque Zonaras in Lex. Gr.
 p. 720. alique grammatici, quos Heynius laudavit ad
 utrumque locum. cf. etiam Apollon. L. H. p. 156. Postea
 varie distinxerunt Martem inter atque Enyalium; qua in
 re plurimum sibi indulserat Alcman, poeta lyricus. vid.
 Schol. Aristoph. Pac. 456. et cf. Welckeri, viri elegantis,
 editionem fragmm. Alcman. p. 55. Liebel. ad Archiloch.
 fragmm. p. 152 seq. ibiq. laud. Plutarch. Ερωτ. p. 35. ubi
 nos advertunt illa: ὕπλη -- ἐστὶ τις ἐφορών καὶ βραβεύων
 θεός· Ἐννάλιος καὶ στρατιός. De Jove στρατιώ monuimus
 in Mythol. IV. p. 72 seq. H. l. pauca addam: Cognitus
 fuit in orientalium hominum religionibus Ζεὺς Ἐννάλιος.
 Histiaeus ap. Joseph. Antiqq. Jud. I. 4. p. 19. extrem.
 Havercamp. Idem Βήλος Ἀρείος dictus Ctesiae Ioannis
 Antiocheni. -- Fragmentum codicis Palat. 129. ita: μετὰ
 νῖνον ἐβασίλευσε θεοῦ ἄρεος· ὃν ἄρεα ἀνόμασαν ἦν δὲ σ· ὄρεα
 δεινός καὶ πολεμικός· καὶ προσεκήνησαν αὐτῷ ἀσπίδοι ὡς
 θεῷ, ὀνομάσαντες αὐτὸν βήλη ἦτοι ἄρεα πολεμικὸν θεόν.
 Quae maxime congruunt traditis a Cedreno p. 16. Sed de
 his alias plura ad Herodotum. -- De Marte adde Sophocl.
 Ajac. vs. 179. (ubi codex Palat. nr. 40. in vulgatā persistit.)
 ibiq. Scholiast. et Interpr. recentt. Cornut. d. N. D. 21.
 p. 190. Caeterum formulis solemnibus deinceps frequen-
 tatum hoc nominis, ut ἀλαλάζειν τῷ Ἐννάλιῳ (vid. prae-
 ter l. l. Aristophanis, Xen. Anab. f. 8. 12. Cyropaed. VII.
 1. 3. Dionys. Hal. A. R. II. 48. Arrian. Exped. I. 14. 10.
 Hist. Ind. 24. 7. indeque Suidas) et θύειν τῷ Ἐννάλιῳ.
 Pausan. III. 14. et Munk. ad Albricum pag. 900. (in
 Mythogr. ed. Staver.). -- διμήτριος· δίζωνος. Sic ex Monac.
 legendum. Nam δημήτριος potius Bacchi est epitheton;
 vid. supra ad Bacchum not. 12. Suidas I. p. 591. διμήτριος·
 ὁ ἔχων δύο μίτρας. ubi tamen Toupius Emendat. in Sui-
 dam I. p. 90. ed. Lips. reponi jubet διμήτρος, etenim a
 μίτρα fluere ἀμιτρος, ἐμυτρος, διμήτρος, neque vero ἐμύ-

τριος κ. τ. λ. laudatque Callim. Dian. 14. ubi est ἀμύτρον et Plutarch. Demetr. (cap. 41.) p. 909. ubi δμύτροις, atque hunc ipsum locum ante oculos fuisse Suidae. Quod secus videtur. Nam diserte Nicetas Marti attribuit hoc cognominis, et in terminatione ipsius terni codices congruunt. Accedit insuper Zoharae auctoritas p. 507. qui item δμύτριος dat absque ulla varietate. Atque ex Suidâ certe de eâ formâ lectores suos admonere debebant recentiores Lexicographi, qui nec δίζωνος exhibent. Hactenus de vocabulo. Videamus de re, in qua non minus videtur ambigi posse. Apud Plutarchum l. l. Demetrii describitur molities, qui pileum duplici fasciâ redimitum gestabat. Huc enim pertinere illud ναυλαίς δμύτροις (ubi tamen *codex Palat. nr. 283. διαμύτροις.*), docet Duris ap. Athenaeum XII. 50. p. 490. Schw. ubi de eodem Demetrio: μίτρα δὲ χερσὺς πωστός ἦν, ἡ ναύλας ἀλονργῇ οὖσαν ἐσφίγγεν. Et ipse Mars sic introducitur a Nonno Dionys. V. vs. 93:

Μιτρῶσας πλοκαμίδας ἀναιμάκτοις καρῦμβοις.

ubi est Mars inermis et χλαμίδα ἔχων ac Veneri junctus Batchique quam bellatoris similior. De quo habitu Martis vid. Lennep. ad Coluth. cap. 9. p. 40 seq. et Locellam ad Xenoph. Ephes. p. 157. Atque in Bacchicis rebus mitra varie locum habet, etiam ubi virorum mentio fit. cf. Moser. ad Nonn. VIII. 214. p. 179 sqq. Cave tamen putes, ejusmodi locum respici a Nicetâ, ubi Mars delicatulus describitur. Potius cogitandi sunt ejusmodi loci, ut hic Homericus de Marte vulnerato Iliad. V. 857. ὅθι ζωννίσκετο μίτρην; quem respexisse videri potest Photius L. Gr. p. 200. ubi: μίτρα, διάδημα, ἡ ζώνη. cf. Schol. Leidens. ap. Valcken. in Opuscc. II. p. 131. aut ille de Agamemnone Iliad. II. 478. qui dicitur similis Ἀρεὶ δὲ ζώνην, ubi vid. Heynium in obs. et Apollon. L. H. p. 320. ibiq. Interpr. -- aut Iliad. IV. 132 seq. 186 seq. alique, quos respiciunt Graecorum Grammatici. Apionis Excerpt. nss. gloss. Homerr.: ζῶμα, τὸ περιζῶμα· καὶ ὅλος ὁ θώραξ· ζώνη· ζωστήρ, μίτρα· ὁ τόπος καθ' ὃν ζωννύμεθα· ζωστήρ, ὁ ἐπὶ τοῦ θώρακος χαλκός· καὶ ζῶμα· καὶ θώραξ. Quae singula non moramur. Otium enim fecerunt Heynius l. l. et praesertim ad Iliad. IV. 132. (Observ. p. 579 seq.) et Boettigerus ad Vasa pict. P. II. p. 84. 85. Illud videndum, quid utrumque in Marte sit et δμύτριος sive δέμτρος et δίζωνος. Facem praefert Zonaras in Lex. Gr. p. 507. loco luculento, quem adscribam: Δμύτριος· ὁ δὺν μίτρας ἔχων, ὁ ἐστὶ, πολεμικὰς ζώνας ἔφαινομένας διὰ μίτρον. ἐφοροῦντο δὲ αὐταὶ ἐσώτερον τῆς λαγόνος χάριν ἀσφαλείας, ἡ χαλκαὶ ἐπὶ δέσ. Igitur zonae bellicae dicuntur vel textae διὰ μίτρον, h. e. per filum aut licium (vid. Polluc. VII. 31. p. 709. Hemsterh.) vel aeneae. Ad sequentia maxime facit locus Antipatri Thessalonicensis in Anthol. Gr. nr. 26

στου δέ,) χαλός· ἀμφιγυήεις· σκίτιος· λήμμιος (Monac.
λίμμιος).³³⁾

Tom. II. p. 102. ed. Jacobs., quem locum et alii grammatici laudant et ipse Zonaras in "Αρης (p. 289.), de matre Lacaena, quae filium suum ipsa interfecerat, ubi est: βα-
ψαμένη κοίλων ἐντὸς ἄρη λαγόνων· ἄρη ferrum. Apionis
excerptt. mss. ἄρης ζ· (σημαίνει) τὸν δαίμονα· τὸν πόλεμον·
τὸν σιδήρον· τὴν εἰς πόλεμον οὐκίαν· τὸ τραῦμα· τὸ ἐν
ψυχῇ κατάτμημα· τὸν θάνατον. Subjiciuntur exempla Hom-
merica. Charax ap. Scholiast. mscr. Aristid. Panath. p. 107.
de Areopago: — ἔλκετο πάχος ὡς ὑψηλός, ἄρειος δὲ διὰ
τὸν φόνον, ὃς σιδήρῳ ἀποτελεῖται. "Αρης ὁ φόνος,
ἀφ' οὗ καὶ ἑναρα ὄπλα, καὶ ἑναροι οἱ πεφονευμένοι. Quae
ex parte continentur Scholio in Platon. p. 55. ed. Ruhn-
k. Adde Gregor. Corinth. p. 537. ubi ἑνάριος (al. ἐνάριος οἱ
ὀπλῖται). Itaque, ut illuc redeam, "Αρης et διμήτριος et δι-
ζωνος sit: Mars duplici cingulo circa ilia tectus, sive illud
textum sit, sive squamennum (aeneum aut coriaceum). Nam
quod Zonaras aliique Grammatici, ut Etymol. Magn. in
voce μίτρα, a μίτρος ducunt: noli credere, mītram usque-
quaque textam esse ex linteis aut laneis filis. Vetat ipse
ille Zonaras, vetant Grammatici alii. Sic, ut hoc utar,
Apollonius in Lex. H. p. 461.: μίτρη· λεπὴς χαλκῇ,
ἣ ζώνη· τὰν ἔστι δὲ ἐντὸς τοῦ θώρακος. Qui locus in me-
moriā revocat locum supra laudatum Sophoclis in Ajace
179. ubi est χαλκοθώραξ. — Ἐννάλιος, quod in Cod. Palat.
40. explicatur στέρνοθώραξ. Ex his efficitur, nil impedire,
quo minus idem Mars dicatur et διμήτριος et διζωνος, ni-
mirum si alterum accipias de textā zonā, alterum de squa-
med. Haec ego epitheta, ut a nemine, quod sciam, ex-
plicata, aliquanto uberius exponere volui. — δεξιόχειρος.
Sic tres codd. nostri, et tamen corrigendum videtur, si
quidem ductum est ex Sophoclis Antigona vs. 140., ubi
nunc legitur "Αρης δεξιόχειρος (antea δεξιόχειρος), quod
Hermannus de Marte impetuoso explicat, respectu habito
dextri equi; quem quidem posterior aetas dextrarium ap-
pellabat, vid. Gang. in Gloss. med. Lat. in voc. et Gloss.
Graec. I. p. 279. eamque lectionem in suo codice habuerat
Eustath. vid. Erfurdt. ad l. l. — At dicat fortasse quis-
piam, sic in suo Sophocle legisse Nicetam, aut alium lo-
cum respexisse. Nec ratio respuit vocabulum, ut quae
eadem sit atque in δολιχόχειρος, ταναόχειρος. Et huc
revocavit e nostris commilitonibus aliquis Pindaricum
Olymp. IX. 165. εὐχειρα, δεξιόγυμον, ut fortasse Mars co-
gitetur agili praeditus cervice, vel ad evitandos ictus vel
ad speculandum. Et analogiae causā admoneat quispiam
δεξιολάβων posterioris Graecitatis, speculatorum vel sa-
tellitum (vid. Actor. XXIII. 23. ibiq. Interpr. adde Zonar.
L. Gr. p. 476.). Ego nil decerno. — ἀνδροφόντης, ἀνδρου-
φόντης. Posterius legitur in Homero, Iliad. II. 651. ad

Haec hactenus. Reliqua, quae Codex habet, brevissime indicabo, cum quia edita videntur, tum quod niam alio fortasse tempore de his dicetur.

quem locum Heynius de lectione monuit. — *βροτολογός*. Iliad. V. vs. 31. 846. Odys. VIII. 115. ubi *cod. Palat. nr. 45.* adscriptum habet *ἀνδραφόνω*, atque hoc vulgatus esse dicit Eustath. ad Iliad. l. l. cf. Apollon. L. H. p. 198. et adhibe Apion. Excerpt. mscr. *βρότος, τὸ ἅμα κώνει αἶμα ἐκ πολέμου γινόμενον βροτός, ἄνθρωπος, φθαρτός*. Hesiodi Scut. 335. Aeschyl. Supplic. 665. Hinc mares vorantem Martem ridicule effinxerunt nonnulli. Albric. ibiq. Munk. p. 900. Orphæus Hymn. l. vs. 2. *βροτόκτόνον* dicit. — *βριήσιος* (sic legendum). Iliad. XIII. 521. ubi Scholion *codicis Palat.* 40. explicat *ὁ μεγάλως βδών*. cf. Apollon. L. H. p. 198. et 334. quocum facit Zonaras L. Gr. p. 404. adde Eustath. Etymol. M. Hesych. in vocab. et cf. Iliad. V. vs. 860. — In Cornuto cap. 21. p. 191. pro *μυώπιος* alii exhibebant *βριήπιος*. Sed illi lectioni patrocinatur Eudocia p. 12. et res ipsa. Nam si *μυώπιος* ab oestri genere (Schol. Apollon. I. 1265. III. 276. ubi *ὁ μύων* et oestrus quodammodo distinguuntur) dicatur Mars, fuerit *impe-tuosus*; si a calcari vel flagello (quod item *μύων* est. Xenoph. Equestr. VIII. cf. Hesych. in voc.), fuerit *Ἀρης ἱππιος*, de quo Pausanias V. 15. 4. — *μιαϊφόνος* item pertinet ad Iliad. V. 31. ad quem locum vide Grammaticos laudatos Heynio; adde Cornut. p. 191. Eudoc. p. 12. Zonar. L. Gr. p. 1360.

33) *χολός*. Ita se ipse dicit Vulcanus Iliad. VIII. 397. Quo de nomine disputant philosophi: Cornutus cap. 19. p. 182. in-deque Eudocia p. 223. et qui plures laudantur Heynio in Obs. ad Iliad. l. l. — *ἀμφιγνήεις*. Sexcenties legitur per Homeri carmina. Nominis ratio ducitur ex Iliad. l. l. et praesertim ex Iliad. I. fin. ubi v. 607. Schol. brevius *Cod. Palat.* 40. explicat: *ἐπατέρωθεν χολός*. cf. Apollon. L. H. p. 102. 109. et quae de harum vocum genere disputavit Heynius ad Iliad. XIII. 157. in observ. cf. Hesiod. Theogon. 570. 578. *Ἔργ.* 70. Scut. 219. cum Moschopul. ad *Ἔργ.* p. 28. b. et Graevio in Lectr. Hesiod. 3. p. 518. ed. Loesn. — *σίντιος λίμνιος*. Istud *λίμνιος* codicis Monac. solemne vitium. Sic, ne longe abeam, in Apollon. L. H. p. 601. in *Σίντιος* legitur *τὴν λίμνην* pro *τὴν Ἀἴμνον*. Idem mendum obsidet codicem Medic. Strabonis XII. p. 92. Tzsch. — Bina autem epitheta originem certe suam traxerunt ex Homero, Iliad. I. 593. seq. *κάππεσον ἐν Ἀθῆνῃ* — *ἐνθα μὲ Σίντιες ἄνδρες* — *κοιῶσαντο*, ubi *cod. Palat.* laud. hoc scholion exhibet: *οἱ λίμνιοι φθαρτικοί*, quod congruit cum aliis scholiis. cf. Odys. VIII. 294. Caeterum de hoc populo quam multa antiquitus disputata fuerint, docere potest Heynius ad Iliad. l. l. ab eoque laudatus Gattererus, cui nuper

Sequitur nimirum fol. 182. rect. Herodiani disputationum de numeralibus notis (ἀριθμῶν σημείων). Editum, ad calcem Apollonii de Syntaxi, Venet. 1495. cf. Fabric. Bibl. Gr. Vol. VI. p. 278. Harl.

Huius fragmento subiiciuntur fol. 184. rect. sqq. usque ad finem *Variarum epistolae*, e quibus haud paucae, ex hoc ipso codice, editae esse videntur in Corpore *Commelini*, videlicet eo, quod prodiit 1601. cum interpretatione lat. *Lubini*. (cf. Fabricii Bibl. Gr. Vol. I. p. 686.) Sed tamen, *epistolarum causae*, cum hic liber tum alii Palatini nuper Parisini accuratius inspiciendi erunt iis, qui hoc agere volent. Videntur enim plura inesse, quam et Sylburgianus indicat et Francogallorum catalogus et vero is, qui

in nonnullis rebus oblocutus est Larcherus ad Herodot. VI. 137. 140. et in tabul. geogr. p. 294. 477. Pertinet enim haec res ad antiquitates Pelasgorum, et iam explicuerat Hecataeus Milesius (vid. Fragg. p. 41.) itemque Hellanicus (Fragg. p. 142.) ac Philochorus (Fragg. p. 14.), alii ad Strabonem usque (vid. l. l.) et posteriores (ut Scholiastes Apollonii I. 608.). Quos locos qui conferat, reperiat simul insignem discrepantiam scripturae: *Σιρτιος*, *Σιρται*, *Σιρτος* (distinguendi a *Σιρτοίς* Asiae, qui et *Σιρδοί*, nonnunquam confusi cum Iudis, vid. Is. Voss. ad Scylac. p. 74. seq.); et vocabulum etiam alio tractum a Grammaticis; vid. Heynium l. l. adde Photium L. Gr. p. 379. *σίρτης* βλαπτικός. cf. Zonar. L. Gr. p. 645. et Hesych. II. p. 1190. qui formas *σίρται* et *σίρτιος* sic distinguit, ut illa sit adjectiva et nocentes significet, haec populum illum. In Zonarae L. Gr. p. 640. loco memorabili est *Σιρτος*, malus genius, in aquis insidias struens, ubi Tittmannus *σίρτης* vel *σίρτις* corrigit. Sed idem Zonar. p. 645. *σίρτη*, βλαπτική. vid. Tittmanni not. Jam, ut finem faciam, formam *Σιρτιος* unus, quod sciam, agnoscit Scholiasta Thucydidis II. 98. qui eos homines dicit *Σιρτιους* vocatos, dum Lemnum habitarent, posteaquam vero excesserint in Thraciam, dietos esse *Σιρτιους*, quem locum teneri jussit jam Henr. Stephanus in Thes. Tom. III. 786. Strabo quidem l. l. eadem narrans pro *Σιρτιος* exhibet *Σιρτις*. Sed Scholiastae tamen patrocinetur fortasse Nicetas. Utut est: *σίρτιος* est pro vetere Vulcani epitheto habendum: *λημνιος* pro recentiore. Hinc Anacreon *λημνίας καπνίους* vocat Vulcani fornacem Od. XLV. 2. Hinc Vulcania Lemnos, Valerius Flacc. II. 78. IV. 440. ne plura addam in re satis clara.

manu scriptus et per folia sparsus nuper huc adlatus una cum ipsis codicibus est. Quod ipsum nunc indicasse sufficiat, et argumento comprobasse, quod proxime proferam.

Igitur fol. 184. rect. sequuntur: *Ἀκίφρονος ὁμή-
ταρος ἐπιστολαὶ ἀλιευτικαὶ: εὐδίου φιλοσκόπου.* Sequitur
epistola prima libri primi. Post Philumenes ad
Critonem epistolam subijcitur *Sectionis alterius* nota;
cujus initium ducitur ex Lamiae epistolâ ad Deme-
trium, ut in editis. Absolutâ Glycerae ad Menan-
dram epistolâ, quae est quarta et ultima libri secundi
(cf. p. 329. ed. Wagner.) leguntur haec fol. 208. rect.;
μελισσα κλεαρῆτα χαίρειν, quae fugerunt oculatissimum
ceteroqui Sylburgium, neque a reliquis indicata sunt.
Est enim integra Melissae, feminae Pythagoricae, ad
Clearetam epistola, quam post Aldum haud pauci
ediderunt, in his J. Chr. Wolfius in *Mulierum graecarr.*
fragmentt. pros. p. 130. quem vide, et superiore anno
Orellius in *Socratt. et Pythagorr. epistol.* p. 62. Eam
excipit, quae item in editionibus excipere solet (vid.
l. l. p. 132. p. 63.) Myiae ad Phyllidem epistola non
magis annotata a Sylburgio*) et reliquis. — Sed,
quod significavi, haec singula penitus dispicienda
sunt futuro edifori.

Sequuntur fol. 209. vers. Theanûs epistolae, tres
scilicet, nam quas reliquas quatuor numero e cod.
Vaticano (alio) protractas a Leone Allatio exhibent
editiones (p. 234. Wolffii. p. 60. Orell.) eas non ha-
bet hic liber.

*) Sylburgii, ne forte quis calumniatur, quae maxima sunt
plurimaeque in rem literariam merita ipse adumbravi in
qualicunque Oratione, insertâ *Novor. Actorum Societatis
Latinae Jenensis* Volumini primo p. 79 seqq., alias, plura
dicturus, si vita suppetet, et prolaturus epistolas etiam
ipsius aliquot ineditas, quas mecum communicavit *Batt*
Philos. Doctor, Vir eruditissimus mihiq. amicissimus.

Fol. 213. vers. Cratetis epistolae. — Fol. 215. vers. Hippocratis epistolae, in quibus etiam Democriti ad eundem epist. — Fol. 232. vers. Heracliti epistolae, editae, sed variantes lectionibus. De quibus videbimus alias. — Fol. 240. rect. Diogenis Cynici epistolae. Tu confer corpus Commelinianum ann. 1601, quod eorundem virorum epistolas junctas exhibet.

Sequuntur fol. 249. vers. Aeschinis oratoris epistolae. Post quartam fol. 251. vers. leguntur haec: Ἐξ ἀρεμίδου (sic) ὀνειροκριτικά. Subjiciuntur quatuor exigua excerpta hujus argumenti; nam fol. 252. continuo sequuntur ejusdem Aeschinis epistolae aliae, quae pertingunt ad codicis usque finem, fol. 258. rect. ubi post verba: καὶ ἡμῶν δεομένην προσέχειν leguntur haec: τέλος τῶν τοῦ αἰσχίνου ἐπιστολῶν.

II.

Ἀλληγορίαι ὀνομάτων θεῶν. 1)

Ἐπεὶ περὶ διὸς καὶ λοιπῶν ἀλληγοροῦμεν, θεῶν πρῶτον εἰπεῖν, ποσαχῶς τὸ θεὸς ἐκλαμβάνεται, τὸ θεὸς ἀνωγνύτως κείμενον ἐπὶ πέντε σημαινομένων λαμβάνεται. σημαίνει γὰρ σοφὸς βασιλεὺς. 2) τὰ στοιχεῖα πῦρ ὕδωρ γῆν καὶ

1) Leguntur haec in *Cod. Palat. nr. 40. fol. 197. rect.* ad calcem Iliadis *M.* Quod in Prooemio significavi, ea me praesertim hoc fasciculo comprehensurum, quae ad mythologica pertineant et Historicorum Philosophorumque scriptis inserviant: haud incommode *haec Allegoriae nominum deorum* jungi videntur posse eorundem *epithetis*, in quibus proxime immoratisumus. Congruunt autem maxime *Joannis Tzetzae Exegesi in Homeri Iliadem*, quam nuper *Hermannus* edidit ad calcem *Draconis* Lipsiae 1812. neque minus ejusdem *Tzetzae Scholiis in Hesiodum*, praesertim p. 96. ed. Heins. Nonnulla etiam reperies in *Tetzarum Scholiis ad Lycophronem*. Ac si argumentum spectes, pleraque ibidem offendes, et videbantur omitti a nobis posse haec omnia. Sed tamen hinc inde diversum reperitur hoc codicis Palatini fragmentum, itemque aliquanto discrepans orationis genere. Quocirca insigniora distinguemus annotatione brevi, qua etiam pateat, e quibus fontibus haec fluxerint. Tzetzae enim nemo nescit ut plurimum aliunde duxisse sua, etiam ubi dissimulent. Exhibui autem, quod in *Anecdosis* quidem par est, ipsam scripturam codicis.

2) Distingue: σοφὸς βασιλεὺς et confer *Tetz. Exeges. in Iliad. p. 54 seq. coll. p. 28 — 36. p. 70.* Sed tamen in ejusdem *Scholiis in Hesiodum* loco gemino item junctum legitur pag. 9. b. ed. Heinsii. *Eustathius ad Iliad. I. 1. p. 9. l. 5.* Basil., posteaquam haec eadem attigit, haec addit: καὶ αὐτὸ εἰς πλάττης ἐστὶν εἶρεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Quinam sint hi antiqui, intelligas cum ex eodem *Eustathio ad Iliad. II. 478. p. 195.* ubi et *Pausanias* et *Aelius Dionysius* et auctor *lexici rhetorici* laudantur, itemque ex *Scholiis Venetis Villosioni ad Il. I. 338 — 40,* ubi *Pythagorei* laudantur, qui et regem et sapientem se junxerant a reliquis hominibus, et proxime abesse docuerant a deo. Inde vero profecerat *Porphyrius*, qui diserte laudatur in *Scholiis Leidd. ad Iliad. I. l. ad calcem Ammonii p. 240. ed. Valcken. adde Eustath. ad Iliad. XIV. p. 966. et XVIII. p. 1202.*

αἴρα· τὴν ἐξ ἀστέρων εἰμαρμένην ἢ αὐτοὺς ταύς³⁾ ἀστέρων. καὶ εἰ τὰς ψυχικὰς δυνάμεις καὶ τὰ πάθη· οἷον φρόνησιν. γνώσιν. ἀνδρείαν ἤτοι τόλμην· πάθη δὲ, οἷον ὀργὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὰ τοιαῦτα. σημαίνει δὲ καὶ ἡ τὴν φύσιν· ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐθέλω διαμάχεσθαι ἐμπεδοκλέει 4^a) τῷ φυσικῷ λέγοντι· μὴ εἶναι φύσιν τὸ παράπαν, ἀλλὰ μίξιν· διαλλαξὶν τε μυγόντων· πέντε μὲν οὖν οὕτως ἀνωνόμως κείμενον τὸ, θεὸς σημαίνει. ἐν δὲ ἕκαστον ὄνομα τῶν θεῶν κείμενον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γ' σημαίνει. ἢ πραγματικῶς. ἢ ψυχικῶς. ἢ στοιχειακῶς νοεῖται· οἷον ἥρα· ἀφροδίτη· Ἀθηνᾶ. ἑρμῆς· ζεὺς· χρόνος· ἀπόλλων· ποσειδῶν. ἦφαιστος καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὀνομάτων. πραγματικῶς μὲν ἢ βασιλεῖς ἢ ἀπλῶς ἀνθρώπους αὐτοὺς εἶναι δηλοῦσι. 4^b) ψυχι-

3) Fons in Platonis Cratylō p. 397. c. d. p. 49. Heindorf. unde item profecit Eustathius ad Iliad. I. p. 9. ὅτι δὲ θεὸς ὄνομα ἐπὶ τῶν ἀστρον λέγεται, παρὰ τὸ θεῖον, καὶ ἐπὶ στοιχειῶν παρὰ τὴν εὐτακτον θέσιν αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ τὰ πάντα εὐ διατεθειμένου νοός κ. τ. λ. Tu adhibe Herodot. II. 52. Proclus mscr. ad Platonis l. I. ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἐμφανῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ὑπερουρανίων καὶ οὐρανίων καὶ νοητῶν αἰτίων τὸ θεὸς ὄνομα εὐλόγως κεῖται — et pluribus interjectis — θεός γάρ αὐτὰς (τὰς νοεράς αἰτίας) καὶ τὰ λόγια καλεῖ· καὶ προϊούσας ἀπὸ τοῦ πατρὸς θεῖον ἐπ' αὐτόν. — Alii fatum et deos distinguebant. Vid. modo Suidam in εἰμαρμένη Tom. II. p. 25 sq. Grammaticus codicis mscr. Darmst. ita: εἰμαρμένη καὶ πεπρωμένη τὸ αὐτὰ καὶ μοῖρα ὡσαύτως· ἐλάμβανον δὲ αὐτὰς ἐπὶ φυσικῆς καὶ παθολικῆς τινος δυνάμεως ἐν τῷ κόσμῳ· τύχη δὲ ἐπὶ τῶν συμβαινόντων καλῶν ἢ κακῶν μηδεὸς βοήλουμένου (fort. βουλευσαμένου) περὶ αὐτῶν· τινὲς δὲ τῶν ἐλλήνων τὴν τύχην αὐτὴν ἐνόμισαν τῇ εἰμαρμένῃ πρόνοια δὲ ἐπὶ θεοῦ ἀπὸ τοῦ προνοεῖσθαι.

4^a) Haec paene ad verbum leguntur in Tzetz. Exeges. in Iliad. p. 54. coll. p. 42 seq. De Empedoclis placito consule Aristot. Metaphys. XII. Joh. Philopon. ad Aristotel. Phys. I. 6. 4 seq. et quae plura in eam rem conguessit Sturzium in Empedocle p. 197 seqq.

4^b) ἀνθρώπους κ. τ. λ. Huc facit fragmentum Joannis Aniocheni, ut videtur, in cod. Palat. nr. 129.: ὁ δὲ ζεὺς ἐν τῇ δόξῃ γαῖον τὸν καὶ ἑρμῆν γεννᾷ· καὶ θάνατον θάπτεται ἐν κνωσῶν τῆς κρήτης. Nimirum cf. Cedrenum Hist. I. et Syncelli χρον. συνγ. p. 35. Scaliger, et Eusebii Canon. chron. ibid. p. 91. Aliquanto plura de Jove homine habet Nonnus in Exeges. in Gregor. Nazianzeni orat. eis τὰ φῶτα Narrat.

κῶς δὲ, ἥρα καίεται ἡ ψυχὴ· αἰθνηῖα ἡ φρονήσις· ⁵⁾ ἀφρο-
δίτη ἐπεθυμία· ⁶⁾ ἐρμῆς ὁ προφορικὸς λόγος· ⁷⁾ Ζεὺς νοῦς·
κρόνος ἡ ἀνοησία καὶ τοῦ νοῦ συνθόλωσις· ⁸⁾ ἀπόλλων

1. (in cod. mscr. Monac. nr. 131.): κρητῶν δὲ τύραννον εἰ-
πεν ὅτι οἱ θεολόγοι τῶν ἑλλήνων θεὸν λέγουσιν γενέσθαι καὶ
τὸν κρόνον καὶ τὸν δια (sic legend. pro ἰδία)· ἡ δὲ δημώδης
ἱστορία, ἥ καὶ πείθεται ὁ ἄγιος γρηγόριος λέγει· ὅτι ὁ
Ζεὺς οὗτος τύραννος ἦν κρητῆς καὶ θέλοντες αὐτὸν θεραπεύειν
οἱ ὑπῆκοοι (articul. adjecti ex cod. Monac. 163.) ἐμυθολό-
γουν ὡς ἐν κρόνον καὶ θεὰς ἔχει τὴν γένεσιν. διὸ καὶ ἐπηγάγε, καὶ
ἄν Ἕλληνες ἀπαρξάσκωνται· ἐπεὶ οἱ Ἕλληνες οὐ θέλονσιν εἶναι
τὸν δια ἀνθρώπων καὶ τύραννον κρητῶν (κρητῆς cod. alter)
ἀλλὰ θεόν. Et rursus strictim haec attigit Scholiasta in
carmina Gregorii Naz. p. 49. ed. Gaisford, (Oxon. 1812.).
(De re vid. Callimach. H. in Jov. vs. 8. ibiq. Schol. et
Interpret. Cic. de N. D. III. 21. ibiq. Davis. S. Pauli Epist.
ad Tit. I. 12. ibiq. Interpret. et Nonni Dionys. VIII. 117.)

5) Tzetz. ad Iliad. p. 55. ad Hesiodi *"Egy.* p. 9. b. Adde quae
plura laudavimus in Mytholog. II. p. 413 seq.

6) Vid. Tzetz. l. l. et confer Apollonii Lex. Hom. p. 180 seq.
Toll. quocum facit Apion in Excerpt. mss. Gloss. Homer.
Ἀφροδίτην τὴν δαίμονα καὶ τὴν ἀνοησίαν. De quo interpre-
tandi modo universo consule Theodoretum de Providentiā
Orat. I. p. 484. (Operr. Tom. IV. ed. Schulzii), ubi ita:
οἱ δὲ, τοῖς πᾶθεσι τὴν θείαν προσηγορίαν ἀνέθεσαν· καὶ
τὴν μὲν ἡδονὴν Ἀφροδίτην ὠνόμασαν — τὴν δὲ φρο-
νησιν, Ἀθηνᾶν.

7) Tzetz. in Iliad. p. 80. coll. p. 71 et 45. Idem in Hesiodi
"Egy. p. 31. b. adde Eustath. ad Odys. I. p. 16. Basil. Uter-
que profecit a Plutarcho. vid. modo locos a Steph. in Thea.
IV. pag. 116. laudd. ubi etiam Philo citatur ad vocabuli
usum. — Mummio ap. Jo. Lydum de mensib. p. 104. similiter
Ἐρμῆς est ὁ προχωρητικὸς λόγος.

8) De Jove vid. Tzetz. in Iliad. l. l. et in Hesiod. p. 9. b. et
quae laudavimus in Mythol. II. p. 381 seq. — De Saturno
ita Tzetz. ad Hesiod. p. 40. a. (cf. 31. b.) ὁ Κρόνος καὶ ἡ
ἄγροια ἡ θολοῦσα τὸν νοῦν. De hoc verbo indeque ductis
plura exempla nuper attuli ad Proclum de Unit. et Pulcr.
p. 95 seq. E nostro loco addatur Lexicis forma συνθό-
λωσις. Ad illam Κρόνον notionem adhibe locum Plato-
nis in Euthyd. p. 287. b. p. 351. Heindorf. ibiq. laudd.
Ad philosophorum de hoc deo disputata pertinent loci pri-
marii ejusdem Platonis in Cratylo p. 396. b. p. 45 seq.
Heindf. ad quae dici non potest, quam multa apposuerit
Proclus comm. mscr. itemque in Theolog. Platon. lib. V.
cap. 37. et ad Hesiod. *"Egy.* vs. 48. p. 23. Plurima quoque
hanc in rem disseruerant Stoici, e quibus Chrysippum lau-
dat Etymol. M. p. 540. Sylb. Alios excitant Scholiastae Ve-

ὁ ἡλιοειδής καὶ τετεχνασμένος καὶ λαμπρὸς καὶ θητορικώ-
τατος ἢ φιλόσοφος λόγος·⁹⁾ ποσειδῶν, ὁ ἐπιγινόμενος ἀρ-
μόδιος θυμὸς· ἄρης ὁ διάπυρος θυμὸς καὶ ἀλογίστος καὶ
φονικός·¹⁰⁾ ἡφαιστός ἢ ἐκ τοῦ αἵματος ἀναθυμιάσεις ἡερώ-
δης καὶ καθαρωτάτη ἥτις ἀνερχομένη διὰ τῶν κηρωτίδων
(leg. καρωτίδων) πελέκει πλήττει τὴν κεφαλὴν τοῦ εἰός·
καὶ τὴν ἀθηνᾶν παρασκευάζει γεννᾶν· τουτέστι τὸν ἐγκέ-
φαλον ποιεῖ ἐξάγειν τὰ φρονήματα.¹¹⁾ στοιχῆακῶς (leg.

neti ad Iliad. II. 205. et Eustath. ad eundem locum p. 154.
coll. 260. adde Heynium ad l. l. Nec minus ille deus adver-
tit recentiores Platonicos reliquos, praeter Proclum, adeo-
que ipsum Plotinum. Vid. p. 138 seq. adde Sallustium de
mundo cap. 4. p. 247. ed. Gal. Hermiam in Platonis Phaedr.
p. 104. 138. — *Damascius* mscr. ita: Οὐχὶ δὲ καὶ Ὁρηνὸς
ἐν τῷ Κρόνῳ ἐξάπτει τὰ πλάσματα (leg. πείσματα) τῆς ὅλης
δημιουργίας, ὁ γέ τοι δημιουργός, καὶ εὐχεται πρὸς αὐτὸν
ὄρθον ὃ ἡμετέραν γενεὴν ἀριδείκετε δαίμων (vid. *Fragm.*
Orph. X. p. 471. *Herm.* ubi ex Proclo in *Tim.* idem versus).
ἀπειθύνει ἄρα καὶ ἀπορθεὶ τὴν ὅλην κοσμοποιῖαν· ἔτι τοίνυν
σαφέστερον οἱ φοίνικες ταῦτα περὶ αὐτοῦ ἀξιοῦσι· πρῶ-
τον μὲν, δαίμονα αὐτὸν ποιοῦντες εἰληχότα τὸν δημιουργόν·
ὡς οὖν τοῦ ἡμετέρου βίον προνοεῖ ὁ δαίμων, οὐ καταβαίνων
εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἐξηρημένως· οὕτω καὶ ὁ κρόνος τοῦ κόσμου
προέστηκεν· οὐ κοσμοποιὸς ὢν αὐτόθεν, ἀλλὰ τοῦ κόσμου
πᾶντος καὶ ἐρεγέτης, καὶ ἀποπληρώτης τοῦ κοσμικοῦ βίου
παντός καὶ πρὸς γε ἔτι αὐτοῦ δημιουργοῦ, ἔπειτα καὶ δημιουρ-
γὸν αὐτὸν ἀνμυνοῦσι τὸν κρόνον τὸν προχειρισμόν
(adde *Lexicis*) τῆς δημιουργίας ἐν ἑαυτῷ θεασάμενος (leg.
θεασάμενον).

- 9) Tzetz. in Iliad. p. 80. cf. Moschopul. in Hesiod. p. 167. a.
ibiq. Proclum.
- 10) cf. Porphy. in Scholiis Venett. ad Iliad. XIII. vs. 340 seqq.
- 11) Argumentum si spectas, quodammodo congruunt ea,
quae leguntur apud Tzetz. in Iliad. p. 80. coll. p. 57. et in
Hesiodeis Scholiis Theogon. 886 seqq. p. 299. sed tamen cum
sententiis tum verbis insigniter discrepantia. Qui autem
plurimi de Minerva exposuerant, in his Diogenes Baby-
lonius (Cic. de Nat. D. I. 15. fin.), iidem de ejus dei ortu
copiose disputaverant, ut *Chrysippus* ille Stoicus. vid. lo-
cum classicum Galeni de Hippocrat. et Platon. placit. III. 8.
p. 130 seqq. Chart. et quae plura laudat Heynius ad Apol-
lodor. p. 297. ed. alt. Haud pauca etiam eam in rem posuit
Julianus imperator in orat. quarta p. 149. Spanh. postea-
quam in epistolâ ad Imperatoris Antonini Pii matrem
scriptâ, similitudinis loco, dudum usurpaverat eam rem

στοιχειακῶς et sic quoque in sqq.) δὲ ἦρα νοεῖται ὁ λεπτομερὲς ἀήρ· ἡγουν ὁ αἰθέρ· αἰθνή· ὁ πρὸςγειος καὶ παχύτερος ἀήρ· ὁ ἀπὸ σελήνης μέχρι γῆς διϊκνούμενος· ἀφροδίτη ἡ στοιχειακὴ εὐκρασία· ¹²⁾ ἐρμῆς καὶ ἄρης τὰ ἐν τῷ αἰέρι διατρέχοντα πυρῶδη σέλα· ὅσον κομήται καὶ τὰ τοιαῦτα. ¹³⁾ ζεὺς ὁ καθαρὸς ἀήρ καὶ τὸ ἄνω ἡμισφαίριον· κρόνος ὁ ἑσπέρης ἀήρ καὶ τὸ κάτω ἡμισφαίριον· ¹⁴⁾ ἀπόλλων ὁ ἥλιος. ποσειδῶν ἡ θάλασσα, ὡς καὶ θέτις· καὶ νηρεὺς· καὶ φόρκυς καὶ τρίτων· καὶ ἀμφιτρίτη καὶ τηθύς ¹⁵⁾ καὶ ἕτερα. ἡφαιστος τὸ καθαρὸν πῦρ· καὶ καθαριστικὸν καὶ κεραστικὸν τῆς τῶν στοιχείων συγχύσεως ὃ καὶ ἔρως καλεῖται. ¹⁶⁾ καὶ τούτων τὰ πλείονα οὕτως εἰπὼν (fort. εἰπεῖν),

Fronto. Ita enim ille in epistolarum graecc. libro epist. 2. p. 408. ed. princip. Ἄλλος μὲν ἐστὶν μέγας Βασιλεὺς ἀρχὼν πάσης τῆς γῆς καὶ θαλάττης· ὁ δὲ ἕτερος υἱὸς βερεμιοῦ βασιλέως, ἐκείνου μὲν οὕτω παῖς, ὥσπερ Ἀθηνᾶ τοῦ Διὸς. Homericum vocabulum retinuit ea in re Fronto, in qua ipsa alii vulgatum βρέγμα usurpant, ut Joh. Lyd. de menss. p. 84. quem vid. et confer Iliad. V. 586. collato Apollonii Lex. Homer. p. 199. ibiq. Villosano. E reliquis philosophis adde Cornutum cap. 19. et 20. p. 183 seqq. Gal. coll. Nonni Narrat. II. 21. Eudociae Violet. p. 4. et Procli Hymn. in Minerv. vs. 1 sq. (in Heeren et Tychsen Bibl. d. a. L. u. K. I. 47.). cf. quae ex ejusdem commentar. mscr. in Platon. Cratyl. supra apposui ad Nicetam not. 19. Attingit hanc fabulam etiam Scholiastes in carmina Gregorii Nazianz. p. 45. ed. Gaisford.

12) Cf. Tzetz. in Iliad. p. 55. in Hesiodi *Egy.* p. 9. b.

13) Hujus sententiae auctorem Ἀνώνυμον τὸν μαθηματικὸν prodit et notat Tzetz. in Iliad. p. 129. coll. p. 5. quocum cf. Joannem Lydum de menss. p. 51. et p. 117. et posteriori loco adhibe Aristotel. Meteorolog. I. cap. 6. et 7. Inter *planetas* (quo pertinet fortasse illud καὶ τὰ τοιαῦτα) Maxtem celebrat hymnus Homericus, vel potius Orphicus, VIII. cf. Orph. Hymn. LXXXVII. ed. Herm.

14) Tzetz. in Hesiodi *Egy.* p. 40. a. infr. ὁ κρόνος καὶ τὸ σκοτεινὸν αἶρος ἑρεβος.

15) Tzetz. in Iliad. p. 42. p. 90. et in Lycophr. vs. 163. et 251. cf. Platonis Cratyl. p. 402. b. c. p. 66 seq. Heindf. ubi plura de Tethye disputat Proclus mscr.

16) Tzetz. in Iliad. p. 11. p. 57. et in Hesiod. *Egy.* p. 31. b. cf. Heraclid. Allegorr. Homerr. cap. 26 sq. p. 89 seqq. Schow. Cornut. de N. D. 19. p. 181 — 183. Eudoc. Violet. p. 183.

τρία σημαίνει. τινὰ δὲ καὶ πλεοναχῶς νοεῖται· ὁ ξεὺς γὰρ σημαίνει πρὸς τοῖς τρισὶν οἷς εἶπον καὶ τὸν ἀστέρα τὸν πλάνητα· καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον καὶ τὸν ὅλον οὐρανόν· καὶ τὸν αἰθέρα μόνον καὶ τὸν αέρα ποτὲ καὶ τὸ νεφῶδες κατὰ-
 στήμα. καὶ αὐτὴν τὴν εἰμαρμένην ὡς ἀρέσκει τοῖς στοῖκοις (leg. στωϊκοῖς). ¹⁷) δέον οὖν ταῦτα καλῶς εἰδέναι σε πόσα τούτων τὰ σημαίνόμενα καὶ πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀλληγορεῖν τὸ καθεκαστον καὶ οὐκ ἂν διαμάχοις· πραγματικῶς μὲν, τὸ πραγματικόν. ψυχικῶς δὲ τὸ ψυχικόν· καὶ στοιχειακῶς πάλιν τὸ στοιχειακόν. ἀρκεῖ γὰρ τοῦτο καὶ μόνον διδάξαι σε τὸ χωρίον τὰ περὶ τῶν θεῶν ἀλληγορεῖν εἰ προσεκτικώτερον ἐπιστήσεις τὸν νοῦν καὶ μὴ παρέργως αὐτὸ παραδραμεῖν ὡς περιττόν: —

Joann. Lyd. de mens. p. 105. Caeterum *Ergo similiter fere explicatur ab Eryximacho medico in Convivio Platonis cap. 12. et seq. p. 38 seqq. ed. Wolfii.

- 17) Tzetz. in Iliad. p. 99. p. 117. in Hesiod. *Ergo. p. 31. b. extr. Philosophorum decreta de Jove alia adumbravi in Mythol. II. p. 381 seq. Jovem, tanquam *fatum*, ex ipsa Homeri Odysseâ sumsisse Stoicos opinatur Eustathius ad locum XX. 75 seqq. p. 722. Basil.
-

III.

Aliquot Μυθολογήματα, ex Scholiis in Odysseam, in codice Palatino nr. 45.¹⁾

I. 85. νῆσον ἐς ὠγυγίην.²⁾ ἐν τῇ κατὰ τὸν ἀντίμαχον³⁾ ὠγυγίῃ γὰρ διαφέρει οἱ τόποι. τὴν μὲν γὰρ ὠγυγίαν ἐντὸς εἶναι πρὸς ἐσπέραν, τὴν δὲ ὠγέλλαν κατὰ κρήτην Ἡσίοδος φησὶ τὸν δ' ὠγύλιον, ἣδ' ὠγύλη· νῆσον δὲ ταύτην οἱ καλοὺς καλοῦσιν (sic).⁴⁾

IV. 404. ἄλοσύνδης· θαλάσσης ἐπιθετικῶς ἀμφιτρίτῃ παρὰ τὸ ἐν ἄλλᾳ σεύεσθαι.⁵⁾ — In margine: βοσκήματα τῆς θαλάσσης ὡς καὶ ἀλλαχῶς ἥστε μοι (sic) καὶ κῆτος

- 1) De codice ipso nil dicam, ut quem Parisiis jam tractavit Thierschius vir cl. mihiq.ue amicissimus, qui idem de eo dicturus est. Quo tamen mature insignis libri certe aliquod specimen proderetur inter eruditos, elegi haec pauca pertinentia ad historiam fabularem adeoque junctiora argumento primario hujus libelli.
- 2) Sic etiam in textu ὠγυγίην. (ut in cod. Vindob. ed. Alteri.) sed supra lineam additum: ἐνθα ὁ πύκλων. Voluit fortasse ἡ καλύω, ut est in Apollonii L. H. p. 725. et in Scholiis brev. Barnesii ad h. l.
- 3) Ut Antimachi h. l. ita aliis locis aliorum criticorum satis frequentatur mentio non minus quam in cod. Harlejano ed. Porsoni, ut Rhiani, Zenodoti — sed tamen etiam Tzetzae.
- 4) Hujus Scholii plura corrupta esse nemo paullo eruditior ambigat, et laborat codex literis hinc inde evanidis, ut h. h., et sinistro artificio bibliopecti, qui extrema aliquot folia curtavit — verumtamen hinc lux Stephano Byzantio p. 766. Berkel. ubi quod proditur: Ὠγυλος, νῆσος μεταξὺ Πελοποννήσου καὶ Κρήτης. τὸ ἔθνικόν, Ὠγύλιος, auctoris firmamento caret. Jam inde Hesiodum lucramur. Adscribe igitur illius poetae fragmentis. De insulâ ipsâ Ortelii conjecturam profert Pinedo ad l. l. p. 730. Berkelius silentio pressit.
- 5) Schol. br. Barnes. π. τ. ἐν ἄλλ' σεύεσθαι. Similiter Apollon. L. H. p. 84. nisi h. l. malis junctim — ἐναλλάξ. Ad rem cf. proxime *Allegor. nominum deor.* ibiq. not. 15.

ἐπισσεύει μέγα δαίμων. οἳα τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς ἄρφι-
τρίτη ἐπιτήδειον δὲ εἰς μαγείας φώκη καὶ ἄλλως νέποδες
ἢ ἄποδες τοῖς ποσινιχόμενα. ⁶⁾

IV. 797. ἰφθίμη κούρη μεγάλ' ἵκροιο. Sic
textus. Scholion: ἰφθίμη κούρη: ἱκαρίου (sic) καὶ ἄστε-
ρωδίας ⁷⁾ τῆς εὐρυπύλου τοῦ τελευτόνοιο (τ. Τελειτονοῖο
Schol. l.) γίνονται παῖδες ἀμάσιχος, φαρηρεὺς. θόων.
μερεμμελίας, περίλαος. ⁸⁾ θυγατέρες δὲ πενελόπη καὶ
μήδῃ ἢ ὑριπύλη ⁹⁾, ἢ λαοδάμεια. Αἰδύμος δὲ ἀμιράκων
φησὶ προσαγορεύσθαι τὴν πενελόπην ἢ ἀναρκίαν. ¹⁰⁾ ναυ-
πλίου δὲ ὀϊφάντος αὐτὴν εἰς θάλασσαν διὰ ποινὴν παλαμῆ-
δους ὑπὸ πηνελόπων αὐτὴν σωθεῖσαν οὕτω ὀνομασθῆναι. ¹¹⁾

6) Extrema marginis abscissa. Legē τ. ποσινι νηχόμενα ex
Schol. brev. De qua etymologia dicendi otium fecit nobis
Cattier in Gazophyl. Graecor. p. 109. Caeterum de phocā,
delphino cet. ad fascinum adhibitis haud pauca tradide-
rant prisci homines. Vid. doctam disputationem Eustathii
ad Odyss. lib. X. 19. p. 379. Basil. Illa vero: ἵσπε μοι —
δαίμων leguntur et ipsa in Odyss. (V. 421.) ἢ ἔτι — ἐπισ-
σεύη μ. δ.

7) Sic Pherecydes tradiderat. vid. Schol. brev. Barnes. ad
Odyss. XV. 16. ubi est Ἀστερωδία, et cf. Fragmm. nr. LVI.
p. 207. Sturz. Alii tamen alias matres Penelopes prodide-
rant, et diversimode statuerant de eius ortu. vid. Eustath.
ad l. l. p. 562 seq. Apollodor. III. 10. p. 319. ibiq. Heyn.
p. 284. ed. alter. cf. tab. XIV. p. 393. Sturz. l. l.

8) In filiorum nominibus aliquot discrepant scriptores; vid.
l. l. et Ephori Fragmm. nr. 57. p. 160. ed. Marxii.

9) Hoc reddas Schol. breviori ad nostrum locum, ubi pro
corrupto ὀηπύλην editor scripserat ὀηπύλην. Ibidem est
Μέδῃ laudanturque auctores Asius et Andron.

10) Tzetzes, presso auctoris nomine, uti assolet homo va-
nus, Aevalean antea dictam prodit ad Lycophr. v. 792.,
quam lectionem nemo, qui quidem harum fabularum in-
dolem odorari calleat, cum Palatinā commutandam existi-
met. Amiracin non novit Tzetza.

11) A parentibus praecipitem datam prodit Tzet. l. l. qui
item ὑπὸ πηνελόπων ὀρνέων servatam narrat. De hoc
Nauplio, Palamedis patre, consule Apollodor. p. 125 sqq.
ibiq. Heyn. p. 338. πηνέλοψ avis est apud Aristotelem II.
A. VIII. 5. 8. ubi vid. Schneider. p. 661.

ἐν δὲ ἐπιμερισμῷ τὴν μῆνιν ἄειδε θεὰ, πηνελόπην αὐτὴν
φασὶ λελέχθαι παρὰ τὸ ¹²⁾ πένεσθαι τὸ λῶπος: — ἀμφι-
βάλλει ἀρίσταρχος πρότερον (leg. πότερον) ἐπίθετον τὸ
ἐφθίμη ἢ κύριον: — ¹³⁾

V. 28. ^{ἐφη} Ἡ ῥα καὶ ἑρμείην υἱὸν φίλον ἀκτὼν ἦνδα. ¹⁴⁾
Schol.: ὡς συγγενῇ ὄντα τῆς ἀτλαντίδος καλυψοῦς αὐτὸν
πέμπει.

V. 29. ἑρμεία σὺ γὰρ αὐτε: — ἐν μὲν Ἰλιάδι τῇ ἰρίδι
χρῆται διακόνῳ καταπληκτικῇ γὰρ καὶ τοῖς πολεμίοις ἐοι-
κυῖα. ἡ δὲ ὁδυσσεΐα μυθώδης ἐστὶν ὡς καὶ ὁ ἑρμῆς. ¹⁵⁾ πα-
ρατηρητέον ὅτι ἐστὶ καὶ ἐν Ἰλιάδι ἅπαξ ἐπέμφθη ἐν ταῖς λυ-
τροῖς διασωῶσαι τὸν πρίαμον: —

V. 54. σχερίην: — σχερία ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος τῶν
φαιάκων· μετὰ δὲ ταῦτα ἐκλήθη κέρκυρα. τὸ δὲ ἀρχαιο-
τατον ἐκαλεῖτο θρεπάνη: — Haec eadem leguntur in
Schol. Barnes. In Palatino sequuntur ista: κέρκυραν
τὴν ἄσωπιδα ἀγαγὼν αὐτόθι ποσειδῶν καὶ μίγεις ἴσχει
παῖδα φαιάκα. ἀφ' οὗ οἱ φαιάκες: — ¹⁶⁾

12) De his nominis Penelopes etymologiis conf. Eustath.
ad Odys. II. 105. p. 84. ubi est π. παρὶ λοπόν ἱεμῆque τὸ
πῆνιον εἶλεν. Ad rem consule eundem ad Iliad. III. p. 297.

13) Posteriorem rationem amplectitur hoc Homeri loco Apol-
lonius in L. H. p. 375. et ita nunc vulgo editur.

14) Sic textus pro φίλον υἱόν. Nostro codici suffragatur Vin-
dobon. et antea sic rescripserat Barnesius, probante Her-
manno de Metris Gr. et Romm. p. 71.; neque aliter Wol-
fius in edit. recent.

15) De hoc Mercurii ministerio disputatur apud Eustathium
ad h. l. p. 203. infr. — De Odysseae et Iliadis indole plu-
rima jam leguntur apud veteres, in quibus insigne judi-
cium Longini περὶ ὧν. sect. IX. p. 36. Toup. coll. p. 34.
Alia excerptis Eustathius ad Odys. XVIII. 37. p. 655.
Basil. cf. ad Odys. XIX. 43. p. 681. E recentioribus suf-
ficiat hoc laudasse Heynium ad Iliad. Tom. VIII. p. 829 sqq.
Wolfii Prolegg. ad Homer. p. CXVIII seq. Hermann. de
emendand. rat. gramm. gr. p. 38 seq. et Paine Knight in
Prolegg. ad Homer. (cf. Millini Magaz. encycl. 1814. Novbr.
p. 120.).

16) Cf. Conon. narrat. 3. ibiq. Kanne p. 71. et Heyne p. 171.

ἀντι τοῦ δὴ τὸν

ἡ

V. 121. ὡς μὲν ὅτ' ὠρίων^a ἔλετο θυδοδάκτυλος ἡώς.¹⁷⁾
 Scholion: οἰνεὺς τῆς βοιωτίας ἦν βασιλεὺς. οἱ οὖν θεοὶ βου-
 ληθέντες ἰδεῖν εἰ φιλόξενοι οἱ ἄνθρωποι, ἦλθον πρὸς αὐ-
 τὸν ὡς ξενισθῶμενοι ὑπ' αὐτοῦ. ὁ δὲ ἐδέξατο καὶ ἔθυσσε
 βοῦν, καὶ ἐξένισεν αὐτούς. ξενισθέντες οὖν καὶ ἐρχόμενοι
 οἱ θεοὶ εἶδον τὴν βύρσαν τοῦ σφαγέontos βοῦς καίμενον (καί-
 μενήν) κάτω. καὶ ὑβήσαντες εἰς αὐτήν, ἐξ αὐτοῦ τοῦ
 οὔρου καὶ τῆς βύρσας ἐποίησαν τὸν ὠρίωνα· οὗτος γενέ-
 μενος ἠράσθη τῆς ἀρτέμιδος. αὕτη δὲ σκορπίον ἀνῆκε κατὰ
 αὐτοῦ καὶ καὶ (sic) κρουσθεῖς¹⁸⁾ οὕτως ἐν τῷ σφύρῳ τέ-
 θηκεν. οἱ οὖν θεοὶ ἐλεήσαντες αὐτὸν δι' ἀστέρων ὑπέζω-
 γραφήσαν¹⁹⁾ αὐτὸν ἐν τῷ οὐρανῷ μετὰ σκορπίου: —

τούτου ἐρασθεῖσα ἡ ἡμέρα ἤρπασεν ἀπὸ τανύχρας εἰς

17) Supra lineam quae leguntur, ad unum fere omnia sunt a recentiore manu. De hoc loco similibusque monuerunt nuper Hermannus ad Homer. h. in Vener. vs. 219. et Schaefer. in Meletem. crit. p. 135 seq. De vi hujus loci ad poetarum fabulas jam monuerat Heraclides Ponticus, cf. Leich. ad Muratorii inscriptt. Curas secundd. (in Carmm. sepulcr. p. 45.). Caeterum pro οἰνεὺς legendum videtur οἰνιεύς, etsi Oenopion ad Orionis historiam pertinet. vid. Eratosth. Cataster. cap. 32. Parthenii Erotica cap. 20. et quae posuimus ad Nonni narrat. not. 22.

18) Eodem verbo in eadem re utitur Eratosthenes cap. 32. p. 26. cf. Schaubach. p. 135. etiam Nonnus in Gregorii Naz. orat. in laud. Basil. narrat. 2. et Scholiast. in ejusdem Gregorii carmina p. 44. ed. Gaisford. Oxon. 1812. et Eudocia p. 441.

19) Adde Lexicis formam elegantissimam eique rei aptissimam. Eratosthenes, ut in catasterismis, usurpat καταστει-
 ρισαί, eumque sequitur Nonnus mscr. narrat. secunda in Gregor. Naz. orat. in Basil. e quo haec subijciam. Sic enim ille in cod. Monac. CXXXI., cujus excerpta mihi suppeditavit Werferus ὁ μακαρίτης, — καὶ ὠρίων (sic. ὠρίων cod. Mon. 163.) δὲ, οὗτος ἐστίν, ὁ καταστειρικθεῖς. Alii: Ζεὺς κατηστρίσειεν αὐτόν. — Palaephatus V. p. 39.: κατηστρίωσεν, de qua formâ vid. ibid. (p. 40.) Fischerum, qui etiam de hujus fabulae fontibus consulendus. De primariâ vi vocis ζωγραφέω, sive, ut disjunctim scripsit priscus Herodotus IV. 88., ζωα γραφέω, nuper disputavit Zoëga in Bassirilievi di Roma partic. I. de variis verbi formis Schaeferus ad Dionys. de Compos. p. 289 seq.

θῆλον ἐνθα τὴν ἀμαλλοφάρν οὐπὶν ἰδὼν ἠθέλησε βιά-
σασθαι, ἐφ' ᾧ ὀργισθεῖσα ἡ θεὸς ἀναιρεῖ αὐτὸν ὡς εὐφο-
ρίων.²⁰⁾

V. 125. 24. εἰς μὴν ἐν (ut videtur) ὀρυγλῆ (supra
lineam νήσω) χρυσόθρονος ἄρτεμις ἀγνῇ (a secunda
manu correctum ἀγνῇ. In margine interiore idem
scholion quod in cod. Harlej. de lectione Apionis).
In exteriori marg.: οὐδέποτε παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἄρτεμις ἄρ-
σενας φονεῖ. διὰ τινὲς ἀθετοῦσι τοὺς στίχους. (Haec ea-
dem ex Harlejano cod. protulit Porson. Palatinus ad-
dit:) εἰ μὴ ἄρα τῆς ἱστορίας μέμνηται ὡς τὸν ὠρίωνα
πλημμελοῦντα εἰς αὐτὴν αἰνύνατο ἡ ἄρτεμις: —

V. 125—127. Ad ᾧ θυμῷ εἰξάσα scriptum legi-
tur supra lineam: οὐκ ἀντιστάσα τῇ ἐπιθυμίᾳ ἀλλὰ πει-
σθεῖσα καὶ ὑποχωρήσασα. Ad νεῖω ἐνὶ τριπόλῳ in mar-
gine: τῇ νεωστὶ ἡροτριάσμενη γῇ. Tum sequitur de le-
ctione τριπόλῳ eadem admonitio, quam ex cod. Harl.
protulit Porson. In extremo margine leguntur haec:

ὡς δ' ὅπου ἰάσωνι: — (sic ubivis in schol. sed tex-
tus recte: ἰασίωνι) οὗτος, κρῆς τὸ γένος κρατέος καὶ φρο-
νίας²¹⁾ υἱός. ὡς δὲ ἑλλάνικος ἡλέκτρας καὶ διός²²⁾ παρ'

20) *Euphorionem* auctorem prodit in eadem historia Scho-
liast. Iliad. XVIII. 486.: *Pherecydem* Schol. Leid. vid. Heyn.
ad Iliad. l. 1. et ad Apollodor. p. 23. adde Pherecyd. p. 165.
Sturz. et Mueller. ad Schol. Lycophron. vi. 328. *Istrum*
laudat Hyginus poet. astron. II. 34. cf. Istri fragg. éd.
Lenz. et Siebelis. p. 69. Caeterum hanc fabulam etiam ex
Nonni narrat. altera in *Gregor. Naz. orat. in laud. Basilis*
exhibemus.

21) *Minois* et *Phroniae* nymphae filium prodit Schol. Theo-
erit. Idyll. III. 50. κρατέος (roboris) tamen filius nemini
displiceat, qui quidem harum fabularum sententiam alle-
goricam intelligat.

22) Sic etiam Schol. edit. ad h. l. vid. *Hellanic fragmm.*
p. 127. coll. p. 99. éd. Sturz. adhibe etiam *Ephori fragg.*
p. 102. ibiq. a Marxio laudata. *Electram* Iasionis matrem
agnoscit etiam Apollodorus p. 325. *Pherecydem*, uti vide-
tur, secutus, docente Heynio obs. p. 292.

ὁ μόνος μετὰ τὸν κατακλυσμόν ἠγρέθη σπέρματα οὐ καὶ
 θήμητος ὁ πλοῦτος κατὰ ἠσιόδον.²³⁾ πάντα γὰρ ἰάται
 ὁ πλοῦτος: — Sequitur aliud scholion de eadem hi-
 storia, videlicet idem, quod est in Scholiis Barnesii
 ad h. l. ubi item perperam ἰάσωνι scriptum erat, ne-
 que in reliquis magna varietas, praeterquam quod in
 Palat. post ἔνιος deest δέ, pro πυροῦ est πυρῶν, pro
 διασωθῆναι legitur διαδοθῆναι, pro ἡ Δημήτηρ est ἡ δῆ-
 μητρα.

V. 291 seqq. σὺν δὲ νεφέεσιν: εἰκαλως οὐ νεφελη-
 γερέτης ἐστὶν ὁ ποσειδῶν.²⁴⁾ ἀλλ' οὐν γε πρὸς ἀνθρώπους
 πάντες οἱ θεοὶ πάντων ἐξουσίαν ἔχουσιν. ὁ δὲ ὀδυσσεὺς ἐν
 τοῖς ἐξῆς (vs. 304.) κατὰ τὴν τῶν πολλῶν δόξαν, εἰς δία
 ἀναφέρει τὴν αἰτίαν: —

V. 534. Λευκοθέη — αὐδήεσσα: ὁ μὲν ἀριστοφάνης
 τὰς ἀνθρωποειδεῖς θεὰς αὐδήεσσας φησὶ οἰονεῖ, φωνῆς
 μετελληφύρας. Pergit cum cod. Harlejano: ὁ δὲ ἀριστο-
 τέλης αὐδήεσσας γράφει (schol. Harlej. αὐδήεσσαν, sed
 Porson. legi jubet οὐδήεσσα) οἰονεῖ ἐπίγειος, οὕτως καὶ
 χαμαίλεων: —²⁵⁾ Sequuntur nonnulla, quae item ex
 Harlej. cod. ad vs. 337, adscripsit Porson. Tum pergit
 Palatinus: τὰ δὲ περὶ τῆς λευκοθέας οὕτως ἔχει· ἀθά-
 μαντι συνῶκει, καὶ παῖδες αὐτῇ γίνονται λέαρχος καὶ μελι-
 κέρτης· μανεῖς δὲ ἀθάμνος διὰ τὴν μῆνιν ἥρας, ὅτι ἐθρεψε
 τὸν διόνυσον, τὸν λέαρχον ἀναιρεῖ· ἐμελλε καὶ τὸν ἔτε-
 ρον²⁶⁾· ἀναλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἰώ (leg. Ἰνώ) φεύγει καὶ

23) Theogon. v. 968 sq. ubi vid. Scholia p. 309. Heins. adde
 Hygin. fab. 270. Diodor. Sic. V. 77. Schol. Lycophron.
 29. Ibiq. Mueller. p. 320. et quae de Iasione posui in My-
 tholog. II. 317 seqq. III. 567 sqq. IV. 20.

24) Huius scholii partem legas ap. Barnesium ad h. l. Cas-
 terum cf. Eustath. ad h. l. p. 226.

25) cf. Odys. Libr. X. 136. et Eustath. p. 11. et p. 387. Ba-
 sil. et Apollonii L. H. p. 179. (ubi tamen αὐτὰς delendum
 secundo loco, docente Bastio Comment. palaeogr. p. 856.)
 ibiq. Tollium.

26) Quem Palaemona dicunt alii, ut Tzet. ad Lycophron.
 107. p. 385.

ἐαυτὴν εἰς θάλασσαν ρίπτει. ²⁷⁾ διὰ δὲ τὴν διονύσου τρο-
φὴν σὺν τῷ παιδί ἰσοθεοῦ τιμῆς ἔλαχε· καὶ τὰ ὀνόματα
μετέβαλεν (leg. μετέβαλον). ἡ μὲν λευκοθέα κληθεῖσα διὰ
τὸ τὴν φυγὴν ποιεῖσθαι τοῦ (adde διὰ) τοῦ λευκοῦ πεδίου
τῆς μεγαρίδος ²⁸⁾ ὃ δὲ παλαιῶν διὰ τὸ συλλαμβάνεσθαι
τοῖς παλαιούσι κατὰ θάλασσαν: — ζητεῖ ἀριστοτέλης διὰ
τι τὴν καλυψῶ καὶ τὴν κίρκην καὶ τὴν Ἰνώ αὐδήσας λέ-
γει μόνας. πᾶσαι γὰρ καὶ αἱ ἄλλαι φωνὴν εἶχον, καὶ λῦ-
σαι μὲν οὐ βεβωίληται, μεταστρέφει δὲ τὸ τέ, μὲν, εἰς τὸ
αὐλήεσσα. ²⁹⁾ ἐξ οὗ δηλοῦσθαι φησὶν ὅτι μονάδεις ἦσαν.
ἐπὶ δὲ τῆς ἰοῦς αὐδήεσσα. ³⁰⁾ τοῦτο γὰρ πάσαις ὑπῆρχεν
αὐταῖς καὶ μόναις· πᾶσαι γὰρ αὗται ἐπὶ γῆς ἤκουον· μήποτε
δ' οὖν τὸ αὐδήεσσα οὐ τὸ, φωνὴν μόνην κεχρηῆσθαι δηλοῖ ὡς
τὸ αὐδήεντα ἔθηκε (Iliad. XIX. 407.). σημαίνει δὲ καὶ
τὸν ἔνδοξον καὶ ἐπίφημον. ³¹⁾ καὶ ἐκαστὴ δὲ τούτων ἔνδοξος
ὥσπερ ἡ Ἰνώ· ὃ τε γὰρ ἐν ἀνθρώποις ἦν ἔνδοξος καὶ ἐπί-
φημος ἐν πᾶσιν ἐνύγχανεν: —

Huc facit alterum scholion ad VI. 125. ὥσπερ
ὅταν λέγῃ κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων, ἀντιδιαστέλλει πρὸς
τοὺς θεοὺς λέγει ὅτι ἐκεῖνοι ἀθάνατοι, οὕτω καὶ ὅταν λέγῃ·
ἡ νῦν ποῦ ἀνθρώπων σχεδὸν εἰμὶ αὐδήεντων, ἀντιδιαστέλ-
λει πρὸς τοὺς θεοὺς. ὅτι οἱ θεοὶ αὐτῇ τῇ αὐτῇ οὐ χρῶνται,
ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς λευκοθείας τὸ, πρὶν μὲν εἶναι βροτὸς
αὐδήεσσα (Odys. V. 354.) ὡς θνητῇ αὐτῇ χρωμένη καθὰ
καὶ οἱ βροτοὶ, καὶ τὸ, αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος

27) Hinc Ἰνώ pro ipsâ aquâ habita a nonnullis, sicut Agave
pro terrâ, Semele pro igne et Autonoe pro aëre. Vid.
Olympiodori insigne fragmentum apud Wyttenbach. ad
Platon. Phaëdon. p. 251.

28) Schol. Barnesii: λευκοθέα — ἀπὸ τοῦ θεῖσαι, ὃ ἴσθι δρα-
μεῖν διὰ τοῦ λεγομένου λ. π. τ. Μ.

29) Hanc lectionem e Scholiis memorat etiam Porson ad h. l.

30) Leg. — Ἰνοῦς οὐδήεσσα. Hinc etiam emendandum Ety-
mol. Magn. p. 169. 11. ἡ αὐδήεσσα (leg. οὐδήεσσα) ἐπίγειον
ἐπὶ κίρκην φαρμακίδα, ubi alia tentavit Sylburgius.

31) Sic acceperat Apollon. vid. Apollon. L. H. p. 179.

ἄρη (Iliad. XIX. 407.) οὐκ ἔστι φανήν ἔχοντα· ἀλλ' ἀν-
θρώπινως φθεγγόμενον τουτέστι τῇ αὐτῇ ὅπῃ χροῶμενον οἷα
δὴ καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, ³²⁾ καὶ τὸ, κίρκη εὐπλόκαμος
θεῶ κυδθήσασα (Odys. lib. X. 135.) σημαίνει ἀνθρωπιστὶ
φθεγγομένη, οὐχ ὡς θεούς. διὰ σημείων γὰρ καὶ ὄνελρων
καὶ ἱερείων καὶ οἰωνῶν καὶ θυσιῶν οὐκ αὐδῆς φθεγγόνται
οἱ θεοὶ, τὸ δέ, οἱ δ' αἰεὶ βούλονται θεοὶ μεμνησθαι ἐφε-
τμίων (Odys. IV. 353. quem versum Zenodotus im-
probaverat, vid. Schol. cod. Harlej. Wolfius inclusit
uncinis). τῶν θεοπροπιῶν λέγει. ἡ δὲ κίρκη καλὸν αἰοι-
δίαιε (Odys. lib. X. 227.) ὡς ἄνθρωπος δηλονότι: —

VI. 103. ἡ κατὰ τηῦγετον, ³³⁾ ἀπὸ τηῦγέτης τῆς
ἄτλαντος, ἥς καὶ διὸς λακεδαίμων. Ἐρύμανθος δὲ ὅρος
ἁρκαδίας· οὐ πολλοὶ σύες καὶ ἔλαφοι γενέσθαι παραδέ-
δονται: —

VII. 324. τιτυὸν γαιήιον υἱόν· ὁ τιτυὸς ἦν υἱὸς τῆς
γῆς· ὃς ἠράσθη τῆς Λητοῦς καὶ ὑπὸ ἀπόλλωνος ἐταξεύθη·
τοῦτον οὖν καὶ ὁ ῥαδάμανθυς ὁ δικαιοτάτος παρ' ἑλλήσθ
κριτὴς ἐτιμώρησε πρότερον: — ἑλάρα ³⁴⁾ τῇ Μινίου μίγνυ-
ται ζεύς, δεδιὼς δὲ τὴν ἥρας ζηλοτυπίαν ὑπὸ τὴν γῆν
κρίπτει (sic pro κρύπτει) αὐτήν, ὅθεν ἀναδίδεται τιτυὸς,
ὃς ἀθέμιστος ἦν· ἠράσθη γὰρ τῆς λητοῦς καὶ ἐταξεύθη ὑπὸ
ἀπόλλωνος. ῥαδάμανθυς δὲ ἦκεν ἐκποσόμενος τιτυὸν ἡ δι-
καιος ὢν ἐσωφρόνησεν αὐτόν. φαίνονται οὖν φαίλακες πλη-
σίον τῶν μακάρων νήσων οἰκοῦντες. ὅτε δὲ κατώκει τὸ ἡλυ-
σιον πεδίον ὁ ῥαδάμανθυς, ἦδη εἶπεν ὁ πρωτεύς ἐν τῷ
πρὸς μενέλαον λόγῳ· ἀλλ' ἐς (sic pro ἀλλά σ' ἐς) ἡλύσιον

32) Similia ponuntur in Scholiis brev. ad Iliad. l. l.

33) E sequentibus, itemque ex Schol. brev. Barnes. atque
ex Apollonii L. H. p. 647. videtur supplendum: ὅρος τῆς
Λακωνικῆς. — Ad historiam fabularem adhibe Scholiast.
Iliad. XVIII. 486. et confer Hellanici fragm. XXIV. p. 62.
Sturzii.

34) Similia leguntur in Schol. Barnesii ad h. l.

πεδίον καὶ πείρατα γαίης ἀθάνατοι πέμπουσι, ὅθι ξανθὸς
 ῥαδάμανθους: — 35)

35) Odys. IV. 563. ubi Homerus solum Rhadamanthum, tanquam inferorum dominum, videtur agnoscere, similiter atque Virgilius Aeneid. VI. 566. At Odys. XI. 568. solum Minoa. cf. quae posuimus ad Nonni Narrat. XV.

IV.

**NONNI NARRATIONES
VIGINTI**

AD

**GREGORII NAZIANZENI
ORATIONEM**

IN LAUDEM

BASILII MAGNI.

E DUOBUS CODICIBUS MONACENSIS.

**NUNC PRIMUM EDITAE ET ANNOTATIONE
ILLUSTRATAE.**

IV.

Nonni Narrationes Viginti, maximam partem mythologicae.

Similia similibus jungamus. Videlicet quando hujus libelli maxima pars absolvitur argumento mythologico, addamus *Nonni narrationes msscr. viginti*, quae in eodem versantur. Ac pervelim et ipsas proferre e codicibus Palatinis, et videntur eadem exstare in codice Palatino nr. 217.¹⁾ Atqui hic non magis suppetit, quam reliqui plerique. Quocirca ex aliis libris exhibebo. Exstant enim illae cum alibi, tum in bibliothecae Regiae Bavaricae Monacensis codicibus binis, nr. 132 et 163.²⁾ Conscripserant haud pauci ejusmodi Enarrationes et Exegeses in Gregorii Nazianzeni opera, de quibus non est, quod dicamus

1) Nimirum Palatino - Vaticano, cf. Sylburgii Catalog. p. 65. Videtur eadem bibliotheca, ut quae Gregorii Nazianzeni codicibus egregiis claret, similia plura habere. cf. cod. nr. 16. nr. 401. Etiam scholia, vid. nr. 76. nr. 402. Habet item in ejusdem Gregorii poemata enarrationem *Nicetae* (nimirum *Serrariensis*, ejusdem cujus Epitheta Deorum supra exhibuimus. Fabric. B. Gr. VIII. 431. Harles.). In quae poemata scholia inedita nuper admodum in lucem protulit *Thom. Gaisfordius*, vir clarissimus deque nostris literis egregie meritis, in *Catalogo Manuscriptorum a Clarkio comparatorum* Oxoniae 1812. 4. Quae scholia, licet similima saepiuscule sint narrationum Nonni, tamen alius Narratoris esse videntur (vid. infra not. 85.).

2) Chartaceis seculi XVI. vid. *Hardtii* Catalog. codd. graecc. Monacc. Tom. II. p. 85 sq. p. 193 sq. Descripserat autem meo rogatu ante hoc fere triennium *Werferus* idem, qui multa alia meam in gratiam descripsit contulitque cum editis. Ego illum, nr. 132, distinguam literâ *A.* hunc, nr. 163, lit. *B.*

post I. A. Fabricium ³⁾ aliosque. Nec minus de *hoc Nonno* dicendi otium fecerunt viri eruditi. ⁴⁾ Atque nunc quidem agmen ducant Narrationes pertinentes ad orationem funebrem in *Basilium Magnum*; ⁵⁾ quas fortasse alias excipient reliquae, quae quidem in meis schedis servantur. In subjectâ annotatione illud potissimum spectavi, ut constaret, ex quibus fontibus fluxerint hae narrationes, quidque inde in Violetum suum derivarit Eudocia. Neque vero non apposui alia etiam, si qua mihi viderentur pertinere vel ad criticam, vel ad fabularum historiarumque argumentum.

Συναγωγή καὶ ἐξηγήσεις εἰς (εἰς abest a cod. B.) *ὦν ἐμνήσθη* (ἐμνήσθην cod. B. quod non annotavit Hardt. l. l.) *ἱστοριῶν* (male Hardt. *ἱστορίων*) *ὁ ἐν ἀγίοις γενεόριος* (cod. B. *ὁ ἐ. ἀγ. πατὴρ ἡμῶν γρ. ὁ θεολόγος*) *ἐν τῷ εἰς τὸν μέγαν βασιλεῖον* (ἐ. τ. ε. *βασ. τὸν μέγαν* B.) *ἐπιταφίῳ λόγῳ τῷ*, (cod. B. *ἐπιταφίῳ οὗ ἡ ἀρχή*. Hardtius 'neglexit τὸ') *ἐμελλεν ἄρα*: ⁶⁾

3) Bibl. Gr. Vol. VIII. p. 429 sqq. coll. p. 389. 405. 611 sq.

4) *Bentlejus* in prooem. Respons. ad Boyl. p. 160 sq. ed. Lips. qui diversum esse posuit a *Nonno poeta*. cf. *Wyttenbachium* in Bibl. crit. Vol. III. 4. p. 58. coll. II. 3. p. 7. addo *Bastium* ad Gregor. Corinth. p. 74. p. 536. Atque hi duumviri appositis exemplis docuerunt, Eudociam Violetum suum ex hujus Nonnirivulis saepiuscule irrigasse. Faciunt proinde hae Narrationes ad illud ipsum opus emendandum. Nec minus prodesse hinc inde possunt *Cornuti libro de Natura deorum*, qui et ipse Eudociae pro fonte est, neque dum editorem reperit, posteaquam Villoisoni consilia (vid. Anecdott. Græc. p. 243.) doctissimi viri obitu interclusa sunt. [Cf. quae scripsi in Harles. Brev. Notit. Litterat. Gr. p. 321. G. H. S.]

5) Graece quidem integraeque nondum editae, testibus iis quos laudant *Fabricius* et *Harlesius* in Bibl. Gr. Vol. III. p. 611. not. e. coll. *Hardt.* l. l. et *Bast.* l. l.

6) Nimirum p. m. (ed. Basil. 1550.) 76. operum Gregorii Nazianz. *Auctoris harum narrationum nomen praese ferunt cum alii codices*, tum Parisinus nr. 2551. (vid. Bast. ad Gregor. C. p. 74.), qui sic habet: *Τοῦ ἀββᾶ Νόννου συναγωγή καὶ ἐξηγήσεις τῶν ἑλληνικῶν ἱστοριῶν, ὧν ἐμνήσθη*

Πρώτη ἐστὶ (ἐστὶν B.) ἱστορία ἡ περὶ (sic B. ἡ ποιε-
 est in A. et περὶ in marg.) τῶν πελοπίδων καὶ κεκροπί-
 δων (πελοπ. non habet B.) καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς ὀνόματων,
 οἱ τῶν ἔξω φητοράς τε καὶ σοφιστάς λεγόμενοι, τὸν ἐκω-
 μιαζόμενον παρ' αὐτῶν εὐγενέστατον δεῖξαι λέγουσιν, (B.
 καὶ κεκροπίδων. οἱ τῶν ἔξω — sic — φητορές τε καὶ σο-
 φισταὶ βουλόμεναι (sic) τὰν ἐγκομμιζόμενον — sic —) ὡς
 οὗτος τὸ γένος κατὰγει εἰ τυχοι (ταίχοι A.) ἀπὸ τοῦ πέλο-
 πος, ἡ κέκροπος, ἡ ἡρακλῆος (B. ἀπὸ πέλοπος ἢ ἡρα-
 κλέους.) ἢ τῶν ἄλλων, τῶν νομισθέντων ἡρώων. ἢ καὶ ἄλ-
 λων πῶς (B. ἡρ. καὶ ἄλλως π.) ἀγαθῶν γενομένων ἀνδρῶν.
 φησὶν οὖν ὁ θεῖος γρηγόριος, ὅτι οἱ τοῦ θεοῦ (B. θεο-
 τάτου) βασιλεῖου προπύτορες, μέζους καὶ εὐγενέστερος
 ἦσαν τῶν νομιζομένων παρὰ τοῖς (A. παρ' αὐτοῖς) ἔξω εὐ-
 γενῶν καὶ ὁ μὲν τῶς τοῦ αἰῶνος γρηγορίου τοῦτο βούλεται
 (βούληται A.) εἰπεῖν δὲ δεῖ τινες οὗτοι· οἷς (τινές τε οὗτοι
 οἶον B.) ὁ πέλοψ, ὁ κέκροψ (καὶ ὁ κ. B.) καὶ ὁ ἀλκμαίων
 (ἀλμαίων — sic — B.) καὶ ἡρακλῆς, οἱ γὰρ τούτων ἀπό-
 γονοι λέγονται λοιπὸν ἀπὸ μὲν τοῦ πέλοπος πέλοπίδαι
 (λοιπὸν λεγ. . . τοὺς πέλοπος B.) οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ κέκροπος
 κεκροπίδαι· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλκμαίωνος, ἀλκμαιωνίδαι· οἱ
 δὲ ἀπὸ τοῦ ἡρακλῆος, (ἡρακλέους B.) ἡρακλειδαί· οἱ ἀπὸ
 (καὶ οἱ ἀπὸ B.) τοῦ αἰακοῦ, αἰακίδαι. εἴπωμεν (εἴπομεν
 B.) οὖν πρῶτον, τίς ὁ πέλοψ. πέλοψ^{β)} υἱὸς γέγονε ταν-

ὁ πάνσοφος καὶ ἐν ἀγίοις μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος εἰς τὸν
 ἐπιτάφιον τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν καὶ μεγάλου Βασιλείου.

- 7) Gregorii Nazianz. Orat. laud. p. m. 76. 52. ὃν ἡμῖν εἰ βου-
 λομένοις εἰπεῖν ἔξῃν, οὐδὲν ἂν ᾖσαν οἱ πελοπίδαι καὶ κέκρο-
 πίδαι, καὶ οἱ ἀλκμαίωνες, αἰακίδαι τε καὶ ἡρακλειδαί, καὶ
 ὃν οὐδὲν ὑψηλότερον· οἷτινες ἐκ τῶν οἰκείων φανερώς εἰπῆς
 ὅτι ἔχοντες ἐπὶ τὸ ἄφανές καταφύγονοι, δαίμονας δὴ τινὰς
 καὶ θεοὺς καὶ μύθους τοῖς προγόνοις ἐπισημίζοντες ὃν εὖ
 σημνέτατον ἀπιστία, καὶ ὕβρις πιστευομένων! (τὸ πι-
 στευόμενον correxit docta manus in margine exempli
 mei. Habet Thucydideum colorem clausula, etiam in usu
 verbi πιστεύεσθαι. vid. v. c. Thucyd. I. 1. I. 20. VIII. 52.
 ubi cf. tamen Interpret.)

- 8) Desumitur hinc Eudoxia in Violeto p. 332. coll. 314. Non-

πύλου, φρουρίας βασιλείας· ὁ τάνταλος δὲ αὐτὸς πόλεμον
 ἱαχνηκῶς μετὰ Ἴλου τοῦ κτίσαντος τῷ Ἴλιον τὸ ἐπὶ τροίας· (τ.
 ἱλ. ἐπ. τρ. Eudoc.) καὶ φοβούμενος τὴν ἥτταν, ἐπέτρεψε
 τῷ ἰδίῳ παιδί (τ. ἥτταν ἐπέτρεψε τῷ πέλοπ. τ. ἰδ. π.
 cod. B. τῷ Ἰέλοπι agnoscit etiam Eudoc.) λαβόντι χρή-
 ματα ἀπάραι ἐπὶ τὴν ἥπειραν, (ἀπάραι ε. τ. Ἡπειρον Eu-
 doc.) εἰπὼν ταῦτα ὅτι εἰάν μὲν νικήσω, ὑποστρέψεις πά-
 λην, εἰς τὴν φρουρίαν· εἰάν δὲ ἡττηθῶμεν (εἰπὼν δὲ ἡττηθῶ
 Eudoc. νικήσω — ἡττηθῶ B.) εἰς τὴν εὐρώπην· (μένε ε.
 τ. εὐρ. B. et Eudoc.) λαβὼν οὖν ὁ πέλοπ χρήματα, ἦλθεν
 εἰς τὴν Ἀλλάδα ἐν χώρᾳ ἀπία (ἀπία B. Ἀπία Eudoc.)
 καλουμένην· ἥτις ἀπία (ἀπία B. ex corr. — Ἀπία Eu-
 doc.)⁹⁾ χώρα βασιλείᾳ εἶχε τὸν οἰνόμαον· ἔχοντα θυγατέρα
 ἱπποδάμειαν (Ἱπποδάμειαν B. et Eudoc. haec addit τοῦ-
 νομα) εἰτα ἀγωνισάμενος (ἐνταῦθα addunt B. et Eudoc.)
 ὁ πέλοπ, ἱππικὸν ἀγῶνα μετὰ τοῦ (articulum non habet
 B. et Eudoc.) οἰνόμαον, (οἰνομίλου B.) καὶ νικήσας ἔλαβε
 γυναῖκα τὴν τοῦ οἰνομάου θυγατέρα ἱπποδάμειαν· (B. et
 Eudoc. ut antea.) καὶ κατέσχε τὴν χώραν καὶ ἀντι ἀπίας
 (Ἀπίας Eud.) ἐκάλεσε πελοπόννησον· (ἐκ. αὐτὴν π. Eud.
 et B.)¹⁰⁾ ὃ ἐστὶ τοῦ πέλοπος νῆσος· (ὃ ἐστὶν ἡ τ. π. κ. B.
 et Eudoc.) πάντες οὖν οἱ ἀπὸ τοῦ πέλοπος καλοῦνται πε-

nus quos adhibuerit, nemo ambiget, qui legerit Scholia
 Fixdanti Olymp. I. 72 sqq. Hygin. fab. 83. ibique Munke-
 r. p. 159 sq. Staver. Pherecyd. Sturzii p. 99 sq. nr. X. Tzetz.
 ad Lycophr. v. 52. 152 sqq. ibiq. Mueller. cf. universae
 Villosioni praefat. ad Anecdor. graec. Vol. II. p. 10. et
 Wyttenbach. in Biblioth. crit. part. VII. p. 5 seq. : „Nam
 „Eustathius et Tzetzes fuerunt quidem post Eudociam,
 „sed ex iisdem, quibus illa Veterum fontibus commenta-
 „rios hauserunt.“

9) Odyss. XVI. 18. Apollon. L. Homer. p. 146. Toll. ibiq.
 laud. adde Siebelis. ad Istri Fragm. p. 71.

10) Pausan. Eliacor. prior. 10. 2. Caeterum idem Gregorius
 Naz. Epistol. CXXXIX. inter res famā celebratas memorat
 illud: (γυναικί) ὁμος τοῖς Ἡσπονίδας. Et quod Nonnus
 proxime Atrei et Agamemnonis mentionem facit, adji-
 ciam locum ex Themistii oratione, nuper admodum pro-
 tractā in lucem a Majo V. C. de praefectura, qui locus
 huc pertinet: Σκόπει τῶν τῶν ἡμῶν βασιλικώτερος Θεοδόσιος

λοπίδαι· αἶσα ἄτρεϋς· θυώστης· ἀγαμέμνων· μενέλαος· καὶ
 τελευπαῖον, ὁ ὑρίστης (κ. τελευταῖος Ὀρίστης B. et Eu-
 doc.) ὁ δὲ τοῦ κέρροπος, ἥδη λέξομεν (καὶ περὶ μὲν πέλο-
 πος τσαῦτα. περὶ τοῦ κέρροπος δὲ ἥδη λέγεται B.) κέ-
 ρρον¹¹⁾ βασιλεὺς χέρονεν ἀθηνῶν (Ἀθηναίων Eud.) ὃς
 μεγάλως τὴν ἀττικὴν κατακόσμησεν. οὗτος δὲ ἔστιν Ἀσι-
 φνῆς (διφνῆς tuam διφνῆς B. διφνῆς Eudoc. recte.) κα-
 λούμενος· ἐκαλεῖτο δὲ διφνῆς, ὅτε δύο φωναὶ ἦν ἡσχημέ-
 νος¹²⁾ μίαν μὲν τὴν (τὴν abest a B. est in Violeto.) τῆς
 ἐλλάδος, ἑτέραν δὲ, (sic etiam Eudoc. δευτέραν B.) τὴν
 τῆς αἰγύπτου, λέγεται γάρ, ὅτι οἱ (artic. abest a B.) ὑθη-
 νοῖος ἄποικοί εἰσιν αἰγυπτίων ἀπὸ σαείας (Σαείας Eu-

τοῖς λοπήσσι προσήνεται, ἢ ὁ Πελοπίδης τε καὶ Ἀτρεΐ-
 δης καὶ ἐννεκισίων Ἀγαμέμνων ὁ παρ' Ὀμήρου.

11) Eudoc. Viol. p. 251 seq. De fontibus deinceps dicitur.

12) Sic recte Eudocia. In cod. A. est ὡσημέμνος. in cod. B.
 ἡσχημέμνος. in cod. Paris. ἑσχημέμνος, teste Bastio ad Gre-
 gor. Corinth. p. 536. Similia de Erechtheo tradit Charax
 apud scholiast. mscr. Aristidis Panath. p. 95. Jebb., quem
 locum integrum apponam, ut ex scholiis nondum integre
 editis, e cod. Leidensi: Δεῖ δὲ γινῶναι, ὅτι ὁ Χάραξ ἰστο-
 ρεῖ τοὺς Ἀθηναίους ἀποίκους εἶναι τῶν Σαῖτων· ἔστι δὲ Σαῖς
 πόλις Αἰγυπτίων καὶ νικιστήρα ἔσχεν Ἐρεχθεά· διὸ καὶ
 διφνᾷ προσαγορεύεσθαι φησὶν ὅντα δίγλωσσον· ἑτέροι δὲ
 φασιν, ὅτι πρῶτος ἐδόξασεν ἔκ τε γυναικὸς καὶ ἀνδρός τοὺς
 γεννωμένους παράγεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο διφνῆς ἐδοξάζετο·
 περὶ μὲν οὖν τούτων (τούτου Apograph. Monac.) πολλὴ δια-
 φορά. Ἐκ δὲ τῆς ἀποικίας οἰονμάσθαι φησὶ πολιοῦχον τὴν
 Ἀθηνᾶν· ἔστι γὰρ ἡ Σαῖς Αἰγυπτίων φωνὴ παρ' Ἑλλήσιν
 Ἀθηνᾶ· καὶ τούτου παράγει μάρτυρα τὸ τὴν Ἀθηνᾶν ἐπο-
 χεῖσθαι προκοδελῶ πρὸς τῇ ἀκροπόλει δηλοῦσαι τὴν ἀποι-
 κίαν ἐκ τοῦ Νεῖλου τυχάνουσαν. Quod alii ad maris femi-
 naeque matrimonium originem nominis retulerunt, ejus
 sententiae auctor fuerat, uti quidem suspicamur, Theopompus.
 vid. Justini Histor. II. 6. et cf. quae diximus ad
 Ephorum p. IX. Aliam nominis causam attulerant Aegyptii,
 referente Diodoro II. 28. ubi vid. Interpr. p. 33. ed. Wesseling.
 Ad moralia civiliaque traducit Plutarchus de S. N. V. p. 21. ubi
 vid. omnino Wytttenbachium p. 36. ed. minor. Alias rationes
 reddiderant alii, quas junctas exhibet Tzetz. ad Lycophron. 111.
 p. 389. ed. Mueller. in his eam quoque, quam Nonnus profert
 et quae Characi placuerat. Adde scholiast. Aristoph. Plut. 773. (p. 262.
 Hemsterhusii, quem vide) qui item Nonno pro fonte fuisse
 videtur.

doc. et Tzetz.) πύλων¹³⁾ ἡγεμῶν οὖν τῆς ἀποικίας γέγονεν ὁ πέμψου. (ὁὗτος ὁ κ. Eud. sic etiam B. sed idem κέλκλου. mendose): καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἐλλάδα φωνὴν ἔχων καὶ τὴν αἰγυπτίας. (αἰγυπτίαν B. et Eudocia, quae tamēn haec praemisit, κ. ἔλθων εἰς τ. E. ἔμαθε τὴν ἐλλάδα φωνὴν καὶ τὴν αἰγυπτίαν ex interpretamento.) δὲ δὲ λόγος ὁ λέγων, αὐτόχθονας εἶναι ἀθηναίους μῦθος ἐστὶ λαβοῖν τὸ πλάσμα (πλάσμα cod. A.) ἀπὸ τοῦ μηδέποτε ἀποσθῆναι· μᾶλλον δὲ ἀνασταθῆναι (ἀναστηθῆναι B. ἀνασθῆναι Eudoc.) τοὺς οἰκήσαντας εἰς τὴν ἀττικὴν. (εἰς ἀττ. B.) λεπτόχεῶς (sic etiam Eudoc. λεπτόχεος cod. A.) γὰρ οὕσα ἦ. χῶρα, εὐ πένυ ἦν ἐκλωτῇ, καὶ ἄλλους εἰσσηῖσαι (εἰσσηῖσαι Eudoc. ¹⁴⁾) καὶ περὶ μὲν τοῦ πέλοπος, ἀρκετὸν ἐστίν. περὶ δὲ ἀλκμαίωνος (sic. εἰσακηῖσαι· περὶ μὲν κέρκωπος

13) Sic tradebant Aegyptiū. vid. Diodor. I. I. ubi Wesseling. p. 32. qui huius sententiae fautorem Theopompum fuisse tradit laudans Eusebii P. E. XI. Idem vir doctus ita pergit: „De Theopompo consentit Proclus in Timaeum p. 31.“ (potius p. 30.). At ibi legimus haec: Θεόπομπος δὲ ἀναπαλιν ἐποίησεν αὐτῶν εἶναι φησιν. Igitur accolas, inquit, Athenienses Saitarum dixerat Theopompus, docente Wyttēbachio ad Jablonskii opuscul. Tom. III. p. 19. De quarum vocum differentiā copiose disputavit vir graece doctissimus Poppo in obs. critt. in Thucyd. p. 182 sqq. Quod propterea monitum volo, quoniam Procli locus ita exhibetur a multis, quasi ibi scriptum sit ἀποίκους, velut nuper admodum a Siebelisio ad Phanodemi Fragment. p. 3. Quae res mihi ipsi antehac fraudi fuerat in notulis ad Orationem de civitate Athenar. omn. hum. parente p. 52. Caeterum de Atheniensium originē Aegyptiaca eadem fere legas apud Tzetza ad Lycophr. I. I. et in Chiliad. V. 656 sqq. De Minerva, quae Saïs dicta Aegyptiis, Characis testimonio etiam utitur Tzetza ad Lycophron. I. I. cf. Pausan. Boeot. XII. 2. et quae uberiora eam in rem disputat Jablonski in Vocc. Aegypt. p. 244 sqq. ed. Te Wateri.

14) Extrema fluxerunt ex Thucydidis loco I. 2. classico multorumque mentionibus frequentato, quem expedit Wyttēbachius in *Eklog. iot.* pag. 359 seq. 451. cf. etiam Poppo Obs. in Thucyd. p. 180. Caeterum Eudocia I. I. de Cecrope alia insuper prodit ex iisdem fontibus ducta, unde Tzetzes ad Lycophron. I. I. sua duxerat. Quod in Violeto ibid. legitur (p. 252. infr.) ὅθεν οἱ Ἀθηναῖοι Κεκροτίδας, fluxit ex Herod. VIII. 44. cf. etiam Eustath. ad Dionys. Perieget. v. 423. p. 189.

ἄλλης. εἰπεῖν δὲ δεῖ περὶ ἀλκμαίωνος. B.) ἀλκμαίων οὗτος¹⁵⁾ αἰθηναῖος ἦν τὸ γένος· ἐπίσημος λίαν· τὴν ἐλευθερίαν θέλων, αἰεὶ φυλάττων τοῖς αἰθηναίοις (— αἰεὶ φυλάττειν, θέλων τ. αἰ. B. — αἰεὶ φυλάττειν ἐθέλων τ. αἰ. Eudoc.) τυραννηθείσας δὲ (οὖν B. et Eudoc.) τῆς πόλεως ὑπὸ πεισιστράτου, (πισ. B.) ἐξῆλθεν οὗτος μὴ φέρων ὄραν δουλευούσης (δουλευούσας B. et Eud.) τὰς αἰθνας· ἐξελθὼν οὖν, μηχανᾶται καὶ σκοπὸν εἶχε, πῶς τὴν ἐλευθερίαν ἀποκαταστήσει (ἀποκαταστήσαι B.) αἰθηναίοις· ἀπελθὼν οὖν εἰς τοὺς δελφοὺς, εἰς ἀπολλωνί (sic) ἱερὸν, ἐκμισθοῦται παρὰ τῶν δελφῶν, ἐπὶ μισθοῦ φορᾶν (ἐπελθὼν — — — ἐν δελφοῖς εἰς ἀπολλώνειον ἱερὸν ἐπιμισθοφορᾶ B. ἀπελθὼν οὖν εἰς Δελφοὺς, εἰς Ἀπολλώνιον ἱερὸν, ἐκμισθοῦται παρὰ

- 15) οὗτος non est in Endociae Violeto, ut in exordio scilicet, p. 19. Descripsit haec Eudocia. cf. Biblioth. crit. Part. XII. p. 58. et VII. p. 11. ubi historiae fundum indicavit Wytttenbachius, nimirum Herod. lib. V. cap. 63. (ubi vid. Valckenaerium, ibique Scholiastam mscr. Aristidis, qui item Herodotum adhibuit, et cf. Herodoteum locum geminum VI. 123. et Isocratem περὶ ζευγ. cap. 10. p. 351 sqq. ed. Coray). Caeterum nemo nescit, hunc Pisistrati adversarium fuisse ex posteris ejus Alcmaeonis, qui post Aeschylum archontem ultimus διὰ βίου archontis munere functus est Athenis. (De quo plura Corsinius in Fastis Att. III. p. 13 sq.) Atque hunc Alcmaeonem quum indocte cum Argivo sive Euripideo Alcmaeone confudisset Malelas, graviter hoc nomine reprehensus est a Bentlejo in epistol. ad Mill. p. 466 sq. ed. Lips. Quo in loco quod geminum Alcmaeonem ab Euripide editum suspicatur vir ingeniosissimus: eam rem conjecturis possumus eximere. Nimirum in scholio inedito optimi codicis Hesiodi, ad calcem Scuti, cujus libri usum liberalissime mihi impertiit Liber Baro a Schellersheim, eo igitur in codice, post versiculum ex Oreate, haec sequuntur: καὶ ἐν ἀλκμαίωνι τῷ διὰ Κορίνθου φίλε φίλε πρόβατε μὲλε τίς· ὁ δὲ σποδαπὸς ὁ ξένος Κορίνθιος ἔμολε ἀγχίalos. Quos versiculos quomodo emendarit et digesserit Hermannus, multum lectores cognoscere ex editione Cl. Matthiae, qui Euripideis fragmentis inseret. Adscribam alterum locum de fabuloso Alcmaeone. Videlicet Philostratus Vit. Apollonii VII. 25. p. 305. Olear. ita de aliquo Acarnene calumniis obnoxio: — Ἐκ τούτου ἀνέφην γραφὴν μὴ καθαρὸς εἶναι ὁ Ἀκαρνὰν οὗτος· ἔργα δὲ αὐτῷ ξυνειδὸς οὐ φορητά — τὴν δ' Ἀλκμαίωνος τοῦ Ἀμφιάρεος λίσιν, δι' ἣν τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχλίου μετὰ (sic etiam cod. Schellersh.) τὴν μᾶλλον φάν-

Meletem. I.

E

Δελφοῖς τὸ ἱερὸν ἐπὶ μισθοφορίᾳ; Eudoc. ¹⁵) ἐκμισθω-
σάμενος δέ, καὶ ἔχων ἐφ' ἑαυτὸν πάντας τοὺς τοῦ θεοῦ δια-
κόνους, (— — — ἔχων λοιπὸν ε. ε. πάντας καὶ πῆσας
τάς τ. θ. θ. B. ὑφ' ἑαυτὸν Eudoc.) πείθει τὴν ἱερεῖαν, τὴν
τυθίαν (πυθίαν B. Eudoc.) ἵνα (supple εἰ ex Eudoc.
ἐλθῇ B.) ἐλθοὶ ποτὲ λακταδαιμόνιος μαντευσόμενος, (μαν-
τευσάμενος A. μαντευσόμενος B. sed in marg. correctum.

σεν, ἠρῆσθαι (ἠρῆσθαι idem codex) αὐτόν. Ad illa: εἶναι
οὗτος — ξυνειδώς in eodem codice pertinet scholion
mscr.: ἀντίπτωσις εὐθείας ἀντὶ αἰτιατικῆς. De brevilo-
quentiā: μετὰ τὴν μητέρα consule Olearium.

- 16) Ex his germana lectio facile poterit constitui: quod se-
mel monitum volo, ne protritā annotatione critica onere-
mus hunc libellum. Verbo dicam de varietate ἀπολλωνεῖον
et ἀπολλωνιον. Eustathius ad Odys. VI. p. 263. Basil.
(p. 1562. ad vs. 265.); inculento loco, ternas scripturas
veterum landat: Ἀπολλώνιον διὰ τοῦ ε, Ἀπολλώ-
νειον (διὰ διφθόγγον κατὰ τὸ ἠράκλειον), Ἀπολλωνεῖον
(ὡς Ἰσείον). Illud Ἀπολλώνιον in Thucyd. II. 91. retinet
Scholiasta, et ita editur. At codex Palatinus nr. 252. isque
praestantissimus ibidem discrete Ἀπολλώνειον exhibet. Cae-
terum de hac voce vid. Interpr. ad l. l. et Albertium ad
Hesych. I. p. 326. add. Heliodori Aethiop. III. 18. p. 131.
ed. Coraji: ἐν τῷ Ἀπολλωνίῳ. Ad illud Ἡράκλειον adhibe
Scholiast. Lucian. Tom. IX. p. 66. Sed in hoc quoque vo-
cabulo duplicem formam observat Sylburgius ad Paus. Co-
rinth. cap. 26. p. 171. videlicet etiam Ἡρακλεῖον. — Ἰσείον
illustrat Steph. Byz. p. 424. Berk. in urbe Aegypti cogno-
mine, ubi tamen idem etiam τεμενικὸν vocabulum dicit.
Vid. ibid. Berkelium. Nec tamen insolens Ἰσίδειον. vid.
Grammatic. Augustan. ibique Hermann. ad calcem libr.
de emend. gramm. gr. p. 308. (Nam Ἰσείον vel potius
Ἰσμεα sunt festi Cereris dies. Diodor. Sic. I. 14. ibiqu.
Wesseling. p. 18.) Atque sic scribendum fuisse Heliodoro
VI. 268. 273. ad ipsum monet Coray p. 229. contentus tex-
tū diphthongum reddidisse: Ἰσείον pro Ἰσείον. Atqui, ex
Stephani Byz. l. l. praecepto, debebat certe Ἰσείον rescribi.
In Porphyrii vita Plotini cap. 10. p. 7. F. legitur ἐν τῷ
Ἰσείῳ, et sic libri mei mscr. fere omnes, ubi tamen simi-
liter reponam diphthongum. Alia ratio est in Διονύσιον,
quod in Platonis Gorg. p. 85. retinuit Heindorfius. adde
Herodiani Fragm. apud Hermann. l. l. p. 308. De Σαρα-
πίῳ et Σαραπίδιῳ monui in Dionysio p. 185. Illud h. l.
addam: in loco Plutarchi Vit. Alexandri cap. 76. extrem.,
quas vidi editiones, eas exhibent Σαραπίον, in his novis-
sima Coraji. At cod. Palat. pervetustus nr. 169. Σαρα-
πίον.

et sic Eudoc.) μηδὲν ἄλλο λέγει (λέγειν A. et B. illud exhibet Eudoc.) αὐτῷ, ἢ ὅτι ἐλευθεροῦν τὰς αἰθήνας λέγει ὑμῖν ὁ θεός· (Ita B. et Eudoc. λευθεροῦν — λέγειν ὑμῖν¹⁷) οἱ θεοί. A.) τούτου συνεχῶς καὶ πλειστάκις γενομένου, (γιν. Eudoc.) παρωρμήθησαν. (παρωρμήσθ. B. παρωρμήθησαν Eudoc.) οἱ λακεδαιμόνιοι καὶ ἐλθόντες ἐξέβαλον (παρωρμήσθησαν λακεδαιμόνιοι — ἐξέβαλλον B.) ἀπὸ τῶν αἰθηνῶν τοὺς τυράννους· μέγα οὖν τὸ κλέος (ἐν omissum in B. et Violeto) ἔσχεν ἐν τότε (ἐντοτεν) ὁ αἰετμῶν, ἐλευθερώσας τὰς αἰθήνας (σοφία addunt Eudoc. et B. qui praeterea: ἀλλὰ τοσαῦτα τὰ περὶ αἰετμῶνους). αἰετὸς δέ, τέταρτος ἡμῖν ὑποκείσθω· (ὑμῖν κείσθω B.) ὁ αἰετὸς οὗτος¹⁸) υἱὸς ἐλέγτο εἶναι τοῦ θεοῦ· (ὑ. τ. διὸς εἶναι B.) δίκαιός τε μάλιστα. (τὰ μάλιστα Eudoc.) διὸ καὶ (διὸ ποτὲ Eudoc. et B.) ἀβροχίας γενομένης ἐν τῇ ἐλλάδι, ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ προσιτῶντες τῶν πόλεων παρακαλοῦντες εὐχασθαι τῷ ἰδίῳ πατρί, ἵνα γένηται υἱὸς· ὁ δὲ σταῖς καὶ εὐχόμενος, ἔλυσε διὰ τῆς εὐχῆς τοὺς αὐχμούς· καὶ κατεψύχῃ ὕδωρ ποτίζον (ποτίζον A.) τὴν ἐλλάδα· μάλιστα οὖν ἐκ τούτου (μ. δὲ καὶ Eudoc. μάλιστα οὖν καὶ B.) ἡ εὐσεβεία ἐδείχθη τοῦ αἰετοῦ· οὗτος οὖν γεννᾷ (οὗτος γεννᾷ Eudoc.) διὸ υἱὸς τὸν πηλεῖα καὶ τὸν τελαμῶνα· ὃν ὁ μὲν πηλεὺς τίπτει τὸν ἀχιλλεῖα· (articulus non est in Violeto) ὁ δὲ ταλλαμῶν, (sic. τελαμῶν B. et Eud.) τὸν αἶαντα· οἷτινες ἐκαλοῦντο αἰαντίδαι· τὴν ἀπὸ πάππου (τοῦ

17) Nam ubi textus quis primum editur, vel portenta monstranda videntur spectatum admissis; neque nihil fortassis inde lucretur, qui in codicibus tractandis operam suam ponere instituat.

18) αἰετὸς υἱὸς ἐλέγ. Eudocia, quae hinc sumpsit. De pluvia, Aeaci precibus a Jove impetrata, eadem fere aliis verbis tradunt Apollodorus III. 11. et Pausanias I. 44. II. 39. Διάκιον sive Aeaci domicilium etiam memoratum oratoribus Atticis. vid. Lex. rhetor. in Bekkeri Anecdott. Graec. p. 212. Et praedicat Aeaci justitiam Demosthenes de Corona p. 268. Reisk. et in Erotico p. 1410. De Aeaco tanquam inferorum vel custode ac clavigero vel iudice vid. quae colligit Fischer. ad Aeschin. Dialog. III. 29. p. 163.

π. Eud. et B.) τερήν ἐκ τούτου προσφερόμενοι· λοιπὸν τοίνυν ἐπιλείπεται Ἡρακλῆς¹⁹⁾ ἡμῶν· (ὅμιν B. qui idem omisit τοίνυν) ὁ δὲ Ἡρακλῆς οὗτος λέγεται υἱὸς γεγονέναι τοῦ διός· (Ἡρακλ. λέγ. τ. δ. omisso ὁ δὲ et υἱὸς B.) ὁ γὰρ Ζεὺς (καὶ γὰρ ὁ Z. Eudoc.) ὁμοιωθεὶς τῷ ἀμφιπυρρίνῃ (ἀμφιπυρρίων B.) συνεγένετο τῇ αἰκμήνῃ, καὶ ἐγεννήθη (ἐγωγήθη B.) ὁ Ἡρακλῆς· ὃς καὶ τοὺς μεγάλους (ἐκείνους addit B. et Eudoc.) ἄθλους δεινύει· (δεινύει idem.) πολλοὶ οὖν γεγονάσιν ἀπὸ Ἡρακλέος· (Ἡρακλέους B.) ὧν πρῶτος καὶ ἔνδοξος ὁ ὕλλας·²⁰⁾ ἐξ οὗ καὶ οἱ τῶν λακεδαιμονίων βασιλεῖς· (βασιλεὺς B. sed in margine correctum οἱ βασιλεῖς τῶν λακεδαιμονίων. Post βασιλεῖς Eudocia addit: Ἡρακλεῖδαι λέγονται, reliquis omissis.) πάντες οὖν οἱ λακεδαιμονίων βασιλεῖς Ἡρακλεΐδας (Ἡρακλεῖδαι B.) ἐλέγοντο.

Δευτέρῃ ἐστὶν ἱστορία, ἡ περὶ τῶν ἐλαφηρόλων καὶ ὤριωνος· (B. ὠρίωνος) καὶ ἀκταίωνος. τὴν ἄρτεμιν λέγουσι, τὴν κατὰ θήραν τοξείας (τῆς — τοξείαν B. τῆς — τοξείας Eud.) εἶναι ἔφορον. λέγεται οὖν αὕτη ἡ θεὸς, βάλλει (βάλλειν B. et Eudoc.) εὐστόχοις τὰς ἐλάφους ὥστε ἀκούσαι τὴν ἄρτεμιν ἐλαφηρόλον θεόν· ὁ δὲ ὤριων καὶ ἀκταίων (τοῦδε ὠρίωνος κ. — ωνος A.) θηρεύται καὶ οὗτοι ὑπῆρχον, ὁ μὲν οὖν ἀκταίων²¹⁾ κυνηγέτης ὑπῆρχε· (ἦν B.

19) De Hercule quae sequuntur item adhibuit Eudocia in Violeto p. 208. Fontem si quaeris, adi Herodotum lib. VI. cap. 52. cf. Xenophont. Ages. VIII. 7. Pausan. I. 35. fin. IV. 30. 1. Schol. Apollon. IV. 1149. Apollodor. II. 8. 1. Diodor. Sic. IV. 57. Strabon. IX. 654. a.

20) ὁ ὕλλας cod. B. ὁ ὕλλας Eudocia. Leg. ὁ ὕλλας et cf. Munckerum ad Hygin. fab. 162. et 244. ubi tamen alii codd. Hillus, alii Phillus, et sic saepe peccatum in eo nomine. Sic etiam Philostrati Scholiastes Herculis et amasio et filio unum idemque nomen ὕλλας affinxerat. vid. doctiss. Boissonad. ad *Heroica* (p. 36.) p. 363. Ad utrumque nomen adhibe Scholiast. Apollon. I. 1207. ubi itidem scriptum legitur ὕλλας. cf. ad vs. 1289. IV. 525. 1125. — ὕλλας legitur in antiqua inscript. quod pro ὕλλας accipiunt. Vid. *Lanzi Saggio di lingua Etrusca* I. p. 103.

21) Vidimus haec quoque exstare in Violeto; nimirum p. 10. coll. p. 19. Fontes quod attinet, vid. *Palaeophat.* cap. 5. ibiq.

In Violeto conflata haec: *Θιόν· δ' δὲ Ἀκταίων θηρατὴς καὶ οὗτος ὑπῆρχε καὶ κυνηγέτης. καὶ ἐντυχαῖν εἶδε* καὶ εἶδε τὴν ἄρτεμιν, γυμνὴν· ἣν δὲ ἀθέμιτον τοῦτο, τὸ τοὺς Θεοὺς ἰδεῖν γυμνοὺς, (ἣ δὲ θεὰ ἀθέμιτον τοῦτο ὑπολαβοῦσα τ. τ. θ. λ. γ. Eudoc.) καὶ μάλιστα τὰς παρθένους θεάς· (ultima vox non est in Violeto) *χολοθεῖσα* (χολωθεῖσα B. et Eudoc.) οὖν ἡ ἄρτεμις, *μανῆναι ἐποίησε τὰς* (τοὺς Eud.) *κύνες* αὐτοῦ· (τοῦ ἀκταίωνος addunt B. et Eud.) καὶ *ὡς ἔλαρον ἔχοντα κέρατα ἑώρων αὐτόν· καὶ λαβόμενοι αὐτόν* (αὐτοῦ B.) *ἀνείλον* (αὐτόν addit idem) *οἱ κύνες αὐτῶς· ὥστε λέγεσθαι τὸν ἀκταίωνα ὑπὸ κυνῶν συρῆναι.* (Hinc supple Violetum, ubi ita: *ἑώρων αὐτόν οἱ κύνες· οὕτως, ὥστε λεγ. τ. Ἀκτ. ὑπ. κ. α.) καὶ ὠρίων* (ὁ ὠρίων B.) *δὲ, οὗτος ἐστίν, ὁ καταστηριχθεὶς· ἐστὶ δὲ καὶ οὗτος* (haec quatuor voces absunt a B.) *ὁ ἐκ τοῦ οὐρῆσαι τοὺς Θεοὺς ἐν τῇ βύρσῃ τοῦ βοῦς τοῦ σφαγέντος ὑπὲρ τοῦ οἰζρεως* ²²⁾

Fischer. p. 30. Cornutum d. N. D. cap. XXXIV. p. 230 sq. Gal. cf. Biblioth. crit. VII. p. 9. et 11.

De Orione et ipsa adhibuit Eudocia p. 441. De fontibus consule Fischerum ad Palaephatum cap. V. p. 36 sqq. et Schaubach. ad Eratosth. Catast. cap. 32. p. 112. et confer quae supra exhibuimus ex Scholiasta Palatino Odyss. ad V. 121. ibiq. not. 19. et 20. adde Scholiastam in carmina Gregorii Naz. e cod. Clarkiano s. Bodlej. nuper editum a Gaisfordio p. 44., ubi est: *περὶ δὲ οὐρίωνος φασὶ κ. τ. λ. et Lexic. Rhetor. in Bekkeri Anecdott. Græc. I. p. 205. in voc. Ἀρκτοῦρον.* — Pertinet autem secunda et tertia Eparatio ad haec Gregorii Nazianzeni p. 77. extrem. et seq.: *οὐ δὲ μοι λίγαι τὰς ἐλαφροβόλους σου, καὶ τοὺς ὠρίωνας, καὶ τοὺς ἀκταίωνας, τοὺς παροδαίμονας θηρευτάς, ὁ ἐμὸς διώκτης· ὁ τοὺς μύθους θανατῶν, καὶ τὴν ἀντιδοθεῖσαν ἔλαφον τῆς παρθένου· εἰτε τοσοῦτον εἰς φιλοτιμίαν ἐστὶ σοι, ἢ ἂν δῶμιν μύθον εἶναι τὰ ἱστορούμενον* (κ. δ. μὴ μύθον εἶναι τ. ἱστ. correct. in marg.) *ὡς τὰ γε ἐξῆς τοῦ λόγου, καὶ λίαν αἰσχρά· τί γὰρ ὄφελος τῆς ἀντιδόσεως, εἰ σώξει παρθένον, ἢ να ξενοκτονεῖν διδαχθῇ, ἀπανθροπίαν μαθοῦσα φιλανθρωπίας ἀντίδοσιν;* — Caeterum de Diana venatrice (ἐλαφροβόλῳ) in univ. leges Libanii Orat. V. (Tom. I. p. 226. — p. 232. ed. Reisk.).

22) Sic etiam cod. B. — Ὠρίως Eudoc. Et Ὠρίως in suis codd. legerat Phavorinus. vid. p. 1895. Contra Ὠρίως est in Parthenii Eroticc. cap. 20. et in Tzet. ad Lycophr. 328.

τοῦ θηβῶν βασιλέως, ἐπὶ τῇ φιλοξενίᾳ τῶν θεῶν γεννηθεὶς (γενν. non est in Vibl.) γενόμενος (γινόμενος B.) δὲ οὗτος ὁ ὠρίων, καὶ θηρολέτης ὢν, (ὢν θηρολ. B. et Eud. haec addit: καὶ κυνηγέτης ἄριστος, καὶ ἐπὶ ἀνδρεία τε καὶ κάλλει περιβόητος,) ἠρώσθη τῆς ἀρτέμιδος· εἶτα ἡ θεὸς ὀργισθεῖσα ἀνῆκεν (ἀνῆκε B. et Eudoc.) σκόρπιον ἀπ' (κατ' B. et Eud.) αὐτοῦ· καὶ κρουσθεὶς, οὕτως (οὕτος B. et Eud. sine commate) ἀπέθανε· διὸ ἔστιν ἐν οὐρανῷ, ὡς οἱ μῦθοι μετὰ τοῦ σκορπίου (καὶ ἔστιν ἐν τῷ οὐρ. ὡς οἱ μῦθοι λέγουσι μ. τ. σ. B. — Eudocia ita exhibet auctiora: — ἀπέθανε· μετὰ δὲ τὴν ἀποβίωσιν ἀστροθεσίᾳ τοῖς γεννητορσι τετίμηται· διὸ ἔστιν ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς οἱ μῦθοι λέγουσι, μετὰ τοῦ σκορπίου, ἄστρον μέγιστον καὶ λαμπρότατον ὁμώνυμον τῷ ἥρωϊ).

Τρίτη ἐστὶν ἱστορία, ἡ περὶ τῆς ἀντιδοθελεως ἑλάφου ὑπὲρ τῆς παρθένου.²³⁾ ἥτις κεῖται καὶ (ἐν B.) ἐβδόμη ἱστορία ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ στηλιτευτικῷ Ἰουλιανοῦ· ἔστι (δὲ addit B.) αὕτη· ὅτε ἀπὸ τῆς ἑλλάδος ἀνῶπλους (sic etiam

ubi tamen alii Ὀρίων's, vid. Muelléri annot. p. 540 seq. et Fischer. ad Palaephata. p. 37. Schol. cod. Palat. ad Odys. V. 121.: Οἰνύς. (vid. supra ibiq. not. 17.) In Nonno, noli dubitare, quin item reponendum sit Ὀρίων's.

23) Cf. Eudoc. p. 241. Extrema hujus narrationis eadem reddit verbis ejusdem Nonni, in narrationibus editis I. 12. (p. 134. ed. Eton. cf. ibid. narrat. 7. p. 132.) et similia tradit Eustathius ad Dionys. Perieg. vs. 307. vid. Bibl. crit. VII. p. 9. adde Argument. Euripid. Iphig. in Aulid. Dianae Tauricae religionum fontes quod attinet, vid. Apollodor. Fragm. p. 402. Heyn. ed. alt. Callimach. Dian. 174. 187. ibiq. Spanh. Scholiast. Aristoph. Lysistr. 448. Hesyech. II. p. 1335. Albert. coll. Suid. in τανροβόλος et Photii Lex. Gr. p. 420. Et eadem fere de Taurica tertio loco adumbravit Scholiastes, videlicet in carmina Gregorii Naz. p. 51. ed. Oxon. Gaisford. ubi non moramur menda, qualia etiam in codd. nostris sunt, ut ἡφαιγενεία, alia: illud teneamus, quod ibidem additur: — ἐνθεν ἐκλήθη ἑλάφος ἀντιπαρθ'. Videtur voluisse: ἀντιπαρθένειος, quod addendum Lexicis est. — Adde etiam de Aulidensi Etymolog. M. p. 747. Tzetz. ad Lycophr. 183. p. 463 seq. ibique doctiss. Mueller. et Siebelis. ad Phanodemi Fragm. p. VI. p. 9.

Eudocia. πόλεισις A. mendose) τῶν ἐλλήνων ἐκὶ τροίαν (ἐ. τ. addunt B. et Eudoc.) ἐγένετο, ἐν τῇ αὐλίδι (αὐλίσις A.) τῆς βοιωτίας, (ἐγένετο· ἐν τῇ Αὐλίδι τοίνυν τ. β. Eud.) θυσίας γενομένης τῇ ἀρτέμίδι· καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἀγαμέμνονος τῆς ἱφιγένειας ἐπιδοθείσης τυθῆναι, ἣ ἄρτεμις ἐλήσασα τὴν παρθένον ἀρπάζει μὲν ταύτην, καὶ ἀποφέρει ταύροις (παρὰ τοῖς Ταύροις Eud. et B.) ἐν σκυθίᾳ· (εἰς σ. A.) ἑλαφον δὲ ἀντὶ τῆς παρθένου (φανῆναι addunt Eud. et B.) ἐποίησεν· ἦντινα λαβόντες ἔθυσαν οἱ Ἕλληνες· ἣ δὲ ἱφιγένεια ἐν σκύθαις ἱέρεια²⁴) ἦν τῆς ἀρτέμιδος.

Τετάρτη ἐστὶν ἱστορία, ἣ περὶ τοῦ θετταλικοῦ ἀντρον.²⁵) ἐστὶ δὲ αὕτη, γηνηθεὶς ὁ ἀχιλλεὺς ὑπὸ θεϊδὸς παρεδόθη (extrema vox omissa in B.) τῷ χεῖρωνι, τροφῇ ἅμα καὶ διδασκάλῳ τῇ τοξείᾳ χρησάμενος· (Leg. ex B. et Eudoc. αὐτῷ τροφεῖ ἅμα καὶ διδασκάλῳ τῆς τοξείας χρησόμενος. Ultimum corrigendum etiam in Violeto: pri-mum ex eodem reddendum huic narrationi.) ἦν δὲ οὗτος ὁ χεῖρων ἱππομένταυρος (ita leg. ex B. et Eud. pro

24) ἱερεῖται ἦν Cod. A. Similia monstra proxime: ἱφιγένεια, ἄλλοιινες, qualia, posteaquam de indole codicis ex antecedentibus satis constat, posthac omittemus.

25) Cf. Eudoc. p. 225. et praesertim p. 431. quacum facit Tzetza ad Lycophr. 178. (p. 459. ed. Mueller.); neque tamen Tzetzēs Violetum exscripsisse dicendus erat, ut fecit Heynius ad Apollodor. p. 315. In fontibus autem est hic ipse Apollodorus p. 349. Alios fontes cognoscas ex Heynii Obs. l. l. — Caeterum haec eadem levi brachio attigit Scholiastes in Gregorii Naz. carmm. p. 37. ed. Gaisford. Gregorii autem Nazianzeni verba haec sunt p. 79. 9: — ἀπὸ δὲ τούτῳ καὶ βίον, καὶ λόγον ἀναγαγομένους τὰ καὶ συνανιόντας ἀλλήλοις, ὁ θανμάσιος ἐκπαιδεύεται, οὗ θετταλικόν τι καὶ ὄρειον ἀντρον κῆλῶν, οἷς ἀρετῆς ἐργαστήριον, οὐδὲ τινα κίενταυρον ἀλαζόνα τῶν κατ' αὐτὸν ἡρώων διδάσκαλον· οὐδὲ πτώκας βάλλειν, ἣ κατατρέχειν νεβρώων, ἣ θηρεύειν ἑλάφους ὑπ' αὐτοῦ διδασκόμενος, ἣ τὰ πολεμικὰ κράτιστος εἶναι, ἣ πωλοδανεύειν ἄριστα, τῷ αὐτῷ πῶλῳ καὶ διδασκάλῳ χρώμενος· ἣ μυελοῖς ἑλάφων τὰ καὶ λεόντων ταῖς μυθικοῖς ἐκτραφόμενος, ἀλλὰ τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν παιδεύμενος, καὶ θεοσεβίαν ἐκασκόμενος. κ. τ. λ.

ὑποκέντ.) οἰκῶν ἄντρον τι καὶ σπήλαιον (σπήλας A.) ἐν
 θετταλίᾳ· ὁ δ' οὖν (ὁ δὲ Eud.) χειρῶν λαβὼν τὸν ἀχιλλέα,
 καὶ ἐπικαθίσας ὀπισθεν αὐτοῦ (ita quoque Eudoc. ἐαν-
 τοῦ cod. B.) κατὰ τοῦ ἱππείου (ἱππίου Eudoc.) μέρους,
 καὶ οὕτως ἐγύμναζεν· (καὶ abest a B. et Eud.) καὶ ἐδίδα-
 ξεν αὐτὸν τὴν τοξικὴν· (ἐδίδασκ. Eudoc.) οὐ γάλακτι καὶ
 ἄρτω τρέφων αὐτόν· ἀλλὰ μυελοῖς ἐλάφων καὶ ἄλλων
 ζώων.²⁶⁾ διὸ καὶ ἀχιλλεὺς ὠνομάσθη, αἷς μὴ μετασχωῶν
 χιλοῦ (τοῦ χ. Eudoc. atque B. qui tamen ἀχιλεὺς et in
 fine addit: χίλος γὰρ ἡ τροφή).

Πέμπτη ἐστὶν ἱστορία, ἡ περὶ τῆς στροφῆς τῆς σφεν-
 δόνης τοῦ γίγου. (Leg. γύγου ex Eudoc.)²⁷⁾ ταύτης τῆς
 ἱστορίας ἐμνήσθη καὶ ἐν τοῖς στηλιτευτικοῖς (ἐμνήσθη ἐν
 τῷ πρώτῳ στηλιτευτικῷ cod. B.) ἐν τῇ πεντηκοστῇ πεμπτῇ
 ἱστορίᾳ· ἔστι δὲ αὕτη· πλάτων ἐν ταῖς πολιτείαις λέγει·²⁸⁾

26) Has bestias sigillatim enumerat Apollodor. I. I. Eudocia
 addit κηρίοις, quod fortasse glossatoris est. De etymo no-
 minis Ἀχιλλεὺς alii alia. vid. Wassenbergh. ad Schol.
 Leidens. Homeri p. 130. et Heyn. I. I.

27) Quae sequuntur usque ad Narrationis octavae finem, re-
 ferenda sunt ad haec Gregorii Nazianz. p. 82. 7. p. 331. ed.
 Paris.: ἡμῶν δὲ τὸ μέγα πρᾶγμα καὶ ὄνομα, χριστιανοῖς καὶ
 εἶναι, καὶ ὀνομάζεσθαι. ὃ πλέον ἐφρονοῦμεν, ἢ τῇ στροφῇ
 τῆς σφενδόνης ὁ γύγης (εἰπερ μὴ μῦθος ἦν), ἐξ ἧς
 λυδῶν ἐτυράννισεν ἢ τῷ χροσῷ ποτε μίδας, δι' ὃν
 ἀπώλετο ἐπιτεχνῶν τῆς εὐχῆς, καὶ πάντα χρυσὸν κτησάμενος.
 ἄλλος οὗτος φρύγιος μῦθος. τὸν γὰρ ἀβαρίδος οἰστον,
 τί ἂν λέγοιμι τοῦ ὑπερβορέου, ἢ τὸν ἀργεῖον πῆγασον
 κ. τ. λ. Nonni narratio gemina ad Steliteut. orat. I. nr. 55.
 legitur p. 145. ed. Eton. A Nonno haec sumsit Eudocia
 p. 99. De fontibus dicendi ille ipse locum proxime faciet.
 Illa autem h. l. sic habet: ὃν καὶ πλάτων ὁ φιλόσοφος ἐν
 πολιτείαις εἰσφέρει μυθικῶς, οὕτω λέγων, ὁ γύγης τις ἦν
 κ. τ. λ.

28) Libr. II. cap. 3. p. 359. p. 37. Astii; qui locus a permul-
 tis excerptus est. Sic, ut hoc utar, cum offendimus in co-
 dice Darmstadino, qui varia continet (vid. lectt. Platonn.
 ad calc. Plotini de pulcrit. p. 516 seq.) nec minus proxime
 in codice consimili Palatino nr. 129. (vid. Lectt. Platonn.).
 Et cesserat in proverbium Γύγου et πλοῦτος et δαντύλιος.
 vid. Libanii epist. 50. ibiq. J. Chr. Wolf. et epist. 1031.
 cum ejusdem Wollii nota. Alia plura dabunt interpretes

ὡς ὁ γύγης αὐτος ποιμὴν ἦν· (περὶ τὴν λυδίαν addit Eud. ex narrat. ad stelit. orat.) καὶ ποιμαίνων εὖρε κεχωσμένον ἵππον χαλκοῦν· ἐν ᾧ δὲ ἵππῳ, ἔνδοθεν, εὖρεν ἄνθρωπον νεκρὸν (ἐν ᾧ ἵππῳ εὖρεν ἐνόντα ἔνδοθεν νεκρ. ἄνθρ. B. magis discrepat Eudocia, nimirum secuta alterum Nonni locum) φοροῦντα δακτύλιον· καὶ λαβὼν τὸν δακτύλιον, εἶχε· καὶ ὅτε μὲν ἔστραφε (ἔστρεφε Eudoc. et narrat. altera) τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου, ἐγένετο ἄφαντος· (ἐγένετο ἀφανὴς B. etiam Nonnus narrat. alter. et Eud. cum Platone) ὅτε δὲ ἀντέστρεφε πάλιν, ἐγένετο ἐμφανὴς. (ἀντέστρεφεν ἐγένετο ἐμφανὴς τοῖς οὖσι B. Leg. τοῖς παρῶσι ex Platonico παρακαθημένοις. ἀφανὴς ἐγένετο ἐν πᾶσιν Eudoc. ἐν non agnoscit narrat. alt.) σφενδόνη δὲ ἐστὶν ἡ κεφαλὴ τοῦ δακτυλίου. 29) ἦν δὲ αὕτη τρεπτή·

ad Herodot. I. 12. et 14. et ad Platonis l. l. nec minus ad Analect. Brunckii Tom. I. p. 42. Adde etiam Wernsdorf. ad Himerii Eclog. 19. p. 267. et Archilechi Fragmm. ed. Liebel. p. 60seq.

- 29) Eudocia: τοῦ δακτυλίου ἡ κεφαλὴ στρογγυλὴ ἦν καὶ ἐστρέφετο· ἥτις σφενδόνη ἐκαλεῖτο. Narrat. alt.: — ἦντινα κεφαλὴν καλεῖ σφενδόνην σαφὲς ὁ θεὸς Γρηγόριος. Platonis causâ, ad quem scholii usum haec ipsa praestare possunt, junct apponere veterum locos atque interpretum. Ac primum Platonis locum illustravit Timaeus in Lex. Platon. ubi consulendus Ruhnkensius p. 244. Timaei interpretationi congruit Photius Lex. Gr. p. 412. et extrema leguntur etiam in Zonarae Lex. Gr. p. 1696. Nimirum a *fundâ jaculari* propter similitudinem traductum vocabulum cum ad *diadema muliebre*, quod nunc *σφενδόνης* nomine venit, nunc *ὀπισθοσφενδόνης* (vid. Viscontium in Mus. Pio-Clement. T. IV. p. 7. coll. Boettigeri Andeut. p. 126.), tum vero etiam ad annuli *palam*. vid. Salmas. ad Vopisc. in Carin. cap. 20. Valckenaer. ad Eurip. Hippolyt. v. 862. Schaefer. ad Longi Pastor. p. 413. Jacobs. ad Antholog. Gr. (I. 172.) p. 351. et confer Facium in Miscellen zur Gesch. der Cultur u. Kunst d. Alterth. p. 61. unde alias quoque rei appellationes discas: *πυελός* s. *πυελίς* et *μάνδη*. Atque hanc *palam* sive *fundam* annularem (Plin. H. N. XXXVII. 8. 37. 42.) cum *jaculari* confuderat Olearius ad Philostrati haec in Vita Apollonii II. 28. p. 81.: καὶ τὸ διὰ σφενδόνης δὲ τοξεύσαι, et sagittam trajicere ex arcu per annuli fundam. Ita hunc locum conjectando emendavit Wyttenbachius meus in animadvv. ad Juliani Orat. p. 72. (p. 163. ed. Lips.) et ita plane hic locus legitur in codice opti-

(Eudoc. et B. et narrat. alt. *στρεπτή*.) ἔχων οὖν τοῦτον τὸν δακτύλιον· (sequentia non habet narratio altera) ἐλθὼν ἐπὶ τὰ βασιλεία τῶν λυδῶν, καὶ ἀντιστρέψας τὴν σφενδόνην, ἐγένετο (ἐγένετο B.) ἀφανής· καὶ εἰσελθὼν ἀπέκτενε τὸν βασιλέα, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν.³⁰⁾ ὁ δὲ Ἡρόδοτος³¹⁾ ἄλλως ἱστορεῖ τὰ κατὰ γύγην· (τὸν γ. Eudoc. et B.) ὅτι, ἐπιτροπῇ τῆς δεσποίνης ἀπέκτενε τὸν πανδαλὴν (ὁ γύγης addunt B. et Eudoc.) καὶ ἐβασιλευσεν ὁ γύγης.

Ἔκτῃ ἐστὶν ἱστορία ἡ κατὰ τὸν Μίδα.³²⁾ ὁ Μίδας οὗτος φρυγίας ἦν βασιλεὺς· ἦν δὲ φιλάργυρος (καὶ χρυσομανήτης B. quod in marg. correctum: χρυσομανίς τις. Leg. ex Violeto χρυσομάνης τις. Ibidem addunt: ὡς τὸ

mo, quem mecum communicavit Vir illustris et eruditus Liber Baro a Schellersheim. Cicero de Offic. III. 9. ita: „cum palam ejus annuli *ad palmam* converteret.“

30) *βασιλείαν* Eudocia. *τὴν γυναῖκα* Plato. Attendenda autem forma est, ut in ejus aetatis scriptoribus, quae magis frequentat alteram: *βασιλισσα*, ut in Violeti praefatione, ne plura proferam.

31) Lib. I. cap. 83sq. Debebat multo magis Plutarchi admonere Nonnus, qui in Quaestionn. graec. p. 302. haud mediocriter abludit a Platone. Nam Xenophon Cyrop. VII. 2. 24. facilius cum Platone conciliari possit. Quas lites alibi dirimere studebimus in Commentationibus Herodoteis.

32) Hinc sumsit Eudocia p. 290. Fontes si quaeris, recte jam monstravit *Meineke*, horum partim ex Scholiasta Aristoph. fluxisse ad Plutum vs. 289. (vid. illius Obs. in Eudoc. Violet. in Heerenii et Tychseni Bibliothek d. alt. L. u. K. VI. p. 43.) Ex eodem Scholiasta profecerunt Suidas, Mich. Apostolius, alii, docente Hemsterhusio p. 86. Etenim in proverbium abierant *Μίδου χρήματα*. Et Plato usurpat illud: *Μίδου πλουσιώτεροι* de Republ. III. 16. p. 408. p. 89. ubi vid. Scholiast. p. 157. Ruhnken. cf. Ciceron. de Divinat. I. 36. „Midae illi *phrygi* cum puer esset dormienti formicae in os tritici grana congesserunt, *ditissimum* fore praedictum est. Quod evenit.“ Ita codex mscr. meus haec exhibet. Davisius tuetur *divitissimum*. Consule insuper hac de fabulā Interpret. ad Ovid. Metamorph. XI. 1003sq. Wesseling. ad Diodor. III. 59. et quae landavi ad Xanthi Lydi Fragm. p. 172. et in Studior. Vol. II. p. 234 sq. 303 seq.

ἔργον ἐδήλωσεν.) ἠΰξατο οὖν ³³⁾ ὅτι οὐ ἂν ἄφηται, (ἐὰν Eudoc. et ἐὰν ἄψεται B. soloece) χρυσὸς γένηται· (ἄψ. ἢ χειρὶ, ἢ στόματι, ἵνα χ. γ. Eudoc.) εἰσηκούσθη δὲ (οὖν B. et Eudoc.) οὗτος, καὶ οὐ ἂν (ἐὰν B. et Eudoc.) ἦψατο ἢ χεὶρ αὐτοῦ ἢ (ἢ χειρὶ ἢ B.) τῷ στόματι, ἐγένετο χρυσός· (χρυσὸς ἐγ. Eud. χ. ἐγένετο B.) φαγεῖν δὲ μὴ δυνάμενος ἀπώλετο· καὶ γὰρ ἡ τροφή ἡ δεδομένη αὐτῷ διὰ τοῦ στόματος, ἀπεχρυσούτο· ἐφθάρη οὖν τῷ λιμῷ· (τῇ λιμῷ A.) ἱστοροῦσι δὲ ἄλλοι τινὲς ³⁴⁾ ὅτι χρησμὸν λαβὼν, ἐξήσεν· ἦν δὲ ὁ χρησμός· διελάσαι· ³⁵⁾ καὶ ὅπου ἂν ἐπιτέθῃ (ἐπισχεθῇ· cod. B. et Paris. et Eudoc. recte) τὸ ἄρμα, στήναι καὶ κτίσαι πόλιν· (καὶ add. Eud. et B.) ἐποίησεν οὕτως· καὶ κτίζει ἐπὶ τούτῳ (ἐ. τ. absunt a B. et Eud.) τὴν ἄγκυραν τῆς γαλατείας (τὴν Ἀγκυραν τῆς Γαλατίας· B. et Eud.) ἄγκυρα γὰρ σιδήριον πλοίου ποταμίου ἐπέσχε τὸ ἄρμα ³⁶⁾ καὶ ἔστησε τὸν μίδα· (τὴν uterque codex: illud habet Eudocia) καὶ οὕτως ἐκτίσθη ἡ πόλις καὶ ἐκλήθη ἄγκυρα.

Ἐβδόμη ἐστὶν ἱστορία, ἡ περὶ τοῦ ἀβάρειδος ὁ ἱστοῦ·

33) Hanc lectionem reperit etiam in cod. Nonni Parisino Bastius, quem vid. ad Gregor. Corinth. p. 74. Eudocia tamen ἠΰξατο καὶ γὰρ, et sic saepius in Violeto, nimirum ex inferioris Graecitatis more, quo ducta καὶ γὰρ frequenter postponere vocabulis solet. Locos conguessit ad Gregor. l. cit. doctissimus Bastius. [Add. Anal. Brunck. T. III. p. 32. LX. 2. Tzetz. Chil. p. 203. v. 1001. ed. princ. Constant. Manass. p. 52. 77. 84. 91. 107. 133. ed. princ. G. H. S.] Eadem Eudocia addidit: τοῖς θεοῖς, ὡς φασιν, et Schol. Aristoph. l. l. ita: ἦττες γὰρ, ὡς φασι, τοὺς θεοὺς.

34) De Midæ et Brigum migrationibus vid. praeterea Conon narrat. 1. ibiq. Kanne. De Ancyra Galatiae Arrian. Expedit. Alex. II. 4. init. de utraque et Galatiae et Phrygiae Steph. Byz. in voc. p. 20. Berkel. ibiq. Interprtr.

35) διελ. ἄρματι Cod. B. et Paris. διελ. ἄρματα Eudocia, uti quidem Villosionus edidit. Sed ibidem ἄρματι legendum esse docet Bast. in Comment. palaeogr. ad calc. Gregor. p. 742.

36) Ita B. et Eudocia. Codex A. mendose: ἄγγυρα γὰρ ἐστὶ σιδήριον ποταμίων ἐπέσχε οὖν τ. ἄρμα. Tu confer Suidam in voc. Tom. I. p. 30. Kusteri, eique junge Lex. rhetor. in Bekkeri Anecdott. Græc. p. 209.

(ἰστοῦ B. Leg. οἰστοῦ ex Violeto ³⁷⁾), ταύτης τῆς ἱστορίας μέμνηται ὁ Ἡρόδοτος ³⁸⁾ ἐν τῇ τετάρτῃ· (μ. Ἡρόδ. ε. τ. τ. B.) ἔστι δὲ αὕτη· ὁ ἄβαρις (iterum sine articulo B.) ἐξ ὑπερβοραίων (ὑπερβορέων B. et Eudoc.) ἦν ἀνθρωπὸς τις· οἱ δὲ ὑπερβόριοι, (ὑπερβόρειοι B. et Eud.) ἀρκετωτέρως εἰσὶ δὲ καὶ ἐνδοτέρω (δὲ κ. ε. absunt a Violeto: δὲ a B. abest) τῶν σκυθῶν· οὗτος ἦν ἄβαρις (οὗν ὁ ἄβαρις λέγεται B. in marg. et Eudoc.) ἐνθους γενόμενος περιῶναι (περιέναι A. περιεῖναι Eudoc.) τὴν ἑλλάδα κύκλῳ μετὰ τοῦ βέλους· καὶ χρησμούς τινας καὶ μαντείας λέγειν ὡς ἐνθους· λυκοῦργος δὲ ὁ ῥήτωρ μέμνηται τοῦ ἀβαριδος· καὶ τῷ μετὰ μὲν εὐχῶν λόγῳ, (sic. ἀβαριδος ἐν τῇ κατὰ μενέχου ³⁹⁾ λόγῳ B.) λέγων ὅτι λιμοῦ διειρομένου (λέγοντι λιμοῦ γενομένου B. λέγων λιμοῦ γεν. Eudoc.) ⁴⁰⁾ ἐν τοῖς ὑπερ-

37) Nam Eudocia haec descripsit p. 20.

38) IV. 36. Herodotum non memorat Eudocia, Neminem fugit Ἀβαριδος τοῦ ἀρχαίου δόξα, quae dicitur Philostrato Vit. Apollon. VII. 10. Vide modo quae laudarunt Wesseling, et Valcken. ad Herodoti l. l. Ad sequentia adhibe Gesnerum de navigg. extra columnn. Hercull. p. 473. ad calo. Orphei et de Abaride Platonis Charmid. p. 158. b. p. 70. Heind. Himerii Eclog. XIX. 1, p. 264. ibiq. Wernsd. qui nec Gregorii nostri est oblitus. coll. Orat. XXV. 2. 4. p. 814 sq.

39) Μετέσχους Eudocia, „Lege Μεγεσάλχμων. Haud scimus an hic locus (Eudociae de Abaride) ex pleniore vel Harpocratonis vel Suidae exemplo, vel ex deperdito Lexico in oratores Atticos, depromptus sit. Certe in eam cogitationem inducimur verbis Lycurgi, ab Eudocia laudatis, quae nos alibi legere non meminimus. — Reliqua sunt apud Suidam v. Ἀβαρις. Videtur ex eodem fonte hausisse Scholiasta Aristoph. Equ. 725.“ Wyttenbachius in Bibl. Crit. VII. p. 12. — Suidas l. l. (Tom. I. p. 4. Kusteri) ipsius loci Gregoriani mentionem facit ita scribens: τοῦτον (τοῦ οἰστοῦ) καὶ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐν τῷ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον Ἐπιταφίᾳ μνήμην πεποιήται, ubi Kusterus annotat, ejusdem eundem Gregorium mentionem etiam fecisse epistolâ VI. ad Basilium. Suidae, prima verba exhibet Zonaras in Lex. Gr. p. 5.

40) λιμοῦ Harpocraton in Ἀβαρις, Scholiastes Aristophanis l. l. οἱ μὲν γὰρ φασιν, ὅτι λιμοῦ, οἱ δὲ, ὅτι καὶ λοιμοῦ τὴν πᾶσαν κατασχόντος οἰκουμένην.

φορείς, ἦλθεν ὁ ἄβαρις ἐν τῇ ἐλλάδι καὶ ἐμισθώταιωσθ' (ἐμισθώταυσεν B. et Eudoc.) τῶ ἀπόλλωνι· καὶ ἐδιδάχθη παρ' αὐτοῦ τὸ χρησμολογεῖν· καὶ οὕτω κρατῶν τὸ βέλος ὡς σύμβολον τοῦ (ὡς σύμβουλον τὸν B. εἰς σύμβολον τοῦ Eud.) ἀπόλλωνος· τοξότης γὰρ οὗτος θεός, περιέχει χρησμολογῶν πᾶσαν τὴν ἐλλάδα.

Ὅγδοη ἐπὶν ἱστορία, ἣ κατὰ (τὸν addit B.) πῆγαν⁴¹⁾ ἔστι δὲ αὕτη, σαφὴς κατὰ (ἀσαφὴς ἢ κ. B.) τὸν βελλεροφόντην· τῆς γὰρ πατρικῆς (πετρικῆς B. leg. παταρικῆς ex Nonno ad stelit. orat. et Violeto) χιμαῖρας ἀναφύεσης, περὶ ἧς μέμνηται καὶ ὁ θεῖος γρηγόριος ἐν τοῖς στήλιτευτικοῖς, ἐν ἱστορίᾳ πεντήκοστῆς, (πεντεκοστῇ B.)⁴²⁾ καὶ λυμαινομένης τὴν χώραν τῶν λυκίων τοῦ πρώτου (καὶ τοῦ Πρωτοῦ B. et Eudoc.) βυσιλεύοντος τῆς λυκίας, πρὸς ἐτάχθη ἡ βελλεροφόντης ἀποκτεῖναι τὴν χιμαῖραν· (χιμαῖραν Eudoc.) ἦν δὲ τὸ θηρίον, ὡς κάκεισε προστήσαμεν (παρεστήσαμεν B.) τοιοῦτον· πρόσθεν (πρόσθε Eud.) μὲν, λέων· ὀπίσθεν δὲ, δράκων· μέσθ δὲ ἦν χιμαῖρα·⁴³⁾ ἔξ ἧς (ἔξ ἧς B. et Eudoc.) χιμαῖρας πῦρ (τὸ πῦρ iidem. ἔξ ἧς χιμαῖρας πῦρ ἐκ τοῦ στόματος αὐ. Nonnus in stelit.

41) Ternis locis haec attigit Eudocia p. 88 sqq. p. 337 sq. p. 432. Eandem fabulam in suum Violarium intulit Arsenius. Congruunt Eudociae narrationes in multis cum Tzetzarum Scholiis ad Lycophr. vs. 17. ubi conf. Mueller. p. 292 seq. Fontes Nonnus habuit partim Scholiast. Homeri Iliad. VI. 155. (loco primario, ad quem consule Heynii Observ. adde eundem ad Apollodor. II. 3. p. 115 sqq.) partim Scholiast. Pindari Olymp. XIII. vs. 116—130. (cf. Meineke in der Biblioth. d. alt. L. u. K. V. ined. p. 283 sq.) partim Palaephatum, fab. 29. ubi vide Fischerum p. 116.

42) Leg. πεντήκοστῇ et confer Nonni Συναγ. ἱστορ. I. 50. p. 144. ed. Eton.

43) χιμαῖρα Cod. B. — ἦν θηρίον, ὃ πρόσθεν μὲν ἦν θηρίον (leg. λέων), ὀπίσθεν δὲ δράκων, μέσθ δὲ ἦν χιμαῖρα Nonnus ad stelit. orat. l. l. μέσθ δὲ, χιμαῖρα Eudocia. Illud πρόσθε et μέσθ Homericum Hesiodicumque fontem videntur arguere Iliad. VI. 181. Theogon. 323. praesertim si Eudociam et Palaephatum sequaris, qui respuunt illud ἦν. Neuter tamen agnoscit μέσθ et Fischerianae lectioni suffragatur Nonnus.

1. 1.) ἀναδίδωτο· (καὶ ἦν addunt iidem) θυσάλωτον τὸ θη-
ρίον· τὸν ἵππον οὖν τὸν πύγασον ἐκ θεοῦ εὐρῶν ὁ βαλλε-
ροφόνης· (ὁ βελοροφ. A. ὁ δὲ Βελλεροφόντης τὸν ἵππον
τ. Π. εὐρῶν, omisso ἐκ θεοῦ, Eudoc.) ὃς ἐλέγετο ἔχει
πετραί· (ἔχει A.) καὶ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ ὀνύχων ἐπιστάζειν· (ἐ.
τῶν ὀνύχων ἀποστάζειν B. et Eudoc.) εἰ οὖν (ἐλθὼν B.
ἦλθε Eudoc.) σύμμαχον εὐρῶν (ἔχων Eud.) τὴν πτῆσιν
τοῦ ἵππου, διὰ τὸ εἶναι πετρωτὸν, ὡς εἶπον· καὶ σφίγαν
μοιλίμβου (σφαῖραν μοιλίβδου Nonn. in stelit. B. et Eud.)
περιθεὶς ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ θόρατος αὐτοῦ (αὐτὸς Eudoc.)
βελλεροφόντης, ἐνέβαλεν εἰς τὸ στόμα (ἐνέβαλλεν B.) τῆς
χιμαίρας· καὶ ἀπὸ τοῦ πυρὸς διελύθη ὁ μόλιβδος, καὶ
ἀνείλε τὴν χιμαῖραν. ⁴⁴⁾

Ἐννάτη ἐστὶν ἱστορία, ἡ περὶ τοῦ ἀλφειοῦ (ἀλφειοῦ
B.) ⁴⁵⁾ ἐστὶ δὲ αὕτη· ἀλφειὸς ποταμὸς ἐστὶ τῆς ἀρκαδίας·

44) Extrema καὶ — χιμαῖραν absunt a Violeti loco de Pegaso
p. 337. Sed similia leguntur in loco de chimaira p. 432.
Gemina etiam exhibet Tzetzes ad Lycophr. p. 294. Nonn.
in stelit. 1. 1. ἐλύθη δὲ ἀπὸ τοῦ πυρὸς ὁ μόλιβδος, καὶ ἐχώ-
ρευσε τὰ σκλάβηρα αὐτῆς, καὶ οὕτως ἀπέκτεινε τὴν χιμαῖραν.

45) Pertinent binae narrationes, 9. et 10., ad haec Gregorii
Nazianzeni p. 82. 13. (p. 331. ed. Paris.) Καὶ εἰ τις ἐστὶν
ἡ πιστεύεται ποταμὸς, δι' ἧς ἄλλης ἔειπεν γλυκὺς, ἢ ζῶον ἐν πρὸς
σκαῖρον, ὃ τὰ πάντα ἀλίσκεται, τοῦτο ἡμεῖς ἐν πᾶσι
τοῖς ἡλίξ. — In antecedentibus illam utriusque societatem
egregie descripserat pluribus verbis. Lege illa p. 81. 25.
ὡς δὲ προϊόντος τοῦ χρόνου τὸν πόθον ἀλλήλοις καθωμολο-
γήσαμεν κ. τ. λ. et conf. Platon. Sympos. IX. §. 4—6.
p. 28 sqq. ed. Wolf. et imitatore Platonis agnosce. —
Caeterum Nonni haec de Alpheo etiam in Violetum suum
transtulit Eudocia p. 40. ad quem locum quae annotavit
Wytttenbach. in Bibl. crit. VII. p. 17. apponam: „Haec
simili fere modo traduntur a Suida V. (T. I. p. 129. Kust.)
Eustathio ad Odys. N. p. 1746. (vs. 408. p. 524. ed. Ba-
sil.) et ad Dionys. Perieg. 410. ubi verba γλυκὺς ἐραστὴς
ἀμιγὲς ἄλμη θαλάσσης φυλάσσειν τὸ ῥέθρον, veteris aucto-
ris sunt, qui imitatus videtur elegantiam Luciani Dial.
Mar. III. (Tom. II. p. 97. Bip.) — οὕτως ἀναμείνναι τῇ
ἄλμῃ — καὶ γλυκὺν φυλάττειν τὸ ῥέθρον, ἀμιγὲς ἐστὶ καὶ να-
θαροῦς ἐπελγῇ. Vid. Tib. Hemsterhusius (p. 353. sq. Bip.).“
Haec Wytttenbachius. Caeterum eandem rem attigit Non-
nus narrat. 74. in Gregor. oratt. stelit. p. 152. ed. Etou,
ubi Narrator noster ita: τὸ δὲ ὕδωρ τῆς Ἀρκαδίας, ἀκρα-

Ἄρκαδία δὲ πόλις ἐστὶ τῆς πελοποννήσου· ⁴⁶⁾ ἔστι δὲ καὶ
 πηγὴ ἐν οἰκειλίᾳ τῇ νήσῳ, ἀρέθουσα τ' οὖνομα, (οὖνομα
 B. et Eudoc.) λέγεται οὖν (δὲ Eudoc.) ὁ (ὅτι B. ὅτι ὁ
 Eudoc.) ἄλφειός (ποταμός addit B.) ἠράσθη τῆς πηγῆς
 τῆς ἀρεθούσης, καὶ ἔρασθῆις, διαβὰς (διαδύς B. et Eud.)
 τὸ πέλαγος, ἀναδίδεται ἐν τῇ οἰκειλίᾳ (articulus abest
 a B. et Eudoc.) παρὰ τὴν ἀρέθουσαν πηγὴν· μὴ συνα-
 μιχθεῖς (leg. ex Viol. et B. συναναμιχθεῖς) τῇ ἁλμυρίδι
 τῆς θαλάσσης, ἁλὸν καθαρὸν τὸ ὄνομα (ἀλλὰ καθ. τὸ
 νῆμα ⁴⁷⁾) διαφυλάττων πρὸς τὴν ἐρωμένην. (Adjicit cod.,

ὅντις τε καὶ καθαρὸν καὶ γλυκὺ. — Et Scholiastes in carmm.
 Gregor. p. 52. ed. Gaisford. ita: — καὶ μεταξὺ τῶν θαλασσίων
 ὑδάτων ἀναδίδεται γλυκὺς πύρος.

46) Sic etiam Eudocia. Suidas ita l. c. Ἄλφειός ποταμός
 τῆς Ἀρκαδικῆς πόλεως, ἣ καίτι κατὰ τὴν Πελοπόννησον,
 ubi Kusterus legi jubebat τ. Ἀ. χώρας. At πόλεως retinet
 Zonaras l. Gr. p. 123. Et fortasse debentur haec ignoran-
 tia Nonni, quem similitum errorum reum egit Bentlejus
 prooem. Respons. ad Boyl. p. 160 seq. ed. Lips. cf. etiam
 Scholia in carmina Gregor. p. 47. ibiq. Gaisford. Verum-
 tamen idem Narrator in eadem carmina p. 52. ita: ἄλφειός
 (sic) ποταμός ἐστὶ τῆς ἀρκαδικῆς ἀπερωγόμενος χώρας.
 Viden' saniora narrantem nec destitutam fundamento
 conjecturam Kusterianam! — Accurate Scholiastes Theo-
 criti Idyll. I. 117.: — ὁ ἐξ Ἀρκαδίας Ἀλφειὸς ποταμός.

47) Ita recte B. et Eudoc. qui magis inter se congruunt,
 quam cum iisdem cod. A., etiam hoc loco portentorum
 amator. Vocem νῆμα plurali numero usurpat in eadem re
 Himerius, poetarum more, Eclog. IX. 7. p. 214. — τὸν
 ποταμὸν τὸν Πισαῖον — μὴ μελετῶν τὴν ἀποδημίαν ὁ πο-
 ταμός, ἄλλοις ἀνθρώποις χαρίζεται τὰ νῆματα. Qui lo-
 cus addi debet elegantis, quas congesserunt Hemsterhu-
 sius et Wytrenbachius. Poetarum locis, a Wernsdorffio ad
 Himer. l. l. citatis, adjice eos, quos Scholiast. Theocriti
 I. 117. attigit. — νῆματα πικρότατα de mari dixerat poe-
 tice Alcibiades, cujus verba ex Schol. Aristidis exhibui
 in Leott. Platon. ad calcem Plotini de Pulcr. p. 465., ubi
 eorum locutionum fontem indicare debebam, nimirum in
 ipso Homero Odys. V. 322., quo loco Ulixes aquam ma-
 rinam ex ore ejiciens: στόματος δ' ἐξέπνυσεν ἅλμην πι-
 κρὴν. Atque inde spectetur color verborum Gregorii:
 ποταμός δι' ἅλμης ὕδατος γλυκὺς. Respondet quodam-
 modo ejusmodi locis locus Theodori Metochitae cap. 15.,
 qui de scriptore et alia, a fluminis similitudine ducta, et
 vero etiam haec: καὶ ὅτι γὰρ μὴν ἐτι ποτίμου τινὸς καὶ
 διειδὼς τοῦ ὕδατος.

B. μετὰ ταῦτα δὲ ἔστιν καὶ ἡ περὶ τῆς σαλαμάνδρας ἱστορία.)

Δεκάτη ἔστιν ἱστορία, ἡ περὶ τῆς σαλαμάνδρας.⁴⁸⁾ ἔστι δὲ (ἔ. δ. absunt a cod. B.) αὕτη ἡ σαλαμάνδρα ζῶον· οἷς εἰσαυρᾶς (ζῶον ἔστιν ὡσεὶ σαύρας τὸ μέγ. cod. B.) ἢ μικρὰ προκοδεῖλου χερσαίου.⁴⁹⁾ ἔστι δὲ ψυχρότατον, ὑπερφυῖς τὸ ζῶον· (ψυχρὸν δὲ τῇ φύσει Schol. Nicandr.) ὥστε ἐν πυρὶ (ὡς π. B.) εἰσερχόμενον τὴν μὲν φλόγα σβεννύναι, (σβεννῆναι A.) αὐτὸ (αὐτῇ A.) δὲ μὴ (negationem neglexit A.) κατακαῆναι.⁵⁰⁾

Ἐνδεκάτη ἔστιν ἱστορία, ἡ περὶ τοῦ λυδίου ἄρου-
τος.⁵¹⁾ ἔστι δὲ παροιμία τοιαύτη· ἐπὶ τῶν ἐρίζειν θελόντων

48) Haec narratio non est in Eudociae Violeto. Fluxit autem ex Scholiasta Nicandri ad Alexipharm. v. 537. (530.): quae strictim repetuntur in Schol. ad Theriaca vs. 818. unde etiam alii profecerunt, ut Geoponicorum auctores XV. 34. p. 1055. ed. Niclas. Michael Philes nr. 17. p. 64 sq. ed. Pauw. Georg. Pisides 1027. E veteribus autem eum locum permulti attigerunt, inde ab Aristotele Hist. Animal. V. 19. p. 224. Schneider. Vid. Niclas. l. l. Aelian. H. A. II. 31. ibiq. Interpr. Antigon. Caryst. cap. 91. p. 140 sq. ibiq. Beckmann. Alia etiam de hac bestia narrantur apud veteres. vid. Sext. Empiric. Pyrrh. Hypotyp. Lib. I. 14. 57. p. 16. ibiq. Fabric.

49) — μικροῦ προκοδεῖλου (sic) τὸ μέγεθος χερσαίου cod. B. — Scholiast. Nicandri ita: καὶ γὰρ ἡ σαλαμάνδρα ζῶον ἔστι τετράπουν, μικρὸν, ὡς ἡ σαύρα, τῷ χερσαίῳ προκοδεῖλω ἐνικός. unde nemo non emendare poterit.

50) Haec de re jam inter veteres discordiae, vid. locos laud. quas ego non dirimam. Illud attingam, a Gregorio quidem quodammodo minui miraculum, ut qui dicat: ἡ ζῶον ἐν πυρὶ σκαῖρον, i. e. τρέχον. vid. Hesych. II. 1199. Albert. ibiq. Interpr. coll. Odyss. Lib. X. 412. Iliad. XVIII. 572. ibiq. Interpr. Est enim poëticum vocabulum, et in pedestri oratione rarum. Usus tamen eodem est Heliodorus in Aethiopicis lib. X. p. 502. p. 431. ed. Coray, quem confer ad libr. IV. p. 138. Itaque hoc etiam verbo arguitur poëtica indoles loci Gregoriani. Nec minus tamen venuste rem augeat Philes l. l. v. 9. 10. ψυχρός τις — ἀνδρακός — ζῇ μεταξὺ τῆς πυρᾶς καὶ τοῦ βρομοῦ. De voce βρόμος vidimus supra.

51) Referenda haec sunt ad illa Gregorii Naz. p. 82. (p. 331. Paris.) καὶ τὸ κάλλιστον, καὶ φραγρία τις περὶ ἡμᾶς οὐκ

καὶ μὴ δυναμένων ἀφικέσθαι· (ἐφικέσθαι cod. B.) ἔστι δὲ οἱ (ῥ B.) παροιμία· παραλύδιον ἄρμαθεῖ·⁵²) παρῆται δὲ ἡ παροιμία (ἡ π. h. l. omissum in cod. B.) ἀπὸ τῶν λυδίων ἁρμάτων, ὡς ταχύτατον (ὡς ταχυτάτων B.) ὄντων καὶ μὴ δυναμένων φθασθῆναι· ἄλλοι δὲ, ὅταν (ῥτι B.) ἀπὸ τοῦ πέλοπος ἁρματος ἤκουσεν ἡ παροιμία· τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ πέλοψ λυδὸς ἦν, καὶ οὐχὶ φρυξ·⁵³) τῷ οὖν ἰδίῳ

ἀγεννῆς ἦν, ἐπ' ἐκείνῳ καθηγεμόνι παιδευομένη καὶ ἀγομένη, καὶ τοῖς αὐτοῖς χαίρουσα, εἰ καὶ πεζοὶ παρὰ λυδίον ἄρμα ἐδίδομεν τὸν ἐκείνου δρόμον καὶ τρόπον, ἐξ ὧν ὑπῆρχεν ἡμῖν ἐπισήμοις μὲν εἶναι παρὰ τοῖς ἡμετέροις παιδευταῖς καὶ συμπράκτορσιν, ἐπισήμοις δὲ παρὰ τῇ ἐλλάδι πάσῃ, καὶ ταύτης μάλιστα τοῖς γνωριμωτάτοις. ἤδη δὲ καὶ μέγρι τῆς ὑπεροχῆς προήλθομεν, ὡς σαφὲς γέγονεν ἐκ πλείονων τῶν ταῦτα διηγουμένων· παρὰ τοσούτοις μὲν γὰρ οἱ ἡμέτεροι παιδεύονται παρ' ὅσοις ἀθῆναι (ἡκούοντο addit docta manus in marg. exempli mei.) παρὰ τοσούτοις δὲ ἡμεῖς, παρ' ὅσοις οἱ παιδεύονται, συνακονόμενοι τε ἀλλήλοις καὶ συλλαλούμενοι καὶ ξυνωρεῖς οὐκ ἀνώνυμος, καὶ ὄντε παρ' αὐτοῖς καὶ ἀκούοντε οὐδὲν τοιοῦτον αὐτοῖς οἱ ὀρέσται, καὶ οἱ πυλάδαι. οὐδὲν οἱ μολιονίδαι, τῆς ὀμηρικῆς δέλτον τὸ δαῖμα, οὐδὲ κοινωνία συμφορῶν ἐγγώριος, καὶ τὸ καλῶς ἄρμα ἐλαύνειν, μεριζομένους ἐν ταυτῇ ἡβίας καὶ μάστιγας. — Atque illud proverbium tangit Plutarchus binis locis, in Niciae vita p. 523. C. (p. 204.) ubi Pindarus laudatur, iterumque in libro de discrim. adulat. et amici p. 65. B. (p. 246. ed. Wyttenb.): τὸν δὲ κρείττονα τρέμει καὶ δίδουκεν οὐ μὰ Δία παρὰ λυδίον ἄρμα πεζὸς ἰχθυεὺς. cf. Pindari Fragm. incerta XXIV. p. 92. Heynii, qui vir doctus Apostolium laudat in Proverb. XII. 38. adde Diogenianum Cent. VI. 28. qui curtatum exhibet proverbium: παρὰ λυδίον ἄρμα· ἐπὶ τῶν πολὺ ἀπολειπομένων ἐν ἀγῶνι τινι. Sic plane legitur etiam in cod. Palatino nr. 393. Consule praeterea Erasmus in Adagg. p. 189. qui etiam Gregoriani loci nos admonet, ita scribens: „Quidam ad Pelopem Lydum referunt, qui suo curtu vicerit Oenomaum socerum: in quibus est Gregorius Nazianzenus“ cet. Quae valde congruunt annotationi nostri Narratoris (Nonni.) Ceterum iidem Lydi, prisco aevo, ἔσαν ἰππεύουσαι ἀγαθοί. Verba sunt Herodoti Lib. I. cap. 79. ubi cf. Interpret.

52) παρὰ — ἄρμα θεῖον B. sed in marg. — ῥ θεῖ. idem in margine pro ἔστι reponit: εἶχεν. Videtur legendum: παρὰ — θεῖος vel θεῖον. Sed commodum est etiam θεῖ s. θεῖον, et infra repetitur.

53) Hoc traditur Narratione I. vid. supra, et consule annot. Meletem. I. F

ἄρματι ἐνήμησε (ἐνίκησε B.) τὸν οἰνόμαν· (τὸν οἰνόμαν B.) καὶ ἔκτοτε ἡ παροιμία παρήχθαι (παρήλθειν B.) παρὰ κλύδιον ἄρμα θεῷ (παρὰ λυδίων ἄρμα θεῷ B. ἴσως θεῶν idem in margine, quem stuporem non moramur).

Δωδεκάτη ἐστὶν ἱστορία, ἡ περὶ τοῦ ὀρέστου καὶ τοῦ πυλάδου ⁵⁴) (καὶ πυλάδου B.) ἔστι δὲ αὕτη· ὁ ὀρέστης οὗτος ἐστίν, ὁ υἱὸς τοῦ ἀγαμέμνωνος (— ἐστὶν υἱὸς τοῦ ἀγαμέμνωνος B.) φιλίαν ⁵⁵) δὲ τοσαύτην ἔσχε (εἶχε B.) πρὸς τὸν πυλάδην, καὶ πυλάδης πρὸς τὸν ὀρέστην· ὥστε καὶ ἀποθανόντος πυλάδου, συγκατελθεῖν τὸν (articulus abest a Violeto) ὀρέστην μέχρι τοῦ ἄδου ("Ἄδου Eudoc.).

Τρισκαιδεκάτη ἐστὶν ἱστορία ἡ περὶ (δεκάτη τρίτη — — — sine ἡ, et κατὰ pro περὶ B.) τῶν μολιονίδων· (τοὺς μολιονίδας B.) ἔστι δὲ αὕτη· ἡ μολιόνη (μολιόνη sine articulo B.) ἣν τις γυνή, περὶ τὴν θράκην οἰκοῦσα (Γυνὴ τις ἣν περὶ τὴν Θράκην Μολιόνη καλουμένη Eudoc.) αὕτη δὲ εἶχε (αὕτη ἔσχε B. et Eud.) δύο υἱούς· τὸν ἕνα

8. Ad nostrum locum adhibe Scholiast. Pindari Olymp. I. 114. Tzet. ad Lycophron. 156 sq. et quos ibi laudavit eruditissimus Mueller p. 415 sqq.

54) Eurip. Orest. 764 sqq. 1649 sqq. ibiq. Scholiast. cf. Cicéron. Lael. cap. 7. Ovid. ex Ponto III. 2. 70 sqq. nimirum de summâ illorum amicitia in ipso vitae discrimine. Illud alterum qui tradiderit nescio, et, si traditum fuerit antiquitus, mirer Orestem non additum Achilli in illa oratione amatoriam a Phaedro esse apud Platonem in Symposium. Caeterum quam varia narrata fuerint de Orestae etiam extremis, facile intelligat, qui contulerit Hellanici Fragmenta p. 46. Sturz. Pherecyd. Fragment. nr. LXXVI. p. 224. sq. Sturz. Herod. I. 68. ibiq. Larcher. Pausan. III. 3. 6. III. 11. 8. VIII. 54. 3. Tzet. ad Lycophron. vs. 1374. addo etiam laudata Wernsdorfio ad Himer. II. 8. p. 381. — Aut fortasse fluxerunt illa Nonni ex Luciani loco, ea in re classico, quem ille tamen non recte intellexerit, Amorr. Tom. V. p. 310. §. 47. Bip. — ἀλλ' ἡ θεοῖς γειτῶν ἡρώϊκῃ φρόνησις ἐνομοθέτησεν, ἐν οἷς ὁ φίλλας ἔρως ἄρχει θανάτου ἐννεξέπνευσε. Φωκίς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων Ὀρέστην Πυλάδην συνήψε — ὡς ἐφ' ἐνός σκάφους τοῦ βίου συνέπλεονσαν, praesertim si in suo libro fortasse legerat Nonnus συνέπλευσαν. Sed hoc nimirum est hariolari.

55) Quae sequuntur descripsit Eudocia p. 317.

ἄτον· καὶ τὸν ἔτερον, ἐφιάτων· (δενύττερον φιάτην B. Leg. Ἐφιάτην ex Eudoc.)⁵⁶⁾ οὗτοι καὶ ἐνιαυτὸν ἠν-
 ξάνοντο (ἠνξάνων Eudoc. loco altero) κατὰ (μὲν addunt
 B. et Eudoc.) τὸ μῆκος, πῆχυν ἓνα, κατὰ δὲ τὸ πλάτος
 σπιθαμὴν μίαν· γεγόνασιν δὲ οὗτοι, ὑβρίζονται καὶ ὑπερήφανοι
 (ὑβρίζονται οὗτοι B. ἐγένοντο δὲ περὶ Θετταλίαν, οἱ δὲ
 περὶ τὴν Θράκην, τὴν φύσιν τύραννοι καὶ ὑβρίζονται καὶ
 ὑπερήφανοι, Eudoc. loco altero) καὶ τοσοῦτον ἐφ' ὑβρι-

56) Nemo, qui verba Gregorii Naz. supra prolata legerit, ambigere potest, respexisse eum locum Homericum Iliad. XXIII. 638 sqq.: — Ἀκτορίωνε — οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἠνίχθυσεν, — ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν. Vide licet eos tetigerat Orator, qui nunc Ἀκτορίωνε, nunc Μολιόνε Homero dicuntur, cf. II. XI. 709. II. 621. At Narrator propinat nobis Aloidarum historiam. Quod ipsum ita expedire studet Eudocia p. 441.: Ὁτος καὶ Ἐφιάτης, υἱοὶ Ἀλωεύς καὶ Ἰφιμεδέας, κατὰ δὲ τινὰς, Μολιόνος, ὅθεν καὶ Μολιονίδαι ἀνομασθήσαν. Equidem nosse discipiam istos τινὰς, nisi forte est hic ipse unusque Nonnus. Utut est, quod ingeniosae feminae facere solent, ubi quis virorum ignorantia labitur, ut festive contegant, illud Eudocia fecisse quoque videri posset in hac causā Nonni, si minus alias ab ejus judicio pendere reperiretur. Et evincit ejusdem Violeti alter locus, ubi omnia narrantur totidem verbis atque a Nonno, pag. 292. — Caeterum de Molionidis sive Actoridis (Cteato et Euryto) satis multa habet Eudocia p. 33. ab Eustathio ad Iliadis locos laudatos repetita: ad quos locos consule Heynii Obs. adde Ejusd. Observ. ad Apollodor. II. 7. p. 184. adde Pherecyd. Fragm. XLVII. ibiq. Sturz. p. 191 sqq. Ibyci Fragm. apud Athenaeum II. 58. p. 221. Schw. ibiq. Animadv. p. 387. sq. Tzet. ad Lycophr. 175. p. 445. Mueller. Scholiast. Platon. p. 11. Ruhnken. (coll. Wytenbach. ad Platonis Phaedon. p. 237.) et Istri Fragm. ed. Siebelis. p. 72. — Aloidarum (Oti et Ephialtae) fabulam ter attigit Eudocia cum in loco de Molionidis pag. 292. tum in capite περὶ Ἀλωεύδων p. 37. (quod fluxit ex Scholiasta Apollonii I. 482. cf. Biblioth. crit. VII. 16.) et rursus p. 441., quod proxime monui. Haec vero Nonni narratio comparanda est cum Eustathio p. 439. ad locum classicum Odys. XI. 305 sqq. et conferendi sunt interpretes ad Iliad. V. 385 sqq. itemque Pindar. Pyth. IV. 156. ibiq. Schol. Plato in Sympos. XIV. extrem. p. 47. ed. Wolfii. Apollodor. I. 7. ibiq. Heyn. p. 42 sqq. Sturz. ad Pherecyd. p. 193. Callimach. Dian. 264. Pausan. IX. 29. Hygin. fab. 28. ibiq. Interpr. p. 77 seq. Staveren. Tzet. ad Lycophr. 697. p. 743. seq. Philostrati Heroic. p. 36. ibiq. Boisson. p. 363.

σαν, (ἐφύβριτάν B. et Eudoc.) ὥστε βουλεύσασθαι ἀντάραι, (ἀντάραι Eud. et B.) τοῖς μὴ οὐρανίοις θεοῖς (ἀντάραι τοῖς οὐρανίοις θ. Eud. loco altero) τῇ οὖν ὄσαν τὸ ὄθω (τῷ Ἄθω B. et Eudoc.) ἐβουλεύσαντο ἐπιθεῖναι, καὶ αὐτὸν ἐλθεῖν (καὶ δὲ αὐτῶν ἀνελθεῖν B. et Eud.) εἰς τὸν οὐρανόν· ἡ δὲ ὄσσα καὶ ὁ ἄθων⁵⁷⁾ δύο ὄρη εἰσὶ περὶ τὴν θράκην⁵⁸⁾ ὁ οὖν ζεὺς ὀργισθεὶς (καὶ addit Eudocia) κεραυνὸν ἐπαφείς, ἐκεραυνώσεν αὐτοὺς καὶ ἀπώλοντο. ἦν δὲ πρότερον περὶ τῆς κεραυνώσεως αὐτοῦ (αὐτῶν B. et Eudoc.) χρησμός δοθείς τῇ μητρὶ αὐτῶν· ὅτι διὰ τὴν ὑπερηφανίαν αὐτῶν κεραυνωθήσονται.

Τέσσαρες καὶ δεκάτῃ ἐστὶν ἱστορίᾳ, ἡ περὶ τῆς (leg. τοῦ) λαυρινθοῦ· (sic. Δεκάτῃ τετάρτῃ — λαβυρίνθου cod. B. —⁵⁹⁾) ἐστὶ δὲ αὕτη, ἐν τῇ κρήτην νήσῳ, ἐκεῖ

57) *Odyseea* in hac historia agnoscit *Ossam*, *Pelion* et *Olympum*, itemque *Apollodorus*, *Hyginus* duos, quos priore loco posui, montes, *Athon* in *Gigantomachia* celebratum fuisse docet *Nicandri* fragmentum ap. *Steph. Byzant.* p. 46. *Berkel.* — Caeterum pro ἄθων h. l. rectius habent Ἄθως cod. B. et *Eudocia*. cf. *Steph. Byzant.* l. l. ibique. *Interpr.*

58) In *Violeti* loco altero p. 44r. interjicitur fabula de *Aloidis* *Martem* in vincula conjicientibus, ex *Iliad.* V. 385. ejusque loci interpretibus Graecis. In clausulâ ibidem subjiciuntur nonnulla, quae congruunt narrationibus *Apollodori* l. l. Caeterum nemo nescit, *Ossam* *Thessaliae* esse montem.

59) Absunt haec ab *Eudociae* *Violeto*, pertinent autem ad illa *Gregorii Naz.* p. 82. 43. τίς δὲ φιλοσοφίαν, τὴν ἄνθρωπον τε καὶ ἄνω φαίνονσαν, ὅση τὴ πρακτικῇ καὶ θεωρητικῇ, ὅση τὴ περὶ τὰς λογικὰς ἀποδείξεις ἢ ἀντιθέσεις ἔχει τὰ καὶ παλαιότερα, ἣν δὲ διαλεκτικὴν ὀνομάζουσιν, ὡς ἔσθον εἶναι τοὺς λαβυρίνθους διεξελεῖν, ἢ τὰς ἐκείνου τῶν λόγων ἀρκυε διαφυγεῖν, εἰ τοῦτο (τοῦτο δὲ docta manus in marg.) δηήσειεν; — De *Labyrintho* *Cretico* vid. quae congestit *Meursius* in *Creta* II. 2. praesertim *Hygin.* fabulam 40. *Virgil.* *Aen.* VI. 27. ibiq. *Heyn.* *Ovid.* *Metamorph.* VIII. 157. cum *Interpr.* *Diodor.* I. 61. *Plin.* H. N. XXXVI. 13. coll. *Larcher.* ad *Herodot.* II. p. 502. *Valcken.* ad *Theocrit.* *Adoniaz.* p. 233. coll. *Phrynich.* in *Bekkeri* *Anecdott.* gr. p. 28. In originem nominis inquisivere plures, vid. *Jablonskii* *Vocc. Aegyptt.* ibiq. doctus. *Te Water* p. 122. Graecam vocis indolem monstravit *Wyttenbachius* egregiâ annotatione ad *Selectt. Histour.*

χοδὸν λατὶν ὄρος, ἐν ᾧ ἐστὶν σπήλαιον (— κρήνη τῇ νήσῳ, omisso ἐκεί γούν, ἐστὶν ἐν αὐτῇ ὄρος· ἐν ᾧ πηλαιοι et in marg. γράφε σπήλαιον cod. B.) ⁶⁰) ἀντρώδες καὶ δύσκολον περὶ τὴν κἀθοδον, καὶ δυσχερὲς πάλιν περὶ τὴν ἀνόδον· ἐν ᾧ λέγεται ὁ μινώταυρος (leg. ὁ Μινώταυρος) ἐμβληθῆναι· ἐπεὶ οὖν δυσχερὲς τὸ ἐκβῆναι τῇ λαυρυρίνῳ, (τῆς λαβυρίνθου B. Leg. τοῦ λαβ.) νῦν ὁ θεῖος γρηγόριος ἐλάβεν αὐτὴν (αὐτὸ B. Leg. αὐτὸν) ἐπὶ τῶν λόγων τῶν ἀφίπτων· (ἀφύπτων B.) ὧν οὐδεὶς ἠδύνατο ἐκφυγεῖν, ἀλλ' ἠλίσκετο· ἐπιφέρει γὰρ καὶ τὰς ἄρκις (δὲ καὶ τὰς ἄρκυς B.) ἄρκις (ἄρκυς idem) δὲ ἐστὶν εἶδος δικτύου παχυσχοίνου ⁶¹)

p. 449. De *Minotauro*, ne plura, vid. Fischeri annot. ad Palaeph. II. et in Indic. sub voc. Hoc unum addam, ex codicis Palatini nr. 129. fragmento, in quo fabulae aliquot in Palaephathi fere sensum rediguntur, sed strictim tantummodo. Ibi de Minotauro haec leguntur: τὸν μινώταυρον θηρίον μινθεύονται καταθινώμενον παῖδας ἀττικὰς. στρατηγὸς δὲ ἦν ὁ μίνως τειρόμενος, διὰ τὸ θυμοειδὲς καὶ τοῦ τρόπου τὸ ἄγριον· ἐπεὶ δὲ ἀγῶνας ἐτίθεσαν ἐπ' ἀνδρόγεως, ὃν ἀντίκεινται ἀθηναῖοι, ἐδίδουν αὐτῷ ἐπτά θηλείας παῖδας ἀττικὰς, οἷς νικῶντι πάντα· ἰσχυροὶ γὰρ ἦν· ὥς δὲ τοῦ ἀγῶνος μετέληθε καὶ θησαυρὸς καὶ ἐνέλασος μίνας, ἐπαύθη τὸ κατὰ τὰς παῖδας. In margine ad ἐπτά adscriptum Scholion: δις ἐπτά νέους καὶ νέας, ἤγουν τοὺς ζ', ἄνδρας· τὰς δὲ ζ' γυναῖκας· τούτῳτι κόρους καὶ κόρας: —

60) Cum verba *ἐστὶ δὲ αὕτη* haud dubie ad *ἱστορίαν* pertineant, non minus istud *ἐκεῖ γούν* quam *ἐν αὐτῇ* pro glossamate habendum et legendum: *ἐν τῇ κρήνῃ τῇ νήσῳ ἐστὶν ὄρος, ἐν ᾧ σπήλαιον* —.

61) *παχυσχοίνου*. Adde vocem Lexicis. *Λαβύρινθος* ad varia tractatum, ob similitudinem: *ἐκ σχοίνων λαβύρινθος*, i. e. *passae*, notissimi ex Theocrit. Idyll. XXI. 11. (Ad Eiusdem Idyll. I. vs. 53. Scholiastes cod. Schellersh. ita: *σχοίνῳ τῷ παρὰ τοῖς κοινοῖς βροῦλλον*. Recte. Hinc emenda Scholiast. editum, qui habet *βροῦλλον*, nisi scripsit *βρούλλον*. vid. Cangii Glossar. med. et infim. Graec. p. 228. et Hemsterhus. ad Scholiast. Aristoph. Plut. p. 221.) De *saltatione* labyrinthi consule Spanhem. ad Callimach. Del. vs. 311. His non immorabimur. Nam Gregorius de Nonnus spectant *verborum* labyrinthos. Explicat Hesychius II. p. 406. *παρὰ τῷ πολλοῖς κύκλοις λόγων κεκορηθῆναι*, quorum partem repetiit Photius L. G. p. 147. plura dedit Alberti in annot. — Ceterum quod et Orator et Narrator *διεπτόν* nos admonent: eadem plane ratio est in *γρίφοις*.

ὁ ἰστώσι, (ιστῶ B.) πρὸς θήραν λεόντων, ἢ ἄρκων, 62)
ἢ ἐλάφων, ἢ κατὰ τῶν ἄλλων ζώων.

Scholias^{tes} Luciani in Vitar. auct. §. 14. p. 97. Bip. (Tom. III.) γρίφος — λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον, καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. Ac de γρίφω sive scirpo plura tradiderant veteres, qui de aenigmatibus egerant, vid. Aristot. Rhet. III. 2. Poëtic. 22. Demetr. de Elocut. §. 102. Athen. X. 69. ibiq. Casaub. p. 143. Schweigh. coll. Eustath. ad Odyss. IX. 366. (p. 362.) partim ex *Clearcho*, qui septem aenigmatum genera distinxerat. Ex iisdem, ut videtur, fontibus manavit locus docti *Scholias^{tes} mscr.* Aristidis Oratt. Platon. p. 148. Jebb., quem, quia venustus est, adscribam: — γρίφος δὲ ἐστὶν οὐχ ὡς ἐννοιᾶσιν, τὸ αὐτὸ (cod. Leid. ταυτὸν Monac.) τῷ αἰνίγματι, διαφέροναι γὰρ ὅτι τὸ μὲν αἰνίγμα ὁμολογεῖ τις ἀγνοεῖν, τὸν δὲ γρίφον ἀγνοεῖν δοκῶν ἐπίσταται· οἷον αἰνίγμα μὲν ἐστὶ τὸ, τί δίκτυον, τί τρίπον, τί τετραπόνον. (cf. Apollodor. III. 5. p. 274. et Fischer. Indic. Palaeph^{at}. in αἰνίγμα.) ἐνταῦθα δὲ δῆλον τὸ ἐρώτημα. γρίφος δὲ, οἷον Ἐκτορα τὸν Πριάμου Διομήδης ἔκτειν (ἐκτείνεν Mon.) ἀνὴρ, ἐνταῦθα δοκεῖ μὲν εἰδέναι τὸ ῥηθὲν, ἀγνοεῖ δὲ, ὅτι ὁ Διομήδης ἦν ἀνὴρ Ἀχιλλεύς· ἐκτείνην γὰρ ὄψε μετὰ τὴν Βρισηΐδα· ὅθεν καὶ τὸ, ὃν οὐκ ἐκτείνε Διομήδης, ἐκτείνεν ἀνὴρ Διομήδης. — De voce ἄρκυς luculenter exposuit Eustath. ad Odyss. V. 223. (vs. 273.), unde haec delibabo: καὶ ἄρκυες, λίνα περιτιθέμενα θηρίοις οὗ τὸ πρωτόθετον, ὡς ὁ Πανσανίας φησὶν, ἀπὸ τῶν ἄρκων. — Hesychius I. p. 539. coll. 538. ἄρκυς, δίκτυον. Ibidem praecipitur etiam de formâ ἄρκων, conf. Etymol. Magn. p. 144. et Zonar. L. Gr. p. 298. Ad Gregorii autem locum itemque Nonni explicationem vel maxime facit Grammaticus in *Συναγ.* λεξ. ap. Bekker. Anecdott. Graecc. p. 445., qui docet, αἱ ἄρκυς καὶ τὰς ἄρκυς, casu recto et accusativo, dici. Ibidem ἄρκυνθός explicatur, ὁ τὰς ἄρκυς φυλάσσων. Atticos etiam adspirasse: αἱ ἄρκυες, monet Eustath. l. l. addens, Eupolidem dixisse ἀρκώρει.

- 62) Eustath. l. l. ὅτι δὲ οὐ μόνον ἄρκτος τὸ ζῶον λέγεται σὺν τ, ἀλλὰ καὶ ἄρκος διὰ μόνον τοῦ κ, διείληπται καὶ ἄλλαχού: videlicet ad Iliad. II. vs. 487. cf. Hesych. Tom. I. p. 537. Alb. ibiq. laudata, adde Zonaræ Lex. Gr. p. 299. qui utramque formam agnoscunt. Verumtamen Grammaticus in *Συναγ.* λεξ. ap. Bekker. Anecdott. gr. graviter inculcat: ἄρκτον, οὐχὶ ἄρκον. Et reapse Alexandrina Graecitas, et posterior etiam, maxime frequentat hanc formam: LXX. Interpret. Jes. LIX. 11. ὡς ἄρκος, male neglectum a Bielio in Thesau^{ro} et a Sturzio de Dialecto Alexandrin. Contra Apocalyps. XIII. 2. καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς ἄρκον recte textui reddidit Griesbachius praeceptor meus mihi^{que}, etiam post fatum, carissimus, ubi aliae editiones ἄρκτου. Sic Hermes de herbis duodecim signorum: ἄρκος, θηρίον κ. τ. λ. Sed plura ex hoc scriptorum

Πέντε καὶ δεκάτῃ ἐστὶν ἱστορία, (δεκάτῃ πέμπτῃ cod. B.) ἡ περὶ τοῦ μίνως καὶ τοῦ (τοῦ h. l. abest a B.) φαδραμάνθους· ἐστὶ δὲ αὕτῃ·⁶³⁾ μίνως καὶ ὁ (ὁ abest a B.)

genere suppeditat Cangius in Glossario med. et inf. Graec. p. 119. et in Appendic. p. 25 sq. — In clausulâ annotationis subjiciam de *Cretensi labyrintho* locum Philostrati Vit. Apollonii, eumque ad *codicis mscr.* Schellersh. fidem. Ita enim elegantissimus Sophista lib. IV. cap. XXXIV. p. 174. In Cretam cogitabat Apollonius —: οὐδὲν δὲ ἐν Μαλέα νηῶν πλείονων, αἱ ἐς Κρήτην ἀφῆσιν ἑμῶν, ἐνέβη ναὺν ἀποχωρῶσαν τῷ κοινῷ, κοινὸν δὲ ἐκάλει τοὺς τε ἑταίρους, καὶ τοὺς τῶν ἑταίρων ἄλλους δούλους, οὐδὲ γὰρ ἐκείνους περιεώρα. προσπλεύσας δὲ κυδωνίαν καὶ παρὰ πλεύσας ἐς κνωσσόν, τὸν μὲν λαβύρινθον, ὃς ἐκεῖ δεινύται, ἐνέειχε δὲ οἶμαι ποτὲ τὸν μινωτάρων, βοηλουμένων, ἰδεῖν τῶν ἑταίρων, ἐκείνοισι μὲν ἐννεχώρει τοῦτο· αὐτὸς δὲ οὐκ ἂν ἔφη θειότης γενέσθαι τῆς ἀδικίας τοῦ μίνω· προηέει δὲ ἐπὶ γόρτυνα πόδι τῆς Ἰδης. Reliquam varietatem nil moror. Illud ἄλλους superiorum editionum in suâ expunxit Olearius. Intactum reliquisset, si meminisset ejusmodi locorum, ut hi sunt Platonicis: De Legg. II. 9. p. 666. (p. 69.) ἦν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις — ἐδωρήσατο, ubi Athenaeus X. p. 440. C. item omiserat ἄλλοις. cf. Interpret. Gorg. p. 473. c. p. 91. ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων, ubi vid. Heindf. Alcibiades I. p. 112. b. (p. 129. Buttmani) τοῖς τε Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις Τρωσίν. cf. Phaedr. cap. 8. ibiq. Ast. p. 241., eundemque ad Rempubl. p. 415. 521. 641. Boeckh. in Platon. Min. p. 146. Heindf. ad Phaedon. p. 234. et Weisk. de pleonasm. graec. p. 60. Arguit igitur locus ille Philostratus, sicut alii plurimi, Platonis lectorem imitatorempue.

63) Haec et sequens narratio referenda est ad illa Gregorii Naz. de Basilio Magno p. 82. 52. Dixerat de ejus doctrinâ: — ἄλλα τί ταῦτα, καὶ περὶ τηλικαῦτα τυγχάνοντα πρὸς τὴν ἐν τῷ ἡθελί τοῦ ἀνδρὸς παιδευσιν; λῆρος τοῖς τοῦ ἀνδρὸς πεπειραμένοις ὁ μίνως ἐκείνος καὶ ὁ φαδραμάνθους, οὗς ἀσφοδελῶν λειμῶνων καὶ ἡλυσίων πεδίων ἡξίωσαν Ἕλληνες, ἐν φαντασίᾳ τοῦ καθ' ἡμᾶς παραδείσου γενομένοι, ἐκ τῶν μοσαϊκῶν οἶμαι βεβλίων καὶ ἡμετέρων, εἰ καὶ περὶ τὴν κλῆσιν τι διηγήσθησαν, ἐν ἄλλοις ὀνόμασι τοῦτο παραδεδωκέναι. εἶχε μὲν οὕτω ταῦτα, καὶ πλήρης παιδείας ἢ φορτίς, ὡς γούνην ἐφικτὸν ἀνθρωπίνῃ ψυτὶ. τὸ γὰρ ἐπέκεινα γὰρ δειρῶν οὐ περατὸν, ἔδει δὲ λοιπὸν ἐπανοδοῦν καὶ βίον τελεωτέρον, καὶ τοῦ λαβέσθαι τῶν ἐπιζητούμενων ἡμῶν καὶ συγκειμένων. — A Nonno ad h. l. haud pauca sumsit Eudocia p. 291 sqq. Attigit eadem Nonnus in *Synag. ἱστορ.* II. 8. p. 163. Eton. itemque Auctor scholii in *carmina* Gregor. Naz. p. 55. ed. Gaisford. Cujus scholii initium ex hoc ipso Gregorii loco fluxisse videtur. Habet

ῥαδάμανθους, λέγοντι ὅτι (omissum in B.) υἱοὶ εἶναι τοῦ διός· (Leg. λέγονται υἱοὶ εἶναι τ. δ. ⁶⁴) ὧν ὁ μὲν μίνως ἦν νομοθέτης, παρὰ τοῦ διός· δεξάμενος τὴν νομοθετικὴν· (παρὰ τοῦ B. Leg. παρὰ τοῦ διὸς δεξάμενος τ. ν. — Eudocia ita haec profert: 'Ο Μίνως λέγεται υἱὸς εἶναι Διός· ἀφ' οὗ καὶ τὴν νομοθετικὴν ἐδέξατο· νομοθέτης γὰρ καὶ βασιλεὺς ἐγένετο Κρήτης. ⁶⁵) ὁ δὲ ῥαδάμανθους, δικαστὴς δίκαιος· ὡς παρὰ πατρός (ὡς περ ἀπὸ τοῦ πατρὸς B.) τὴν δικαιοσύνην μαθὼν· λέγουσιν οὖν περὶ τούτων οἱ ποιηταί, καὶ πλάτων δὲ αὐτὸς (κατὰ τὴν μυθολογίαν δὲ καὶ Μίνως καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ῥαδάμανθους, κριταὶ τῶν ἐν αἴδου ⁶⁶)

autem ita: — — — ὅτι τῶν θεοπνεύστων παρέκλειψαν γραφῶν ἄπερ ἔδοξαν λέγειν ἀπόρρητα· καὶ ταύτην τὴν ἱστορίαν πλάτων ἀπὸ τῆς γενέσεως κλέψας ἐν τῷ παιδωνί τέθηκεν. εἰπὼν γὰρ περὶ τῶν ἐν αἴδου κολάσεων ἐπάγει ὅτι ἔστι ἡλύσιον πεδίον καὶ ἀσφοδελοὶ λειμῶνες. (cf. Platon. Phaedon. p. 92. seq. ed. Wyttenb. hujusq. annott.)

64) Aristides hymn. in Aesculap. p. 42. Jebb. 'Ἀχιλλεὺς μὲν γὰρ τέταρτος ἀπὸ Διὸς, παρὰ Πηλέως καὶ Αἰάνου, Μίνως δὲ καὶ Ῥαδάμανθους Διὸς παῖδες, καὶ Θησεὺς Πισειδῶνος. Aliter componit cum Minoë et Rhadamantho Achillem Proclus mscr. in Platon. Cratyl. fol. 129. rect. cod. August.: Qui a deabus geniti sunt heroës, ad vitæ varietatem actionemque tendunt: qui a diis ortum ducunt heroës, ex vitæ multiplicis actionibus se expedire et ad unitatem redire student: — ὅθεν δὴ καὶ ὁ ἀχιλλεὺς ἐν ταῖς πράξεσι κατορθωτικὸς ὡς θεᾶς υἱὸς· δηλοῖ δ' αὐτοῦ τὴν περὶ τὰς πράξεις προθυμίαν καὶ τὸ ἐν αἴδου ὅρτα ἐκτελεθεῖν τῆς μετὰ σώματος ζωῆς, ἵνα ἀμύνη τῷ πατρὶ μίνως δὲ ῥαδάμανθους δι' οἷ' (l. Μίνως δὲ καὶ Ῥαδάμανθους διόιοι, sc. εἰσὶ) περιάγοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ γενέσεως ἐπὶ τὸ ὄν, καὶ τῆς διανομήσεως τῶν θνητῶν ἐφ' ὅσον ἀναγκαῖον ἐφαπτομένους (l. ἐφαπτόμενοι).

65) Spectant haec ad illud Homericum Odys. XIX. 179. Διὸς μεγάλου ὀαριστῆς, et quae hinc duxerunt scriptores, in his auctor Minois in Platoniciis p. 319. (p. 17 seq. Boeckh.). adde Eustath. ad l. l. p. 690. Basil. qui nonnihil a Strabone desumsit. — In Violeto sequuntur nonnulla, quae item leguntur apud Eustath. ad Dionys. Perieget, p. 82. et Thucydidem lib. I. 4. et 8. auctorem habent.

66) Nonnus solum Rhadamanthum iudicem videtur agnoscere: Minoa legislatorem, cf. supra ad Scholiast. Odys. VII. 324. coll. XI. 568. not. 35. Eudocia utrumque inferum etiam iudicem facit, consentiens Aeschini Axioch. 8.

ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Διὸς κατεστήσαντο. λέγει δὲ αὐτὸς ὁ Πλάτων περὶ τούτων Eudocia.) ὅτι τούτους ἀποθανόντας οὐχὶ δέχεται σκότος· ⁶⁷⁾ ἀλλὰ (αἱ addit Eudoc.) μακάρων ἤσοι, καὶ ἡλύδιον (τὸ Ἠλύσιον B. et Eudoc.) πεδίον· ⁶⁸⁾ ὄνομα δὲ τοῦτο ἴδιον· οἶονεῖ ἀλύσιον καὶ ἀπηλύ-

19. p. 163. Fischeri. Tres prodit Plato in Gorgia p. 523. p. 266. Heindorf., Aeacum addens. Qua de re alii aliter. vid. Fischeri copiosam annotationem l. l. Cum Eudocia facit Grammaticus in Bekkeri Anecd. gr. p. 211. 16. — *Iustitiae* laudem, quam in Basilio praedicans Gregorius ad Minois et Rhadamanthi mentionem deflectit, uni Rhadamantho etiam tribuit Aristides Orat. Platon. p. 147. Jebb.: — ὥπερ ἂν εἰ λέγοις τὸν Ραδάμανθον ἐθελῆν τοὺς ἀνθρώπους ἐπιορκεῖν, ὡς τοσαῦτον περιῆν ευσεβείας καὶ δικαιοσύνης, ὥστε καὶ τελευτήσας τοῖς ἐκείσε ἀφικνουμένοις δικάζειν δοκεῖ περὶ τῶν ἐν βίῳ πραχθέντων. Ubi unum Rhadamanthum cum uno Pericle componit orator. De Rhadamanthi rebus apud inferos gestis, etiam de ipso tanquam Alcmeneae conjuge plura tradiderunt Veteres, vid. Pind. Olymp. II. 128 sqq. Apollon. Rhod. IV. 811 sqq. ibique Schol. et Tzet. ad Lycophron. 174. Quae partim ex Pherecyde fluxerunt, vid. Pherecyd. Fragment. p. 197 sqq. ibiq. Sturz.

67) Hanc in rem plura monui et scriptorum veterum testimonia contuli in annotationibus ad Plotin. de pulcrit. p. 282 sq.

68) Et Gregorius et Nonnus ante oculos habuerunt binos locos Homericos Odys. IV. 563. — Ἠλύσιον πεδίον, — ὅθι ξανθοῖς Ραδάμανθους — et Odys. XI. 539. — κατ' ἀσφοδελῶν λειμῶνα, coll. 568. Ac quod sanctissimus itemque doctissimus orator haec a Moysis doctrinā ducta putat, ipse quidem viderit, aliis etiam ridiculus videatur: non mihi, qui sciam, quantum Aegyptiacae disciplinae debeat Moyses, neque concoquere possim Graeculorum commenta, qui haec omnia ex Graeco sermone Graecāque sapientiā extorquere gestiant. Vide modo, quae Grammatici de nomine *Rhadamanthi* comminiscantur, veluti Tzetza ad Lycophr. vs. 705. p. 752. ed. Mueller. — et compone cum istiusmodi argutiis simpliciora verioraque, quae Aegyptiorum munimenta suppeditant; vid. Zoëga de obelisc. p. 296. not. et grande opus, quod inscribitur: *Description de l'Egypte* (Antiq. Vol. II.) p. 165 — 167. Caeterum ad Graecorum fabulas de Elysio consule *Paciaudii* Monumenta Poloponnesia IV. p. 241. — In voce *πεδίον* desinit Eudociae narratio. Sed eadem paullo plura habet, partim ducta ex ipso Gregorii Naz. loco, in capite de Elysio campo p. 219. sq. (nimirum παρὰ τὸ ἐλευσεσθαι κ. τ. λ. ex

σιον· ἀκολάστως φησὶν οὖν ἐν ταύτοις ὁ (leg. οἱ) παρ' αὐτῶν δίκαιοι, μετὰ θάνατον ἀνλισθήσονται. (ὄνομα δὲ τόπου καὶ τὸ ἡλύσιον οἰονεὶ ἀλύσιον καὶ ἀπολύσιον· οὐ κολάσεως φησὶν μετὰ θάνατον — cod. B.) τὸ δὲ ἀσφοδελοῦ ὄνομα φυτὸν βοτάνης ἐστὶν ⁶⁹) ὁσμὴν ἔχοντος (φυτοῦ — ἔχοντος B.) οὐ φαύλην, καὶ τὸ ἄνθος ἐπιτεργές· ἡ ῥίζα (καὶ ἡ ῥ. B.) ὠφέλιμος. ⁷⁰)

Ἐξ καὶ δεκάτῃ (Δεκάτῃ ἕκτῃ B.) ἐστὶν ἱστορία, ἡ περὶ τῶν γαδείρων· (γαδάρων B.) τὰ (omiss. in B.) γάδειρα τόπος ἐστὶ ⁷¹) περὶ τὰ ἐσπέρια μέρη· ὁ τόπος δὲ

Nonni loco altero ad orat. stelit. p. 263.) ubi aliam quoque etymologiam exhibet. Apud Nonnum h. l. et ad carmina l. l. sequuntur interpretationes etymologicae aliae, quas omnes non magis moramur, quam ista in Tzetzarum scholiis.

69) Gemina profert Scholiastes ad carmina Greg. Naz. p. 56. nisi quod φυτοῦ τινος εἶδος. De hac herbâ vid. Interpret. ad Odys. l. l. coll. Hesiodi Epy. v. 41. imprimis Eustath. p. 454. Eis junge Grammaticum in Bekkeri Anecdott. gr. p. 457. et si fontes doctrinae quaeris, adi Aristot. H. Anim. VIII. 21. Theophrast. H. Plant. VII. 12. Dioscorid. II. 159sq. Plin. H. N. XX. 32. p. 276. XXI. p. 252. Hard. et ad fabularem historiam consule praesertim Zoëgam de Obelisc. p. 300.

70) Similiter Grammaticus in Bekkeri Anecdott. l. l. καὶ ἡ ῥίζα — πλείστην ὄνησιν ἔχει. Plura de usu herbae docent Geoponica XIX. 6. 13. et 7. 3. ubi cf. Niclas p. 1227.

71) Tartessi mentionem in rebus Herculis facit Eudocia p. 216., hunc locum non descripsit. Jecerat autem contextendae hujus narrationis locum Gregorius Naz. solo pro-verbio: τὸ ἐπέκεινα γαδείρων οὐ περατόν. Ante oculos habuit illud Pindaricum Nem. IV. 112. Γαδείρων τὸ πρὸς ζῶ-φον οὐ περατόν, quod et ipsum adagii speciem habet. Ad de hujus proverbii formulis non est quod moneam post Valckenarii annotata ad Herod. IV. 8. p. 283. Fons adagii in eo, quod vel Tartessus vel Gades vel Herculeae columnae censebantur termini τῆς οἰκουμένης occidentem versus, ut Phasis versus orientem. vid. Platon. Phaedon. p. 84. ibiq. Wyttenbachium p. 299. coll. Heynio ad Apollodor. Obs. p. 159. Κασπίαι πύλαι eodem significato memorantur Scholiastae ad Gregorii Naz. carmina p. 39. ed. Gaisford. loco gemino. Initium adscribam: Ἡρακλέους λήγονται στήλαι τὰ γάδειρα, ὧν οὐ περατόν (add. fort. τὸ) ἐπέκεινα· (Vide Narratorem ab Oratore pendentem!) κασπίαι δὲ πύλαι εἰσὶν αἱ πρὸς ἀνατολὰς κείμεναι· ὧν ἐντὸς τὸν σύμμιχτον λαόν, ὃν ὁ προφήτης ὡγ (al. γωγ) καὶ μαγῶ

οὗτος ἀποτελεύτησις ἐστὶ θαλάττης, καὶ οἶονεῖ κροῇ τις οὖσα (ἐκροῇ της οὖσ. B.) ἀπὸ τῆς ὡς πρὸς ἡμᾶς θαλάττης ἐπὶ τὴν ἀτλαντίδα (ἀτλαντίδα B.) θάλατταν. ⁷²) λέγεται οὖν μηκέτι μετὰ γάδειρα πλέεσθαι τὴν θάλυσσαν (θάλατταν B.) ἐκείνην, διὰ τὸ εἶναι βροχώδη καὶ σκοτεινῇ· (βροχώδη, cum Suida, B. σκοτεινῇ B. σκοτειδῇ Suidas.) ⁷³) γάδειρα δὲ ἤκουσα (ἤκουσε B.) παρὰ τὴν γῆν καὶ τὴν θειρὴν· θέρεν δὲ (καλεῖται addit B.) ὁ τράχηλος. παρὰ τὸ οὖν τῆς γῆς εἶναι τινα τράχηλον ἐκείσε, ἤκουσε γάδειρα. ⁷⁴)

ονομάζει, (Ezech. XXXVIII. 2. XXXIX. 11.) ὅσιν ὑπάρχειν. — Nonnus autem ad h. l., si quaeris, desumsit illa ex Pindari Scholiis l. l. (II. p. 709 seq. Heyn.). Eadem fere habet Suidas in voc. I. p. 461 sq. Kust. et paucula item Eustath. ad Dionys. Perieg. 64. et 451. Caeterum praeter Herodot. l. l. consule Strabon. II. p. 191. III. p. 256. et Steph. Byz. in voc. ibiq. Interpret. p. 255.

72) Suidas: — ἀποτελεύτησις τῆς θαλάσσης, καὶ οἶον ἐκροῇ ἀπὸ τῆς πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀτλαντίδα θαλάσσαν, τὸν ὠκεανόν. Kusterus, qui ejus loci fontem, in Nonno, ignoraret, ita emendandum censebat: καὶ οἶον ἐκροῇ τῆς παρ' ἡμῶν θαλάσσης εἰς τὴν Ἀτλαντίδα, τουτέστι τὸν ὠκεανόν. Quae usquequaque non sollicitanda erant. In Nonni verbis placet ἐκροῇ τις, etiam οὖσα, post ἐστὶ, et ὡς πρὸς ἡμᾶς. Caeterum Zonaras L. Gr. p. 421. ita: Γάδειρα τόπος κατὰ τὴν ἐσπερίαν μοῖραν, ἀποτελευτησάσης τῆς θαλάσσης, ἢ νῆσος, quod utrum ex Suida refingendum sit, viderint alii. Ego, utroque suadente, e Nonno tollendum censuerim istud incommode repetitum: ὁ τόπος δὲ οὗτος et θάλατταν, nisi similia recurrerent alibi.

73) Ζόφον Pindaricum adeoque Homericum (Il. XII. 240.) τὴν δύσιν explicabant veteres; vid. Apollonii Lex. Homer. p. 319. Scholiast. Pindari l. l. οὐκ ἐστὶ, φησὶ, Γαδείρων περᾶσαι τὰ ἐπ' ἐκείνῃ· (qua formulā ipse Gregorius erat usus) Ζόφος γὰρ καὶ ἀφάνεια. Joannes Lydus in fragmento mscr. Bibl. Leid. ita: — ὅτι τὸν ὠκεανὸν ἀπάσας τὰς ἡπείρους ταύτας (enumeraverat Europam, Asiam, Libyam s. Africam) περιεζωπῆναι λέγουσιν· ἔχει δὲ καθ' ἕκαστον κλίμα ἐπωνυμίαν ἰδίαν· ἀρκτικός γὰρ καλεῖται καὶ βόρειος, καὶ σκυθικός, καὶ γερμανικός· ὀνομάζεται δὲ ἀλλαχού, καὶ νεκρά θάλασσα, καὶ ἀτλαντικὸν πέλαγος. — Idem ibidem: ὅτι ὅροι τῆς μὲν εὐρώπης πρὸς λιβύην, (antea etiam ἀφρικὴν dixerat) ὁ κατὰ τὰς ἡρακλείδους στήλας πορθμός καὶ τὸ δι' αὐτοῦ πληροῦμενον ἐπὶ ἀνατολὴν μεσιπέλαγος (adde Lexicis, vel μεσοπέλαγος, si forte ita legendum sit. Ego nil mutō.) ἄλλοι τοῦ κωνωπικοῦ στόματος.

74) δειρά ἐστὶν in Stephano, Zonara, Eustathio, qui eadem

Ἐπεὶ καὶ δεκάτη (Δεκάτη καὶ ἐβδόμη) ἐστὶν ἱστορία
ἢ περὶ τοῦ ἵππου τοῦ διαρρήξαντος τὸν δεσμὸν ⁷⁵) ἔστι
(ἐστὶ E.) δὲ αὕτη· ὁμηρος ὁ ποιητὴς βουλόμενος τὴν ἔκτο-
ρος ὀξύτητα καὶ θερμότητα (τὸν — ὀξύτατον καὶ θερμότατον
A. fortasse τὸ — ὀξ. κ. θ. sed illud tamen prae-
stat in hoc scriptore) τὴν (abest ab A.) περὶ πόλεμον
ἐκφράσαι διὰ παραβολῆς εἰκάσει τὸν ἥρωα· ἐπειπὼν τὸδε
τὸ ἔπος· ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος λιπανθῆς (λιπανθῆς
non est in B.) ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ. ⁷⁶)

Ὅντω καὶ δεκάτη (Δεκάτη ὀγδόη B.) ἐστὶν ἱστορία,
ἢ περὶ τῶν σπαρέντων καὶ φυνέτων αὐθιμερῶν (αὐθιμε-
ρὸν B.) γιγάντων ⁷⁷)· ἔστι δὲ αὕτη· ἐν θήβαις τῆς (ταῖς

Grammaticorum somnia repetunt; atque Eustathius nimi-
rum haecenus sapit, ut vel a *Phoenicibus* locum sic voca-
tum prodat. Dudum haec exposuit magnus *Bochartus* in
Geograph. sacra II. i. 34 sqq. quem vide.

75) *Gregorius Naz.* p. 83. 18. Profecto Athenis *Basilio* se im-
patientem morae fuisse dicit, utpote sejunctum ab eo: —
οὐ γὰρ ἠνυσχόμεν ἐπὶ πλείον ἐλευνὸς δρᾶσθαι, καὶ πᾶσι λό-
γον ὑπέχειν τῆς διαστάσεως. ἀλλ' ἐπιμείναντά με ταῖς ἀδή-
ναις χρόνον οὐχὶ συγγὼν ποιεῖ τὸν ὁμηρικὸν ἵππον ὁ
πόδοις, καὶ τὰ δεσμὰ ἤῃξας τῶν κατεχόντων, κρηαί-
νω κατὰ πεδίον καὶ πρὸς τὸν σύννομον ἐφερόμην.

76) *Iliad.* VI. 506. Illud *λιπανθής*, *obesus*, *pinguefactus*, (nam
sic legendum) sive *Nonno* debeatur, sive, quod credere
malim, alicui *Grammatico*, satis declarat, ei e variis ex-
plicationibus obscurae vocis *ἀκοστήσας* placuisse illam, qua
acciperetur pro *κριδιάσας*, *hordeo pastus*; quam eandem
comprobaverant nonnulli e veteribus. Vid. *Apollonii Lex.*
Hom. p. 80. *Toll.* Adde *Schol. A. Venet.* ad *Homeri* l. I.
et *Heynium* in *Obs.* p. 291. Eis junge *Schneiderum* ad
Nicandri Alexipharm. v. 106. p. 111.

77) *Gregorius Naz.* p. 83. 49. ὁ δὲ πρόεδρος εἰσίσταται ῥαδίως,
μὴ πονηθεὶς ὡς ὁ μῦθος ποιεῖ τοὺς γίγαντας. πλάτ-
τομεν αὐτῇ μᾶλλον τοὺς ἀγίους, καὶ σοφοὺς εἶναι καλενο-
μεν, τοὺς οὐδὲν σοφισθέντας, οὐδὲ τοῦ βαθμοῦ προεξαιρέκον-
τας τι πλὴν τοῦ βούλεσθαι. — Quod *γίγαντες* dicuntur *Gre-*
gorio et *Nonno*, qui aliis *σπαρτοί*, auctor est *Scholias*
Euripidis Phoeniss. v. 5. — σπείρας τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ,
ἐξ ὧν ἀνεφύησαν οἱ γίγαντες. Caeterum haec de *Spartis*
etiam *Endocia* habet, sed secuta alium auctorem, *Scho-*
liastam Apollonii III. 1179. De fontibus, unde haec sin-
gula fluxerunt, consulendi sunt *Valcken.* ad *Eurip.* l. I. et
ad *Scholia* p. 594. 684. *Munker.* ad *Hygin.* fab. 6. p. 27.

της Β.) βουλήτας, λέγεται ὅτι κάδμος, ἡ (ἡ abest a B.) ἄλλος τις λαβὼν τοὺς τοῦ δελφοῦ νίου (ἀδελφοῦνιου 78)) δράκοντος ὀδόντας ἔσπειρεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἀνεδόθησαν ἐνοπλοὶ (εὐνοπλοὶ B.) ἄνδρες· ἀνεδόθησαν δὲ ἀπὸ τῶν μηρῶν (ἀπὸ μ. B.) ἕως ἄνω· καὶ οὕτως ἱστάμενοι ἐπολέμουν ἀλλήλους τοὺς ἄλλους (καὶ τοὺς ἄλλους B.).

**Εννέα καὶ δεκάτη (Δεκάτη ἐννάτη B.) ἐστὶν ἱστορία 79) ἡ περὶ τῶν ἐπταπυλῶν θηβῶν, καὶ τῶν αἰγυπτίων. ἔστι δὲ αὕτη· ὁ θεῖος γρηγόριος περὶ θεαμάτων βούλεται εἰπεῖν ἐνταῦθα· (a verbo εἰπεῖν usque ad ζήθου omnia desunt in cod. B.) αἱ δὲ θῆβαι ἐπταπυλοὶ εἰσὶν αἱ τῆς*

Heynius ad Apollodor. III. 4. 1. Obs. p. 223 sqq. Fischer. ad Palaephlat. fab. 6. p. 40. Sturz. ad Hellanic. 77. p. 105. ad Pherecyd. Fragm. 16. p. 113 sqq. et Mueller. ad Lycophron. Schol. 1206. pag. 960. addo de Chronici graeci Biblioth. Paris. loco Bredov. epistoll. Pariss. p. 163. Caeterum in fragmento mythologico Codicis Palatini nr. 129. quod fabularum explicationes Palaephlati et similium in paucorum verborum orbem redactas exhibet, haec leguntur de Spartiis: ὅτι κάδμος ἔκτισε θῆβας, οἱ πλησιόχικοι προσέπεσον ἐξαίφνης αὐτῷ. καὶ διὰ τὸ πανταχόθεν ἐκέρδειν, σπαρτοὶ ὠνομάσθησαν.

78) Leg. δελφίνιον. Nimirum Nonnus sequitur eos, qui „draconem Castalii fontis custodem“ a Cadmo occisum traderant, ut Hyginus dicit l. l. p. 27 sq. ubi vid. Munk. Aliam famam secuti erant alii, cf. Heyne l. l. et Valck. l. l. Ad vocem δελφίνιος, hoc sensu usurpatam, adhibe Phavorinum p. 465: — ὁ Ἀπόλλων δελφίνιος μὲν, ἡ δὲ τὸν ἐν πύθωνι δελφίνα δράκοντα τοξεύσας ἀνέλε — ὡς φησιν Ἡλιόδωρος. Alia Phavorinus ab Etymologo Magno sumsit p. 255. 17. ed. Sylb.

79) Gregorius Naz. p. 93. 11. τί μοι πρὸς τοῦτο τὸ ἔργον ἐπταπυλοὶ θῆβαι καὶ αἰγυπτιοὶ (leg. καὶ αἱ αἰγυπτιαί), καὶ τεῖχη βαβυλώνια, καὶ μανσῶλου καρικὸς τάφος, καὶ πυράμιδες, καὶ κολοσσὸς χαλκῆς ἄμιτρος, ἡ γὰρ μέγιστη καὶ κάλλη τῶν μετέδωκεν. Pertinet hic locus quodammodo ad eos qui plurimi exstant de septem orbis terrarum spectaculis; de quibus singularem librum edidit ex codice unico Palaestino, jamque rursus nostro, nr. 398. Leo Allatius; ejus libelli aliquot locos deinceps laudabimus ex editione Orbellii, quae hoc ipso anno prodiit Lipsiae. (De illo codice consule Bastium epistol. crit. p. 2 seqq. et in Comment. palaeograph. ad calcem Gregor. Corinthii p. 365 sqq.)

ἐλλάδος⁸⁰) αἱ ἀπὸ ἀμφίονος καὶ ζήθου κτισθεῖσαι διὰ κινθάρας. αἱ δὲ αἰγύπτιαι θῆβαι εἰσὶν ἑκατοντάπυλοι· μετὰ στή δὲ (inserendum πόλις) πάλαι γέγονε, καὶ οὕτως μετὰ γίστη, ὥστε ἑκατὸν ἔχειν τὰς πύλας⁸¹) τὰ δὲ τεῖχη τὰ

80) Eadem tractat Auctor scholiorum in *carmina* Gregorii Naz. p. 54. ed. Gaisford. et binis locis attingit etiam Eudocia p. 18. et p. 202. cuius non oblitus est Fischerus ad locum geminum Palaephati, cap. 42. ubi p. 170 seq. de huius fabulae narratibus egit. De iisdem egerunt Heynius ad Apollodor. III. 4. 1. p. 223. et Mueller, ad Lycophr. Scholiast. vs. 1206. pag. 957 sqq. quibus iunge Hellanici Fragmenta p. 104 sqq. ibique Sturz. praesertim Pherecydaea nr. 29. p. 134 sqq. ibique Sturz. Ephori Fragm. nr. 26. p. 121 seq. ed. Marx. et Philochori Fragm. p. 14 seq. ibique Siebelis. Adde Himerii Or. IV. 9. p. 470. ed. Wernsdorf. et cf. Aristid. Oratt. T. I. p. 243. Jebb. Ejusdem Sophistae Scholiasta mscr. (ad Panathen. p. 185. Jebb.) posteaquam Pherecydis Antiochique sententias de Bacco prodiderat, ita pergit de Thebis: ταῦτα δὲ λέγονσιν Ὠγύγον καὶ Θήβης τῆς τούτου γυναικὸς τῶν Ἀττικῶν αὐτοχθόνων ἐλθόντων ἐπὶ τὴν Αἰγύπτον, ταύτῃ μυστήρια πρῶτον αὐτοῖς κατασκευάσθαι τὰ περὶ τὴν Ἰσιν, καὶ θεοὺς ὀνομάσαι τούτους μετὰ τὸ κτῖσαι τὸν Ὠγύγην τὰς ἐκεῖ Θήβας τὴν πόλιν. Quae adhibenda sunt Stephano Byzantio p. 766. Berkelii. Alia omnia de Ogyge, sive Ogygo, utpote Aegypto, tradunt ii, quos secutus est Tzetza ad Lycophr. l. l. p. 958 sq. — Proxime in promptu erat emendare αἱ ἐπὶ ἀμφίονος — κτισθεῖσαι. Ego tamen manum abstinui, ut qui scirem, quantopere hic usus, ne priscis quidem prorsus ignotus (Herod. H. 54. V. 17. coll. Matth. Gr. gr. §. 490.), frequentari soleat posterioribus. Vid. Dorvill. ad Chariton. p. 534. ed. Lips. I. Corinth. I. 30. coll. Schleusneri Lex. N. T. in ἀπὸ et quae plura dedit doctissimus Borgerus ad epist. ad Galat. I. 1. p. 78 seq. Sed tamen, posteaquam haec scripseram, ἐπὶ a Scholiasta loco gemino, ad *carmina*, usurpatum vidi. — Caeterum in fragmento mythologico, quod exstat in codice Palatino nr. 129., Amphionis lapides explicantur: ἡλίθιοι τινες ἦσαν ἀνθρώποι. Gemina leguntur in Eusebianis ed. Scaligeri p. 29. l. 34.

81) Scholiastes loco gemino ad *carmina*: εἰσὶ δὲ καὶ ἑκατὰ πύλοι ἐν ἐλλάδι αἱ — διὰ κινθάρας, καὶ ἄλλαι ἐν Θήβαις (leg. ex nostro loco: αἱ ἐν Αἰγύπτῳ θῆβαι) ἑκατοντάπυλοι, ὧν ἕκαστη μετὰ νῦν καὶ πύλαι θανατάσιοι σῶζονται. De Thebarum Aegypti magnitudine locus classicus Iliad. IX. 381. ad quem ex Grammaticis aliisque scriptoribus plura congesse Isaac. Vossius ad Melam I. 9. p. 615. et qui egregium Porphyrii fragmentum plenius exhibet Valckenaeus, de Scholiis Homeri, Opusc. T. II. p. 99, Heynius in

*βαβυλωνία*⁸²⁾ λέγεται εἶναι ἰσχυρότερα· (ἰσχυρότατα B. ἀπὸ γὰρ πλίνθου ὀπτῆς (ὀπτῆς B. ἐκ πλίνθου ὀπτοῦ καὶ λυομένου ἀσφάλτου Schol. in Greg. carmm.) καὶ ἀσφάλτου μὴ λυομένης (μὴ abest a B.) ἐκτίσθησαν· καὶ τὸ πλῆθος ἔχοντα πολὺ καὶ τὸ ὕψος εἰς τὴν περιφάνειαν πολλήν (καὶ τὴν περιφέρειαν πολλήν cod. B. in marg.).

Εἰκόστη ἐστὶν ἱστορία, ἡ περὶ τοῦ μανσώλου (περὶ μανσ. B.) τοῦ καρὸς τάφου·⁸³⁾ ὁ τάφος μανσώλου τοῦ καρὸς

Obss. ad Homeri l. l. (T. V. p. 611 seq.). Quibus junge Interpret. ad Herodot. II. 15. et Descript. de l'Egypt. T. II. p. 98. Plura disputabimus ad Herodoti l. l.

82) Herod. I. 179. ibiq. Interpret. cf. praesertim Diodor. II. 98. et Philostrati Vita Apollonii I. 25. addo etiam Philonis Byz. libellum de sept. orbis spectaculis cap. 5. ibiq. Leonis Allatii aliorumque notas p. 18. ed. Orelli et Schellastam in carmina Gregor. Nazianz. loco gemino, sed mutilo.

83) De eodem monumento idem Gregorius Naz. apud Murator. in Anecd. epigr. 147. *Μανσώλου τάφος ἐστὶ πελώριος κ. τ. λ.* Hujus hominis res exposuerat Theopompus. vid. modo Suid. in *Μανσώλος* p. 510. Quae eadem habet Harpocration in voc. p. 239. et Photius Lex. Gr. p. 85. videlicet Mausolum a nullo facinore, pecuniae causa, sibi temperasse. Quod in oratione quidem funebri (ἐν τῷ ἐπιτάφιῳ ἐπὶ Μανσώλῳ) minime posuisse poterat Theopompus, praesertim si vera narravit Gellius (N. A. X. 18.), eum in eo certamine vicisse. De sepulcro sunt loci primarii Strabonis XIV. 656. p. 617. Tzsch. Pausan. VIII. 16. 3. Plinii XXXVI. 4. 9. p. 728. Hard. Alios indicarunt Davisius ad Ciceronis Tusculan. Disput. III. 31. et Hemsterh. ad Luciani Dialogg. Morti. XXIV. p. 524. Bip. adde de Mausolo et Artemisia Grammaticum in Bekkeri Anecdott. Gr. p. 448. et de Mausoleo Leonem Allatum reliquosque Interpret. ad Philon. Byz. p. 130 seqq. ed. Orell. — Nonni locum descripsit Eudocia p. 286. Caeterum quod Nonnus eumque secuta Eudocia prouunt, *sibi ipsum faciendum curasse illud sepulcrum Mausolum*, de eo ipsi viderint. Nam etsi nonnulla diversimode traduntur de rebus Artemisiae, quae componere studuit Baylius in Lex. s. Artemisia: nemo tamen, quod sciam, ei reginae hoc egregiae pietatis monumentum derogare instituit. Neque vero est, quod in gratiam Nonni circumspiciamus praesidia, quae fortasse quis repetere queat ex loco Diodori (XVI. 36. p. 109. Wessel.) aut Vitruvii (II. 8. 11. p. 52. Schneid.). Nec pugnant haec testimonia cum constanti fama universae antiquitatis. Nec abhorret a fide, etiam in

μέγιστός ἐστι καὶ αὐτός· μαιώωλος⁸⁴⁾ καρύας (γὰρ καρύας B. et Καρύας etiam Eudoc.) γέγονε τύραννος· ὃς ἐκτίσεν αὐτοῦ τάφον πολυανάλωτον ἐν χρώματι (χρώματι B. et Eud.) τινι, καὶ ἐν λιμναζούσῃ λίμνῃ, ἔνδον (ἔνδον Eud.) κειμένον (κειμένος Eud.) τοῦ τάφου· γράφεται δὲ (καὶ addit Eudoc.) ὁ καρικὸς τάφος, ἵνα (ἢ addit Eudoc.) πητικόν· (ἢ πικὴ B. πητικὸς Eudoc.) γράφεται δὲ καὶ ὁ καρός, ἵνα ἢ ἔθνικόν, (ἔθνικὸς Eudoc.) τοῦ μαιώωλου (Μαιώωλου Eud.) τοῦ καρός· αἱ δὲ πυραμίδες (οὕτως δὲ καὶ αἱ π. Eud. αἱ δὲ πυραμίδες B.) καὶ αὗται (καὶ αὗται B. in Violeto abest.) θαύματος ἄξια ἐν τῇ αἰγύπτῳ εἰσὶν ἐκτισμέναι (θαύματος εἰσὶν ἄξια ε. τ. Α. ἐκτ. Eudoc.) πολυανάλωτοι· (καὶ αὗται addit h. l. Eudoc.) αἵτινες εὐσεβῶς, ἤγουν χριστιανικῶς λέγομεν εἶναι (ἄστυνας χριστιανοὶ μὲν λέγομεν εἶναι B. et Eudoc.) τα ὠρεῖα (τὰ ὠρεῖα B. et Eudoc. ὄρια Schol. in carmm. loco gemino.⁸⁵⁾) τοῦ ἰωσήφ· Ἕλληνες δὲ λέγουσιν εἶναι τάφους

talibus rebus labi posse istiusmodi Narratorem, qualis Nonnus est.

84) Ita Strabo, Diodorus, Lucianus, Pausanias, alii. Contra Eudocia et Grammaticus Bekkeri cum aliis Μαιώωλος. Sic item passim variatur in Mausoleo. Etenim ut nil moremur istud Μαιώωλειον codicis Taurinens. in append. ad Philon. B. p. 146. ed. Orellii, Pausanias aliique exhibent Μαιώωλειον. Sed Scholiasta ad Luciani Conviv. Tom. IX. p. 66. Bip. praecipit: Μαιώωλειον.

85) Eadem legas in Etymol. M. in πυραμ. itemque ap. Steph. Byz. alios. Eandem sententiam amplexus Nazianzenus, cuius partes tueri studet Leo Allatius ad Philonem Byzant. cap. 2. p. 81. ed. Orell. Sed ecce, Scholiasta carminum Gregorii Naz. ita: αἰγύπτου δὲ πυραμίδες εἰσὶν ἀρχαίων τάφοι βασιλέων ἑμμετροί — ταύτας δὲ τὰς πυραμίδας τινὲς καλοῦσιν ὄρια τοῦ ἰωσήφ. Quae satis docent, ex quidem scholia non esse Nonni. Eudociae locum ex mscr. codice jam protulit Cangius. in Gloss. p. 1793. ubi explicat ὠρεῖον, ὄρεῖον, ὄριον, ternas enim scripturas junxit. adde Meursium ad Phlegont. Trallian. de Mirabil. p. 101. Quodsi repetamus ab ὠρῶ, φιλάσω, (ὠρα est cura) possit quoque defendi lectio ὠρεῖον, quam Porphyrius mscr. ap. Cang. l. l. ὠρῶ scripserat. — Sed tamen in illo vocabulo potius cogitanda sunt horrea. In scholiis ad Gregorii carmina item correxi ὄρια, pro ορία.

βασιλέων τινῶν (λεγ. εἶναι abest a B. et Endoc.) ὧν
 ἐστι καὶ Ἡρόδοτος ⁸⁶⁾ ὡς εἰκός, ὅτι μετὰ (Ἡρόδοτος. ὡς δὲ
 εἰκός μετὰ Eud. et Cod. B.) τοὺς χρόνους ἐκείνους (ἐκ. non
 est in B. et Violeto) τοῦ ἰωσήφ, καὶ τὴν ἔξοδον τοῦ Ἰσραήλ,
 ἐποίησαντο αὐτὰς τάφους βασιλέων· οἱ Ἕλληνες δὲ καὶ περὶ
 τοῦ κολόσσου ⁸⁷⁾ λέγουσιν (sic. δὲ καὶ abest a B. περὶ δὲ
 λέγει idem. Corrige λέγουσιν in nostro loco.) τοῦ ἀνα-
 κειμένου ἐν τῇ νήσῳ ῥόδα, ὅτι μέγιστός ἐστιν ὁ ἀνδριᾶς ἐκεῖ-
 νος (ἐκ. abest a B.) χαλκὸν ἔχων πολὺν καὶ ἀξιοθαύμαστον
 θάλαμα.

86) Herodot. II. 124 seqq. coll. Diodor. I. 63. Diversas su-
 per pyramidibus sententias exhibent interpr. imprimis
 Larcherus Tom. II. p. 432 sqq. Ei junge Jablonskii Vocc.
 Aegypt. p. 219. ibiq. Te Water. et Silvestr. Sacyii Abdal-
 latif. p. 175 seqq. De Colosso non excerpit Eudocia.

87) Strabo XIV. p. 652. p. 595. Tzsch. Dio Cass. Tom. I.
 p. 514. ibiq. Fabric. Philo Byz. cap. 4. ibiq. Interpr. p. 97.
 ed. Orell.

V.

*Lectiones Platonicae**Codex Palatinus Nr. 129. *)*

*) Chartaceo, formae quatern. foliorum 131. seculi, ut videtur, XV. litterarum minutissimarum et hinc inde madore corruptarum. Longum est de hoc libro dicere, ut qui varia ex variis scriptoribus excerpta nullo prorsus ordine exhibeat. Sunt adversaria, unde homo haud indoctus expromere videtur voluisse, quidquid pro re nata suum in usum vellet convertere; hinc inde locutiones tantummodo ex probatis scriptoribus enotatae. Vide quae proxime exempli causâ ex Platonis Gorgia posuimus. Quocirca alius alia ex eo libro excerpset sibi. Ego excerpenda curavi haec fragmenta Platonica. Quâ in re usus sum operâ Guil. Frommelii Rastadiensis, qui, Seminarii nostri philologici sodalis, posthac, uti spero, de Theopompo et de Aelio Aristide promerebitur, nuper autem doctis aliquot viris profuit excerpando. Ipse adpersi lectionis aliquid scholiorumque, e Codicibus Monacensibus ac Darmstadtino. Palatini autem libri farrago quo paullo explicatius pateat eruditis: adjiciam notitiam ejusdem *Sylburgianam* e Catalogo librorum manuscripti. Graec. Biblioth. Palat. (in Miegii Monumentis pietatis et literar. Francof. ad Moen. 1702.) p. 40 seq., interspersis per uncinos meis aliquot notulis: „129. Excerpta e variis auctoribus, nullo prorsus ordine. ex Herodoto (*Ἐκ τῶν τοῦ Ἡρόδοτου τοῦ ἀλικαρνησέως*). Incipit fragmentum de Babylone etc. I. 178. Sequitur de Scythiis ex libro quarto. Sequuntur alia ex libro quinto: de Aristagora, Clisthene, Persis. Subinde scholiorum aliquid adpersum literis evanidis. Si quid vel lectionis vel annotationis utile videatur: adjiciam commentationibus Herodoteis.), Xenophonte, Aeschyli Prometheo, Euripide, Theognide, Diogene Laërtio et aliis Sophistarum scriptoribus, Plutarcho de oraculorum defectu, Synesio, Philone, Plutarcho, Origene in Salomonis proverbias, Jobo, Libanio, Plutarchi moralibus, Strabone, Philone (fol. rect. 36. h. l. de Vita Mosis ex libro primo), Luciano, Dione, Thucydide, Herodoto (fol. 34. rect. Varia, inde a libri I. capite 7. etiam ex aliis libris, partim in marginem conjecta, qui etiam notationes chronologicas, grammaticasque et oracula habet), Diodoro, (Plotino ejusque Vita a Porphyrio conscripta, fol. 41. d

quibus nos alias.) Platone (unde hanc ipsam variae lectionis silvam desumimus. — Sequuntur fol. 44. vers. Excerpta ex libro Pausaniae, ut plurimum ipsis scriptoris verbis, v. c. e rebus Antigoni: *περικαθημένον δὲ Ἀντιγόνου τὰς Ἀθήνας κ. τ. λ.* vid. Pausan. III. 6. 3.; itemque de Cleomene, vid. III. 4. 1. et 5. de Hipposthene, vid. III. 13. extrem.), Thucydide, Demosthene, Hippocrate, Maximio Tyrio, Themistio, Isocrate, Theodoretō de providentia (fol. 68. sunt varii loci ex Theodoretō *περὶ ἀρχῶν κ. τ. λ.*), Gregorio Nyssenō, Iamblichō (fol. 71. sequitur fol. 72. vers. Plotini aliquid ex libro *περὶ τοῦ καλοῦ*, inde a p. 50. D. ed. Basil. p. 6. Heidelb. ubi, in definitione corporeae pulcritudinis, hic unus liber hanc lectionem praestat: — *συμμετρία τῶν τε μερῶν καὶ μελῶν*, quae cum Scholiasta Theocriti et Eustathio facit. vid. Annot. p. 152. Laudatur Plotinus in eodem Codice Palatino fol. 66. — Sequuntur fol. 73. rect. fragmenta brevissima ex historiā fabulari ad Palaephati mentem explicatā, v. c. initio: *ὁ αἰδομένης* (sic): *βασιλεὺς μολοττῶν κ. τ. λ.*, quae congruunt loco in Eusebianis Scaligeri p. 30. 19. — Exempla apposuimus in notis ad Nonni narrationes. Vid. not. 58. de Minotauro. not. 76. de Spartis. not. 79. de Amphione.) Philostrato, Luciano multa, (Sequuntur loci Sophoclis ex Antigona.) Euripide, (Haec excipit locus de mensibus, Kalendis; sequuntur narratiunculae et observationes grammaticae.) Dione, Aeliano, Aristidis declamationibus multa, Luciano, Thucydide, Procopio, Aristide, Proverbiis, Dionis historiā Caesareā, Iosepho, ubi et notatur ut non usquequaque *φιλαλήθης* (fol. 123. rect. Ego apponam integram notam: *ὅτι ὁ Ἰωσήπος οὗτος οὐ πᾶν δοκεῖ φιλαλήθης. δῆλον δὲ δὴ ἐξ ἄλλων μὲν πολλῶν, οὐκ ἦττον δὲ καὶ ἐκ τοῦ τὴν βρεφοκτονίαν σιωπῆσαι πρᾶγμα σιωπῶν οὐκ ἄξιον ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ τὰ τῶρον βασιλέων ἐπὶ οὐκ ὀρθῶς ἀριθμῆσαι καὶ ἐκ τοῦ λέγειν, ὅτι ὅσων ἔλθεν ὁ τῶν τυρίων βασιλεὺς τὰς τοῦ σολομώντος αἰνίγματα, ἣ ὁ σολομῶν τὰς τοῦ βασιλέως τῶν τυρίων.* Sed videsis Iosephi antiqq. Jud. VIII. 5. p. 434 seq. ed. Haverc. Et universe de Iosepho alia omnia perhibet Theodorus Metochita cap. 15. in nuper demum editis a *Muellerō* V. C. vid. *Beckii* V. C. Acta Seminarii philol. Lips. II. 1. p. 260.) Thucydide, Luciano, Aristide, Prophetis, et posteriore Iudaeorum historiā, Caesareā historiā, Alexandri Magni historiā, Plutarchi parallelis. litera minutissima. 4to.^a — Haec Sylburgius. Caeterum ubi has qualescunque lectiones aequi bonique consuli viderimus: alias fortasse alia ex hoc libro excerpta proferemus.

*Varia lectio in Platonis Dialogos ex Codice Palat.
Nr. 129. f. r. 42—44. r. insertum deinde invenitur
singulare folium, quod continet nonnulla Sym-
posii et Reipublicae.*

Gorgias.

Edit. Stephan. Heindorf.

Codex Mscr.

p. 447—461. p. 3. 7. 11. 51. κατόπιν ἐφορῆς ἤκομεν καὶ ὑστεροῦμεν: οὐδεὶς μέ-
πω ἡρώτηκε καινὸν οὐ-
δὲν πολλῶν ἑτῶν: τὸ δὲ
μῆκος τῶν λόγων τοῦτο.
εἰσαυθίς ἀποθέσθαι: (O-
missis illis, οἷον καὶ πῶ-
λος ἤρξατο) θεμὰ μὲντ' ἂν
πάθοις, ὃ βέλτιστε, εἰ
ἀθήναζε ἀφικόμενος, οὐ
τῆς ἐλλάδος πλείστη ἐστὶν
ἐξουσία τοῦ λέγειν, ἔπειτα
σὺ ἐνταῦθα τοῦτου μόνος
ἀνυγῆσαις — *)

Ad κατόπιν ἐφορῆς in ora in-
feriore adscriptum hoc
scholion: ὅτι αἰεὶ προχω-
ρεῖ ἐφορτὴ ἐκάστη τῶν
μεταβαινόντων, εἰς τὸ
ἐμπροσθεν. οἷον ὑποθε-
τέον ἐὰν ᾦν τὸ νῦν ἔτος
ἡ ἐφορτὴ τῶν χριστοῦ γέν-
νων κυριακῇ, — — τοῦ
χρόνου τοῦ ἐρχομένου,
δευτερά. ἐν δὲ βισέξτω
προχωρεῖ δύο 6'6 (i. e.
ἡμέρας). Caeterum huc
etiam pertinet breve
scholion codicis Bodle-
jani pag. 83. ed. Gais-
ford.

p. 469. c.

ὦ μακάριε, κ. τ. λ.

p. 77. ὦ μακάριε omiss. sic: σὺ

δ' ἐμοῦ λέγοντος τῷ λόγῳ

*) Sequuntur, continuâ lineâ scripta, quae leguntur p. 77.
ed. Heindf. et sic reliqua, quae librarius hujus codicis vel-
ut flosculos decerpit ex Gorgia. Ac plus minusve pariter
fecit in reliquis dialogis. Quod in limine monitos volu-
mus lectores, quo possint de hujus libri indole judicium
facere. Videtur concinnatus in grammaticum usum.

Gorgias.

Edit. Steph.	Heind.	Cod. Mscr.
		ἐπιλαβοῦ. Heind. τῶν λόγων. Bip. τῶ λόγῳ.
p. 471. d.	- - -	p. 84. ἄλλο τι, Cod. ἄλλό τι. — ἐξελέγξειε, Cod. ἐξελέγξειεν.
p. 479. b.	- - -	p. 107. τὸ ἀλγεινὸν αὐτοῦ, Cod. τὸ ἀλγεινὸν μὲν αὐτοῦ.
p. 491. a.	- - -	p. 148. C. reliquis omissis incipit τὰ τοιαῦτα λέγων οὐδὲν παύη κ. τ. λ.
p. 512. b.	- - -	p. 225. ὦ καλλίκλειε — προᾶγμα Cod. omittit. ὕμᾱς τοῖς λόγοις, C. ἡμᾱς τ. λ.

Euthyphron.

Ed. Steph.	Wolf.	Bipont.	Cod. Mscr.
p. 4. d.	p. 9.	p. 8.	καὶ οὐδὲν ὄν, Cod. ὥς οὐδὲν ὄν.
p. 3. b.	p. 11.	p. 10.	ὥς οἶμαι Cod. omittit.
p. 4. a.	p. 8.	p. 7.	γὰρ οἶμαι γε Cod. omittit. ἵτι εἶναι — προᾶξαι.
p. 11. d.	p. 28.	p. 25.	καὶ δῆτα τοῦτό μοι τῆς τέχνης, Cod. καὶ δῆτά μοι τοῦτο τέχνης.
p. 14. d.	p. 36.	p. 32.	καὶ προσέχω τὸν νοῦν αὐτῇ, ὥστε οὐ χαμαὶ πεσεῖται. Cod. καὶ omitt. προσέχω σοι τὸν νοῦν, ὥστε οὐ χαμαὶ ποτε πεσ. . .

Apologia Socratis.

Ed. Steph.	Wolf.	Bip.	Cod. Mscr.
p. 18. c.	p. 46.	p. 42.	ἔπειτ' εἰσὶν — κατηγορηκότες,

Apologia Socratis.

Ed. Steph. Wolf.

Bip.

Cod. Mscr. 3

Cod. ἐμοῦ πολλοὶ κατή-
γοροι γεγόνασιν πρὸς ἡμᾶς
καὶ παλαι, πολλὰ ἤδη
ἔτη —.

p. 18. d.

p. 46.

p. 43.

ἀτεχνῶς, ἐρήμην κ. τ. λ.

Cod. ἀτεχνῶς ἐρήμην κ.
τ. λ.

p. 21. c.

p. 55.

p. 49.

δεικνύναι, Cod. δεικνύναι.

p. 22. e.

p. 56.

p. 52.

πολλὰ μὲν, Cod. μὲν οὐκ.

p. 23. e.

p. 58.

p. 55.

περὶ ἐμοῦ omiss. ὑμῶν, Cod.
ἡμῶν.

p. 24. c.

p. 59.

p. 56.

ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι omissa.

p. 25. d.

p. 62. (qui

τί θῆτα.)

p. 59.

τί θῆποτε, Cod. τί θῆποτε.

p. 26. d.

p. 64.

p. 61.

πριαμένοις, Cod. πριασθῶν.

p. 52. a.

p. 76.

p. 74.

μεγάλα δ' ἔργα —, Cod.
τεκμήρια δὲ ὑμῖν (antea
ἡμῖν) παρέξομαι τούτων
οὐ λόγοις κ. τ. λ.

- - d.

p. 78.

p. 75.

ὅτι ἐμοὶ μὲν κ. τ. λ. ἐμοὶ μὲν
θανάτου μέλει οὐδοσιῶν.
reliqua desunt.

τοῦ δὲ μηδὲν ἀδικον — ἐργά-
ζεσθαι, Cod. τοῦ δὲ μη-
δὲν ἀδικεῖν.

p. 37. c.

p. 88.

p. 86.

πολλὴ μέντ' ἂν — ἀλόγιστός
εἰμι, Cod. πολλὴ μὲν ἂν
με φιλοψυχία ἔχοι, εἰ τόδε
ἔλωμαι.

p. 39. a.

p. 92.

p. 90.

καὶ νῦν δὴ ἐγὼ μὲν, Cod.
νῦν δ' ἐγὼ μὲν.

p. 42.

p. 99.

p. 96.

ὁπότεροι δὲ ἡμῶν, Cod. ὅπ.
δ. ὑμῶν.

Criton — Cod. *κρίτων ἡ περὶ*.

Ed. Steph. Wolf. Bip. Cod. Mscr.

p. 44. d. p. 107. p. 105. ὃ κρίτων Cod. omisit.
ἵνα οἱ τοὶ τε, Cod. ἵν' οἱ τοὶ τε.p. 46. a. p. 110. (qui
ut Cod.) p. 106. ταῦτ' οὖν, Cod. ταῦτα οὖν.
ὃ Σώκρ. Cod. om.p. 46. d. p. 112. p. 108. ὅτι τῶν δ. Cod. ὅτι om.
δέοι, Cod. δέι.p. 49. d. p. 119. (qui
c. Cod.) p. 114. οἷς δ' αὐτῷ, Cod. οἷς οὖν
αὐτῷ.*Politicus*.

Ed. Steph. Bip. Cod. Mscr.

p. 261. d. - - - p. 13. ὥσπερ βοηλ. C. οὐχ ὥσπερ β.

p. 287. c. - - - p. 67. αὐτάς, C. αὐτοὺς.

Philebus.

Ed. Steph. Bip. Cod. Mscr.

p. 21. c. ἔην δὲ οὐκ - p. 229. δὲ omisit.

— - - — — ὁστρείων, Cod. ὁστρείωνων.

p. 59. a. - - - p. 265. ὁ τοιοῦτος παρ' ἡμῖν γραμματεὺς] Schol. in marg.

inf. γραμματεὺς ὁ ἀναγι-

νώσκων τῇ βουλῇ καὶ τῷ

δήμῳ καὶ προστεταγμένα.

ἀντιγραφεὺς δὲ ὁ κατα-

γράφων τὰ ἐν τῇ βουλῇ

γεγόμενα: —

(Harpocration p. 44. —

Αἱ τοὶ δὲ ἦσαν ἀντιγρα-

φεῖς, ὁ μὲν τῆς διοικήσεως,

ὡς φησι Φιλόχορος, ὁ δὲ

τῆς βουλῆς, ὡς Ἀρι-

Philebus.

Ed. Steph.	Bip.	Cod. Mscr.
		στοιτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Cf. Philochori Fragmm. ed. Lenz, et Siebelis. ibiq. laudd. p. 43.)
p. 59. e.	- - -	p. 267. διὰ παντός, Cod. διὰ πάντος.
p. 58. a.	- - -	p. 304. μικρόν τι, Cod. μικρόν τι.
p. 62. d.	- - -	p. 313. δὴ Cod. omitt. et reliqua, εἰς τὴν τῆς ποιητικῆς κ. τ. λ.
p. 64. b.	- - -	p. 316. γὰρ Cod. om. ἄρξων — σώ- ματος omissa. ἀπειργάσθαι, Cod. ἀπειρ- γᾶσθαι.
p. 67. b.	- - -	p. 322. οὐκοῦν, Cod. οὐκ ἂν. Re- liqua hoc ordine: γί- νοιτο ἡδονή. οὐδ' ἂν οἱ πάντες βόες κ. τ. λ.

Clitophon.

Sine ullâ varietate.

Phaedon.

Ed. Steph.	Heindf.	Cod. Mscr.
p. 58. a.	- - -	p. 5. τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης — Schol. in marg. inf. τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης ἥτοι τῇ πρὸ τῆς δίκης ἡμέρᾳ, τῇ δὲ ὑστεραίᾳ τῆς δίκης, ἥτοι τῇ μετὰ τὴν δίκην ἡμέρᾳ:
p. 59. a.	- - -	p. 10. ἀλλ' ἀτεχνῶς, C. ἀλλ' omitt. ἀήθης, Cod. αὐθίς.

Rhaedon.

- Ed. Steph. Heindf. Cod. Mscr.
- p. 64. b. - - - p. 35. οὐ πάνυ γέ με νῦν δὴ γε-
λασ. . . . Cod. οὐ πάνυ
μὲν δὴ γελ.
- p. 70. b. - - - p. 64 seq. ἡ δ' ὅς ὁ Σωκρ. Cod. omitt.
κωμωδοποιός, Cod. κωμω-
διοποιός.
- c. - - - p. 65. σκεψώμεθα δέ, Cod. om. δέ.
- p. 77. e. - - - p. 96. μορμολύκεια, Cod. μορμολύ-
κια.
- p. 83. b. (p. 44. Wyt-
tenbach.) p. 118. *)
- p. 84. a. - - - p. 121. πάλιν αὖ — ἰσὺν, Cod. in-
tegrum sic mutilat lo-
cum: λύειν καὶ πάλιν
ἐγκαταθεῖν κατὰ τὸν πη-
νελόπης ἰσὺν.
- p. 85. c. - - - p. 127. τις, πάνυ κ. τ. λ. Codex in-
serit τοῦτο-δέ φημι, πάνυ
κ. τ. λ.
- d. - - - — κινδυνεύοντα, Cod. διακιν-
δυνεύοντα:
- p. 87. a. - - - p. 134. ἔστιν εἰπεῖν, Cod. εἰπεῖν
ἔστιν.
ἀποδειχθῆναι, Cod. ἀποδέ-
δεικται.

*) ὅτι δ' αὖ δι' ἄλλων σκοπῇ, ἐν ἄλλοις δὲ ἄλλο. Ad hunc locum quae docte disputavit Wyttenbachius p. 219. ea firmantur hac observatione *Damascii mscr. in cod. Monac.*: βέλτιον ἄρα τῷ διορισμῷ αὐτοῦ ἐμμένειν, κατὰ τὴν Πυθαγορικὴν συνήθειαν καὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ Πλάτωνος, ἅλλα νοοῦντος τὰ ἐνυλά πράγματα, καὶ αὐτὴν τὴν ὕλην ἐν τε γὰρ τῷ Φαίδωνι οὕτως ὀνομάζει τὰ ἅλλα, τὰ εἶδη τὰ αἰσθητὰ λέγων ἅλλα καὶ ἐν ἄλλοις. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τοῖς *Αρχαίοις* ἰστορεῖ καὶ Πυθαγόραν ἄλλο τὴν ὕλην καλεῖν, ὡς ὕευστήν καὶ αἶλ (καὶ) ἄλλο καὶ ἄλλο γινόμενον ὥστε δηλὸς ἐστὶ καὶ ὁ Πλάτων, ταύτῃ τὰ ἅλλα ἀφορι-
ζόμενος.

Phædon.

Ed. Steph.	Heindf.	Cod. Mscr.
p. 89. b. - - -	p. 145.	ἀποκερεῖ, Cod. ἀποκερή.
— - - -	p. 146.	ἀναβιώσασθαι, Cod. ἀναβιώσεσθαι.
p. 91. a. - - -	p. 153.	ὡς κινδυνεύω κ. τ. λ. Codex hoc ordine: κινδυνεύω οὐ φιλοσόφως ἔχειν κ. τ. λ.
p. 95. d. - - -	p. 162.	μηδ' ἐπὶ πλεόν μηδ', Cod. μηδ' ἐπιπλέον, μηδ'....
p. 96. c. - - -	p. 175	ἔδοξα πρὸς, Cod. ἔδοξα περὶ...
p. 101. c. - - -	p. 195.	σὺ δὲ δεδιώς ἄν, Cod. δεδιώς, reliquis om.
— c. - - -	p. 197.	αὐτοῖς, Cod. αὐτοῖς.
p. 117. b. - - -	p. 261.	οὔτε τοῦ χρώματος, Cod. οὔτε omitt.
— c. - - -	p. 262.	οὐκίτε Cod. omitt.

Cratylus.

Ed. Steph.	Heindf.	Cod. Mscr.
p. 384. a. - - -	p. 5.	καλά ἐστιν, C. ἐστιν omitt.
— - - -	—	πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν, Cod. addit καὶ δραχμίαν.
p. 387. a. - - -	p. 16.	τοῦτο omitt. εἰάν δὲ παρὰ φύσιν, Cod. εἰάν δὲ μὴ. καὶ ὀρθῶς, Cod. καὶ omitt.
p. 417. c. - - -	p. 114.	Ἀθηναῖς, Cod. Ἀθηναίας. προειπὼν τὸ, Cod. προειπὼν, τὸ omitt.

Theaetetus.

Cod. θαλίτης, ἐν τούτῳ
θαλαμβάνει περὶ ὀνομά-

Theaetetus.

τον καὶ δημάτων καὶ λό-
γου. Quod vel referen-
dum ad Theaetet. c. 139.
p. 479. sq. Heindf. vel
ad Cratylum, qui an-
tecedit, potius transtu-
leris.

Ed. Steph.	Heindf.
p. 146. a. - - -	p. 295. οἱ ante σφαιρίζοντες omis- sum.
p. 146. d. - - -	p. 297. ἴσως μὲν οὐδέν, Cod. ἴσως μὲν λέγω οὐδέν. φράσω — φράζω.
p. 148. c. - - -	p. 303. περὶ σουτῶ explicat Cod. ἦτοι ὑπὲρ σου.
— e. - - -	p. 304. ὠδίνες γὰρ, Cod. γὰρ omitt. Θεαίτητε Cod. omitt.
p. 151. c. - - -	p. 312. πόρρω ὄντες τοῦ εἰδέναι, ὅτι ... Cod. πόρρω ὦν τοῦ εἰδέναι τόδε.
p. 161. a. - - -	p. 346. γ' post φιλολ. omis. ὡ Θεόδωρε omis.
p. 162. b. - - -	p. 351. οὕτως, Cod. οὕτω. ὡ Θεόδ. Cod. omitt.
p. 165. a. - - -	p. 359. δὲ post ἀποκρινέσθω omis.
— d. - - -	p. 360. ἐρόμενος, Cod. ἐρωτο.
p. 173. b. - - -	p. 390. μᾶλλον αὐτόν, Cod. τὸ δὲ μ. α.
p. 177. c. - - -	p. 405. πλείω, Cod. πλην. ἐξ ἀρχῆς, Cod. ἐξ ἀρχῆς.
p. 181. a. - - -	p. 419. πρότερον σκεπτόν etc. Cod. hoc ordine: πρότερον σκεπτόν τοὺς ῥέοντας, εἴ- τα τοὺς τοῦ ὅλου στασιώ- τας, et explicat: ἦτοι

Theaetetus

Ed. Steph.

Heindf.

Cod. Mscr.

τοὺς τὰ πάντα ῥεῖν, καὶ
τοὺς πάντα ἴστασθαι λέ-
γοντας. (cf. Schol. Ruhnk.
pag. 27 seq.)

p. 190. b.

p. 448.

παντάπασιν ἄρα omissa.

p. 203. d.

p. 485.

καὶ ante οὕτως omissum.

p. 208. b.

p. 498.

ἔχειν, Cod. ἔχειν τόδε, re-
liquis neglectis.

Not. Interponamus hoc loco, ut maxime commōdo, va-
riam lectionem in Theaeteto ex *codice Darmstadi*no, eo-
dem, tūde plura exhibuimus in lectionibus Platoniciis ad
calcem *Plotini de pulcritudine*.

Ed. Steph.

Heindf.

Cod. Darmstadi.

p. 152.

p. 315.

Ἄρ' οὖν Cod. incipit.

ἡμῖν μὲν Cod. omitt.

τῷ, Cod. μὲν τῷ.

συρφετῷ, Cod. add. τοῖς
χυδαίοις καὶ ἀγελαίοις
δηλονότι.

Θεαί. Πῶς usque ad λόγον
incl. in Cod. om.

προσαγορεύης, Cod. ... ρεύ-
σης.

ὅποιονοῦν, Cod. ὅποιονοῦν.

p. 516.

ποιητῶν, Cod. ποιητικῶν.

p. 317.

ἦ, Cod. ἦ.

p. 155.

—

οὐ Cod. om.

Οὐ, Cod. οὐ.

τᾶλλα, Cod. τᾶλλα.

p. 518.

ἦ, Cod. ἦ.

δαί, Cod. δέ.

τὸ πολὺ, Cod. πολὺ.

p. 320.

πάντα Cod. desinit.

Theactetus.

Ed. Steph.	Heindf.	Cod. Darmstad.
p. 176.	p. 401.	Θεός Cod. incipit.
—	—	οὐδενία, Cod. οὐδενεία.
—	—	σοφία, Cod. add. τε.
—	p. 402.	πραττοντι μακρῶ Cod. in-
—	—	vert.
—	p. 403.	τοσοῦτω, Cod. τοσοῦτο.
—	—	δοκοῦσι, Cod. δοκοῦσιν ὄν-
—	—	τως.
—	—	ἀλλὰ, Cod. ἀλλ'.
—	—	δε ἀθέου, Cod. δ' ἀθέου.
—	p. 404.	δε, Cod. δ'.
p. 177.	—	ἐν, Cod. ἐαν.
—	—	ἐκείνος μὲν Cod. om.
—	—	αὐτοῖς, Cod. αὐτῇ.
—	—	αἰε, Cod. αἰεῖ.
—	—	ἔξουσιν, Cod. ἔξουσι.
—	—	ἀκονσσονται Cod. desinit.
p. 179.	p. 413.	Προσιτέον Cod. incipit.
—	p. 414.	ὅσοι, Cod. καὶ ὅσοι.
—	—	εἶναι Cod. om.
—	—	κατὰ Cod. clare leg.
p. 180.	p. 415.	ἐρεῖσθαι, Cod. ἔρεσθαι.
—	—	ἡσυχίας, Cod. τῆς ἡσυχ.
—	p. 416.	γε ἐκεῖν, Cod. γ' ἐκείνου.
—	—	βέβαιον Cod. om.
—	—	αὐτῶν, Cod. αὐτῶν.
—	—	τουτω, Cod. τουτο.
—	—	αὐτοῖς, Cod. αὐτοῖς.
—	—	τύχοι, Cod. τύχη.
—	—	οὖν Cod. om.
—	—	ἦα Cod. om.
—	p. 417.	λάβοις, Cod. λάβης.
—	—	οὔτε, Cod. οὐθ'.
—	—	οὔτε, Cod. οὔτ'.
—	—	ἢ Cod. om.
—	p. 418.	πάντα, Cod. πάντ'.
—	—	αὐτὸ, Cod. ἐντὸς.
—	—	οὖν Cod. om.
p. 181.	p. 420.	πανσόφους, Cod. πασ....
—	—	πέρι, Cod. περὶ.
—	—	φασι Cod. om.

Theaetetus.

Ed. Steph.	Heindf.	Cod. Darmstad.
p. 181. — — — —	p. 420. — — — —	μή usque ad δέρ incl. Cod. om.
— — — —	— — — —	τινα, Cod. εν.
— — — —	— — — —	οἱ ἄλλοιῶται, Cod. ... ὦτο.
— — — —	— — — —	ἄρα, Cod. ἄρ.
— — — —	p. 421. — — — —	τούτων Cod. om.
— — — —	— — — —	εἶδη, Cod. ἦδη.
— — — —	— — — —	κινήσεως, Cod. κινήσεων
— — — —	— — — —	τούτων τὴν μὲν ἄλλ.
— — — —	— — — —	λέγων, Cod. λέγω, cum hac voce desinit.
p. 206. — — — —	p. 493. — — — —	ὁ, τι δὴ Cod. incipit.
— — — —	— — — —	τινα, Cod. τί.
— — — —	p. 494. — — — —	ἦ, Cod. ἦ.
— — — —	— — — —	τοιούτον, Cod. ... οὔτο.
— — — —	— — — —	σκολαιτερον, C. ... λαιότερον.
— — — —	— — — —	αὐτῶ, Cod. αὐτῶν.
— — — —	— — — —	ἐντες, Cod. ἐνός.
— — — —	— — — —	οὕτως Cod. om.
— — — —	— — — —	αὐτό, Cod. αὐτοῦ.
— — — —	— — — —	ῥαδίως, Cod. ῥάδιον.
— — — —	— — — —	ἐρομένῳ, Cod. εἰρημένῳ.
p. 207. — — — —	p. 495. — — — —	δέ τε, Cod. δέ.
— — — —	— — — —	ἄμαξα, Cod. ἄμαξα.
— — — —	— — — —	ὑπερτερία, Cod. ... τήρια.
— — — —	— — — —	ζυγός, Cod. ζυγόν.
— — — —	p. 496. — — — —	περαίνη, Cod. περαίνου.
— — — —	— — — —	πρόσθεν, Cod. πρόσθε.
— — — —	— — — —	Θεαι. Οὐκοῦν usque ad ἀ- ποδέχη incl. Cod. om.
— — — —	— — — —	seq. enim ἄρ οὖν τότε τὴν, quae infra c. 155.
— — — —	— — — —	τοῦ Cod. om.
p. 208. — — — —	p. 497. — — — —	μετά, Cod. μετ.
— — — —	— — — —	μετά, Cod. μετ.
— — — —	— — — —	δὴ Cod. om.
— — — —	p. 498. — — — —	Ἡ μήπω κατηγοροῦμεν Cod. om.
— — — —	— — — —	τόν, Cod. τὴν.

Theaetetus.

Ed. Steph.	Heindf.	Cod. Darmstad.
p. 208. — — —	p. 498.	ὅ τῶν usque ad οἶον excl. Cod. om.
— — — — —	p. 499.	θεας. Πανν usque ad Ὅς δ' ἀν exclus. Cod. omitt.
— — — — —	—	δοξαστής Cod. desinit,

Parmenides.

Ed. Steph.	Heindf.	Cod. Mscr.
p. 130. d. — — —	p. 201.	ἄβυσθον, Cod. ἄβυσσον.
p. 139. — — —	p. 228. *)	
p. 141. e. — — —	p. 233.	οὔτε ποτὲ γέγονεν, Cod. οὔτε ποτὲ ἀρα γ. γίνεται, Cod. γίνεται.

Symposium.

Cod. συμπόσιον ἢ περὶ ἔρω-
τος.

Ed. St.	Wolf.	Bip.	Cod. Mscr.
p. 173. c.	Cp. I, 9.		
	p. 6.	p. 167.	ὑμεῖς ἡγείσθε ἐμέ, Cod. ἡ- μεῖς ἐμὲ ἡγείσθε.
p. 175. d.	— III, 6.		
	p. 11.	p. 172.	φάναι ὧ Ἀγάθων omitt.
p. 176. d.	— IV, 5.		
	p. 14.	p. 174.	ἂν πιεῖν, Cod. ἂν omitt.

*) — ἐπειδὴν πάντων γένηται τῷ τι, ἐν γίνεταί κ. τ. λ. Ad haec et seqq. Damascius mscr. (in cod. Monac.) haec doctorum hominum disputata refert: — ἔνατον τί τὸ ἐν γε τι σημαίνει καὶ τὸ τί προσκείμενον, ἀρα ὅτι ἀντίκειται τῷ οὐδὲν τὸ τί, ὡς Πορφύριος, ἢ ὅτι τὸ τί δηλοῖ, τὸ μεθεπὶον ἐν. ἀλλ' γὰρ ἐν τὸ ἀμέθεκτον, τὸ μεθεπὶον τι ἐν ἅμα γὰρ τι καὶ μεθεπὶον, ὡς σημαίνει τὸ τί, ὡς ὁ φιλόσοφος Σωκράτης ἢ ὡς ὁ μέγας Ἰαμβλῆχος, ὅτι μετὰ τὸ ἀπλῶς ἔναστον, τὸ τί ἐστὶν ἔναστον, ὥστε μετὰ τὸ ἀπλῶς ἐν τὸ τί ἐν κ. τ. λ.

Symposium.

Ed. Steph.	Wolf.	Bip.	Cod. Mscr.
p.180.d.	- VIII, 2.	p.26.	p.182. ταύτης δὲ omiss.
			ἐπεὶ δὲ δύο, Cod. ἐπεὶ δὲ δὴ δύο.
			τὰ θεὰ, Cod. τὼ θεὰ, sed θεὰ leniter mutatum in θεῶ.
			γέ που, Cod. γάρ-που.
p.185.c.	- XI, 6.	p.192.	ἴσα λέγειν, Cod. ἴσα λέγειν.
— d.	- XI, 7.	p.193.	εἰ δ' ἄρα, C. εἰ δ' ἄρα.
— e.	- XI, 8.	—	τοιούτω οἶω, C. τοιούτον οἶω.
	p.36.		
	p.37.		
	p.37.		
p.187.a.	- XII, 7.	p.195.	τὸ γὰρ ἐν φησι, C. τὸ ἐν γὰρ φ.
—	p.40.	—	αὐτῷ, Cod. αὐτῷ.
—	- XII, 8.	—	φάναι, Cod. φᾶναι.
—	p.40.	—	ἀλλ' ἴσως, C. ἀλλὰ ἴσως.
— b.	—	—	ὀξέως καὶ βαρέως, C. ὀξέως καὶ βαρέως.
—	—	—	ὑστερον ὁμολογησ. C. ὁμολ. ὑστερ.
—	- XII, 9.	p.196.	ἡ ἁρμονία omiss.
—	p.40.	—	γε omiss. ὀξέως κ. βαρέως, ut supr.
—	—	—	διαφέρωνται, C. διαφέρονται.
—	—	—	ταχέως καὶ βραδέως, C. τα- χέως καὶ βραδέως.
— c.	—	—	ἀλλήλοις, C. ἀλλήλων.

Symposion.

Ed. Steph.	Wolf.	Bip.	Cod. Mscr.
p. 189. b.	- XIII, 7.	p. 44.	p. 200. περὶ τῶν μελλόντων ἐξηγή- σεσθαι Cod. omitt.
p. 194. b.	- XVII, 5.	p. 56.	p. 211. Cod. post ἀγνοεῖν habet τὸ, reliquis neglectis.

Phaedrus.

Edit. Steph.	Heind.	Cod. Mscr.
p. 227. b.	- - -	p. 189. τί δέ; Cod. τί δαί; ποιήσασθαι τὸ τεῖν, Cod. ποιήσεσθαι τὸ σὴν.
p. 237. a.	- - -	p. 219. εἴτε δι' ὧδῆς — ἐπανυμῶν Cod. omittit.
p. 240. b.	- - -	p. 230. λόγος τέρεπειν, Cod. inserit ρησι.
p. 241. a.	- - -	p. 236. μεσημβρία ἴσταται, Cod. ad- dit ἡ καλουμένη σταθερά.
p. 264. a.	- - -	p. 507. ὁ ἐραστής, Cod. τις.
p. 267. a.	- - -	p. 316. Γοργίαν τε, Cod. γ. δέ.
p. 275. b.	- - -	p. 342. ἐθέλης, Cod. ἐθέλους. ποιούς, Cod. ποιείς.

Alcibiades Imus.

Ed. Steph.	Bip.	Cod. Mscr.
p. 104. e.	- - -	p. 7. οἰόμενον, Cod. οἰόμενος.
p. 105. e.	- - -	p. 9. οὔτε ante ἄλλος omiss. et παραδοῦναι τὴν δύναμιν ἣς ἐπιθυμεῖς om.
p. 127. d.	- - -	p. 54. ἦν ἂν, Cod. ἂν ἦν. αἰσθάνεσθαι, Cod. αἰσθέ- σθαι.

Charmides.

Cod. Χαρμίδης ἡ περὶ σωφρο-
σύνης.

Ed. Steph.

Heind.

Cod. Mscr.

p. 158. b. - - -

p. 70.

εἰ δὲ δὴ, Cod. δὴ omitt.

καὶ πρὸς — ἱκανῶς inclus.
omissa.

ἣν δ' ἐγὼ — Χαρμίδη omissa.

Laches.

Cod. Λάχης ἡ περὶ ἀνδρείας.

Ed. Steph.

Bip.

Cod. Mscr.

p. 187. b. - - -

p. 178.

οὐ ἐν τῷ Καρὶ, Cod. οὐκ ἐν
τῷ καρδί.

ὑμῖν, Cod. ἡμῖν.

κινδυνεύεται, Cod. κινδυ-
νέυηται.τὲ καὶ ἐν τοῖς τῶν φίλων
παισὶ omissa.

ὑμῖν συμβαίνει, Cod. ἡμῖν σ.

ἡ κεραμία, Cod. ἡ περαμεία.

Lysis.

Ed. Steph.

Heind.

Cod. Mscr.

p. 205. c. - - -

p. 9.

ταῦτα ποιεῖ τε καὶ λέγει —
ἄδουσι compendio pro-
fert: ταῦτα δαίρει ἄπερ
αἱ γραῖαι ἄδουσι.

p. 222. b. - - -

p. 49.

ὁ δὲ Ἰπποδάμης, Cod. ὁ δὲ
ἐραστής.

χρώματα, Cod. χρήματα.

Euthydemus.

Ed. Steph.

Heindf.

Cod. Mscr.

p. 272. b. - - -

p. 304.

αὐτὰ γὰρ τούτω omissa.

ἥς ἐγωγε ἐπιθυμῶ omissa.

Euthydemus.

Ed. Steph.	Heind.	Cod. Mscr.
p. 285. c. - - -	p. 345.	Διονυσόδωρον Cod. om.
p. 297. c. - - -	p. 585.	ἀποτμηθείη τοῦ λόγου, Cod. τοῦ λόγου τις ἀποτέμῃ. ἐτέρω τινί, Cod. τινὶ ἐτέρῳ. δοκεῖν, Cod. δοκεῖς. καταπεπλευκότι, Cod. κα- ταπεφευγότι. ἐκ τοῦ Cod. omitt.
- d. - - -	p. 386.	ὁ δὲ αὐτῷ, Cod. ὁ δ' αὐτῷ.
p. 304. b. - - -	p. 410.	τὸ γὰρ σπάνιον κ. τ. λ. Cod. sic: τὸ γὰρ σπάνιον ἔφη πίνδαρος τίμιον.

Protagoras.

Ed. Steph.	Heind.	Cod. Mscr.
p. 329. a. - - -	p. 533.	σμικρὸν ἐπερ. . . Cod. μι- κρὸν ἐπερ. . . ἐπιλάβηται τις, Cod. ἐπιλά- βη τις.
p. 338. a. - - -	p. 562.	τοῖς λόγοις, C. τοῖς συλλόγοις. ἵνα μεγαλοπρεπέστερα — φαίνωνται omiffa. οὐρία, Cod. οὐρία. γῆν, Cod. τὴν γῆν.

Mēnon.

Ed. Steph.	Bipont.	Cod. Mscr.
p. 72. a. - - -	p. 331.	ὡς Μένων omiffa ante εἰ- μίαν κ. τ. λ. παρὰ σοι, Cod. παρὰ τοῖ.

Hippias major.

Edit. Steph.	Heindf.	Cod. Mscr.
p. 293. a. - - -	p. 154.	βάλλ' ἐς Μακαρίαν. Schol.

Hippias major.

Cod. Mscr.

Ἡρακλείους θυγάτηρ μα-
καρία, ἣ κατὰ τὴν εὐρυ-
σθέως ἐπὶ ἀθηναίς στρα-
τείαν αὐτοκείμενος ἑαυ-
τὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως εἰς
σφαγὴν ἐπέδωκεν. οἱ οὖν
Ἀθηναῖοι κατὰ τιμὴν τῆς
παιδος βάλλοντες αὐτὴν
ἄνθεσι καὶ στεφάνοις πα-
ρεκελεύοντο καὶ τοῖς ἄλ-
λοις βάλλ' ἐς μακαρίαν.
τάττεται τοίνυν εἰς παροι-
μίαν ἐπὶ τῶν προθυμου-
μένων τι ποιῆν.

(Ruhnck. ad Tim. p. 59.
et Scholl. Platt. p. 154.
quibus ex nostris post
προθυμουμένων τι adde
ποιεῖν. cf. etiam Photii
Lex. Gr. p. 178.)

Ion.

Ed. Steph.

Bipont.

Cod. Mscr.

p. 532.b.

p. 183.

ὅτι ὅταν, Cod. ὅτι om.
διαλέγεται, Cod. διαλέγεται.
ἀδυνατῶ — λόγον ἄξιον om.
ἀλλ' ἀτεχνῶς, Cod. καὶ ἀτε-
χνῶς.

p. 536.b.

p. 191.

καὶ ἐπειδὰν, Cod. ἐπειδὰν.
ὃ, τι λέγης, Cod. ὅτι λέγεις.
τούτου τοῦ ποιητοῦ, Cod.
τοῦ ὁμήρου.

ὃ, τι λέγης, Cod. ὅτι λέγεις.
οὐδ' ἐπιστήμη, Cod. οὐδὲ
ἐπιστήμη.

περὶ ὁμήρου λέγεις ἢ λέγεις.

— c. — — —

Ion.

Cod. Mscr.

Cod. λέγεις ἃ λέγεις περὶ
τούτου.

κατακοιμή, Cod. κατοχή.

κατέχονται, C. κατέχεται.

Reipublicae lib. Πδus.

Ed. Steph.

Ast.

Cod. Mscr.

p. 359. - - - p. 37. c. 3. Incipit Codex a voce γέ-
νοιτο, ὅταν ποτέ φασιν
κ. τ. λ.

Γύγη, Cod. γύγου.

μυθολογοῦσι, θαυμαστά, C.

μυθολογοῦσι θαυμαστά,

κ. τ. λ.

φέρειν omiss.

ἐυλόγον, Cod. συλλόγον.

περιαγαγόντα, C. περὶ ἀγ. . .

ἐς τὸ ἔσω, Cod. εἰς τὸ εἶσω.

αὐτῷ οὕτω, Cod. αὐτῷ οὐ-
τῷ καὶ οὕτω.

μὲν ἔσω, Cod. μὲν εἶσω.

ἀγγέλων γενέσθαι, Cod. in-
serit ἐνα eadem m.*Scholia: Ad Gorgiam p. 60. ed. Heind. (cf. excerpt.
cod. Darmst. ad Plotin. de Pulcr. p. 470.)*

ἡ πολιτικὴ

ἡ περὶ σῶμα θεραπεία

νομοθετικὴ

δικαστικὴ

γυμναστικὴ

ιατρικὴ

εἰδωλον ταύτης

ταύτης δὲ

ἥς εἰδωλον

ἥς εἰδωλον

σοφιστικὴ

ἡ ῥητορικὴ.

ἡ κομμωτικὴ

ἡ ὀψοποιικὴ.

*Ad Theaetet. p. 145. d.
Steph. p. 285. Heind.*δεῖ κλειτῶν ἐν Θεαιτήτῳ τὸ
ἐργασίαν ἀντὶ τοῦ ἔγραψα
ἀκρίβαντι οἶον.*Ad eundem et Politicum.*καὶ προσήσεις τῶν παλαιῶν
ἐπὶ μὲν τῶν ἐωθινῶν, χαῖρε,
ἐπὶ δὲ ἐσπέρας ὑγίαινε: κενή

Meletem. I.

I

μακαρία ἢ μέχρ' ἑλπίδων εὐ-
 δαιμονία: οὐ μὴν πῶ ἡμεν
 ἀπειρογασμένοι τόδε: ἐπιτυ-
 χῶς εἶπον: αἰτίας ἀπολομέ-
 νης, αὐτὸς ἐπὶ σαυτοῦ διεξ-
 ελθε. ἰστᾶναι παρὰ πλάτωνι
 τὸ χοῦσθαι τρυάνη: λαγγά-
 νω δίκην τῷ δεῖνι ἀντὶ τοῦ
 προβάλλομαι ἀδικοῦντι με:

Schol. ad Timaeum p. 84.

b. Steph. 418. Bip. (cf.

Schol. Ruhnck. p. 209.)

σφακέλος σφυγμός καὶ παλ-
 μός. ἢ σήψις ὀστέων. καὶ ὁ
 μέσος τῆς χειρὸς δάκτυλος.
 καὶ σφακελισμός παραπληξία
 ἢ τοῦ ἐγκεφάλου σήψις. φά-
 κελος δὲ τὸ φορτίον καὶ τὸ τῆς
 κεφαλῆς φόρημα.

Schol. ad Cratylum p. 396. Steph. p. 48. Heindf.
 [Ἀποδιοπομπεῖσθαι] τὸ ἀποκαθαίρεσθαι καὶ ἀποπέμπεσθαι
 ἀπὸ τοῦ θίου: θίον δὲ λέγεται τὸ δέρμα τοῦ θνυμένου ἱε-
 ρείου τοῦ Διὸς, ἐν ᾧ ἰστάμενοι ἐκαθαίροντο: — (Haec flu-
 xerunt ex Phrymichi προπαρ. σοφιστ. quam excerpserit
 Ruhnken. ad Tim. p. 40. cf. Scholl. Platonn. p. 14.
 Ruhnck. et p. 233.)

Adjiciam binas grammaticas observationes ex
Procli commentar. mscr. in Cratyl. ex cod. Augustan.:

- 1) ad p. 402. p. 167. Heindf.: τοῦτο μὲν — κομψόν.]
 ὅτι παρὰ Πλάτωνι τὸ κομψόν δύο σημαίνει: τότε
 κομψόν καὶ οἰκεῖον· καὶ πάλιν τὸ πιθανόν καὶ ἀπατη-
 λόν. τὸ δὲ κεκομψευμένον τὸ μεμηχανομένον.
- 2) ad p. 403. p. 70. Heindf.: ὁ Ἰδης — τέλος σο-
 φιστής.] "Οτι οἶδεν ὁ Πλάτων τὸ ὄνομα τὸν σοφί-
 στήν ἐπὶ σεμνῇ τάττειν πράγματι· τὸν γὰρ πρὸς
 ἑαυτὸν τὰ ἄλλα δυνάμενον ἐπιστρέφειν οὕτως καλεῖ.
 οἷον τὸν δια, τὸν ἄδην, τὸν ἔρωτα. (Neque vero
 hunc locum respexit Julianus imperator Orat. IV.
 p. 136. Spanh. uti in Lectt. Platonn. ad calc. Plo-
 tini de Pulcr. scripsi p. 484., sed potius illum al-
 terum in Phaedone p. 40. ed. Wyttenb. ubi Ἰδης
 dicitur ἀγαθὸς καὶ φρόνιμος θεός.)

**Lipsiae sumtibus Librariae Hahnianae nuper
prodierunt:**

Fr. Vigeri de praecipuis graecae dictionis idiotismis liber. Cum animadversionibus Henr. Hoogeveeni, Jo. Car. Zeunii et God. Hermannii. Editio secunda auctior et emendatior. 8 maj. 1813. 3 Rthlr.

Celeberrimus editor animadversiones priori editioni additas in hac iterata non solum maximam partem retractavit, sed etiam multis novis auxit. Accessit notarum Appendix, quae complectitur partim res maxime memorabiles excerptas e libellis Hermannii aliquot academicis argumenti grammatici, qui cum Universitati litterarum Lipsicae scripti essent, in paucorum apud externos manus venerunt, partim alia non pauca, inprimis Syntaxin Graecam in universum spectantia, quae tirones egregie docebunt, a doctoribus diligenter expenduntur.

Xenophontis quae exstant, ex librorum scriptorum fide et virorum doctorum coniecturis recensuit et interpretatus est Jo. Gottlob Schneider. VI Tomi. 8 maj. 1815.

Praestantissimus Schneiderus cum Opuscula Politica, Equestris et Venatica nunc ediderit, absoluta est Schneideriana Xenophonteorum librorum editio. Quae ut pro integra Xenophontis editione haberi emique posset, curatum est etiam novis titulis, tomos indicantibus, excudendis. In his tomis Opuscula illa sextum eumque postremum efficiunt.

Virgillii, Publ. Maronis, Opera in tironum gratiam perpetua adnotatione novis curis illustrata a Chr. Gottl. Heynio. Editio quarta emendatior et locupletior. 2 Voll. 8 maj. 1816. 4 Rthlr.

Novae huius editionis, scholarum usibus dicatae, curam suscepit Wunderlichius, Professor Academiae Gottingensis, idque ipsius Heynii, cum adhuc in vivis esset, consilio et auctoritate. Quae ut emendatior et locupletior prodiret, partim usus est schedis Heynianis, partim sua adiunxit.

Horatii Flacci Opera. Recensuit et illustravit Fr. Gottl. Doering. Tomus I. Editio secunda auctior et emendatior. 8 maj. 1815. 1 Rthlr. 12 gr.

~~Auctam emendatamque hanc editionem~~ vere dici, comparatio eius cum priore facile docebit. Gratum addimus doctorebus scholarum nuntium, celeberrimum editorem nunc in eo esse, ut alterum volumen publici iuris mox faciat.

Excerpta Liviana vel Chrestomathia Liviana, in usum scholarum, castigatus repetita a C. L. Bauero. Editio tertia, emendator. 8 min. 1813. 1 Rthlr.

Clarissimus Bauerus, Rector Scholae Hirschbergensis longe mericissimus, usibus iuventutis scholasticae mire consuluit, cum haec e principe historicorum Romanorum excerpta scientissime curaret. Integrum enim Livii corpus et carius venditur, quam ut pauperiores discipuli facile emere possint, et multa tenet parum accommodata illi aetati. Ceterum insignem esse utilitatem huius Chrestomathiae Livianae, etiam hinc apparet, quod duae deinceps editiones cupide emtae sunt. Tertia haec nova rursus excellit tum pretii vilitate tum magna impressionis cura, qua cautum fuit a mendis typographicis.

Selectae e profanis scriptoribus Historiae, quibus adiuncta sunt varia honeste vivendi praecepta. Denuo recognovit atque edidit G. H. Schaefer. 8 maj. 1813. 16 gr.

Curavit novam hanc editionem libri usibus scholasticis accommodatissimi G. H. Schaeferus, Professor Lipsiensis. Is primum typhothetae errores in superiori editione magno numero obvios diligenter correxit. Deinde laborem subiit lectoribus perquam utilem plerosque locos in ipsis scriptoribus, unde hausti sunt, excutiendi. Quo in negotio usus est illorum editionibus novissimis maximeque probatis. Itaque speramus fore, ut liber, quo tot iam per annos scholarum magistri summo cum emolumento uti sunt, porro puerorum et ingeniis excolendis et moribus formandis insignem utilitatem praestet.

Eiusdem Librariae sumtibus prodierunt:

Aristophanis Nubes cum Scholiis, recens. et adnotat. Jo. Aug. Ernesti suasque addidit God. Hermannus. 8 maj. 1799.

1 Rthlr. 12 gr.

Aristotelis de animalibus historiae libri X. Graeco et Latine.

Textum recensuit, J. C. Scaligeri versionem diligenter recognovit, commentarium amplissimum indicesque locupletissimos adiecit Jo. Gottl. Schneider, Saxo. IV Tomi. 8 maj. 1811.

16 Rthlr.

Knight, Rich. Payne, Eq., Prolegomena ad Homerum sive de carminum Homericorum origine, auctore et aetate itemque de priscae linguae progressu et praecoci maturitate, ed. Dr. Fr. Ern. Ruhkopf. 8 maj. 1816.

18 gr.

MELETEMATA
E
DISCIPLINA ANTIQUITATIS.

OPERA
FRIDERICI CREUZERI
THEOLOG. AC PHILOSOPH. DOCTORIS ET LITERARUM
GRAECAKUM LATINARUMQUE IN ACADEMIA
HEIDELBERGENSI PROFESSORIS.

PARS ALTERA.
COMMENTATIONES
ET
COMMENTARIII
IN
SCRIPTORES GRAECOS.

LIPSIAE
IN BIBLIOPOLIO HAHNIANO
MDCCCXVII.

*Censura in Ephemerid. Literar. Lipsient. 1818. Febr.
p. 561. 599.*

Donum Creuzeri, praepositi carissimi.

G. J. Becker

Heidelbergae VIII. a. Kal. Jan. MDCCCXVII.

A r g u m e n t u m.

- I. *De Corinna et Erinna poëtriis* commentatus est Fridericus Theophilus *Welckerus*, Liter. Graeco. et Latinn. in Academia Gottingensi Professor. p. 2

Adjectum est *Melinnus*, vulgo *Erinnae Lesbias*, carmen in *Romam*. 28

- II. *Lectionum Plutarchearum Specimen* scripsit Dr. G.

H. *Moser*, Gymnas. Ulm. Professor, 50

Ad calcem additur varietas lectionis ex codd. mss. Palatinis, atque ex editione Adam. Corayi, cum aliquot hujus scholiis. 63

IV

III. *Variae lectiones et observationes in Aristotelis Ethicorum ad Nicomachum librum I. scripsit Carolus*

Zell Gymnasii Rastadini Professor.

p. 71

(Inest varietas lectionis e codice Vratislaviensi
enotata.)

I.
DE
ERINNA ET CORINNA

POETRIIS
COMMENTATUS EST
FRIDERICUS THEOPHILUS WELCKERUS.

ADJECTUM EST
MELINNUS,
VULGO ERINNAE LESBIAE,
CARMEN IN ROMAM.

Erinna,

Sapphus familiaris.

Suidas T. II. p. 75. Ἡριννα· ¹⁾ Τεῖα, ἡ Λεσβία. ὡς δὲ ἄλλοι, Τηλία. Τῆλος δὲ ἐστὶ νησιδίων ἐγγὺς Κυλίου. τινὲς δὲ καὶ Ῥοδίαν αὐτὴν ἐδόξασαν. ²⁾ ἦν δὲ

- 1) „Reiskius in *Anthol. Cephal.* p. 213. censet, nomen *Herinna* debuisse potius efferri: ut enim a *Philon*, *Philinam*; sic ab *Heron* masculino fieri femininum *Herinna*. (Minime: quum in spiritu ponendo retrahendoque non sibi constet lingua vetusta.) — Nomen vero illius frequentius obnoxium fuit confusio et stupori librariorum. Sic apud *Propert.* II. 2. 32. p. 226. *Burmmanus* II. cum *Volscio* aliisque restituit:

Carminaque Erinnes non putat aequa suis,

ubi permultae in libris scriptis miraeque aberrationes (ut *que lirines*, *quae Lyrines*, *Lirinos*, *liricis*, *Lyrnes*; in quibusdam a *Broukhusio* collatis est *quae quivis*) atque viro-
rum doctorum hariolationes in scribendo illo nomine a *Burmanno* profervunt. A *Scaligero* autem in multas venit editiones lectio: *Carminaque aequaevis* etc. quam *F. G. Barthius* (ut et *Broukhusius* merito reprehensus eo nomine a *Burmanno*) in sua editione retinuit atque explicare sustinuit.“ **HARLES.** *Erinnes* legerunt etiam *Aldus* in utraque editione, *Muretus*, *Ursinus*, *Gyraldus*, *Harduinus*, *Gronovius*, *Hemsterhusius* in nota lectu dignissima apud *Burmannum*, multique alii, inter quos et novissimus editor *C. Lachmannus*; atque ita exaratum est etiam claris litteris in pluribus *Codd. Mss.*

- 2) *Stephan. Byz.* V. Τῆνος· Νῆσος Κυκλάς, ἀπὸ οἰκιστοῦ Τῆνον (MS. Τῆλλον) — (ἐστὶ καὶ πόλις Λακωνική, μία τῶν ἐκατόν, Τῆνος λεγομένη.) ὁ πολίτης Τήνιος, καὶ τὸ Θηλυκὸν Τηλία· ἀφ' ἧς (ne de urbe Laconica acciperes, uti fecerunt *Wolfius* et quidam alii, uncinos apposui.) καὶ Ἡριννα Τηλία ποιήτρια. Insula *Tenus* prope *Delum* sita,

ἑποποιός. ἔγραψεν Ἡλικάτην.³⁾ ποίημα δὲ ἔστιν Αἰο-

teste *Schol. Apoll. Rhod. I.* 1300. 1304. cf. *Strab. X.* p. 487. *Clem. Alex. Adm. ad gent.* p. 18. *Plin. H. N. IV.* 18. 22. Berkelius citat *Tzetz. ad Lycophr.* p. 66. *Eustath. ad Dionys.* p. 76. et numisma apud *Tristanum T. II.* p. 411. cum epigraphe *τηνιῶν. Telum* propter Cnidiam sitam memorat *Strabo* p. 488. Nec ommissa est a Stephano. Nummum ejus litteris *τηλ* insignitum invenire est apud *Eckhel. D. N. T. II.* p. 606. Discrepantia scriptorum orta ex litterarum *ν* et *λ* et in dialectis cognatione ac frequenti permutatione et in libris confusione laud minus crebra. Suidae fidem adferre videtur, quod Rhodo aliqui, quae est vicina Teli insula, ortam perhibuerunt Erinnam. Sed a Stephani parte stat Epigramma mox citandum. Quod *Τελ* eadem dicta est, falsae lectionitribuendum videtur, in quam incidisset Grammaticus aliquis, fortasse in Epigrammate vetusto. Lesbium autem migrasse Erinnam, praeter Sapphonis in qua versata est familiaritatem, indicio est Epigramma, cujus in *Cod. Palat.* p. 319. nr. 710. (*Anal. T. I.* p. 58. 2.) titulus est *Ἡρίνης Μυοληναίας*, quibus verbis in Agathiae collectione adjecta sunt haec: *σις Βανκίδᾳ Μυοληναίᾳ Ἡρίνης συνεταίριδα.* In ultimo hujus Epigrammatis disticho Jacobsius in nova Editione cum Heringa et Pauwio legit *Τηνία*, pro *την*, quod dat *Cod. Palat.* Jensus habet *την*. Sensus Pauwius bene indicavit in apographi sui margine: „Dic, quod Tenia sim, ut sciant quoque Epicedium, quod hic conspiciunt, positum mihi esse ab amica Erinna, quae originem ducit ex eadem insula Teno.“ Igitur nostro qualicunque judicio Erinna ortu fuit vel 'Tenia vel Telia, commoratione Lesbica; nec plures ejusdem nominis poëtrias confudisse Suidam suspicandi ratio sufficit. Quod Jacobsius inprimis concedere mihi velim, qui in *Catal. poet. epigr. (Anthol. T. XIII. p. 390.)* dicit: „Plures fuisse ejusdem nominis poëtrias admodum verosimile est vel ex iis, quae Suidas tradit.“

- 3) In *Colum*, ut mihi videtur, vel omnino in Erinnae carmina, scriptum est Epigramma *Asclepiadis*, incertum an ejus, qui vixit Cleopatrae et Berenices temporibus, *Cod. Palat.* p. 209. (*Anal. T. I.* p. 218. 35.)

‘Ο γλυκὺς Ἡρίνης οὗτος πόνος, οὐχὶ πολὺς μὲν,
ὥς ἂν παρθενικῶς ἐννεακαιδεκέτης,
ἀλλ’ ἐτέρων πολλῶν θνατωτέρος· εἰ δ’ Αἶδας μοῖ
μὴ ταχὺς ἦλθε, τίς ἂν ταλῖνον ἐσχ’ ὄνομα;

Hinc expressum, monente Jacobsio, *Ep. Antipatrī Sardonii* 47. et in *Ep. ἀδισπ.* 523. vs. 3. et 4. Illud est in *Cod. Palat.* p. 326. (*Anal. T. II.* p. 19. 47.)

ἡμῇ καὶ Ἀσπίδι θαλέετο, ἐπὶ τ', ἐποίησε δὲ καὶ

Παυροεπὴς "Ἡριννα, καὶ οὐ πολὺ μῦθος αἰοδαῖς·
 ἀλλ' ἔλαχεν Μούσας τοῦτο τὸ βαιὸν ἔπος.
 τοιγάροι μνήμης οἷα ἡμβροτεν, οὐδὲ μαλαίνης
 Νυκτὸς ὑπὸ σκιερῇ κωλύεται πτέρυνι·
 αἱ δ' ἀναρίθμητοι νεαρῶν σωρηδὸν αἰδῶν
 μυριάδες λήθη, ξεῖνε, μαραινόμεθα.
 λαΐτερος κύνων μικρὸς θρόος, ἥε κολοίων
 κρωγμὸς ἐν εἰαριναῖς κιδνάμενος νεφέλαις,

Alterum epigramma, (Cod. Pal. p. 387. Anal. T. III. p. 261.) Suidam ante oculos habuisse observavit commentator praestantissimus, et probat quodammodo Eustathii allegatio.

Δίαβιον 'Ἡρίνης τόδε κηρίον· εἰ δὲ τι μικρόν,
 ἀλλ' ὅλον ἐκ Μουσίων κιννάμενον μέλιτι.
 οἱ δὲ τριηκόσιοι ταύτης στίχοι ἴσοι Ὀμηρῷ,
 τῆς καὶ παρθενικῆς ἐννεακαιδεκέτευς,
 ἥ καὶ ἐπ' ἡλακᾶτη μητρὸς φόβῳ, ἥ καὶ ἐφ' ἰσθμῷ
 ἐστήκει, Μουσίων λατρεῖς ἐφαπτομένη.
 Σαπφῶ δ' 'Ἡρίνης ὅσον μελέεσσιν ἀμείνων,
 'Ἡριννα Σαπφούς τόσον ἐν ἑξαμέτροις.

„Erinna, dum, matri morem gerens, vel ad colum vel ad telam stabat, tamen Musis, quarum antistes erat, operabatur. Fortasse Erinnæ *ἡλακᾶτη* nomen traxit inde, quod a puella colum versante concinnatum erat.“ JACOBS. Nisi malimus conjectare, puellam in carmine isto lepide et jucunde conquestam esse de matre ad telam et colum invitam compellente filiam, quæ Musarum amore teneretur et Minervæ artes in odio haberet; indeque nomen non a poetria sed a lectoribus carmini inditum. Ducere huc videntur verba *μητρὸς φόβῳ* et Christodori (v. Not. 5.) *οὐ μίτον ἀμφαφύωσα πολὺ πλοκόν*.

Antiphanes, Cod. Palat. p. 55a (Anal. T. II. p. 205. 5.) in Grammaticos acerrime invehitur, qui magna ingenia calumniantur, mediocria ad coelum effertentes,

τῶν μεγάλων κηλίδες, ἐπ' 'Ἡρίνην δὲ κομῶντες,

Ubi Jacobsius: „Non omnes inter antiquos Criticos idem sensisse, (ac Ep. praecedens) hoc loco apparet. Et profecto Erinnam ob paucos versiculos Homero aequare vel etiam antepone, ridiculum.“ Atqui ille nil nisi vel Homero futuros fuisse dignos voluerat paucos istos versiculos. Cum Homero autem Erinna in alio etiam, ni fallimur, epigrammate copulata erat, cujus reperio vestigia apud Eustath. in Od. IV. p. 1498. 37. *Ἐγίνοντο γὰρ ὥσπερ ὄντιοι καὶ ἐλάφριοι, οὕτω καὶ νέβριοι αὐλοῖ. ὥς δ' ἄλλοι καὶ ἐν τῷ*.

Ἐπιγράμματα. 4) τελευταῖα δὲ παρθένος ἐννεακαίδεκάτης. 5)

Νεβρείων ὅσον σάλπιγξ ὑπερίαχον αὐλῶν,
καὶ ἐξῆς. ἐν ᾗ τοιοῦτός ἐστιν ὁ ναῦς· ὅσον ἡ σάλπιγξ ὑπερφω-
νεῖ τοὺς νεβρείους αὐλοὺς, τοσοῦτον καὶ ἡ ἐμμίλεια τῆςδε τῆς
ποιήσεως οἷον τῆς καθ' Ὁμηρον ἢ Ἡρῖνναν τῇ τοῦ δεῖ-
νος. Idem initium est Epigrammatis Antipatri Sidonii in
Pindarum, *Anal.* T. II. p. 19. 48.; sed id, quod Eusta-
thius interpretatur, non de Pindaro loquebatur, sed de
Homero, ut videtur, et Erinna.

- 4) *Meleager* in prooemio vs. 12. coronae suae epigramma-
tum innectit

καὶ γλυκὴν Ἡρῖννης παρθενόχρωτα κροῖον.

In παρθενόχρωτα dilogia est, ut animadvertit Jacobsius.
Παρθένια enim dicuntur μύρτα ab *Aristoph.* *Av.* 1099., i.
e. delicatulae. Simul poeta respexit ad Erinnae virginita-
tem. Tria ejus epigrammata adhuc leguntur in *Anal.* T.
I. p. 58., quorum primum in *Cod. Pal.* p. 206. nr. 352.,
secundum p. 319. nr. 710., tertium ibid. nr. 712. Ea Ja-
cobsius observat, *Anthol.* T. XIII. p. 890., non ejusdem
videri ingenii; primum quidem priscam spirare simplici-
tatem, quae in duobus reliquis desideretur. Praeterea ni-
tidum ejus epigramma servavit *Athenaeus* VII. p. 283. D.
quod editores ante Schweighauserum Corinnae tribue-
runt. Fragmenta supersunt nulla.

- 5) Cf. Not. 3. Ep. primum et tertium. Praematuram poe-
triae mortem plangit Epigr. *Cod. Palat.* p. 209. inscriptum
Λεωνίδου, οἱ δὲ Μελισσάρχου, quorum ille Pynhi regis
Epiri aetate vixit, (*Anal.* T. I. p. 241. 81.)

Παρθενικὴν νεαοῖδον ἐν ὕμνοπόλοις μέλισσαν
Ἡρῖνναν, Μουσῶν ἄνδρα δρεπτομένην,
Ἄιδας εἰς ὕμναιον ἀνάρπασεν· ἥ ῥα τόδ' ἔμφρων
εἶπ' ἐτύμως ἅ παῖς· Βάσσανος ἑσθ', Ἄϊδα.

„Quod Erinnae μέλισσαν vocat, id imitatus est auctor Ep.
inter ἀδίσκ. 54. et Christodorus in Ecphr.“ JACOBS.
Illud est in *Cod. Pal.* p. 209. (*Anal.* T. III. p. 261.) et in
Planudea inque *Cod. Jani* Lascaris Asclepiadae adscribi-
tur. Jacobsio iudice, Antipatri Sidonii ingenium refert.

Ἄρτι λοχευομένην σε μελισσοτόκων ἔαρ ὕμνων,
ἄρτι δὲ κενεῖω φθεγγομένην στόματι,
ἤλασεν εἰς Ἀχέροντα διὰ πλατὺ νῦμα καμόντων
Μοῖρα, λινολώστου δεσπότης ἡλακώτας·
σὸς δ' ἐπίων, Ἡρῖννα, καλὸς πόνος οὐ σε γεγωνεῖ
φθιάθει, ἔχειν δὲ χορὰς ἄμμιγα Πιερίων.

οὐ δὲ στίχοι αὐτῆς ἐκρίθησαν ἰσοῖ τοῖς Ὀμήρου. ἦν δὲ
ἰταίρα Σαπφούς καὶ ἰσάχρονος. 6)

Cum vs. 2. cf. Not. 3. *Antip. Ep. vs. 7.* — Vs. 4, allu-
dit ad Erinnae *Ἠλανάτην*. *Christodorus v. 108.*:

*Παρθινὴ δ' Ἡρῖνα λιγύθροος ἔζιτο κόρη,
οὐ μ' ἴον ἀμφαφύσσα πολὺπλοκον, ἀλλ' ἐνὶ στήθῳ
Περικλῆς θαλάμῳ γαλακτοῦ ἀποσταλδύουσα μέλεισσι.*

*Sedentis Erinnae statua admonet Tatiani ad Graec. Cap. 51.
p. 113. Worth. "Ἡρῖναν τὴν Ἀσάβιαν Ναυκίδος (ἐχάκοντο γή-
σεν). Naucydes teste Plinio XXXIV. 8. floruit Ol. XCV.*

- 6) Ultima quin pariter ut priora ex vetustis poetarum reli-
quiis hausta sint, ratio non adest addubitandi. Ex hac
vero Erinna cum Sapphone, poetria prae ceteris omnibus
clara, amicitia explicari poterit, quod plurimi Lesbiam
illam maluerint dicere quam Teliam sive Teniam. Mirum
est acumen *Reiskii* l. supra c. e nomine depravato de Erin-
nae aetate opinionem natam suspicantis. „Potuisse enim
plures esse Erinnas opinatur, ideoque circa patriam Erin-
nae auctores discrepare: potuisse tamen ex vitiosa lectione
nasci opinionem, Erinnam Sapphus aequalem et familia-
rem fuisse. A *Maximo* quidem *Tyrio* Sapphus familia-
rem adpellari *Γυρίην*, ab *Ovidio* autem *Pyrinonem*, fa-
cili literarum confusione. Enimvero apud *Ovid. Her. XV.*
15, pro antiqua lectione:

Nec mihi Pyrino subeunt Mnaisve puellas

ex Ed. Ald. (et Hervag.) Heinsius ac Burmannus (item
nunc Lennepius, sed vereor equidem ne injuria, quum
subeunt in suspicionem venire non possit) reposuerunt:

Nec me Pyrrhiades Methymniadesve puellae.

*Ibid. ad vs. 17. Nic. Heinsius in loco Max. Tyrii XXIV. 9.
p. 297. Ed. Dav. II. loco Γυρίνα, quod servavit Davisius,
sine ulla offensione notave, scribendum docet "Ἡρῖνα,
(probante Burmanno ad Propert. p. 227.) idemque a suspi-
cione haud alienus est, duas fuisse Erinnas, alteram Sap-
phus familiarem, alteram, quam Ol. CVI, claruisse Eu-
sebius in *Chronica* contendit. HARLES. Opinionem
ultimo loco propositam probat et Jacobsius in *Catal. poe-
tarum epigrammaticorum.**

Si teneamus, ut debemus, Erinnam Sapphus fuisse
aequalem, Epigramma a *Plinio H. N. XXXIV. 8. 3. (19.
3.)* memoratum vel suppositum ei, vel ab alia Erinna ju-
niore profectum esse debet. *Myronem*, inquit *Plinius*—
fecisse et cicadae monumentum ac locustae carminibus suis
Erinna significat. Atqui *Myro*, quem *Plinius Ol.*
LXXXVII., Heynius (Artium inter Gr. temp. in Opusc.

Eustath. ad *Il.* p. 526. fin. 7) Ἰστίαν δὲ ὡς ἡ
ἰηθεῖσα Ἡρῖνα Λεσβία μὲν ἦν, ἡ Ροδία, ἡ Τεία, ἡ

Acad. Vol. V, p. 371.) circa Ol. LXXIV. floruisse conten-
dit, cujus vaccam admodum senex Anacreon duobus Epi-
grammatis, in Cod. saltem Palat. ipsi tributis, celebravit,
ad illam certe aetatem retrudi nequit. Cf. *Boettig. Vorles.*
über die Archæol. p. 129. Minor tamen error est Plinii,
cui nomen subditicium fraudem fecerat, (nisi serio-
rem poëtriam ignobilem a vetere eaque clarissima discernere
oblitus sit dicendus) quam eorum, qui eum reprehende-
runt. Etenim quum inter Anytes epigrammata unum sit,
(*Cod. Pal.* p. 239. *Anal.* T. I. p. 200. 14.) quo poëtriae
Myrus celebratur carmen in mortem cicadae et locustae,
Plinium cum poëtria statuarium confudisse putarunt Fabri-
cius, Olearius, Harduinus, uti et J. C. Wolfius atque
Ursinus*), qui illud Ep. inter Erinnae reliquias recepe-
runt, Brunckius, qui tamen, si Erinna quoque in hoc ar-
gumentum, quod et Argentarius expressit Ep. 29, aliquid
luseris, id deperditum esse, nec statim Anyten suo car-
mine spoliandam monet, C. Fea ad Winckelm. H. A.
IX. 2. not. b. alique. Quasi vero Myro sculptor quid
fecerit, quid non, nos melius possemus definire, quam
Plinius, et quasi Epigramma ejus, quod Brunckius con-
cedit argumenti, perisse possit, illius, quod Plinius
significat, non item. Phidiam minutulis operibus, cica-
da, musca, ape aeneis, inclaruisse in vulgus notum ex
Juliani Epist. 8. Cur, quaeso, talia non fecerit Myro?

Quibus ita positis respui posse videtur chronographo-
rum auctoritas, quam unam noscunt Erinnam, ad Ol.
CVI. ponentium. *Hieronymus* (nam in Graecis Eusebii
haec non leguntur) ad Ol. CVI. 4.: *Erynna poëtria agno-*
scitur. Ubi bene Jos. Scaliger: „Omnino Erinna non con-
gruit huic seculo.“ Id tantum errat, quod Plinium in
Myronis aetate definienda potius quam in Epigrammate
discernendo in vitio esse putat. In sylloge chronologica,
Suidam sequens, ut Olearius et Burmannus, ad Ol. XLII.
eam ponit cum Sapphone junctam. *Syncellus* p. 260. (207.
Ven.) Ἡρῖνα ποιήτρια, ante Dionysium Sicilia expulsum,
qui apud Eusebium est Ol. CVI. 1. Quo tempore, Ari-
stotelis scilicet et Demosthenis aetate, si poëtria florisset
digna, quae in chronica reciperetur, ex aliis scriptoribus

*) Ursini haec sunt verba: „Miror autem M. Varronem
et eum secutum Plinium tam foede lapsos; qui Myroni
artifici, quod de Myro poëtria Erinna dixerat, tribue-
runt.“

Τηλία, ἐν Τήλου νησιῶτος ἐγγίζοντος τῇ Κρίτῃ· ποιή-
τρια δὲ ἦν, καὶ ἔγραψε ποίημα Ἡλακίτην, Αἰολίδι
γλώσση καὶ Δωρίδι, ἐν ἔπεσι τριακοσίοις. ἦν δὲ ἑταῖρα
Σαπφοῦς. καὶ ἐτελεύτησε παρθένος. οἱ δὲ στίχοι αὐτῆς
ἐκρίθησαν ἐνάμιλλοι τοῖς Ὀμήρου. ἀπῆλθε δὲ ἐννεακαι-
δεκέτις. δῆλωσις δὲ τῶν ῥηθέντων καὶ τὸ εἰς αὐτὴν ἐπι-
γράμμα τοῦτο. v. Not. 3.

eam novissemus, quam ex Hieronymo et Syncello. Quare
verba illa, non suo fortasse loco inserta, pro non scriptis
habebimus.

- 7) „Videtur Eustathius vel ex Suida sua descripsisse. vel ex
eodem auctore, ex quo et Suidas sua hausit.“ KUSTER.
Eustathium exscripsit Schol. ad Anthol. I. 67. 14. p. 135.

Corinna Boeotica,

cognomine Myia.

Suidas T. II. p. 350. Ὁ Κόριννα, ¹⁾ Ἀρχελοδώρου καὶ Προκρατίας, Θηβαία, ἢ Ταναγραία, ²⁾ μαθήτρια Μύρ-

1) *Eudocia* p. 270. prima ad verbum descripsit, Ἀρχελοδώρου tantum mutans in Ἀρχελοδώρου. Tum pergit: Ἔστι καὶ ἑτέρα Κόριννα Θεσπία· οἱ δὲ Κορινθίαν· λυρικὴν. ἔγραψε καὶ αὐτὴ νόμους λυρικοῦς.

2) *Eustath.* ad *Il.* II. 825. p. 357. fin. Μυρρίνην διπλὴν ἔχει τοῦ ν κατὰ τὸ Ἥρινα καὶ Κόριννα. (sic et Ἀρπιννα.) Utrumque illud nomen permutarunt librarii *Athen.* VII. p. 283. D. In prolegom. *Tzetzae* ad *Lycophr.* p. 252. Muell., ubi cum Sapphone Corinna inter decem lyricos claros refertur, Codd. Vitebb. dant ἤρινα, κήρινα, unde editori suspicio oritur, num Ἥρινα intelligenda sit. *Phavorinus* tamen, qui alias per totum illum locum Viteb. 3. sequitur, habet Κόριννα, et in veteribus editionibus, teste *Oleario*, legitur *Ecyr rhina* i. e. ἡ Κύρρινα, mendum ex Κόρινα. Nec erat quidem Erinna lyrica poetria eo sensu, quo utebantur Grammatici Graeci. Jungit utramque *Propert.* II. 3. 19. canens, dominam suam non tam pulchra facie se cepisse,

— quantum, *Aeolio* quum tentat carmina plectro,
Par *Aganippeae* ludere docta lyrae,
Et sua cum antiquae committit scripta *Corinnae*
Carminaque *Erinnes* non putat aequa suis.

„Ovidius amicam suam Corinnae nomine celebrat, sed, ut ipse testatur *Trist.* IV. 10. 60., nomine non vero dictam. Cf. *Savaron.* ad *Sidon.* Ep. II. 10. p. 155, et *Carm.* 23. p. 186.“ *FABRIC.* Saepe penacute scribitur *Korinna*. Sed Aeolicum est *Kórinna*, correpto α in ceteris dialectis longo, ut apud *Pindarum* α Πίλλινα, α Αίγινα.

3) *Tanagraea*, utpote quae Tanagrae nata esset et vixisset, quod ex *Pausania* constat; *Thebana*, quia illustrium ho-

τιδος· 4) ἐπωνόμαστο δὲ Μυῖα· 5) λυρικῇ· ἐνίκησε δὲ

minum gloriae particeps est non locus tantum natalis, sed civitas tota sive gens, cui ille adscriptus est. Tanagraecam inscripsit Ursinus. Pindarus, Cynocephalis natus, vulgo Thebanus dicitur. Themist. Or. XXVII. p. 334. Harduin. Καὶ γὰρ δὴ καὶ ἡ Βοιωτία χωρίον μὲν ἀμαθίας εἶναι ἔδωκε· καὶ ἐν τινι οἶμαι Βοιωτίαν ἐκδιδόν, (Pind. Ol. VI. 151. Fragm. Dithyr. IV. p. 69.) εἰς ἀπαιδυστὴν τὸ φύλον ἐπισκώπτοντας· ἀλλ' ὅμως Πίνδαρος καὶ Κόριννα καὶ Ἡσίοδος οὐκ ἐμολύνθησαν τῆς ὕψος. Vellejumi I. 18. Corinnae oblitum reprehendit Ruhnkenius.

- 4) A Myrtide, teste Suida T. III. p. 116., profectus etiam Pindarus; sed idem et Corinnae usus est consilio, cum qua in certamen musicum postea descendisse dicitur. Plutarch. De glor. Athen. p. 347. E. (Cap. 4.) demonstraturus, res verbis magis necessarias et majoris in poësi momenti esse, post quaedam alia argumenta: Ἡ δὲ Κόριννα τὸν Πίνδαρον ὄντα νέον ἔτι καὶ τῇ λογιότητι σεβασῶς χροόμενον ἐνουθέτησεν ὥς ἀμουςον ὄντα καὶ μὴ ποιῶντα μύθους, ὃ τῆς ποιητικῆς ἔργον εἶναι συμβέβηκε· γλῶσσαι δὲ καὶ καταχρήσεις καὶ μεταφράσεις καὶ μέλη καὶ ὀρθμὸς ἡδύσματα τοῖς πράγμασιν ὑποτίθεται· σφόδρα οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπιστήσας τοῖς λεγομένοις ἐποίησεν τὸ μέλος·

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσαλόκατον Μελίαν,
ἢ Κάδμον, ἢ Σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν,
ἢ τὸ πάννυσθένος Ἡρακλῆος,
ἢ τὰν —

(plenior est locus apud Lucian. Demosth. Encom. 19.) δεξαμένον δὲ τῇ Κορίνῃ, γελῶσασα ἐκείνῃ τῇ χεῖρι δεῖν ἐφη σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ· τῷ γὰρ ὄντι συγκεράσας καὶ συμφορήσας πανοπερμίαν τινὰ μύθων ὁ Πίνδαρος τὸ μέλος ἐξέχευ. Bene observat Schneiderus (Versuch über Pindars Leben u. Schr. p. 9.), Plutarchi Boeotii, quique scripsisset librum περὶ τοῦ Κράτητος βίου καὶ Δαΐφάντων καὶ Πινδάρου, magnam in iis, quae ad Pindarum pertineant, esse auctoritatem, Graeculus in Vita Pindari vs. 9.:

Τῷ δὲ λιγυροθύγγων ἐπέων μελέων θ' ὑποδήμων
ἐπλετο δια Κόριννα· θεμελίια δ' ὥπασε μύθων
τὸ πρῶτον.

- 5) Μυῖα, musca. „Pro Musca, Musam appellatam dicis G. J. Voss. de poet. Gr. an typographi vitio, an quod μοῦσαν apud Suidam legendum putaret, incertum; ejus interea auctoritatem sequutus videtur Tan. Faber.“ OLEAR. Demonstrare nequeo, sed persuasissimum habeo, nullo alio sensu Corinnam cognominari muscam, quam quo

Sappho et Erinna dicuntur apes, (Christod. *Ephr.* 69, Leon. *Tarent.* Ep. 81. cf. *Aristoph.* *Eccles.* 965.) et Sophocles apis Attica, aut quo toties a poetis celebratur ὁ Μουσῶν τέτιξ (Posidon. Ep. 9.). Nec opus est, ut vocem sensu latiore accipiamus, quo, *Henr. Stephano* teste in *Thesaur.* T. II. p. 986., interdum μυῶν appellatione apes comprehenduntur; sed muscis ipsis proprie sic dictis in antiquitate, erga animalia minus fastidiosa, suus stat honor, ita ut veritatem proxime accedat *Luciani* descriptio in joculari *Encomio musc.* 2. Καὶ μὴν κακίονα πρόσθεσιν αὐτῇ, τὸ μὴ κατ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὥδης πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνώς, οἷα κανώπων καὶ ἐμπίδων, οὐδὲ τὸ βαρύβρομον τῶν μελιττῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερόν καὶ ἀπειλητικόν ἐνδεικνυμένη· ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγροτέρα, ὅσον σάλπιγγος καὶ κωβάλων ἀνλοὶ μελεχρότεροι. Cap. 5. (Ὁμηρος δὲ) οὕτω πᾶν ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥστε οὐκ ἀπαξ, οὐδ' ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις, οὕτω κοσμεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη. Aliquid tamen discriminis esse inter utrumque cognomen, pro acerrima Graecorum iudicandi vi atque iudicii significandi solertia, et per se est probabile, et *Statii* loco, *Silv.* V. 3.

— tenuis que arcana Corinnae,

confirmari videtur. Siquidem tenuis hic valet mollis, (ut, *tenuis myricae*) zart, weich, quod apprime appositum est ad muscae epitheton λιγροτέρα apud *Lucianum*. *Aristoteli* De audibil. (a *Schneid.* in *Lex.* citato) λιγροὶ φωναὶ sunt λεπταὶ καὶ πικναί. Minus bene de stili tenuitate accipiunt *Fabricius* et *Olearius*. *Barthius* contra, ad *Statii* l. c. plane ut ego sensit: „Tenuis, a carminum quadam subtilitate, unde et muscam lyricam dictam ajunt, quo forte allusit *Papinius*.“ *Columella* X. 40. *Pierides* tenui deducte carmina Musae. *Horat.* Ep. II. 1. 225. Tenui deducta poemata filo. *Cereris* aliarumque dearum sacerdotes μέλισσαι dicebantur; v. *Creuzer.* *Symbol.* u. *Mythol.* T. II. p. 172. T. IV. p. 411 sqq. *Sainte-Croix* de *Mysteriis veter.* ex vers. *Lenzii* p. 147 seq. Jam proverbium Μυῖας δάκρυον, apud *Suidam* T. II. p. 584., de sacrificula *Dodonaea*, a *Bocotiis*, quia unius ex legatis amore capta fuisset, in lebetem conjecta, admonet, ut geminam quoque appellationem pariter fuisse usurpatam, et symbolicam utriusque animalis vim in nulla re magis, quam in susurro isto consistere credamus, quo suaviloquentiae fatidicarum feminarum evaderent imagines. Porro, ut ex appellativo μέλισσα nomen proprium factum est, sic Μυῖα etiam nomen est muliebre satis frequentatum. Nota est *Pythagoraea* Myia et ejusdem nominis meretrix Attica apud *Lucianum* l. c. 11. περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη.

Ἡ Μυῖα ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας.

Quae vero haec ipsa verba praecedunt: Ἐγένετο δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ γυνή τις ὁμώνυμος αὐτῇ ποιήτρια πᾶν

καὶ ἡ (v. supra Pansan.) καὶ πορῆ, ea ad ipsam Corinnam referre nullus dubito. Quod si concedatur, vereor, ne evanescat poëtria Myia, quam tanta cum confidentia literatores nobis venditant. Nam quae de illa ab aliis quibusdam veterum proferuntur, merae esse tricae videntur, quibus expediendis Olearii quidem et Gyraldi pares non erant, quas vero nostrae aetatis lector paullo nasutior facile dirimet. Suidas igitur T. II. p. 584. exque eo Eudocia p. 303. sic habet:

Μυῖα Θεοπιακή, λυρικὴ, μέλη πρὸς λύραν ἀρμολύγουσα.
Μυῖα Σπαρτιάτις, ποιητικῶν ὕμνων εἰς Ἀπόλλωνα καὶ Ἀρτέμιον.

Priorem eandem esse, quam supra vidimus: Κόριννα (Μυῖα sc. cognominata) Θεοπία, λυρικὴ, quis dubitet? (cf. nót. 9.) Atque ita visum est jam J. A. Fabricio in Bibl. Gr. T. II. p. 131. Alter locus ex carmine fortasse fluxit aut epigrammate aliquo, in quo quae poetice dicta esset Μυῖα, a Grammatico in scholia referretur pro poëtria nova et inaudita. Sed hoc non magis quam par est premamus, nec invidiamus Spartanis poëtriam Myiam non aliunde quam ex hoc solo scholio notam. Vestustam Spartanam poëtriam novimus ex Alc. Fr. XXVII.

Enimvero duo veteres scriptores, alter quidem levis, nullius fere alter in his rebus auctoritatis, de Myia tanquam de illustri poëtria et sub hoc ipso nomine per orbem vulgata loquuntur. Clem. Alex. Strom. IV. p. 523. B. Παραπύμπνομι τολών τὰς ἄλλας διὰ τὸ μῆκος τοῦ λόγου· μήτε τὰς ποιητρίδας καταλέγων, Κόρινναν καὶ Τέλλουσαν, Μυῖαν τε καὶ Σαπφώ. Grammat. Leidens. ad calcem Gregor. Cor. p. 639.: Κέχρηται δὲ αὐτῇ (Aeolica dialecto) Σαπφώ, Αἰκαῖος, Μυῖα (MS. Μύννα) καὶ ἄλλοι. Atqui Aeolica dialecto usa est Corinna; Myiam Aeolicam, praeter Corinnam ipsam, nec Suidas nec ullus veterum novit: quid ergo haesitamus fateri, hanc a Grammatico intelligi? Itaque solum restat Clementis testimonium, cui quam facile imposuisse potuerint poëtae et Grammatici nostram modò Myiam, modo Corinnam appellantes, non est quod pluribus moneam. Ipsum Pythagoreae illustris nomen apud seniores scriptores Myiae cognomen celebrius reddidisse potest. Nemo contra facile explicabit, quomodo fieri poterit, ut de poëtria, quae una cum Sapphone, Telesilla et Corinna memorari esset digna, omnis omnino nobis taceat antiquitas. Si quis tamen in fama dubia malit, quam in argumentis probabilibus acquiescere, eum hoc saltem non negaturum fore spero, quin poëtriae Myiae, si qua, Graecia florebat, non hic illic ab aliquibus poetico cognomine, maxime post fata, sic appellata, sed sub hoc solo nomine lata sit, nomen ipsum, quod primitus gesserit, obliteratum cognomenque solum illius loco celebre factum sit, uti contigisse videtur Stesichoro, contigit certe haud paucis ex poetis nostratibus seculi duodecimi et sequentis. Mirificus enim aliquis casus fuerit necesse est,

πεντάκις, ὡς λόγος, Πίνδαρον. ⁶⁾ ἔγραψε βιβλία

ut quae post ingenio et arte *μῦα* facta sit, id nominis jam a parentibus acceperit.

6) Semel Corinnam vicisse, Pausaniae narraverat Tanagraeus *ἔξηγητής*, et victoriae documentum indicaverat taeniam, qua deos, heroes, sacrorum ludorum victores personasque sacras insignire consueverunt Graeci; nam diadema regium post Alexandrum demum Magnum regiae dignitatis insigne fieri coepit. Haud raro taenia apothecoseos adeo signum visum est Archaeologis recentioribus, ut *Viscontio* in *Iconographia Gr.* T. I. tab. 9. 3. 4. ubi Solonis protomen Florentinam taenia ornatam illustrat. Cf. *F. A. Wolf.* ad *Platon. Symp.* Cap. 30. p. 96. *Köhlerus* in dissertatione de virtutis praemiis apud veteres in *Morgensterni Dörptischen Beiträg.* 1813. Nr. 19. Quod aetate jam adultum Pindarum cum Corinna puella istud certamen inivisse dicit *Tan. Faber*, fundamento caret, ut plurimae ventosi et insipidi Galli assertiones. — Verba interjecta ὡς λόγος ad numerum victoriarum an ad universam rem referri debeant, haud liquet. Indigna ea certe clarum Pindari nomen spectantibus, et Pausaniae quoque mira visa est, ita ut formam poëtriae dialectumque popularem ad rei veritatem arguendam adhiberet. *Aelianus V. H. XIII. 25. **) eam hoc modo narat: Πίνδαρος ὁ ποιητής ἀγωνιζόμενος ἐν Θήβαις, ἀμαθτοὶ περικτεσὼν ἀκροαταῖς, ἠττήθη Κορίννης πεντάκις. ἐλέγχων δὲ τὴν ἀμολογίαν αὐτῶν ὁ Πίνδαρος σὺν ἐκάλει τὴν Κορίνναν. De veritate lectionis satis controversae, in cuius locum Olearius quidem *Μῦαν ἐκάλει* substituere volebat, dubitari nequit. Narrationis autem fidei, quae ab Oleario, Mattio, Schneidero disputata sunt, quaeque praeterea a magistellis quibusdam nostris contra eam possent proferri, apud me quidem parum detrahunt. Suspicer potius, nec Pausaniam ejusdem fuisse ignarum. Si enim ob Boeoticam Corinnae dialectum inferior discessisse credatur Pindarus, quid mirum, si ἀρχαῖον istud ὄρεδος Boeotiorum in mentem ei recurreret, quo nihil aliud declarare videbatur quidem, quam Boeotice loquentem vicisse de lyrico doctiore et lingua utente poëtarum usu sacrata; nec haec ruditas fuerit, sed merum sal. Ac nescio an hinc, i. e. ex Pausaniae verbis, ὅτι ἤδεν

*) *Schneiderus* l. c. p. 6. ex *Aeliano* hausisse ait *Eustathium* T. II. p. 701. Ed. *Politi*, qui locus nescio num sit p. 327. 8. Ed. *Rom.* ad II. II. 711. *Εἰ δὲ γυνὴ ἐποποιὸς τὴν Πινδάρου λυρικὴν ἀπῆλεξεν ἠττηθέντος, ἰσότηρται καὶ αὐτό. Βοιωτία δὲ ἦν ἐκείνη τὸ ἔθνος.*

πέντε, 7) καὶ ἐπιγράμματα, καὶ νόμους Λυρικῶς. 8)

οὐ τῇ φωνῇ τῇ Δωρίδι (seu potius poetica, lyrica), ὥσπερ ὁ Πίνδαρος, ἀλλὰ ὅποια συνήσεν ἑλλεν Διολεῖς, i. e. Boeotii, (v. Muncker. ad *Anton. Lib. 25.*) deduci etiam debeat exceptio ab Hermannii (*De dial. Pind. p. IV.*) regula, alioquin vetissima, qua praeter comoediam et unus nullum poëseos genus esse statuitur, quod puram gentis cuiusque linguam exprimat. Ipsa certe Corinnae fragmenta observationi nostrae patrocinari videntur, cui et id in auxilium venit, quod Corinnam ab Epigrammatistis illis doctis et severiori grammaticae disciplinae addictis, nempe quibus vulgaris dialectus sorderet, neglectam videmus. Myrtidem a Pindaro fuisse victam apparet ex Corinnae fragmento apud *Apollon. Dyscol. de pronom. p. 324.* C. Becker. e quibus verbis cave argumentum derives, quod facere videtur *Salmasius ad Voss. Ep. I. 14.* contra certamen ab ipsa cum eodem Pindaro initum. Scilicet non iidem sumus omnibus horis.

- 7) Nomi cum epigrammatis in libris illis quinque comprehensi fuerint. De Partheniis, quorum mentio est apud *Schol. Aristoph. Ach. 720.*, non liquet. Ab *Apollonio Alex.* citatur *κατάπλους*, p. 358. B. 365. B., et *Ἰόλαος*, p. 373. B. Ab *Hephaestione* p. 9. ἐν ἐπι dictum est pro ἐν ἐξαμέτρῳ, nec id ad ἐν τῷ πέμπτῳ repetendum, sed ἄμμιτι potius supplendum. Perperam *Fabricius*: „Scripsit Corinna, teste *Suida*, libros quinque ἐπῶν, ut ex *Hephaest. p. 9.* colligo.“ Prae caeteris illustris fuit hymnus ejus aut plura carmina in *Minervam*. *Antipater* enim in *Ep.* in novem poëtrias *Cod. Palat. p. 362. (Anal. T. II. p. 114. 13.)*

— καὶ αὖ, Κόριννα,

δοῦρην Ἀθηναίης ἀοπίδα μελυσμένην.

Anton. Liberalis Fab. XXV. laudat Corinnae *Ἑρμείων* s. *Mellmannus (De mutat. formis p. 74.)*, a quo quae de Corinna disputata sunt, silentio praeterire satius erit, legi vult *ἑρμειομένων*. Mihi quidem, quamvis nec *Verheykium p. 3.* nec *Heinsium* ad *Ovidii Metam.* initium de tituli veritate dubitare video, certum est, neutrum esse verum, sed *μελῶν* intelligendum, in quibus carminibus metamorphoses forsitan plures tetigerit Corinna. *Ἑρμείων* sensu caret, et ex praecedenti *ἑρμειομένων* librarii hactenus cinatione ortum videtur. *Metamorphosium* collectionem non dicam omnino istius aetatis poetae, sed lyricae saltem poëtriae adscribere non potest nisi qui ingenium lyricae poeseos et rationem quam minime habeat perspectam. Fragmentis ab *Ursino* et *Wolfio* collectis praeter *Antonini*

Κόριννα Θεσπία, ⁹⁾ *λυρική*. οἱ δὲ *Κορινθίαν* εἰρή-
κασι. *Νόμους* *λυρικούς*.

Κόριννα νεωτέρα, *Θηβαία*, *λυρική*, ἡ καὶ *Μυῖα*
κληθεῖσα. ¹⁰⁾

Pausan. IX. 22. *Κορίννης* δέ, ἡ μόνη δὴ ἐν *Τα-
νάγρα* ἄσματα ἐποίησε, ταύτης ἔστι μὲν μνῆμα ἐν πε-
ριφανεῖ τῆς πόλεως (*Τανάγρας*). ἔστι δὲ ἐν τῷ γυμνα-
σίῳ γραφή, ¹¹⁾ *ταυρία* τὴν κεφαλὴν ἡ *Κόριννα* ἀναδου-

fab. X. et XXV. *) nihil addere poterimus nisi paucula ex
Schol. Eur. Phoen. a *Valcken.* ed. p. 602. et ex *Apollonio*
p. 366. A. 345. B. Becker.

8) De *Nomis* egi ad fragmenta *Terpandri*.

9) *Ursin. Θεσπία*. Ortum debere existimo alteram hanc *Co-
rinnam* Scholio sic fere concepto: *Θεσπία· Κόριννα*, i. e.
pro *Θέσπεια* usa est *Corinna*. Fluxerat autem haec glossa
ex iis, quae apud *Steph. Byz. V. Θέσπεια, Dracon. Stra-
ton.* p. 47. et *Eustath.* ad *Il.* II. p. 266. 5. leguntur: *Θέσπεια*
καὶ Θεσπία διὰ τοῦ ἰ καὶ ἐκτείνεται καὶ οὐστέλλεται παρὰ
Κορίννη. Jam quum *Κόριννα* et *Μυῖα* una eademque es-
sent, alius sciolus inde fecit, quod legimus *Not. 5.*: *Μυῖα*,
Θεσπιακή, λυρική. Sin prius non sit verum, equidem,
quum *Thespia* *Thebis* esset vicina, et facile fieri potuerit,
ut *Corinna* aliquandiu ibi degerit, vel statua aliave re ho-
norata sit, ob hanc rem a nonnullis *Thespícam* eam fuisse
appellatam, statuere malim, quam duas ejusdem nominis,
aetatis et patriae fuisse poëtrias. Caetera, οἱ δὲ *Κορινθίαν*,
ad etymologicas quisquiliās ablego. Sunt haec scholia e
diversis locis cōgesta. *Olearius Fabrum* ait nonnisi unam
Corinnam admisisse. Contraria horum in versione qui-
dem *Latina* expressa sunt.

10) Brevius hoc scholion, quum semel receptum esset, ho-
mo male feriatu interjecta voce *νεωτέρα* interpolavit.
Omisit id *Eudocia*.

11) *Tatian. ad gentes* 52. p. 114. *Worth. Κορίννης Σιλα-
νίων* (*δημιουργός* i. e. *ἐχαλκούργησεν αὐτήν*). *Silaniou*,
sculptor illustris, *Alexandri Magni* aetate floruit.

*) Ad carmen, unde fabula XXV. hausta est, pertinebat
fragmentum, quod inter *Alcmanica* est CXXIX. Quam
ibi adoptavi lectionem *Οἰρίας*, ea *Ovidii* loco stabilitur
Fast. 535.:

μένῃ τῆς νίκης εἵνεκα, ἥ Πινδαρόν ἄσματος ἐνίκησεν ἐν
Θήβαις. φαίνεται δέ μοι νικῆσαι τῆς διαλέκτου τε εἵνε-
κα, ὅτι ἦδεν, οὐ τῇ φωνῇ τῇ Δωρίδι, ὥσπερ ὁ Πινδα-
ρος, ἀλλὰ ὅποια συνήσειν ἐμελλον Διολεῖς· καὶ ὅτι ἦν *Censor in d. d.*
γυναικῶν τότε ἦδεν (lege mecum ἦδε ἦ) καλλίστη τὸ *j. τῶν τ. ἦν*
εἶδος, εἰ τις ἐτι εἰκόνι δεῖ τεκμαίρεσθαι. *καλλ....*

Hunc Hyrieus, quia sic genitus, vocat Uriona;
Perdidit antiquum littera prima sonum.

Cf. Hygin. Poet. Astron. II. 34. Inde apud Schol. Ni-
candr. Ther. 15. pro Ὀυριεύς leg. Οὐριεύς δὲ ὁ πατήρ
Ὡρίωνος. Mox ubi legitur: Οἱ δὲ πλείους Ταναγραῖον εἶναι
φασὶ τὸν Ὡρίωνα. Κόρινος δὲ εὐσεβέστατον αὐτὸν λέγει
καὶ ἀπελθόντα πολλοὺς τόπους ἡμερῶσαι καὶ καθαρῶσαι ἀπὸ
θηρίων, emendare ausim Κόριννας· siquidem mythi-
cus ille poeta Κόριννος apud Suidam neutiquam huic loco
convenit. Diphthongus ου pro υ Boeotorum est, monente
Schol. Hephaest. p. 62.: hinc λιγονοκατῆλης, οὐμῆς, οὐ-
μίων, φοῦσα apud ipsam Corinnam. — Quod olim conjeci
Οὐριεῖς, ut nunc video, Schneiderus in nova editione, ex
MSto, ut videtur, edidit, idemque pro Κόριννος Corinnam
esse ponendam intellexit.

Melinnus,

vulgo Erinnae Lesbiae, ode in Romam.

Χαῖρέ μοι, Ῥώμα, θυγάτηρ Ἀργος,
χρυσεομίτρη, δαΐφρων ἄνασσα,
σεμνὸν ἂν ναλεῖς ἐπὶ γᾶς Ὀλυμπον
αἰὲν ἄθραυστον.

5 σοὶ μόνῃ προσβείρου δέδωκε Μοῖρᾱ
κῦδος ἀρχήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
ὄφρα κομρανῆον ἔχρυσεν κέρτος
ἄγεμονεύης.

10 σὴ δ' ὑπὸ σδείγλα κράτερων λεπάδων
στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσης
σφίγγεται· σὺ δ' ἀσφαλῶς κυβερνήεις
ἄστεα λαῶν.

πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν
καὶ μεταπλάσσων βίαν ἄλλοι ἄλλως,
15 σοὶ μόνῃ πλησιότιον οὖρον ἀρχᾶς
οὐ μεταβάλλη.

ἦ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνῃ κρατίστους
ἄνδρας αἰχματὰς μεγάλως λοχεύεις,
εὖσταχυν Δάματρος ὅπως, ἀνείσσυ

20 καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

Servata est haec oda a Stobaeo Serm. VII. p. 87. Gesn. περὶ ἀνδρείας, ubi in margine: Melinnus, vel potius Erinnae Lesbiae in Romam. In Ed. Nic. Schowii p. 187. inscripta est: Μελινῶ ἢ μᾶλλον Ἡολυνῇ Λεσβία εἰς τὴν Ῥώμην. Ita, quum nihil adnotatum sit, omnes, quibus usus est, libri habuisse videntur.

Melinthus nomen adeo ignotum est, ut ne obiter quidem ex hoc ipso Stobaei loco; vel qui maxime debuissent, Fabricius, Olearius, aliique memorare dignati sint; quod tunc saltem facturos fuisse spero, si animadvertissent, *Phötium* in catalogo poetarum, quorum Stobaeus attulit loca, (p. 194. Hoeschel.) Erinnam quidem ignorare, Melinnoni autem, (*Μελινώ* ibi scriptum est nomen) locum adsignasse, unde Gesnerianus index, a Fabricio repetitus, corrigatur. Quae ipsa nominis obscuritas in caussa fuerit, quod tenebrio aliquis, cui magna incessisset hujus carminis admiratio, adaspergeret ista: ἡ μᾶλλον Ἡρίνη Λεσβία εἰς τὴν Πώμην, quae nihil aliud apud ipsum valerent, quam: quae vel *Erinna Lesbica* i. e. *summa quaque poëtria esset digna, et scripta quidem in Romam*; in quo de temporum Erinnes et Romae diversitate non laborabat, (nisi tamen majuscula littera a seriore librario fluxit) *non in fortitudinem, ut volebat Stobaeus*. Quod Stobaei judicium magis mireremur, nisi multi quoque post eum, propagato scilicet falso auctoris nomine; quod de urbe Roma cogitare eos non sineret, eodem se errore turpiter dedissent; in quem in posterum quidem neminem amplius incisurum esse spero. Abjecta autem prava interpretatione simul praeceduntur; quae ad ejus, quam solam agnoscimus; Erinnae notitiam confundendam, inde deduci possent et a pluribus deducta sunt. Nihil lucramur Reiskii conjectura, apud Eusebium pro Olymp. ρδ ponendum esse (vel potius scriptum fuisse) ρε h. e. CLX. Vid. supra de Erinna Not. 7. Nam ne huic quidem loco conveniens est nomen poëtriae a nullo nec illius nec proxime sequentium aetatum scriptore memoratae. Quare de ea, quae nostrum scripsit carmen, nihil omnino dici potest, praeter quod ex ipso illius argumento patet;

scilicet florentis imperii Romani tempore eam vixisse, utpote Romam, orbis dominam, celebrantem; Ceterum carmini Erinnes nomen illustre et argumenti splendor majorem aliquanto favorem et celebritatem conciliasse videntur, quam pro poetica ipsius, sive dictionem respicias sive inventionem, vi et virtute. De Roma recte ceperunt *Ursinus*, quippe qui hoc carmen ex Erinnae reliquiis exclusit, *H. Stephanus*, *Lectius* (in *Corp. poetarum* Tom. II.) *Lipsius* (*De magnit. Rom.* I. 2. p. 5. cf. in *Not. ad Ed.* 2. p. 206.) *J. C. Bulengerus* (*De Imp. Rom.* II. 5.) *Harduinus* (ad *Plin.* XXXIV. 8. 3.) *Barthius* (l. infra citando et ad *Claud. De bello Get.* 600.) *Th. Sitzmannus* (ad *Rutil. Itin.* p. 47.) *Reiskius* (in *Anthol. Cephal.* p. 215.) *Steinheilius* (apud *J. C. Wolfium* p. 16.) *Purgoldus* (in *Obs. critt.* p. 297.) *Viscontus* (ad *Mus. Pio-clement.* T. II. p. 30. et in *Monum. Gabin.* p. 127.) postremo *G. Zoega*, *Anagl. Rom.* T. I. tab. XXXI. not. 35., qui Carthaginis ruina posteriorem auctorem odam prodere monet, et ingeniose advertit, dilogiam quandam ei inesse, qualem in imaginibus Deae Romae, de qua illic fusa disputat, in nummis quibusdam adspiciamus, ubi, nisi epigraphae adsit, vix a Virtute discerni queat. Ceterum sensum digniorem esse judicat, atque compositionem et veluti delineationem magis poeticam, si de Roma intelligatur, Martis filia, Olympi terrestris incola, totque fortium virorum matre, quam si cum *Grotio*, *Floril.* p. 48. — (in versione; nam in notis quidem oppositam amplectitur sententiam: „At mihi tamen, inquit, valde se probat eorum opinio, qui posterioris aevi hoc poema putant urbi Romae dictum. Certe verba omnia eam in rem quadrant.“) — *Fabricio* et *Quadrio*, *Stor. d'ogni poesia* T. VI. p. 75. — de animorum et roboris notione

abstracta accipiamus. Perversae sententiae praeter-
ea subseripserunt *Olearius*, *J. C. Wolfius*, *Rutgersius* (*Var. Lectt.* p. 80.) *Bornius* (in *Anacr. Ed.*)
Hauptmannus (ad *Lycurg.* c. *Leocr.* p. 195. 241.)
obiter quidem *Walckenarius* in *Adon.* p. 318. C. tum
Koeppenius (*Lyr. Blumenlese* T. II. p. 121.) *M. G. Hermannus* (*Handb. der Mythol.* T. II. p. 98. regiam
intelligens potestatem) *A. Schneiderus* (in *Sel. poëtr.*
Gr. carm.) *Volgerus* (*Sapph. Carm.* p. XXX.) *F. H. Bothius* (in *Anacreonticis* p. 84., ubi eidem *Erinnae*,
cujus sunt epigrammata, odam tribuit). *Stobaeum*
ipsum ab ista allegorice interpretandi ratione, quae
illius aetate invaluerat, in errorem inductum esse,
notat *Purgoldus* l. c. *Brunkius*, quem de interna
carminum indole haud raro parum acute et accurate
existimasse haud dissimulandum est, rem in medio
relinquit. In *Anacreonticis* haec ejus est nota: „Pul-
cherrimi carminis fragmentum hoc servavit *Stobaeus*
Tit. de *Fortitudine*, *ῥώμην* pro *ἁρδελῇ* accipiens, quo-
modo accipi debet omnino, si *Erinna* *Lesbia* oden
hanc fecit. — Si carmen integrum extaret, (v. ad
vs. 19.) dijudicari posset, utrum *fortitudo* an *urbs*
Roma laudetur, ad quam omnia satis bene referri
possunt.“ — Est hic aliorum etiam error, quod de
urbe solummodo cogitarunt, cujus quidem descriptio
praevallet in carmine, usitata *Deae Romae* attributa,
vel a *Minerva* vel ab *Amazone* mutuata, ne attingente
quidem, quae vero vel sic, pro constanti ve-
terum urbes et provincias sub dearum formis re-
praesentandi consuetudine, propius ad personarum
numinumve corporeorum normam accedit et majus
aliquid validiusque sapit, quam meram allegoriam,
umbrarum instar, incomprehensibilem citoque vane-
scentem. Non dico, hymnum allegoricum in for-
titudinem non nisi frigidum et omni vigore carentem

confinigi potuimus. Quandoquidem illius naturae sunt Aristotelis pacan egregius in virtutem, Euripidis carmen in necessitudinem, *Alcest.* 966 ss. Ariphronis laus salutis, et alia quaedam minime spernenda. Sed ea, quae in nostro quidem carmine alio tendunt, negligi veto, et dudum vetuit *Barthius* ad *Claudian. in Consul. Probin.* 78. p. 27. Ed. alt. „Vel aliorum, vel plane nihil viderunt, qui luculentum hoc edarion de Robore sive Vi aut Violentia scriptum suspicari potuerunt. Quomodo enim ea domina terrae et maris, quo titulo nec Martem ipsum indigitatum legere velis? Deinde si Dea est sive Valentia illa, sive alio nomine nominanda, quam poëtria celebrat, quid tempori cum Dea, quid Parcae? An solum hoc numen tempori exemptum, ceterae subiaceant? *Θυγάτηρ Ἄρης*. Victorius omnes populos memorabiles obtinens, et ex historiis natalium scite verique sic appellatur. *Χρυσόμυτος*. Quis nescit auro inducta aut tincta saltem tecta Romanorum templorum, unde aurea tota poëtis? (Dilogiam nunc nemo facile in hac voce viderit.) *Ὀλυμπόν*. Notum dictum sive dicterium, Romam concilium regum. Haec deos non sine Gratias fecit; similia apud Dionysium Alexandrinum, Oppianum, Epigrammatarios. (Haec etiam prave accepta.) *Αἰὲν ἀθάνατος*. Aeterna urbs. Imperium sine fine dedi. Et hoc genus nota mille alia. Etiam Aeneae regnum ab Homero praesignitum huc pertinet perpetuum. Sic si singula exigantur, paene Romanis dictis compositum videbitur integrum carmen.“ — Non mutavit sententiam in *Advers.* XXX. 17. p. 1412. De cultu Deae Romae v. d' *Arnald. De diis paredr.* Cap. 26. Encomium Romae scripsit *Aelius Aristides*.

N o t a e.

„In Stobaei vulgatis Edd. corrupta est ode Graeca et ejus versus sic distincti, ut nihil minus appareant, quam Sapphici. At vero ut hic est restituta, Sapphici sunt omnes suis numeris constantes, si tantum in fine septimi pro κράτος legas κάτος.“ H. STEPH.

V. 1. Gesn. * *Ἀρεος*. Fortitudo, quod acre Graecorum in talibus est iudicium, vix Martis filia dici potuisset, cujus perinde mater est ac filia.

V. 2. Aem. Port. H. Steph. et Barth. *χρυσείμιτρε*. Bothius non debebat mutare hoc epitheton in *χρυσήμιτρε*. Lipsius proposuerat *χρυσήμιτρε*, quamvis fateretur cum Aem. Porto, mediam ob liquidam *μ* produci posse. „Certum est, vetustissimis poetis non solum in compositis, sed etiam in simplicibus vocibus vocalem brevem produci ante liquidam, quae geminatur pronuntiando, nec tamen duplex scribi debet. In *Hes. Op. ἀρόμεναι* secunda longa, ubi minime necesse est, immo est inscitum, scribere *ἀρόμεναι*.“ BRUNCK. *Gnomic.* p. 314. Immo inconstanter facimus, quod duplicamus literam *σ*, ut *πυκασσας, ὄσσος, μέσσος, ἔσσευε, νήσσαι*, et *δ* etiam, *ἔδδαισαν*, (*Gerhard. Lectt. Apoll.* p. 109 s.) liquidas non item, vel in paucis vocibus, ut in *ἡμέλλησα, Theog.* 259., *ἑλλίσσεται*. In compositis liquidas geminari oportere docuit nuper *Spitzner. de vers. heroic.* p. 17. 79 sq. De frequenti productione brevium syllabarum ante liquidas v. *Hermann. Orph.* p. 702 — 14. Dialectorum etiam ratio est habenda. Aeoles e. g. saepe duplicarent *λ, μ, ρ*. vid. *Sturz, ad Maithair.* p. 192 s. 197. Sic *cullus, κύλλος, κοῖλος, ψιμνύθιον* et *ψιμνύθιον, πλήμη* et *πλήμυρίς*. — „*Χρυσιομίτρης*, (taenia aurea instructus) est cognomen Bacchi in *Anthol.* I. 38.

ep. XI. 23. (*Anal. T. II. p. 517.*) et Dianae in *Oppian. Cyneg. II. 2.* - WOLF. Perperam, qui ad fortitudinem hymnum retulerunt, pro βαθύζανος, εὐζανος acceperunt; de cingulo militari, de quo vid. *Winckelm. Mon. ined. Tab. 66. fin.* Etenim *μῆτρα* non ζώνην tantum, sed et *διάθημα* denotat. Hoc divinitatis signum.

V. 3. „In prioribus *σεμνὸν ἂν valeis*. Solus B. *ἂν ναιῆς*. Reliqui mendose. W. *σεμνὸς ἂν εἴης ἐπὶ γᾶς Ὀλυμπος*. Antea (Gesn.) *σεμνὸν ἂν αἴης ἐπὶ γᾶς Ὀλυμπον*.“ SCHOW. Gesn. in marg. *εἴης*, quibus omnibus fundus est *ἂν ναιῆς*, quod non est Dorimus, quem fere captat Melinno, sed soloecismus. „Quod autem sequitur de incolatu Olympi in ipsa terra, id vero pulchre ad splendorem et decorem urbis Romae refertur, quae fuit velut coelum in terris. Et est affatus ad ipsam Romam ut Divam, et quae urbem eam templum aut sedem haberet.“ LIPS. Argutius quam verius. *Terra* potius Romae Olympus dicitur. Sensus igitur, minus commode is expressus: *quae es in terra quod Dii in Olympo, numen terrestre*. Solus Barthius in Latinum bene transfudit: *Quae sacrum in terris habitas Olympus. Sede perenni*. Minus recte H. Steph. et Lipsius: *Quae vel in terra stabiles Olympi Incolis arces*. Toto coelo aberravit Grotius. M. G. Hermannus inscite, Olympus, deorum sedem, habitare dicit *τὴν εἰμήν*.

V. 4. Gesn. in margine *ἄθραυστος*, et sic apud Schowium, qui et ipse ob lyricam nescio qualem rationem illud adsumsit, libri B. E. G. W. quae sunt hieroglyphica signa in hac editione quam minime accuratâ. Videsis tamen *Fabric. Bibl. Gr. T. VI. p. 597.* Harlea. Reliqui omnes tenuerunt *ἄθραυστος*, quocum Koeppen. bene confert Homericum *θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἶθρ*, *Odys. VI. 42.*

V. 5. „W. σοὶ μόνῃ πρόσβειρα δ. Cum omnibus membranis Brunck. σοὶ μ. πρόσβιστα δ. Antea σοὶ μόνῃ (Gesn. et Barth. μόνῃ) πρόσβυς τὰ δέδωκε μοῖρα.“ SCHOW. Gesn. in margine: πρόσβειρα δέδωκε, quod genuinum videtur. Πρόσβιστα autem non a Brunckio inductum, sed ab H. Stephano, egregio hujus carminis restitutore, quem in eo edendo ubique fere secuti sunt Barthius et Wolfius. Wolfius a finale, quod alias ex ἡ mutatum producitur, Dorice corripit monet, ut in νόμῳ II. III. 130. cf. *Eustath.* et in Accus. ἀν et αἰ *Theocr.* V. 64. VII. 87. Ad sensum totius strophæ cf. *Plutarch. De fort. Rom.* Cap. 2. fin.

V. 6. 7. 8. Gesn. H. Steph. Barth. βασιλῆϊον et κοιρανῆϊον. Crasin faciendam viderat jam Aem. Portus. Brunckius autem in Anal. βασιλῆον et κοιρανῆον scribi jubet sine ῖ subscripto, quia Dores εἰ in ἡ vertunt et ῖ diphthongi penitus abjiciunt. At Dorismum ubique introduci, quis desideret? Koepp. citat II. I, 279. Σηπτιούχος βασιλεύς, ὥτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.— In Stephani textu est κράτος, sed κάρτος receperunt omnes post eum. Sic in *Hom. H. in Merc.* 457. κρανεῖον mutandum fuit in καρνεῖον. Pariter literae transponuntur in κραδία, θράσος, δαρθεῖν, δαρτά et δρατά multisque aliis vocabulis. — Schow, ἀγεμονεύης. „*Ηγεμονεύειν* et *ἡγεμόνα* de Praefectis et Proconsulibus Provinciarum ab auctoribus usurpari probat Spankem. *De pr. num.* T. II. diss. 13. p. 596.“ WOLF.

V. 9. Gesn. σδύγλα. H. Steph. ζεύγλα. ζεύγλη alias pars jugi, in quam jumenta collum immittunt, II. XIX. 406., *jugum falcatum*, *Jul. Poll.* I. 253.; hic pro jugo ipso ponitur, ut ap. *Apoll. Rh.* III. 1317. (ubi *Schneid. Lex.* V. Κορώνη, non debebat intelligere *lorum jugale*) et Lucianum ab H. Steph. in *Thes. l. G.* citatum, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, unde ζευγλάδεσμον ap. Hesych. ut ζυγόδεσμον ap. *Hom.*

Π. XXIV. 270. cf. *Eustath.* p. 460, 32. 665, 31. Ἀε-
παθνα sunt τὰ ἀπὸ τῶν ὀνυμῶν ἀπηρητημένα, τὰ ὑπὸ τοὺς
αὐχένας τῶν ἵππων ἐλιπτόμενα (*Zugriem*). Vid. *Aesch.*
Agam. 226. 246. Verissime igitur Grotius vertit:
*Tum tua adductis juga pressa loris Continent ter-
rae sola. Cum hoc versu compone ex Agathiaa*
Ep. in Trojam, *Anal. T. III.* p. 55, 62.:

Εἰμὶ πάλιν βασιλεια· σὺ δ', ὦ τέκος, ἄτρομε Πῶμη,
βάλλε καθ' Ἑλλήνων σῆς ζυγόδεσμα δίκης.

V. 10. Gesn. στέρνω. In marg. στέρνω. Vide quan-
tum haec magis apta sint ad Romae urbis quam ad
roboris imaginem. *Hes. Theog.* 117. Γαῖ' εὐρύστερ-
ος, *Soph. Oed. Col.* 691. Πολύς consuetum maris
epitheton, *Π. I.* 350. 359. *Pind. Ol. I.* 115. *Archil.*
Fr. LV. *Theogn.* 10. ubi vid. *Bekker.* cf. *Wake-
field. Sylv. crit. T. II.* p. 39ss. *Anacr. Fr. LVIII.* 2,
Soph. Antig. 334. *Lucret. II.* 766. cani fluctus. *Ovid.*
Her. II. 16. Pertinet huc *Ep. Alphei Mitylenaei,*
Cod. Palat. p. 447.

Κλειε, θεός, μέγαλοιο πύλας ἀκμήτας Ὀλύμπου,
φρούρει, Ζεῦ, λαθίαν αἰθέρος ἀκρόπολιν.
ἦδη γὰρ καὶ πάντος ὑπέξενκται δορὶ Πῶμης,
καὶ χθών· οὐρανὴ δ' οἶμος ἔτ' ἔστ' ἄβατος.

V. 11. Tropi inconstantia hoc quidem loco in-
gratiuscula. — **V. 15.** „Antea πάντα σφαλῶν δ' ὁ μέγ.
Brunck. ob metrum: πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγ.“
SCHOW. Ita jam *H. Steph.* et *Barth.* De hoc sensu
vocis αἰών inde ab Euripide obvio vid. *Zoeg. Ana-
glyph. Rom. Tab. LIX.* not. 7. — **V. 14.** *Barth,*
μόνα. *Wolf.* laudat *Odys. XI.* 7. *XII.* 149. ἔκμενον
οὖρον ἔειπλεσιςτιον. — Cf. *Argon. Orph.* 755. Tro-
pus geminus verbo κυβερνᾶς **V. 11.** — **V. 16.** „Με-
ταβάλλη *Doxice* scribendum pro μεταβάλλει. *Male*

apud Gesn. et Grot. μεταβάλλη.“ BRUNCK. in *Anal.*
Reliqui omnes μεταβάλλει.

V. 17. *Julian. Encom. ad Constant.* p. 6. C. (p. 8. Ed. Schaeff.) Τῆς Ῥώμης δὲ τὸ κεφάλαιον τῶν ἐπαινῶν αὐτός, ὃ βασιλεῦ, συλλαβὼν ἐν βραχεὶ καὶ διδάσκαλον ἀρετῆς προσειπὼν, τῷ δοῦναι τὸ κάλλιστον τῶν ἐγκωμίων, τοὺς παρὰ τῶν ἄλλων λόγους ἀφήρηται. Verba sū mōna ἐκ πάντων κρατίστους Latinitatem sapere videntur, κλος omnium optimos. „Verba ἐκ πάντων σὺ μόνᾳ de Fortitudine prorsus languerent, aut potius inepta forent.“ PURGOLD.

V. 18. Gesn. H. Steph. Wolf. αἰχμητὰς (Gesn. αἰχμητὰς) μεγάλως. Barth. μεγάλῳ. Brunck. ad Dorismum forte non attendens μεγάλους. Quidam perperam distinxerunt κρατίστους ἄνδρας, αἰχμητὰς μεγάλως. Poni possunt virgulae ante et post μεγάλως, ut a Brunckio factum in Anacreonticis. Λοχεύειν non tantum valet obstetricis munere fungi, sed etiam τέλει, γεννᾶν, quod ob Schneid. in *Lex.* moneo.

V. 19. „B. C. E. W. et Brunck. Δάματρος ὅπως συνολῆς. Antea Δ. ὅπως σννεῖσω.“ SCHOW. Vereor ne non suis oculis viderit editor, sed Brunckii, cujus ex auctoritate magis, quam par erat, pendebat. Ceterum in margine Gesn. συνολῆς. H. Steph. Lips. et Barth. ὅπως ἀνείσω. Wolf. et cum Brunckio recentiores omnes dederunt συνολῆς. Brunckius tamen ipse in *Anacreonticis* ita: „Finis desideratur. Scriptura Codicis in penult. γ. est ὅπως ἀνείσω, quod mutatum fuit forte, ne sensus imperfectus videretur.“ — Brunckiani apographi lectionem, ad quam prope accedit Gesneriana ὁπωσσινείσω, conjectura fortasse a magno H. Stephano emendatam, equidem censeo germanam, sed a Brunckio non intellectam. Tenorem enim hunc esse verborum, sensum unice verum et concinnum fundentem, existimo: σὺ μόνᾳ κρα-

τίστοις ἄνδρας λοχεύεις; καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν ἀνείσα, ὅπως
 (quomodo, non, ut ab illis accipitur, ut) εὐσταχυ
 Δάματρος sc. καρπὸν: sive ὅπως εὖστ. Δ. καρπὸν, ἀνείσα
 (καρπὸν) ἀπ' ἀνδρῶν. De hoc praepositionis ἀπό usu
 v. Schaefer. apud Seidl. De vers. dochm. p. 308.
 Jacobs. in Athen. p. 321. Seidl. ad Eurip. Iph. T.
 p. 32. F. Graef. ad Meleagr. I. 11. p. 47. Hermē-
 σιαπ. μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου. Soph. Philect.
 1088. λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ. Pind. Ol. VII. 171. σπέρμ'
 ἀπὸ Καλλιάναντος. Hybr. Cret. οἶνον ἀπ' ἀμπέλου. Si-
 mon. in Anacr. βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων. Theocr. V. 95.
 et, ubi interpretes itidem hic usus fugit, X. 14. Ae-
 que innumerabiles sunt, quos alis, viri fortes,
 quam fertilissimorum agrorum spicae. Hunc fere
 sensum in versionibus metricis expresserunt H.
 Steph. Lips. et Barthius. Atque in eundem ego quo-
 que ante multos annos, ex conjectura, quia lectio
 ἀνείσα tum me latebat, verti: Gleich Demeters
 ährenbeladner Frucht auftreibend die Männer.
 Alteram lectionem expressit Gesnerus: Fœcundum
 Cereris ut comportes Fructum a viris, et Grotius:
 Ut boni eventus segetem reportes Fruge virorum.
 Contorte et frigide eandem Koeppenius, M. G.
 Hermannus, et qui hujus animadversiones minori
 etiam cum judicio, quam quo excogitatae sunt, suas
 fecit, A. Schneiderus hoc modo interpretati sunt:
 Fortes gignis viros, quo te favente terrae fruges col-
 ligi possint, nec ab hostibus dilapidentur. Ἀνείσαι
 καρπὸν Hom. H. in Cer. 352. 476. Ἄνδρας ἀπὸ τῶν
 ὁδόντων ἀνείναι τὴν γῆν. Pausan. in Boeot. Hinc Ce-
 res ἀνησιδώρα, Paus. I. 31. Hesych. Wesseling. ad
 Diod. p. 255. not. 56. Plut. Symp. VIII. 14. Procl.
 in Platt. Tim. p. 233 s. Bergl. ad Alciph. I. 3. Lu-
 cretius: Laetificos uequeat submittere tellus.
 Ἀνείσαι evenire, unde (Bonus) Eventus; vid.

Boettig. Vasengem. Fasc. II. p. 213. Structurae paullo implicitiores et insolentiores saepissime et librarios et criticos in errores induxisse, neminem fugit. Quorum a nostro quidem loco moliminibus propulsatis, ademta est simul de carminis integritate dubitandi causa.

II.

Lectionum Plutarchearum Specimen

scripsit

Dr. G. H. Moser, Gymn. Ulm. Prof.

Cum anno superiore *Plutarchi Vitas* aliosque quosdam ejus libros plane aliam ob causam, quam ut de lectionis receptae vel immutatione vel confirmatione cogitarem, relegere coepissem, factum est, ut in complures locos incidirem, qui nondum persanati satis editorum studiis viderentur. Neque vero mihi librorum scriptorum adjumentis destituto in mentem venire potuit, fieri posse, ut meâ qualicunque operâ Plutarchus illis locis sibi ipsi redderetur; ut potius id unum quaererem, ut conjectura, quae mihi commodissimam adhibere medelam videretur, quid potissimum Plutarchus vel scripserit vel certe voluerit, augurarer. Et erat sane notissimum, quam parvi a viris primariis illa, quam dicunt, *critica conjecturalis*, existimaretur, et in ipso Plutarcho satis perspexeram, quot vulnera Reiskii in emendando sive facilitas sive temeritas auctori infligerit, quamquam ille vir permulta quoque egregie restituisse jure videatur. Illam tamen veniam semper datam petitamque fuisse sciebam, ut suam de locis corruptis sententiam dicerent ii, qui accuratius veterum libros tractavissent enatosque inde esse

complures libros praestantissimos, qui Epistolarum Criticarum, Verisimilium, Animadversionum etc. nominibus maximi semper et habiti sunt et habebuntur. Illud tantum improbatum est a plurimis, si editores, neglecta librorum scriptorum auctoritate, quemcunque locum emendare, quam explicare, mallent, et sui ingenii fetus libris edendis temere obtruderent. Tantum vero abest, ut me illis primariis viris parem existimem, quodque Criticorum principes facere video, pronunciare velim aliquid certi atque statuere, meaeque sententiae tria illa: *tū, si sapiſ, fidenter pone*, vel: *plorare jube editores et reſcribe*, adpingere, ut potius nihil magis exoptem, quam ut veterum libri ab inutilibus editorum conjecturis perpurgentur utque, qui veterum libris operam dant, morum vitaeque regundae praecepta omnemque vetustatis sapientiam ex iis haurire, quam syllabarum apices aucupari et sua commenta libris eorum ingerere malint. Ego igitur illud tantum mihi praestitisse videor, ut nonnullis locis, negligenter potius, quam indocte, ab editoribus tractatis, genuinam redderem scriptiōnem, in aliis vulnus latere monstrarem; quod, quamvis sanare instituerim, si ab aliis melius fiat vel jam factum sit (nam non multa ad manum fuerunt adjuncta) non gravabor, sed veritatis magis, quam meorum inventorum amans, lubens mea rejiciam. — Ad manum erat Hutteni editio, cui, quanquam haud pauca insint vituperanda, a debita laude nihil detractum volo. Exhibitis certe codicum veterumque editionum plerisque lectionibus et plurimis editorum emendationibus liberum legenti facit eligendi arbitrium. Multa, in *Vitis* praesertim, quae displicebant, notare et in adversaria meas suspiciones conjicere institueram, cum Schae-

feri V. Cl. editio in manus venit, quae infinitis nominibus illi praestat, quaeque, ut fieri solet, plurimorum, quas feceram, locorum emendationes mihi praeripuit, eoque effecit, ut et illis, quae mihi cum viro isto hac in re in principibus habendo communia essent, magis quam prius confiderem, illisque, quae ille non attigisset, diffidere magis etiam inciperem, multaque, iterum excussa atque perpensa, inducenda et reprimenda existimarem. Restabant tamen nonnulla, quorum hoc loco specimen expromo, quae si minus fortasse placuerint, ansam tamen ad meliora excogitanda dare poterunt. Illud praemoneo, neque Schaeferi editionem ita in rebus quoque minutioribus correctum nobis Plutarchum exhibere, ut nihil desiderari queat; in nonnullis eam adeo, quod ad librariorum vel operarum manifestos errores, cum Hutteni editione miro modo *) congruere: cujus rei, antequam ad loca, quae tractare institui, ipsa accedam, quaedam exempla promere liceat. Fieri vix potuit, ut Plutarchus idem ejusdem viri nomen variis modis scriberet. Si igitur forte in codicibus MSS. varie scriptum occurrit, editores certe unum scribendi modum eligere aliosque rejicere vel in annotationem, conjicere debuerunt. At *Luculli* nomen in Schaeferi pariter ac Hutteni editione tribus modis scriptum legimus, v. c. Cat. min. c. X. *Λεύκολλος* ib.

[*) Hoc non mirandum: nam operis Lipsiensibus tradita fuit quam sequerentur editio Hutteni. Mea corrector (hae enim solae partes mihi datae erant) opera in hoc uno substitit, ut textum inter corrigenda typothetarum specimina anxius trepidusque passim refingerem. Conferantur quae monui in editione Lipsiensi *Adversariorum Porroni* p. 311. ubi quae notavi de confusione vocabulorum *ἀλλως* et *αὐτως*, iis nunc addo exempla Platonica II. 1. p. 99, 14. II. 3. p. 44, 14. Bekker. G. H. §.]

c. XXIV. *Λεύκουλλος*, et Luculli init. *Λούκουλλος* *) Sic Pompej. c. XXXIII. legitur τὸν Ἀράξην ποταμὸν et c. XXXIV. bis τὸν Ἀραξιν. Sic uterque nomen puellae cujusdam vel ancillae Cleopatras in Anton. c. LX. scribit *Εἰράς*, et c. LXXXV. *Εἰράς*, utrumque fortasse perperam pro *Εἰράς*. **) Ita in Artax. c. 23. in utraque editione manifestum mendum, quod operarum facilius, quam editorum, culpa irrepsisse credas, occurrit ὅσπερ ἀπαγγελλόμεν, cum necessario scribendum sit ἀπαγγελλόμεν. Eodem modo est in Cat. min. c. II. τοῦ δὲ Κάτωτος οὐδὲν ἀποκριναμένου, καὶ βλέποντες εἰς τοὺς ξένους ἀτενέες καὶ βλοσυρὸν κ. τ. λ. quod non tantum Hutteni editionem deformat, sed et Schaeferi oculorum aciem effugit, pro βλέποντες. Et, ut finem enumerandi faciam, in Agid. c. I. editio Hutteni, aliis quoque locis non satis accurate expressa, exhibet: ἀλλὰ νότα καὶ μικτὰ πολλὰ πράττουσιν. Quis non miretur, ne Schaeferum quidem edidisse νότα? ***) Sed ad propositum veniamus.

*) Nam quod ajunt Plutarchum sibi ipsum non semper in nominibus scribendis constare, quippe cum nomen *Varronis* et *Βάρρων* et *Ουάρρων* scriptum apud eum occurrat, eam ego differentiam in tali re, quae utroque modo recte se habet, vel librariis debere crediderim, qui varios variorum scribendi modos confunderent, vel, si Plutarcho, Plutarchum secum ipsum in concordiam esse redigendum.

**) In libro De Fort. Rom. c. V. eadem inconstantia edunt (et Wytenbachius ipse) *Νόμα*, eundemque genitivum c. IX. (ut fere alibi semper) *Νουμά*. Et sic est ap. Huttenum, ib. c. VI. *νόνων Ιανουαρίων*, at c. VIII. *νόναις Κάπριταις*.

***) Bruto c. II. pro *ἀποδεικνύμενον* uterque vitiose *ἀποδεικόμενον*. Demetrio c. L. fin. vitiose exprimitur *διεθροόμενον*, ubi incertum est, utrum Schaeferus vulgatam voluerit *διαθροόμενον* an, quod Reiskip placuit, *διαφροόμενον*.

Meletem. II.

Themistocl. c. XII. fin.

(Hutt. T. I. p. 294. Schaef. T. II. p. 18.)

Ἐτι δ' ὁμῶς ἀπιστούντων, ἐφάνη Τηνία τριγῆς αὐτόμολος, ἧς ἐναύραχι Παναίτιος, ἀπαγγέλλουσα κύκλωσιν· ὥστε καὶ θυμῷ τοὺς Ἕλληνας κινῆσαι μετ' ἀνάγκης πρὸς τὸν κίνδυνον.

Non, credo, facile placuerit cuiquam locum accuratius inspicienti lectio θυμῷ. Reiskius maluit θυμὸν, ut ira una cum necessitate Graecos moverit. Idem jam Amyotus sensisse videtur, qui ita vertit: *tellement, qu'outre la nécessité le despit encore, que les Grecs en conçurent, les incita à vouloir essayer le hasard de la bataille.* Sed parum h. l. me movet horum virorum auctoritas. Nam quomodo ira accedere potuit ad necessitatem? Certe tum demum, cum se circumdatos audiissent, neque vero prius, pugnandi necessitas apparebat. Ira igitur si adfuit, non ex necessitate oriri potuit, sed prius adesse debuit. Convenientius sine dubio est rei narratae, Graecos sese circumdatos credentes una cum necessitate perspecta terrore esse comprehensos, eumque terrorem una cum necessitate eos impulsisse, ut, cum non amplius de discessu cogitare possent, pugnā capesserent. Donec commodius quid se obtulerit, legerim: ὥστε καὶ δεῖμα τοὺς Ἕλληνας κινῆσαι μετ' ἀνάγκης πρὸς τὸν κίνδυνον. Certe vocabulum δεῖμα aliquoties apud Lucianum hoc sensu occurrit. *)

Timoleon. c. XXV.

(Hutt. T. II. p. 148. Schaef. T. III. p. 31.)

Τούτους μὲν οὖν Τιμολίων κέρδος ἤγειτο πρὸ τῆς μάχης φανεροὺς γεγονότας, τοὺς δ' ἄλλους ἐπιρρώσας.

(*) Fort. ὥστε καὶ ἀθύρματα τοὺς Ἕλληνας —. G. H. S.]

G. Casar. Epist. qui Salp. ad Titum lib. 1. c. 1. requirit. p. 363.

κατὰ τάχος ἦγεν πρὸς τὸν Κρίμησον ποταμὸν. Unam ex multis inutilem Reiskii emendationem, cujusmodi innumeras protulit, in medium proferemus, ut appareat, quam parum ille sollicitus fuerit de ea critica lege, quae jubet non tam quaerere, quid scribere potuerit auctor, vel etiam nonnunquam debuerit, sed quid scripserit. Vult igitur R. addi post *φανερὺς γεγονότας* vocem *ἀπελθεῖν* vel tale quiddam. Ego, quamquam subaudiri hoc possit et addi quoque ab interprete ad explicandum locum, minime tamen aliquid deesse existimo. Est enim *φανερὺς γεγονότας* nihil aliud, quam quod nos diceremus: *dass sie ihre wahre Gesinnung gezeigt hatten, ehe es zur Schlacht kam*. Nostro enim loco facillime sensus intelligitur, quamvis nihil addatur. Apud Xenophontem enim et alios plerumque haec verba (*φανερὸς γίνονται*) cum participio occurrunt. Cf. Sturzii Lex. Xen. v. *φανερὸς*. Lucian. Pisc. 48. Viger. de Id. p. 85. ib. Herm. p. 719.

Aem. Paul. c. V. fin.

(Hutt. T. II. p. 176. Schaef. T. III. p. 54.)

Ταῦτα μὲν οὖν ἡ ἱστορία λογιζέσθαι καὶ περισκοπεῖν δίδωσι τοῖς σώζεσθαι βουλομένοις.

Vix crediderim Plutarchum scripsisse *σώζεσθαι*. Historiae enim munus eo absolvi dicitur et creditur, ut doceat, utque prudentiores reddat homines, vel, ut Thucydides L. I. c. 22. ait: "Ὅσοι βουλευσονται τῶν τε γενομένων τὸ σαφές σκοπεῖν, καὶ τῶν μελλόντων ποτὲ αὐτοῖς, κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, τοιοῦτων καὶ παραπλησίων ἔσθαι, ὡφέλιμα κρίνειν, αὐτὰ ἀρκούντως ἔξει. Quem locum Plutarchum respexisse non negaverim. Igitur a Plutarchi manu magis crediderim esse *σωφρονίζεσθαι* vel potius *σοφίζεσθαι*, quod vocabulum, quamquam plerumque ut

C 2

Medium occurrat, tamen apud Xenophontem *) quoque et alios significatione passiva reperiri constat. Nostro etiam loco hic sensus multo magis convenit. Non enim de *salute* sermo est in praecedentibus, sed de *vita sapienter regenda*. Consentire nobiscum etiam videtur interpres Plutarchi gallicus, Amyotus, qui ita hunc locum reddidit: *Ce sont les beaux exemples, que l'histoire met devant les yeux à ceux, qui les veulent peser et considerer, pour en tirer instruction de bien vivre et se bien gouverner*. Cujus auctoritati ut nonnihil tribuam, facit Wyttenbachii V. Cl. de eo iudicium, dicentis Cap. III. Sect. II. §. 5.: „Usu se cognovisse, locos comm-
 „plures corruptos ita versos esse ab Amyoto, ut ap-
 „pareat, eum emendationes probabiles expressisse,
 „sive ex conjectura profectas illas, sive ex libris
 „scriptis petitas. In praefatione *Vitarum* (Amyo-
 „tus) ipse profitetur, se codicum Italicorum colla-
 „tiones habuisse. In epistola ad Carolum regem Mo-
 „ralibus praemissa scribit, se usum esse codicibus
 „manu scriptis et conjecturis virorum quorundam
 „doctissimorum. Ex his viris praecipuum fuisse
 „Adrianum Turnebum, ut ab aliis monitum est, ita
 „ego intellexi comparatione interpretationis Amyo-
 „tinae cum exemplo Turnebiano. Codices anti-
 „quos eum accuratissime evolvisse, testatur gravis
 „sanè et aequalis testis B. Brissonius De ritu Nuptia-
 „rum p. 513.“ Kaltwasserus quoque ad nostrum
 sensum: „*Dergleichen Züge legt die Geschichte*
 „*denen, die sie benutzen wollen, zur Unter-*
 „*suchung und näheren Betrachtung vor.*“

*) Mem. Soc. I. 2. 46. *τοιαῦτα καὶ ἐπισχεῖν καὶ ἰσοπεῖν*
μετὰ quod equidem verti posse credo: De his, et ipsi
 meditati et ab aliis odocti sumus. *Ὁβλοφύλας λίσσας λίσσας*
 p. 568.

Ib. c. XXXI.

(Hutt. T. II. p. 213. Schaef. T. III. p. 88.)

"Ηκοντος δὲ τοῦ στρατηγοῦ μετὰ τῆς ἀληθινῆς κίρκης, ἀφαιρεῖσθε τῶν μὲν θεῶν τὴν τιμὴν, αὐτῶν δὲ τὴν χάριν.

Quamquam fere actum agere videri possit, qui de Reiskii commentis e Plutarcho ejiciendis multum laborare velit, facere tamen non possum, quin alterum hoc loco idque manifestissimum exemplum addam. Vult ille vel ἀφαιρῆσθε vel ἀφαιροῖσθε, vel, cum Iunt. et Ald. exhibeant ἀφαιρεῖσθαι, addi jubet βούλοισθε, nimirum, ut vertamus: *eripere vultis*: suamque sententiam ita profert, ut particulis *aut* — *aut* utatur, quasi de retinenda lectione vulgata ne cogitari quidem possit, qua tamen nihil certius est. Verti enim debet: *eripitis (quantum in vobis est) diis honorem*. Cujus usus et græca et latina lingua haud rara exhibent exempla, qualia utriusque collecta habemus apud Viger. de idiot. L. gr. p. 196sq. Et pendet praeterea illud ἀφαιρεῖσθε a prioribus, ubi est: οὐ δειῶν, εἰ — ἐθύσατε; ita ut verti etiam possit: Nonne indignum est, *quod* — *sacrificastis et jam* — diis honorem, vobis ipsis laetitiam *adimittis*?

Pelopid. c. XXVI.

(Hutt. T. II. p. 263. Schaef. T. III. p. 136.)

Ὡς οὖν ἐστράτευσεν ἐπὶ Θεσσαλίαν μετὰ δυνάμεως, τὴν τε Λάριссαν εὐθύς παρέλαβε, καὶ τὸν Ἀλέξανδρον ἐλθόντα καὶ δεόμενον διαλλάττειν ἐπειρᾶτο, καὶ ποιεῖν ἐκ τυράννου πρῶτον ἀρχοντα τοῖς Θεσσαλοῖς καὶ νόμιμον. Male se habet hujus loci distinctio. Si enim ἐπειρᾶτο conjungitur cum verbo διαλλάττειν, nihil est, ad quod referatur δεόμενον, neque scimus, quid Alexander petierit. Ita igitur distinguendum

videtur: καὶ τὸν Ἀλέξανδρον, ἐλθόντα καὶ δεόμενον
διαλλάττειν (pacem inire), ἐπειρᾶτο καὶ ποιῆν ἐκ τυ-
 ράννου πρῶτον ἄρχοντα τοῖς Θεσσαλοῖς καὶ νόμιμον. Quam-
 quam malim διαλλάττεσθαι, tamen non desunt
 exempla ejusdem significationis formae activae. Sed
 fortasse fuit διαλλάττεσθαι, quod compendio scriptu-
 rae facile in διαλλάττειν transire potuit. Et ad
 nostrum plane sensum Xylandrum vertisse video.
 Et Alexandrum ad se venientem, pacificationemque
 requirentem, conciliare Thessalis — — conatus
 est. Ita fere Kaltwasserus.

Marcell. c. VIII. fin.

(Hutt. T. II. p. 293. Schaeff. T. III. p. 163.)

Ὅτε καὶ τῷ Πυθίῳ χρυσοῦν κρατῆρα ἀπὸ λετρωῶν
 εἰς Δελφούς ἀποστεῖλαι χρηστήριον. Reiskio videtur
 excidisse numerus inter ἀπὸ λετρωῶν, ita ut vel 0 (70)
 vel 1 (30) repetendum sit ex his vocibus. Schaeferus
 tria puncta ponit post verbum λετρωῶν, ubi ego quo-
 que numerum positum fuisse credo, qui sine dubio
 fuit, quinquaginta. De hoc usu vocis ἀπὸ vide sis
 Zeunium ad Viger. p. 582. not. 57, 4.

Ibid. c. XIV.

(Hutt. T. II. p. 303. Schaeff. T. III. p. 171.)

Θαυμάσαντος δὲ τοῦ Ἰέρωνος καὶ δεηθέντος εἰς ἔρ-
 γον ἐξαγαγεῖν τὸ πρόβλημα, καὶ δεῖξαι τι τῶν μεγάλων
 κινούμενων ὑπὸ σμικρᾶς δυνάμεως, ὁλκάδι πριάμενος
 (Ἀρχιμήδης) τῶν βασιλικῶν — — ἐμβολῶν ἀνθρώπους
 τε πολλοὺς, καὶ τὸν συνήθη φόρτον, ἀντὶς ἀπώθειν κα-
 θήμενος — — προσηγάγετο...

Vocem πριάμενος Reiskius uncis inclusit, ut
 plane supervacaneam et absurdam. Cur enim, ait,
 Archimedes ab Hierone navigium emeret, ad experi-

mentum in eo faciendum, in gratiam Hieronis, quod Hieron ei hunc ad usum gratuito concedere non solum poterat sed debebat quoque? Ego addo: cur vero, si nihil Plutarchus inter *ὀλκάδα* et *τῶν* posuisset, librarius de suo addiderit vocem *πριάμενος*, neque vero commodiorem aliquam? Hutténus substitui vult aliud verbum, e. gr. *αἰρούμενος*. Poterat etiam *αἰτούμενος*. Sed haec nimis longe a libris scriptis recedunt. Obtulit se *προῖεις* vel *προϊέμενος* (dimittens, emittens), quod nondum plane abjicio, quamquam, quod postea cognovi, Schaeferus non male *πορισάμενος* edidit: uti enim Archimedes potuit Hieronis navibus, ut suis.

Aristid. c. XIX.

(Hutt. T. II. p. 370. Schaefer. T. III. p. 232.)

*Τόνδε ποθ' Ἕλληνες νίκας κράτει, ἔργῳ Ἄρηος,
Εὐτόλμῳ ψυχᾷς λήματι πειθόμενοι,
Πίρσας ἐξελάσαντες, ἐλευθέρῃ Ἑλλάδι κοινὸν
Ἰδρύσαντο Διὸς βωμὸν ἐλευθερίου.*

Abest prior pentameter ab omnibus libris MSS., sed additus primum est a Bryano ex Pausania et Plutarcho De malign. Herod.; eum item exprimi curavit Schaeferus. At sine dubio a Plutarcho ipso omisus fuit, neque igitur in textum recipiendus, cum ad ea, quae Plutarchus docere vult, plane nihil conferat. Sicsaepe Plutarchus unum eundemque poetae cujusdam locum aliquoties laudat, plenior eum in alio libro exhibens, in alio non nisi quatenus ad rem praesentem pertinet.

Philopseem. c. V.

(Hutt. T. II. p. 443. Schaefer. T. IV. p. 6.)

Ἐκβοηθήσας δὲ Φιλοποίμην, τοὺς μὲν πολέμιους οὐ κατίσχυσεν ἐξελάσαι, καίπερ ἐρῶμένως καὶ παραβόλως διαγωνισάμενος· τοὺς δὲ πόλιτας κ. τ. λ.

Vix credo fore quemquam, cui *κατίσχυσεν* ἐξελάσαι sanum videatur: nam verbum *καίσχυω* hanc constructionem admittere non videtur. Vulcinius exhibet *οὐκ ἴσχυσεν*, quod et sensus et linguae ratio admittit. Sed non dubito, quin Plutarchus scripserit *οὐκ ἐτ' ἴσχυσεν*, quod et sequentia postulant et literarum ductus suadent.

C. Mario c. XLVI.

(Hutt. T. III. p. 136. Schaef. T. IV. p. 188.)

Διὸ μηδὲν στέγοντες μηδὲ διατηροῦντες, αἰετινοὶ μὲν ἀγαθῶν, πλήρεις δ' ἐλπίδων, πρὸς τὸ μέλλον ἀποβλέπουσι, τὸ παρὸν προΐεμενοι.

Triplicem novimus verbi *στέγειν* significationem: primum, ut sit id quod *κρύπτειν*, deinde i. q. *βαστάζειν*, denique ut significet *εἰργω*. Nullam vero harum significationum in nostrum locum cadere et praecedentia et quae sequuntur monstrant. Fieri potest, ut quis eam, quam altero loco posui, convenire dicat; cui si id donaverimus, fateri eum oportebit, vocem *διατηροῦντες* tum non ultra esse tolerandam, sed scribi debere *διακαρτεροῦντες*. Neque vero hoc loco vulnus latere credimus, cum verbum *διατηρεῖν* optime conveniat praeteritis; illud enim *τοῖς ἀνοήτοις* vitio vertitur, quod non *memoria teneant*, quae antea acciderint; ita ut ne vocem *στέγοντες* quidem mutandam censerem, si significationis hujus (recordandi) exempla suppeterent. *) Sed ne diutius praefando lectorem morer, dicam, mihi legendum videri *στέροντες*, quod saepius significat *contentum esse*, v. c. Lucian. Bis Accus. c. 4.

[*) *στέγοντες* bene habet. Comparantur οἱ ἀμνήμονες καὶ ἀνόητοι cum vase rimoso, quod nihil teneat. Vas quod probum est, *στέγει καὶ διατηρεῖ τὰ ἐγκείμενα*. Conf. Plutarch. Alexandr. c. ult. G. H. S.]

Opp. T. II. p. 796. Hemst. οὗς ἔδει πάλαι τὰ καθ' αὐ-
 τοὺς εἰδότας, στέρχειν ἕκαστον ταῖς δεδικασμένοις. Sine
 dativo casu occurrit eadem significatione ap. Sopho-
 clem Trachin. 994. οὐ γὰρ ἔχω, πᾶς στέρξαιμι,
 κακὸν τόδε λείψων; ubi bene restituit Doederleinus
 στέρξαιμι (pro eo quod Brunkius post Valckenarium
 dederat στέξαιμι) vertens: *quomodo quietus esse*
possim. Cf. cens. Speciminis editionis tragg. Sopho-
 clearum a Doederleinio conscripti in Ephemerid.
 Heidelb. mens. Jul. 1815. p. 645.

Sulla c. XXII.

(Hutt. T. III. p. 214. Schaef. T. IV. p. 269.)

Πολλοὶ τὴν τυραννίδα φεύγοντες, ὥσπερ εἰς λι-
 μένα τοῦ Σύλλα στρατόπεδον κατεφέροντο.

Sic neque Plutarchus neque alii boni scriptores
 loqui soleat, Schaeferus nihil mutat,*) Huttenuſ su-
 spicatur: εἰς τὸ τοῦ Σύλλα στρατόπεδον, ὥσπερ
 εἰς λιμένα. Bene quidem, sed ad codicum scriptio-
 nem propius accederet ea, quam nos proponimus,
 lectio: ὥσπερ εἰς λιμένα εἰς τὸ τοῦ Σύλλα στρ.
 Fieri potest, ut quidam loci ad defendendam lectio-
 nem vulgatam afferantur; cujusmodi locos viri cri-
 tici nonnunquam singulares et exquisitos dicere so-
 lent. Ego vero crediderim, in rebus minime singu-
 laribus, imo simplicissimis auctorem etiam consueta
 et simplici ratione locutum existimari debere,

Lucull. c. XXIV.

(Hutt. T. III. p. 314. Schaef. T. V. p. 71.)

Τῇ δ' ὑστεραίᾳ καὶ ταῖς ἐφεξῆς προῆγε διὰ τῆς Σω-

[*) Cur nihil mutaverim, satis docent Iulianea mea p. XIX. sq.
 quae, si hic locus pateretur, plurimis augere possem. Ei-
 dem scopulo impegit Solanus ad Plut. Anton. c. 9. T. VI.
 p. 76, extr. Hutt. G. H. S.]

φηνῆς, οὐδὲν ἀδικῶν τοὺς ἀνθρώπους προσχωροῦντας αὐτῷ, καὶ δεχομένους τὴν στρατιάν ἀσμένους.

Minime quidem rarus tam Latinis quam Graecis est usus adjectivorum loco adverbiorum; inprimis vero ejusmodi adjectiva, qualia sunt latinis *lubbens, laetus* et similia: graecis ἀσμενος, εὐμενῆς et quae sunt ejusmodi, universe ea, quae quasi participii vim habent. Ille tamen usus non tam late patet, ut per omnes illorum adjectivorum casus a bonis scriptoribus adhibeatur, sed *plerumque* casu nominativo et constructione accusativi cum infinitivo continetur. Sic ea constructione Plutarchus quoque utitur; sed inferius (c. XLII.) scribit: ἡ τε χρῆσις (τῶν βιβλίων) ἦν φιλοτιμοτέρα τῆς κτήσεως, ἀνειμένων πᾶσι τῶν βιβλιοθηκῶν, καὶ τῶν περὶ αὐτὰς περιπάτων — ἀκωλύτως ὑποδεχομένων τοὺς Ἕλληνας — ἐκέϊσε φοιτῶντας — καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων χρειῶν ἀσμένως ἀποτρέχοντας. Quibus rationibus adducor, ut et nostro loco ἀσμένως scribendum esse censeam.

Agesil. c. IV.

(Hutt. T. IV. p. 75. Schaef. T. VI. p. 5.)

Ὁ δ' Ἀγησίλαος ἐπὶ τὴν ἐναντίαν ὁδὸν ἦλθε· καὶ τὰ πολεμεῖν προσκρούειν αὐτοῖς ἐάσας, ἐθεράπευε, πάσης μὲν ἀπ' ἐκείνων πράξεως ἀρχόμενος. Sic plerique omnes libri et scripti et editi, quamquam manifesta mendum insit. Codex Sangerman. et editio Juntina exhibent καὶ τὸ προσκρούειν, et sic etiam Schaeferus novissime. In eandem sententiam Amyotus: *car au lieu de prendre querelle et de s'attacher à eux* etc. Mihi vero nihil certius, quam vocem προσκρούειν esse additam a quodam librario, qui usum vocis πολεμεῖν hoc loco minus proprium explicare vellet. Delendum igitur potius, quam novo additamento augendum fuit.

Ibid. c. XXVI.

(Hutt. T. IV. p. 111. Schaeff. T. VI. p. 56.)

Τῷ γὰρ ὄντι Θεβαίους αὐτοὺς ἐαυτῶν πολεμικωτά-
τους τότε γενέσθαι φασί, καὶ πολλαῖς στρατείαις τῶν
Λακεδαιμονίων ἐπ' αὐτοὺς ὥσπερ ἐγγυμνασμένους.

Nihil est, quod offendat in his verbis, nisi in-
spiciamus antecedentia et consequentia. Inde vero
patet, Plutarchum ita de Thebanis loqui, quasi non
ipsi per se didicerint bellare, *sed quasi edocti* a
Spartanis. Igitur, praesertim cum accedat particula
ὥσπερ, quae in proprio sermone usurpari non solet,
passivum a Plutarchi manu esse crediderim, resti-
tuendumque ἐγγεγυμνασμένους, quod quam fa-
cile cum illo confundi potuerit, scriptionis et litera-
rum similitudo demonstrat,

Dion. c. II.

(Hutt. T. VII. p. 169. Schaeff. T. IX. p. 2.)

Καίτοι λόγος τις ἐστὶ τῶν ἀναιρούντων τὰ τοιαῦτα,
μηδενὶ ἂν τούν ἔχοντι προσπασεῖν φάντασμα δαίμονος, μηδ'
εἰδωλόν, ἀλλὰ παιδάρια καὶ γυναῖκα, καὶ παραφόρους δι'
ἀσθένειαν ἀνθρώπους, ἐν τινὶ πλάτῃ ψυχῆς, ἢ δυσκρα-
σίᾳ σώματος, γενομένους, δόξας ἐφέλκεσθαι κενὰ καὶ
ἀλλοκότους, δαίμονα πονηρὸν ἐν αὐτοῖς εἶναι δεῖσι-
δαιμονίαν ἔχοντας.

Varia varii hoc loco non admodum impedito tenta-
runt viri docti. Bryanus sanari posse credit locum, si
pro εἶναι reponatur ἔνα vel αἰ. Moyses du Soul
auspicatur καὶ δαίμονα πονηρὸν ἐαυτοῖς εἶναι.
Reiskius, ut solet iste vir esse audacior, locum man-
cum esse putat, ita forte supplendum: δαίμονα πο-
νηρὸν ἐκτεσεῖν φαντασθῆναι, ἀγνοοῦντας, ἐ-
αυτοὺς τοῦτον ἐν ἐαυτοῖς ἔχειν, δεισιδαιμονίαν
ἔχοντας. At hoc quidem est scriptorem docere et cor-

rigere, neque vero librariorum errores. Bryanus et Solanus non male quidem quod ad sensum, hujus certe *ἐαυτοῖς* vel *αὐτοῖς* praeferendum videtur vulgato *αὐτοῖς*, et permulta in omnibus scriptoribus occurrunt loca, quibus ista confunduntur, ita quidem, ut non semper facile sit decernere, utrum spiritus lenis an asper quodam loco sit ponendus *). Ego nullam harum rationum probō, et locum fere sanum existimo. Si quid mutandum, scriberem *δεισιδαιμονία ἐχομένους* vel: *δαίμονα πονηρὸν ἐν*

*) Incidi in plura loca, quibus unum alterumve perperam positum videtur. Sic ap. Xenophontem Agesil. II. §. ὅπως *ἕκαστοι αὐτῶν ἀριστοὶ φαίνονται* legendum videtur eleganti graecismo *αὐτῶν ἀριστοὶ*, ut est ap. Plutarchum loco supra a nobis aliam ob causam tractato, Agesil. XXVI. *Θηβαίους τότε αὐτοὺς ἐαυτῶν πολεμικωτάτους γενέσθαι φασί*. — Eodem modo Plut. Dion. c. LI. *ἐκέλευσεν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν αὐτοῦ βαδίζειν* scr. *αὐτοῦ*, jubet enim uxorem Dion in suam (Dionis) domum ire. Plut. De Alex. fort. II. c. IV. *τέλος δ' (ἢ δυνάμεις) ἀπομαραινόμενη — περὶ αὐτὴν οἶον εὐλὰς τινὰς ἀνέτερον ἀγεννῶν βασιλέων*. scr. *ἐαυτὴν*. — Pompej. c. XXXIII. *ἐπεμφε Φραγάτης ὁ Πάρθος, ἀπαιτῶν τὸν νεανίσκον, ὡς αὐτοῦ γαμβρόν*. scr. videtur *αὐτοῦ*. — Oth. c. I. *Τοῦ δὲ Κέλσου — φησάντος, αὐτοῦ τοῦ τρόπου δαδόναι τὸ ἔγκλημα πιστῇ ἐγκληθῆναι γὰρ, ὅτι Γάλβα βέβαιον ἐαυτὸν παρέσχεν*. Sine dubio et prius scribendum est *αὐτοῦ* ipsam accusationem testari mores suos (Celsi, qui loquitur). Plut. de Discr. Am. et Adul. c. XXXIII. *περὶ αὐτοῦ δ' εἶπεν οὐδέν* (Wytt. ed. Lips. p. 222. c. XXI.), ubi recte Hutterum edidisse video ex Ald. Bas. Steph. et Gesn. *αὐτοῦ*. Lucian. Hermotim. c. XVII. *οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπαινοῦσι τὰ αὐτῶν*. Leg. *αὐτῶν* sua laudantibus. — Simili modo pluribus locis in libris editis legimus *ταῦτα*, ubi auctor sine dubio voluit *ταῦτά*. v. c. Xenoph. Anab. I. 4. in Wytt. ed. Sel. Hist. p. 145. *ταῦτα δὲ ἡγγέλλον πρὸς Κύρον οἱ αὐτομολήσαντες*, — *καὶ μετὰ τὴν μάχην, οἱ ὕστερον ἐλήφθησαν — ταῦτα ἡγγέλλον*. Manifesto legendum *ταῦτά*. Ib. L. IV. §. 13. pro: *διηγούνται ταῦτα* scribendum esse *ταῦτά* ex collato §. 11. videmus: ibi enim primum narrationem, hoc loco repetunt narrationem eandem. Lucian. de Histor. conscrib. c. II. *κατὰ ταῦτα γὰρ αὐτὸς, ἄρτι μὲν τὰ Ρωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω κ. τ. λ.* Vult Lucianus: eadem (qua Jupiter) ratione jam res Romanorum inspicat: quod postulare videtur *ταῦτά*. Sed haec hactenus,

αὐτοῖς τὴν δεισιδαιμόνιαν ἔχοντας. Sed videtur non-nisi post εἶναι distinctio minor (comma) ponenda et forte pro αὐτοῖς scribendum αὐτοῖς.

Ibid. c. XXXII.

(Hutt. T. VI. p. 200. Schaef. T. IX. p. 36.)

Οἱ τὸ σπᾶτον τοῦ Αἰωνος, ὡς βαρὺ δυσπολίτευτον, ἀπεστρέφοντο.

Similis est ratio hujus loci et ejus quem supra tractavimus ex Agesil. c. IV.; neque vero eadem. Utrobique offendimur duobus vocabulis absque conjungendi particula positis. Ibi vero jure, ut nobis videtur, exulare jussimus alterum, ut librarii interpretantis fetum: hoc vero loco postliminio reducenda videtur conjungendi particula, scribendumque βαρὺ καὶ δυσπολίτευτον. Neque audiendus Vulcobius, qui pro βαρὺ exhibet ταχύ.

Brut. c. XLIX.

(Hutt. T. VI. p. 275. Schaef. T. IX. p. 121.)

Τὸ δ' ἕτερον κέρας, ὡς μὴ κυκλωθεῖη, — — — διεσπᾶτο τὸ μέσον.

Reiskium male habet illud τὸ μέσον et scribi vult κατὰ τὸ μέσον vel, si hoc minus placeat, subaudiri κατὰ, ellipsi consueta. Sed quod ab hac ellipsin adtinet, ea dudum explosa est ab Hermanno. V. Cl. in Commentatione De Ellipsi et Pleonasmo (Museo Antiquit. Stud. V. I. Fasc. I. p. 165 sqq.). Igitur neque addi κατὰ necesse est. Sensit tamen Reiskius, incommodum esse articulum, quem, quamvis defendi possit, facile tamen ex ultima praecedentis verbi διεσπᾶτο syllaba perperam repetita oriri potuisse crediderim, ideoque plane recidendum.

Demosth. c. XVIII.

(Hutt. T. V. p. 283. Schaef. T. VIII. p. 74.)

Τὸ μὲν οὖν συμφέρον οὐ δέφυγε τοὺς τῶν Θηβαίων λογισμοὺς, ἀλλ' ἐν ὅμμασιν ἕκαστος εἶχε τὰ τοῦ πόλεμου δεινά.

Primo adspectu nihil hoc loco sanius esse videtur, neque ego negaverim, si quis pertinaciter tueri velit vulgatam, habere eum, quo defendat lectionem vulgatam. Sunt tamen rationes haud leves illae, quibus inducor, ut Plutarchum τοὺς τῶν Θηβαίων λογισμοὺς (*proceres*) scripsisse credam. Primum enim linea post hanc quinta vox λογισμὸς iterum et paulo alio sensu, quam nostro loco sumi deberet, occurrat: ὥστ' εἰς φόβον καὶ λογισμὸν καὶ χάριν ἐμβαλεῖν (fort. cum Reiskio leg. ἐμβαλεῖν) αὐτοῖς: ubi λογισμὸν optime se habet. Deinde usitatum fuit vocabulum λόγιμοι hoc, quod nos volumus, sensu, et praesertim de viris quorum in re militari praecipua auctoritas est: v. Pollux Onomast. I. 176. p. 112. ed. Hemst. *) Denique, quamquam perpauca de Thebanorum reipublicae constitutione et institutis sciamus, illud tamen, quidquid Ubo Emimius de imperio populari loquatur, certissimum est, ὀλιγαρχίαν, quam dicunt, Thebis fuisse, neque universum populum, sed *proceres* tantummodo, de maximi momenti rebus consilia inire solitos esse.

Solon. c. XIV. fin.

(Hutt. T. I. p. 215. Schaef. T. I. p. 213.)

Ἦθελε γάρ πιν κρατήσας, πλοῦτιον ἄφθονον λαβών —

*) ubi conjungitur cum vocibus: ἀριστεύοντες, κατὰρῶντες τῶν.

Versus hic trochaicus octonarius catalecticus scribi desiderat ἡθέλεν, ut sibi constet. Nam, credo, jam dudum recesserunt viri docti ab illo, quem Brunkius (v. c. in Apollonio Rhodio) reducere voluit, more, ut in arsi, ante consonantem, *ν ἐφελ-
κυστικὸν* omittatur: cf. Matthiae Gr. gr. §. 42. Anm. 2. Ceterum si hoc voluissent editores, et *κε* scribendum fuit. Sed et hoc loco necessariam esse literam *ν* docet Matth. l. c. ex Porsonio ad Eurip. Orest. p. 64. *)

Pericl. c. I. init.

(Hutt. T. I. p. 378. Schaef. T. II. p. 101.)

Ξένους τινὰς ἐν Ῥώμῃ πλουσίους, κυνῶν τέκνα καὶ
πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας καὶ ἀγαπῶντας
ιδῶν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἠρώτησεν, εἰ κ. τ. λ.

Voces ὡς ἔοικεν ab interpretibus, Xylandro pariter ac Amyoto et Kaltwassero neglectae sunt et omissae. Contra ea Reiskius eas non modo retineri, sed addi quoque vult post Caesaris nomen ἐπιτιμύ-
σεως χάριν (increpandi causa), quia absque hac ad-
jectione patere non credit, cur addatur ὡς ἔοικεν. Mihi vero neque abundare quidquam videtur, neque deesse. Commode enim verti possunt illae voces: *ut
ajunt*, quomodo verti debent apud nostrum Theseo c. XXVII. λέγεται δὲ καὶ περὶ Χαιρώνειαν ἐτίρας ('Αμα-
ζόντας) ἀποθανεῖν, καὶ ταφῆναι παρὰ τὸ βενμάτιον, ὃ πά-
λαι μὲν, ὡς ἔοικε, Θερμαῖδων, Αἰμῶν δὲ νῦν καλεῖται.
quem locum laudavit Vigerus de Idiot. p. 247. Herm.

Coriol. c. V.

(Hutt. T. II. p. 63. Schaef. T. II. p. 257.)

Καὶ τινες μὲν ᾤοντο δεῖν ὑφίεσθαι τοῖς πένησι καὶ
χαλάσαι τὸ σύντονον ἄγαν καὶ νόμιμον.

*) Vide eis de eadem re Hermann. De emendanda ratione Gr.
gr. Cap. V. Lib. I. p. 15 sqq.

Displicet Reiskio lectio vulgata et reponi jubet ille ἀπότομον. Hujus vero viri me non moveret auctoritas, quippe qui rationes mutandi rarissime afferre soleat. At quae paullo ante praecedunt, nempe οὐδ' ἡ βουλή προσέποιετο μεμνήσθαι τῶν ὠμολογημένων (quae certe si secutus fuisset senatus, appellanda fuissent νόμιμα, nam recte *pacta* vertit Xylander, neque vero ea, quae contra fidem populo datam ad priorem suam agendi rationem instituere parabant): ea me movent, ut ad Reiskii sensum, sed facili et consueta mutatione etiam hoc loco pro voce νόμιμον magis sententiae convenire μόνιμον et hoc Plutarcho reddendum esse statuam. *)

Cat. maj. c. VIII.

(Hutt. T. II. p. 396. Schaef. T. III. p. 256.)

Δόξετε γάρ, ἔφη, ἢ μὴ πολλοῦ τὸ ἄρχειν ἄξιον, ἢ μὴ πολλοῦ τοὺς ἄρχειν ἄξιους ἡγεῖσθαι.

Nihil facilius fuit, quam ut librarii propter verborum similitudinem et sententiae acumen turbarent loci scriptionem primitivam. Igitur et vulgatam habemus parum commodam indeque profectum est Vulcobii πολλοῦς τὸ ἄρχειν et Anonymi πολλὰκις et Reiskii commentum, Plutarchum, uti solet, loqui docentis: ἢ μὴ πολλοῦ ἄξιον ἡγεῖσθαι τὸ ἄρχειν, ἢ μὴ πολλοῦς ἔχειν τοὺς ἄρχειν (vel τοὺς τοῦ ἄρχειν) ἄξιους. Sed nihil mihi verius videtur simplicissima Bryani emendatione πολλοῦς τοῦ ἄρχειν ἄξιους ἡγεῖσθαι digna fortasse, quae a Schaefero pro vulgata lectione horridiore reciperetur.

*) V. Hesych. v. μόνιμος et Pollux Onomast. III. 149. ubi pro μόνιμος fuit νομίμως. cf. ib. I. 130. quibus locis νομίμην significat *firmum* et *pertinacem*. Et Kaltwasserius nostrum vel Reiskii sensum expressit.

Othon. c. XV.

(Hutt. T. VI. p. 399. Schaef. T. IX. p. 248.)

Πιστεύσατε πολλάκις, ὅτι δύναμαι κάλλιον ἀποθανεῖν, ἢ ἄρχειν.

Incommoda visa est fere omnibus haec lectio. Interpretes sicco pede transierunt, quasi illud *πολλάκις* non adesset. Solanus excidisse suspicatur, Reiskiano fere modo, post *πολλ.* verba *περὶ τούτων διανενοημένῳ*. Reiskius h. l. paullo illo modestius addi vult ibidem: *δυσχυριζομένῳ*. His vero adjumentis non opus esse videtur. Ego, si comper- tum haberem vel probi auctoris exemplum suppetere- ret, Graecos vocabulum *πολλάκις* cum comparati- vo composuisse, nil nisi verborum ordinem immu- tare scribens: *πιστεύσατε, ὅτι πολλάκις δύναμαι κάλλιον κ. τ. λ.* Nunc vero necessaria vide- tur parva admodum mutatio haecce: *πιστεύσατε, ὅτι πολλῷ δύναμαι κάλλιον κ. τ. λ.*

Cimon, c. VII.

(Hutt. T. III. p. 253. Schaef. T. V. p. 11.)

*Ἡγεμόνεσσι δὲ μισθὸν Ἀθηναῖοι τὰς ἔδωκαν
Ἀπὸ εὐεργεσίας καὶ μεγάλων ἀγαθῶν.*

Nescio quomodo displicet illud *ἀγαθῶν*: quod enim exprimi potest hoc verbo, satis expressum vi- detur voce *εὐεργεσίας*. Quam facile igitur librario cuidam post illud in calamum quasi incidere potuit *ἀγαθῶν*, tam commode et recte de virtute impera- toria diceretur *ἀρετῶν*, quod Plutarchi esse credi- derim.

De sera num. vind. c. XI.

(Hutt. T. X. p. 239sq. Wyt. ed. 1772. p. 41. annot. p. 57.)

*Καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο φαίη τις ἂν ἐν τῷ βίῳ καὶ
Meletem. II.*

D

τῷ χρόνῳ τῶν πονηρῶν παρέχειν κακόν, ἀλλ' *)
 ἐξελεγχομένης (γούν add. Wyt.) τῆς ἀδικίας — — —
 — ἡ αἰσθησις — ἀνατρέπει τὴν ψυχὴν.

Vulgatam lectionem vitii aliquid habere viderunt editores aliique viri critici: variis igitur modis medicinam adhibere instituerunt loco, in quibus, contra morem suum, *Reiskius* explicare maluit tribus modis locum, addita tamen, quasi ἐπιμέτρῳ, emendatione. Primum ex superioribus subaudiri vult τὸ δαιμόνιον, quod quamvis paullo durius sit, ne ita quidem penitus sanaret locum, cum genitivum illud incommodum (τῶν πονηρῶν) non tollat. Deinde παρέχειν positum esse vult nude et impersonaliter pro παρεῖναι vel ἐκγίγνεσθαι vel περιεῖναι, eoque admisso latere ἑαυτὸ tacite supplendum. Haec omnia ut fieri posse nullis exemplis comprobavit, ita luculenter ea demonstrant, Reiskium ipsum parum suis explicationibus fidere. Corrigi denique vult τὸν χρόνον πονηροῖς παρέχειν; sed, cum in viri critici officiis sit, demonstrare, quomodo fieri potuerit, ut hoc vel illud vitium auctorem inquinaret; ego rationem non video, cur haec, si a Plutarcho scripta fuissent, aliquis illa, quam in textu habemus, mutatione obscuriora redderet atque adeo depravaret. *Wytttenbachius* in singulari hujus libri editione p. 57. ait: „pro τῶν πονηρῶν legendum „τῷ πονηρῷ“ (quod certe, si jota, ut multi solebant, juxta scriberetur, neque vero subscriberetur, facile in genitivum mutari potuit) „vel τοῖς „πονηροῖς, ut sensus sit παρέχειν τὸ δαιμόνιον τοῖς „πονηροῖς: nisi potius Cel. nostri *Ruhnkenii* emen-

*) Vertendum: tamen, saltem. Vide similes locos, quibus hac significatione ἀλλὰ occurrit post εἰ, collectos in Sturz. Lex. Xenoph. γ. ἀλλὰ, 8. p. 132. b.

„datio admittenda videatur, qui eleganti conjectura „pro παρέχειν legit ὑπάρχειν.“ Quamquam auctoris sensui horum duumvirorum conjecturis satisfactum videtur, manet tamen, si Wytttenbachii rationem sequamur, necessitas subaudiendi δαίμονιον, si Ruhnkenii, genitivus parum commodus. Quae cum reputarem, conjeci: εἰ μηδὲν ἄλλο φαίνεται — — — τὸν πονηρὸν πᾶσχειν κατὰ κ. τ. λ. quod et sensum exhibet percommodum et facile in lectionem vulgatam transire potuit, cum in duobus verbis prioribus sonus, in posteriore literarum ductus fere cum vulgatis congruant. Et probavit certe Wytttenbachius ipse hanc conjecturam, quam, cum Leidae versarer, cum eo communicavi.

Ib. c. XXII.

(Hutt. T. X. p. 266. Wytt. ed. sing. p. 86.)

Ὡστε τὴν ψυχὴν ἐποχουμένην, λείως οἶον ὥσπερ ἐν γαλήνῃ τῷ φωτὶ ῥαδίως πάντα καὶ διαφέρεισθαι.

Nihil magis manifestum quam vitiosam esse vulgatam. Reiskius suspicatur λείως, οἶον ναῦν ἐν γαλήνῃ, quod probat Wytttenbachius in ed. peculiari; in Oxford. haec adnotat: „Mez. delet οἶον, „Reiskius corrigit ὥσπερ ναῦν.“ Meziriacus satis commode vidit unum ex his comparandi vocabulis vitiosum esse. Sed si delere alterutrum voluit, interpretem potius redolet ὥσπερ, quod in margine positum vel superscriptum voci οἶον interpretandi causa, facile aliquis in textum irrepsisse existimet. Melius tamen Wytttenbachius cum Reiskio *navis* significationem desiderare visi sunt; qui recisa altera voce (ὥσπερ), altera addita (ναῦν), expeditum fecerunt sensum et probabilem exhibuerunt lectionem. Mihi tamen locum perpendenti neque voca-

bulum abundare neque deesse visum est, sed additis nonnisi duabus literulis scripserim: λέϊως, πλοῦτος ὡσπερ ἐν γαλήνῃ, τῷ φωτὶ κ. τ. λ.

Ib. c. VI.

(Hutt. T. X. p. 225. Wytt. ed. pecul. p. 195q.)

Τὸν Θεὸν δὲ εἰκὸς, ἧς αὖ ἐφάπτεται τῇ δίκῃ ψυχῆς νοσοῦσης, τὰ τε πάθη διορᾶν, εἴ πῃ τε καμπτόμενα πρὸς μετάνδιαν ἐνδίδωσι, καὶ χρόνον γε πρὸς ἐπαυρόθωσιν, οἷς οὐκ ἄκρατος οὐδὲ ἄτρεπτος ἡ κακία πέφυκε, προσσιζάνειν.

Wytttenbachius in editione peculiari: „Videtur, „ait, excidisse verbum διδόναι aut χαρίζεσθαι „(post χρόνον γε), quod *interpres* quoque suspicatus „est“ (et addidit Venet.; quod Wytt. postea in ed. Oxf. a correctore additum censuit). „Certe integra „oratio non potest a διορᾶν pendere.“ *Xylander* enim vertit: tempus correctionis *largiri*. In ed. vero Oxford. Wytttenbachius corrigi vult: ἡ κακία προσπέφυκεν, ὀρίζειν, vertens: tempusque correctionis *definire* iis, quibus non mera et incurabilis *inolevit* nequitia. *Meziriacus* πέφυκε, πορίζειν. Priorem suam correctionem satisfacere non posse accuratius rem inspicienti, ipse postea vidit Wytttenbachius. Quid enim faciemus verbo προσσιζάνειν? In posteriore acquiescendum esse dicerem, nisi jam dudum, antequam ea mihi in notitiam veniret, aliam quandam rationem excogitassem, cujus ne nunc quidem me poenitet. Totum enim tunc locum ita retinxi: Τὸν Θεὸν δὲ εἰκὸς, — — — τὰ τε πάθη διορᾶν, εἴ πῃ τε (aliquatenus) καμπτόμενα πρὸς μετάνοιαν εἴη· δίδωσι καὶ χρόνον γε πρὸς ἐπαυρόθωσιν, οἷς οὐκ ἄκρατος οὐδὲ ἄτρεπτος ἡ κακία πέφυκε. Particulam εἴ πῃ plerumque cum optativo conjungi do-

et pluribus exemplis Hoogeveen de particulis c. XIV. Sect. 2. p. 256. ed. Schütz. et Xenophontis locos v. in Sturzii Lex. Xen. v. εἰ, 21. p. 52, ubi ex Cyrop. V, 2, 2. est: εἰ πῃ εἴη αἰρέσιμον τὸ τέλχος. Pro πέφυκε legi etiam possit cum Wyttenbachio προσπέφυκε vel ἐμπέφυκε, prouti paullo inferius simili modo dicitur: οἷς δὲ ὑπ' ἀγνοίας τοῦ καλοῦ — — — τὸ ἀμαρτητικὸν εἶκός ἐγγεγονέναι, δίδωσι μεταβαλέσθαι χρόνον. Quod denique ad vocabulum προσίζανειν attinet, illud plane delendum puto. Facile enim lector aliquis in margine ad explicandum verbum πέφυκε annotaverit προσίζανειν, quod deinde, loco semel supra turbato, addito ν in textum irrepserit.

De capiend. ex host. util. c. IV,

(Wyt, p. 305. Lips. Hutt. T. VII. p. 274.)

Βαθεῖαν αὐλάκα διὰ φρενὸς καρπούμενον —

In notissimo hoc versu ex Aeschyli VII. c. Theb. 578. Schütz. apud ipsum Plut. De aud. poet. c. XI. p. 112. Wyt. Aristide cap. 3. p. 206. Tom. III. Schaeff. et apud Aeschylum l. c. scribitur ἄλοκα. Res est momenti fere minimi; idem enim est, utrum ἄλοξ scribas, an αὐλάξ. Sed tamen non retinendum fuit in editionibus illud αὐλάκα, tum quod metrum turbat (cum nonnisi apud comicos tribrachys anapaestum antecedere soleat: cf. Hermann. Metr. §. 135—138. inprimis autem ejusdem Praefationem ad suam Hecubae Euripideae editionem peculiarem p. LX. sqq.), tum quod vocabulum αὐλάξ, utpote prosae orationi magis confuetum, sine dubio a quodam librario, qui formae ἄλοξ saepius apud Tragicos obviae (cf. Eurip. Phoen. 13. ib. Valcken.) non meminerat, reponi potuit pro auctoris verbo. Si cum Schützio pro δὲ ἄ scriberemus δὲ ἡ, metrum non adversaretur

scriptioni αὐλῆα, quamquam eam ne sic quidem retinendam censerem. Ceterum cum nihil in voce δια variant Plutarchi codices, nihil mutandum videtur. *) Simili modo non in textu relinquenda fuit vitiosa versus notissimi Epicharmi**) scriptio, qui tamen his turpiter deformatus occurrit: primum

De Fortuna c. III.

(Wytt. p. 342. Lips. Hutt. T. VII. p. 303.)

Καὶ νοῦς ὀρεῖ, καὶ νοῦς ἀκούει, τὰ δ' ἄλλα κω-
φὰ καὶ τυφλά.

Qua in scriptione illud primum vituperandum est, quod non, ut alii versus, et hic distinguitur a pedestri sermone. Quod si eum ita edi voluisset Plutarchus, non scripsisset, ut est apud poetam, ὀρεῖ, sed ὀρεῖ. Hoc vero posito restituendum quoque fuit justum metrum scribendumque: Καὶ

Νοῦς ὀρεῖ, καὶ νοῦς ἀκούει, τὰ δ' ἄλλα κωφὰ καὶ
τυφλά.

Ita vero scribendum esse videmus ex versu eodem, qui occurrit apud nostrum

De Alex. fort. II. c. 3.

(Hutt. T. IX. p. 57.)

Εἰ μὲν γὰρ (ὥς φησιν Ἐπιχαρμος) νοῦς ὀρεῖ, καὶ
νοῦς ἀκούει, τὰ δ' ἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά λό-
γου δεόμενα.

ubi eodem modo versus a pedestri sermone separantur

*) Irrepsit illud αὐλῆα pro ἄλῃα etiam loco laudato De aud. poet. c. XI. in quosdam libros scriptos et editos.

**) Versum esse Epicharmi, neque vero, ut Ursinus credidit, Menandri, jam dudum docuerunt viri docti, quos laudat Davisius ad Cic. de Fin. Bon. et Mal. I, 20.

duſ scribendusque fuit totus locus: Εὖ (ſic. Wytt.)
 μὲν γὰρ πῶς φησὶν Ἐπίχαρμος·

νοῦς ὁρῇ, καὶ νοῦς ἀκούει, τὰλλα δὲ κωφὰ καὶ
 τυφλά.

quem verborum ordinem etiam exhibet Petav., niſi
 quod perperam habet κῶφᾱ pro κωφά. Et cum
 jam in his levioribus versemur, (quae ut ſunt facil-
 lima ad corrigendum, ita ab editoribus non ſunt ne-
 gligenda), etiam apud noſtrum in libro

De capiend. ex hoſt. utilit. c. VII.

(Wytt. p. 312. Hutt. T. VII. p. 280.)

Οὔτε μὲν τοῦτου ſεμνότερον καὶ κάλλιόν ἐſτι τὸ
 λαιδαροῦντος ἐχθροῦ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, λισσάδα πέ-
 τραν φιλοκέρτομον ὡς παρανηγομένους· ἀλλὰ μείζων ἡ
 ἄσκησις·

et hoc loco verſus e carmine anapaestico deſumpti de-
 bebant deſcribi:

— — λισσάδα πέτραν
 φιλοκέρτομον ὡς παρανηγομένους.

Sic in

Conſol. ad Apoll. c. XIV.

(Wytt. p. 584. Hutt. T. VII. p. 337.)

Οὐκ ἦν γὰρ ζῶειν καλὸν αὐτῷ οὔτε γονεῦσι.

quod ad metrum commodius ſcriberetur ſine hiatu
 αὐτῷ καλόν· et verſus Euripideus ex Iphig. in
 Aul. 33.

Ib. c. V.

(Wytt. p. 362. Hutt. T. VII. p. 319.)

Τῶν θεῶν οὕτω βουλομένων, ἔſται·

ex ipſo Euripide ad juſtum metrum anapaesticum re-
 ducendus et corrigendus fuit:

Τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἔſται.

Sic enim et alio loco, quem notavi olim, reperire vero jam non possum, Euripides τὸ βουλευόμενον (illius sententia) participio Medii passiva significatione utens, locutus est. Cf. Wolle de verb. Graec. med. §. 13. p. 305. *)

De fortuna Rom. c. II.

(Hutt. T. IX. p. 4.)

— πάσης μὲν αἰρετῆς ἐγγενομένης τοῖς ταῦτα μηχανηαμένοις, πολλῆς δὲ καὶ τύχης συνελθούσης, ὡς ἐνέσται τοῦ λόγου προτόντος ἐνδείξασθαι.

Petav. Ald. Bas. exhibent ὡς ἐνέσται. neutrum placet; sequitur enim statim illud ἐνδείξασθαι. Vix igitur dubito, quin Plutarchus scripserit ὡς ἂν ἔσται. Sic ἂν cum futuro indicativi occurrit apud Isocratē Areopagit. p. 365. Wolf. (1571. Basil.): οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἂν βουλευσόμεθα, καὶ πολεμήσομεν, καὶ βιωσόμεθα, καὶ σχεδὸν ἅπαντα κατὰ πεισόμεθα. ejus loci partem exhibet Vigerus de Id. p. 481. Herm.

Ib. c. XI.

(Hutt. T. IX. p. 24.)

Εἰς ἀνὴρ μίᾳς ὁρμῇ στρατιᾶς Ἀρμενίαν προσηκτῆσατο, Πόντον, Εὐξείνον, Συρίαν, Ἀραβίαν, Ἀλβανούς κ. τ. λ. Nihil negligentius hac descriptione in textu relicta. Ejiciendam esse distinctionem post Πόντον quivis statim judicabit. Sed mihi nihil certius, quam etiam vocem Εὐξείνον, ut ineptum glossatoris cujusdam additamentum, esse inducendam. Omiserunt etiam Xylander et Amyotus, Putidum sit af-

*) Sic participium activum apud Sophocl. Trachin. 194. εὖ γὰρ ποθοῦν ἐπαρτος ἐκμαθεῖν θέλων, passivo sensu vertendum: id quod exoptatur.

ferre loca, quibus probetur, regnum illud ad Ponti Euxini oram *Pontum*, neque vero *Pontum Euxinum* esse dictum.

Ib. c. XII.

(Hutt. T, IX. p. 28.)

Πομπεῖαι δὲ μέχρι νῦν ἐπὶ μνήμῃ τῶν τότε συμπτωμάτων ἢ τύχῃ, πῶν μὲν ἀνεσταυρωμένους, χὴν δὲ αὐτὰ σεμνῶς ἐπὶ στρωμνῆς πολυτελοῦς καὶ φορείου καθήμενος,

Nemini credo locum accuratius perpendenti placuerit ἢ τύχῃ, quae vox si genuina esset, appositionem haberet miram, nempe verba *κῶν* et *χὴν*. Quis unquam dixerit, *canem* et *anserem* esse fortunam vel casum, quamquam in iis fortuna Romanorum in Capitolio servando apparuerit. Ut igitur exulare iussimus vocabulum *Εὐξείνου* animadversione praecedente, ita eodem fere iure ejicimus voces ἢ τύχῃ, ut glossam vocis *σύμπτωμα*, eam quidem non tam ineptam, uti priorem, sed tamen vix margini, nedum textui, convenientem. Scribimus igitur distinctione etiam abjecta: *Πομπεῖαι* (in pompa circumducitur) *δὲ μέχρι νῦν ἐπὶ μνήμῃ τῶν τότε συμπτωμάτων κῶν μὲν ἀνεσταυρωμένους, χὴν δὲ — ἐπὶ στρωμνῆς — — καθήμενος*. Verbo singulari numero, quamvis ad duo substantiva pertineat, posito nemo, credo, litem movebit, qui vel ea tantum exempla inspexerit, quae congessere Zeunius ad Viger, p. 194. Herm. et Matthiae Gr. gr. §. 303. *)

*) Omisit vocem ἢ τύχῃ Xylander: sed idem omisit in versione verba: *ἐπὶ μνήμῃ τῶν τότε συμπτωμάτων*, ut dubium sit, utrum consulto illud, an, ut hoc, negligenter fecerit. Amyotus, retinens id, quod ejecimus, multis verbis nihil, quod satisfaciat, profert.

De Alex. M. Fortuna I. c. III.

(Hutt. T. IX. p. 33.)

Τὰ δὲ πρὸ τῆς στρατείας, ἐπὶ τοῖς Φιλιππικοῖς πολέμοις ἐπέσπαιρον ἡ Ἑλλάς.

Vocabulum ἐπισπαίρω, quod hoc uno loco occurrere videtur, Wyttenbachius non sollicitandum esse censet. Et est sane legibus analogiae convenienter effectum. Ita etiam ferri possit ἐπὶ ἡσπαιρεν, quod quamquam paulum diverso sensu occurrat apud Oppianum (Halieut. 5, 407. ubi est ἐπασπαίρειν μόχθῳ), tamen etiam commode significare posset: noch nachzucken. Neque dixerit aliquis nimis poetice sic sermonem pedestrem locuturum; dixit enim simili modo fere poetico Plutarchus infra De Alex. Fort. II. c. XI. p. 75, Hutt. Ἡ δὲ (τύχη) πάλιν αὐτῇ τὰς θήβας ἐνέσεισε. Sed quamquam haec ita sint, movet tamen me et praepositio ἐπὶ paullo ante posita et particula ἔτι, quae, ut sensus sit plenus, requiritur, ut facili mutatione scribendum existimem: ἔτ' vel ἔτι ἡσπαιρεν, quod etiam Amyotus cogitasse videtur vertens: *La Grèce se debattoit encore pour la souvenance des guerres, qu'elle avoit endurées sous mon père Philippus.*

De Alex. fort. II. c. VI.

(Hutt. T. IX. p. 64.)

Περὶ δὲ τῆς Λαρείου γυναικὸς, εὐπρεπεστάτης γενομένης, αὐτὴ φωνὴν ἐπαινοῦσαν τὸ κάλλος ἤκουσεν· ἀποθανοῦσαν δὲ — βασιλικῶς ἐκόσμησεν (ὁ Ἀλέξανδρος).

Mire se torquet Amyotus, ut ex lectione vulgata sensum eruat: *Il ne voulut pas seulement ouïr un qui lui en louoit la beauté.* Sed eam stare non posse Reiskius vidit, suspicans (ut amat addere de suo, quae excidisse putat) legendum esse: αὐδὲις

αὐτοῦ (distinctio, quam h. l. Huttenus addit; delenda) οὐδὲ φωνὴν ἐπαινοῦσαν τὸ κάλλος ἤκουσεν et sic vertit Kaltwasserus. Mihi vero nihil deesse videtur, sed facili calami lapsu una irrepsisse syllaba eliminanda, scribendumque: οὐδὲ φωνὴν ἐπαινοῦσαν τὸ κάλλος ἤκεν. Si enim Reiskii ratio vera esset, ad sequens verbum ἐκόσμησεν vel repetendum esset hujus propositionis subjectum (οὐδεὶς), quod absurdum est; vel negligeret omisisset Plutarchus Alexandri nomen, vel et hoc excidisse credendum esset. Contra ea φωνὴν ἰέναι et Plato aliquoties dicit et Xenophon Cyneg. 13, 16. φωνὴν οἱ μὲν εὐεπὶ ἰᾶσιν, οἱ δ' αἰσχροῖν. Sic Lucianus Parasit. 46. p. 871. T. II. Hemst. τελευτῶν φωνὰς ἀφ᾽ ἡκεν. De hist. conscrib. 6. φωνὴν προῖεμένων ἠκούομεν, et Jove Trag. 27. φωνὴν ἀφιεῖς.

Ib. c. XI.

(Hutt. T. IX. p. 73.)

Μικροῦ διὰ τὴν τύχην Ἀλέξανδρος ἀπώλεσε τὸ δοκεῖν Ἀμυμονος εἶναι.

Vulgo πρὸ μικροῦ, quod jure sustulerunt Reiskius et Wytttenbachius post Xylandrum, vel loco vocabuli πρὸ poni jussērunt παρὰ μικροῦ, praesertim cum Xylandri codex exhibeat παρομικροῦ. Posterius et Hutteno placet, qui tamen prius cum Xylandro dedit. Si abjiciatur πρὸ, quod stare non potest, et retineatur μικροῦ, quod ad unum omnes exhibent libri, crediderim scribendum esse: Μικροῦ δεῖν διὰ τὴν τύχην Ἀλέξανδρος ἀπώλεσε τὸ δοκεῖν Ἀμυμονος εἶναι. Facile vero δεῖν subsequenti voce διὰ absorberi potuit propter literarum similitudinem. De phrasi μικροῦ δεῖν v. Viger. de Idiot. p. 205. a. *See μικροῦ interdictum absolute ponitur Vig. p. 118. 317. ibiq a me laud. Int. Integ.*

De Isid. et Osir. c. XLI.

(Hutt. T. IX. p. 159.)

Διὸ τὸν Τυφῶνα Σὴθ ἀεὶ Αἰγύπτιοι καλοῦσιν.

Jam Squirius monuit verum non esse, Aegyptios Typhona Seth *semper* appellasse, *Βεθω* et *Σμν* eum aliquando vocabant, ut videmus ex c. LXII. p. 189. Certe igitur ἀεὶ a Plutarchi manu esse non potest; unde illud Squirius vel plane deleri, vel loco ejus οἱ poni voluit. Accedit, quod Salmasius quaerit, num forte Σάθ, scribendum sit. Unde vir ille doctissimus hoc Typhonis nomen hauserit, reperire non potui. Sed si existimandum est, illud ex fonte laud contemnendo esse prolatum, idque perperam in nomen usitatus transiisse, nostro certe loco et paullo inferius corruptelae causa facile detegi, mendumque sanari poterit. Fac enim Plutarchum dedicisse: *Τυφῶνα ΣΑΘΙ ΟΙ Αἰγύπτιοι καλοῦσιν* facile inde fecerit aliquis transpositis literis ΣΙΘΑ ΟΙ. Alius de nomine Σὴθ ex veteri testamento cogitans, simulque fortasse dictantem audiens, qui Itacismum in pronunciando sequeretur, scripsit ΣΗΘ ΑΕΙ. Sic

Ib. c. XLIX.

(Hutt. T. IX. p. 172.)

— καὶ τοῦτομα κατηγορεῖ τὸ Σὴθ, ὃ τὸν Τυφῶνα καλοῦσι. pro ὃ vulgo erat αὖ. Statuamus a Plutarcha esse Σάθι, ὃ, unde item alter librarius fecerit ΣΙΘΑ, Ο, alter vero eodem, quo supra, modo ΣΗΘ ΑΤ; corruptio tolletur, si scribamus priore loco: *Τυφῶνα Σάθι οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι* posteriore: καὶ τοῦτομα κατηγορεῖ τὸ Σάθι, ὃ τὸν Τυφῶνα καλοῦσι. Quae ratio et alias virorum doctorum mutationes supervacaneas redderet.

Ibid. c. XLVI.

(Hutt. T. IX. p. 167.)

Καὶ προσαπεφαινετο, τὸν μὲν (Ὀρομάζην) εἰκέναι
 φωτὶ μάλιστα τῶν αἰσθητῶν, τὸν δ' (Ἀρειμάνιον) ἔμπα-
 λιν σκότῳ καὶ ἀγνοίᾳ, μέσον δ' ἀμφοῖν τὸν Μίθρην
 εἶναι.

Vocem ἀγνοίᾳ suspectam habere Squirium, ut
 e glossemate adnotatoris in textum intrusam, ait
 Huttenus: Neque mihi locum habere videtur. For-
 tasse irrepsit ex margine in textum, eademque ope-
 ra extrusit vocabulum legitimum ἄδην. Certe paullo
 post nostrum locum conjunguntur ἄδης et σκότος,
 his verbis: πῶαν γάρ τινα κόπτοντες — τὸν ἄδην ἀνα-
 καλοῦνται καὶ τὸν σκότον. Et c. XLVII. extr. de Ari-
 manio: τέλος δ' ἀπολείπεσθαι (leg. cum Markl. Reisk.
 et Wytt. ἀπολέσθαι) τὸν ἄδην (in qua voce jam nihil
 est ejus difficultatis, quam sensit Wytt., si secundum
 nostrum locum ἄδης pro Arimanio dictus putetur),
 καὶ τοὺς μὲν ἀνθρώπους εὐδαίμονας εἶσεσθαι μῆτε τρο-
 φῆς θεομένους, μῆτε σκιάν ποιούντας.

Ibid. c. XLVIII.

(Hutt. T. IX. p. 170.)

Ἐμπεδοκλῆς δὲ τὴν μὲν ἀγαθουργὸν ἀρχὴν, φιλό-
 τητα — καλεῖ, τὴν δὲ χεῖρονα, νεῖκος οὐλόμενον
 καὶ θῆριν αἱματόεσσαν.

Parvum quidem est παρόραμα, et jam supra lo-
 eis quibusdam a nobis notatum; sed tamen repre-
 hendenda editorum inconstantia, poetarum locos
 nunc a pedestri sermone separantium, nunc cum eo
 confundentium. Sic hoc loco addita particula τε
 scribendum et edendum fuit: τὴν δὲ χεῖρονα,

νεῖκος τ' οὐλόμενον καὶ θῆριν αἱματόεσσαν.

Fortasse etiam ex Hesychio (Δήρη· μάχη) scriben-
 dum θήρηνα.

Ibid. c. LVII.

(Hutt. T. IX. p. 182.)

Τὴν Πενταν τέκνων δεομένην τῷ Πόρῳ καθεύδοντι
παρακληθῆναι, καὶ κυάσασαν ἐξ αὐτοῦ τεκεῖν τὸν Ἑ-
ρωτα.

Fortasse errori typothetae debetur illud κυάσα-
σαν, quod nihili est, pro κυήσασαν, neque nota-
rem, nisi, quod in prooemio demonstravi, etiam
in Schaeferi editionem tersissimam et accuratissi-
mam talia nonnunquam transiisse vidissem.

Ibid. c. LXXXI.

(Hutt. T. IX. p. 214.)

Καὶ τὸν ἥλιον ὁ Πίνδαρος ὀρᾶσθαι γῆσιν ἐρήμης
δὲ αἰθέρος.

Est Pindari locus notissimus Olymp. I. init. Ex-
hibent libri Plutarchei ἐρήμης ex dialecto communi,
loco formae doricae. Restitui potuit haec tacite, vel
scriptio librorum retineri; parum interfuit, utrum
hoc an illud fieret. At certe notula Hutteni opus non
erat dicentis: *vulgo* legi apud Pindarum ἐρήμας.
Quid sibi vult istud *vulgo*? An forte meliores libri
Pindarici aliter? An ex Plutarcho corrigendus Pin-
darus? Tales notulas melius omisisset vir praestan-
tissimus, quae nihil prosunt peritis, imperitos in er-
rorem inducere possunt. Ejusmodi notulam depre-
hendi quoque ad vitam Aemilii Pauli c. XXXIX. ubi
ad nomen Ἑλέαν adnotat: „Aretinus *Veliam* po-
„suit, eumque *secutus est* Amyotus.“ Quasi vero
hoc memorabile sit, et singulare quiddam! Quasi
aliam ii viri urbem intellexerint, quam *Eleam*, et
Amyotus nisi Aretino docente vel praeunte *Veliam*
(aeolicam nominis formam) ponere non potuerit! Eo
magis miranda est haec animadversio, quod ad san-

dem urbem Huttenus ad Brutum c. XXIII. ait: *Velliam* Romani vocant: Cic. Phil. I. 4.

Collatio varr. lectt. codd. Palatinorum et ed. Corayi, adjectis aliquot hujus annotationibus.

Corayus V. Cl. in editione Vitarum Plutarchi nullis usus est codicibus, emendationes tantummodo Stephani, Bryani et Reiskii et quae ab his prioribusque editoribus adnotantur varias lectiones adhibuit, nec Amioti interpretationem Gallicam neglexit. (cf. Corayi περί τῆς ἐκδόσεως τῶν παρὰλλ. βίων τοῦ Πλουτάρχου p. 71. in prim. tom. vit. Plut.)

Hoc loco, quas ejus fert editio lectiones, excerptas exhibebimus, addita varietate lectionis ex codd. Palatinis.

Themist. XII. fin.

(tom. I. p. 127.)

θυμῶ

Timol. XXV.

(tom. II. p. 107.)

φανερὸς γεγονότας, τοὺς
δ' ἄλλους

Idem fert lectio codd.
Palat. 168.

Aemil. Paul. V. fin.

(tom. II. p. 125.)

σώζεσθαι

Codex Palat. No. 168.

Ib. XXXI.

(tom. II. p. 151.)

ἀφαιρείσθαι.

hab. ταῦτα μὲν οὖν ἡ ιστο-
ρία λογίζεσθαι καὶ παρασκο-
πεῖν δίδωσι τοῖς σῳζεσθαι
βουλομένοις.

Codex Palat. 168. πῶς

γὰρ οὐθινὸν εἶπεν..... de-
sunt verba..... ἀμφοτέρων
εἰς τὴν πόλιν ἐμπεσοῦσης κ.
τ. λ. ἤκοντος δὲ τοῦ στρατη-
γοῦ μετὰ τῆς ἀληθινῆς νίκης
ἀφαιρείσθαι τῶν μὲν θιῶν
τὴν τιμὴν κ. τ. λ.

Pelopid. XXVI.

(tom. II. p. 188.)

Sequitur vulgatam di-
stinctionem

Cod. Palat. 169. ponit
distinctionem minorem
post θεόμενον.

Marcell. VIII. fin.

(tom. II. p. 208.)

Ad hunc locum, quem ut Schaeferus excudi curavit, καὶ τῷ πινθίῳ χρυσοῦν κρα-
adnotat tom. II. p. 455. „οἱ τῆρα ἀπολειπῶν εἰς δελφοὺς
πρὸ ἐμοῦ Λύτρων. Ὁ δ' ἀρι- ἀποστέλλει χαριστήριον
θμός τῶν λιτρῶν οὐχ εὖρηται
ἐν τοῖς ἀντιγράφοις, μόνου Ἀ-
μίουτου ἐκφράσαντος, Ἀπὸ
λιτρῶν πενήκοντα.“

Cod. Palat. 169. ὥστε

Λιτρῶν pro Λύτρων ex
variis lectionibus recepit.

Ib. XIV.

(tom. II. p. 215.)

Emendavit πορισάμενος
pro πριάμενος.

Cod. Palat. 169. ὁλκά-
δα πριάμενος τῶν βασιλικῶν

κ. τ. λ. — *infra* ἀποθεῖν pro
ἀπωθεῖν

Arist. XIX.

(tom. II. p. 261.)

legitur pentameter Εὐ-
τόλμῳ κ. τ. λ.

Philopoem. V.

(tom. II. p. 312.)

οὐ κατίσχυεν

Cod. Pal. 169. οὐ κατί-
σχυεν.

C. Mar. XLVI.

(tom. III. p. 94.)

Διὸ μηθὲν στέγοντες μηδὲ
διατηροῦντες κ. τ. λ.

Cod. Pal. 283. διὸ μη-
θὲν στέγοντες· μηδὲ διατη-
ροῦντες αἰεὶ. κενὸι μὲν ἀγα-
θῶν. πλήρεις δὲ ἐλπιδῶν,
πρὸς τὸ μέλλον ἀποβλέπου-
σιν κ. τ. λ.

Sull. XXII.

(tom. III. p. 154.)

ὥσπερ εἰς λιμένα τοῦ Σύλλα
τὸ στρατόπεδον κατέφέροντο.

Lucull. XXIV.

(tom. III. p. 233.)

ἀσμένους.

Agasil. IV.

(tom. IV. p. 58.)

καὶ τὸ πολεμεῖν καὶ τὸ προσ-
κρούειν αὐτοῖς ἑάσας κ. τ. λ.

καὶ τὸ προσκρούειν ex va-
riis lectionibus recepit pro
καὶ προσκρούειν.

Meletem. II.

E

Ib. XXVI.

(tom. IV. p. 82.)

ἐγγυμνασασμένους.

Dion. II.

(tom. VI. p. 134.)

ἐν αὐτοῖς *εἶναι* δεισιδαιμονίαν ἔχοντας. — Adnotat (tom. VI. p. 388.): ἐμποδῶν εἶναι τῇ τοῦ λόγου συναρτήσει τὸ ἀπαρέμψατον καὶ οἱ ΠΡ. (ut videtur, πρότεροι) συνῆκαν· διὸ οἱ μὲν παρῆνον γραφειν „δαίμονα πονηρὸν ἐν ΑΥΤΟΙΣ ΕΝΑ (ἢ ΑΕΙ) δεισιδαιμονίαν ἔχοντας“. οἱ δὲ πιθανώτερον „ΚΑΙ δαίμονα πονηρὸν ΕΑΥΤΟΙΣ εἶναι, δεισιδαιμονίαν ἔχοντας,“ καὶ ἄλλοι ἄλλως. Ἰσως ἀπόχρη γράφειν ... ἐν ΑΥΤΟΙΣ (ἢ ἐν ΑΥΤΟΙΣ ΤΗΝ) δεισιδαιμονίαν ἔχοντας, πέρραιφοντας τὸ ἀπαρέμψατον, ἢ τρέποντας εἰς τὸ ἄρθρον.

Ad not. Dion. LI. εἰς τὴν οἰκίαν τὴν αὐτοῦ

Pomp. XXXIII.

αὐτοῦ

Othon. I. αὐτοῦ

Ib. XXXII.

(tom. VI. p. 159.)

ὡς βαρὺ καὶ δυσπολίτευτον

Cod. Palat. 168.

δόξας ἐφέλκεσθαι κενὰς καὶ ἀλοκότες (ead. man. subscripts. alter. λ) δαίμονα πονηρὸν ἐν αὐτοῖς εἶναι δεισιδαιμονίαν ἔχοντας.

Cod. P. 168. Dion. cap.

LI. ἐκέλευσεν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν αὐτοῦ βαδίζειν

Cod. P. 153. de fortuna Alexandr. II. c. 4. περιαιτὴν οἶον κ. τ. λ.

Cod. P. 168. ὡς βαρὺ καὶ δυσπολίτευτον

Brutus XLIX.

(tom. VI. p. 224.)

δισπαῦτο μέσον. —

Codex Palat. 168. τὸ

Emendavit pro δισπαῦτο δ' ἕτερον κέρας — — —
τὸ μέσον, laudans Demetr. δισπαῦτατο μέσον

cap. XII. (tom. IV. p. 11 et

12.) ubi his occurrit ἐφ' ὅρα γη

μέσους, et notam ad Caes.

LXVIII. quae dicit: Ἰσοδυ-

ναμεῖ. ἡ φράσις Διέσπασαν ἐν

μέσῳ, τῷ, Διέσπασαν διὰ

μέσου τοῦ σώματος, καὶ ἔστι

τοῦ παρακμάζοντος ἑλληνι-

σμοῦ, ἀνθ' ἧς ἡμεῖς μὲν νῦν

εἰώθαμεν λέγειν, Τὸν ἐσχί-

σαν εἰς τὴν μέσῃν, οἱ δὲ πα-

ρὰ τοῖς ἀρχαίοις δόκιμοι,

Διέσπασαν μέσον ἔλεγον, ὁ-

μοίως τῷ Π. ν', 397.

Demosthen. XVIII.

(tom. V. p. 215.)

λογισμούς — Adnot. ad

verba ὥστε φόβον καὶ логи-

σμόν καὶ χάριν ἐκβαλεῖν αὐ-

τούς] ὥστε τοὺς Θηβαίους

ἐπιλαδέσθαι καὶ τοῦ περὶ τῶν

συμφερόντων λογισμοῦ, καὶ

τοῦ φόβου τῶν παρὰ τοῦ Φι-

λίππου προσδοκωμένων δει-

νῶν, καὶ τῆς ὀφειλομένης ἐ-

κείνῳ χάριτος ἐπὶ τοῖς προτ-

φάτοις εὐεργετήμασιν.

Solon. XIV. fin.

(tom. I. p. 156.)

ἤθελον γὰρ κεν κρατήσας
κ. τ. λ.

ἤθελον ex aliorum emen-
datione recepit pro ἤθελε
et adjicit: ἐκ προσώπου γὰρ
τοῦ καταγελῶντος τὸν Σόλωνα
λέγεται τοῦτο.

Pericl. I.

(tom. I. p. 281.)

ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἡ-
ρώτησεν.

Coriol. V.

(tom. II. p. 46.)

καὶ νόμιμον.

Cato maj. VIII.

(tom. II. p. 279.)

ἢ μὴ πολλοὺς τοὺς ἄρχειν
ἀξιολογῆσαι

Oth. XV.

(tom. VI. p. 321.)

Πιστεύσατε *πολλάκις*,
ὅτι δύναμαι κάλλιον ἀποθα-
νεῖν κ.τ.λ. — adnotat (tom.
VI. p. 472.): ἄλλοι ἄλλως
διορθῶσαι καὶ ἐξηγήσασθαι
ἐπεβάλλοντο τὸ παράσιτον τοῦ-

το Παλκαίς, ὃ μήτε νοῆσαι,
μήτε διορθῶσαι δυνάμενος,
ἀστερίσκοις τέως διείληφα.

Cimon. VII.

Ἄντ' εὐεργεσίης καὶ μεγάλων ἀγαθῶν.

Adnotat ad μεγάλων ἀγαθῶν:— Παρ' Αἰσχίνῃ, Μεγάλῃς ἀρετῇς.

Cod. Pal. 153. de Alexandri M. fort. II. 3. εἰ μὲν γὰρ ὡς φησὶν ἐπίχαρμος τοῦς ὀρῇ καὶ τοῦς ἀκούει· τ' ἄλλα δὲ κωφὰ καὶ τυφλά.

Cod. Pal. 153. de fortuna Roman. II. πάσης μὲν ἀρετῇς ἐγγενομένοις (ab ead. man. ἐγγενομένης superscr.) τοῖς ταῦτα μηχανησαμένοις πολλῇς δὲ καὶ τύχης συνελθούσης, ὡς ἐνέσται τοῦ λόγου προϊόντος ἐνδείξασθαι

ibid. XI. εἰς ἀνὴρ μῖα δόρμῃς στρατιᾷ. ἀρμενίαν προσεκτήσατο· πόντον εὐξεινον· συρίαν· ἀραβίαν· ἀλβανοὺς· κ. τ. λ.

ibid. XII. πομπεύει δὲ μέχρι νῦν ἡ τύχη τῶν τότε συμπτωμάτων· κύων μὲν ἀνεσταυρωμένος, γῆν δὲ μάλα σεμνῶς ἐπὶ στρομνῇς πο-

λυτελοῦς καὶ φόρειαι καθή-
μενος.

De Alex. M. fortun. E.
3. τὰ δὲ πρὸ τῆς στρατείας,
ἐπὶ τοῖς φιλιππικοῖς πολέ-
μοις ἐπέσπαιρεν ἡ Ἑλλάς.

ibid. II. 6. ead. fert
lectio cod. quæ Hutte-
nius exprimi curavit.

ibid. II. 11. προμικροῦ
διὰ τὴν τύχην κ.τ.λ.

III.

VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES
IN

ARISTOTELIS ETHICORUM
AD NICOMACHUM

LIBRUM I.

SCRIPSIT

CAROLUS ZELL
GYMNAS. RASTADINI PROFESSOR.

CHINESE UNIVERSITY OF POLYTECHNIC

LIBRARY

Aristotel. Ethic. Nicomach. lib. I. cap. 1. tom. IV. p. 1. ed. Duval.

πᾶσα μέθοδος. *Μέθοδος* h. l. non tam est via et ratio cujuscunque artis vel disciplinae, quam potius ipsa ars aut disciplina, quae certa aliqua ratione tractatur, quo quidem vocabuli usu nihil frequentius apud Aristotelem. Infra hujus libri cap. eodem pag. 2. D. ἡ μὲν οὖν μέθοδος τούτων ἐφέρεται πολιτικῇ τις αὖσα. Poet. cap. 19. p. 21. C. τὰ μὲν οὖν περὶ τὴν διαίνοιαν ἐν τοῖς περὶ τῆς ῥητορικῆς κείσθω· τοῦτο γὰρ ἴδιον μᾶλλον ἐκείνης τῆς μεθόδου. cf. Rhetor. I. 1. p. 701. Eth. Eudem. I. 6. pag. 264. B. Rhetor. ad Alexandr. I. 1. p. 831. A. ubi μέθοδοι τῶν πολιτικῶν λόγων sunt disciplinae, quae ad politicam pertinent. Paraphrastes quoque horum librorum Graecus hanc significationem non ignorat I. 5. pag. 11. edit. 1617. alibi. Sed etiam eo, quo nos utimur, sensu reperitur, ut Eth. Nicomach. V. 1. pag. 75. B. ἡ δὲ σκέψις ἡμῖν ἔστω κατὰ τὴν αὐτὴν μέθοδον τοῖς προσηρημένοις, alibi, quamquam rarius. Eadem quam nostro loco vim tuetur quoque Politicor. III. 5. 4. p. 103. ibid. 8. 1. p. 161. IV. 2. 1. p. 140. ed. Schneider. Continentur autem iis, quae initio hujus libri posita sunt, quatuor vocabulis, τέχνη, μέθοδος atque προαίτις et προαίρεσις, omnia hominum studia et occupationes, omnis agendi et cogitandi ratio, quae quidem cap. 7. init. binis vocabulis complectitur, cum dixit: ἐπειδὴ πᾶσα γυνώσις καὶ προαίρεσις ἀγαθοῦ τινὸς ἐφέρεται etc.

ἐφλεσθαι δοκεῖ „appetere videtur“ pro „appetit“: atque id quidem partim ex Attici sermonis consuetudine, quae eadem in usu particularum ἴσως et σκεδόν obtinet (V. Ast. ad Platon. Phaedr. p. ...), partim Aristotelis proprio more et philosophandi ratione, quae per omnes ejus de doctrina morali libros dominatur, qua quod certa affirmatione positum expectares non sine dubitatione quadam profertur. Undique exempla occurrunt. Quapropter male arguitur Interpres Graecus ad III. 1. p. 54. C. τὸ ἐκούσιον καὶ ἀκούσιον ἀναγκάσιον ἴσως διορίσαι τοῖς περὶ ἑκαστῆς ἐπισκοποῦσι; quo quidem loco iste praecipit aut vocabulum πρῶτον ante διορίσαι cogitatione esse addendum, aut ἴσως pro ὁμοίως usurpari, significatione rarissima apud Aristotelem non minus, quam apud Platonem (v. Heindorf. ad Gorg. p. 230.). Similis ejus est nec necessaria sedulitas ad III. 9. p. 45. C. (πενταὶ δ' ἴσως οὐ δεῖ φοβέσθαι), alibi, cum nihil difficultatis ejusmodi locis insit.

παρὰ ταύτας. Sic etiam Vet. Interp. et ed. Casaubon. Sed a vulgata lectione αὐτὰς non est cur recedamus. Tam prope enim abest substantivum, quo pertinet, ut demonstrativum necessario non requiratur; tum αὐτὸς nonnunquam pro οὗτος vel ἐκεῖνος poni docuerunt Heindorf. ad Plat. Lys. §. 2. p. 4. Matthiae Gr. Gr. §. 472. 11.

ὃν δ' εἰσὶ τέλη τινὰ π. τ. πρ. Sine controversia scribendum εἰσὶ pro εἰσὶ, ut mireris hanc labeculam adhuc in textu resedisse. Pluralis saepius sic mendose positus in codd. et veteribus editionibus per totum hoc Aristotelis opus, cujus vitii exempla promere nihil attinet. Sed nequis huc referat II. 8. p. 32. B. τὰ δὲ πλεῖστον ἀπέχοντα ἀλλήλων ἐναντία ὁρίζονται. Nam ὁρίζομαι activam significationem habet. Cf. II. 2. p. 24. B. VI. 15. p. 109. D. Vet. igitur Interpr. male: „con-

traria determinantur“, quem errorem alii cum eo communicarunt. Rectius Argyropylus: „contraria dicunt“,

πολλῶν δὲ οὐσῶν πράξεων cod. Vratisl.

πολλὰ γίνεται καὶ τὰ τέλη. — Illud *γίνεται* duplicem explicationem admittit; aut enim est pro *ἔστι*, ut sexcenties alias (II. 2. p. 24. D. *περὶ δὲ τὸ χαλεπότερον αἰεὶ καὶ τέχνη γίνεται καὶ ἀρετὴ*. ibid. 7. p. 29. D. III. 1. p. 34. C. VIII. 7. p. 139. B.), aut ex argumentationis consequentia usurpatur, ut I. 6. p. 10. B. *εἰ δ' οὕτω τὸ ἀνθρώπινον ἀγαθὸν ψυχῆς ἐνέργεια γίνεται κατ' ἀρετὴν*, quo loco perperam accepit Scholiastes Graecus ita explicans: οὐκ εἶπεν ἔστι, ἀλλὰ γίνεται, διὰ τὸ μηδέποτε ἵστασθαι ὀφείλειν τὸν τέλειον ἄνθρωπον ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ. cf. ibid. 8. p. 11. D. Consimilis ratio est, ubi in conclusionibus futurum positum offendimus pro praesenti, ut in ejusmodi locis IV. 1. p. 55. D. VII. 15. p. 127. B. creberrimo, eodemque notissimo loquendi genere, quod etiam in Latini et vernaculi sermonis consuetudine frequentatur. Atque sic praeteritum quoque tempus non ex rerum veritate, sed ex disputationis ratione usurpatur, ut V. 3. p. 76. E. *ἐπεὶ δ' ὁ παράνομος ἄδικος ἦν*. „cum esset“ hoc est, „cum eum ita esse demonstratum sit“. V. 7. p. 82. B. 10. p. 87. D. 15. p. 95. D. IX. 3. p. 155. D.

ὑπὸ μίαν τινὰ δύναμιν. — Tenendum est, Aristotelem hoc sensu praepositionem *ὑπὸ* cum accusativo, non, ut aliis scriptoribus solenne est, cum dativo copulare. Vulgata h. l. lectio est *ὑπὸ μίαν τινὰ ἀρετὴν*, quam sequuntur CCC. Vratisl. Vet. Int. Ven. I. Bas. *δύναμιν* contra exhibent El. NC. (in cujus margine *ἀρετὴν* a recentiori manu adscriptum) codd. Lambin. Ven. II., confirmant Paraphrast. Eustrat. Argyropyl. Aristotelis denique loquendi usus. Denotat enim vocabulum *δύναμις* non solum, quae propria ejus est significatio, omnem quamcunque vim vel facultatem,

(quemadmodum usurpatur e. c. V. 1. ubi quae in animo insint, tria esse dicuntur: πάθη, δυνάμεις, ἕξεις, cf. Vater. animadvers. ad Aristot. rhetor. p. 77.) sed etiam haud semel eas facultates sive potestates, unde singulae artes et disciplinae existunt, adeoque eas artes ipsas et disciplinas. Eth. Nicomach. I. 1. p. 2. C. ὁρῶμεν δὲ καὶ τὰς ἐντιμοτάτας τῶν δυνάμεων ὑπὸ ταύτην (sc. πολιτικὴν) αὐσας ὅλον στρατηγικὴν, οἰκονομικὴν, ῥητορικὴν. Laudat Muret. ad h. I. ex Metaphys. VIII. πᾶσαι αἱ τέχναι καὶ ποιητικαὶ καὶ αἱ ἐπιστημαὶ δυνάμεις εἰσὶ. Magn. Moral. I. 1. p. 192. E. Zwinger: ad Eth. Nic. V. 1. p. 272. Hujus autem universae enunciationis haec est structura, ut protasis ab ὅσαι δ' εἰσὶ procedat usque ad ἐν ἀπάσαις δέ, quae verba apodosin ordiuntur. De particula δὲ in apodosi usurpata v. Wolf, ad Demosth. Leptin. p. 297. Vater. animadvers. pag. 9. qui plura ex Aristotele exempla suppeditat, quibus adnumerari debet Polit. VII. 13. p. 589, A. (cap. 12. p. 295. Schneider.) Ἐπεὶ δὲ — δεῖ δ' ἐν ταῖς τέχναις. Reizii certe quidem ratio apodosin verbis ὅτι μὲν οὖν ordientis non satis placet. Ibid. VIII. 6. p. 611. E. (cap. 7. p. 332. ed. Schneid.) plane eadem est structura, quo quidem loco Reizius hanc particulam in consequente membro locum habere dicit. V. Ast, ad Plat. Symp. p. 301.

ἡ χαλινοποιητικὴ vel ἡ τε χαλινον. — Margo Casaubon. pag. 2. A. ὑφ' αὐτά. — Marg. Casaubon. ὑπ' αὐτά, quam lectionem etiam Scaliger maluisse videtur. δι' αὐτό ex Casaubon. et Victor. Vulgata est δι' αὐτό. τᾶλλα. Victor. Venet.

πρόεισι γὰρ οὕτω γ' εἰς ἅπειρον. — Ven. I. Bas. οὕτως. In πρόεισι subaudiendum est πρᾶγμα vel τοῦτο, minus recte ἡ ἄρεσις, quod cum Graeco Scholiasta vult Muretus, cujus generis plura exempla suppeditat ex Platone Heindorf. ad Theaet. §. 72. p. 379.

Infra cap. 5. p. 9. A. item est *ἐκτείναντι γὰρ ἐπὶ τοῖς
γονεῖς καὶ τοῖς ἀπογόνους καὶ τῶν φίλων τοὺς φίλους εἰς
ἄπειρον πρόεστιν*. Similis locutio est *εἰς ἄπειρα βα-
δίζειται* a Mureto ad h. l. ex Aristotele laudata. Sed
quod Polit. I. 9. p. 408. C. (cap. 3. 19. p. 25. Schnei-
der.) est *εἰς ἄπειρον* — *τῆς ἐπιθυμίας οὐσης*, praestare
videtur Sylburgii conjectura *ἰούσης*. Paulo aliter in-
fra IV. 5. p. 57. E. *ἔσται δὲ πρὸ τοῦ οὐσι φανερώτερον*;
quod Lambinus parum accurate vertit: ex iis, quae
posterius dicentur a nobis, planum fiet, cum sit po-
tius: nobis disputando progredientibus planum fiet.
Cf. Eudem. I. 6. p. 264. B.

B. *ἄρ' οὖν καὶ πρὸς τὸν βίον* etc. — "*Ἄρ' οὖν* cum
tono acuto habent codd. Paris. Vet. Interp. Argyropyli.
probant Lambinus et Giphanius. Vulgata lectio est
ἄρ' οὖν cum interrogatione. De *ἄρ' οὖν* initio enuncia-
tionis posito v. Heindorf. ad Platon. Cratyl. §. 15. p. 75.
Gorg. §. 10. p. 15. ibid. auctar. p. 514. qui quidem hanc
particulam nostro loco usurpari censet. De *ἄρ' οὖν*
pro *ἄρ' οὖν οὐ*; (ita enim interrogatio h. l. accipienda
est) v. Idem ad Cratyl. §. 12. p. 18. Sic etiam *ἄρα*;
nude positum reperitur pro *ἄρα οὐ*; (Hermann. ad
Viger. p. 788.) *πῶς γάρ*; pro *πῶς γάρ οὐ*; (Schaefer.
ad Sophoc. t. I. p. 230.) *τί γάρ*; pro *τί γάρ οὐ*; (Idem
ad Sophocel. Oedip. Col. v. 1679.). Jam, ut ad nostrum
locum revertar, quando universam ejus formam et
Aristotelis loquendi usum respicio, vulgata lectio
ἄρ' οὖν; prae illa altera mihi placet. Vera enim est
Mureti ad h. l. observatio, moris esse Aristoteli, ut
saepe, quae affirmare institueret, ea interrogando
efferret. Eth. Nic. VIII. 15. p. 149. D. *ἄρ' οὖν διὰ
τὸν τὸ χρήσιμον τῆς φιλίας οὐσης ἢ τοῦ παθόντος ἀγα-
θία μέτρον ἐστίν*; *οὗτος γὰρ ὁ δεόμενος*. IX. 4. p. 157.
B. *ἄρ' οὖν ἢ ἀρέσπουσιν ἑαυτοῖς . . . μετέχουσιν αὐτῶν*;
ἐπεὶ τῶν γε νομιῶν φαύλων . . . οὐδὲν ταῦτ' ὑπερῆκεν.

Ibid. 12. p. 169. A. ἀρ' οὐκ ὡντις τοῖς ἰσῶς τὸ ὑπερ-
 εἰρηνοτάτον ἐστὶ ... οὕτω καὶ τοῖς φίλοις αἰσθητάτον
 ἐστὶ τὸ συγγεν; κοινωνία γὰρ ἡ φίλια. Quanquam hoc
 quidem supremo loco Graecus interpres ἀρα scriben-
 dum esse diserte dicit, sed frustra, si quid video. Nam
 omnino creberrimus est apud hunc scriptorem inter-
 rogationis per hos libros usus, sive ad significanda
 varia rationum momenta, sive ut lectorem habeat
 attentum, sive denique ut ejusdem, cum suo Marte
 agere invitetur; sensum atque judicium acuat. Cf.
 IX. 10. p. 166. C. 3. p. 154. E. p. 155. B. C. D. X. 10.
 p. 185. E. alios locos quam plurimos. Pro ἀρα γέ III.
 4. p. 59. A. monente Berghio procul dubio scriben-
 dum est ἀρα γέ: sic enim nonnunquam pro simplici
 ἀρα dicitur (I. 4. p. 7. C. 11. p. 14. D.). In justa et le-
 gitima conclusione est ἀρα γέ cum acuto tono, ut v. g.
 V. 4. p. 78. B.

εἰ δ' οὕτω, περαιτέρω τὴν γέ περιλαβεῖν αὐτό. —
 Vet. Interp. sine γέ. *Ei δ' οὕτω*, suppresso ἐστὶ, apud
 scriptorem verborum parcissimum admodum fre-
 quens. Cf. I. 4. p. 6. E. 6. p. 10. B. 11. p. 16. C. Vo-
 cabulum τὴν γέ, si quid minus subtile et accurate de-
 scribitur, cum apud reliquos scriptores haud rarum
 est, tum a nostro, ut res ipsa, in hoc opere inpri-
 mis frequentatur. Est igitur similitudo ducta ab
 arte statuaria, similibus, quae primum formas quam-
 vis rudes fingunt, quarum ope, ubi satis sunt poli-
 tae et limatae, accuratiores rerum figurae et imagines
 conficiuntur. V. Muret. ad h. l. Gatacker. advers.
 cap. 4. Toup. ad Longin. XII. §. 2. p. 305. quos ad-
 hibuit Ast. ad Platon. de Repub. p. 473. Buhle com-
 ment. de libris Aristotel. exoter. p. 143. not. ed. Bi-
 pont. Multis autem modis haec locutio variatur. Di-
 citur enim, ut nostro loco, τὴν γέ περιλαβεῖν, quemad-
 modum est etiam III. 12. p. 50. E. et apud Longin.

l. 1. τὸν τύπον λαβεῖν, Theophrast. char. 1. etsi ibi quidam unus cod. refert περιλαβεῖν. Porro Eth. Nic. I. 1. p. 3. A. παχυλῶς καὶ τύπων. 11. p. 17. A. καθόλου καὶ τύπων. II. 2. p. 22. D. τύπων καὶ οὐκ ἀκριβῶς. 7. p. 29. E. τύπων καὶ ἐπὶ κεφαλαίων. V. 1. p. 75. C. ὡς ἐν τύπων ὑποκείσθω ταῦτα. X. 6. p. 179. B. τύπων διελθεῖν, quod Graec. Scholiast. sic explicat: ἴσον ἐστὶ τῷ σὺ γεωμετρικῶς οὐδ' ἐξ ἀνάγκης, ἀλλὰ τῶν ἐπὶ τὸ πολὺ λεγόμενων καὶ τῶν δοκούντων ἢ πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις ἢ τοῖς σοφοῖς. X. 10. p. 185. E. ἱκανῶς εἴρηται τοῖς τύποις. I. 7. p. 10. D. δεῖ γὰρ ὑποτυπῶσαι. Similiter ibidem C. περιγράφειν usurpatur, ut latine adumbrare, cui opponitur ἀναγράφειν. Eodem sensu, quo περιγράφειν, est ὑπογράφειν Plat. Theaetet. §. 74. p. 583. Heindorf. et ὑπογραφή de repub. VI. p. 504. D. VIII. p. 548. D. Quemadmodum etiam σκιαγραφεῖν eadem similitudine dicitur. Creuzer. ad Plotin. de pulcritud. p. 366. not. Opponuntur huic generi plerumque vocabula ἀκριβῶς, διακριβῶσαι, ἐξακριβῶσαι, ἀκριβολογία, quod quidem postremum nonnunquam idem fere valet, quod μικρολογία apud Theophrast. char. 10. alios; ut Eth. Nic. IV. 4. p. 60. E.

δοξεῖε ἂν τῆς κυριωτάτης. — Marg. Casaub. Ven. Paraphrast. addunt εἶναι: sed perperam. III. 10. p. 49. E. οἱ δοκοῦντες ἀνδρεῖοι. VII. 13. p. 127. B. αἱ φαῦλαι δοκοῦσαι. Conferri potest verbum εἶναι item nonnunquam omisso εἶναι usurpatum. Platon. Euthydem. §. 42. ed. Heindorf. Gorg. §. 69. p. 98. Jam supra exemplum omissi εἶναι vidimus; nunc alia quaedam, cujus generis non facile apud reliquos Atticos reperias, addam. Eth. Nic. VII. 11. p. 125. B. οὐ τῷ εἶδέναι μόνον ἡρόνιμος, ἀλλὰ καὶ τῷ πρακτικὸς (sc. εἶναι). ibid. 14. p. 128. D. ἡ μὲν γὰρ (sc. ἡ ἡδονή) ἀπλῶς κακόν· ἡ δὲ πῇ τῷ ἐμποδιστικῇ. Looco modo laudato p. 125. B. αἱ δὲ οὐδὲ ἡδοναὶ (sc. εἶσιν),

αλλὰ φαίνονται, ὅσαι μετὰ αὐτῆς καὶ ἰσχυραὶ ὕμνου.
I. II. p. 16. E. πολλῶν δὲ (sc. ὅσων) καὶ παντοίας ἐχόν-
των διαφορὰς τῶν συμβαινόντων ἐστὶ.

τοιαύτη δὲ καὶ ἡ πολιτικὴ φαίνεται. — τοιαύτη δὲ
ἡ πολ. NC. El. codd. Victor. Venet. Argyropyl. Pa-
raphrast. δ' ἡ πολιτ. libri scripti auctore Mureto.
Vulgatam sequitur Vratisl. Atque illud καὶ non vide-
tur esse solicitandum. Est h. l. „eben, gerade“. La-
tine verteris: talis igitur ipsa politica videtur; mi-
nus recte vel potius contra rationem: „talis igi-
tur etiam civilis videtur“, ut Lambino placuit.
Cf. VII. 1. p. 111. A. ἐπεὶ δὲ σπάνιον καὶ τὸ θεῖον
ἄνθρωπον εἶναι. Polit. VIII. 5. p. 607. D. (p. 325. 2. ed.
Schneider.) ἐπεὶ δ' ἐν μὲν τῇ τέλει συμβαίνει τοῖς ἀν-
θρώποις ὀλιγάκις γίγνεσθαι καὶ χροῶνται ταῖς παιδῖαις,
οὐχ ὅσον ἐπὶ πλεόν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἡδονὴν, χρήσι-
μον ἂν εἴη διαναπαύειν ἐν ταῖς ἀπὸ ταύτης ἡδοναῖς. Pla-
ton. Gorg. §. 25. p. 32. Heindorf. ταῦτα καὶ θαυμά-
ζων ... πάλαι ἐρωτῶ, ἥτις ποτὲ ἡ δύναμις ἐστὶ τῆς ῥη-
τορικῆς.

ποίας ἐκάστους μανθάνειν. — ἐκαστον Codd. Paris,
Vet. Int. Argyrop. ἐκαστος Ven. I. Basil.

C. χωρμένης δὲ ταύτης. — Eustrat. Vet. Int. Ar-
gyrop. Venet. pro δὲ exhibent γάρ. Perionius δὲ haud
dubie operarum vitio. Dici vix potest, quoties hae
quae particulae inter se confundantur, quo in gene-
re qui loci mihi mutandi in his libris videantur, ut
ad quemque delatus fuero, ita proponam. Ceterum
verum esse usu comperi, quod Porson. ad Euripid.
Med. v. 34. adnotat: „δὲ et γάρ saepissime permutan-
tur, quanquam facilius δὲ in γάρ, quam γάρ in δὲ
migrat.“ Nostro loco δὲ recte habet.

τελειότερον τὸ τῆς πόλεως. — Perion. legit nescio
quid casu τὸ πῶν κοινῶν.

ἀγαπητὸν μὲν γὰρ καὶ ἐνὶ μόνῳ. — Ven. I. Bas.
καὶ ἐνὶ καὶ μόνῳ.

D. ἡ μὲν οὖν μέθοδος τούτων ἐφέστηκε πολιτικῇ τις οὔσα. — Vet. Int. τούτου. Sic accipe, quasi dictum foret: ἡ μὲν οὖν μέθοδος τούτων ἐφεμένη πολιτικῇ τις ἐστὶ. Plerumque enim, ubi in duorum verborum concursu participium locum habet, haec ratio obtinet, ut ex vernaculi sermonis consuetudine illud verbum, quo actio subjecti continetur, sit finitum, alterius vero, quod modum ejus actionis designat, participium addatur, sed interdum ordine inverso illud verbum, quod primariam actionem indicat, participium recipit, neque solum in τυγχάνειν, λανθάνειν, similibus, verum etiam in aliis quibuslibet verbis. Quanquam is quidem locus nondum satis accurate a Grammaticis explicatus est. Non enim plane vaga et incerta ejusmodi participiorum permutatio videtur. Sed v. Heindorf. ad Gorg. §. 86. Reiz. excerpt. ex Aristot. Polit. p. 34. Gregor. Corinth. p. 35. §. 36.

ἐν ἅπασιν τοῖς λόγοις. — ἐφ' ἐκάστου γένους cod. Victor. Ven. II. Eustrat. ἐν πᾶσι λόγοις Paraphr.

οὐδὲ ante ἐν τοῖς δημιουργουμένοις omittunt Ven. I. Basil.

ὥστε δοκεῖ. NC.

In νόμῳ εἶναι excidit incuria operarum μόνον. Vratisl. νόμῳ μόνῳ.

τὰ ἀγαθὰ pro τὰγαθὰ Ven. I. Bas.

ἕτεροι δὲ δι' ἀνδρείαν. — Sic habet etiam Basil. II. et Zwinger, vulgo ἀνδρείαν, perpetua per veterum libros discrepantia, de qua qui disputaverint laudatos reperies ad Plotin. de pulcritud. p. 228.

Pag. 3. A. περὶ τοιούτων καὶ ἐκ τοιούτων λέγου-
τας. — Loquendi genus apud Aristotelem haud in-
frequens: „cum de his rebus disserteramus, ex iisdem-

Meletem. II.

F

que principia disserendi sumamus“. Infra eadem pag.

B. οἱ λόγοι δὲ ἐκ τούτων καὶ περὶ τούτων. Rhetor. II.

1. p. 745. B. περὶ γὰρ τούτων καὶ ἐκ τούτων τὰ ἐνθυ-
μήματα λέγεται.

περὶ τῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. — CCG. περὶ τοιαύτων
ὡς ἐπ. τ. π.

B. καθ' ἕναστον ἄρα ὁ πεπαιδευμένος. — Codd.

quidam καθ' ἕναστον ἄρα ὁ καθ' ἕναστον πεπαιδευμέ-
νος vel ὁ περὶ τι πεπαιδευμένος, teste Muret. et Ca-
saub.

ἀπολουθητικὸς ὢν, μεταίως ἀκούσεται. — Ven. I.

orationem post ὢν puncto distinguit, ut μεταίως
ἀκούσεται novam enunciationem ordiatur.

καὶ διώκειν ἕκαστα. — Cod. Muret. et Paraphr.
διοικεῖν ἕκαστα.

οὐ γὰρ παρὰ τὸν χρόνον ἢ ἔλλειψις. — Vet. In-
terpr. „a tempore“, quasi legisset παρὰ χρόνον.

καὶ πῶς ἀποδεικνέον. — Vet. Int. ἀποδεικνέον; et
πῶς προτιθέμεθα πρὸ προτιθέμεθα El. Idemque πεποι-
μίσθω pro πεφοιμίσθω. Eandem formam habet
Paraphrast.

Cap. II. pag. ead. E. Λέγωμεν δὲ ἀναλαβόντες. —

Ven. I. Bas. λέγωμεν.

τὴν πολιτικὴν ἐπίεσθαι. — NC. in marg. ὀρέγεσθαι.

ἀκρότατον τῶν πρακτῶν ἀγαθῶν. — Eustrat. Vi-
ctor. πρακτικῶν ἀγαθῶν Paraphrast.

ὀνομαστὶ Muret. in comment. nescio unde.

ὁμολογεῖται. — Perion. conjicit ὁμολόγηται; nec
necessario.

τὴν γὰρ εὐδαιμονίαν καὶ οἱ πολλοὶ καὶ οἱ χαρίεντες λέ-
γουσι. — Χαρίεις h. l. aperte non est de externi cultus et

morum elegantia, sed ingenii docti et bonarum artium
studio perpoliti. Eodem sensu infra cap. 13, p. 19.

A. ἱατρῶν οἱ χαρίεντες, ad quem locum Zwinger. eo-
dem sensu apud Hippocratem reperiri adnotavit. Cf.

VIII. 15. p. 148. C. Polit. II. 7. p. 431. D. (cap. 4, 7. p. 58. Schneider.) Platon. Amator. p. 57. ed. Bip. Theag. cap. 12.

Pag. 4. *A.* παρὶ δὲ τῆς εὐδαιμονίας, τις ἐστὶν ἀμφοβητούσι. — τι ἐστὶν. Ven. I. Bas. Vet. Int. Paraphrast. ἀμφοβήτουσι mendose Ven. I. Utraque lectio aliquando inter se differt. *Τι ἐστὶν* est: „quid sit“, h. e. ad quod rerum genus omnino pertineat, quatenus res sit; quae quidem ejus esset, qui beatitudinem plane ignoraret. *Τίς ἐστὶν* contra sonat: „qualis sit“. Nam quid universe sit omnes scire modo dixit, esse τὸ εὖ εἶναι καὶ τὸ εὖ πράττειν. Quanquam non in omnibus ejusmodi locis discrimen inter *τις* et *τι* tam commode potest explicari; sed discrepantia est fere ubique lectionis.

ὑπὲρ αὐτοὺς λέγοντας. — Victor. αὐτοῖς. Est ὑπὲρ αὐτοὺς supra intelligentiam eorum. V. Heindorf. ad Platon. Parmenid. §. 5. p. 194. Si lectionem Victorianam admiserimus, haud absurde ad eos ipsos, qui magnum aliquid dicunt et sublime quodque intellectum ipsorum adeoque humanum superet, potest referri, ut h. l. fortasse Platonem obscure significet Aristoteles, quae quidem est suspicio Zwingeri.

B. οἱ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν λόγοι. — NC. οἱ διὰ τῶν ἀρχ. λόγ.

C. δεῖ τοῖς ἔθελον ἡχθαι. — CCC. Ven. I. et II. Bas. Marg. Casaub. ἡθέλουν.

ἀρχὴ γὰρ τὸ ὅτι. — Codd. teste Mureto. Marg. Casaub. ἀρχεῖ. CCC. in marg. et Bas. III. ἀρχεῖ: sed vulgata praestat.

ὁ δὲ τοιοῦτος ἢ ἔχτε ἢ λάβοι ἂν ἀρχάς. — ἢ ante ἔχτε deest in MSS. Wilkins. ἔχου. NC. Ven. I. Bas.

D. In versuum Hesiodeorum primo pro αὐτοῖς edd. Hesiod. habent αὐτῶ v. αὐτῶ, (Oper. et D. v. 293.) quam lectionem jam Graev. ex nostro loco

emendandam esse vidit. *νοῦσι* pro *νοήσῃ* NC. El. Vratisl. Ven. I. Bas. Secundus versus abest NC. El. qui quidem cum etiam ab Eustratio praetereatur, neque ab aliis scriptoribus, qui hoc loco usi sunt, agnoscatur, merito suspectus habetur a Graevio. In marg. Bas. *ῆσιν*, mutato spiritu. Versu 3tio Ven. I. *θηπείται*, Bas. *πύθεται*, utrumque vitiose pro *πίθεται*. In versu postremo *βαλῆται* Vratisl. Ven. I. Bas.

Cap. III. pag. ead. E. ἐκ τοῦ βλου ὑπολαβύ-
νειν legit Vet. Int.

οἱ μὲν πολλοὶ καὶ φορτικώτατοι. Iidem sunt, quibus supra opposuerat σοφούς et χαρίεντας. Proprie hoc vocabulum est i. q. ὁ βάρος ἐμποιῶν, auctore Scholiasta Platon. ad Gorg. §. 84.; tum universe pinguis, inelegans, incultus. Apud Platonem haec significatio admodum frequentatur; v. Heindorf. ad Cratyl. §. 36. p. 58.; neque minus apud nostrum. Cf. Eth. Nic. X. 8. p. 184. A. Eudem. I. 3. p. 256. A. Polit. VII. 14. p. 593. A. (p. 302. 10. ed. Schneid. quem confer ad h. l. comment. p. 431.) VIII. 5. p. 609. C. (p. 528. 9. Schneid.) 6. p. 612. A. (p. 332. 1. Schneid.) 7. p. 613. B. (p. 334. 7. Schn.) alibi. Multa, sed non satis accurate, disputavit de hoc vocabulo Lambin. ad h. l., multo doctius Muretus. Ejusdem generis homines npx graviore vituperio appellat ἀνδραποδαῖς h. e. servorum instar humiles et abjectos; quo sensu hoc vocabulum saepissime occurrit. Vide III. 13. p. 52. A. Polit. VII. 15. p. 595. A. (pag. 305. 19. Schneider.); substantivum ἀνδραποδαῖα ibid. cap. 17. p. 600. A. Confer etiam Eth. Nic. VII. 3. p. 112. A. X. 6. p. 180. D. Heindorf. ad Platon. Phaedr. §. 89. p. 292.

Pag. 5. A. διὸ καὶ τῶν βίων ἀγαπᾶσι τὸν ἀπο-
λαυστικόν pro τὸν βίον codd. teste Mureto. ὁμοπα-
θεῖν. El.

B. φαίνεται δὲ ἐπιπολαιότερον. — Argyropyl. „videtur ab eo distare, quod quaerimus“, ut *ἐτι πορρότερω*, aut itale quid Mureto legisse videatur, quod tamen sine dubio est vitiosum.

τὰγαθὸν δὲ οἰκεῖόν τι καὶ δυσφαίρετον εἶναι μαντεύμεθα. — εἶναι omittit Vratisl. *μαντεύμεθα* „argu-ramur“ h. e. sine argumentorum firmamento aut rationis, luce sponte in eam sententiam deferimur, vel omnino coniecimus. Zwinger. cum de imbecillitate naturae humanae acceperit, aliud quiddam huius vocabulo inesse putavit. Verum vidit Giphanius. *Infra VI. 13. p. 109. D. εἰκόσσι δὴ μαντεύεσθαι πῶς ἅπαντες, ὅτε ἡ τοιαύτη ἔξις ἀρετῇ ἐστίν. Rhetor. I. 11. p. 737. B. ἔστι γὰρ, ὃ μαντεύονται τι πάντες φύσει κοινὸν δίκαιον καὶ ἄδικον. Platon. Lys. §. 50. p. 35. Heindorf. eodem sensu praeter μαντεύεσθαι etiam reperitur ἀπομαντεύεσθαι. Cf. etiam Theocrit. Idyll. XXV. v. 177. Sophocl. Antig. v. 631.*

δῆλον οὖν ὅτι κατὰ γὰρ τούτους ἡ ἀρετὴ κρείττων. Vratisl. sine γὰρ. Codd. Muret. Wilkins. Ven. I. II. Bas. κρείττον; idque Mureto vulgata lectione concinnius videtur. Equidem hanc lectionem vulgatae anteponendam esse nullus dubito. Quae enim ratio apud reliquos quoque scriptores reperitur, ut, siquid de substantivo praedicetur, adjectivum non ejusdem cum suo substantivo, sed neutrius sit generis, haec per Aristotelis libros ita dominatur, ut, ubicunque optio detur, equidem neutrum sine haesitatione reposuerim. Atque hic quidem loquendi usus vel paululum in Aristotele versatum non fugiet; sed exempla tamen aliquot ex hoc opere Nicomacheo addam, eaque potissimum, in quibus lectionis varietas ex hac observatione erit dijudicanda. *I. 3. pag. 5. D. καὶ ὁ πλοῦτος δῆλον ὅτι οὐ τὸ ζητούμενον ἀγαθὸν· χρήσιμον γὰρ, καὶ ἄλλου χάριν. Ibid. 5. p. 9. A. φύσει πολιτικὸν*

ἄνθρωπος. Ibid. 9. p. 12. C. τοιαῦτα δὲ αἱ κατ' ἀρε-
τὴν πράξεις, ubi alii τοιαῦτα. II. 7. p. 30. D. — ἐν
πᾶσιν ἡ μεσότης ἐπαμειβόν. Ibid. 8. p. 32. C. ὁ-
μοιότερον εἶναι δοκεῖ τῇ ἀνδρίᾳ ἢ θρασύτης καὶ
ἑγγύτερον. III. 4. p. 37. E. περὶ προαιρέσεως ἐπε-
ται διαλεθῆν· οἰκειότατον γὰρ εἶναι δακῆ τῇ ἀρετῇ.
IV. 9. p. 67. A. ἀντιτίθεται δὲ τῇ μεγαλοψυχίᾳ ἡ με-
ροψυχία μᾶλλον τῆς χαυνότητος· καὶ γὰρ γίγνεται
μᾶλλον καὶ χειρόν ἐστιν, ubi alii χειρόν. Ibid. 15. p.
74. D. εἴη δ' ἂν ἡ αἰδώς ἐξ ὑποθέσεως ἐπιεικής.
VII. 3. p. 112. C. αὕτη (sc. ἡ φρόνησις) γὰρ ἰσχυρότα-
τον. VIII. 1. p. 132. B. οἰκείαν ἅπας ἄνθρωπος
ἀνθρώπῳ καὶ φίλῳ. VIII. 13. pag. 145. C. φύσει τε
γὰρ ἀρχικὸν πατὴρ υἱῶν καὶ πρόγονοι ἐκγόνοι; quo lo-
co alii ἀρχικός.

C. φαίνεται δὲ ἀτελεστέρα καὶ αὕτη. Sic exhibent
Ven. I. II. Bas. Vet. Interp.; reliqui αὐτή. NC. pro
ἀτελεστέρα legit ἀσθενεστέρα.

τὸν δὲ οὕτως ζῶντα οὐδεὶς ἂν εὐδαιμονίσαιεν, εἰ μὴ
θῶκε διαφυλάττων. Ven. I. Bas. ἡ μὴ θεία δ. Vet. Int.
Marg. Casaub. διαφυλάττων.

D. ὁ δὲ χρηματιστὴς βίαιός τις ἐστὶ. Ven. II. Marg.
Bas. III. χρηματιστικός. Muret. pro βίαιος legit ἄβιος,
similiterque Lambin. ex duobus codd. βίος ἄβιος τις
ἐστὶ; eamque lectionem adscivit Zwingerus. Inter-
pretantur *vitam non vitalem*, quae interpretatio,
cum in hac locutione ubique ἀβίωτος, non ἄβιος, βίος
occurrat, (v. Valcken. ad Theocrit. Adoniazus. p. 215.
B. p. 53. ed. Heindorf.) neacio an non locum habere
possit. Giphanius βίαιος non sine ratione explicat
„*naturae contrarium*“. Is certe sensus, quo h. l.
vulgo accipitur de eo, qui in conquirendis divitiis
vel vim abhibere non veretur, minus mihi probatur,
cum similem locum consero Eudem. I. 5. p. 256. B.
Ibi enim est: χρηματιστικός δὲ (sc. τάχως λέγω) τὰς πρὸς

ἀγοαῖς καὶ πρῶσις πανηλικῆς; quod hominum genus vile potius, quam violentum dicas. Quapropter una literula deleta pro βίαιος non inepte legeris ὁ δὲ χρηματιστὴς βαιὸς τίς ἐστι. Mox δηλώνοντι uno vocabulo Ven. I. Bas.

καίτοι πολλοὶ λόγοι πρὸς αὐτὰ καταβέβληνται. — Nec res, nec verba satis clara. Multa jam de virtute tanquam summo bono disputata esse dicit. Ubi? A quo? Num in encycliciis, ut Zwingerus conjecit? Mihi quidem universe, ut Garvio, accipiendum videtur. Vet. Interpr. vertit: „quamvis multi sermones ad hoc appositisint“; Argyropyl.: „jaetae sunt rationes“; Lambin.: „multae rationes ad ea ostendenda et probanda sunt allatae“. Paraphrast. Gr. πολλοὶ λόγοι ἐγένοντο. Potest autem λόγους καταβάλλειν varie explicari: primum accipi potest ut latin. *verba jacere*, quod in genere usurpantur ῥίπτειν, πέμπειν, ἵεναι, ἐκβάλλειν; eodem pertinet ἀναβάλλεσθαι et καταβάλλεσθαι de canentibus, atque etiam locus Homericus varie a V. V. D. D. tentatus hymn. Apoll. v. 20. νόμος βεβλήται ᾠδῆς; quod, si occasio data erit, aliquando diffusius demonstrabo. Deinde esse potest: multae disputationes in hac sententia fundatae sunt; quod sensu καταβάλλειν haud semel reperitur; postremum: projecti sunt multi sermones in hanc rem h. e. prolati sunt in medium aut proditi. Quae quidem interpretatio prae ceteris placet, eademque auctorem habet Casaubon. ad Theophrast. char. VIII. pag. 106, ed. Fischer. Non abhorret, hac explicatione admissa, a nostri loci similitudine Polit. VIII. 2. pag. 602 E. et 3. pag. 604 C. (pag. 317. 2. et pag. 320. 1. Schneider.) ubi sunt: αἱ καταβεβλημένα μαθήσεις et τὰ καταβεβλημένα παιδεύματα, Reizio interprete: disciplinae, quae tanquam in medio sitae sunt, i. e. communes, pervulgatae, usitatae.

*Cap. IV. pag. 6. A. καίπερ προσάντους τῆς ἐη-
τήσεως γιγνομένης. Vratisl.*

προσαγαγεῖν τὰ εἶδη. Idem,

*ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς ἀληθείας sine γε. Ven. I. II. Bas.
Vet. Int.*

*B. οἱ δὲ νομίσαντες τὴν δόξαν ταύτην. Ven. II.
λέγεται καὶ ἐν τῷ τί ἐστιν. — NC. El. Ven. II.
omittunt ἐστιν.*

C. ἐπεὶ τὰγαθόν, CCC. Ven. II. ἀγαθόν.

*ἐν τόπῳ διάτα. Codd. Wilkins. Paraphrast. Ve-
net. Marg. Casaub. ἐν τῷ ποῦ.*

*D. μία καὶ ἐπιστήμη. Ven. I. II. Bas. μία τις ἐπι-
στήμη.*

*ἢν (ἂν) μία τις ἐπιστήμη. — Agnoscit illud ἂν
huc illatum Vratisl. quanquam non est omnino ne-
cessarium. Matthiae Gr. Gr. §. 508. Not. 1.*

ἐν πολέμῳ μὲν, Vratisl. post μὲν addit γάρ.

*καὶ τοῦ μετροῦ ἱατρικὴ desunt NC. El. cu-
jus marg. adscripta sunt.*

αὐτὸ ἕκαστον πρὸ αὐτοῦ ἕκαστον NC. Ven. I. II. Bas.

*ἐν τε αὐτῷ ἀνθρώπῳ καὶ ἀνθρώπῳ, Perion. etiam
in commentario ἐν τῷ αὐτῷ ἀνθρώπῳ; quae lectio
nescio unde fluxerit; reliqui omnes recte habent
αὐτοανθρώπῳ uno vocabulo scriptum.*

*E. μὴ δὲ λευκότερον. — Ven. I. Bas. I. vitioso ac-
centu pro μηδέ.*

οἱ Πυθαγόριοι Vratisl.

*ἀλλὰ περὶ μὲν ταύτων ἄλλος ἔστω λόγος. — Post
μὲν omissum est οὖν, ex auctoritate Paraphrast. Gr.
Eustrat. ed. Casaubon. eandemque particulam Wil-
kinson. codices suos sequens expunxit: mihi contra
videtur. αὐτῶν pro ταύτων Vratisl. ed. Casaub., ibi-
dem et CCC. ἔσται.*

*Pag. 7. A. διὰ τὸ μὴ περὶ παντός ἀγαθοῦ τοὺς
λόγους εἰρῆσθαι. — Deest μὴ in CCC. Arctin. vers.*

idemque a sensu h. loci abhorrere censet Bergius. ποιῆσθαι pro εἰρησθαι El. Victor. Vet. Interpr.: dici et fieri, ut utrumque legisse videatur. Difficilior locus est, ad quem nota est Zwingeri de varietate lectionis, itemque Giphanii; sed, ut mihi quidem videtur, non satis distincte explicantium. Quodsi igitur μὴ retinebitur, hic sensus existet: posse hoc ab aliquo Aristoteli obijci, non de omni illo, quod boni nomen habeat, Platonem statuisse ideas, sed non nisi de iis, quae per se sint bona. Neque haec verba διὰ τὸ μὴ περὶ παντ. ἀγαθ. ullo modo ad Aristotelem referri possunt: is enim jam supra de omnibus rebus bonis disseruerat, et de iis, quae per se sunt bonae, et de iis, quae nonnisi ope aliarum. Sin autem μὴ deleveris, hic erit sensus: esse ab Aristotele de omni bono sine ullo discrimine disputationem institutam, quasi ad omnia ideae pertinerent, nunc autem pertinere eas nonnisi ad ea, quae per se essent bona.

λέγοντ' αὖ τὰ ἀγαθὰ. — Reliqui omnes τὰ ἀγαθὰ; NC. Vet. Int. τὰ ἀγαθὰν.

B. ὥστε μάταιον ἔσται τὸ εἶδος, — Qui latine interpretati sunt hos libros, hunc locum, cum εἶδος et ιδέα non distinguerent, male acceperunt. Si ιδέα, inquit, complectitur omne per se bonum, neque quidquam boni est praeter eandem, quid tunc faciamus εἶδος? Nimirum utrumque vocabulum apud Platonem in hoc genere occurrit. Lusus igitur quidam huic loco inest; ut leo aliquando risisse videatur,

ἐπιφαίνεσθαι pro ἐμφαίνεσθαι Victor.

C. Pro ψιμυθίῳ ex Schneider. praecepto (Lex. Gr. sub v.) scribendum erit ψιμυθίῳ.

πῶς δὲ λέγεται. Paraphrast. Vet. Interp. Argyrop. λέγονται. Mox pro ἄρα γε scribendum ἄρ' αὖ γε, mutato accentu.

τῷ αὖ ἐνός εἶναι. Ven. I. Bas. ἐφ' ἐνός. Mox συν-

τέλειον pro συντελείῳ Vet. Int. qui fertit; *consensuore*, idemque Giphanius a Bergio in vetere libro invenisse dicitur; sed in commentariis Giphanii nihil ejusmodi reperi.

D. τὰ οὖν pro τὸ τῶν. Ven. II.

ἐξακριβοῦν τι γάρ, addito τι. Vratisl.

εἰ γὰρ καὶ ἔστιν ἐν τι τὸ κοινῇ κατηγορούμενον ἀγαθόν. — Sine καὶ Ven. I. Bas. καὶ κοινῇ κατηγορ. in Marg. Duval. nescio unde.

μᾶλλον εἰσάμεθα καὶ τὰ ἡμῶν ἀγαθὰ. Deest μᾶλλον Ven. II. Eustrat. neque Paraphrast. legisse videtur.

πιθανότητα μὲν ἔχει τινα sine οὖν. Vet. Int. τινὰ ἔχει Marg. Casaub.

Pag. 8. A. τὴν ἰδέαν αὐτὴν τοθεταμένος. Ven. II. Venet. θεασάμενος.

Cap. V. pag. ead. B. τί οὖν ἐκάστη τὰγαθόν; Ven. II. ἐκάστης.

τοῦτο δὲ ἐν ἱατρικῇ Vratisl. pro δ' ἐν.

C. εἴ τι τῶν πρακτῶν. Marg. Casaub. εἰ ἐν τι, ut mox pag. eadem D. εἰ μὲν ἔστιν ἐν τι μόνον τέλειον.

εἰ δὲ πλείω, ταῦτα. — In marg. Duval. legere jubemur εἰ δὲ, πλείω ταῦτα, mutata interpunctione; sic esse apud Eustrat. et sic sequentia legendum esse docere. Hac lectione admissa, εἰ δὲ idem est quod εἰ δὲ μή. V. Heindorf. ad Plat. Euthydem. §. 54. p. 345.

μεταβαίνων δὴ ὁ λόγος. — δὲ Lambin. Zwinger.

ἐπεὶ δὴ πλείω. — ἐπεὶ δὲ vulgata lectio est; cum hac edit. consentiunt Argyropyl. Lambin.

οἶον πλοῦτον, αὐλοὺς καὶ ὅλως τὰ ὄργανα. — Quamquam hic locus ab omnibus sic legitur et sensum habet haud obscurum, tamen non possum non indicare, me mendum in eo odorari. Mira mihi semper visa est h. l. tibiarum cum divitiis conjunctio, quidquid pro ea dici possit. Quid? Nonne αὐλοὺς ex

proxime sequenti ὅλως notum esse suspicemur? Sed nihil certi pronuntiare ausim.

τῶν καὶ καθ' αὐτά. Sine καὶ El. NC. Ven. I. II. Bas. Vet. Interpr.

E. καὶ διὰ τούτων ἐπολαμβάνοντες — addito καὶ Ven. I. Bas.

Pag. 9. A βίον μονάτην. Sic etiam Vratisl. Ven. I. II. Venet. Bas. Victor. Paraphrast. Wilkins. Reliqui μονότην.

ὁ μονούμενον αἰρετὸν ποιεῖ τὸν βίον καὶ μηδενὸς ἐνδεᾶ. Vratisl. ὁ μονούμενον ἀγαθὸν αἰρετὸν ποιεῖ τ. β. Codd. Wilkins. ut vulgo, sed in marg. El. secunda manu adscriptum ὁ μον. ἄρχιον καὶ αἰρετὸν π. τ. β. eodemque modo legit Vet. Interpr. Paraphrast. atque etiam, ut videtur, Eustrat. Is enim ita h. l. explicat: ἐκεῖνο γὰρ φησὶ αὐτάρκες εἶναι ὁμολογούμενον, ὃ καὶ μόνον καθ' ἑαυτὸ λαμβανόμενον ἄρχιον καὶ ἀνελλιπὴ καὶ αἰρετὸν ποιεῖ τὸν βίον. Marg. Casaub. ἄρχιον καὶ αἰρετὸν. Ven. I. Bas. ἐνδεᾶ. Mox τοιοῦτο Ven. I. Bas.

B. ὑπεροχὰ γὰρ ἀγαθῶν. Venet. Ven. II. ἀγαθοῦ. ἀγαθῶν δὲ τὸ μείζον. Vratisl. ἀγαθὸν δὲ τὸ μ. Venet. Marg. Casaub. ἀγαθὸν δὴ τ. μ.

τέλειον δὴ τι φαίνεται καὶ αὐτάρκες. Marg. Casaub. τέλειον δὴ τὰ καὶ αὐτάρκες φαίνεται.

πάντων τῶν πρακτῶν. Sin etiam Ven. I. II. Bas. Vulgo sine πύκτων.

Cap. VI. pag. ead. D. ἐστὶ τι ἔργον αἰποῦ. Venet. Marg. Casaub. ἔργον τὰ

ἐστὶν ἔργα. Venet. Marg. Cas. εἰσὶν.

E. τί οὖν δὴ τοῦτ' αἶ εἶη. Ven. II. omittit δὴ. Vratisl. εἶη.

καὶ αἰσθητικὴν ζωὴν. NC. Ven. II. omittunt ζωὴν. ἐπομένη δὲ αἰσθητικῇ Ven. I. Bas. ἐπομένως. Mox αὐτῇ Marg. Caus. αὐτῇ Ven. I. Bas. mendoso tota.

Pag. 10. A. τοῦ λόγον ἔχοντος. Vratisl. omittit articulum.

εἰ δ' ἔστιν ἔργον ἀνθρώπου. Argyrop. Lambin. Zwinger. ἔστιν οὖν.

B. ἀνθρώπου δὲ τίθεμεν. Sine δὲ Ven. I. Bas. δὴ Venet. μὲν pro δὲ Zwinger.

πράξεις. Marg. Cas. πράξεις. Ven. II. Vet. Interpr. πρᾶξιν.

C. περιγεγράφω. NC. περιγραφόμενον οὖν.

Cap. VII. pag. ead. D. ἀναγράφειν. NC. El. ἀναγράψαι.

παντός εἶναι. Vratisl. supra lineam adscriptum habet ἀνθρώπου.

ἀγαθός εἶναι. Venet. Marg. Cas. εἶναι ἀγαθός,

E. παντός γάρ. Paris. τοῦ παντός.

Pag. 11. A. δοκεῖ οὖν. NC. El. Vet. Interp. Argyrop. δοκεῖ γάρ.

B. συμφανῇ γίνεσθαι. Sic etiam Vratisl. Venet, Casaub. Vulgo ἐμφανῇ.

Cap. VIII. pag. ead. B. περὶ αὐτῆς. Victor. Venet, et Eustrat. αὐτοῦ. Giphani. illud αὐτῆς ad ἀρχῆς réfert, quod proxime praecedit; sed non absurde atque adeo melius εὐδαιμονία intelligenda videtur.

C. περὶ (τὴν) ψυχὴν τίθεμεν. — τὴν habet Venet. Casaub. Reliqui omittunt.

D. ὥστε καλῶς ἂν λέγοιτο φιλοσοφούντων. Ὁρθῶς δὲ καὶ, sequentia. Vulgata lectio recte habet, commode certe quidem defendi potest. Muretus, ὀρθῶς δὲ καὶ et λέγονται deletis, orationem perpetuat usque ad οὕτω. El. etiam caret vocabulis ὀρθῶς δὲ; in cujus margine haec in aliis exemplis scribi adnotatum est. Pro φιλοσοφούντων NC. El. Vet. Int. φιλοσόφων.

οὕτω γάρ. Vulgo οὕτως; sed ut in nostra edit, est etiam in Vratisl. Ven. I. Bas,

εὐζωία τις εἴρηται. NC. ἔσται.

Cap. IX. pag. ead. E. τὴν ἐκτὸς εὐετηρίαν. Ven.

I. Bas. εὐπορίαν.

ἀλλ' ἐν γε τι ἢ τὰ πλεῖστα κατορθοῦν. — CCC. Ven. I. Bas. ἀλλ' ἐπὶ τι καὶ τὰ πλεῖστα. Argyropyl. etiam: aliqua ex parte. NC. ἢ καὶ τὰ πλεῖστα. Vratisl. ἀλλ' ἐπὶ τι ἢ τὰ πλεῖστα. Vet. Interpr. πλείονα pro superlativo.

Pag. 12. A. μηδὲν ἀγαθὸν ἀποτελεῖν — Paraphrast. μηδὲν sine ἀγαθόν.

ὥσπερ δὲ Ὀλυμπιάσιν. Vratisl. ὥσπερ γάρ.

B. ἐπίβουλοι γίνονται. Idem vitiose pro ἐπήβολοι. θέαμα δὲ τῷ φιλοθεάῳ. — φιλοθεάμονι Ven. II.

C. τοιαῦτα δὲ αἱ κατ' ἀρετὴν πράξεις. Venet. Marg. Lamb. τοιαῦται δ' αἰ αἱ κατ' ἀρ. pr. Ven. II. τοιαῦται δὲ αἰ αἱ κ. ἀρ. pr.

τοιαῦται δὲ αἱ NC. Ven. I. Bas. Vet. Int. Eustrat. Victor. Zwinger. Mox εἰσὶν post καὶ τούτοις omittit Vratisl.

οὐδὲν δὴ προσδεῖται. Vet. Int. δέ. Mox τὸ δυναισπραγεῖν mendose Bas.

D. ἀλλὰ μὴν καὶ ἀγαθαὶ γε καὶ καλαί. Vratisl. ἀλλὰ μὴν γε ἀγαθαὶ καὶ καλ.

ὡς εἴπομεν. Marg. Bas. III.

E. ἡδιστον δὲ πέφυχ' οὐ τις ἐρᾷ τὸ τυχεῖν. Vratisl. οὐ τις ἐρᾷται τυχεῖν. Ven. I. Bas. II. ἡδιστον δὲ τυχεῖν, οὐ τις ἕκαστος ἐρᾷ. Paraphrast. et Eudem. I. 1. ubi item hi versus occurrunt: πάντων δ' ἡδιστον, οὐ τις ἐρᾷ τὸ τυχεῖν. Vet. Int. πέφυχ' non expressit.

τὰ καλὰ πράττειν. Codd. testē Murēti, τὸ τὰ καλ. pr.

Pag. 13. A. καθάπερ δὲ ὀργάνων. Marg. Bas. III. καθάπερ εἴρηται δὲ ὀργ. Ven. I. Bas. Paraphrast. ἢ διὰ φίλων.

εὐδαιμονικός. Bas. εὐδαιμονικῶς.

εἶτω πάγκακοι παῖδες εἶεν, ἢ φίλοι, οἱ ἀγαθοὶ ὄντες τεθνήσκει. NC. non agnoscit ἢ φίλοι. Ven. I. Bas. ἢ φίλοι ἀγαθοὶ ὄντες τεθνήσκει. Veram scripturam servavit Vet.

Int. a Paraphrasta confirmatam, in quam Zwinger. quoque delatus est: εἶτο πάγκαλοι παῖδες εἶεν, ἢ φίλοι, ἢ ἀγαθοὶ ὄντες τεθνήσκει. Vet. enim Interpr.: sicui pessimi filii sunt vel amici vel boni existentes mortui sunt. Paraphrast., omissis, ut in Eliensi, vocabulis ἢ φίλοι, sic: (εὐ πάνν εὐδαιμονικὸς) ἢ κακοὺς παῖδας ἔχον ἢ ἀγαθοὺς ἀποβαλὼν. Argyropyl. etiam: sicui perpravi sint filii vel amici, aut boni existentes mortui sunt.

B. οὖν post ὅθεν addit NC. Mox ἐνιοὶ δὲ τὴν ἀρετὴν pro spuris habet Giphanius.

Cap. X. pag. ead. C. ἀνθρώποις operarum vitio Bas. I.

ὅσοι βέλτιστον. Victor. Venet. Paraphrast. ὅσοι βέλτιστον. Vratisl. Marg. Bas. III. Argyropyl.

D. καὶ εἰ μὴ θεόπεμπτός ἐστιν. — καὶ h. l. ponitur tanquam sit καὶ, quae ratio, quanquam per omnes libros Aristoteleos regnat, cur nondum sit a Grammaticis observata, merito miratur Schneider. ad Polit. II. 1. 1. p. 74. comment. Φαίνεται — τῶν θεωρούντων εἶναι. Genitivo Attici sic uti solent, suppresso ἐν vel ἐν τι. Wolf. ad Leptin. p. 217. Heindorf. ad Gorg. §. 171. p. 171. Eademque ratio etiam ab Aristotele frequentatur. VII. 12. p. 126. B. ἔτι δὲ καὶ τῶν ἀναγκαίων ἐπισκεψασθαι περὶ αὐτῶν. Sed non minus crebro illud vocabulum, unde genitivus pendet, additum legitur. VIII. 1. p. 132. D. ἡ τε φιλοφιλία δονεὶ τῶν καλῶν ἐν τι εἶναι.

καὶ θεῶν καὶ μακάριον sine τι. Vratisl.

δυνατὸν γὰρ ὑπάρχει. Venet. Argyrop. Marg. Cassaub. δύναται. Giphani. in comment. ad h. l. nescio quo casu legit δυνατὸν ὑπάρχει.

E. τὰ κατὰ τέχνην. El. CCC. NC. pro τέχνην legunt ἀρετήν.

Pag. 14. A. πέφυκεν ὁργανικῶς. Ven. I. Bas. ὁργανικά.

πιστός τις καὶ ἀγαθός. NC. ἡ ἀγαθός.

B. *πολλὰ γὰρ μεταβολαί.* Codd. teste Mureto, et Vet. Int. δέ. Giphani. h. l. γὰρ pro δέ accipiendum esse dicit.

C. *εὐδαιμονίσει.* El. Ven. I. Venet. Bas. Paraphrast. *εὐδαιμονίσει.*

Cap. XI. *πάγ. ead.* D. *εἰ δὲ δὴ.* NC. CCC. *εἰ δὲ δέ.*

ἐκτὸς ἤδη τῶν κακῶν ὄντα. Ed. Valder. *ὄντων;* correxit manus Scaliger. *ὄντα.*

E. *τῷ τῶν κακῶν καὶ κακὸν καὶ ἀγαθόν.* Ven. I. Bas. καὶ καλὸν κ. ἀγ.

ἐνδέχεται πολλὰς μεταβολὰς. Venet. Marg. Cas. *πολλὰς μεταβολὰς ἐνδέχεται.*

ἀγαθὸς εἶναι. Venet. Marg. Cas. *τῶν ἀγαθῶν εἶναι,* quae quidem lectio vulgatae praestare videtur. Vid. ad cap. 10. p. 13. D.

Pag. 15. C. *ἡ τὸ μὲν ταῖς τύχαις . . . ὁρῶν, (οὐ γὰρ . . .).* Signum interrogationis post ὁρῶν apertarum incuria exiecit; editor post τοῦ ἐναντίου transponendum esse in margine conjicit. Atque haud dubie eousque procedit interrogatio.

D. *τῶν ἀνθρώπων βεβαιότης.* Vratisl. NC. El. Ven. II. Venet. Vet. Interpr. Argyropyl. Paraphrast. *βεβαιότης* mendose Ven. I.

τούτων δ' αὐτῶν αἱ τιμωρίαι. Nescio, quo casu excidit καὶ μονιμώταται, sic enim vulgo legitur. El. in marg. Ven. II. Venet. Paraphrast. *τιμωριῶν, μονιμώτεροι.* Vet. Int. *τιμωριῶν, μονιμώτεροι.* Mox δὲ τὸ μάλιστα διακρίνειν καὶ συνεχέστατα καταζῆν Vet. Interpr. legit. Sic enim ille: propter maxime contendere et maxime continue vivere.

ἔοικεν αὐτῶν. Venet. Ven. II. Vet. Interpr. *αἰτίον.* Atque sic etiam *ἔοικε* cum nominativo junctum VIII. 7. p. 138. E. *τούτων δὲ μᾶλλον ἔοικε φίλα ἢ διὰ τὸ εὖν.*

Nimirum εἶναι cogitatione supplendum est. Cujus generis exemplum ex Platone protulit Heindorf. ad Gorg. p. 98. §. 69. et participii hac ratione cum εἰσίνεν copulati bina exempla Matthiae Gr. Gr. p. 596. ex Platonis Cratylo et Aristophanē; quorum alterum Platonicum Platonis editor doctissimus nequaquam satis certum habere videtur ad Cratyl. §. 77. p. 119. Quapropter cum verbi εἰσινέναι significatio dativum proprie poscat, paucisque loci nominativum referant, hoc loquendi genus mihi adhuc est suspectum.

περὶ αὐτὰ λήθην. NC. CCC. Vet. Interpr. Argypyl. αὐτὰς. Non mutandum est αὐτὰ, quanquam ad ἐνεργεῖας κατ' ἀρετὴν sit referendum. Sic enim optimi quique pronominebus utuntur in genere neutro; ad substantiva masculini aut feminini generis referendis, notionem substantivi significandi ad notionem rei cujuscunque revocantes. V. Heindorf. ad Plat. Phaeton. §. 34. p. 139. ad eundemque locum Wyttenbach. p. 253. Quapropter in consimili loco Theophrast. char. XXVII. init. ταῦτα, cum intelligantur ὁήσεις, non erat mutandum in ταύτας, quod nonnullis V. V. D. D. placuit. Sic apud nostrum infra III. 15. p. 54. B. ἡ δὲ ἡδονὴ οὐδὲν τοιοῦτον ποιεῖ . . . καὶ γὰρ ἐθισθῆναι ῥᾶον πρὸς αὐτὰ h. e. ἡδονήν. Polit. VII. 13. p. 589. C. δεῖ καὶ χορηγίας τινὸς τὸ ἕν καλῶς, τούτου δὲ ἐλάττωτος μὲν τοῖς ἄμεινον διακεκμημένοις, πλεονος δὲ τοῖς χεῖρον. Pertinent autem ejusmodi generum, numerorum, vocabulorum inter se permutationes omnino ad id genus loquendi, siquis sensum magis sequatur verborum, quam grammaticam rationem, quod cum in hunc scriptorem in primis cadat, aliquot hujus usus exempla promere, non erit a proposito nostro alienum. Ac primum quidem crebro variatur numerus, ut singularem sequatur pluralis, et vicissim pluralem singularis. I. 13. p. 20.

C. διαφέρεται δὲ καὶ ἡ ἀρετὴ κατὰ τὴν διαφορὰν ταύτην· λέγομεν γὰρ αὐτῶν, τὰς μὲν διανοητικὰς, τὰς δὲ ἠθικὰς. III. 7. p. 42. E. τοῖς μεθύουσι διπλῶ καὶ ἐπιτίμια· ἡ γὰρ ἀρχὴ ἐν αὐτῷ· κύριος γὰρ τοῦ μὴ μεθυσθῆναι. Ibid. 9. p. 46. A. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐν θαλάττῃ καὶ ἐν νόσοις ἀδεῆς ὁ ἀνδρεῖος· οὐχ οὕτω δὲ, ὡς οἱ θαλάττιοι· οἱ μὲν γὰρ (sc. οἱ ἀνδρεῖοι) ἀπεγνώκισαι τὴν σωτηρίαν οἱ δὲ εὐέλπιδες εἰσι παρὰ τὴν ἐμπειρίαν. VIII. 3. p. 133. C. οὐ γὰρ ἡ ἐστίν, ὅς ποτε ἐστίν ὁ φιλούμενος, ταύτῃ φιλεῖται, ἀλλ' ἡ πορίζουσιν. Ibid. D. ἀπολυθέντος οὖν δι' ὃ φίλοι ἦσαν, διαλύεται καὶ ἡ φιλία, ὡς οὕσης τῆς φιλίας πρὸς ἐκεῖνα. Alia ex utriusque sermonis scriptoribus exempla v. apud Davies. ad Cic. de Nat. Deor. I. 19. Deinde etiam plane diversae orationis partes permiscuntur, ut adjectiva cum substantivis, verba cum substantivis et id genus alia. VI. 8. p. 103. B. τῆς δὲ περὶ πόλιν, ἡ μὲν ὡς ἀρχιτεκτονικὴ φρόνησις, νομοθετικὴ· ἡ δὲ, ὡς τὰ καθ' ἕκαστα, τὸ κοινὸν ἔχει ὄνομα, πολιτικὴ· διὸ πολιτεύεσθαι τοὺτους μόνον λέγουσι. sc. τοὺς πολιτικούς ex praecedenti intelligendos. Ibid. 10. p. 105. G. ἔτι, ἔστι καὶ ἀπλῶς εὐβουλιεῦσθαι, καὶ πρὸς τι τέλος. ἡ μὲν δὲ ἀπλῶς (sc. εὐβουλία), ἡ πρὸς τὸ τέλος τὸ ἀπλῶς κατορθοῦσα, ἡ δὲ τις, ἡ πρὸς τι τέλος. III. 13. p. 52. D. διὸ λέγονται οὗτοι γαστρίμαργοι, ὡς παρὰ τὸ δέον πληροῦντες αὐτήν. sc. γαστέρα, ut plerique quidem interpretantur, sed fortasse rectius refertur ad vocabulum ἐνδείας, quod proxime praecedit. Potest fortasse ex eorum locorum similitudine emendari locus Ciceronianus de Nat. Deor. I. 8. cujus mihi nunc in mentem venit; nam in latinis scriptoribus eandem rationem valere constat. Ibi vero sic habet: „Longum est ad omnia: quae talia sunt, ut optata magis, quam inventa videantur. Sed illa palmaris

quidem, quod etc.“ ubi adjectivum *palmaris*, quo referatur, nihil habet, ut Davies. legat: „Sed illud palmare est.“ Habebit autem, quo referatur, si pro *optata* legeris *opinata* (occurrit enim hoc verbum activa quoque forma); quo facto in illo *palmaris* facillime intellexeris substantivum: „*opinio*“. Sed jam ad institutum nostrum redeamus. Finitimum est illud genus loquendi, cum non solum, ut in iis locis, quos modo proposui, sequentia cum praecedentibus minus apte coeant atque cohaereant, sed sermone quasi praeciso et abrupto unum vocabulum, adeoque plura cogitatione supplenda sint, quod a nostro scriptore, in hac sensuum copia densissimo constricta, imprimis frequentatur. Hinc difficilis ille Aristoteleae orationis intellectus. Nos hanc rationem pro instituto nostro per hos libros de doctrina morali persequamur, praesertim cum eadem philosophus, sententiis inhaerens, verborumque parcissimus, tam crebro utatur, ut, si quis in ea inquirat, quae Aristotelei sermonis sint propria, continuo in hunc potissimum loquendi usum incurrat necesse sit. Eth. Nic. III. 1. p. 35. E. τούτων (h. e. τῶν καλῶν) γὰρ χάριν πάντα πάντες πράττουσι· καὶ οἱ μὲν βία καὶ ἄκοντες, (supple πράττοντες) λυπηρῶς· (iterum supple πράττουσι) οἱ δὲ διὰ τὸ ἡδὺ, μεθ' ἡδονῆς. Ibid. 11. p. 49. C. καὶ οἱ ἄνθρωποι δὴ, ὀργιζόμενοι μὲν ἀλγοῦσι· τιμωρούμενοι δ' ἡδονταί· οἱ δὲ διὰ ταῦτα (sc. πράττοντες) μάχιμοι μὲν, οὐκ ἄνδρεῖσι δέ. Rhetor. I. 9. p. 754. C. λαθητικά (ex praecedentibus eliciendum)..... καὶ τὰ τηλικαῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, ἃ μὴδὲ εἰς sc. πράττει. IV. 11. p. 68. C. τὸ δὲ προσηλακίζομενον ἀνέχεσθαι καὶ τοὺς οἰκείους περιορᾶν (sc. προσηλακισμένους) ἀνδραποδῶδες. V. 8. p. 85. E. τῇ ἀντιποιεῖν γὰρ ἀνάλογον συμμένει ἡ πόλις· ἡ γὰρ τὸ κακῶς (sc. ποιούμενον ἀντιποιεῖν) ζητοῦσιν· ἢ τὸ εὖ. VIII. 7. p. 139. C. ἀλλ' ὑπερέχοντι οὐ γίνεται ὁ τοιοῦτος

φίλος, ἂν μὴ καὶ τῇ ἀρετῇ ὑπερέχῃται. εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἰσά-
ξει ἀνάλογον ὑπερεχόμενος. οὐ πάνυ δὲ εἰώθασιν τοιοῦτοι
γίνεσθαι sc. φίλοι; ut Zwinger. recte arbitratur; Lam-
binus et reliqui aliter. Ibid. 8. p. 140. E. ubi post
verba οἱ γὰρ φίλοι τὰγαθὰ, item Zwingero auctore
supplendum est βούλονται, quod longe praecesserat.
X. 7. p. 181. B. κρατίστη τε γὰρ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐνέργεια.
(h. e. ἡ θεωρητικὴ) καὶ γὰρ ὁ νοῦς τῶν ἐν ἡμῖν (sc. τὸ
κρατίστον), καὶ τῶν γνωστῶν, περὶ ᾧ ὁ νοῦς (sc. τὰ κρά-
τιστα).

E. μάλιστα πάντων. Ven. I. Bas. πάντως.

ὅγ' ὡς ἀληθῶς ἀγαθός. — Vulgo ὅγ' ὡς ἀγαθός ἀλη-
θῶς. Vratisl. οὗτος γὰρ ἀγαθός ὡς ἀληθῶς. Hujus vero
editionis lectio fluxit e Venet. quae eandem rationem
sequitur.

πολλῶν δὲ γινομένων κατὰ τύχην διαφερόντων. Vulgo
γενομένων. Venet. et Marg. Casaub. γινομένων. Pro δὲ
Venet. δῆ. Ante διαφερόντων reliquae edd. omnes
praeter Casaub. addunt καί.

Pag. 16. A. καὶ ἐν τοῦτοις διαλάμπει τὸ κυλόν.
Verbum λάμπειν et quotquot gaudent eadem signifi-
catione, de rebus pulcris passim a Graecis scriptori-
bus usurpantur. Atque sic jam Homer. Iliad. III.
592. κάλλει τε στίλβων καὶ εἵμασιν. E philosopho-
rum libris, imprimis Platoniorum, hoc loquendi ge-
nus illustravit Creuzer. ad Plotin. de pulcr. pag.
234 seq.

ἐπειδὴν φέρη. Ven. I. II. Venet. Bas. ὡς ἐπειδὴν.

μὴ δι' ἀναλησίαν. Vratisl. δι' ἀναλγίαν. Ven. I. Bas.
μηδ' ἀναλησίαν.

B. καὶ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αἰεὶ. Ven. I. Bas. καὶ
αἰεὶ, quod non continuo rejecerim.

καθάπερ καὶ στρατηγόν. Ven. I. Bas. καθάπερ
γὰρ στρ.

χρησθαι πολεμικώτατα. NC. στρατηγικώτατον. Bas.

πολεμικώτατον. Correxist Scaliger in exemplo ed. Valder. πολειμικώτατα.

C. ποικίλος γε. El. ποικ. τε. Ven. II. Venet. τις. Vet. Int. utrumque vocabulum omittit.

ἐκ τε τῶν τοιούτων οὐκ ἂν γένοιτο πάλιν εὐδαίμων. — τε omittunt NC. CCC. Venet. Marg. Cas. ἐκ τῶν τοιούτων δὲ οὐκ. Valder. θ' οὐκ. Ven. I. Bas. Sed vulgata lectio recte habet; solet enim Aristoteles ita usurpare encliticam τε, post dictionem primam illatae novae enunciationis, id quod acute vidit et exemplis ex libris politicorum firmavit Reizius excerpt. polit. pag. 13. Eodem et ejusmodi loci pertinent, in quibus particulae causali enunciationes satis apte copulanti superaddita est particula τε. X. 7. p. 181. A. ὁμολογούμενον δὲ τοῦτ' ἂν δόξειεν εἶναι καὶ τοῖς πρότερον καὶ τῇ ἀληθείᾳ κρατίστη τε γὰρ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐνέργεια· καὶ γὰρ ὁ νοῦς τῶν ἐν ἡμῖν. ἔτι δὲ συνεχιστάτῃ· θεωρεῖν τε γὰρ δυνάμεθα συνεχῶς μᾶλλον ἢ πράττειν ὁτιοῦν. *ἢ ἡδαιδα.*

D. πάντῃ πάντως. Ven. I. Bas. πάντῃ καὶ πάντως. Quidam omittunt πάντῃ.

μακαρίους μὲν ἐροῦμεν. Sine μὲν MSS. Wilkins. Ven. I. II. Bas.

E. ὡς ἀνθρώπους. Deest ὡς in NC. El. Vratisl. Ven. I. II. Venet. Bas. Argyropyl.

καθ' ἕκαστον μὲν διαιρεῖν. Occurrunt apud Aristotelem in hac locutione καθ' ἕκαστον, καθ' ἕκαστα, τὰ καθ' ἕκαστον et τὰ καθ' ἕκαστα, ut non erat, cur in Theophrasti char. III. (cap. V. Schneider.) vir doctus τὰ καθ' ἕκαστα minus ex usu Atticorum esse suspicaretur. Eth. Nic. II. 2. p. 22. D. ὁ περὶ τῶν καθ' ἕκαστα λόγος οὐκ ἔχει τὰκριβές. 7. p. 29. B. δεῖ δὲ τοῦτο μὴ μόνον καθόλου λέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῖς καθ' ἕκαστα ἐφαρμόττειν. III. 1. p. 35. E. IV. 7. p. 64. A. alibi. Atticis hanc locutionem etiam vindicavit Schaefer. ad Apollon. Rhod. t. II. p. 158.

Pag. 17. A. τῶν περὶ αὐτὸν ἀνυπημάτων. Vratisl. Vet. Int. περὶ αὐτῶν.

ἐπὶ ταύτῃ τὴν διαφορὰν. Ven. II, Venet. ταύτην.

*B. μᾶλλον δ' ἴσως τὸ διαπορεῖσθαι περὶ τοὺς κεκμη-
κότας, εἴ τινος ἀγαθοῦ κοινωνοῦσιν ἢ τῶν ἀντικείμενων.
Lambinus ex Vet. Interprete et Argyropylo emen-
dandum censet μᾶλλον δ' ἴσως τὸδε δεῖ διαπορεῖσθαι,
idque Zwinger. in textum recepit; in alijs codd. re-
periri μᾶλλον ἴσως τῷ διαπορεῖσθαι, quod haud incom-
mode cum proxime præcedenti συλλογιστέον δὴ: ea-
que lectio Bergio placuit. Ut ut statuas, vulgata ferri
nequit, in qua quidem illud τὸ ante διαπορεῖσθαι dif-
ficultatem parit. Nam illud διαπορεῖσθαι, nude po-
situm, bene explicari potest: „inquiri oportet“,
omisso verbo δεῖ, quod haud semel in Atticis scripto-
ribus fieri certum est. Aristot. Polit. VII. 17. p. 598.
D. *γενομένων δὲ τῶν τέκνων, οἷεσθαι μεγάλην εἶναι
διαφορὰν πρὸς τὴν τῶν σωμάτων δύναμιν τὴν τροφήν;* ubi
οἷεσθαι pro οἷεσθαι δεῖ. V. Reiz. ad h. l. excerpt. pag.
44. Cf. Lamb. Bos. de ellips. s. v. δεῖ. Quocirca non
temere quis defendat vulgatam lectionem in Polit. II.
2. p. 418. A. (p. 58. 6. Schneider.) quam novissimus
editor idemque eruditissimus immutandam esse arbi-
tratus est. Adscribam locum: *ἐν οἷς δὲ μὴ δυνατόν,
(τοὺς αὐτοὺς αἰεὶ ἄρχειν) διὰ τὸ τὴν φύσιν ἴσους εἶναι πάν-
τας ἐν τοῦτοις δὲ μιμεῖσθαι τῷ ἐν μέρει τοὺς ἴσους
εἶκειν ὁμοίως τοῖς ἐξ ἀρχῆς.* Schneiderus δὲ h. l. in apo-
dosi usurpatam (vide supra) mutavit in δεῖ. Sed ut
ad nostrum locum revertar, pro articulo τὸ rescriben-
dum puto τοῦτο vel τὸδε; atque cum verbum δεῖ ob-
sequentem syllabam δια facillime posset excidere, si
quis reponere illud volet, non valde repugnabo.*

*εἰ δὲ μὴ, τοσοῦτον. — Paraphrast. Vet. Int. mu-
tata interpunctione εἰ δὲ, μὴ τοσοῦτον.*

ἄφανρόν τε. Vratisl. φλαυρόν τε.

τοῖς ὄντας μακαρίους. El. CCC. Vratisl. Vét. Interpr. Paraphrast. omittunt vocabulum μακαρίους. Mox totam hanc particulam α συμβάλλεσθαι usque ad finem capitis pro scholio habet Victorius.

C. ὥστε μήτε τοὺς εὐδαιμονας. — Vratisl. μή.

Cap. XII. pag. ead. D. φαίνεται δὲ πᾶν. Vratisl. Vet. Interp. δι.

τῶ ποιόν τι εἶναι. Vratisl. τὸ ποιόν τι. Venet. τῶν ποιόν τι.

ποιόν τινα πεφυκέναι. Vratisl. καὶ πεφυκέναι.

Pag. 18. A. τὸ γὰρ μὴ ἐπαινέσθαι. Vratisl. τῶ Vet. Int. „In non laudari“, ut ἐν τῷ legisse videatur.

τάλλα ἀναγέρεσθαι. Ven. I. Bas. τᾶλλα, ut omni- no veteres editiones.

B. τῶν ψυχικῶν. Vratisl. ψυχωτέρων.

ἔοικε δὲ οὕτως ἔχειν καὶ διὰ τὸ εἶναι ἀρχὴν sc. τῆς εὐδαιμονίας. Cod. Victor. NC. Venet. ἀρχή. quod prae vulgata placet, cum εἶναι subjectum habeat cum infinitivo εἶναι commune, quo quidem in genere Graecos non accusativum, sed nominativum usurpare constat. Contra hanc Graeci sermonis consuetudinem peccavit aliquando auctor editionis Bipontinae in Rhetoricis, indicante Vater. animadvers. pag. 67. ibique hanc constructionem ne interjectis quidem particulis διὰ, εἶναι mutari exemplis demonstratum est; adde Eth. Nic. II. 9. p. 33. A. ὅτι τοιαύτη ἐστὶ (ἡ ἀρετὴ) διὰ τὸ στοχαστικὴ τοῦ μέσου εἶναι εἴρηται. VII. 15. p. 130. D. ἔτι, διακονταί (αἱ ἡδοναί) διὰ τὸ σφοδραὶ εἶναι. Quid quod etiam nominativus in diversis subjectis reperitur. Schaefer. ad Sophocl. Antigon. t. I. p. 250.

Cap. XIII. pag. ead. C. τάχα γὰρ οὕτως. Ven. I. Bas. II. τάχα δ' οὕτως. Bas. I. Venet. τάχα δὲ οὕτως.

κρητῶν Vratisl. vitiose pro κρητῶν.

Pag. 19. A. ἱατρῶν δ' οἱ χαρίεντες. Venet. Marg. Cas. δι' οἱ χαρ.

ἐπὶ πλείων ἐξακριβοῦν. Ven. I. Bas. Venet. ἐπὶ
πλείστον.

B. τὸ δὲ λόγον ἔχον. Vratisl. mendose τὸν δὲ λόγ. ἔχ.
τοῦ αὐξέσθαι. Ven. I. II. Bas. II. Paraphrast. αὐ-
ξάνεσθαι. Venet. Marg. Cas. αὐξαιέσθαι.

C. τὴν αὐτὴν δὲ ταύτην. — In El. Paraphrast. deest
ταύτην.

εὐλογώτερον γάρ. Ven. I. Bas. εὐλογώτερα.

ὁ δὲ ἀγαθὸς καὶ κακὸς ἤμισα διαδήλοι καθ' ὕπνον.
Ven. I. II. Bas. Paraphrast. διαδήλος. Sed διαδήλοι h. l.
intransitive est usurpatum, quod, cum simplex ver-
bum δηλοῦν eandem significationem admittat, nemini
mirum videri debet. Brunck. ad Antig. v. 471. Plat.
Cratyl. §. 69. p. 106. ed. Heindorf.

D. ἀργία pro ἀργία. Venet. Marg. Cas.
ἢ λέγεται σπουδαία. Sic etiam Bas. II. ἢ λέγ. CCC.
El. ἢ οὐ λέγεται NC. ἀργία γάρ ἐστίν ὁ ὕπνος καὶ τῇ
σπουδαίᾳ καὶ τῇ φεύλῃ ψυχῇ Paraphrast. ἢ pro ἢ reli-
quae edd. idque haud dubie germanum est.

πλήν εἶπη. Ven. I. II. Venet. Bas. εἶπερ.

τὰ φαντάσματα. NC. et in marg. CCC. φάσματα.

τὸ θεραπετικὸν οὖν ἐατέον. — οὖν omittunt MSS.
Wilkins. Ven. I. II. Bas.

ἔοικε δὲ καὶ ἄλλη τις φύσις τῆς ψυχῆς ἄλογος εἶναι.
NC. CCC. Paraphrast. Argyropyl. Victor. Lambin. δὲ
pro δῆ; in El. deest. Victorius plures similes locos
adhibens φύσιν explicat οὐσίαν. Nimirum hoc voca-
bulum nonnunquam latiori sensu ita usurpatur, ut
omnino rem aliquam, non certum rei modum et na-
turam significet; quo etiam pleonasticus ille hujus
vocis usus pertinet. Verterim igitur nostrum locum
in hunc modum: videtur autem et alia quaedam esse
pars animi expers rationis, sed quae aliquo tamen
modo participat rationem. Nisi malueris explicare
δύναμιν sive vim. Thomas certe Mag. p. 904. φύσις

οὐσίας διαφέρει· οὐσία μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐκάστων ὑπαρξίς, φύσις δὲ ἡ ἐνοῦσά τινι δύναμις. Quem locum adhibuit Creuzer. ad Plotin. pag. 139 seqq. ubi copiosa de hac voce disputatio instituitur.

τοῦ γὰρ ἐγκρατοῦς καὶ ἀκρατοῦς τὸν λόγον ἐπαινοῦμεν. At incontinentis rationem certe non laudamus; nisi quis, inauditam brachylogiam comminiscens, cogitando suppleat ἐπαινοῦμεν καὶ ψέγομεν. Quapropter unice placet conjectura, quam docta manus nescio quae margini exempli edit. Wilkinsonianae, quod Gottingae inspexi, adscripsit, pro ἀκρατοῦς legens εὐκρατοῦς.

Ε. τὸν λόγον καὶ τῆς ψυχῆς. Haec verba, cum Vet. Interpr. non referat, insiticia habet Bérghius. Post παρακαλεῖ idem Vet. Int. legit ὁ λόγος; male.

τὸν λόγον ἔχον pro τὸ Vratisl. ὁρθὸς pro ὁρθῶς Lambin. e codd.

ἀντιτείνει τῷ λόγῳ. NC. ἀντιβαίνει, quod etiam in CCC. scriptum fuerat; sed corrigitur ἀντιτείνειν. El. mutatis verbōrum ordine et interpunctione sic: ἀντεταίνει τῷ λόγῳ ἀτεχνῶς. καθάπερ γὰρ τὰ παραλ.

παραλελυμένα τοῦ σώματος μόρια. MSS. Wilkins, παραλελυμένα τῶν τοῦ σώματος μορίων.

Pag. 20. B. ἡ κατήκοον mendose pro ἡ.

C. ἀκουστικόν τι. El. omittit τι. Bas. III. in marg. ἀκουστικόν.

A d d e n d a.

L. I. c. 1. in fine adnotationis de vocabulo μέθοδος:

„Similiter opponuntur sibi Polit. I. 7. γνώσις et χρήσις et III. 5. ἡ μέθοδος et τὸ πράττειν. V. Schneider. ad Polit. III. 1. 8. pag. 168. commentar.“

Cap. eod. in nota de vocabulo δύναμις post locum Metaphys. I. VIII. ex Mureto transscriptum:

„Polit. II. 5. 11. αἱ τέχναι πᾶσαι καὶ αἱ δυνάμεις, quibus etiam πολιτικὴ adnumeratur. Ibid. III. 7. 1. quem locum, cum ad sensum non minus, quam ad orationem nostro sit simillimus, transscribere haud piget. Ἐπεὶ δ' ἐν πάσαις μὲν ταῖς ἐπιστήμασι καὶ τέχναις ἀγαθὸν τὸ τέλος, μέγιστον δὲ καὶ μάλιστα ἐν τῇ κυριωτάτῃ πασῶν· αὕτη δ' ἐστὶν ἡ πολιτικὴ δύναμις· ἔσθ' δὲ πολιτικὸν ἀγαθὸν τὸ δίκαιον, τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, δοκεῖ δὲ πᾶσιν ἴσόν τι τὸ δίκαιον εἶναι ποίων δ' ἰσότης ἐστὶ καὶ ποίων ἀνισότης, δεῖ μὴ λανθάνειν: ubi notabis particulam δὲ in apodosis (ποίων δ' ἰσότης) positam.“

In fine ejusdem adnotationis adde: „Postremum de usu vocabuli ἀρχιτεκτονικός cf. Schneider. commentar. ad Polit. pag. 70 et 201.“

Ad adnotationem de τύπῳ περιλαβεῖν, ubi sic habet: „Eodem sensu, quo περιγράφειν est ὑπογράφειν“ adscribendus locus Aristotel. Polit. II. 2, 5.

De usu verbi μαντεύομαι post locum Platon. ex Lyside addend.: „Repub. I. 20. p. 34. III. 7. p. 92. ἀπομαντεύεσθαι VI. 17. p. 231. ed. Ast. alibi.“

Ad verba γίγνεσθαι περὶ αὐτὰ λέγειν pag.

15. D. Duval. post locos e Graecis scriptoribus excitatos, in quibus pronomina in genere neutro cuiuscunque generis substantivis subjiciuntur, addendum est, eundem loquendi usum etiam apud Latinos obtinere. Cic. de Off. I. 25. — — „omninoque ita justitiae honestatique adhaerescet, ut, dum *ea* (honestatem et justitiam puta) conservet, quamvis graviter offendant.“ Vid. Cortium ad lib. VII. ad divers. ep. 20. et ad Sallust. Catil. V. 7. — — *Pluribus verbis interjectis post exempla omissi verbi πράττειν adde:* „Atque sic etiam interdum Latini scriptores orationem praecidunt. Cic. Off. I. 11. „Atque haud scio, an satis sit, eum, qui laceraverit, injuriae suae poenitere; ut et ipse ne quid tale posthac (sc. faciat) et ceteri sint ad iniuriam tardiores“. ad q. 1. vid. Heusinger.“

Ad cap. 11. p. 16. C. ἔκ τε τῶν τοιούτων. „Etiam latini scriptores particulam copulativam nonnunquam ponunt, ubi adversativam exspectaveris. Heusinger. ad Cornel. Nep. IV. 3. 7. Eodem pertinet Polit. II. 2. 7. ταῦτά τε δὴ οὐ συμβαίνει τοῖς λίαν ἐν ποιοῦσι τὴν πόλιν, ubi Schneiderus primum particulam δὲ requiri censet, deinde illud τε plane tollendum. Sed τε δὴ eadem ratione usurpatur Eth. Nic. VIII. 3. p. 134. C. κατὰ συμβεβηκός τε δὴ αἱ γιλίαι αὐταὶ εἰσίν. Postremum τε pro δὲ est etiam Polit. IV. 6. 1. Commentar. pag. 250.“

Explicatio notarum, quibus in laudandis codd. atque edd. usus sum.

Cod. El. est Joannis Mori episcopi Eliensis;

— CN. est Collegii Novi.

— CCC. est Collegii Corporis Christi, quorum trium codicum varias lectiones enotavit Guil. Wil-

kinson in nitidissima Ethicorum Nicomach.
editione. Oxonii. 1716. 8.

Cod. Vratisl. est Codex chartaceus inferioris aevi e
libris bibliothecae Rhedigerianae, quem ego
ipse, cum Vratislaviae degerem, comparavi.

Ven. I. est editio princeps Aldina, cujus volumini
5to anno 1498. edito insunt libri de moribus.

Ven. II. est quae vulgo dicitur Aldina minor, studio
Baptistae Camotii Venetiis apud Aldum fi-
lium. 1551. 1552. 1553. VI. voll.

Venet. est editio librorum de moribus ad Nicomach.
cum commentariis Graecorum apud Paulum
Manutium. Venet. 1536. fol. quae a Ven. I. et
II. plurimis locis recedit.

Bas. I. est editio Basileensis prima per Des. Erasmus
Roterodamum apud Joannem Bebelium. 1531.
fol. II. voll.

Bas. II. est Basileensis secunda e prima expressa, a
qua quidem fere nusquam dissentit, emen-
dante Simone Grynaeo apud Jo. Bebelium et
Mich. Isingrinium. 1539. fol. II. voll. Basi-
leensem tertiam, alteris duabus multo prae-
stantiorem, adhuc comparare non potui.

Cas. est editio Casaubono parata, quae primum prod-
iit Lugduni 1590., postea pluribus locis.
Equidem usus sum exemplo hujus editionis
Aureliae Allobrog. apud Petrum de la Ro-
viere. 1605. II voll.

Paraphrast. est Paraphrasis horum librorum Graeca,
quam sine nomine auctoris primum Lugdun.
Bat. 1607. 4. deinde sub nomine Andronici
Rhodii edidit cum latina versione Dan. Hein-
sius 1617. 8. qua quidem editione equidem
usus sum.

Vet. Interpr. cum aliis nominavi antiquissimam illam

translationem latinam, quam Schneider. in praefat. ad edition. historiae animal. vindicavit Guilelmo de Morbeka Brabantino, verbum verbo reddentem, cujus quidem et in his libris emendandis multus est usus. Ego ad manus habui hanc editionem: Textus ethicorum aristotelis ad nyehomachum juxta antiquam translationem cum familiarissimo in eundem commentario. Parisiis 1509. 8.

Argyropyli versionis, quae, cum non tam presse graecum textum sequatur, plus ad interpretationem, quam ad criticam rationem valet, usus sum editione Lugdunensi hac inscriptione: Ethicorum Aristotel. ad Nicomach. libri decem Argyropilo Bizantio interprete cum Jacobi Fabri Stapulensis annotationibus. Apud haeredes Simonis. MDXXXV. 8.

MELETEMATA
E
DISCIPLINA ANTIQUITATIS.

OPERA
FRIDERICI CREUZERI
THEOLOG. AC PHILOSOPH. DOCTORIS ET LITERARUM
GRAECARUM LATINARUMQUE IN ACADEMIA
HEIDELBERGENSI PROFESSORIS,

P A R S T E R T I A.
C O M M E N T A T I O N E S
E T
C O M M E N T A R I I
I N
S C R I P T O R E S G R A E C O S.

L I P S I A E
I N B I B L I O P O L I O H A H N I A N O
M D C C C X I X.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

CHICAGO, ILL. 60637

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

530 N. Dearborn St., Chicago, Ill. 60610

CHICAGO, ILL. 60637

CHICAGO, ILL. 60637

CHICAGO, ILL. 60637

CHICAGO, ILL. 60637

CHICAGO, ILL. 60637

CHICAGO, ILL. 60637

VIRO VENERABILI
FRIDERICO MUENTER

**S. THEOLOGIAE DOCTORI INQUE UNIVERSITATE
HAVNIENSI LITERARIA PROFESSORI P. O.**

SEELANDIAE EPISCOPO

SOCIETATI REGIAE SCIENTIARUM DANICAE

ALIISQUE ADSCRIPTO

**ORDINIS EQUESTRIS QUI DANE BROGICI NOMINE
DECOREQUE CLARET**

DECURIONI

OB PRAECLARA MERITA

ERGA EAS ARTES

QUAE SUNT NOBIS

GRAECIAE LATIQUE MONUMENTIS

DISCIPLINISQUE TRADITAE

HANC MELETEMATUM PARTEM

FRIDERICUS CREUZER

D. D.

THE HISTORY OF THE CITY OF BOSTON

FROM THE FIRST SETTLEMENT
TO THE PRESENT TIME

BY NATHANIEL BENTLEY

VOLUME I. FROM THE FIRST SETTLEMENT
TO THE YEAR 1630

BOSTON: PUBLISHED BY
J. B. BENTLEY, 1825

NEW-YORK: J. B. BENTLEY, 1825

PHILADELPHIA: J. B. BENTLEY, 1825

CHICAGO: J. B. BENTLEY, 1825

ST. LOUIS: J. B. BENTLEY, 1825

INDIANAPOLIS: J. B. BENTLEY, 1825

CINCINNATI: J. B. BENTLEY, 1825

CLEVELAND: J. B. BENTLEY, 1825

COLUMBUS: J. B. BENTLEY, 1825

DAYTON: J. B. BENTLEY, 1825

DETROIT: J. B. BENTLEY, 1825

DUBLIN: J. B. BENTLEY, 1825

DUBLIN: J. B. BENTLEY, 1825

DUBLIN: J. B. BENTLEY, 1825

DUBLIN: J. B. BENTLEY, 1825

Argumentum.

I. *Specimen Observationum in Plutarchi vitam Artaxerxis*
scripsit Io. Christ. Fel. *Baehr*, Semin. philolog. Heidel-
berg. sodalis.

Additae sunt aliquot conjecturae ac vindiciae in Plu-
tarchi Pyrrhum, atque Scholia inedita in Plutar-
chum e tribus codd. mss. Palatinis, brevi annota-
tione subjecta.

p. 1.

II. I. C. *Schmidii*, Praesulis Wirtemberg. apud Ulmens. *Ani-*
madversiones quaedam in Lennepii Etymologicum lin-
guae Graecae et indicem etymologicam praecipuarum
vocum Latinarum.

99

III. De *Theopompi Chii epitome Herodoti* commentatus est,
atque fragmenta explicuit G. *Frommelius*, Rastadiensis,
nuper sodalis Seminar. philolog. Heidelberg.

135

IV

IV. *Dicaearchi Peripatetici Blos 'Elládos*, aliaque *Fra-
gmenta Geographica* emendata atque illustrata a M. Mar-
xio, Ph. Dr.

p. 171

V. *Epimetron* ad Meletematum partem primam.

211

I.

SPECIMEN OBSERVATIONUM

IN

PLUTARCHI VITAM
ARTAXERXIS

SCRIPSIT

JO. CHR. FEL. BAEHR,

SEMINAR. PHILOLOG. HEIDELB. SODALIS.

ADDITAE SUNT ALIQUOT CONJECTURAE AC VINDICIAE
IN PLUTARCHI PYRRHUM ATQUE SCHOLIA INEDITA IN
PLUTARCHUM E TRIBUS CODD. MSS. PALATT., BREVI
ANNOTATIONE SUBJECTA.

Pauca sunt, quae his observationibus praemittenda habeo; nam de instituto meo atque operâ tacere praestat; alii hoc faciant, alii dijudicent. Restat unum illud, ut de copiis exponam, quibus usus fuerim in hoc specimine exarando. Quae inprimis continentur tribus codicibus Palatinis, membranaceis, folio minore, insignitis nro. 168. 169. 283, quorum unoquoque quae continentur, videre licet ex Wilckenii catalogo mas. Pall. pag. 281. 285, ubi brevis quoque subjecta est descriptio. De virtute ac praestantiâ horum codicum atque aetate, quae reliquorum fere omnium, quotquot hîc asservantur, antecedere videtur, nolo longus esse, quandoquidem, si quis forte diffidat, libera ei est data potestas, codicum ipsorum inspiciendorum ac perlustrandorum. Hoc unum monebo, characteres et literarum ductus si dispicio atque perpensito, duos illos, qui gerunt numerum 168. 169, antiquiores mihi videri altero tertio, qui num. 283 fert, quique cum multis locis mirum in modum cum Sangermanensi codice conveniat, vel ex hoc ipso, vel certe ex eâdem familiâ, unde ille, profectum esse apparet. Quamquam haud paucâ invenias, in quibus etiam cum reliquis duobus nro. 168. 169 conspirat, qualia, ut de literarum characteribus, simillimis illis, taceam, v. g. sunt compendia scribendi, raro usurpata, hiatus saepissime admissus, ubi in vulgatis codicibus et

editionibus vitatur, ὃ ἐκελκυστικὸν ubivis in fine verborum adjunctum, ubi vulgares editiones eo carent, alia multa, quae, si vacaret, uberius exponere possem.

Usus vero sum codice 283, qui praeter alia Artaxerxis ac Pyrrhi vitam continet, ita, ut omnia, in quibus ille a vulgari, qui fertur, Schaeferi textu discederet, diligenter atque accurate enotarem, paucis exceptis, quae semel monuisse sufficebat; quo praecipue pertinet constans scriptura particulae δὲ ante vocalem pro δ; μὴ δὲ, οὐ δὲ pro μὴδὲ, οὐδὲ, alia.

C A P. I.

Εἰ καὶ τ' ἄλλα μύθων ἀπειθάνων καὶ παραφάρων ἐμβέ-
βληκεν εἰς τὰ βιβλία παντοδαπὴν πυλαίαν κ. τ. λ.] Vocem
παραφάρων, quam omnes, uno excepto S. G., tenent
codices, parum aptam huic loco, atque delendam censet
Corajus. At vero deleri vetat cum optimorum codicum
auctoritas, tum usus dicendi Plutarcheus, qui repetita
vocabula admodum frequentat. Atque sicuti apud Ci-
ceronem junctae voces idem fere significantes gravitati
quodammodo inserviunt: ita a Plutarcho quoque fieri
solitum, sexcentis, si vacaret, exemplis comprobare
possemus. Vide modo Artax. 5. ἦν γὰρ ὁ Τηρίβαζος οὐ
πονηρὸς, ὑπόκουφος δὲ καὶ παράφορος. ibid. 27. δυσμενῶς
πρὸς αὐτὸν ὁ Τηρίβαζος ἔσχευεν, οὐδ' ἄλλως στάσιμος ὦν τὸ
ἔθος, ἀλλ' ἀνώμαλος καὶ παράφαρος. Notat autem
παράφορος proprie eum, qui *huc illuc fertur*, qui *ti-*
tubat, *neque consistere potest*; vid. Astius ad Platon.
de legg. VI, 18. pag. 320. ¹⁾ Deinde et ad animum et
ad res translata vocis potestas, quā significet et *homi-*
nem inconstantem, *sui impotem*, *absurdum*, *insanum*,
et *rem absurdam*, *insulsam*, nostrum fere „*toll*“. Sic
de homine: Themist. 5. λέγεται γὰρ οὕτω παράφορος
πρὸς δόξαν εἶναι, καὶ πράξεων μεγάλων ὑπὸ φιλοτιμίας ἐρα-
στῆς, ὥστε, νέος ὦν ἔτι κ. τ. λ. (Vim praepositionis πρὸς
h. l. in *significando effectum*, ut Latinae *ad*, exemplis

¹⁾ De alio hujus vocis usu vide, quos laudavit Creuzerus ad Ci-
ceron. d. Natur. deor. III, 31. pag. 659.

illustravit Wytttenbachius ad Plutarchi Moralia Tom. I. pag. 517. ell. I, 2. pag. 685.) Recte igitur nostrum locum vertit Crusenius: „*absurdarum et insulsarum fabularum colluviem*.“ Confirmat etiam hanc potestatem Zonaras Lex. Gr. p. 1499: παράφορος· ὁ μωρός; ubi videantur, quos laudat Tittmannus, quibus adjunge Photium Lex. Gr. p. 287. et Wytttenbachium, Animadvss. ad Plut. Moral. I. pag. 354. Hinc παραφορὰ τῆς διαβολῆς Paul. Aemil. 39, de mulier. virtt. Tom. VIII. p. 277 med. Hutten. Vide Biel. Thesaur. philolog. Tom. III. pag. 41. Eodem sensu videtur apud Plutarchum occurrere παράβολος. Themistocl. 23. οὐδὲ κατεμήνυσε τὴν πρᾶξιν· εἴτε παύσεσθαι προσδοκῶν αὐτὸν, εἴτ' ἄλλως καταφανῆ γενήσεσθαι, σὺν οὐδενὶ λογισμῷ πραγμάτων ἀτόπων καὶ παραβόλων ὀρεγόμενον. cf. Bekkeri Anecd. Tom. I. pag. 60. Saepius tamen est *audax, temerarius, repentinus*; de quâ significatione (quae etiam in loco Themist., quem modo citavi, obtinere potest) omnes fere nostri scriptoris locos cōgessit Wytttenbachius ad Plut. Moralia T. I. pag. 516; subijciam aliquot exempla, quae mihi ante notaveram. Aristid. 8. ἦκεν ὁ Ἀριστείδης ἀπ' Αἰθίης παρ' αβόλως διὰ τῶν πολεμίων νεῶν διεκπλεύσας, ubi haud male reddas: *inopinato*. Cat. maj. 13. (ὁ Κάτων) ἐχώρει πολυπόνως καὶ παραβόλως ἐν ἀσέλγηι νυκτί; quocum conf. Pyrrh. 15 init. et Philopoem. 5 in. — Fab. Max. 19 init. ὁ μὲν γὰρ — ἐν τῷ παραβόλῳ καὶ ἰταμῷ καὶ πρὸς ἄνδρα τολμηρὸν τὸν Ἀντίβαν ἀντιτολμῶντι τρόπῳ τοῦ πολέμου συνίστατο τοὺς πρώτους ἀγῶνας. Aristid. 2. 5. Compar. Solon. c. Public. 3. Inde quoque adverbium φιλοπαραβόλως Philopoem. 9 med. 2)

2) „Possis etiam conferre παραῥορος, παρέρρος, proprie de „equo, deinde de homine *fatuo* sive de eo, qui dicitur νοῦ „πλανώμενος; vid. Heynii Observn. ad Iliad. VII. vs. 156. „XXIII. vs. 603. ell. Valcken. ad Theocrit. Adon. vs. 8. Non

Ut tandem redeam, unde sum digressus, apponam nonnullos locos, in quibus duo vocabula, uno eodemque fere sensu juncta, reperias: Artaxerx. 2: ὁ μὲν οὖν Κύρος ἔντονόν τι καὶ σφοδρὸν εὐθύς ἐκ πρώτης ἡλικίας εἶχεν; quod recurrit Tib. Gracch. 2. Lycurg. 9 init.: τὸ ἄνισον καὶ ἀνώμαλον. Comp. Lycurg. c. Num. 2: ὁμαλὸς καὶ παραπλήσιος. Lycurg. 11: ὁξύς καὶ θυμοειδής. ! ibid. ὑπερέτης καὶ θεραπευτήρ et προῖος καὶ ἡμερος. ibid. 27 init. σύντροφος καὶ συνήθης. Themist. 32 fin. συνήθης καὶ φίλος. Lycurg. 15: ἄμικτος καὶ ἀκοινώνητος. Num. 9: καινὸς καὶ νέος. Philopoem. 9: κενὸς καὶ μάταιος. Ex eadem observatione tuendus est alius locus, idem ille male tentatus a Corajo, capitis quarti initio: εἰ γὰρ ἄλλο μηδὲν, ἀλλ' ἡ μήτηρ ὑπῆρχε, χρῆσθαι καὶ λαμβάνειν, ὅσα βούλοιτο, τῶν αὐτῆς παρέχουσα καὶ διδοῦσα, in quo abundare putat vir sagacissimus καὶ διδοῦσα; neque ipse infitias iverim, parum inter utrumque interesse discriminis, praesertim cum Xenophontem (Memorab. I, 4, 12) inter δοῦναι et παρέχειν variantem videam; utrumque tamen si retinebis, haud scio an efficacior sit oratio ac gravior; simulque concinnitati, cui, si quis alius, summopere studuit Plutarchus, optime prospicies, ut duobus illis, quae praecedunt, χρῆσθαι καὶ λαμβάνειν, duo item respondeant verba παρέχειν καὶ διδόναι. Exemplorum affatim, ut supra, ita hîc quoque proferre possem, quibus rationes meas confirmarem, nisi res ipsa satis esset perspicua; unum tamen quin addam, luculentissimum illud, continere me non possum: Cimon. 13 fin. τὴν πρώτην θεμελίωσιν ἐρεισθῆναι διὰ Κίμωνος, ἐκείνου χρήματα πορίζοντος καὶ διδόντος.

Καίτοι Δείων φησὶν, ὅτι Ὁάρετης] Cod. Pal. ὁάρσης.

„idem equus παράσιρος Euripid. Orest. vs. 1015 Porson. „(1019 alius). vid. Spanhem. ad Aristoph. Nubb. v. 122. (pag. 88 „Beckii.)“ Cr.

CAP. II.

ἡ δὲ μήτηρ ὑπῆρχε μᾶλλον τὸν Κῦρον φιλοῦσα] Cod. S. G. habet: ὑπέρχεται τὸν Κῦρον μᾶλλον φ., in quo illud ὑπέρχεται ortum puto e scribendi compendio³⁾, de quo consulas Bast. ad Gregor. Corinth. pag. 808; reliqui codices, et noster (qui tamen μᾶλλον plane omittit) vulgatam tüentur; quae eadem, si quid video, vera est lectio. Nam si quem forte offendat participium φιλοῦσα, praeter morem additum, teneat ille, verbum ὑπάρχειν, quod saepissime, apud posteriores potissimum scriptores, vice verbi εἶναι fungitur, subinde eadem fere structurâ atque significatione inveniri, quâ τυγχάνειν; cujus usus, licet rarioris, testimonia tamen proferri possunt. Thomas Mag. pag. 868 ed. Bern.: ὑπάρχω ἀντὶ τοῦ εἶμι. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ (exstat locus Tom. I. p. 146) ὑπῆρχον δὲ εἰς ἅπαντα νικῶντες. Add. Budaeus (Commentar. ling. Gr. pag. 182, 24), qui huncce affert locum ex Demosthenis oratione in Midiam (legitur pag. 526, 18 Reiskii, p. 20 Spald.): οὐ γὰρ ἐχθρός γε ὑπῆρχεν ὦν, οὐδὲ ἐφ' ὕβρει τοῦτ' ἐποίησε. Adde poterat ex eadem oratione, quae leguntur paulo infra pag. 527 Reiskii, pag. 21 Spaldingii, ἂν γὰρ ταῦθ' οὕτως ἐγνωσμένα ὑπάρχει παρ' ὑμῖν, οὐκ ἐνέσται αὐτῷ λόγος οὐδὲ εἰς. Xenoph. de offic. magist. equit. II, 2. οὐκ οὖν ὑπὸ μὲν τῆς πόλεως ὑπάρχουσι διηρημένοι φυλαί. ibid. 9. καὶ ταῦτα μὲν δὴ πάντα ὑπάρχει δεῖ ἐκπεπονημένα πᾶσι τοῖς ἱππεῦσιν. Sic olim quoque fuit in ejusdem Xenophontis libro de republ. Athen. III, 6. ὥς οὐδὲ νῦν δι' ἐνιαυτοῦ δικάζοντες ὑπάρχουσιν, ubi nunc Schneiderus edidit ἐπαρκούσιν pro ὑπάρχουσιν. — Diodor. Sic. I, 28 (Tom. I. pag. 35, lin. 94 Wess.): οἱ αὖτις (οἱ Εὐπατρίδαι) ὑπῆρχον ἐν παιδείᾳ μάλιστα διατετριφότες καὶ τῆς μεγίστης ἡξιωμένοι τιμῆς.

3) Nisi malis accipere illud ὑπέρχεται eo sensu, quo ὑπῆλθε Cat. min. 50; ad quem locum adhibe Coraji notam pag. 337, qui commodè explicuit per ἐθέρα πένυσεν, ἐκολάκνευσεν.

Saepeissime quidem participio junotum inveniri hoc verbum, non ignoro; at plerumque alio sensu, qui et a nostro loco et ab iis, quos modo laudavi, abhorret, uti notet *auctorem esse, priorem facere*; de quâ significatione unus sufficere potest Valckenarius, ad Euripid. Phoen. 1576. pag. 533 et ad Herod. IV, 1. jure non omis- sus Sturzio in Lex. Xenophont. Tom. IV. pag. 363. Quodsi tamen quis sit, cui minus persuaserim sententiam meam, aliam ei proponam rationem hujus loci expediendi, ductam e Xenophontis loco parallelo, quem ante oculos habuisse Plutarchum verisimile est. Ita enim ille (Anab. I, 1, 4): Παρύσατις ἡ μήτηρ ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ, φιλοῦσα αὐτὸν μᾶλλον, ἢ τὸν βασιλεύοντα Ἀρταξέρξη· i. e. „Parysatis, mater, Cyro favebat, sive, Cyrum ad- juvabat, majori eum amore amplectens, quam illum, qui regnum tenebat;“ ex quo sensu, nostro in loco ad ὑπῆρχε e sequenti Κύρον subaudias necesse est τῷ Κύρῳ. Caeterum hunc usum verbi ὑπάρχειν praeter Viger. de idiotism. pag. 308, illustravit Wyttenbachius Select. Histor. pag. 381, (unde nuper profecit Crenzerus ad Plotinum de pulcrit. pag. 312) cui addi possunt aliquot loci Xenophontei apud Sturzium, Lex. Xenoph. Tom. IV. pag. 363.

Quoniam vero semel in vario hujus verbi usu illustrando versor, non omittendum putavi, tertiam singularis numeri personam quasi impersonaliter, eodem fere significato (τοῦ accidere, contingere, adesse) quo alias συμβαίνει, construi cum infinitivo, de quo consulas Viger. de idiotism. pag. 308. Heindorf. ad Platon. Phaed. pag. 108. In Plutarcho est hoc frequentissimum; Artaxerx. cap. 4. 8. Agesil. 1. 10. Romul. 15. Brut. 7. Comp. Solon. c. Publ. 1. 3. Comp. Lycurg. c. Num. fin. Pyrrh. 14. Interdum etiam huic infinitivo praeponitur ὥστε, notante Schaefer. ad Sophocl. Oedip. Colon. v. 1350. Tom. II. pag. 324. Matthiae Grammat. Gr. §. 531. not. 2. pag. 761.

εὐελπὶς ὦν, ὡς κατεργασμένης ἐκείνης, διάδοχον αὐτὸν ἀποδειχθῆναι.] Lectioni codicis S. G. caeteri codices non addicunt, in vulgatâ κατεργασμένης, quam ille mutat in κατεργασαμένης, persistentes. — Est vero hoc loco εὐελπὶς junctum infinitivo aoristi (cum res, in mente Cyri, ut jam peracta, quando Susa pervenisset, cogitetur); quod notandum; vulgaris enim ratio sibi habet futuri infinitivum; vide modo Schaeferum ad Longi Pastoralia pag. 409. 410. A qua tamen ratione multi recedunt loci: Plat. Phaedr. §. 13. p. 203. Heind. pag. 251, e. Steph. ὥστε πολὺ πλείων ἐλπὶς ἐν τοῖς πολλοῖς ὄντα τυχεῖν τὸν ἄξιον τῆς σῆς φιλίας. Sed ibid. §. 16 sequitur infinitivus futuri: ὥστε πολὺ πλείων ἐλπὶς, φιλίαν αὐτοῖς — γενήσεσθαι. Homer. Odys. ζ', 314 et ἡ 76 ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα, φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι οἶκον κ. τ. λ. ad quos locos adhibe Porsonum pag. 46. ed. Lips. et Acta philoll. Monacc. I, 4. pag. 450. — Eundem usum attigit Thomas Magister pag. 167 ed. Bern., exemplisque firmavit, quae nostro loco plane sunt gemina. Alios locos, in quibus tamen infinitivo aoristi addita est particula ἄν, suppediet Schaeferus ad Soph. Philoctet. vs. 629. Tom. II. pag. 347 seq. et ad Homer. Tom. III. pag. 156. ed. Lips. Et omnino post verba *putandi*, *sperandi*, et id genus alia, ubi futuri infinitivum exspectes, aoristi infinitivus invenitur, vel additâ particulâ ἄν, id quod frequentissimum, vel etiam omisâ; quod quamvis minus vulgare, extra omnem dubitationem posuerunt Poppo Observv. in Thucydid. p. 150, atque Heindorfius ad Platonis Protagoram pag. 487. Uberius vero in eandem rem inquisivit Wunderlichius Observv. critic. in Aeschylum pag. 177 et praefat. ad Demosten. orat. de coronâ pag. XV seqq. 4) Quod qui

4) Adeo futuri infinitivum sequi, additâ particulâ ἄν, idoneis exemplis demonstravit Wunderlich. l. l. pag. XVII.; unde apparet, sanum esse, quod in Plut. Marcel. cap. 15 init. legimus:

minus tenebant, ii multis locis sunt lapsi, in quibus vel particulam *ἄν* absentem intrudere vel aoristum in futurum mutare voluerunt; quod praeter alios contigit Marclando ad Lys. pag. 818. 864 et 865 ed. Reisk. et Jacobsio in Addit. Animadverss. in Athen. pag. 15. Id ipsum vero, quod in verbis *putandi*, *sperandi* modo observavimus, nonnunquam etiam in verbis *ἐπαγγέλλεσθαι*, *ὑπισχνεῖσθαι* etc. obtinet, ut subsequatur infinitivus aoristi, vel omissâ particulâ *ἄν*. Vid. quae monuerunt Schaefer. ad Longi Pastor. p. 406 et Held. ad Plut. vit. Alexandr. cap. 18 in Act. philol. Monacc. Tom. II. fasc. 1. pag. 63 seq.; quibus unum addam locum Plutarchi e Pyrrho cap. 18: *καίπερ τοῦ Πυρρῶου συγκατεργάσασθαι τὴν Ἰταλίαν ἐπαγγελλομένου, φίλιαν κ.τ.λ.* Adeo praesentis infinitivus invenitur: Plut. Aristid. cap. 21: *οἱ Πλαταιεῖς ὑπεδέξαντο τοῖς πεσοῦσι καὶ κειμένοις αὐτόθι τῶν Ἑλλήνων ἐναγίλξιν καθ' ἕκαστον ἐν-αυτόν.* Plat. Protag. pag. 497. Heind. pag. 319, a Steph. *δοκεῖς γάρ μοι ὑπισχνεῖσθαι ποιεῖν ἄνδρας ἀγαθοὺς πολίτας.* Sophist. pag. 328. Heind. pag. 232, d. Steph. *ἄρ' οὐχ ὑπισχνούνται ποιεῖν ἀμφισβητητικούς;* ubi videndus Heindorfius, idemque ad Gorgiam pag. 7. Add. Abresch. ad Xenoph. Ephes. pag. 241. ed. Locell. Quod dicendi genus imitati sunt Latini, docente Ruhnkenio ad Terent. Andr. I, 5, 3. pag. 49 et ad Eunuch. III, 3, 14. pag. 209.

Quoniam vero inter hanc utramque futuri et aoristi formam ubivis fere fluctuant codices, haud semel hoc suspensos tenuit editores. Sic, ut alia nunc mittam, infra cap. 26 *ἤλπιζε δὲ μάλιστα κατεργάσεσθαι τὸν πατέρα διὰ τῆς Ἀτόσσης*, haud scio an refingendum sit *κατεργάσασθαι*, quod praeter Juntinam, Ald. et Crat. noster quoque codex optimus cum S. G. suggerit.

ἐκπλήξεις ἦν τῶν Συρακουσίων, — μηδὲν ἄν ἀνθίσσειν πρὸς βίαν καὶ δύναμιν οἰομένων τούτων; neque, ut Corajo placuit, expungendum illud. *ἄν*.

Brut. 41 init. ἡ δύναμις, οὐ πᾶν μαχεῖσθαι προσδοκῶσα τοὺς πολεμίους, ἀλλὰ μόνον ἐκδρομαῖς χρησέσθαι πρὸς τὰ ἔργα καὶ βέλειν τοὺς ὀρύσσοντας ἐπιταράξειν; cod.

Palat. nro. 168: χρησάσθαι — ἐπιταράσσειν. Conf. Mar. cap. 12. 29. Public. 16 in. Contra in Solon. cap. 15 sine ullâ varietate infinitivus aoristi exstat, ut apud Xenophont. Cyrop. II, 4, 10. Agesil. VII, 6.

Καὶ γὰρ εἶχεν εὐπρεπῆ λόγον ἡ Παιρυσάτις, ἧ καὶ Ξέρξης ὁ παλαιὸς ἐχρήσατο, Δημαράτου διδάξαντος, Ἀρσίκαν μὲν ἰδιώτῃ, Κῦρον δὲ βασιλεύοντι Δαρείῳ τεκεῖν.] Sic dedit Schaeferus, praeunte Reiskio, qui Bryanum secutus, ὡς, quod vulgo ante Ἀρσίκαν legebatur, eiecerat, quamquam in Annot. Tom. V. p. 719 alia omnia posuit. Eadem fere est ratio Coraji, quâ vel extrudatur ὡς vel mutetur τεκεῖν in τέκνοι. Nobis tamen, quo minus tot viris, iisque doctissimis, assentiamur, nonnulla obstant. Nam primum in vulgatâ, quae retinet illud ὡς, omnes, quod quidem sciam, libri vetusti consentiunt, neque ullum ullo in codice vestigium apparet, unde intrusam esse hanc particulam suspiceris, cum potius credibile sit, eam praecedente syllabâ *ος* esse absorptam. Deinde satis est cognitum, in scriptoribus Graecis, imprimis Atticis, particulam *ὅτι* saepenumero post verba dicendi ita poni, si vel ipsa dicentis verba proferuntur, vel in accusativum cum infinitivo transit oratio, ⁵⁾ ut prorsus superflua videatur; quo de usu vide, quos citat Valckenaer. ad quaed. loc. N. F. pag. 390. add. Ast. ad Plat. de legg. pag. 469 et Bornemann, de gemina Xenoph. Cyropaed. recensione, spec. I, pag. 18. 19; quibuscum conf. Wytttenbach. Animadverss. in Plut. Moral. Tom. I, pag. 93. E Plutarcho praeterea hanc in rem tenendi

5) etiam, subsequente Genitivo, quem ajunt, absoluto. Plat. Gorg. pag. 115. Heind. (pag. 481, d.) Δισθάνομαι οὖν σοῦ ἐκείνους καίπερ ὄντος θεοῦ, ὅτι — οὐ δυναμένον ἀντιλέγειν, ἀλλ' ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλομένον; ubi quaedam annotavit Heindorhius.

hi loci: Themist. cap. 16. Lycurg. 22 init. Artaxerx. 5. 14 med. Nonnulla quoque excitavit Schleusner. Lexic. N. F. Tom. II. pag. 329. — Id ipsum non minus in similem particulam *ὥς*, simili in structurâ cadere, abunde docent tot loci Xenophontei, Sturzii industriâ collecti in Lexic. Xenophont. Tom. IV. pag. 615. Est autem hic usus non Xenophontis solius, sed nostri quoque scriptoris *ἀντικωτάτου*, quem in hoc iterum Xenophontis vestigia legisse videmus. Themistocl. cap. 23: *πρὸς τοὺς πολίτας ἔγραψεν, ὥς ἄρχειν μὲν αἰεὶ ζητῶν — οὐκ ἂν ποτε βαρβάρους αὐτὸν ἀποδύσθαι*, ubi Reiskius, parum attendens, deesse existimabat *τολμῶν*; quo quidem fulcro lubentissime caremus. Sic Lycurg. 14 fin. 20 init. Pericl. 12 init. Public. 21 med. Num. 5 circ. med. Artaxerx. 14 med., *ὥς* positum est, licet ipsa dicentis verba deinceps exhibeantur; vid. Ast. ad Platon. de legg. pag. 68, qui vero nihil aliud fecisse videtur, nisi quod Sturzium (Lex. Xenophont. Tom. IV. pag. 608) exscripsit, nullâ tamen ejus mentione factâ. — Cujus duplicis usus particularum *ὥς* et *ὅτι* rationem nuper proposuit Pöppo Observatt. in Thucyd. pag. 185, quam quin amplectar, ego nullus dubito. Quae cum ita sint, vulgatam *ὥς Ἀρσίκαν κ. τ. λ.* restituendam esse censemus; in Polybio, XII, 23, 7 et XV, 2, 8, locis nostro geminis, vehementer probamus Schweighaeuseri, V. D. rationes, quibus ductus, *ὥς*, vulgo omissum, textui inseruit. Vide Tom. VII. pag. 124. 181.

Ut autem res ipsa, quae hoc loco narratur, satis intelligatur, hoc est tenendum, lege quâdam fuisse cautum apud Persas, ut e regis filiis non alius maximus natus patri in regno succederet, quam qui maximus fuit natus, patre jam regnum adepto atque administrante; qui nati fuerant, patre non ipso regnante, ii deinde a regno excludebantur. Consulendus inprimis hâc de re Herodotus VII, 3; coll. Justin. II, 10. Heeren. Ideen etc. Tom. I, 1. pag. 350 ed. Vindob.

CAP. III.

ἔστι δὲ θεῶς πολεμικῆς ἱερὸν, ἦν Ἀθηνᾶ ἃν τις εἰκάσειεν] Vulgo: ἦν Ἀθηνᾶν τις εἰκάσειεν (et sic quoque noster codex unâ cum reliquis); quod Reiskius, cui se applicuit deinceps Schaeferus, immutavit in: ἦν Ἀθηνᾶ ἃν τις εἰκάσειεν; caeterum monens, servari posse vulgatam, subaudiendo verbo εἶναι ⁶⁾); Corajus in textu retinuit vulgatam, sed in notis aliam proposuit lectionem: ἦν Ἀθηνᾶν ἃν τις εἰκάσειεν. Mihi, ut nunc sententiam meam qualemcunque proferam, prae caeteris unica placet lectio, quam e Reiskii rationibus exhibuit Schaeferus. Nam in vulgatâ: ἦν Ἀθηνᾶν τις εἰκάσειεν aegre desidero particulam ἃν, quae in hoc structurae genere (in *optativo*, quem vulgo dicunt, *potentiali*; de quo Matthiae Gramm. Gr. §. 528, 2. pag. 755) an omnino omitti queat, admodum dubitaverim; in Plutarcho certe nullum adhuc geminum offendimus exemplum. Vide Heindorf. ad Euthydem. pag. 311. Werfer. Act. philoll. Monacc. Tom. I. fasc. 2. pag. 257. Refragantur fortasse aliquot loci Homerici; quos tamen in posteriores scriptores minus valere, bene docuit Schaefer. Melett. Critt. Part. I. pag. 122. Quo accedit, ut librarii; cum omnino et voces et syllabas, quae fuerant repetendae, omitterent, (vid. Brunck. ad Sophocl. Oedip. Tyr. 1089. s. 1096) inprimis ἃν, praecedente syllabâ ᾠ vel ἄν, sexcenties neglexerint, *κακοφωνίαν* forsitan

6) quod v. g. additum habet Plutarchus Paul. Aemil. 25. τοὺτους εἰκάσαν εἶναι Διοσκόρους. coll. Brut. 43. Pyrrh. 32. Theopistocl. 15. ἄλλοι δὲ φάσματα καὶ εἰδῶλα καθορᾶν ἔδοξαν ἐνὸπλων ἀνδρῶν· οὗς εἰκάζον Διανίδας εἶναι. In quibus tamen locis vereor, ne alia obtineat notio *suspiciandi*, *putandi* (ut quoque Romul. 27. Solon. 5. 12 fin. Public. 9. Cat. min. 72 fin. de mulier. virtt. Tom. VIII. pag. 277; passim), quam a nostro loco alienam esse judicamus, in quo potius altero valere videatur *comparandi*, *assimulandi*; quam utramque significationem exemplis firmavit Ruhnken. ad Timaei Lex. vocc. Platt. pag. 95; add. Valcken. ad Herodot. I, 84.

hanc ejusdem syllabae iterationem existimantes, quamvis reapse Graecis auribus non fuerit; conf. Schaefer. l. l. pag. 49. 120 et ad Gregor. Corinth. pag. 786, Bornemann. de geminâ Xenoph. Cyrop. recensione I, p. 27; id quod intellexisse videtur Corajus, emendans: ἦν Ἀθηνᾶν ἃν τις εἰκάσειεν. 7)

Num igitur amplectamur hanc emendationem, unde talis fere enascetur sensus: „quam quis Minervam existimaverit“ sive „quam quis Minervam esse suspicetur“⁸⁾ Equidem nolim; nam si retineas dativum Ἀθηνᾶ, aliter erit locus interpretandus, sic fere: „quam quis comparare possit cum Minervâ“; qui sensus, ut omnino, nescio cur, mihi videtur aptior, ita etiam accommodatior Plutarcho, quem comparationes et παραλληλισμούς ubivis summo opere sectari, satis superque constat. Parum diverse idem est locutus Brut. 31 init.: τοὺς δὲ Λυκίους δεινὴ τις ἐξαίφνης πρὸς ἀπόνοιαν ὁρμὴ καὶ λόγου κρείσσων κατέσχευεν, ἦν ἃν τις ἔρωτι θανάτου μάλιστα προσεἰκάσειεν. Num. 15. αὖς Σατύρων ἃν τις ἢ Πανῶν γένεσι προσεἰκάσειεν.

De deâ ipsâ deque initiis, quae hîc narrantur, ex-

7) Inde jure eandem particulam, male vulgo omissam, de suo inseruit Reiskius in Plut. Agesil. 5: οὐ γὰρ ἂν τὸν Ἀγαμέμνονα ποιῆσαι χαίροντα τοῦ Ὀδυσσεὺς ἐπέσειεν, εἰ μὴ μέγα ἀγαθὸν ἐνόμιζεν εἶναι κ. τ. λ.; nam ἂν post γὰρ praecipue omisisse librarior, ostendit Werfer. Act. philol. Monacc. Tom. I. fasc. 2. pag. 247. Atque negari nequit, quod Schaefer. Meletem. Critt. I. p. 55. 129 (coll. Heindorf. ad Plat. Protagor. p. 528 et Matthiae Grammat. Gr. §. 508, c. not. 1. pag. 713) contendit, rariorem esse hanc omissionem particulae ἂν, eamque in certis quibusdam verbis tantummodo inveniri. Neque aliis locis in scriptore nostro haec particula deest (quod idem in Philostrato observavit Boissonadius ad Heroic. pag. 353); nisi illud excipias, quod legimus Agesil. cap. 8: καὶ γὰρ, εἰ Ἀυσανδρὸς φορτικὸς ἦν, ὥσπερ ἦν, οὐκ ἠγνόει δηπουδὲν Ἀγχαίλας ἐτίραν ἐπανορθῶσαι οὖσαν κ. τ. λ. ubi nihil varietatis e codicibus enotatum reperimus.

8) Hunc sensum sequitur Crusenius, vertens: „quam Minervam conjicias esse“ et Dacierius „on peu conjecturer, que c'est la même que Minerve.“

posuit Creuzerus, Symbol. Tom. II. pag. 19 seqq., cui jung. Brisson. de reg. Pers. princip. I. §. 10. pag. 13 ed. Lederlin. Argentorati 1710. Hoeck. veteris Mediae et Persiae monument. Gotting. 1818. pag. 3. g. 65.

εἰς τοῦτο δεῖ τὸν τελούμενον παρελθόντα, τὴν μὲν ἰδίαν ἀποθέσθαι στολήν, ἀναλαβεῖν δ', ἣν Κῦρος ὁ παλαιὸς ἐφόρει] ἀναλαβεῖν vocabulum solemne nostro, si quis vestem induere dicitur; exempla beatâ manu suppeditabit Wyttenbach. Animadverss. in Plut. Moral. I. p. 308; add. Syrach. L, 12. Iob. XL, 5. quos locos debeo Bielio, Thesaur. philolog. I. pag. 102. 9)

De vestibus autem Cyri prisci, quarum hic mentio fit, conf. Hoeck. veter. Med. et Pers. monument. p. 72.

δεῖ τὸν τελούμενον — σῦκου παλάθης ἐμφαγόντα, τερμίνθον κατατραγεῖν, καὶ ποτήριον ἐπιεῖν ὀξυγλάκτος] Pro. δεῖ Cod. Pal. δὴ; solemni librariorum errore.

Pro σῦκου Corajus posuit συκῶν 10), quod probō; erat enim παλάθη, ut idem monet, massa ficorum; quas in laterum morem figurantes, diu ut integrae servarentur, compingebant; quod vel adhuc apud recentiores Graecos fieri solet. Eadem fere ex Hieronymo in Oseae cap. 1. protulit Wesseling. ad Diodor. Sicul. XVII, 68. Tom. II. pag. 212; conf. etiam Herod. IV, 25. pag. 29; Wess. ibique Valcken. In universum quidem παλάθαι Graecis dicebantur *massae quaelibet*, tradente Salmasio ad Solinum pag. 1076, a; deinde praecipue *massae ficorum*. cf. Phot. Lex. Graec. pag. 270. Zonar. Lex. Gr. pag. 1507, ubi explicantur per: μάζαι σῦκων; Lucian. Tom. III. pag. 102. ed. Bipont. (παλάθαι

9) ἱματίων ἀποθέσθαι in mysteriis fieri solitae, explicantur passim a scriptoribus. Tu vide Creuzerum ad Plotin. de pulcrit. pag. 303 seq. pag. 307.

10) Poterant haec facillime confundi in codicibus. Vide modo Bastium ad Gregor. Corinth. pag. 774. 778.

τῶν Καρκῶν), ubi videatur Palmerii nota pag. 447; idem pag. 159. *παλάθη ισχάδων*. Add. Biel. Thesaur. philol. II. pag. 6. Etymolog. magn. pag. 418, 49. Sylb. Schaefer. ad Longi Pastoral. pag. 381, a quo edocemur, apud Graecos hoc genus cibi e vilioribus fuisse atque pervulgatis. At in mysteriis Graecorum longe lateque patuit hic ficorum usus, de quo monuit omnium optime Creuzerus Symbol. Tom. III. p. 359 seq. Tom. IV. p. 223. 513.

In eo, quod mox sequitur, Corajus et Schaeferus Reiskii emendationem *ἐμπαγόντα* receperunt, quae postea uno tantum firmata est S. G. codice, cum caeteri in vulgatâ *ἐκπαγόντα* adquiescant, quae et ipsa nihil mihi videtur offensionis habere; quin etiam concinnior possit haberi, quoniam in altero membro orationis *ἐκπιεῖν* legimus, et forsitan in mysteriis hoc fuit praeceptum, ut totâ istâ massâ initiandus vesceretur. Cimon. cap. 1: *χρίονται μὲν αἰθάλη τὰ πρόσωπα, ἐκπιόντες δ' ἄκρατον κ. τ. λ.*, recte rejecit Schaeferus, quod alii dabant *ἐκπιόντες*; est enim significantius illud atque efficacius. De permutatione τοῦ *κ* et *μ* vid. Bast. ad Gregor. Corinth. pag. 405. 721.

ἔτερό ἄττα] Cod. Pal. *ἔτερα ἄττα*.

ἀφίκετο Τισαφέρνης πρὸς αὐτὸν] Cod. Pal. *Τισσαφέρνης*, duplici *σ*, quae constans est hujus nominis scriptura apud Xenophontem, Thucydidem et Diodorum; ut in Plutarcho quoque, cum hic, tum alibi (v. g. Agesil. cap. 9. 10) sic scribi oporteat.

καὶ προδοθήναι] Cod. Pal. *καὶ παραδοθήναι*.

πρὸς τὸν αὐτῆς] Cod. Pal. *πρὸς τὸν εὐτεῆς*.

αὐθις ἐπὶ θάλασσαν] C. P. cum S. G. *α. ἐ. θάλατταν*, ut infra quoque cap. 21.

ἡ μήτηρ κατέπεμψε (scil. τὸν Κῦρον) *αὐθις ἐπὶ θάλασσαν, οὐκ ἀγαπῶντα τὴν ἀρχὴν ἐκείνην, οὐδὲ μεμνημένον τῆς διέσεως, ἀλλὰ τῆς συλλήψεως, καὶ δι' ὀργὴν σπαργῶντα μᾶλλον, ἢ πρότερον, ἐπὶ τὴν βασιλείαν.*

Moletem. III.

B

Plura hinc notanda nobis se offerunt. Primum illud *ἀγανᾶν*, junctum quarto casui, tertium cum expectaveris, eo sensu, ut sit *contentum esse aliquid re*. Quod vero, ut multa alia, e Platonis usu fluxit, de quo plures, Gottleber. ad Plat. Alcibiad. I. cap. 15. Ast. p. 119, e. Steph., Heindorf. ad Euthydem. pag. 417. Ast. ad Phaedr. pag. 588, unde probabiliter sua sumsit Matthiae Gramm. Graec. §. 403, c. not. 1, pag. 547; quibus jungendi Viger. de idiotism. pag. 221 ed. Herm. Reitzius ad Lucian. Tom. VI. pag. 464 ed. Bip., et quem primo loco laudare debebam, Gataker. ad Marc. Antonin. VI, 49. pag. 253, qui omnium doctissime ac copiosissime et hujus et cognati verbi *στέργειν* usum, ex quo utrumque denotat: *contentum esse aliquid re*, *acquiescere in aliquid re*, expedit. Verbum *στέργειν* nuper admodum attigit Moser. in Lectt. Plutarch. Specim. pag. 4α. 41 in Creuzeri Meletematt. P. II. Ut ad Plutarchum redeam, indicemus aliquot locos, in quibus hoc verbum hoc ipso significatu est obvium: Artaxerx. cap. 21. Pyrrh. 12 med. Caj. Gracch. 1. Agesil. 16. 35. 28. Aristid. 16. Cimon. 9.

In proximis Schaeferus e codice S. G. quocum noster conspirat, edidit, Corajo quoque suadente, *διήσεως*, cum antea exstaret *δεήσεως*, quod propter alterum locum cap. 6. (*ποῦ δὲ αἱ δεήσεις, αἷς ἐξελομένη τὸν ἐπιβουλεύσαντα κ. τ. λ.*) Reiskius intactum reliquisse videtur. Bryan. et Mos. Dus. legi voluerunt *διήσεως*, „licet nomen hoc non occurrat, verbum tamen in ea re a Plutarcho et aliis adhiberi asserentes.“ Quorum si ea fuit mens, (nam ex iis, quae Huttenius, cujus solius editio nunc ad manus est, breviter protulit, quaeque modo descripsimus, illorum virorum quae vera fuerit de hoc vocabulo sententia, vix divinare, neque clare diserteque cognoscere possumus¹¹⁾) si, inquam, ea fuit

11) Quod idem iis accidet, qui Dacierii de hoc loco sententiam.

illorum sententia, ut *δίησις* acciperent pro *dimissione*, *remissione*, a *διήμι*, *remitto*, *dimitto*, vereor, ut linguae Graecae regulis conveniat haec vocula. Quotquot enim a verbo *ἵημι* ejusque compositis formantur substantiva, per *ῆ* breve, non per *ῆ* finguntur, quemadmodum *ἄησις*, *ἄνσις*, *ἔησις*, *σύνσις*, *ὑψησις*, id genus alia (conf. Henr. Steph. Thesaur. ling. Gr. s. v.). Rectius igitur scribes *δίσις* et in genitivo *διέσεως* a verbo *διήμι*; *remissio*, vernacule Entlassung; quae vox, quamquam alio potissimum sensu in re musicâ usurpatur, ¹²⁾ quin etiam hoc sensu proprio reperiatur, nihil dubito, licet nullus locus in Stephani Thesauro indicetur, necdum ipse talem invenire potuerim.

Jam veniamus ad *σπαργῶντα*, quod omnes editiones atque codices habent; in nostro ad marginem adscriptum est: *γράφεται σπένδοντα*; quae lectio, nisi omnia me fallunt, debetur librario cuidam vellectorî benevolenti, qui cum ipse gravitatem verbi *σπαργῶν* non persentisceret, aliud nobis verbum obtrudere voluit, quo recepto, non solum infirmior erit oratio, sed etiam extinctus color Platonicus, qui in hoc verbo inest. Usurpat enim Plato *σπαργῶν* de incensa cupiditate et impatientis animi aestu, ut unus omnium optime tradidit Ruhnkenius ad Timaei Lex. vocc. Platt. pag. 234, qui fontem indicavit, ex quo, ut alia multa apud Plutarchum, ita haec quoque fluxerunt. Locis, ab eo laudatio, hos habeo addere: Lucull. cap. 6 init. Cicer. 40. Aristid. 17. Comp. Pericl. c. Fab. Max. 1 fin. Flamin. 20.

quaerent, quippe qui libere ita reddidit Gallice: „oubliant la grâce, que le roi lui avoit faite.“

- 12) „*Δίσις* erat soni genus in musicâ veterum (ein Viertelton); de quo diversimode statuebant Pythagorei, vid. Aristoxeni „Fragg. p. 172 seqq. ed. Mahn. et Schneideri Eclogg. physicc. „pag. 325. Etiam *δίσιον* est sonus musicus, deinde ad alias „res designandas tractus. Vid. Hesych. Vol. I. pag. 986. ibi, „que nott. et Suiceri Thesaur. eccles. Tom. I. pag. 907.“ Cr.

Marcell. 28 med. Conf. Photius Lex. Gr. p. 590: *σπαργῶσιν ὀρεκτικῶς καὶ ἐπιθυμητικῶς ἔχουσιν*. Add. Schleusner. nov. cur. p. 411. Gregor. Corinth. de dialect. p. 552 ed. Schaef. ubi vide annotata; nam ille Ionicis hoc verbum tribuit, quod exponit per *ὀρέγεσθαι, ἐπιθυμεῖν*.

CAP. IV.

εἰ γὰρ ἄλλο μὴ δὲν, ἀλλ' ἡ μήτηρ ὑπῆρχε κ. τ. λ.] Pro *μηδὲν* Cod. S. G. οὐδὲν, sed cum *μη* suprascripto a manu paulo recentiori; quod in Plutarcho, ut senioris aevi scriptore, non statim rejiciendum puto; quippe qui, caeteroquin accuratissimus, tamen subinde commisit, ut scriberet οὐ, ubi ex vulgari Gramm. praecepto ponendum erat *μή*. Nam licet in Artaxerx. cap. 4. (*οὐδὲν γὰρ ἦν οὕτω σμικρὸν τι τῶν δεδομένων, ὃ μὴ προσεδέξατο προθύμως*) recte posuerit *μή*, cum tota sit sententia hypothetica, quam vocant, hunc in modum interpretanda: *quod non lubenter receperit*, aliis tamen locis, quorum eadem est ratio, usurpavit οὐ. Aristid. 25: *οὐδεὶς ἦν τῶν ἀκουόντων, ὃς οὐκ ἀπῆει πένης μᾶλλον εἶναι βουλόμενος κ. τ. λ.* Dion. 46: *οὐδεὶς δὲ φίλαντος οὕτως ἦν — ὃς οὐ μᾶλλον ὑπὲρ μόνου Δίονος, ἢ τῶν ἄλλων ἀπάντων, ἀγωνιῶν ἐφαίνετο*. Comp. Tim. c. Paul. Aem. 2: *Ἐλλήνων οὐδεὶς ἡγεμῶν ἐστίν, ὃς οὐ διεφθάρη τότε κ. τ. λ.* Comp. Dion. c. Brut. 4 init. *Διονυσίου γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν κατεφρόνησε τῶν συνηθῶν, ἐν μέθαις — τὰς πλείστας ποιομένου διατριβᾶς*; ubi notanda particula *ἂν*, quae in iis locis, quos supra excitavimus, deest ¹³⁾. Plura exempla, quae huc faciunt, largâ manu, uti assolet, protulit Wyttenbachius ad Julian. Orat. I. pag. 41, c. in Biblioth. crit. X. pag. 65. Neque minus tenendum illud ὅπως οὐ, quod aliquoties in Plutarcho offendi-

13) Cf. Matthiae Grammat. Gr. §. 509. not. p. 715. Dissen. diss. philoll. I, pag. 12. 13.

mus. Lycurg. 27 fin. διὸ μᾶλλον ᾔετο χρῆναι φυλάττειν τὴν πόλιν, ὅπως ἡθῶν οὐκ ἀναπλησθήσεται πονηρῶν, Lysand. 17 fin. οἱ δὲ ταῖς μὲν οἰκίαις τῶν πολιτῶν, ὅπως οὐ πάρεσιν εἰς αὐτὰς νόμισμα, τὸν φόβον ἐπέστησαν φύλακα; quod Corajus (Tom. III. pag. 370) commodè exponit: „ὅπως οὐκ εἰς ἐλεῦσεται.“ Agesil. 11 c. fin. ἀλλ' ὅπως αὐθις οὐκ ἀποδειλιάσεις. ¹⁴⁾ Sic olim legebatur in Caj. Gracch. cap. 1. πολὺς ἦν ἐν αὐτοῖς λόγος, ὅπως οὐκ ἐάσωσι ἐπὶ δημορχίαν τὸν Γαῖον προσελθεῖν. Schaeferus e cod. S. G. rescripsit: ὡς οὐκ ἐάσωσι; (noster cod. nro. 283 cum reliquis codd. retinet vulgatam) quod utrum jure fecerit, necne, accuratius tractare liceat; nam speciosa hujus unius libri lectio est, neque vero, ut mea fert sententia, a Plutarchi manu profecta.

Nam primum ᾧπως haud raro pro ὡς s. ὅτι usurpari, inprimis apud Isocratem (summis autem in deliciis habuit noster Isocratem, ut quem saepiuscule imitando exprimere studuerit; id quod viris doctis satis est cognitum), bene praecepit Heindorf. ad Euthydem. p. 385. 384. Ex Plutarcho vide sis Themistocl. cap. 20. τῶν Λακεδαιμονίων εἰσηγουμένων, ὅπως ἀπειργωνται τῆς Ἀμφικτυονίας αἱ μὴ συμμαχήσασαι κατὰ τοῦ Μήδου πόλεις κ. τ. λ.

14) Quin etiam si οὐ invenitur et quidem apud probos scriptores, v. g. Thucyd. III, 55. pag. 474. Beck. εἰ δ' ἀποστήναι Ἀθηναίων οὐκ ἡθρήσαμεν, — οὐκ ἡδικοῦμεν. Cf. ibid. VI, 89. Tom. II. pag. 149 Beck. καὶ νῦν, εἴ τις καὶ τότε ἐν τῷ πάσχειν οὐκ εὐκρίτως ὠργίζετό μοι — ἀναπείθεσθαι. Schol. Thucydid. ad I, 28. pag. 67 Beck. εἰ δὲ οὐκ ἐδειλήσουσι παύσαι τὸν πόλεμον. Demosthen. de libert. Rhod. p. 197. 7 Reisk. εἰ τὸ μὲν Ἀργεῖον πλῆθος οὐκ ἐφοβήθη τὴν Λακεδαιμονίων ἀρχὴν — οὐδὲ τὴν ῥώμην. de foed. c. Alex. p. 216, 16 Reisk. εἰ δ' οὐκ ἀνίσχιν οἱ καθ' ἑμῶν τῷ Μακεδόνι ὑπηρέται προστάττοντες πράττειν κ. τ. λ. Ulpian. in Demosthen. orat. de fals. legat. p. 98 infra (ed. Wolfii, Aureliae Allobrog. 1607): εἰ μὲν γὰρ οὐκ ἐμελλε ποιήσων, ἀλλὰ σὺ ἡπάτας. Joann. Evang. X, 37. εἰ οὐ ποιῶ τὰ ἔργα τοῦ πατρὸς μου, μὴ πιστενετέ μοι. Paul. ad Roman. XI, 21. εἰ γὰρ ὁ θεὸς τῶν κατὰ φύσιν κλάδων οὐκ ἐφείλετο, μήπως οὐδὲ σοὺ φείσεται. Conf. etiam Biel. Thesaur. philol. II. pag. 454.

Herodot. III, 62. ὦ δέσποτα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀληθέα, ὅπως κοτέ σοὶ Σμέρδης ἀδελφεὸς ὁ σὸς ἐπανεστῆκε, οὐδὲ ὅπως τι ἐξ ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς νεῖκός τοι ἔσται ἢ μέγα ἢ σμικρόν. Thucyd. III, 51. ἐβούλετο δὲ Νικίας τὴν φυλακὴν — ἐσπλεῖν, quem locum valde tenendum esse, jure censet Matthiae Grammat. Gr. pag. 775. Soph. Philoct. 169. — Antigon. 225. ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὑπὸ δύσπνους ἰκάνω; ubi Schol. pag. 133 Erf.: ὅπως] ὅτι. cf. ibid. vs. 677. Aj. 378. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν, quod Erfurdus comparat cum Antigon. 746: ταύτην πότ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς, ubi alii γαμεῖν. — Ex eodem usu fit, ut Plutarchus, qui post verba κηρύττειν, γράφειν, ψήφισμα, alia, plerumque accusativum cum infinitivo posuit, ¹⁵⁾ interdum etiam usurparit ὅπως; ut v. g. Pericl. 32: ψήφισμα κυροῦται, Δρακοντίδου γράψαντος, ὅπως οἱ λόγοι τῶν χρημάτων — ἀποτεθεῖεν. Dion. 5: ὄντος αὐτοῖς ψηφίσματος, ὅπως ὁ ληφθεὶς — πιπράσκηται. Cat. maj. 22 fin. δεῖν ψηφίσασθαι, ὅπως οὐτοι — διαλέγονται. Marcell. 25: συνθέμενος πρὸς Φάβιον, ὅπως ἐκείνος ἐπιχειρῇ Ταραντίνοις. Cim. 12: τέλος δὲ διήλλαξαν αὐτοὺς, ὅπως δέκα τάλαντα δόντες ἀκολουθῶσι. Adeo post εὔχεσθαι, cui vulgo accusativus cum infinitivo apponitur, invenias ὅπως: Paul. Aemil. I. Δημόκριτος εὔχεσθαι ἔφησι δεῖν, ὅπως εὐλόγων εἰδώλων τυγχάνωμεν. Sic post ἐλπίζειν in Sophocl. Electr. 963. καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσης, ὅπως τεύξει ποτ' κ.τ.λ. quem locum tractavit Schaefer. ad Oedip. Colon. vs. 385. Tom. I. pag. 313. Invenitur quidem ὡς post ἐλπίζειν,

15) Vid. Held. ad Alexandr. cap. 11 in Act. Phill. Monacc. II. fasc. 1. pag. 50. Alios locos capitum numero tantummodo indicasse sufficiat: Tib. Gracch. cap. 7. Themist. 10. 11. Cicero. 26 post. in. Pericl. 20. 30. Public. 23. 7. 8. 14. Cat. maj. 5. Philopoem. 15. Flamin. 7. Quæst. Rom. 101. p. 178 Wyttenb. Sic etiam post δόγμα: Aem. Paul. 29 init. — Marcell. 23 fin. ubi præcedit νόμον τίθεσθαι, Public. 16 fin. ubi antecedit εἰσηγῆσθαι, quod supra cum ὅπως junctum vidimus in Themist. 20. Post γράφειν: Cicero. 23 fin. Moral. VIII. pag. 271 ed. Hutten. supra.

sed raro; vid. Matthiae Gramm. Gr. §. 533. not. 1. pag. 765. Ad hunc eundem usum particulae ὅπως nonnulla quoque referri possunt, quae habet Matth. Gramm. Gr. §. 531. not. 2. pag. 761. et Dorville ad Chariton. pag. 541.

Deinde si quem forte suspensum teneat conjunctivus aoristi I. act. post ὅπως, contra Dawesii praeceptum, qui futurum ubivis vult reductum, (quod praeceptum plures deinceps repetierunt; vid. Matthiae Gramm. Gr. p. 738. add. Act. societ. philolog. Lips. II. p. 422. Jacobs. Additam. Animadverss. in Athen. pag. 286. Ast. ad Platon. Polit. pag. 460.) is legat exempla plurima, quibus bene docuit Heldius (ad Plut. Alexandr. cap. 41 in Actt. philolog. Monacc. Tom. II. fasc. 2. pag. 160 seq.), probum esse conjunctivum aoristi I. et activi et medii, qui excipiat particulam ὅπως, neque ullā correctione tentandum.¹⁶⁾ Atque praeter Heldium jam alii, (conf. Heindorf. ad Plat. Protagor. pag. 476. Popp. Observv. in Thucydid. pag. 155.) monuerant, non usquequaque stare posse illud Dawesii praeceptum, nisi, prorsus postpositā librorum vetustorum auctoritate, temerarius haberi velis per veterum monumenta grassator. —

16) Add. Num. 2. Marcell. 4 med. 14 fin. 17 fin. 25 fin. Alex. 10. Arat. 19 fin. Pyrrh. 21 in. Artaxerx. 8. Aristid. 10. Themistocl. 12. Apophthegm. reg. Tom. VIII. p. 98. Hutt. med. ibid. p. 91. et Conviv. VII sap. §. 6. In Dion. cap. 10, ubi in vulgatis est μηχανήσεται, e cod. Palat. nro. 168 legendum: μηχανήσεται. In Cat. min. cap. 70 init. ubi est: ὅπως — φράσῃ, Cod.

Pal. nro. 168: φράσῃ. — Add. Diodor. Sicul. II, 33 circ. fin. ἀρὰν: θέσθαι τὸν διαδεχόμενον — ὅπως μηδέποτε διαλύσονται, ἔχθραν Καδούσιοι; ibid. 26 in. — ὅπως — βιάσονται; Demosthen. in Mid. (pag. 522 R.) pag. 14 Spald. ἐκδότος δέ μοι Δημοσθένους στέφανον χρυσοῦν ὥστε πατακνέσασαι — ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τοῦ Διονύσου πομπήν; ubi nollem apposuisset vir doctissimus: „pendet conjunctivus ab oratione obliqua, non ab ὅπως.“ Vid. ibid. (p. 544 R.) pag. 50. ἐπιστάμεθα Μειδίαν πείδοντα ἡμᾶς, ὅπως τὴν διαίταν αὐτῷ ἀποδιδάττωμεν. Confer ibid. p. 65 (p. 554 R.): ὅπως ἂν διαλλάξῃ αὐτῷ Δημοσθένην.

Huic quaestioni alia simul affinis est, particula *εἰ* utrum conjunctivo jungi queat; necne; quae ratio cum latius pateat, pluribus illustrare operae pretium duxi. In Ionicis enim scriptoribus, atque Doricis, poetis praecipue, *εἰ* commode jungi posse conjunctivo, pluribus jam dudum erat persuasum, Fischero ad Weller. III, a. pag. 90. Dammio Lex. Homer. pag. 2150. Matthiae Gramm. Gr. §. 525, 7, b. pag. 749. cll. Jacobs. in Act. philoll. Monacc. I, 2. pag. 149. 150. not. 15, Hermann. ad Viger. p. 851, aliis; in Herodoto contra subdubitaverunt quidam, quorum agmen duxit Valckenarius ad Herodot. II, 52. p. 129 Wess. et VIII, 49. p. 640 Wess., ad cujus sententiam nuper se applicuit Werferus in Act. philoll. Monacc. I, 1. pag. 101. 2. pag. 235. 236. — In Atticis poetis, et quidem tragicis, ut comicis, eadem est controversia; vid. Brunck. ad Aristoph. Plut. 117, (coll. Dissen. disquiss. philol. I, p. 19) alios, qui diserte ac praecise pronuntiant, esse ubivis conjunctivum expungendum, ubi cum *εἰ* et *εἴπερ* conjunctus occurrat. Contra quos Wunderlichius Obs. critt. in Aesch. pag. 195, alii; qui cum tot locos, invitis libris optimis, sibi corrigendos vidissent, dubitationem iniecerunt, quod etiam Hermann placuisse video, cujus verba ex parte apponam: „Ut constructio particulae *εἰ* „cum conjunctivo, qui modus etsi in conditione indicanda fere ubique particulam *εἰ* adjunctam habet, „tamen quare cum particulâ *εἰ* conjunctus ita improbetur, ut ista constructio ubique etiam invitis libris tollatur, nulla ideonea caussa est. Nam quod etc.“ (ad Viger. pag. 942.) Et profecto latius patuit hic usus, quam qui Ionicis solis et Doribus vindicetur, cum in Atticistis quoque haud pauca hujusmodi reperiantur. Plat. Phaedr. p. 254, c. *εἰ δέ τι σὺ ὑποθήσῃς*, ubi Astium probo, nihil innovantem; vid. annott. pag. 244. Alii loci sunt obvii apud Thucydidem, quos cum ante mutatos voluisset Poppo (Observ. in Thucyd. pag. 16), so-

loecum hoc structuræ genus pronuntians, posthac, meliora edoctus, calidiora consilia retractavit. vid. Additam. pag. 251. Quibus priores jam alii eandem in rem inquisierant, Locella, Bastius, Boissonadius, citante Jacobsio l. l. pag. 150 not. Mihi quidem liquet, in posterioribus praesertim scriptoribus, e quibus noster habetur, et philosophis et historicis, nulli fraudi esse debere particulam *εἰ*, cum conjunctivo junctam; quod exemplorum copiâ confirmavit Jacobsius l. l. pag. 150 et potissimum in Additam. Animadverss. in Athen. p. 146, coll. praefat. ad Antholog. Gr. ad fidem cod. Pal. p. XLIX et Hermann. ad Viger. p. 831. quibus alia nonnulla ego subjiciam. Aeneas Tactic. prooem. pag. 14. *εἰ δ' ἄρα τι σύμπτωμα γένηται*; vid. annott. pag. 123 ed. Orell. Lucian. Nigrin. §. 12. pag. 37. Tom. I Bip. *εἰ καὶ τις ἀφίκηται παρ' αὐτοῦς κ. τ. λ.* Plut. Cat. min. 70. *εἰ πάντες ἀνηγμένοι τυγχάνωσι*. Tib. Gracch. 15. *ἀλλ' εἴ τις ἂν ἀμάρτη αὐτῶν* (de Vestalibus loquitur), *ζῶσα καταρύσσεται*. Corajus in notis ad h. l. vel ejiciendum putat *ἂν*, si quis praeferat conjunctivum, vel legendum *ἀμάρτοι*; quod postremum ne Graecum quidem nobis videtur, quippe praesente, quod in apodosi sequitur, conjunctivum flagitante; alterum magis arridet, literarum ob similitudinem, quae saepe libentarios induxit, ut unam syllabam bis scriberent. Cod. Pal. nro. 283 lectioni vulgatae patrocinator, quae etiam ita mutari potest: *ἀλλ' ἢ τις ἂν ἀμάρτη αὐτῶν*; ut omnis loci difficultas tollatur. Alex. 22 init.: *ἐπεὶ δὲ Φιλόξενος ἔγραψεν, εἶναι παρ' αὐτῷ Θεόδωρον, ἔχοντα παῖδας — καὶ πυνθανόμενος, εἰ πρίηται, χαλεπῶς κ. τ. λ.* Agesil. 24 med.: *οὗτος ἐπέισθη πολὺ κάλλιον εἶναι, εἰ τὸν Πειραιᾶ κατάλαβη δι' εαυτοῦ καὶ τῶν Ἀθηναίων ἀφέλοιτο*, ubi tamen Schaeferus ex S. G. edidit *καταλάβοι*. — de superst. IX (Tom. VIII. pag. 75 supr. ed. Hutt.): *ἂν ἐπὶ θύραις μὴ ἔλθης, εἰ μὴ προσείπης, δέδεται σου τὸ σῶμα*, ubi Matth. legi posse monet ἢ μὴ pro *εἰ μὴ*. Liban. epist.

CCXXVII. pag. 110 Wolf. σκοπεῖτε δὲ, ὡς οὐκ ἂν ὑμῖν αὐτοῖς, εἰ μὴ βοηθῆσητε, συνησθείητε. Isocrat. Plataic. 18. pag. 529. εἰ Θηβαίους μὲν μὴ διακωλύσητε, quod Werferus mutatum vult in διακωλύσετε; vid. Actt. philoll. Monacc. I, 1. pag. 105.

εἰ γὰρ ἄλλο μηδὲν, ἀλλ' ἢ μήτηρ ὑπῆρχε] Notandum illud ἀλλά; ponitur enim exquisitori usu ita, ut, praecedente εἰ μὴ, apodosin exordiat et exprimat *tamen, saltem*. Quo referri potest Homeri locus in Iliad. φ', 577, laudatus Zeunio ad Viger. pag. 513. Herodot. III, 72. φυλακὰς γὰρ οἰδὰς που καὶ αὐτὸς, εἰ μὴ ἰδὼν, ἀλλ' αἰκούσας (Cod. Pal. nro. 129 pro οἰδὰς που offert οἰδὰ που). Xenophonteos locos suppedabit Sturzius in Lex. Xenoph. Tom. I. pag. 132. De Platonis usu monuit Heindorfius ad Protagor. pag. 618, cui add. Phaed. pag. 91, b. Menon. p. 86, e, ubi vid. Gedik. et Buttm. p. 43. Hinc Plutarchus in Aristid. cap. 18. εἰ μὴ πέμπεται Ἑλλησι νικᾶν, ἀλλὰ δράσαντάς γε το παθεῖν καὶ δείξαντας ἔργον κ. τ. λ. Agesil. 7: αὐτὸς δ' Ἀγησίλαος, εἰ καὶ μὴ φθονερός ἦν — ἀλλὰ φιλότιμος ὧν ἐφοβεῖτο κ. τ. λ. Solon. 20: καὶ γὰρ εἰ μὴ γίγνοντο παῖδες, ἀλλὰ τιμὴ τις ἀνδρός αὕτη κ. τ. λ. Paul. Aemil. 5 med. de ser. numin. vind. pag. 41, in quo loco de eadem dictione monuit Moserus in Meletem. Creuz. II. p. 50. Add. Hoogeveen. doctrin. particc. pag. 4, VII. et p. 10, X. edit. Schütz. Longinus fragm. VII. pag. 188 ed. Weiskii (Lipsiae 1818): ἐν οἷς εἰ καὶ μὴ συνεχῶς, ἀλλ' οὖν πόρρωθεν ἰδεῖν ἐνι τῶν στοιχείων αἰτίαν; vid. annott. pag. 530. Nonnunquam etiam omittitur ἀλλά, ut in Plut. Cat. maj. cap. 5 c. fin. ἀλλ' εἰ δια μηδὲν ἄλλο, μελέτης ἕνεκα προεθιστέον ἐαυτὸν κ. τ. λ. Demosth. de fals. Legat. pag. 571, 28 R. ἡ ἀπολογία καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, τοῦνομα γοῦν ἔχει φιλόανθρωπον, ubi scriptum fuisse puto: τοῦνομά γε ἔχει φιλ.; cujus quidem particulae elegantiorum usum idoneis exemplis aperuit Toup. ad Longin. fragm. VI. §. 1. pag. 527 Weiskii.

Τῶν αὐτῆς παρέχουσα καὶ δεδοῦσα] Cod. Pal. offert αὐτῆς; vitiose, ut apparet. In universum dici vix potest, quoties hâc in re peccaverint librarii, quantumque inde turbatum sit per veterum monumenta; vide modo Moserum in Creuzeri Meletem. II. pag. 44 not. et Bekkerum meum in specimine Observv. in Philostrati vit. Apollon. librum primum, Heidelb. 1818. pag. 41, ne plura. Quo eodem vitio adhuc laborare videntur aliquot nostri scriptoris loci. Cimon. cap. 19. ὁ Κίμων, τελευτῶν δὲ τοὺς περὶ αὐτὸν ἐκέλευσεν εὐθὺς ἀποπλεῖν, ἀποκρυψαμένους τὸν θάνατον αὐτοῦ; legendum αὐτοῦ. Artaxerx. 19: ἡ Παρυσάτις θεράπαιναν εἶχε δυναμένην παρ' αὐτῇ μέγιστον, ubi corrig. αὐτῇ. Ibid. 13. ἀριθμὸν δὲ νεκρῶν ὁ Κτησίας ἐννακισχιλίους ἀνενεχθῆναι φησι πρὸς τὸν Ἀριαξέρξην, αὐτῷ δὲ δις μυρίων οὐκ ἐλάττους φανῆναι τοὺς κειμένους, restituend. αὐτῷ, ut ad Ctesiam pertineat. Flamin. 15 med. ὁ Τίτος, διδούς τὴν πρὸς αὐτὸν εὐνοίαν, ἔστησε; leg. αὐτόν. Lycurg. 29. αὐτὸς δὲ — ἔγνω μηκέτι τοῖς πολίταις ἀφεῖναι τὸν ὅρκον, αὐτοῦ δὲ καταλῦσαι τὸν βίον; leg. αὐτοῦ, nisi αὐτοῦ malis accipere pro adverbio loci, *ibi*.

ἀθρόους μὲν γὰρ οὐ συνῆγεν, ἔτι τὴν παρασκευὴν ἐπι-
κρυπτόμενος] In Cod. Pal. est: ἔτι τὴν παρασκευὴν δὲ
κρυπτόμενος, quod tamen propter δὲ, quod continuo sequitur, displicet, praesertim cum neque ἐπικρύπτομαι malae notae vocula sit, quippe optimis quibusque scriptoribus usitata, ut eâdem in re Xenophonti Anabas. I, 1, 6. Conf. Budaëus (Comment. ling. Gr.) p. 443, 44; Lexic. Polyb. p. 254. Ind. Demosthen. p. 352 R. Pollux V, 146. Dio Cassius XLII, 59. XLV, 11. XLVI, 32. Plutarchus Pericl. cap. 4. Dion. 19. 22. Solent autem librarii ignari in verbis compositis, ut alias praepositiones, ita ἐπὶ potissimum omittere; de quâ omissione disputarunt Schaeferus ad Gregor. Corinth. p. 510, ad Longi Pastoralia pag. 407; Brunck. ad Aristophanem saepius (g. ad Lysistr. vs. 408. 1010. 1220); Bekkerus in spe-

cim. Obs. Philostr. pag. 67. — Mox, eodem capite, exemplum hujus omissionis offendimus: *κολάσεως δὲ πάσης ἀφαιρῶν τὸ ὑβρίζον*; cod. Palat. cum S. G. offert: *ἔφυβρίζον*; quae lectio haud scio an praeferenda sit vulgatae; nam *ἔφυβρίζεν* est verbum Plutarcho usitatisimum; vid. modo Artaxerx. 30. Cicer. 13. Mar. 8. Syll. 6. 16. Pericl. 29. 35. Pyrrh. 26 med. Dion. 35 in fin. Cat. maj. 18 init. Philopoem. 16 post med. Flamin. 9 post init.; Athenaeus XII, 24. p. 523, a. s. 443. Tom. IV Schweigh. Sophocl. Ajac. 950; ad quem locum adhibe Hupfeldium in Animadverss. philologg. in Sophoclem. Marburg. 1817. pag. 17. Diodor. Sicul. II, 24. ibid. 23, (pag. 137. Tom. I Wess.) in illo Sardanapali epitaphio, quod Choerili Iasensis esse nuper contendit doctâ disputatione Naekius in libro, qui inscribitur „Choerili „Samii, quae supersunt, collegit et illustravit etc. Lipsiae „1817.“ Vid. p. 196 seqq., inprimis p. 208. — Aliud exemplum ejusdem praepositionis, male omissae, exstat in Tiber. Gracch. cap. 10: *καὶ τοῖς ἀπειθήσασι τῶν στρατηγῶν ζημίαν ἐπέκλήρουσαν*; ubi Cod. Vulc. *ἐκλήρουσαν*, perperam, quoniam hoc sensu solemne compositum *ἐπικηρύττειν*; de quo egit Sturz. Lex. Xenophont. Tom. II. p. 288. Duker. ad Thucydid. VI, 60. Kuhn. ad Polluc. IV, 93. Reisk. ind. Demosth. pag. 551; add. Plut. Themistocl. 26. 29.

ἡ δ' ἰω τε ἑαυτὸν παρέχων] Cod. Pal. *ἡ δ' ἰω τε ἑαυτ. π.* Ita quoque S. G. codex.

καὶ περὶ τὸ τιμῶν καὶ χαρίζεσθαι τὸ κατ' ἀξίαν ὑπερβάλλον] Articulum τὸ (ante κατ' ἀξίαν) Reiskius ex conjecturâ inseruit,¹⁷⁾ quem ego malim collocare ante χαρίζεσθαι, ut quoque Cod. S. G. et Palatinus exhibet. Est enim haud infrequens apud Plutarchum hujusmodi ite-

17) Plut. Aristid. 24: οἱ δ' Ἕλληνες προσέταξαν αὐτῷ, ὑπερβαίνειν κατ' ἀξίαν ἐκάστῳ π. τ. λ.

ratio articuli; vid. Lycurg. 25. διὰ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν ἐραστῶν. ibid. 29. παρὰ τῶν βασιλείων καὶ τῶν γερόντων. Cat. min. 30 init. καὶ τῇ λαμπρότητι καὶ προθυμίᾳ πεποισθῶς, Cod. Palat. nro. 168 suggerit καὶ τῇ προθυμίᾳ π.; quod tamen recent. man. exstinxit. Dion. 30. οὐχ ἥττον ὑπὸ τῶν πολεμίων ἢ τῶν φίλων. Cat. min. 59 init. τῶν ὑπᾶτων καὶ τῶν στρατηγῶν παρόντων. Philopoem. 4. ἐβάδιξε μετὰ τὸ ἄριστον ἢ μετὰ τὸ δείπνον; ubi a. Junt. Ald. abest alterum τὸ; quod non nauci habendum, cum saepe articulus, priori vocabulo additus, ad alterum omittatur; vid. Jacobs. Additam. Animadverss. in Athen. pag. 274. Sic v. g. Artaxerx. 16 in. καὶ τὸ κάλλιστον καὶ ἥδιστον; ubi unus liber S. G. repetit τὸ ante ἥδιστον.

καὶ ἡδόμενος ἐν τῷ δέχεσθαι χάριτας, οὐχ ἥττον τοῖς δεδοῦσιν, ἢ τοῖς λαμβάνουσιν· ἐν δὲ τῷ διδόναι φαινόμενος εὐχαρις καὶ φιλόανθρωπος] Haec se intelligere negans Reiskius, quaerit, an legendum sit: καὶ ἡδόμενος ἐν τῷ δέχεσθαι καὶ διδόναι χάριτας. Equidem tamen sic satis probum inesse puto sensum: „delectabatur rex, si accipiebat officia (sc. ab aliis remunerationis quasi causa ipsi oblata), non minus iis, qui ipsi (sc. regi) offerebant, quam quos ipse donis afficiebat; qui si dabat, hilaris atque humanus s. benevolens existit.“ At multo dilucidior erit sensus, ita si legeris: καὶ ἡδόμενος — ἢ τοῖς λαμβάνουσιν ἐν τῷ διδόναι φαινόμενος εὐχαρις καὶ φιλόανθρωπος, i. e. „delectabatur rex non minus, si munera accipiebat, iis, qui ipsi ea offerebant, quam, si ipse dabat, iis, qui ab ipso accipiebant“; quo sensu etiam hunc locum accepisse video Dacierium, Gallicum interpretem; ita omnia optime sibi respondebunt; nam numerus atque concinnitas orationis Plutarchum tractantibus semper erit respicienda. Ut vero δέχεσθαι χάριτας de officiis s. donis, regi oblatis, capiam, faciunt proxima: οὐδὲν γὰρ ἦν οὕτω μικρόν τι κ. τ. λ. (quae eadem verba repetuntur in Apo-

phthegm. reg. I, 1. p. 690. Tom. I. ed. Wyttenb.); ad quae ipsa refero *εὐχαρισ*; alterum *φιλάνθρωπος* ad regis liberalitatem s. largiendi studium, ad *διδόναι*. De dictione *δίχεσθαι χάριτας* conferri possunt, quae attulit Wetsten. ad II Corinth. 6, 1. et qui ibi laudatur, locus e Plut. Themistocl. cap. 28. Potestatem verbi *διδόναι*, quâ sit *offerre*, ad *accipiendam ponere*, in nonnullis locis Plut. animadvertit Wyttenbachius ad Plut. Moral. I, 2. p. 1069; quemadmodum saepius hoc verbum non ipsum *effectum*, sed *voluntatem* exprimit; quâ de re videndi sunt Wunderlichius praef. ad Demosthen. pro coron. pag. XXXV. (cui add. Demosth. in Mid. pag. 549. 563 Reisk.); Marclandus ad Lysiam pag. 295, ubi bene tractatur Plutarchi locus e Pyrrh. cap. 3; Taylor ad eundem Lysiam pag. 289; add. Plut. Cat. maj. cap. 2 init. Philopoem. 5. 7. init. Eundem usum quoque attingit Schaeferus ad Lambert. Bos. ellips. Gr. pag. 665. comparatque Latinorum *dare*; cui add. Liv. IX, 40. XXXI, 19. XXVIII, 5. XXXVII, 53. XXV, 12. qui loci laudantur in Glossario Lévian. Tom. V. pag. 178 seq.

Participium *φανόμενος*, in fine periodi positum, neminem remorabitur, qui hoc Plutarcho, si cui alii, proprium esse didicerit, in fine sermonis participium collocare, ubi nos verbum finitum unâ cum particulâ *et*, ad universum nostrum iudicium de totâ causâ proponendum, usurpare solemus. Sic hujus ipsius capituli principio: *ἔνιοι δὲ φασιν — ἀποστῆναι βασιλείᾳς· ἐν ἡθῇ λέγοντες*. Aristid. 8: *τρίτω δ' ἔπει (οἱ Ἀθηναῖοι) — ἐψηφίσαντο τοῖς μεθεστῶσι κάθοδον· μάλιστα φοβούμενοι τὸν Ἀριστείδην, μὴ — διαφθείρῃ καὶ μεταστήσῃ πολλοὺς τῶν πολιτῶν πρὸς τὸν βάρβαρον· οὐκ ὀρθῶς στοχαζόμενοι*¹⁸⁾

¹⁸⁾ i. e. non recte *conjecturam capientes* e viro, non recte hoc ex viri incole *colligentes, conjicientes*. Eadem significatione occurrit hoc verbum, junctum Genitivo, apud nostrum in Alexandr. 31. Pericl. 2 fin. et apud Polybium frequentissime,

τοῦ ἀνδρός. *ibid.* 6. Artaxerx. 18 med. Thes. 26. Agesil. 29 init. Themistocl. 2. Publicol. 3 fin. Num. 11. Compar. Lycurg. c. Num. 4 a fin. passim.

ἀλλὰ καὶ ῥόαν πλανῶν ὑπερφωνῶ-μεγέθει προσενέγκαντος Ὡμίσιον τινὸς αὐτῶ] Anonym. habet ῥοιάν; reliqui ῥόαν, quod recte praetulerunt editores. De accentu, quo pingatur et haec et aliae hujusmodi voces, bene ad h. l. ex Eustathio praecepit Cerajus, ῥοιάν, cum acuto in ultimâ syllabâ, non ῥοιαν esse scribendum; contra ῥόαν in penultimâ ubiqvis acuendum; de quo constanti gramma-

qui ei, apponit vel Genitiuum solum, (ut hic Plutarchus) vel addit praepositione ἐκ s. διὰ. Vid. Lexic. Polyb. pag. 565, nro. 3. Budaei Commentt. ling. Gr. pag. 654. — Est plane eadem ratio verbi τεκμαίρεσθαι, quod genitivo jungit eadem significatione Philostratus, V. Apollon, I, 22. pag. 28 Olearii: τεκμαίρεσθαι δὲ χοή, τῶν μὲν σκίμνων ἐς μῆνας, τῆς λαλῆς δὲ ἐς ἐνιαυτόν, „nimirum ex catulis mensium „indiciu capere par est, ex laena autem anni.“ Schol. Schellershem. (in Bekkeri specim. Obs. Philostr. pag. 114.) ad h. l.: ὅρα τεκμηρόμενον γενική· λελπει ἡ ἐξ; quam praepositionem addidit Diodor. Sicul. II, 5 fin. Tom. I. pag. 118 Wess. et IV, 8. Tom. I. pag. 254. lin. 44 Wess. Conf. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 221. Plat. Sympos. p. 65 Ast. Plut. Solon. 28. Sic ἀπό in Plut. Brut. 16. Num. 16 fin. Lycurg. 28. Marcell. 7 init. Xenoph. Memorab. III, 5, 6. Thucyd. IV, 123. conf. Matthiae Gramm. Gr. pag. 542, qui etiam de aliâ constructione hujus verbi cum dativo simplici exposuit. Invenitur denique τεκμαίρεσθαι διὰ τίνος in Plut. Themistocl. 18.

Sed ab hac notione verbi στοχάζεσθαι probe est distinguenda alia, *cupiendi, appetendi*, non minus frequens illa per veterum monumenta, ubi necessario genitiuum requirit, v. g. Plat. Gorg. pag. 60 Heind. pag. 465, a. Steph. κολακεία — τοῦ ἡδύος στοχάζεται· ἀνεν τοῦ βελτίστου. *ibid.* p. 192 Heind. pag. 502, e. Steph. Plut. de mulierr. virtt. pag. 264. Tom. VIII Hutten. Proclus in Hesiod. pag. 151, a. lin. 27 Heinsii. Vid. Matthiae Gramm. Gr. pag. 449. Schweighaeuser. Lex. Polyb. p. 565. nro. 1. 2. Ind. Demosthen. a. voc. Diodorus Siculus I, 8. (Tom. I. p. 12 Wess.) στοχάζόμενος τῆς συμμετρίας, ubi vide annott. Wesselingii, eundemque in indice Tom. II. a. v.; cui proxime Philo Ind. de poster. Caini pag. 252: ὅσων τῶν κάμνοντι δέ, στοχάζόμενος τοῦ μετρίου, προσφέρει-ων ἐπιδίδωσι. Conf. etiam Lucian. Nigrin. §. 28, ubi significat *rationem habere alicujus rei*; quam notionem idoneis exemplis illustravit Gataker. ad Antonin. I. §. 9. p. 16. 17. Indo quoque est *parco, misereor*, docente Biel. Thesaur. philol. III. pap. 330.

ticorum praecepto; praeter ea, quae Creuzerus ad Plotin. de pulcrit. pag. 195, partim ex Gregor. Corinth. p. 220. monuit, videatur Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 786 ed. Bernard. Vulgarem atque communem fuisse hanc scripturam, ex iis quoque videre licet, quae Sturzius ad Maittair. de dialect. p. 56 annotavit, Atticos in eo quoque a vulgari scribendi consuetudine recessisse, quod in nonnullis verbis accentum retro a fine moverent, scribentes *χρoia* pro *χρoia*, id genus alia; attamen hoc exceptionis fuisse, neque regulam universam eo everti, consentaneum est, neque quisquam velim eo commoveatur, ut Riemero assentiatur, in alterâ Lexici illius editione ita ponentis (v. Tom. II. p. 532 s. v. *φοiá*): „Was die Accentuation betrifft, so sind das Grammatikergrillen, die sich widersprechen, hier, wie sonst.“ Nolim immorari in his refutandis, quae calidius videtur scriptis mandasse vir, caeteroquin de Graecis literis meritissimus. In Zonarae lexic. Gr. p. 1619, ubi legimus: „*φοiá καὶ φοiá· ἢ φοιδία*,“ nollem Tittmannus hoc apposuisset in not.: „Scrib. *φοá* et *τὸ φοιδιον*. cf. Suidas et Ammonius.“ Etenim in Suidâ (Tom. III. p. 261 Kust.: *φοá, εἶδος δένδρου*) haud dubito, ex ipso Ammonio (p. 1123 ed. Valcken.) quin legendum sit: *φοiá, εἶδος δένδρου*; distinguunt enim grammatici inter *φοiá* arboris genus et *φοá* ejusdem arboris fructus. Videatur Oudendorp. l. l., cui nunc addas Etymol. Gudian. p. 495, 45: *φοiá*, (sic) *σὺν τῷ ἰῶτα τὸ δένδρον· φοá δὲ χωρὶς τοῦ ἰῶτα ὁ καρπός*. Neglexisse videtur hoc discrimen Biel. Thesaur. philol. III. p. 250. — Denique adhibe Plutarchum in Apophthegm. reg. p. 690. Tom. I Wytt., ubi eadem prodidit, sed pro *φοá* usurpans *μηλον*.

υπερφυνά. Alii codd., quibus nostrum adjungo, *υπερφυνή*, quae forma ut minus Attica rejicitur a Graecis Grammaticis, quos magnam partem laudat Matthiae Gramm. Gr. §. 113. not. 1. pag. 137. Add. Sturz. ad Maittair. de dial. pag. 40, qui pluribus nos edocet, ve-

hementer sibi placere scriptorem nostrum in hoc Atticismo observando. In Platone, ubi aliquoties residebat altera forma, nunc demum haecce, ut magis Attica, recte est invec̃ta; ut in Polit. III, 1. p. 65 Astii, ἀδεῖα pro ἀδεῖη; vid. Astii observv. p. 439; in Gorg. p. 105 Heind. ὑγῖα, ubi consulas Heindorfium. Add. Menon. §. 10 (p. 77, a) ὑγῖα, ubi male adhuc in Beckii editione legitur ὑγιῖ, cum verum jam reposuisset Biesterus. Gorg. §. 91, ἐρεῦα, quod etiam in Platarchi Paul. Aemil. 57 fin. Marcell. 29 invenitur. Sic δεφῦα apud Scholiast. mscr. Aristid. Panath. (qui penes Creuzerum est) ad locum, qui legitur p. 95 Jebb.; quod scholium integrum cum literarum studiosis communicabo, cum potestatem mihi fecerit. Creuzerus, praeceptor pie mihi colendus: δεῖ δὲ γινῶναι, ὅτι ὁ Χάραξ ἱστορεῖ τοὺς Ἀθηναίους εἶναι τῶν Σαῖτων. ἔστι δὲ Σαῖς πόλις Αἰγυπτίων· καὶ οἰκιστὴρα ἔσχευ' Ερεχθεῖα· διὸ καὶ δεφῦα προσαγορεύεσθαι φησὶν ὄντα διγλωσσαν¹⁹⁾· ἕτεροι δὲ φασιν, ὅτι πρῶτος ἐδόξασεν ἔκ τε γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς τοὺς γεννωμένους παράγεσθαι· καὶ οὗ τοῦτο δεφῦς ἐδοξάζετο· περὶ μὲν οὖν τούτου πολλὴ διαφορά· ἐκ δὲ τῆς ἀποικίας ὠνομάσθαι φησὶ πολιοῦγον τὴν Ἀθηναίαν· ἔστι γὰρ ἡ Σαῖς Αἰγυπτίων φωνῇ παρ' Ἑλλήσιν Ἀθηναῖα· καὶ τούτου παράγει μάρτυρα τὰ τὴν Ἀθηναίαν ἐποχεῖσθαι· κροκοδείλου πρὸς τῇ ἀκροπόλει δηλοῦσαν τὴν ἀποικίαν ἐκ τοῦ Νεῖλου τυγχάνουσαν. Cf. Creuzer. Symbol. I. p. 265. 369. II. p. 400. — Quae cum ita sint, vereor, ne infra quoque cap. 25 fin. reducenda sit forma Attica ψοφοδεῖα pro vulgata ψοφοδεῖη. Item in Cat. min. 10: πάγωνά τε καθεμμένος ὑπερφύῃ μέγεται; lege ὑπερφῦα; quamvis renitente codice Palatino nro. 168, qui continuo ante μέγεται suprascriptum habet τῷ.

19) Num legendum διγλωσσαν?

CAP. V.

ἐπεὶ δ' — αὐτουργὸς ἀνθρώπος — τῷ ποταμῷ προσ-
 ἰδραμε] αὐτουργὸς proprie de eo dicitur, *qui quid sud
 ipse manu facit*; ut v. g. apud Sophocl. Antig. vs. 52.
 ὅψεις ἀράδας αὐτὸς αὐτουργῶν χειρὶ ²⁰); deinde de *rustica-*
no postissimum *homine*, *agricola*, *qui solus sine ser-*
vis opus facit, *agrum colit*. Hesych. I. p. 630 Alb.
 αὐτουργός · ὁ δὲ ἑαυτοῦ ἐργαζόμενος. Tu vide Budaei Com-
 mentl. ling. Gr. p. 1139; Dukerum ad Thucyd. I, 141
 unâ cum Scholiis ad eundem locum; Sturziûm in Lexic.
 Xenoph. I. p. 490. Cujusmodi hominum res cum pa-
 rum laute atque opipare plerumque sint constitutae,
 eo traducta est vocabuli vis, ut omnino notet *paupe-*
rem, *tenuem*; sic, praeter hunc ipsum locum, apud
 nostrum occurrit in Marc. cap. 3. Compar. Arist. c. Cat.
 maj. cap. 1. in quo utroque loco apte conjunctum est
 cum πένης; in Apophthegm. reg. I. pag. 690 Wytt. est
 αὐτουργὸς καὶ ἰδιώτης. Quam significationem egregie il-
 lustravit Perizonius ad Aelian. V. H. I, 51 et XII, 43,
 cui adjung. Boissonad. ad Philostr. Heroica pag. 550,
 Brown Observatt. in Xenophontis Sympos. I, 5. p. 1°. —
 De verbo αὐτουργεῖν consul. Jacobs. in Themist. Orat. XXI.
 ad calcem Dionys. Hal. de comp. verb. p. 255.

In iis, quae paulo post sequuntur, Cod. Pal. offert
 ἡσθεὶς οὖν ὁ Ἀραξέτης; quod placet; solent nimirum
 post longiorem protasin, aut si plura sunt interposita
 verba, in apodosi Graeci collocare οὖν, quod orationem
 quasi redordiat et sequentia aliquo modo connectat cum
 praegressis; quâ de re, tritissimâ per Graecorum scri-
 pta, laudasse satis erit Valckenaer. ad quaed. I. N. F.

20) Comparari potest noster in Flamin. 1: ἐβούλετο τῶν ἀρι-
 στων καὶ μεγίστων πράξεων αὐτουργὸς εἶναι. Hinc αὐ-
 τουργία, labor, quem quis ipse sustinet; conf. Plut. Caon.
 maj. 1 med. 2. 3 init. 4 init. saepius. Tu vide inprimis G ta-
 kerum ad Marc. Antonin. I. §. 5. p. 4, b.

p. 396, Sturzium in Lex. Xenoph. III. p. 358, Schweighaeus. in Lex. Polyb. p. 416.

Τηριβάζου δειξαντος] Cod. Pal. et S. G. *Τηριβά-
ζου*, ex quo legitimam scripturam esse puto *Τηριβά-
ζου*, quod etiam suavit Coraj. ad cap. 24. p. 449, quod-
que ex optimis quibusque codicibus in Agesilao, ubi
pluries occurrit, jam restituit Schaeferus. Confirmatur
etiam haec scriptio a Suidâ, (Tom. III. p. 463 Kust.),
et Xenophonte, apud quem constanter nunc video *Τη-
ριβαζος* expressum (consul. Sturz. Lex. Xenoph. IV.
p. 285), plane ut in Diodoro Siculo (v. g. XIV, 27. 85.
XV, 8. 9. 10.). Hinc procul dubio in Isocratis Panegyr.
p. 93 Langii restituendum *Τηριβαζος*, nec minus apud
nostrum in libello de superst. §. 7. Tom. VIII. p. 70
ed. Hutt., ubi veram lectionem duo praebent codd.
Mosq.

*ἐν δὲ θήρᾳ τινὶ Τηριβάζου δειξαντος αὐτῷ τὸν κίνδυνον
ἐσχισμένον, ἠρώτησεν, ὅ τι δεῖ ποιεῖν*] Corajus in textu
fuisse suspicatur: *ἐν δὲ θήρᾳ τινὶ Τηριβάζου, δειξας αὐτῷ
τὸν κίνδυνον κ. τ. λ.* Ego in vulgatâ, a quâ nullus, quod
sciam, vetus liber recedit, acquiescere malim, quippe
quae ipsa satis commodum sensum praebeat. Etenim
ita accipio h. l.: „cum in venatu Teribazus regi osten-
disset pallium (scil. regis) discissum, rex ab eo quae-
sivit, quid ipsi faciendum esset.“ Sin vero ex Coraji
sententiâ quidquam esset mutandum (id quod parum
necesse duco), scribendum, opinor, erat: *Τηριβάζου
δειξας τὸν κίνδυνον κ. τ. λ.*; molestiam enim facessit illud
αὐτῷ, plane abundanter illatum, cum paulo ante prae-
cesserit *Τηριβάζου*²¹⁾; quod aliis multis in locis Plu-
tarcho minime accidit, qui crebro pronemina omisit,
ubi forsitan requiras, repente subjecto mutato; quod
qui non accurate animadvertunt, facillime difficultati-

21) Compares quoque cum nostro loco, quae attulit Held. ad
Alex. cap. 4. in Act. philoll. Monacc. II, 1. p. 28 seq.

bus impediuntur. Apponam nonnulla, quae tamen sexcentis, si vacaret, exemplis augeri possent. *Lycurg.* 30. ἤτουν γὰρ (Lacedaemonii) οὐ ναῦς, οὔτε χρήματα παρ' αὐτῶν — καὶ λαβόντες ἐχρῶντο κ. τ. λ., ubi ad λαβόντες necessario subaudiendum οὗτοι, scil. *socii*, non *Lacedaemonii*. *Agesil.* 40. τὴν βασιλείαν Ἀρχίδαμος ὁ υἱὸς αὐτοῦ παρέλαβε, καὶ διέμεινε τῷ γένει μέχρις Ἀγιδος; ubi ad διέμεινε repete αὕτη sc. ἡ βασιλεία. *Aristid.* 4. ὁ Ἀριστείδης τοὺς πρὸ αὐτοῦ γενομένους ἄρχοντας ἀπεδείκνυε πολλὰ νενοσφισμένους, καὶ μάλιστα τὸν Θεμιστοκλέα — δι' ὃ καὶ συναγαγὼν (scil. οὗτος, ὁ Θεμιστοκλῆς) — περιέβαλεν. *Artax.* 15. τοῦ δὲ κροτάφου τυχῶν κατέβαλον τὸν ἄνδρα· καὶ τέθηκεν (sc. οὗτος, ὁ ἄνθρωπος) κ. τ. λ. *Artax.* 20. ἐπεὶ δὲ τοὺς Ἕλληνας ὁ βασιλεὺς οὐκ ἔλαβεν, ἀλλὰ (sc. οὗτοι, οἱ Ἕλληνες) — ἐσώθησαν. *Pyrroh.* 33. ὁ ἐλέγας ἀνέμιξε φίλους ὁμοῦ καὶ πολεμίους ὠθουμένους ὑπ' αὐτοῦ· καὶ περιέπιπτον (sc. οὗτοι, οἱ φίλ. κ. πολ.) ἀλλήλοις, ἕως (sc. αὐτὸς, ὁ ἐλέγας) εὐρῶν νεκρὸν, ἀνείλετο. Jam *Homerus* *Odyss.* ρ', 251. αἶ γὰρ Τηλέμαχον βάλαι Ἀπόλλων σήμερον ἐν μεγάροις, ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι θαμείη (scil. οὗτος s. ὁδε, ὁ Τηλέμαχος). In his me nunc continebo; *plura* ejusdem generis apud *Thucydidem* reperiuntur, de quibus consul. *Poppo Obs.* in *Thucydid.* p. 189. Item in *Platone*; vid. *Heindorf.* ad *Gorg.* §. 140. ad *Theaetet.* §. 15; add. *Protag.* §. 29. 81. *Euthydem.* §. 10. de *Republ.* IX. p. 574, b. Ad *Latinos* usque permanavit hic usus; vide modo *Corn. Nepot.* in *Datam.* cap. 9 fin.; quocum comparandi *Jo. Fr. Gronovius* et *Drakenborchius* ad *Liv.* I, 50 fin.

Restat, ut de argumento ipso paucis videamus. Videlicet multam discriminis apud Persas toto in vestitu fuit positum; quem si quis pro arbitrio mutare voluisset, is certe magnas persolvisset poenas. Sic, praeter alia, rex solus *candyn* ἀλιπόρφυρον (ut *Pollux Onomast.* VII, 13, 58 est auctor) i. e. *marinā purpurā tinctum* gestabat; proceres, qui ejus aulam frequentabant,

pro suâ quisque dignitate, simplicem *purpureum*, eumque tunc demum, cum ab ipso rege, id quod magno honori vertebatur, dono accepissent; conf. Lucian. quomodo histor. sit conscr. Tom. IV. p. 202. 525 ed. Bip. reliquum vulgus *scorteis* utebatur. Egerunt de hoc Persarum more Barnab. Brissonius de reg. princip. Pers. I, 58. II, 188. p. 76 et 546. Perizonius ad Aelian. Var. Hist. VII, 8. pag. m. 369. Unde consentaneum est, summae insolentiae fuisse tales preces a Teribazo apud regem fusas.

τοῦ δὲ Τηριβάζου δῶρα χρυσᾶ καὶ γυναικεῖα τῶν βασιλικῶν περιθεμένου] Pro δῶρα, omnibus invitis codd., Corajus ex ingenio edidit δέραια, hoc sensu, ut idem sit atque περιδέραια, quod, explicante Suidâ, est ἐπιτραχήλιος κόσμος. Habet quidem haec lectio, quo se tueatur, quandoquidem torques, monilia, et id genus alia, non solum ex auro, sed ex gemmis, lapillis, margaritis e Persarum ornatu fuisse constat ²²); neque tamen opus mihi videtur esse, cum vocabuli δῶρα vis, latius patens, τὰ δέραια non excludat. Caeterum vox περιδέραια, quâ Corajus explicat δέραια, aliquoties in Plutarcho est obvia, v. g. Sertor. 14. οἱ δὲ πατέρες ἤδοντο, τὸν Σερτώριον τὰ χρυσᾶ περιδέραια δωρούμενον, ἃ Ῥωμαῖοι βούλλας καλοῦσιν. Romul. 20. φορεῖν δὲ καὶ παῖδας τὴν καλουμένην βούλλαν ἀπὸ τοῦ σχήματος ὁμοίον παμφόλῳ περιδέῳ ῥαίον ²³) τι καὶ περιπόφυρον. Qui loci cum bullae Romanorum mentionem contineant, ansam mihi dederunt, uberius de eâ exponendi. Exstat enim super illâ caput singulare in Plut. Quaest. Roman. CI. p. 178 Wytt. (Tom. VIII. p. 368 seq. Hutt.); in quo describi-

²²) Testimonia petantur ex Barn. Brissonio (de reg. princ. Pers.) p. 203 seq. 558. cui adde Nepot. Datam. cap. 3. et Hoeck. veteris Mediae et Pers. monum. p. 52.

²³) De scripturâ vocis περιδέραιος, (alii enim scribunt περιδέραιος) confer sis Hemsterhusium ad Polluc. Onomast. V, 56. pag. 506.

tur haecce bulla, simulque historia ac tesseraria ratio aperitur. Erat bulla (ut monumenta, hodieque servata, docent) insigne formâ rotundâ, cordis in speciem, quod pueri Etrusci, indeque Romani e collo ante pectus loro suspensum unâ cum togâ praetextâ gestabant, ingenuitalis ac fortunae documentum signumque. Eam vero cum togâ praetextâ, cujus in locum virilis suffecta erat, depositam, laribus consecrabant; vide sis praeter Plutarchi l. l. de Romanis Plinium, *Histor. nat.* XXXI, 1. Pers. Satyr. V, 38. Juven. Satyr. V, 153. alios. — De origine harum bullarum non minus traduntur variâ atque multa, quam de ipsius nominis etymo, de quo disputandi otium nobis fecit Voss. *Etymol. Ling. Lat.* p. 95 ed. Amstelod. (1695 fol.). — Tesserariam s. symbolicam rationem quod attinet, nolim nunc repetere, quae alia alii Viri DD. statuerint; hoc unum attingam, ad quod, quamvis gravissimum, minus attendisse videntur, qui eam rem adhuc tractarunt. Nam ita Plutarchus l. l.: ὅρα μὴ καὶ τοῦτο διὰ τὴν σελήνην φοροῦσι· τὸ γὰρ φαινόμενον σχῆμα τῆς σελήνης, ὅταν ᾗ διχόμητος, οὐ σφαιροειδές, ἀλλὰ φακοειδές ἐστὶ καὶ δισκοειδές· ὡς δ' Ἐμπεδοκλῆς οἶεται, καὶ τὸ ὑποκείμενον. i. e.: „Sed vide, an non bullam quoque propter lunam gestent. Luna enim figura, cum „dimidiato fulget orbe, non est globi similis, sed lentis „aut disci formam prae se fert: utque opinatur Empedocles, etiam subjecta materia.“ Extrema verba καὶ τὸ ὑποκ. Wyttenbachio non integra videntur. „Vel Plutarchi,“ ait, „est, perditis proximis, vel librarii „omittentis proxima.“ Sed Sturzium fragm. Empedocl. p. 333. nihil offendunt, sic interpretantem: „materia „ei, sc. lunae, subjecta, vel eae lunae partes, quas nobis videre non licet.“ Lunam enim docet, ab Empedocle non solum tum, cum est semiplena, sed in universum putatam fuisse, disci formam habere. De voce: τὰ ὑποκείμενα, *subjecta materia*, consul. quoque Toup. ad Longin. de sublimit. 25. §. 4. p. 357 Weisk.

Ac primum, ut ad rem ipsam me convertam, satis constat, parturientes feminas in lunae s. Dianae tutelâ collocatas, eamque in ipso discrimine advocari solitas fuisse (vid. modo Cicer. de Nat. Deor. II, 27. ibique Davis. et Creuzer. p. 317, ne plura); quae summi numinis cura ita deinde ad natos ipsos pertinuit, ut justum illorum incrementum, corporisque formatio ac virium cultus totus ab ea regeretur, inque ipsius manu esset positus. Ex quo factum est, ut infantes, hujus deae curae traditi, hoc bullae insigni, quod in pectore gestarent, ornarentur, ut dea ipsa, quasi praesens, (nam bulla speciem s. formam lunae praestabat) melius curare posset ipsos, omniaque mala citius depellere ²⁴). Quâcum physicâ, ut ita dicam, significatione bullarum alteram simul conjunctam putamus, quae ad mores puerorum formandos spectabat, a quorum animis hoc ipso signo (quasi deâ ipsâ praesente) omnis humilis turpisve cogitatio arceretur, quique universi excitarentur ad tuendam pudicitiam atque ingenuitatem. Multa caeterum, lectu utilissima, hanc in rem disputavit Passeri, in disputatione peculiari de *puero Etrusco aheneo*, qui Tarquinii 1770 e terrâ effossus, postea Romam est delatus; in cujus pectore conspicitur bullae insigne; unde varias de statuâ ipsâ conjecturas proposuerunt viri docti; vide Passer, l. l. (Romae 1771. 4.) pag. XXIV — XXVII. coll. Lanzi Saggio di ling. Etrusc. Tom. II. p. 529. et tab. XI. nro. 5. Boettiger. Sabin. tab. IX. ad pag. 5.

24) Inde Diana παιδοτρόφος dicta, cujus templum memoratur Pausaniae, Messen. (IV), 34. §. 3. Tom. I. p. 582 Facii. Diodor. Sicul. V, 73. Tom. I. p. 389 Wess.: "Ἀρτέμιον δὲ πατρὶν εὐρεῖν τὴν τῶν νηπίων παιδίων θεραπείαν καὶ τροφὰς τινὰς ἀρμοζούσας τῇ φύσει τῶν βρεφῶν. ἀπ' ἧς αἰτίας καὶ νομοθετοῦσαν αὐτὴν ὀνομάζεσθαι, ubi erudite nonnulla monuit Weslingius. Adeo pluribus diis deabusve commune erat cognomen, Apollini, (conf. Eustath. ad Odys. XIX. vs. 86. p. 683, 40 Basil.) Veneri, Hecatae, Cereri, ut luculenter ostendit Ilgen. ad Hymn. Homer. pag. 603. De Cerere νομοθετοῦσῃ disseruit Creuzerus in Symbol. IV. pag. 330 seq.

Tom. II, et p. 252 ibid., ubi puer hâcce bullâ ornatus exhibetur. Etiam tjaræ regum Persarum ex Sassanidarum familiâ superstructa erat hulla ingens, tanquam peculiare ornamentum, ut docent anaglypha, inventa ad Nackschi-Rustam; de quibus erudite nuperrime exposuit Hoeck. veteris Med. et Pers. monument., præcipue Tab. II. pag. 31 seqq. ²⁵⁾ Rationem hujus moris idem Hoeck. l. l. p. 44. ita aperuit: „Significationem habere videtur (sc. bulla) symbolicam et vel solem vel terrarum orbem innuere. Universae terræ potestatem, illo globo fortasse indicare voluerunt, etc.“

τραπέζης δὲ τῆς αὐτοῦ μηδενὸς μετέχοντος] αὐτοῦ dant unâ cum Ald. aliae edd. vetustae ac codices; Iuntina αὐτοῦ; Stephanus e codicibus quibusdam αὐτῆς reposuerat; quae lectio in textum recepta a Corajo, nunc nostro etiam codice confirmatur. Attamen magis arridet vulgata lectio, inprimis propter sequens ἐπ' αὐτόν; in quâ eâdem acquierunt Brissonius de reg. Persar. princ. p. 149 (apud quem præcipue videas Athenaei locum, IV, 263 p. 125. d. Casaub. p. 68. Tom. II. Schw.) et Dacier. in translât. Gallic. p. 216.

Ὅσοι ἄντην καὶ Ὀξάθρη] Cod. Pal. cum S. G. ὁξάντην καὶ Ὀξάθρη.

κεχαρισμένην ὅψιν παρεῖχε τοῖς Πέρσαις ἢ τῆς γυναικὸς Στατίδας ἀρμάμαξα, γυμνὴ τῶν παραπετασμάτων αἰεὶ προφερομένη κ. τ. λ.] προφερομένη e cod. S. G. restituerunt Corajus ac Schaeferus; reliqui habent προσφερομένη; perpetuâ librariorum confusione, de quâ vide sis Bast. ad Gregor. Cor. p. 789, Actt. societ. philolog. Lipsiens. II, 1. p. 190, Wyttenbach. ad Plut. Moral.

25) Unde conjecturam capere liceat, veteres quoque Persarum reges ex Achaemenidarum stirpe, a quibus Sassanidae se oriundos esse gloriabantur, quosque mirum in modum omnibus in rebus imitari studebant, (vid. Hoeck. l. l. p. 35), hasce bullas in ornamentis habuisse.

I, 2. p. 1071. Conferatur idem I. I. p. 1046, ubi nostrum locum laudans, habet *προσφερομένη*, nil fraudis cogitans. — Non poenitebit praeterea legisse, quae de similibus verborum *προσάγειν* et *προάγειν* permutatione statuit Findeisen. ad Isocrat. orat. in Evagor. cap. 9. p. 25. Nostro in loco *προσφερομένη* aptius existimaverim, cum noster non illud, „plaustrum sine velamentis *ac-cessisse*“ (id enim est *προσφέρεσθαι*; cons. Ast. ad Plat. de Legg. p. 372), quam potius, „plaustrum sine velamentis, *palam, aperte processisse*“ dicere videatur voluisse; qui sensus per praepositionem *πρὸ* optime exprimitur ²⁶). Utique enim tenendum, Persarum feminas, ex communi orientalium hominum more domi inclusas, si quando alio proficiscerentur, vectas esse plaustris (quas *ἀμαμάξας* vocabant,) utrinque opertis atque velatis, ne quis forte praetereuntium eas adspiceret. Vid. Barnab. Brisson. de reg. Pers. princip. p. 514. coll. pag. 499. et Plutarchus ipse, duobus locis, iisque maxime memorabilibus, Artaxerx. 27. Themistocl. 26. Quantum igitur fuerit, quod hic narratur a Plutarcho, non erit, spero, quod multis demonstretur; quo eodem nomine ad hunc locum attendi jubet Heeren. Ideen etc. I. p. 350 ed. Vindob. Conf. etiam Plutarch. Apophthegm. reg. (p. 173. f.) p. 690. Tom. I. ed. Wyttenb. — De vocabulo *παρὰπέρασμα* exposuerunt, nec hoc loco praetermisso, Dorville ad Charit. p. 628. et Wyttenbach. ad Plut. Moral. Tom. I. p. 553, qui aliam quoque metaphoricam hujus vocis significationem illustravit, quæ sonat: *aliquid re uti tanquam velis, quibus obtegantur, obruanturque sententiae, non quibus declarentur.*

26) Eadem ratio in Pyrrh. valet, cap. 13: *κἀκεῖνον ἄδειν ἐκλέγον εἰς μέσον προσελθόντα*; ubi cave, ne (quod quidam praebent) corrigas *προσελθόντα*; et in Artaxerx. 27 init.: *ὥστε μὴ μόνον τὸν προσεξελθόντα*, suffragante cod. Palat.; cum vulgo male legeretur *προσελθόντα*.

CAP. VI.

ἐὰν δ' ἄγρους — ἐὰν δὲ κώμας] Cod. Pal. ἂν δὲ ἄγρ. — ἂν δὲ κώμ. — Caeterum haec omnia, iisdem paene verbis leguntur in Apopthegn. reg. et duc. p. 173, e. (p. 690. Tom. I. Wyttenb.); quibus adhibe Annot. Wyttenbachii Tom. I, 2, p. 1046, unde nonnihil lucis huic loco afferri potest. Sic illud, quod continuo sequitur: καρδίαν — φορεῖν βαρυτέραν commodè vir doctissimus ita explicuit: „cor grave accipiendum constans, firmum, comparatione contrarii.“ Inde βαρυκάρδιος gravatum cor habens, durus, obstinatus, apud Biel. in thesaur. philol. I. p. 279. coll. Alberti ad Hesych. I. p. 697. 698.

καὶ φιλοσοφεῖν μᾶλλον, καὶ μαγεύειν βέλτιον] μᾶλλον deest in cod. Pal.; idque forsitan haud male, si quidem βέλτιον ad utrumque referas, ad φιλοσοφεῖν et μαγεύειν.

οἶνον δὲ πλείονα πίνειν καὶ φέρειν] In Apopthegm. l. l.: καὶ πλείονα πίνειν ἄκρατον αὐτοῦ καὶ φέρειν βέλτιον, ubi vide Wyttenbach. l. l., qui alios veterum locos hac de re attulit; quo eodem, praeter alia, spectat Darii Hystaspis epitaphium apud Athenaeum, libro X, cap. 45. p. 434 d. e. (Tom. IV. p. 91 Schw.) ἡδυνάμην καὶ οἶνον πίνειν πολὺν καὶ τοῦτον φέρειν καλῶς; consul. annot. Tom. V. p. 442. atque Brisson. l. l. I, 84, p. 130. coll. 326. 327.

μηδ' ἐπὶ τοῦ θρόνου] Articulus τοῦ etiam a nostro cod. abest.

τῆς τε Παρυσάτιδος τὴν πλείστην αἰτίαν τοῦ πολέμου φερομένης] Erat, cum scribendum putarem φερούσης; ac vix abstinui, quin in textu id collocarem. Ponitur enim in hujusmodi dictionibus (qualis nostra est), in quibus φέρειν denotat perferre, sustinere, plerumque activum; sic, uti hoc utar, Demosthen. de fals. legat. p. 371, 15 R.: Κτησιφῶν καὶ Ἀριστόδημος τὴν ἀρχὴν τὴν πρώτην ἔφεραν τοῦ φανακισμοῦ; quem locum unâ cum aliis, qui huc faciunt, laudat Reisk. in indic. Demosthen.

p. 780. Add. Sturz. Lex. Xenophont. IV. p. 444. Quoniam vero nullum codicem quidquam praesidii afferre videram, satius duxi, vulgatam retinere, quam ita mihi explicandam putavi, ut simul quandam medii vim persentiscerem, „cum Parysatis *in se reciperet, sustineret.*“ Ac pari ratione Graeci dicunt: ἀθλα, δόξαν φέρεσθαι, i. e. *pro se, in suam ipsius utilitatem auferre, reportare praemia, famam;* quae ipsa eximio illustravit Valckenaer. ad Euripid. Hippol. p. 211, 2. b. Add. Plut. Flamin. cap. 10 post init. 15 c. fin. Item promiscue φέρειν et φέρεσθαι πένθος, quod attigit Bast. lettre crit. pag. 72, ubi apte citat Phalarid. epist. 97: τὴν ἀρετὴν τοῦ γονέως, ἐφ’ ᾧ γε τὸ πένθος φέρεσθαι. Quos vero locos Sturzius l. l. p. 449. nro. 12. attulit, ii parum mihi probantur, quod in omnibus facile agnoscatur medii quaedam vis, quippe cui ubivis locus est, quando quis quid *suum in usum* fecisse dicitur.

καὶ φύσει βαρύθυμος οὔσα, καὶ βάρβαρος ἐν ὀργαῖς κ. τ. λ.] βαρύθυμος h. l. *graviter animo affecta, iracunda;* quae vox praecipue de feminis usurpatur, praeter naturam vehementioribus atque iracundis. Callimach. in Cerer. 81: τὰν δὲ γυνὰ βαρύθυμος ἀμείβετο, quod malim vertere: „*graviter animo affecta;*“ nam vulgo vertunt: „*mente perturbata;*“ id. in Del. 215 de Iunone: νύμφα Διὸς βαρύθυμος, i. e. *uxor Iovis iracunda.* Plut. Alexandr. 9. ἀλλ’ ἡ τῆς Ὀλυμπιάδος χαλεπότης δυσζήλου καὶ βαρυθύμου γυναικὸς, ἔτι μείζους ἐποίησε κ. τ. λ. Cat. maj. 26. ἀλλ’ εἰ μὴ καταλήφοντα πόλιν, ἄνωθεν ἐχθρὰν καὶ βαρύθυμον κ. τ. λ. Pyrrh. 26. (ὁ Κλεώνυμος) ὑπ’ ὀργῆς καὶ βαρυθυμίας ἐπῆγε τῇ Σπάρτῃ τὸν Πύρρον; ubi quod in marg. cod. S. G. legitur ῥαθυμίας, Palatinus nro. 283. in textu habet. Alexandr. 70 fin. δῆλος ἦν ἑαυτὸν ὑπὸ λύπης καὶ βαρυθυμίας διαχρησόμενος. Eodem sensu βαρυθυμεῖν in Syll. 6 init.; quod bene Corajus explicat per βαρέως φέρειν καὶ ὀργίζε-

σθα. Add. Diodor. Sic. XX, 41. Tom. II. p. 435, 10 Wess. Biel. Thes. philol. I. pag. 279, et potissimum Schleusner in spicilegio interpr. Gr. V. T. Lipsiae 1786. II. p. 29. Deinde quoque notat *animum abjicere*, ὀλιγωρεῖν; uti ostendit Hesych. I, 697, ac doctissimus ejus interpres Alberti ad h. l.; conf. ibidem I. p. 1060, et adjice Zonaram I. p. 378.

Huic vocabulo cognatum est alterum βαρύμηνις, cujus ex Heliodoro apte admonuit Corajus; quodque eandem fere habet vim ac potestatem; vid. Henr. Stephan. thesaur. II. p. 922. Suid. I. p. 417 Kust. Zonar. I. p. 370²⁷). Hinc Pollux VI, 29 segm. 124. 125. βαρύθυμος et βαρύμηνις conjungit. cf. idem I, 39. In Lycophron. Cassandr. 57 (ubi est βαρύζηλος δάμαρ) habet Tzetza (Tom. I. p. 356 Müll.) βαρύμηνις γυνή. Alia multa hujus generis recenset Stephanus in Thesaur. IV. p. 615. Unum attingam Herodoteum, βαρυσυμφορώτατος (Herod. I, 45), de quo vid. Vocc. Herod. ad calc. ed. Wessel. p. 11. et Toup. epistol. crit. p. 63 ed. Lips. Add. Appian. Reb. Macedd. IX, 17 fin. In quibus omnibus, cum βαρυ compositis, haec vocula eandem habet vim, quam in aliis compositis βαθυ, ut augeat significationem, et omnino exprimat, *copiosum* et *multum*, aut *valde*; in quo illustrando multus est Spanhemius ad Callimach. hymn. in Apollin. v. 65. p. 85, in Cerer. vs. 114. p. 717; de βαρυς accurate egit Schleusnerus loco supra citato. Cujus usus ratio inde petenda, quod eadem fere vi ac potestate ut βάρος et βάθος, sic βαρυς et βαθύς inveniuntur; quod bene vidit Dorville ad Charit. p. 232.

βάρβαρος] Hanc vocem, interdum Graecis usurpatam de irâ graviore et implacabili paene, quam cui objiciebant, eximie illustravit summus Hemsterhusius ad Xenoph. Ephes. p. 180 ed. Loell.

27) De βαρύμηνιζιν compares Abreschium ad Xenoph. Ephes. I. §. 2. p. 83 ed. Peerlkamp.

τοῦτο μὲν, ἣν ἐκεῖνος ἀπέδωκε, χάραν ἔξει] Cod. S. G. post μὲν inserit οὖν, quod repudiat Palatinus cod. Et semper fere hâc in causâ libri vetusti fluctuant, tum in hoc, tum in aliis scriptoribus, ut facile viris doctissimis assentiar, librariorum culpâ hanc particulam (οὖν) saepius excidisse statuentibus, Schaefero Meletem. Crit. I. p. 30. Schweighaeusero Lex. Polyb. p. 416, aliis. Quare in Plut. Cat. min. 57 fin.: ταῦτα μὲν οὐχ ἥττον οἰόμενός — ἐπὶ πλεόν διήλθομεν, ex cod. Palat. nro. 168 forsitan legendum ταῦτα μὲν οὖν οὐχ κ. τ. λ. Sed tamen caute in his versandum neque sine bonis codd. quidquam innovandum, docent alii, iique haud pauci nostri scriptoris loci: Cimon. 19 fin. τοιοῦτος μὲν ὁ Ἑλληνικὸς ἡγεμὼν κ. τ. λ. Paul. Aemil. 14 fin. ταῦτα μὲν περὶ τούτων — (cap. 15) ὁ δ' Αἰμίλιος κ. τ. λ. Marcell. 7 fin. Pyrrh. 20 fin. Artax. 19 fin. τὰ μὲν οὖν κατὰ τὴν οἰκίαν οὕτως εἶχεν. Ἐπεὶ δ' ἐ τοὺς Κύρω κ. τ. λ. noster codex bene omittit οὖν. Quocirca in Pericl. 6: ταῦτα μὲν οὖν ἴσως κ. τ. λ. amplectenda eorum codicum est lectio, qui illud οὖν ignorant. — Conf. Hoogveen. doctrin. particc. pag. 343. VI. ed. Schütz.

CAP. VII.

Κύρω δὲ προσίοντι φῆμαι καὶ λόγοι προσέπιπτον] Notetur h. l. elegans usus verbi προσπίπτειν de iis, quae *rumore* aut *fama* ad aliquem perveniunt, s. *perferuntur*, idque subito inprimis atque *inopinato*. Sic infra cap. 24. ὑποψίαι καὶ διαβολαὶ τῷ Ἀρτοξέρξῃ προσέπιπτον. Paul. Aemil. 16. τούτων δὲ τῷ Περσέϊ προσπεσόντων. Philopoe. 12. λόγου προσπεσόντος αὐτοῖς. Mar. 11: αἱ — φῆμαι προσέπιπτον. Cicer. 43. bis — de mulierr. virtt. Tom. VIII. p. 273 Hutt. Pericl. cap. 16. Consul. Stephan. Thesaur. III. pag. 321. Budaei Commentt. Ling. Gr. p. 740 infr. Plurima vero exempla suggeret Lex. Polyb. p. 535. nro. 4. Eundem usum quoque attigit Weiskius ad Longin. de

sublim. 39. §. 4. p. 451. Simillime Latini dicunt, *jam accidit*; monente jam Leopoldio ad vit. Mar. cap. 11. Tu adde Liv. 27, 29. 45, 28. 8, 24. Ernestum in Clav. Cicer. s. v. Plin. Panegy. 92.

καὶ βάθος ἴσων] Cod. Pal. ἴσον.

ὡς δεῖ — οὐδὲ Μηθίας ἐκστάντα καὶ Βαβυλῶνος, ἀλλὰ καὶ Σούσων, ἐνδύεσθαι] Pro ἀλλὰ καὶ ex conjectura, in-
vitis codicibus omnibus, Corajus posuit ἅμα καὶ; quod
vehementer displicet, cum tritissima sit loquendi ratio,
ut in orationis incremento praegressum οὐδὲν s. οὐδὲ ex-
cipiat ἀλλὰ καὶ; vide modo, si tanti est, Lexic. Xenoph. I.
p. 153. nro. 14. coll. Davisio ad Cicer. de nat. Deor. II,
64. E Plutarcho multa mihi collegi exempla, quae
omnia exscribere, putidum foret. — De crebrâ autem
permutatione τοῦ ἅμα et ἀλλὰ egerunt Schaefer. ad Longi
Pastor. p. 457, Jacobs. additam. animadverss. in Athen.
pag. 13. ac nuperrime Peerlcamp. ad Xenoph. Ephes.
p. 381. — Caeterum non perinde est, si dixeris οὐτε —
ἀλλὰ καὶ; cujus formulae vim ita definit Locella ad Xe-
nophontem Ephes. p. 176, ut eam dicat esse: *non —*
at vero. Add. Plut. Solon. cap. 27 med.

κατασταθῆναι τὸν Κύρον] Cod. Pal. κατίστα-
σθαι τὸν Κύρον.

(ὁ βασιλεὺς) σιγῇ καὶ σχέδην ἐπάγων, θαῦμα τοῖς Ἕλλη-
σιν τῆς εὐταξίας παρῆχε] Molestum ἐν ante τοῖς Ἕλλ., quod
in vulgatas irrepserat, e melioribus codicibus, quibus-
cum noster concinit, praeceuntibus Reiskio et Corajo,
sustulit Schaeferus ²⁸). Hunc in modum Plutarchus in

28) Nisi forte quis dictum putet ἐν Ἕλλησιν pro: coram Grae-
cis, in adpectu Graecorum; de quo significatu praepositio-
nis ἐν bene, ut alios taceam, tradidit Viger. de idiotism. p. 603.
Unum tantummodo locum e Plutarcho indicabo, quem perpe-
ram cepisse videntur interpretes. Exstat ille in Cat. maj. cap.
21: τοὺς δ' ἄξιον εἰργάσθαι τι θανάτου δόξαντας, ἔδωκαίον,
κρινθέντας ἐν τοῖς οἰκέταις πᾶσιν, ἀποθνήσκουσιν, εἰ κα-
ταγνωσθεῖεν, i. e. de iis, si in judicio servorum capitis da-
mnati fuissent, supplicium sumebat. Immo vertendum: „eos,

Themistocl. cap. 10. τοῖς μὲν οἶπτον τὸ θέαμα, τοῖς δὲ θαῦμα τῆς τόλμης παρείχε. Agesil. 34. Ἰσάδαν δὲ, οὐ τοῖς πολλταῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς πολεμίοις θέαμα φανῆναι καλὸν καὶ ἀγαστόν. Pelopid. 30. τοῖς σατράπαις — ὁφθεῖς, θαῦμα καὶ λόγον παρέσχεν. Homer. Odys. XI, 287. τοῖσιν δ' ἰφθίμην Πηρὸν τέκε, θαῦμα βροτοῖσιν. ἐν πλήθει τοσούτῳ πρὸς δεχομένοις] Cod. Pal. προδεχομένοις.

εὖ δὲ καὶ κατὰ τοὺς Ἑλληνας ἀντιτάξε τῶν δρεπανηφόρων τὰ ῥωμαλεώτατα] Optime veram lectionem ἀντιτάξε pro vulgatâ ἔταξε Schaeferus restituit e cod. S. G. suffragante nostro quoque codice; cf. Artaxerx. 8. οὐχ ἦττον ἤμαρτεν Κλέαρχος, ἀντιτάξαι κατὰ τὸν βασιλέα μὴ θελήσας τοὺς Ἑλληνας. Aristid. 16. Πανσυνίας προσέφερε λόγον, ἀξιών τοὺς Ἀθηναίους κατὰ τοὺς Πέρσας ἀντιταχθῆναι. Herodot. V, 110. — τοὺς Κυπρίους κατὰ τοὺς ἄλλους στρατιώτας ἀντιτάσσοντες. Frequentissime sic loquuntur Xenophon, Polybius, alii, in acie instruendâ; vid. Lex. Xenoph. I. p. 273 et Polybian. p. 57. Plut. Marcell. 18. Compar. Pelop. c. Marc. 2. Pyrrh. 24. 28. Diodor. Sic. II, 25. 26. Est enim haud inelegans praepositionis ἀντι usus in compositis, quo impertit verbo, quocum est composita, notionem τοῦ *ex opposito, ex adverso, e regione*; quem usum praeter Viger. de idiotism. p. 578, 3. attigit Goensius ad Porphy. de antr. Nymph. p. 87. coll. Wesseling. ad Herod.

judicio habito, praesentibus (s. coram) servis omnibus, poenâ capitali affici, si criminis convictis damnati essent, par existimabat. Pertinet enim ἐν τοῖς οἰκέταις cum ad κριθέντας tum ad ἀποθνήσκειν. Sed, ut ad nostrum locum redeam, minus in eo hanc rationem valere posse, apparet. Accedit, quod verbo παρίχαιν, adjuncto dativo personae, quem vocant, nil frequentius apud nostrum. Marcell. 6: ταχὺ γὰρ αἰσθησιν τοῖς βαρβάρους ἀφικόμενος παρίσχε. Pyrrh. 4 c. fin. Πτολεμαίῳ ἐν τῇ θήρῃ καὶ γυμνασίῳ ἐπιδείξιν ἀλκῆς καὶ καρτερίας παρείχε. ibid. 18. οἱ Ῥωμαῖοι ἐκπλήξιν τῷ Πύρρῳ παρείχον. Plura apponere supervacaneum putavi, in re satis clarâ atque perspicuâ.

IV, 5. p. 281. De κατὰ, *ex adverso, e regione, contra*, vid. Valcken. ad Herodot. III, 14. p. 200 Wess. et Fischer. ad Weller. III, b. p. 177.

ῥωμαλεώτατα] Cod. Pal. ῥωμαλεώτατα.^{τρεα}

CAP. VIII.

πλὴν ὅσα τῶν ἀξίων λόγου παρῆλθεν εἰπεῖν ἐκεί-
νον] παρῆλθεν h. l. translata significatione accipien-
dum, ut Latinorum *fugit, praeteriit me aliquid*. Sic Philostrat. Heroic. p. 106 Boisson. παρῆλθοι δέ, με μη-
δέν, μηδὲ ἐκλαθοίμην, Iob. XIV, 16. οὐ μὴν παρῆλθῃ σε
οὐδὲν τῶν ἀμαρτιῶν. Plura suppeditabunt Abresch. ad
Xen. Ephes. p. 284 ed. Locell. Sturz. Lex. Xenoph. III.
p. 452 seqq. Inprimis vero comparandus Demosth. in
Mid. p. 550 R.: τοῦτο γὰρ αὖ (Num scribendum αὖ?)
μικροῦ παρῆλθέ με εἰπεῖν. E quibus omnibus appa-
ret, nihil tribuendum esse Mos. Dusoul, corrigenti ἐκεῖ-
νος; conf. etiam Reiskium ad h. l. Vol. V. pag. 719.

Superfluous videri possit h. l. infinitivus εἰπεῖν, vel
saltem praepositum expectabas μὴ ex communi consue-
tudine Graecorum (consul. Matthiae Gramm. Gr. §. 553.
not. 3. Werfer. in Actt. philoll. Monacc. I, 2. p. 205 seq.).
Sed vide Plutarchum in Romulo cap. 26: τοῦτο οὐδ' αὖ-
τός διεφυγέ παθεῖν. Public. 21. ὃ δὲ πᾶσι συμβαίνει
τοῖς μεγάλοις, οὐ διεφυγέ παθεῖν. ib. 18. ὁ Ποπλι-
κόλας οὐκ ἔφυγεν ἐπ' αὐτοῦ δίκη κριθῆναι πρὸς Ταρ-
κύνιον. Sol. 14. πολλοὶ οὐκ ἔφυγον ἕνα τὸν δικαιοτάτον
ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασιν.

παρακαλοῦντος ἐξόπισθεν τῶν Λακεδαιμονίων εἶ-
ναι] Cod. Pal. cum aliis mendosum offert Μακεδόνων.
Idem vitium quoque obvium in Cimon. 14.

ἀμαρτόντος δὲ Κύρου μέγα τῷ δῦναι προπετῶς κ. τ. λ.]
Cod. Pal. μετὰ τὸ δοῦναι, quod malum sensum praebet.
Neque vero ita, ut nunc legitur, locus plane restitutus

mibi videtur, in quo forsitan gravior labes adhuc residet. Caeterum proclivis erat error librariorum μετα-scribentium pro μέγα et μέτα pro μετά; conf. Solan. ad Lucian. Tom. I. p. 229 Bip.

εἰ καὶ μὴ μᾶλλον Κλέαρχος] Cod. Pal. εἰ μὴ καί; quod placet.

περιοσκοπῶν χώραν καὶ τάξιν, οὐκ ἂν ἥς σώσει τὸν ἡγεμόνα, ἀλλ' ἐν τίνι θέμενος ἑαυτὸν ἀσφαλῶς μαχεῖται καθ' ἡσυχίαν] Pro σώσει, quod omnes ad unum tenent et editi et scripti libri, noster codex: σώσειε; quae lectio, si quid video, nequaquam est rejicienda, quippe elegantissima. Subinde enim in uno eodemque orationis circuitu s. in duplici orationis membro optativum atque indicativum ita jungunt Graeci, ut unum cogitetur tanquam illud, quod fieri possit vel potuisset, alterum tanquam hoc, quod reapse quis fecerit vel in mente habuerit. Conf. si placet, Ast. ad Plat. de legg. pag. 125. Id quod luculenter patet e Platonis loco, in Apolog. Socr. cap. 17. p. 28, e. St., quem optime tractavit Schaeferus in Meletem. critic. I. p. 111: δεινὰ ἂν εἶην εἰργασμένος, εἰ ὅτε μὲν οἱ ἄρχοντες ἔταττον, τότε μὲν οὐ ἐκείνοι ἔταττον, ἔμμενον καὶ ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν· τοῦ δὲ θεοῦ τάττοντος — ἐνταῦθα φοβηθεῖς, λείπομαι τὴν τάξιν; ubi ἔμμενον et ἐκινδύνευον in indicativo sunt collocata, qui modus rem spectat, quae vere accidit, posterius λείπομαι in optativo, quia res, ut quae fieri possit, s. ut possibilis, ponitur. Plutarch. Solon. cap. 27. ἐδόκει εἶναι τῷ Κροίσῳ ἄγροικος, εἰ μὴ πρὸς ἀργύριον ποιεῖται τὴν ἀναμέτρησιν, ἀλλὰ ιδιώτου βίον μᾶλλον ἢ τοσαύτην ἀγαπήν δύναμιν. Maxime vere ad ipsum nostrum locum faciunt ea, quae attulit Jacobs. Additament. animadverss. in Athen. p. 145, qui quidem vir, de eodem Graecorum usu monens, multos conguessit locos, nostro plane consimiles, in quibus optativus cum futuri indicativo conjungitur; quam vero rem summae fraudi fuisse libraiis, ut saepe optativum in futuri indicativum conver-

Meletem, III.

D

terent, multi obtestantur veterum scriptorum loci. Consulatur Werferus in Actt. philol. Monacc. I, 2. p. 249, cui addo e nostro Aristid. 25: ἀποκριναμένου δ' Ἀριστιδου, ἔργου δεῖσθαι τὴν πίστιν, ὃ πραχθέν οὐκ ἐάσει πάλιν μεταβαλέσθαι τοὺς πολλοὺς, οὕτως κ. τ. λ., ubi Aldina fert ἰάσειε. Eundem optativum, quamvis omnibus codd. invitis, restituit Reiskius in Cat. maj. 27: τὸν δῆμον ὁρῶν τὴν πόλιν ὄλην, ὅπη ῥέψειε ὁρμαῖς, βίᾳ συνελεγκόμενον; ubi vulgo est ῥέπει. Confer. denique Plat. Gorg. p. 482, d. p. 119 Heind. ibique annotata et Ast. ad Plat. Polit. p. 479.

καὶ βασιλέως φυγόντος] Cod. Pal. φεύγοντος.

οὐκ ἂν ἐξεῦρεν ἐτέραν] Cod. Pal. et S. G. inverso ordine: ἐτέραν ἐξεῦρεν.

τὸ συμφέρον οὐκ ἠγνόησεν] Cod. Pal. ἠγνόηκεν.

ὁ δ' αὐτῷ μέλειν] Cod. Pal. ὁ δὲ αὐτῷ μέλλειν.

Idem mox omittit ἐξεῖ.

CAP. IX.

Ὡς τὸ κάλλιστον ἐν Πέρσαις ὄνομα Κύρου καταισχύνων, ἀδικώτατε ἀνδρῶν] Usus verbi καταισχύνειν, quo est non tueri, dedecorare laudem vel propriam vel acceptam, multis locis et aliorum scriptorum et nostri potissimum aperuit Wyttenbachius ad [Plut. Moral. I. p. 608. Add. Pyrrh. c. 54. Alexand. 50 med.

Habet autem haec Artagersis in Cyrum facta objurgatio non minus eo vim, quod Cyrus hic minor natus a Cyro illo, conditore regni Persici, (quod hic alter Cyrus, minor natus, nunc destruere videretur) plane degenerarit, quam quod ipse nomen solis, supremi Persarum numinis, ferens, se tam indignum hoc nomine nunc gesserit. Nam, cum inter populos orientales (quod inde ad alios quoque permanavit) reges originem atque ortum a diis repetere solerent atque deorum instar se haberi vellent a subditis, par etiam erat deorum ipso-

rum nomina assumere. Sic Persarum reges, qui a sole se oriundos putaverunt, nomen ejus quoque sibi vindicabant. Ex quo intelligitur, cur primus Persarum rex, antea dictus *Agradatus*, ut auctor est Strabo p. 1060, posteaquam regnum est adeptus, nomen *Cyri* nactus sit, quod Persicâ linguâ nihil aliud sonabat, nisi *solem*; vid. Dorvill. ad Chariton. p. 511. 512. Ita enim nonnulli, veteres auctores, imprimis Ctesiam secuti, volunt; (v. g. Barn. Brisson. de reg. princ. Pers. p. 615. Larcher. ad Ctes. excerpt. Persic. cap. 49. pag. 502 seqq. Tom. VI. transl. Herodot., Heeren. Ideen etc. I, 1. p. 181 — 295 ed. Vindobon. coll. Corajo ad Plut. Artaxerx. 1.) licet alii aliâ rursus ratione hoc nomen explicandum putarent, quorum agmen ducit summus J. Scaliger de emendat. temp. pag. 586. B. C.; quod tamen ipsum nil impedit, quo minus priorem illam rationem amplectamur, siquidem etiam nunc sol apud Persas dicitur *Kour s. Kohr*.

Inde factum est, ut, qui deinceps Cyrum sequerentur reges Persarum, eum morem tenerent, ut, quod nomen antea privati quasi gesserant, illud, regnum adepti, cum alio, eoque honorificentiori, quod divinae stirpis atque potentiae subjectos populos admoneret, commutarent; vid. Scaliger l. l. p. 580 A. 592 B. Brissoni l. l. p. 15, Heeren. Ideen etc. I. p. 293. coll. 181. Sic quoque posteriore aevo Sassanidae, quos tenacissimos veteris moris jam supra vidimus, audiebant *participes siderum, fratres solis, totius orbis domini, reges regum* etc.; quâ de re vid. Hoëck. Monument. vet. Med. et Pers. p. 44.

κακούς μὲν Ἑλλήνας ἔρχη κακὴν ὁδὸν ἄγων ἐπὶ ταῖς Περσῶν ἀγαθὰ.] Recte in textum nunc receperunt editores nuperrimi veram lectionem κακούς, in cujus locum vulgatas editiones occupaverat pravum καλοὺς, firmatum quidem praeter nostrum aliis quoque libris, neque vero probandum. Poscit enim non solum sensus totiusque

loci ratio, sed etiam numerus atque orationis concinnitas, ut rescribamus κακούς; vide modo nostrum in Cat. maj. 15. Μάνιον, θερμὸν ἀπὸ τῆς νίκης ἐν θερμῷ περιπλακέντα, ἀσπάζεσθαι. Flamin. 10. ταῖς κατηγορίαις λαμπροὶ λαμπρῶς τὰς πόλεις ἀνερῶν ἡγνυσαν Αἰτωλοί. Demosthen. in Mid. p. 580 R. p. 103 Spl. εἶτα θαυμάζεις, εἰ κακὸς κακῶς ἀπολῇ. Plut. Cic. 26. κακὸς τοίνυν ἀπόλοιτο κακῶς ὁ ψευδόμενος, ubi plura Corajus p. 417. Tu vero adjice Dorvillium ad Chariton. p. 212 seq. et Wytttenbachium ad Plut. de S. N. V. p. 42. Δέ ἀπολεῖς, quod statim sequitur, conferri potest Wytttenbachius ad Plut. Moral. I. p. 152.

CAP. X.

Τηριβαῖου δ' ἀναβαλόντος αὐτὸν — καὶ εἰπόντος αὐτῷ] Omnes codd. ἀναλαβόντος; quae lectio haud scio an retinenda sit. Firmari enim videtur tum iis, quae praecedunt: ἐπ' ἄλλον ἵππον ἀναθέσθαι, tum iis, quae cap. 11. leguntur: ἀδυνάτως δ' ἔχοντα — ὑπολαβόντες ἤσαν. Mox eodem capite recedit haec lectionis varietas in illis: ὁ Κύριος ἐνσεύσας τῷ ἵππῳ κατέλαβε τὸν Ἀρτοξέξην, ut e S. G. nunc expressum extat; male vulgo κατέβαλε, quod potius erat: *dejecit equo*. (v.g. Philopoem. 7 fin.) Noster codex habet: ^{λ β}κατεβαλε.

αὐτῷ post εἰπόντος a nostro codice abest; a S. G. item.

ὡς βέλτερόν ἐστι μὴ ζῆν] Corajus de suo ante μὴ posuit μοί; cujus pronominis inserendi cum nullam satis idoneam causam perspicio, vulgatam equidem praetulerim, cui omnes quoque libri favent; ita, uti haec appellatio regis adhortatioque non solum ad se ipsum, sed in universum ad comites amicosque pertineat.

ἐν ταῖς στρατείαις κομίζειν] Cod. Pal. στραταίς. Idemque mox omittit γάρ.

De argumento inprimis adhibe locum Herodoti I, 171. De signis vero, quae Persarum exercitui praeferebantur, consulatur Dorvillius ad Chariton. pag. 623, qui h. ipsum l. in exemplis posuit, coll. Bocharto in Hierozoic. II. lib. I, 1 fin. pag. meâ 8.

CAP. XI.

ἡ δὲ Κτησίου-διήγησις, ὡς ἐπιτεμόντι πολλά συντόμως ἀπαγγεῖλαι, τοιαύτη τις ἐστί.] Reiskius pro ἐπιτεμόντι (quod caeterum servari posse monet, si subaudias ὑπάρχει) conjecit ἐπιτεμόντα, probante Corajo. Sed nisi omnia me fallunt, ἐπιτεμόντι, a quo omnes ad unum stant codices, unice vera est lectio, quoniam in istiusmodi dictionibus, qualis nostra est, (ubi infinitivus cum particulâ ὡς, ut quid generaliter dictum accipiatur, ponitur) adjectiva ac participia, quae ad subjectum, quod vocatur, indefinitum referuntur, in dativo addi solent. Ut igitur in formulâ ὡς συνελόντι εἰπεῖν, quam noster imitando expressisse videtur, nemo unquam de mutando dativo in accusativum συνελόντα cogitavit, ita in eâ, quae hoc loco exstat, locutione nemo velim immoretur, quam corrigendo tentet. Vid. Viget. de idiot. pag. 205, et inprimis Valckenaerium ad Eurip. Phoeniss. Schol. p. 94.

ἤλαυνεν εἰς αὐτὸν βασιλέα τὸν ἵππον καὶ αὐτὰς εἰς ἐκείνους] Cod. Pal. in textu habet αὐτὸς, at in margine ab eadem manu scriptum legitur: γρ. βασιλεὺς; quae lectio sanequam aptior videtur vulgatâ.

Τισαφέρνην] Cod. Pal. fert: σατιφέρνην; et sic rursus S. G.

μεστὸς ὧν ὀρμῆς καὶ θράσους] S. G. liber: ὀργῆς; noster ὀρμῆς; de quâ commutatione frequentissimâ vide runck. ad Theognid. vs. 215. (pag. 19 ed. Lips. coll. pag. 229.).

δοτις εἴη] Cod. Pal. ἐστίν.

Τὸν δὲ Κύρον, ἐκ τῆς πληγῆς ἀναφέροντα χαλεπῶς καὶ μόλις εὐνοῦχοί τινες παρόντες ὀλίγοι ἐπεχειροῦν κ. τ. λ.] Desideratur in cod. Palat. καί; quod aliquando admodum mihi placuit, ita quidem, ut, commate interjecto, χαλεπῶς ad ἀναφέροντα, μόλις ad sequentia traheretur. Sed nihil tribuendum huic lectioni; saepissime enim jungitur μόλις cum aliis adverbis cognatae significationis, quod praeter ea, quae Bastius et Schaeferus annotarunt ad Gregor. Corinth. p. 169 seq., multis Plutarchi locis confirmatur, quorum aliquot indicabo. Lysand. 21. μόλις δὲ καὶ χαλεπῶς ἀφεθῆναι διαπραξαμένος ἐξέπλευσεν. Fab. Maxim. 17. χαλεπῶς δὲ καὶ μόλις τὰ ἐπιτήδεια τῇ στρατιᾷ κομιζόμενον. Philopoem. 5. ὡς χαλεπῶς καὶ μόλις ὕστατος ἀπελθεῖν. Caes. 49. ὁ Καῖσαρ (Cod. Pal. nro. 169 Καίσαρ) ἀπενήξατο μόλις καὶ χαλεπῶς. Alexand. 16. κρατήσας τῶν τόπων χαλεπῶς καὶ μόλις, εὐθὺς ἠναγκάζετο. Themist. Orat. X. p. 153, b. μόλις μὲν οὖν καὶ χαλεπῶς, ἀλλὰ συνεπέσθη καὶ εἴξε. Similia sunt: Phoc. 33. et Pyrrh. 54. μόλις δὲ καὶ βραδέως. Philopoem. 6. χαλεπῶς καὶ ταλαιπώρως. ibid. 7. θυεκόλως καὶ χαλεπῶς. Pyrrh. 5. χαλεπῶς καὶ βιαίως. Alexand. 16. ἀκριβῶς καὶ μόλις. Aelian Nat. Anim. XVI, 12 fin. ἀγαπητῶς καὶ μόλις.

Idem Cod. Pal. cum S. G. mox ita verba collocat: εὐνοῦχοί τινες ὀλίγοι παρόντες.

Antequam ad alia progrediar, paucis agam de verbo ἀναφέρειν; quod intransitive, vel potius sensu reciproco *se colligendi*, *ad se redeundi* accipi debet; ut eximie docuit Hemsterhusius ad Xenoph. Ephes. I, 1. p. 232 ed. Locell., quocum conferri possunt, quae disputarunt Villosion. ad Longi Pastoral. p. 210. Ast. ad Plat. de Legg. p. 396. Multos nostri scriptoris locos, in quibus universe est, *tueri se*, *non deprimi*, *velut immersum*, sed *emergere*, *convalescere*, beatâ manu conguessit Wytttenbachius ad Plut. Moral. I. p. 502 seq.

Denique possis adhibere Herodoti interpretes ad I, 86. et Wesselingium ad ejusdem librum III. cap. 23. p. 205. Verbum ἀνακτᾶσθαι, quod eodem sensu occurrit, attigit Valckenaer. ad Theocrit. Adoniaz. p. 365, a.

τὰ ἐπιθωρακίδια φοινικᾶ] Cod. Pal. φοινικά.

CAP. XII.

ὁ δὲ — ὥρμησεν αὐτὸς ἵέναι] Cod. Pal. cum S. G. neglexit αὐτός.

αὐτῷ δὲ, μικρὸν ἀπολείποντι] Cod. Pal. ἀπολιπόντι.

οὐ γὰρ εἶχε τὸ χωρίον ὕδωρ, καὶ οὐδ' ἦν ἐγγὺς τὸ στρατόπεδον] Molestum καὶ, mihi quidem jam dudum suspectum, nunc secundum Cod. Pal., nihil cunctatus, extinguere jubeo.

μόλις οὖν ἐπιτυγχάνει τῶν Καυνίων ἐκείνων τῶν κακοβίων ἐνὸς κ. τ. λ.] Cod. Pal. ἐνεπιτυγχάνει. — Quod vero hoc loco ἐπιτυγχάνειν τινὸς nove dictum putat Corajus pro συντυγχάνειν s. ἐντυγχάνειν τινί, hoc subit mirari, cum jam Budaeus (Commentt. ling. Gr. p. 1508, 45) de hâc verbi ἐπιτυγχάνειν potestate exposuerit, quâ est *adsequi*, *quod petieras* et *tentaveras*; in quâ notione (ubi saepius ei opponitur ἀποτυγχάνειν) cum genitivo conjunctum invenitur,²⁹⁾ quandoquidem verba composita lubenter eum sibi adsciscunt casum, quem simplex postulat; quod potissimum in compositis verbi τυγχάνειν animadvertit Brunck. ad Euripid. Orest. 1291. et ad Sophocl. Philoct. 320. Cui notioni cognata est *attera offendendi aliquem, nanciscendi, inveniendi aliquem*, in quâ (quemadmodum ἐντυγχάνειν, συντυγ-

²⁹⁾ Exempla si quaeris, vide Plutarchum in Pericl. 6. Rom. 1. Indicem Graecit. Demosth. p. 364 Reisk. Aristophan. Plut. 245. (ubi: μετρίον γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχε πώποτε.) Polybius XXI, 38. huic genitivo adjunxit περί.

χάνειν, de quibus vid. Matthiae Grammat. Gr. p. 511 not. Toup. emendd. in Suid. I. p. 113 Lips. add. Plut. Dion. 49. Brut. 16.) dativus plerumque ei adstruitur, quamvis alii loci rursus genitivum praebent, ut ergo utrumque structurae genus legitimum dixeris. Comprobarunt hunc usum idoneis exemplis viri doctissimi, Wesselingius ad Diodor. Sic. III, 27. T. I. p. 193, Lomcella ad Xenoph. Ephesium p. 281, Sturzius in Lexic. Xenoph. T. II. p. 335, Wytttenbachius ad Plut. Moral. I. p. 353, cujus ipsa verba apponam: „ἐπιτυχάνειν proprie est *assequi*, *scopum ferire*, tum translate generatim *proposito satisfacere*, construiturque vel cum casibus, genitivo et dativo, vel simpliciter ponitur, quae est rarior usurpatio.“ Add. indic. Graecitat. Lysiac. Tom. VI. p. 813 Reisk. Lucian. Nigrin. §. 2. p. 28. Tom. I Bip. οἶδα τοῦτων ἕκαστα καὶ ἡῤῥάμην σὲ τε ἐνὶ σποῦδαίῳ ἐπιτυχεῖν, ubi Schol.: ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν κείμενον ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, καὶ δοτικῇ συντάσσεται. Conf. etiam Biel. Thesaur. philol. I. p. 622. Quin etiam cum accusativo construxit Plato de republ. IV, 8, cui loco adhibe Matthiae disputata in Grammat. Gr. §. 489; quae repetiit Astius ad Platonis l. l. p. 490.

εἰ μὴ πᾶν δυσχεραῖνοι τὸ ποτὸν] Nostri codicis *δυσχεραίνει* non postposuerim vulgatae, cum utrumque conveniat cum linguae Graecae legibus; quae etiam in oratione obliquâ indicativum admittunt. conf. Matthiae Gramm. Gr. p. 709. 710. Subjiciam nonnullos Plutarchi locos, qui mihi huc facere videntur. Aristid. 20. Θεογείτων εἶπεν, ὡς ἐτέρᾳ πόλει δοτέον εἴη τὸ ἀριστεῖον, εἰ μὴ βούλονται συνταράξαι πόλεμον ἐμφύλιον. Mar. 9. ἐπυνθάνετο τῶν παρόντων, εἰ μὴ καὶ τοὺς ἐκείνων οἶονται προγόνους αὐτῶ κ. τ. λ. Agesil. 9. ἱππικὸν συνῆγε, τοῖς εὐπόροις προειπὼν, εἰ μὴ βούλονται στρατεύεσθαι, παρασχεῖν κ. τ. λ. Pyrrh. 31. τῷ Πύρρῳ πολλὰς ὁδοὺς ἀνεργεῖν πρὸς θάνατον, εἰ ζῆν μὴ σχολάζει, ubi S. G. codex offert *σχολάζη*; Cod. Pal. nro. 283. vulgatam tenet.

Othon. 16. οἱ στρατιῶται τοῖς ἀπιοῦσι διηπείλουν ἀποσφάξειν, εἰ μὴ παραμενοῦσι, ἀλλ' οὐκ ἔχουσιν. Marcell. 25. οὐδὲ σχολὴν ἄγειν κρατοῦσιν ἡμῖν ἔστιν, εἰ μὴ τοῦτον ὡσαύμεθα; ubi forsitan ex Plutarchi consuetudine expectabas ἂν μὴ τοῦτον ὡσώμεθα. Nolo plura nunc congerere; nam aliis quoque locis, ubi post εἰ Optativum requiras, invenias apud nostrum Indicativum; v. g. in Aemil. Paul. 21: Μάρκος ἐπέδραμε τὴν μάχην, εἰ τινὰ πόνον φίλον καὶ συνήθη κατεῖδε, φράζων τὸ συμπεσόν αὐτῷ καὶ βοηθεῖν δεόμενος. Significat enim h. l. εἰ quoties, quod si obtinet, (in re praeteritâ) optativus plerumque ponitur; (vid. Matthiae Gramm. Gr. §. 525. nro. 6. p. 749.) et nostrum ipsum in Marcell. 17. Cimon. 10. Agesil. 4 fin. 9 init. Quam in rem valde tenendum illud Plutarchi in Caton. maj. 1: ὕδωρ δ' ἔπινεν, πλην εἰ ποτε διψήσας περιφλεγῶς ὄξος ᾔτησεν, ἣ ἐπιλάβοι μικρὸν οἶνᾶριον.

Τοὺς θεοὺς εὐχομαι ποιῆσαι μακάριον καὶ πλούσιον] Corajus scribi jubet τοῖς θεοῖς; verho εὐχομαι semper dativum personae sibi poscente. Neque ipse, si simpliciter personam, quam precamur, additam habet εὐχομαι, nullo alio addito verbo, ad id ipsum, quod precamur, exprimendum, dubito, quin dativus locum habeat.³⁰⁾ Sed alia, si quid video, res est, si infinitivus additur, ad quem hic accusativus pertineat, ut accusativi cum infinitivo, quae vulgo dicitur, constructio evadat. Vide mihi Themistocl. 28. ὁ Πέρσης κατευξάμενος αἰετοῖς πολεμίοις τοιαύτας φρένας διδόναι τὸν Ἀριμάνιον, θῦσαι λέγεται κ. τ. λ. Brut. 15. ὁ δ' ἐπεύξατο δοῦναι τοὺς θεοὺς αὐτῷ κ. τ. λ. Aliis locis accusativum cum infinitivo post se habet εὐχομαι, vel addito dativo personae, ut in Pericl. 8. ἡὔχετο (ὁ

30) Verbum προσεύχεσθαι, propter vim praepositionis πρὸς, legitime cum dativo atque accusativo personae construitur; vid. Pierson. ad Moer. p. 314.

Περικλῆς) τοῖς θεοῖς μηδὲ ῥῆμα μηδὲν ἐκπεσεῖν ἄκοντος κ. τ. λ. Rom. 16. 18. Homer. Odys. υ', 258. φ', 205; vel omisso, ut in Dion. 42: χαρὰ καὶ δάκρυα τοὺς Συρακουσίους κατέειχεν, εὐχομένους ἐπιφανῆναι τὸν ἄνδρα. Aemil. Paul. 31, Lys. p. 709, 11 Reisk. Lucian. Nigrin. p. 28. Tom. I Bip. passim.

CAP. XIII.

ὡς δ' ἐπέστη (ὁ βασιλεὺς) τῷ νεκρῷ καὶ κατὰ δὴ τινα νόμον Περσῶν ἢ δεξιὰ' χεῖρ ἀπεκόπη καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος, ἐκέλευσε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κομισθῆναι] Notetur h. l. usus pronominis αὐτός, quem quidem ignorasse videtur Moses Dusoul, cum scribi juberet αὐτῷ pro αὐτοῦ, invitatis omnibus, quod sciam, libris manuscriptis. Est vero hic usus pronominis αὐτός admodum frequens apud nostrum, ut promiscue usurpetur cum ἐκεῖνος, neque ullum restet discrimen, utrum ponas ἐκεῖνος an αὐτός. Sic h. l. αὐτοῦ referri oportet ad Cyrum; atque vulgaris ratio poscebat ἐκεῖνου. Neque vero ita noster alibi, v. g. Rom. 7. ἀναχθέντος οὖν αὐτοῦ (τοῦ Ρώμου) πρὸς τὸν Νομήτορα, καὶ κατηγορηθέντος, αὐτός (scil. ὁ Νομήτωρ) μὲν οὐκ ἐκόλασε, χαλεπὸν ὄντα δεδιώς τὸν ἀδελφόν, ἐλθὼν δὲ πρὸς ἐκεῖνον, ἔδειτο τυχεῖν δίκης. Flamin. 7. ἀπέστειλε καὶ ὁ Τίτος — τοὺς πράζοντας, ὅπως ἐπιψηφίσηται ἡ σύγκλητος χρόνον αὐτῷ, τοῦ πολέμου μένοντος· εἰ δὲ μὴ, δὲ ἐκεῖνου τὴν εἰρήνην γενέσθαι. ib. 13. τῶν δ' Ἀχαιῶν αὐτῷ πολλὰ — ψηφισαμένων, οὐδὲν ἐδόκει — ἐξισοῦσθαι, πλὴν μιᾶς δωρεᾶς, ἣν ἐκεῖνος ἀντὶ πάντων ἠγάπησεν. Themist. 28. ἀκούσας δ' ὁ Πέρσης ἐκεῖνω μὲν οὐδὲν ἀπεκρίνατο, καίπερ θαυμάσας τὸ φρόνημα καὶ τὴν τόλμαν αὐτοῦ. Artaxerx. 2. τὸν γὰρ ἀδελφὸν αὐτῆς ἀποκτείνας ὁ βασιλεὺς ἐβούλετο καὶ ἐκεῖνην ἀνελεῖν. ubi conf. Reisk. p. 719. Vol. V. Plat. Protag. p. 485 Heind. ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτός ἀναστρέφοι καὶ οἱ μετ' ἐκεῖνου κ. τ. λ. In quibus omnibus promiscue usurpatum videmus αὐτός et ἐκεῖνος, quem eundem

usum nuper attigit vir doctus in Act. sociét. philolog. Lipsiens. II. p. 425. Alibi αὐτὸς plane in locum τοῦ ἐκεῖνος successit, ut in Philopoem. 6. ἐπεὶ δ' Ἀντίγονος ἐπὶ τὸν Κλεομένην — ἐστράτευσε, καὶ, τὰς ἄκρας κατέχοντος αὐτοῦ (sc. Κλεομένους), παρέταξε κ. τ. λ. ib. 10. φθάνει δ' αὐτοὺς ὁ Φιλοποίμην ἀπαντήσας τῷ Μαχανίδᾳ, καὶ τὸν ἵππον αὐτοῦ (sc. Machanidae) μετεωρίζοντα — ὄρων κ. τ. λ. Public. 16. p. 260. lin. 12 seqq. Schaef. Cat. maj. 3. p. 248. lin. ult. Schaef. Alii rursus occurrunt loci, ubi ἐκεῖνος pro αὐτὸς positum esse existimes. Lycurg. 29. τοῖς πολιταῖς (sc. Lycurgum) φύλακα τὸν θάνατον ἀπολείπειν, ὁμωμοκόσι χρῆσθαι τῇ πολιτείᾳ, μέχρις ἂν ἐκεῖνος ἐπανέλθῃ. ibid. 11. ὁ δὲ — ἔλεγεν, ὡς οὐ σκληρὸς οὐδ' αὐθάδης ὁ Λυκούργος, ἀλλὰ μόνος ἐκεῖνος ἡμέρος καὶ προῆός ἐστι τοῖς ἄλλοις. Cimon. 13. λέγεται δὲ καὶ τῶν μακρῶν τειχῶν — τὴν πρώτην θεμελίωσιν ἐρυσθῆναι διὰ Κίμωνος ἀσφαλῶς, ἐκείνου χρήματα πορίζοντος. Flamin. 8 fin. 9. Aemil. Paul. 8 fin. Romul. 27. εἴτα σιγῇ προστάττοντος ἡκροῶντο (scil. οἱ πατρίκιοι), καὶ τὸ προτέρους τὸ πεπραγμένον ἐκείνους πυνθέσθαι τῶν πολλῶν πλέον ἔχοντες, ἀπηλάττοντο³¹). ib. 28. — Denique etiam ἐκεῖνος pro οὗτος videtur accipiendum in Cimon. 11. Κίμων δὲ βίαν οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων προσῆγε, χρήματα δὲ λαμβάνων παρὰ τῶν οὐ βουλομένων στρατεύεσθαι καὶ ναῦς κενὰς, ἐκείνους εἷα δελεαζομένους κ. τ. λ. ibid. 14. 8. Num. 15 init. et fin. 19. c. fin. (p. 179. lin. 7 ab inf. Schaef.) 20. (p. 181 lin. 3 ab inf.) Public. 14. (p. 257. lin. 7 ab inf.) Artax. 26. (p. 190. lin. 14) passim. Quo eodem spectat Taylori praeceptum ad Lys. Tom. VI. p. 793 Reisk., ἐκεῖνος interdum ad propius referri, οὗτος ad remotius. Contra nonnunquam οὗτος invenitur, ubi αὐτὸς deside-

31) Exhibui locum mire turbatum a librariis, prout Schaeferus feliciter eum restituit, cujus lectionem nuno unice veram habeo. Recte quidem ad sensum jam antea interpretatus erat Crusenius: „neque ullā re aliā praelati vulgō, quam quod prior, res acta audientes discedebant.“ Sed male tunc exstabat πρότερον, et pro ἐκείνους, ἐκείνου, quod nihili puto.

rabas. Pericl. 36. τὰ μὲν οὖν δημόσια ταχέως ἔμελλε (Pericles) παύσασθαι, καθάπερ κέντρον εἰς τοῦτον (nimirum Periclem) ἅμα πληρῇ τὸν θυμὸν ἀφεικότων τῶν πολλῶν. Romul. 6 init. κληθῆναι δὲ καὶ τούτους — ἱστοροῦσι Ῥωμύλον καὶ Ῥῶμον. Similiter videtur ὅς occurrere in Homer. Odyss. η', 196.

Argumentum quod attinet, videntur omnino hoc supplicio apud Persas affecti fuisse, qui vel a rege defecerant, vel ei obtemperare detrectarant; conf. Ctesiae excerpt. Persic. §. 4. 10. 40. Plura habet Brissonius p. 573. coll. Dorvill. ad Charit. p. 582. Atque honestius habebatur hoc genus supplicii, ut manifesto patet ex Xenophont. Anab. II, 6, 29.

Caeterum facta est haec capitis et dextrae manus abscissio operâ Masabatis. vid. mqdo cap. 17. At vero Ctesias l. l. §. 58. regi ipsi hoc tribuit, et §. 59. Bagapati, sibi ipse igitur inconstans; nisi hoc potius Photio est dandum, qui tam pauca eaque maxime lacerata et maculata e tanto scriptore nobis servaverit. Xen. (Anab. I, 10, 1.) tantum hoc affert: ἐνταῦθα δὴ Κύρου ἀποτέμενεται ἡ κεφαλὴ καὶ χεὶρ ἡ δεξιὰ; ubi tenenda vis atque potestas, quae et h. l. et aliis multis (v. g. Plut. Pyrrh. 34. Artax. 14.) inest in verbo ἀποτέμεναι, de quâ nuperrime exposuit Gail in libro, qui inscribitur: le Philologue, Paris 1818. p. 55. 56.

μετὰ Φαλήνου] Cod. Palat. Φαλλύνου et paulo infra Φάϋλλον δὲ καὶ, τὸν κ. τ. λ.

CAP. XIV.

Καλῶς δὲ καὶ (sc. ὁ βασιλεὺς) Κτησίαν καὶ τοὺς ἄλλους ἐτιμῆσεν] In omnibus codicibus atque editionibus usque ad Reiskium fuit ἐπειμῆσε; qui quidem, cum malo sensu increpandi, objurgandi plerumque occurrere ἐπιτιμᾶν sibi observasse visus esset (conf. Plut. Flamin. 15 fin. de mulierr. virtt. p. 264. Tom. VIII Hutt., ne

plura); nostro in loco, in quo neutiquam hujusmodi sensus obtinere potest, praepositione ἐνὶ sublatâ, ἐνι-
 μνησε edidit, quod p̄bsteriores editiones deinceps occu-
 pavit. In universum recte a Reiskio observatum esse,
 negari nequit; recte an item emendatum, subdubitave-
 rim equidem. Nam si quod vocabulum minus notâ
 significatione ac vulgari occurrit, multum, credo, ab-
 est, ut ad emendandum statim confugiamus, locumque
 e quovis sensu, quem quidem inesse velimus, refinga-
 mus, ut in verbi naturam ac vim inquiramus, indeque,
 quantum fieri potest optime, eam notionem, quae et
 apta sit toti sententiae neque abhorreat a verbi naturâ,
 eliciamus. Quae observatio cum egregie hunc in locum
 cadat, in quo insolentior significatus verbi ἐντιμῶν et
 Reiskium et reliquos editores permovisse videtur, ut
 plane contra omnium vetustissimorum librorum fidem
 vulgatam lectionem immutaverint, periculum mihi fa-
 ciundum duxi, annon lectio vulgata, omnibus, iisque
 antiquissimis codicibus, (v. g. nostro,) nixa, servari
 posset, neque tamen mala evaderet sententia.

Τιμῶν, a quo unâ cum praepositione ἐνὶ nascitur
 ἐντιμῶν, originem trahit a substantivo τιμή (i. e. *pre-
 tium, aestimatio*) ac proprie notat: *aliquid pretio di-
 gnum habere, alicujus aestimare*; deinde translate ad
 homines: *honorare aliquem*. Additâ praepositione ἐνὶ
 potestati simplicis verbi aliquid additur, eaque augetur;
 (vide modo Viger. de idiot. p. 628, b. nro. 4. Cattier.
 Gazophyl. p. 84. nro. 3.) ut sit: *majori aliquid pretio
 dignum existimare, pluris aestimare, aliquid addere
 pretio*: qui significatus praecipue valuit in iis rebus,
 quae venduntur, quorum pretium augetur; vernacule:
den Preis steigern; (consul. Ruhnken. ad Timaei Lexic.
 Plat. p. 115). Quidni autem hanc propriam ac pri-
 mariam notionem verbi ἐντιμῶν ad homines quoque (ut
 in simplici τιμῶν factum esse modo vidimus) translatam
 esse credamus, quâ idem verbum significet *insuper,*

praeterea aliquem honorare? Optime illa nostro loco convenit, neque ulla mihi causa superesse videtur, cur ad emendandum confugiam. Sic Herodot. VI, 39: *Μιλτιάδης δὲ εἶχε κατ' οἴκους, τὸν ἀδελφεὸν Στρησαγόρεα δηλαδὴ, ἐπιτίμῳ*, ubi videatur Wesselingii nota, hunc usum illustrantis; Koenii conjecturâ, *ἐπιτιμίων* legentis, haud ineleganti quidem illâ, sed quae codicum auctoritate prorsus caret, non opus esse videtur³²). Altera autem illa vulgaris significatio *animadvertendi in aliquem, objurgandi, exprobrandi*, inde, opinor, orta est, quod verbum *τιμῶν* judiciali in causâ de iudice adhibitum, qui quem poenâ dignum iudicat, notionem *puniendi, animadvertendi* induit; quae in compositum *ἐπιτιμῶν* transiens, in eo posthac potissimum invaluit, et paene unica est dominata. Conf. Hoogeveen. ad Viger. p. 245, a, qui, uti post vidi, ex parte occupavit, quae ego modo disputavi.

Quibus omnibus si quis forte minus persuadeatur, ut simul unâ nobiscum in vulgatâ *ἐπετίμῃ* persistat, adferat is leniorem saltem medicinam, quam quae Reiskii fuit, dico eandem, quam, uti supra vidimus, Herodoti loco Koenius adhibere voluerat, ut mutet *ἐπετίμῃ* in *ἐπιτίμῃ*. Nam *ἐπι* et *ἐπὶ* quam facile in libris msserr. confundi queant, iis, qui hujusmodi libros tractare didicerint, non est, quod operose monstrem. Cons. Jacobs. in Act. philoll. Monacc. I, 5. p. 289. — In clausulâ denique illud addam, in Isocrate (orat. in Evagor. cap. 19. p. 319 Lang.): *οὐ γὰρ ἐξ ὧν ἐτέρων ἤκουεν οὔτε ἐκόλαζεν οὔτε ἐπετίμα τοῖς πολλοῖς*, ubi Wolfius vertit:

32) Aliis locis eadem significatio a librariis est oblitterata, eo, quod, praepositione *ἐπὶ* neglectâ, simplex scribebant *τιμῶν*, ut in Demosthen. Leptin. p. 478, 12. Reisk.: *οὐ τοίνυν ὑφ' ἑμῶν μόνον ὁ Κόνων τὰ ἐπιμήθη*, ubi cod. Bavar. Tom. II. p. 70 Reisk.): *ἐπετιμήθη* ἔδοξάσθη. Eandem porro honestam vim retinuit adjectivum *ἐπίτιμος*; vid. Demosth. in Mid. p. 534. 545. 546, passim; add. Schleusner. spicileg. Lexic. in interpr. Gr. V, T. (Lips. 1786) II. p. 76.

„non enim cives aut puniebat aut *honorabat* ex aliorum „sermonibus,“ assentientibus Guarino et Findeisen. (in peculiari edit. Lips. 1772. cap. 8 et in indic. s. v.), mihi magis arridere vulgarem significationem *objurgandi, exprobandi*, inprimis propter dativum τοῖς πολίταις, quem sine libris mutare non audeam. Quod vero Wolfius ille, vir Graecae linguae, si quis alius, peritissimus, non dubitavit, (ut ex ejus interpretatione manifesto apparet) quin inesset in hoc verbo potestas honesta, illud magno mihi videtur esse argumento, me supra haud vana disputasse; quae aliquando, si major accesserit lectionis copia atque ubertas, pluribus luculentioribusque exemplis a me confirmari posse, nequaquam diffido.

ἦν δέ τις ἐμμέλεια καὶ — δικαίωσις] C. S. G.
ἐμ (sed ab aliâ man.)

ἐπιμέλεια. Cod. Pal. ita exhibet: ἐπιμέλεια. Tu vide Wytttenbach. ad Plut. de S. N. V. p. 50.

δικαίωσις commodè exponit Corajus per πόλασις; sic etiam in Plut. de S. N. V. p. 92 Wytt. δικαίωσις occurrit, ubi est *vindicta*. Plura de hâc significatione suppeditabunt interpretes ad Thucydid. VIII, 66. Confer etiam infra cap. 23. δικαιοῦτης, pro κριτής.

πρὸς Κύρον φυγόντα] Cod. Pal. φεύγοντα.

διαπεῖραι τρισὶ βελόναις] Cod. Pal. inverso ordine: τρισὶ βελόναις διαπεῖραι.

Μιθριδάτη τε, τῷ βαλόντι πρώτῳ Κύρον, ἐξέπεμψε δῶρα] Cod. Pal. pro τε dat δέ, et pro βαλόντι μάλιστα, pro δῶρα δῶρόν.

ὅτι τὸν ἐφίππειον Κύρου πῖλον εὐρὼν ἀνίμεγκας] Cod. Pal. post Κύρου inserit αὐτὸς, quod placet; idemque mox pro ἰγνύαν praebebat ἰγνύην.

σοὶ ταῦτα δίδωσι βασιλεὺς] Cod. Pal. ὁ βασιλεὺς.

καινόν τι πύθος] Cod. Pal. κοινόν τι π.

μή σι γ' εἶπεν, οὕτω τὸν Κᾶρα τοῦτον, ὃ βασιλεὺς τὸν ὀλεθρον ἀπαλλάξῃς] A Cod. Pal. abest γ'. Mox vulgo

erat ὀλέθριον pro ὀλεθρον; quod, probante Stephano, qui idem jam in suis codicibus invenerat, atque Bryano, ex Juntinâ et S. G. codice Reiskius convertit in ὀλεθρον; id quod optime nostro codice nunc comprobatum videmus. Usurpatum est abstractum, quod vocant, substantivum pro concreto, ut Latini, inprimis Comici, dicunt *crux*, *carcer* etc., nostrates *das Laster*, pro: *der Lasterhafte*; qui usus ut in multis aliis, ita potissimum in substantivis malae notae, et prae caeteris in vocabulo ὀλεθρος invaluit. Vide sis, praeter ea, quae Corajus ad Heliodor. Tom. II. p. 175 monuit, Stephanum in Thesaur. II. p. 1274. Reitzium ad Lucian. Vol. VI. p. 552 ed. Bip., et quem primo loco nominare debebam, Valckenaerium, qui in Observv. ad Ammon. I. cap. 10. p. 45. „nullius frugis“ inquit, „et inprimis „exteris ὀλέθρους dictitabant Attici.“ Egrege huc facit Callicratides Pythagoreus apud Stobaeum p. 591: ἀνάγκη γὰρ τοὺς πολλὰ ἔχοντας τετυφῶσθαι πρῶτον, τετυφωμένως δὲ ἀλαζόνας γίνεσθαι· ἀλαζόνας δὲ γενομένως, ὑπερηφάνως ἡμεν· ὑπερηφάνως δὲ γενομένως, ὑβριστὰς ἡμεν· ὑβρις δὲ πάσας ἔσχατον καὶ πέρας ὀλεθρος; quem locum adhibuit Toup. ad Longin. de sublimit. 44. §. 7. p. 491 Weisk. — Denique cons. Ierem. XLVIII (al. XXXII), 8. 52. Similis vox est ὁ βάραθρος, de quo idem consulendus Valckenaerius l. l. add. Thom. Magist. p. 140 ed. Bernard. ibique interpr., indic. Demosthen. Reisk. p. 555. Parum diverse in Platonis Phaedro §. 57 ed. Heind. assentator dicitur θηρίον καὶ βλάβη μεγάλη; quem locum optime tractavit Boissonadius ad Philostrat. Heroica p. 321.

ἐκέλευσε τοὺς ἐπὶ τῶν τιμωριῶν ἢ Παρουσίας κ. τ. λ.] Infra cap. 17: ἐγχειρίσασα τοῖς ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. Sunt vero hi *carnifices*, *tortores*; quae eadem notio *carnificandi*, *cruciandi*, *ad diuturnum cruciatum tradendi*, inest in verbo τιμωρεῖν apud Eustathium ad Odyss. XIX, 135. p. 687. lin. 7 seqq. Basil.; ubi de

voce *δημιουργος* disserit: *ην δὲ οὐδὲ παρὰ τοῖς πάλαι δήμῳ, ὁ αὐτὸς τοῖς ὕστερον· ἐκεῖνος μὲν γὰρ τῷ δήμῳ χρηστός· ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἄρτι, τῇ τοῦ ζῆν μειώσει παρωνομάζεσθαι* (corrig. *παρωνομάζεσθαι*) *δοκεῖ, ὡς εἶδον ζήμιός τις ὦν διὰ τὸ τιμωρεῖν.* Tu adhibe ad hunc locum, quae disputavit Wyttenbach. ad Plut. S. N. V. pag. 42, qui idem ad Select. histor. p. 452 et ad Plut. Mor. I, 2. p. 777 optime illustravit hunc usum verbi *τιμωρεῖσθαι*. Adde Bielium in Thesaur. philolog. III. p. 450.

ἕως ἀποθάνοι] Cod. Pal. cum S. G. *ἀποθάνῃ*; quâ de re alibi dicemus.

CAP. XV.

κακῶς δ' ἀπώλετο καὶ Μιθριδάτης—ἐκ τῆς αὐτοῦ ἀβελτηρίας] Cod. Pal. *μητροδάτης*, et sic semper infra. Idem continuo *αὐτῆς ἀβελτηρίας*; male; conf. Toup. emendatt. in Suid. I. p. 7. 8 Lips.

ὡς καλὴν μὲν ἐσθῆτα—ὦ Μιθριδάτα—καλὰ δὲ στρεπτά καὶ ψέλια] Cod. Pal. omittit *ὦ* et paulo post ita habet:

καλὸν δὲ στεμμα καὶ ψέλια. Caeterum videtur hic locus colorem duxisse ex Xenophonte illo (Cyr. I, 4, 11): *καὶ δ' ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ λειμῶσι θηρία ὡς μὲν καλὰ, ὡς δὲ μεγάλα, ὡς δὲ λιπαρὰ ἐφαίνετο*; conf. Sophocl. Electr. 87. 88.

ὦ Σπαραμίζη] Cod. Pal. cum S. G. ubivis habet *σπαραμίζη*; cui simile nomen *Σπαραμείζου* occurrit apud Athen. XII, 58. p. 528, e. (Tom. IV. p. 464 Schw.); prout optime nunc restituit Schweighaeuserus (vid. Annot. Tom. VI. p. 416) ex vulgato *Παραμείζου*.

φθόνος μὲν οὐδεὶς] Fluxit hoc iterum ex Platonis Phaedon. cap. 5. p. 23 Heind.: *ἃ μέντοι τυγχάνω ἀκηκοώς, φθόνος οὐδεὶς λέγειν*, i. e. quae tamen audivi, non recuso, quo minus dicam; vide mihi Astium ad Plat. de legg. p. 66. ac Boissonadium ad Philostrat. Heroic. p. 304. coll. Biblioth. Critic. P. IV. p. 75.

Meletem. III,

E

τι λαμπρόν, ὃ τὰν, ἢ μέγα] Cod. Palat. cum S. G. et hic et in fine hujus capituli alteram praeferit scripturam ὃ τὰν, quae tamen improbat Scholiastae Platonico ad Apolog. Socrat. p. 6 Ruhnck. p. 336. Tom. I Beckii, cui adde Maittair. de dialect. p. 118 et Bekkeri anecdd. I. pag. 197; quam rationem si tenere malis, in Phocion. cap. 16, ubi Schaeferi editio cum reliquis adhuc habet ὃ τὰν, e cod. Palat. nro. 168 corrigendum est ὃ τάν. Locutionem ipsam illustravit Ruhnkenius ad Timaei Lex. Platon. p. 281, quem sequitur Boissonadius ad Philostrati Heroic. p. 387. Conferri quoque potest Heindorfii nota ad Platon. Gorg. p. 5.

πῖλον εἶρεῖν ἵππου περιφύεοντα] Cod. Pal. περιφύεοντα.

CAP. XVI.

ὥσπερ ἐλεγχόμενος] Cod. Pal. ἐξελεγχόμενος, quod summo opere placet; est enim exquisitoris usus ἐξελέγχεσθαι: imbecillitatis convinci, irritum deprehendi; quâ de re monendi otium mihi fecit luculentissima disputatio Wytttenbachii ad Plut. Moral. Tom. I, 2. p. 866.

ἐκέλευσε γοῦν τὸν Μιθριδάτην ἀποθανεῖν σκαφευθέντα] Pro γοῦν alii οὖν, alii γὰρ; noster οὖν. Nolo nunc longus esse, cum nuperrime diligentius de hac causâ exposuerit Heldius ad Alex. cap. 48. in Act. philoll. Monacc. II, 2. p. 163 seqq., cui, si attineret, plura adjicere possem.

De ipsâ poenâ τοῦ σκαφευθῆναι praeter Ctesiam (v. Excerpt. Pers. §. 30), unde probabiliter profecit noster, videndi sunt Brisson. p. 583, atque Dorvill. ad Chariton. VI, 7. p. 549 Lips.

ἐφαρμόζειν ἀλλήλαις λαβόντες] Cod. Palat. καὶ λαβόντες.

καὶ μυῖων προσκαθημένων πληθός πᾶν ἀποκρύπτεται τὸ πρόσωπον] Sic expressit Schaeferus; miras autem turbas in voce πληθός dederunt librarii, quorum alii scripserunt πληθος, alii (ut Palat. et S. G.) πλη-

θους; cui nullus est locus, nisi cum Sylburgio (ad Brissonium p. 584) προσκαθημένον mutaveris in προσκαθημένου. Quod si placet, ἀποκρύπτεται est accipiendum passivo sensu, ut paulo ante: ὥστε τὸ ἄλλο σῶμα πᾶν ἀποκρύφθαι; et in Pyrrh. 29 med.; quo simul vitatur ambiguitates nonnulla, ex duplici accusativo orta. At alias saepissime ἀποκρύπτεσθαι activam habet significationem, adstructo accusativo vel simplici, vel unâ cum praepositione πρὸς, ut sit „celare aliquem;“ vid. Plut. Num. 14. Ages. 7. Pelopid. 30. Henr. Stephan. in Thes. Gr. Tom. II. p. 464. Lex. Polyb. p. 77. Attigit quoque Dorville ad Charit. p. 645 Lips. In Platone activâ notione saepius obvium est; v. g. in Protagor. p. 527. 579. 605 Heind. Ion. p. 555, a. b.

Est idem usus verbi cognati ἐπικρύπτεσθαι, de quo supra ad cap. 4. dictum est. Unum hîc addo locum ex Platonis Protagor. p. 595 ed. Heind.

ὅταν γὰρ ἤδη φανερώς ᾔ] Cod. Pal. ὅτ' αὖ γ. ἡ φανερός.

CAP. XVII.

ὥς οὖν οὐδεμίαν (Cod. Pal. οὐδὲμίαν) καθ' ἑαυτοῦ λαβὴν παρ' ἐδίδου] i. e. cum nullam reginae, *ansam praebere*. Delectatus est noster hâc dictione, ut saepius eam frequentaverit. Agesil. 38. ὁ δὲ μὴ προσδοκῶν οὐ δίδωσι τῇ παραλογιζομένῃ λαβὴν κ. τ. λ. Cicer. 29. τῇ δὲ Κικέρωνι λαβὴν οὐδεμίαν εἰς ἐλεγχον παρέδωκεν. Aristot. 25 fin. ἐπεὶ τὴν αὐτὴν λαβὴν παρέσχεν ὁ αὐτὸς. Cat. maj. 15. (ὁ Κάτων) ὅπου τινὰ λαβὴν παρ' ἀσχοῖ τοῖς ἐχθροῖς, κρινόμενος διετέλει κ. τ. λ. Demosthen. p. 1420, 9 Reisk. ὅπως μήποτε τοῖς ἐπιβουλευούσι λαβὴν δώσεται. Nonnulla hanc in rem attulit quoque Astius ad Platon. Phaedr. pag. 251.

μετὰ δὲ τὸν πόλεμον διαλυθεῖσα πρὸς αὐτόν] Corajus bene ad h. l. „ἵσον τῇ διαλλαγεῖσα“; quod idem annotavit ad Lysandr. 6. (Tom. III. p. 366.). Neque in-

frequens hoc verbum hoc sensu apud nostrum; vide modo Themistocl. 28. 29. Aristid. 20. Pericl. 29. Rom. 15. Demosthen. 25. Marcell. 23. Publicol. 19; quamquam nihilominus altero, *διαλύεσθαι*, i. e. *reconciliari cum aliquo*, saepissime est usus. Nolo locos congerere, quum omnes fere collegerit Wytttenbachius ad Plut. Moral. I. p. 491, ubi optime etiam de constructione exposuit. Cui adjungas, si placet, Lexic. Xenophont. I. p. 692. Lex. Polyb. p. 140. nro. 3.

καὶ ὅλως μικρότατον αὐτῷ τῇ Στασιῶρα μετεδίδου] Cod. Pal. *μικρότερον αὐτοῦ*. De verbo *ἀλύειν*, quod mox occurrit, luculentissima exstat disputatio in Wytttenbachii Animadversionibus ad Plut. Moralia, Tom. I. p. 231, ut nulla fere materia disserendi relicta sit aliis. Nostro in loco, qui minime diligentiam viri doctissimi effugit, valet notio *animi otiantis, errabundi, quid agat, nescientis, taedium concipientis, otium fallere quaerentis*; quae et ipsa multis idoneis exemplis ibi firmata est.

σφοδρὰ δὲ γενομένη] Cod. Pal. *δή*.

καὶ πρὶν ἐν ὑποψίᾳ βασιλέα γενέσθαι] Cod. Pal. *γενέσθαι βασιλέα*, quemadmodum etiam Cod. S. G.

ὡς ἄνδρας καὶ εὐνοῦχους] Cod. Pal. *εὐνούχους καὶ*.

CAP. XVIII.

καὶ τέκνων κοινωνὸν ἐπὶ βασιλείᾳ τρεφομένων] Noster cod. cum S. G. *ἐπὶ βασιλείας*; perperam, ut vel unus Agesilai locus ostendit, cap. 1. *ταύτης ἀφήσιν ὁ νόμος τῆς ἀνάγκης τοὺς ἐπὶ βασιλείᾳ τρεφομένους παῖδας*. Add. ibid. cap. 32. Qui usus praepositionis *ἐπὶ* satis est frequens, quam quem multis illustrare opus sit.

Τισαφέρνης ἐξηπάτησε] Cod. Pal. *Τισσαφέρνης*.

Ἰάσασθαι δὲ καὶ τοῦτο] Cod. Pal. *ἰᾶσθαι*.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐκ ἄδηλον ὡς ἐπιτραγοδεῖται τῇ Κλειάρχου μνήμῃ] Corajus, invitis omnibus libris manuscr., qui tenaciter in vulgatâ conspirant, scribi

vult vel ἐπιτραγωδῆται, vel ἐπιτραγωδεῖ; cuius vero utriusque nullam idoneam causam perspicio. Nam prius si receptum velis, significantius profecto atque efficacius videri queat praesens, quod vulgata lectio suggerit. Alterum ἐπιτραγωδεῖ ideo displicet, quoniam quod continuo subsequitur φησὶ, adversari videtur, quodque, si in praecedentibus ad ἐπιτραγωδεῖ esset ὁ Κτησίας subaudiendum, repetere nihil fuisset opus; quo accedit, ut in universum minus bene haec active accipi possint, subaudito Ctesia, quam passive. Quae cum ita sint, manus abstineamus, et in vulgatâ acquiescamus, dum alii codices meliora attulerint.

De verbi ipsius notione, quâ primum significat: *tragice aliquid narrare*, deinde: *admirationem ciere* vel *ita aliquid narrare, ut in admirationem rem evadere velimus*, commode jam disseruit Budaeus (Commentt. Ling. Gr.) p. 1185, 25, coll. p. 1124, 17; add. Plut. Pericl. 28: Δοῦρις δ' ὁ Σάμιος τούτοις ἐπιτραγωδεῖ κ. τ. λ. Adhibe quoque Lex. Polyb. p. 200, ubi de ἐκτραγωδεῖν. Simplex τραγωδεῖν simili sensu usurpavit Plato in Cratyl. p. 414, c. p. 104 Heind., ubi vid. annott., etiam Longinus de sublimit. VII, 1. conf. ad h. l. Morum p. 258 Weisk.

ὥστε καὶ βασιλεῖ σφόδρα μεταμέλειν] Cod. Pal. μέλειν, iis, quae proxime antecedunt, ita oblitteratis atque evanidis, ut legi prorsus nequeant.

CAP. XIX.

αἰδουμένου βασιλέως] Cod. Pal. α. τοῦ βασιλέως.

ὀνομάζει Βελετάραν] Cod. Pal. βελετάραν.

ἀποθνήσκουσα γοῦν ἢ γυνή] Cod. Pal. οὖν; de quo supra monuimus ad cap. XVI.

καὶ βασιλέως ἐξαποῦντος] Cod. Pal. τοῦ βασ. ἐξαπ.

τὰ μὲν οὖν κατὰ τὴν] Cod. Pal. omisit οὖν; vid. supra ad cap. VI.

CAP. XX.

καὶ τοὺς αὐτῶν στρατηγούς ἀποβαλόντες] Cod. Pal. αὐτῶν.

ἐξελέξαντες καὶ ἀποφήναντες τὰ Περσῶν καὶ βασιλείας πράγματα χρυσὸν ὄντα πολλὴν καὶ τρυφήν καὶ γυναῖκας, τὰ δ' ἄλλα τυφὸν καὶ ἀλαζονείαν.] Omnino hujusmodi nomina atque verba frequenter in Persas collata vides, inprimis a Plutarcho, qui adeo imitatore nactus est Iulianum (Orat. I. p. 28, b.), cui adhibe Wytttenbachium in Bibl. Crit. T. X. p. 33. Unum locum subijciam, eumque simillimum. Pyrrh. 19: ταῦτα μέντοι κενὴν ἀλαζονείαν καὶ κόμπον ἀποδείκνυτε. Lubenter autem τυφὸς et ἀλαζονεία, et id genus alia Graeci conjungunt; quod multis allatis locis docuit Toup. ad Longin. de sublim. 44. §. 7. p. 491 Weisk.

De elegantiori potestate verbi ἐξελέγχειν, quod exprimit imbecillitatem vel pravitatem alicujus experiri suo ipsum incommodo; aliquid suo ipsum damno cognoscere, ex occulto in apertum proferre, consule Wytttenbach. Animadverss. in Plut. Mor. Tom. I. p. 866; coll. p. 1054 et 1170, ubi de simplici ἐλέγχειν optime traditur.

Ἀγασιλᾶος τὸν πόλεμον ἐπέτρεψαν] Cod. Pal. ἔτρεψαν.

CAP. XXI.

ἔξεβαλε δὲ καὶ τῆς θαλάσσης] Cod. Pal. et S. G. θαλάττης.

ὁ δὲ Κτησίας αὐτὸν ἀφ' ἑαυτοῦ βασιλέα φησὶ προσθεῖναι τὴν λειτουργίαν αὐτῷ ταύτην] ἀφ' ἑαυτοῦ legendum est cum Corajo ac Schaefero, quamvis repugnantibus vetustis libris, in quibus omnibus (ne nostro quidem excepto) legitur ὑφ' ἑαυτοῦ, quod tantopere abhorret ab hoc loco, ut vix aliquem fore existimem, qui ejus patrocinium suscipiat. Est enim usus admodum elegans praepositionis ἀπὸ, si quis quid suapte, sua

sponte, nullius rogatu monituve fecisse dicitur. Cum Matthiae, qui commodè hunc usum attigit in *Grammat. Graec.* p. 837, sunt conjungendi Marclandus ad *Lysiam* p. 890 Reisk. et Schaeferus in *Meletem. Crit. I.* p. 21, qui copiosius hâc de re exposuerunt. Apponam aliquot Plutarchi locos: *Caj. Graech. 2. Rom. 15. 27. Comp. Rom. et Thes. 1. Rom. 9. Thés. 35. Marcell. 24. Cat. maj. 5. Flamin. 21.* Eadem praepositio mihi restituenda videtur Plutarcho in *Comparat. Dion. c. Brut. 1: Ἄλῳν — φίλους καὶ συνεργούς ἐπὶ τὴν πρᾶξιν αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ φαίνεται κησάμενος.* Vulgo erat αὐτὸς ἑαυτοῦ (ut in nostro quoque codice nro. 168 exstat), pro quo Reiskius ex conjecturâ dederat αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ; Moses Dussoul ἑαυτῷ. Videamus simul aliam dicendi rationem, ἐφ' ἑαυτοῦ, haud semel quidem confusam cum eâ, de quâ modo diximus, sed tamen accurate ab eâdem distinguendam; usurpatur vero polissimum ad id denotandum, *quod quis facit per se et apud se, solus, aliis exclusis*; quemadmodum tradiderunt Perizonius ad *Aelian. V. H. I, 34*, alii, quos citat Matthiae *Gramm. Gr.* p. 856; quibus addas Marclandum l. l. atque, quod nostrum scriptorem attinet, Wyttenbach. ad *Plut. Moral.* p. 544. Tom. I.

ὁ δ' Ἀνταλκίδας Σπαρτιάτης ἦν, Λέοντος υἱός,] *Cod. Pal. inverso ordine offert Λέοντος ἦν.* — De Antalcidâ primarii veterum loci sunt (praeter hunc ipsum et quae sequuntur cap. 22.) Xenophontis in *Histor. Gr. V, 1, 6* seqq. *Diodor. Sic. XIV. p. 319.* *Plut. Agesil. cap. 23.* *Aelian. V. H. 14, 59.* ubi consul. Scheffer. et Perizon.

CAP. XXII.

λαβὼν ἓνα τῶν ἀνδρῶν στεφάνων] *Cod. Pal. ἀνδρῶν.*

ἦν δ', ὡς ἔοικεν, ρυτίς ἐπιτήδειος ἐντροφηθῆναι — ἐξορρησάμενος ἐν Πέρσαις τὸν Λεωνίδα καὶ

τὸν Καλλικρατίδαν] Cod. Pal. cum S. G. habet ἐπιτήδειος οὗτος, quod placet.— Atque primum h. l. nobis animadvertenda vis adjectivi ἐπιτήδειος, sequente infinitivo: *dignus aliquid re, idoneus alicui vel honori vel poe-nae*; quam potestatem unâ cum reliquis ejusdem vocabuli copiose, uti assolet, persecutus est Wyttenbachius in Bibl. Crit. P. XII. pag. 31 seq.; haud immemor ille nostri loci, quem ita vertit: „*dignus, cui per luxuriem insultaretur.*“³³⁾ Nec minus notandum illud, quod posuit noster infinitivum verbi, cum ἐν compositi; qui dicendi modus post hujusmodi adjectiva, qualia sunt ἐπιτήδειος, ὀχυρὸς, id genus alia, et Plutarcho et aliis scriptoribus frequentatur; in quo facile vim quandam propriam praepositionis ἐν agnoscas, quae usurpetur de re in loco, de quo sermo instituitur, peragendâ; id quod aliquot locis ad Herodotum annotavit Wesselingius, ad IX, 7. p. 649, coll. ad V, 23. p. 382, (ubi de ἐν στρατοπεδεύεσθαι, ἐν αγωνίζεσθαι egit) et ad VII, 69. p. 538. Quibuscum confer sis, quae Heldius attulit ad Plut. Alexandr. cap. 54. in Actt. philoll. Monacc. II, 1. p. 87.

In proximis valde interpretes exercuit verbum ἐξορχεῖσθαι, quo nimirum sensu adhibitum sit a nostro; quae nunc omittam.³⁴⁾ Clavierii sententiam (quam Corajus quoque adscivit) proferam, quae mihi quidem verissima videtur esse. Ita enim ille: *χαίρειν ἑάσας τὸν Λεωνίδα καὶ Καλλικρατίδαν s. καταφρονήσας τῆς διανοίας τῶν ἀνδρῶν ἐκεῖνων καὶ ἀποβαλὼν τὰ φρονήματα*, i. e. „*ajant*“, „*abjuré les principes de Leonidas et Callicratidas.*“

33) ἐντροφεῖν τι est insultare aliquem, ut in Plut. Pelopid. 30. Πειλοπίδα δὲ οὕτω μὲν οὐκ ἐντροφύησε, δῶρα δὲ π. τ. λ. Agid. 9. μὴ δὲ ὀλίγοι, ἐντροφῶντας αὐτοῖς, περιδεῖν ἐξορμῶν τὸ ἀξίωμα τῆς Σπάρτης. Themistocl. 18. Alcibiad. 32. 36. Conf. Etymolog. Gudian. p. 590, 28.

34) Commode nonnulla monuit Moses Dunsoul, qui ἐξορχησάμενος interpretatus est: „*illudens.*“

Recte profecit e loco primario Herodoti, VI, 130: Ὡ παῖ
Τισάνδρον, ἀπωρήσαό (alii *ἐξωρήσαο*) *γε μὴν* (in Wesse-
 lingii editione mendose impressum est: *ἀπωρήσαο γε*
μὴν) τὸν γάμον; ad quem locum legenda, quae erudite
 jam monuerat summus Valckenaerius, pag. 499 Wess,
 Pluribus vero hoc verbum illustravit Iacobsius ad Fron-
 tonis epist. Gr. (in Wolfii Analectis, I. p. 112.) nec no-
 strum locum praetermittens, in quo inesset notio *pro-*
dehdi et prae se ferendi, idque cum quâdam invere-
 cundiâ, quae velanda detegit, arcana vulgi oculis spe-
 ctanda offert, *adeoque destituenti*. Locis, a Jacobsio
 hanc in rem congestis, addi potest Philostrat. V. Apoll.
 VI, 21. p. 159 Olear.: *παύσασθε, εἶπεν, ἐξορχούμενοι*
τοὺς Σαλαμινίους καὶ πολλοὺς ἑτέρους κειμένους ἀγαθοὺς ἄν-
δρας; vertente Oleario: desinite — Salaminiiis *insultare*.
ἐξέβαλε πρὸ αὐτοῦ] Cod. Pal. αὐτοῦ.

ἔτι δὲ κλίνην καὶ στρώματα καὶ τοὺς στρωννύοντας ἐπεμ-
 ψε, καὶ φορεῖς τοὺς κομίζοντας αὐτὸν ἄχρι θαλάσσης]
 Corajus, nullâ prorsus codicum, vulgatam tuentium,
 ratione habitâ, de suo scripsit *τοὺς κομίζοντας*, partici-
 pio praesenti in futurum mutato;⁵⁵⁾ quod speciem non-
 nullam prae se fert, quippe solemnî Graecorum con-
 suetudine ita postulante, de quâ cons. Matthiae Gramm.
 Gr. §. 556, 7. p. 810; cui tamen praecepto multos in-
 veniri locos adversantes, qui participium praesentis
 pro participio futuri exhibeant, apud eundem videre
 licet. Eadem causa haud dubie movit Schaeferum, ut
 in Longi Pastoralibus, p. 128: *οὐ ταῦτα συνεξεθῆκαμεν*
ἰδίᾳ παιδί καὶ εἰς τοὺτους τοὺς ἀγροὺς κομίζουσαν Σωφρο-
σύνην ἀπεστείλαμεν, vulgatae patrocina-retur contra eos,
 qui *κομίσουσιν* scribi vellent; adhibere praeterea pote-
 rat suam in rem disputantem Findeisen. ad Isocrat. in

55) Fugisse videtur Corajum, eâdem ex causâ antecedens *στρων-
 νύοντας* etiam in participium futuri mutandum fuisse; quod mi-
 nime fecit.

Euagor. cap. IV. p. 9. Recte idem Schaeferus fecisse putandus est, quod in Plutarchi Alexandr. cap. 52: ὁ Παρμενίων ἀπέστειλε πρὸς Ἀλέξανδρον ἀγγέλους φράζοντας οἷχεσθαι τὸν χάρακα, vulgatam reliquerit, rejectâ Coraji emendatione φράσσοντας, cui ne unus quidem codex opitulatur; quod optimo jure fecisse Corajum nollem|nuper pronuntiasset Heldius in Actt. philoll. Monacc. II, 1. p. 84, exemplaque cumulasset, quibus causam suam confirmaret, cum alia quoque in contrarium, eaque haud pauciora excitari possent exempla, vid. Agesil. 36: εὐθύς οἱ πρῶτοι τῶν βασιλικῶν ἡγεμόνων ἐβάδιζον ἐπὶ αὐτῷ, θεραπεύοντες αὐτόν; ubi perperam alii θεραπεύοντες. ibid. 38: ἐκ τούτου καὶ ὁ Μενδήσιος ἔπεμπε πειρῶν τὸν Ἀγησίλαον. Pericl. 50. γράφει ψήφισμα (scil. Pericles) κήρυκα πεμφθῆναι πρὸς αὐτοὺς καὶ πρὸς Ἀθηναίους τὸν αὐτόν, κατηγοροῦντα τῶν Μεγαρέων. Dion. 26. Τιμοκράτης ἐκπέμπει κατὰ τάχος ἄγγελον τῷ Διονυσίῳ, γράμματα κομίζοντα. ibid. 31. Pyrrh. 13. οὕτω δὲ τοῦ δόγματος κυρίου γενομένου, πρέσβεις ἐπεμψαν, δῶρα τῷ Πύρρῳ κομίζοντας καὶ λέγοντας κ. τ. λ.

Quod vero rem ipsam attinet, constat, Persas molles propriam quandam lectorum eleganter et molliter sternendorum rationem primos invenisse; quam in rem ab iisdem adhibitos esse peculiâres famulos, quos Graeci στρώτας vocabant; de quibus praeter Brisson. II. §. 145. p. 479. docta et copiosa exstat disputatio Valckenaerii ad Orat. de Philippo Maced. p. 272; qui idem vir l. l. pag. 269 seq. de Timagorâ plura, quae huc spectant, protulit.

ἄχρι θαλάσσης] Cod. Pal. μέχρι θ.

οὐ γὰρ ἐπὶ σμικροῖς οὕτω σοι] Cod. Pal. μικροῖς.

ἢ χάριτος ὑπόμνησις] Cod. Pal. ὑπόμνησιν.

CAP. XXIII.

οὐ γὰρ ἐνέμεινεν τῇ ὀργῇ] Cod. Pal. ἐν τῇ ὀργῇ.
αἰτίας δὲ μηδεμιᾶς ἐμποδῶν οὕσης ἔτι] Cod.
Pal. μὴ δὲ μίας οὕσης ἐμποδῶν ἔτι.

δι' ἣν ὑπόφονται συνόντες ἀλλήλοις ἢ λυπήσουσιν]
Omnes codd. atque edd. ἀλλήλοις; quod ex conjectu-
râ Corajus mutavit in ἀλλήλους; parum recte, si quid
video. Ac profecto subit mirari, qui factum sit, ut Co-
rajum fugerit hoc breviloquentiae genus, quo unum no-
men ad plura verba referatur; cujus usus ex uno Plutar-
cho magnam exemplorum copiam conguessit Wyttenba-
chius ad Plat. Moral. I. p. 807 seq. Sic noster, in Pyrrh.
cap. 17: (ὁ Πύρρος) ἐπαγαγὼν τὴν Θεσσαλικὴν ἵππον αὐτοῖς
τὰ ρασσομένοις ἐτρέφετο πολλῷ φόνοι. Aristid. 3. βέλτιον
ἡγούμενος παρελθεῖν ἕνα τῶν συμφερόντων τῷ δήμῳ κ. τ. λ.
Reiskius, offendens, ut videtur, in vulgatâ, vel sub-
audiendum putabat εαυτὸν ad παρελθεῖν, vel cum Bryan. 3.
corrigendum τὸν δῆμον; quorum neutro opus est, modo
referas τῷ δήμῳ ad παρελθεῖν et ad συμφερόντων, cum ex-
tremo autem (cui proxime locatum est) solo conve-
nire putes.

Πέρσαις δὲ νόμον αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ] Coraji emen-
datio αὐτὸν (quam unice veram existimo) nostræ codice
firmatur,

CAP. XXIV.

Ἐμβαλὼν δ' εἰς χώραν — τῶν ἀπὸ σπόρου καὶ καρπῶν
ἄγονον] Abest καὶ a S. G. et Palatino codice, unde me-
rito expunctum esse a Corajo arbitrar; vid. notam ejus-
dem viri, quâ bene rationem reddidit. Sunt enim καρ-
ποι inprimis fructus satorum, fruges, quae distinguun-
tur ab arborum fructibus. Herodot. I, 17: ὅπως μὲν εἴη
ἐν τῇ γῇ καρπὸς ἀδρός, et: ὁ δὲ τὰ δένδρεα καὶ τὸν
καρπὸν τὸν ἐν τῇ γῇ ὅπως διαφθείρειεν, ἀπαλλάσσετο
ὀπίσω. Philostrat. V. Apollon. προσελθάντες αἱ Ἰνδοὶ τοῖς
κάτω δένδροις καὶ τὸν καρπὸν ἀποθερίσαντες, ὅπως ποι-

οὕνται κ. τ. λ. Vide quoque Sturzium in Lex. Xenoph. II. p. 657. Inde συγκομιδὴ καρπῶν *messis s. frugum in horrea collectio*, apud Diodor. Sic. I, 8. p. 12 Wesseling. I, 15. pag. 19; ad quem utrumque locum consulas Wesselingium. Add. ibid. I, 74 init. p. 85: τοὺς καιροὺς τοῦ τε σπόρου καὶ τοῦ θερισμοῦ καὶ τῆς ἄλλης τῶν καρπῶν συγκομιδῆς γινώσκουσι. II, 36. p. 149. II, 47 init. p. 158 Wessel.

ἀπλοῖς δὲ καὶ μήλοισ] Cod. Pal. ἀππίοις.

ὄντων γὰρ δυοῖν ἐν τοῖς Καδουσίαις βασιλέων] Cod. S. G. *δυεῖν*; de quâ formâ videndus Matthiae Gramm. Gr. §. 138. p. 164, ac praecipue, qui ibi citantur viri doctissimi; quam eandem formam, licet magis Atticam, saepius oblitterarunt librarii, ut in Plut. Lycurg. 1. plerique codd. habent *δυοῖν*, sed melius *δυεῖν* unus offert S. G. Pericl. 6. 27. 37. in quibus omnibus veram lectionem *δυεῖν* unus alterve liber vetustus suggerit. Contra alii loci reperiuntur apud nostrum plurimi, in quibus sine ullâ varietate legitur *δυεῖν*: Agesil. 8. Aemil. Paul. 3 init. 18 fin. 22. Marcell. 29 fin. Pyrrh. 12 med. Cat. min. 73 init. Othon. 17 init. Syll. 37 init. Reg. et imper. Apophthegm. Tom. VIII. p. 96 Hutt. Consul. praeterea Wesseling. ad Diodor. Sic. I, 28. p. 33. Tom. I. et Bast. in Addendis ad Longin. p. 634 ed. Weisk. Quod non eo dictum velim, quasi ubivis hanc formam Plutarcho restituendam arbitrer, idque sine bonis codicibus (ut v. g. Num. 12 post init. 17 init.); quos quidem in talibus unice audiundos esse censeo; conf. Schweighaeuser. ad Polyb. Tom. VI. p. 361.

εἰ σωφρονεῖ] Cod. Pal. *σωφρονεῖς*; idem paulo post: τῷ παιδὶ τῷ τοῦ Τηγεβάζου, ubi alterum τῷ vulgo omittitur.

ἦκε δὲ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ] καὶ deest in cod. Pal.

ἀλλὰ μοχθηρᾶς φύσεως καὶ ἀγεννοῦς] καὶ abest a cod. Pal.

ὥστε τοὺς ἄλλους πτεροῦσθαι καὶ συνεπικουφί-
 ξεσθαι] Palat. cod. ἐπικουφίζεσθαι; reliqui συνεπικ. et
 recte; assolet enim nonnunquam Plutarchus duo verba
 jungere, quorum uni tantum addit praepositionem,
 quae tamen et ipsa ad alterum subaudiatur. Exempla
 videantur in Lycourg. 15: ἅμα καὶ τῆς νύμφης ἐπιτεχνω-
 μένης καὶ συνευπόρουσης. — ibid. 24. ibid. 13: ἀλλ'
 ἀνάγκη ἀρμόζεσθαι καὶ συνεξομοιοῦσθαι τῇ μὲν
 οἰκίᾳ τὴν κλίνην, ubi Reiskii correctione συναρμόζεσθαι
 nihil est opus. Pyrrh. 22. ἦκον ἄνδρες, δεόμενοι Καρχηδο-
 νίους τε συνεκβαλεῖν καὶ τῶν τυράννων ἀπαλλάξαι τὴν
 νῆδον. Vid. Brunck. et Erfurdt. ad Sophocl. Antigon. vs.
 533. — Aliis locis fluctuant libri, ut in Philopoem. 16.
 ὁ μὲν διαβῆναι καὶ φυγεῖν — βουλούμενος, ubi Vulc.
 cod. exhibet διαφυγῆναι; pessime; at ibid. 16: ἀλλὰ καὶ
 παριδεῖν τι καὶ παρακοῦσαι τῶν ἀμαρτανομένων, idem
 liber meliorem lectionem ἀκοῦσαι suggerit.

CAP. XXV.

διὸ καὶ τῶν θηρίων τὰ ἀτιθάσσευτα καὶ δυσεξημέ-
 ρωτα ψοφοδεῇ] Vulgo δυσεξημερώτατα, nostro quoque
 codice adstipulante. Alterum δυσεξημέρωτα, quod Moses
 Dusoul suasit, inde a Reiskio receperunt editores, formā
 illā superlativi (debebat enim proprie esse δυσεξημερωτό-
 τατα) offensi, quae tamen nihil habet offensae. Nam
 in quibusdam vocabulis factitatum reperimus, ut simi-
 lium syllabarum una omitteretur, ne ingratus sonus
 aures offenderet; igitur δυσεξημερώτατα dixerunt pro
 δυσεξημερωτότατα. Quae res cum nuper admodum tra-
 ctata sit a Wytttenbachio in animadverss. ad Plut. Moral.
 I. p. 434, non est, quod diutius hīc immoremur.

CAP. XXVI.

ὁ δὲ νεώτερος Ὠχρὸς] Cod. Pal. νεώτατος, atque
 paulo post pro σπουδαστᾶς, σπουδιστοῦς.

ἡλπιζε δὲ μάλιστα κατεργάσεσθαι] Cod. Pal. κα-
τεργάσασθαι; de quo egimus ad cap. II.

ἐκείνην γὰρ ἐθεράπευσεν] Cod. Pal. ἐθεράπευσεν.
πέμπτον καὶ εἰκοσὸν ἔτος] Cod. Pal. παντη-
κοστὸν ἔτος.

ἄνπερ ἢ δυρατόν] Cod. Pal. ἄνπερ ἡδύνατο.
τότε δὲ βασιλεῖ παλλακισμένη] Cod. Pal. τῷ βασ.

ἦν δὲ Φωκαῖς τὸ γένος] Male noster liber fert Φω-
κία; cum aliis locis (Aelian. V. H. XII, 1. Xenoph. Anab.
I, 10. §. 2. Plut. Pericl. 24 fin. qui fere sunt primarii
veterum loci de Aspasiâ) quoque dicatur Φωκαῖς.

οὐκ ἀηδῶς ἀνεδέχοντο] Cod. Pal. ἐνεδέχοντο;
anâ cum S. G. codice, atque Aldinâ et Iuntinâ.

CAP. XXVII.

οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ αἰτηθεὶς ἐκείνην ἐλευθέραν ἐποίησεν
εἶναι] Placuit Corajō legere οὐ μὲν ἀλλὰ, sublato καὶ. Sed
ego hīc rursus meliores codices dispiciendos censeo, cum
utrumque dicendi genus, οὐ μὲν ἀλλὰ et οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ,
frequentissimum sit apud nostrum, neque unum ab al-
tero differat, nisi quod οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ plus habeat gra-
vitalis et efficacitatis. Eadem est ratio in Thes. 36: οὐ
μὲν ἀλλὰ καὶ Κίμων ἐλὼν τὴν νῆσον; ubi Corajum
expungentem καὶ jam Leopoldus p. 83 meliora docere
poterat ac Vigerus de idiotism. p. 464. In Cat. maj. οὐ
μὲν ἀλλὰ καὶ τῆς συγκλήτου ὑψηλοσαμένης retineri ve-
lim καὶ, male a nonnullis ejectum; vide mihi Cimon. 4.
Pericl. 3. 10. Cat. min. 57. Rom. 12. 28. Compar. Lyc.
c. Rom. 4. Demetr. 3. passim. Vide Hoogeveen. de
partic. p. 484 ed. Schütz. De οὐ μὲν ἀλλὰ confer, si tanti
est, Astium ad Plat. Legg. p. 55. Quam in rem cum
inciderim, simul attingam aliam cognatam locutionem
οὐ μὲν — γέ, sequentē ἀλλὰ; neque tamen, neque ve-
ro — sed. vid. Plut. Num. 3 fin. Lycurg. 31 init. Solon.
25 init. 21 med. Cat. 54 med. Lexic. Xenoph. IH. p. 149.

nro. 8. in quâ tamen particularum juncturâ hoc notandum, inter *μήν* et *γέ* semper interjectam esse vocem aliquam, auctore Porsono (Advers. p. 29 Lips.). Variat quoque noster hunc in modum: οὐ μὴν ἀλλὰ — γέ, vocabulo aliquo interposito; vid. Caton. min. 59 in fin. Num. 4. 22. De quâ re in universum bene praecepit Hoogeveen. doctrin. particc. p. 482. 483 ed. Schütz.

ἀνέδειξε] Ita Reiskius correxit. Nam vulgatae edd. omnesque codd. praestabant ἔδειξε; quod quidem parum aptum huic loco esse, facile credam Reiskio; quod vero substituendum est, mireris sane, eidem viro sagacissimo non in mentem venisse illud, quod hâc in re solemne est verbum nostro, ἀπέδειξε; ut enim non regem, occurrere etiam ἀναδεικνύναι hoc sensu (vid. Budaei Comment. Ling. Gr. pag. 961, 15. Plut. Public. 7. Mar. 8), multo tamen frequentius est ἀποδεικνύναι, quod singulis fere paginis invenitur; quâre h. l. malim sejungero judicium meum a Reiskio, atque legere ἀπέδειξε.

καὶ κεχλευάσθαι νομίζων] Cod. Pal. χλευάσθαι

"Αποσαν ἐνηγγύησεν] Cod. Pal. ἐνεγγύησεν.

οὐδεμίαν ἔφερον ἐμμελῶς μεταβολήν] Cod. Pal. οὐδὲμίαν ἔφερον ὁμαλῶς μεταβολήν.

CAP. XXVIII.

πῦρ οὖν ἐπὶ πῦρ ἐγένετο τῷ νεανίσκῳ προσκείμενος ὁ Θερίβατος αἰ] Proverbialis locutio, de quâ post Erasmm (Adag. I, 2, 8. pag. meâ 61) movuerunt Boekhius ad Platon. Min. p. 145. Astius ad Platon. Legg. p. 121. et Wytttenbachius ad Plut. Moral. p. 481.

ὡς οὐδὲν ὀνίνησιν ἢ κίταρις ἐστῶσα περὶ τῇ κεφαλῇ τοῦς ὑπ' αὐτὸν, μὴ ζητοῦντος ὀρθοῦσθαι αὐτοῖς τὰ πράγματα] Mire turbatum est hoc in loco; quod nimia scripturae varietas (cui adjicio nostri codicis lectionem: τοῦς ὑπ' αὐτῶν μὴ ζητοῦντας ὀρθοῦσθαι τοῖς πράγμασιν) satis arguit, Equidem exhibui locum, qualem Reiskius, tum codi-

ces, tum ingenium secutus, refinxerat, cui nunc adstipulatus est Schaeferus, hoc, credo, sensu: „citarim, „erectam in capite, nil juvare eos, qui sub ipso essent „(i. e. ipsius subditos, potestati suae subjectos), nisi ipse „illorum res erigere studeret.“³⁶⁾ Vid. Reisk. Vol. V. p. 721. Est igitur haec sententia non in universum s. generaliter dicta accipienda, sed quae peculiariter ad Darium pertineat; id quod propter sequens *κακῆϊνον* minus aptum arbitror. Deinde, si quid video, Teribazus Darium regem incitare debebat minus iis commodis, quae ab ipsius regno ad subditos redundarent, quam iis potius, quae a regno (s. a citari impositâ) ipse perciperet; cui sententiae item refragatur lectio, ut a Reiskio est reficta. Accedit, quod eadem ambiguitatem quandam nobis parit, ob duplex pronomen *αὐτὸς*, modo de Dario, modo de ipsius subditis accipiendum, praesertim cum alterum *αὐτοῖς* ab omnibus codicibus absit; quo si opus esset pronomine, mutandum erat, meo quidem iudicio, in *αὐτοῦ*, vel pressius ad sententiam propositam in *ἐκείνους* s. *τούτοις*.

36) Insolitus cui videri possit genitivus absolutus *ζητούντος*, post accusativum *αὐτὸν* illatus. Sed proba est constructio, neque quidquam hanc ob causam innovandum. Consulatur Jacobsius in Actt. philoll. Monacc. II, 3. pag. 446, qui optime ibi alium huiusmodi locum Plutarchi (Thes. cap. 12) vindicat, cui similes aliquot juvat addere. Cimon. 9: *πρὸς τὸν ὅτι τῶν σπονδῶν γενομένων, παρακληθέντος αὐτοῦ, καὶ ὅσωντος οὐκ ἀνδρὸς ἐπαινεῖν τοὺς παρόντας*. Agesil. 2: *ἀλλὰ καὶ (ὁ Ἀγηλαος) τὴν φιλοτιμίαν ἐνδηλοτέραν ἐποίησε, πρὸς μηδὲνα πόνον ἀπαγορευόντος αὐτοῦ*. Romul. 27: *(ὁ Ρωμύλος) εἰς ὑποψίαν — ἐνέπεσε, παραλόγως ἀφανισθέντος αὐτοῦ μετ' ὀλίγον χρόνον*. Num. 2: *τοῖς Σαβίνοις ἦν τις εὐγνωμὸν λόγος — αὐτοῖς ἀξιοῦντων τὸν ἄρχοντα γενέσθαι παρ' αὐτῶν*. Inde explicandus locus difficilior Flamin. 8, qui admodum vexavit interpretes: *ὁ Φίλιππος, ὅλην ἐπερείσας τὴν φάλαγγα τοῖς Ρωμαίοις, τὸ βάρος — οὐκ ἐπομεινάντων*; ut ad Ρωμαίους pertineat ὑπομεινάντων, constructione subito mutata. Proxime huc accedit alius genitivi absoluti usus, de quo Schaeferus ad Apollon. Rhod. II, 170 (ubi est: *ὅτι νεμύουση ἐμύγη*, cum expectaveris *ὅτι νεμύουση ἐμύγη*) et Heindorhius ad Plat. Phaedr. p. 229. 267; add. Plut. Pericl. 58. Cimon. 4 fin. Rom. 9 med. Public. 10. Flamin. 15 med.

Quibus expositis, satis docuisse videor, Reiskii, quae nunc fertur, lectionem non amplius retineri posse. Praeferenda certe erat Coraji lectio: τοὺς ὑφ' αὐτῶν μὴ ζητοῦντας ὀρθοῦσθαι τοῖς πράγμασιν, nisi quod magis placeret ὑπ' αὐτῆς pro ὑφ' αὐτῶν, ut talis fere enasceretur sensus: „nihil prodesse citarim iis, qui sub eâ (scil. citari) essent, nisi ipsi suas res erigere studerent.“ Haud male videtur hunc locum vertisse Dacier. p. 265: „que „ce n'étoit pas un avantage bien considerable que de le „porter la pointe de son bonnet droite et relevée, quand „on ne savoit pas chercher les moyens de relever „aussi „ses affaires.“ neque minus bene Crusenius (qui hanc sequitur lectionem: τοὺς ὑφ' αὐτῶν μὴ ζητοῦντας ὀρθοῦσθαι τοῖς πράγμασιν): „nihil erectam in capite citarim prod- „esse his, quos illa cooperit, si erigere non quaerant „ipsi res suas.“

De citari ipsâ, quantum valuerit apud Persas, quaecunque insigne fuerit regiae Persarum potestatis, ut nemini alii, nisi regi soli eam *rectam* ferre licuerit, multa habet Brissonius I. pag. 13. 14. 55 seqq. et Biel. Thesaur. philolog. II. p. 199. add. Suid. Tom. III. p. 464 Kust. Nunc vero doctissime hanc rem tractavit Hoeck. Monument. veter. Pers. et Med. p. 43.

κακῆϊνον ἀβέλτερον φρονεῖν, εἰ, τοῦ μὲν] Cod. Pal. in textu habet πονεῖν, in margine φρονεῖν; idemque omittit εἰ.

ἐκεῖνον δ' ἀποδετειγμένον — ἀνάγκην] Cod. Pal., neglecto δ', mox dat ἀνάγκην.

CAP. XXIX.

μηδενὸς ἐλέγχου γενομένου] Cod. Pal. γινόμενου.

τὸν δὲ Δαρτεῖον, ὡς κατελαμβάνετο τοῖς ἐλέγχοις] Cod. Pal. ὡς κατέλαβεν ἐπὶ τοῖς ἐλ.

Meletem. III.

F

εἶτ' εἰς τὴν αὐλὴν προσελθόντα] Cod. Pal. εἶτα ε.
τ. α. προσελθόντα.

αὐτοῦ καὶ καταγαγών] Deest καὶ in cod. Pal.

CAP. XXX.

τὸν ὑπόλοισπον, Ἀριάσπην] Cod. Pal. cum S. G.
ἀρλιασπον.

καὶ δολερὸς ὢν ὁμοῦ] Cod. Pal. φανερός.
δολ

οἱ δὲ ταῦτα καθ' ἡμέραν ἐκφέρειν δοκούντες ὡς ἀπόρρητα] ἐκφέρειν *elegantèr* h. l. *usurpatum est de arcanis divulgandis s. prodendis*. Sic Herodot. III, 71. ἐξολθεῖ γὰρ τις πρὸς τὸν μάγον. *ibid.* cap. 74. Plut. Themistocl. 23: πρὸς οὐδένα τοὺς λόγους ἐξήνεγκεν. Pyrrh. 5: ὁ Νεοπτόλεμος οὐ κατεῖχεν, ἀλλ' ὑπὸ χαρᾶς ἐξέφερε πρὸς τοὺς φίλους. Marcell. 20. Pericl. 15. 36. Diodor. Sic. I, 27. p. 52. Tom. I. Wess.: διὰ τὸ ἱερεῖς — μὴ βούλεσθαι τῶληθές ἐκφέρειν εἰς τοὺς πολλούς. Consulas Budaei Comment. Ling. Gr. p. 45, 26. Viger. p. 602, b. nro. 7. Unde Latini *efferre*. Cicer. de orat. I, 24. Philipp. X, 3. Terent. Adelph. IV, 4, 17: quod minime est opus usquam *efferrì*. Age mitto, fieri potis est, ut ne quā *exeat*; ubi Ruhnkenius p. 60. Tom. II. de verbo *exire* utiliter monuit. Add. Phorm. V, 7, 65. Eandem vim habet simile verbum *ἐξαγορεύειν*, quod solemnè in *prodendis arcanis*, quorum confessio vel dolore corporis, vel vi conscientiae extorquetur. Plut. Public. 17: ἐφη δὲ (ὁ Μούκιος) χάριτι μηνύειν, ἢ πρὸς ἀνάγκην οὐκ ἂν ἐξηγόρευσε. Ind. Graecit. Lys. p. 832 Reisk.; quibus adijce, qui penitus hanc in rem descenderunt, Perizon. ad Aeliani V. H. XII, 15. Wyttenbach. ad Plut. Mor. Tom. I. p. 450. — Etiam huc referendum *ἐξαγγέλλειν*: Dion. 35. et de mulierr. virtt. Tom. VIII. pag. 27, atque *ἐξεῖπειν*: Dion. 54, Sophocl. Electr. 521. quo-

cum compares Homericum *ἐξονομῆναι* Odyss. ζ', 66.
et illud *ἐξερω* apud Sophocl. Electr. 578.

[*ζητεῖν ἐξαδυνατῶν διὰ τὸ γῆρας*] τὸ deest in Cod. Pal.
et S. G.

[*βασιλεύσας δὲ δύο καὶ ἐξήκοντα*] Dissentit a nostro
Diodorus Siculus, XIII, 168 et XV, 93, qui XLIII tan-
tum annos regnandi Artaxerxi tribuit. Quò tamen Plu-
tarchi fides minime infringitur, ut qui gravem aucto-
rem secutus sit, Dinonem, scriptorem rerum Persica-
rum aequè ac Ctesias, peritissimum, quod colligitur ex
Lucian. Macrob. §. 15: Tom. VIII. p. 122 Bip.

In Syncelli Chronograph. p. 255: XL anni ei tri-
buuntur:

Conjecturae ac vindiciae in Plutarchi Pyrrhum.

Cap. III. ὁ δ' ἦν ἐπὶ γνώμης, Κάσσανδρον δεδοικώς. ἐχθρόν ὄντα τοῦ Αἰακίδου, καὶ σιωπὴν εἶχε] Nemo erit, quin intelligat, corruptum esse hunc locum, quamquam ipse sensus satis perspicuus videtur esse; vid. Coraj. ad h. l. Codices (ne noster quidem egregius nro. 285). nihil auxilii afferunt; unde verisimile mihi fit, excidisse unam voculam e textu, vel διττῆς, vel δίχα, ut integer fuerit locus: ὁ δ' ἦν ἐπὶ διττῆς γνώμης, vel: ὁ δὲ δίχα ἦν γνώμης, ut in illo Theognid. 91. ὅς δὲ μὴ γλώσση δέχῃ, ἔχει νόον; ubi consulas Schaeferum (Gnomic. poet. Gr. Lips. 1817) p. 9. 559. Vide etiam Sophocl. Electr. 547: δοκῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω. Locutio autem εἶναι ἐπὶ γνώμης nihil habebit incommodi, si contuleris cum Demosth. in Mid. p. 583 R. p. 108 Spald. τηρήσατε τὴν γνώμην ταύτην, ἐφ' ἧς νῦν ἐστέ. Philipp. I. p. 42, 4. 5 R.: καὶ ὑμεῖς ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἐθειλήσατε γενέσθαι γνώμης. Hunc in modum Polybius aliquoties dixit ὑπάρχειν ἐπὶ γνώμης τινός, in aliqua sententiā esse; vid. Lexic. Polyb. p. 239. Similis est usus praepositionis ἐπὶ cum genitivo in illo: ἐπὶ ξένης εἶναι, in peregrinatione esse, de quo Fischer. ad Weller. III, b. p. 231. Noster in Pyrrh. 12: Αὐσίμαχος ἐπ' ἀδείας γενόμενος — ὤρμησεν; ubi videndus Wyttenbachius in Biblioth. Crit. X. pag. 7. Hinc apud nostrum in Nic. 18: (ὁ Νικίας) ἦν δ' ἐλπιδος μεγάλης, ubi Stephanus malebat ἦν δὲ δι' ἐλπιδος μ. procul dubio reponendum: ἦν δ' ἐπὶ ἐλπιδος μεγάλης. Vid. Solon. 41: ὅθεν ἐπ' ἐλπιδος ἐκατέρων μεγάλης γενομένων, οἱ προἰστάμενοι προσέκειντο τῷ Σόλωνι. Timol. 11:

ὄρωντας — Τιμολέοντα — τῇ Σικελίᾳ προσηρημένον, ἐπ' ἐλπίδος ἀσθενοῦς καὶ βραχείας δυνάμεως, quemadmodum praeter reliquos codices exhibet Monacensis liber, (vid. Act. philoll. Monacenss. Tom. II. fasc. 2. pag. 196), idem damnans infelicem Reiskii conjecturam ἀπ' ἐλπίδος.]

Cap. IV. πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἡγωνίσαντο] Merito suspecta est Corajo vocula γῆς (quam tamen omnes libri manu exarati agnoscunt); in cuius locum substitutum vult διαδοχῆς. Mihi potius in mentem venerat: πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ἡγωνίσαντο. Credibile enim est, librarium aliquem, qui elegantiam vocis οἰκουμένη minus teneret, pro eo breviorē voculam γῆ, cuius eandem esse potestatem fortasse opinaretur, textui intulisse. Hanc vero elegantiam, quam inesse modo dixi in voce οἰκουμένη, demonstrare mihi liceat ex iis, quae Schaeferus egregie posuit ad Lamberti Bosii ellipsis. Gr. p. 79: „In οἰκουμένη interdum plura subaudienda „sunt, tum scilicet, quum hâc voce non univēsus terrarum orbis designatur, sed aliqua duntaxat regio, „quae qualis sit, ex orationis serie constituēda est. „Nempe tum nomen illius gentis, cuius ea est regio, „subaudiendum. Ita apud Aristoph. Scholiasten ad „Equit. 725. ἡ οἰκουμένη haud dubie est ἡ τῶν Ἑλλήνων „οἰκουμένη vel ἡ ὑπὸ τοῦς Ἕλληνας οἰκουμένη etc.“

Cap. V. καὶ τινος ὑπαγίας ἅμα προσγενομένης, τὸν Νεοπτόλεμον φθάσας ἀνελεῖν] Pro φθάσας, quod in nostro libro etiam exstat, alii φθάσαι; unde Corajus suspicatur φθάσαντ'. Equidem, si quid mutandum est, malim rescribi: φθάσαι ἅν ἀνελεῖν sc. αὐτὸν (i. e. Πύρρον), i. e. „et cum simul suspicio quaedam accederet, fore, ut Neoptolemus ipsum antea interficeret.“ Infinitivus, qui sequitur τὸ φθάσαι, cum plerumque apud Atticos participium invenias, apud nostrum crebro reperitur. Marcell. 4: ἅπως — μηδὲν ὥς ὑπατοι φθά-

σωσι πρᾶξαι πρὸς τοὺς πολεμίους. Aemil. Paul. 8: ἀλλ' ἐκείνος μὲν οὐκ ἔφθη ταῦτα κινῆσαι καὶ προαγαγεῖν εἰς ἔργον. Vid. Matthiae Gramm. Gr. p. 802. not. 2. Plura exempla beatâ manu congescit Wyttenbachius in Biblioth. Crit. X. p. 22,

Cap. VIII. *μόνου δὲ Πύρρου τοῖς ὅπλοις καὶ ταῖς χερσὶν ἐπιδεικνυμένου τὸν Ἀλέξανδρον*] Duriuscula videbatur omissio particulae *ἐν* ante τοῖς ὅπλοις, e praecedentibus *ἐν πορφύραις* etc. hîc subaudiendae, ut paene eam inserendam esse existimarem, licet codices omnes refragerentur. Sed nunc dubitationis nonnihil attulerunt alii nostri scriptoris loci: infra cap. 13. *ὡς θυνάμεις — ὑπάρξουσι — εἰς διασφυρίους ἱππεῖς· πεζῶν δ' ὁμοῦ πέντε καὶ τριάκοντα μυριάδας*, quemadmodum Corajus ex Ald. Junt. Crat. et codice S. G. rescripsit, ut e praegresso *εἰς* penderet; poster codex cum vulgatis male habet *μυριάδες*. cap. 22. (*ὁ Πύρρος*) *εἰς ἐλπίδας αὐτῷ πάλιν κενὰς ἐνέπεσε καὶ πράγματα*. Demosth. in Midiam init.: *οὐδ' ἀπέβλεψεν εἰς τὰς οὐσίας τῶν τούτων, οὐδὲ τὰς ὑποσχέσεις*. Eodem pacto Latini: Cic. Academ. IV, 20, §. 66. p. 124 Goerenz., *meas cogitationes dirigo — ad He-,,licen et clarissimos Septemtriones, i. e. rationes has,,latiore specie, non ad tenue limatas;*“ ubi nollem, editor doctissimus, Goerenzius, de suo inseruisset *ad ante: rationes*. Confer, sis, eundem ad Cic. Academ. IV, 55 init. p. 202. ubi statuit, omitti praepositiones repeti, si et explicativa ponatur.

Cap. XI. *ἐγνώσθη τῷ τε λόγῳ διαπρέποντι καὶ τοῖς τραγικοῖς κέραισι*] i. e. *agnitus fuit ab eximia crista et a cornibus hircinis*. Codex S. G. pro *τραγικοῖς* habet *στρατηγικοῖς*, et in margine *στρατηγικοῖς*, quod in textum recepit Corajus; noster codex in textu habet *στρατηγικοῖς*; quam tamen S. G. indeque Palatini libri lectionem merito damnavit Schaeferus, cum apertum sit Glosscina librarii. Ut enim crista eximia ducum at-

que imperatorum insigne fuit; ³⁷⁾ ita quoque Macedonum reges duo cornua hircina in galeis pro insigni gestabant; quod praeter alia veterum testimonia luculenter docent nummi apud Eckhel. Doctrin. numm. Vol. II. p. 124, ubi hunc ipsum locum respexit vir doctissimus. Pertinet autem haec res ad Panis cultum atque religiones, quae illis in terris admodum floruerunt; unde factum, ut Macedonum reges, (quibus Epiri reges adjungas) praeter Ammonis cornua, quae multis in nummis adhuc conspiciuntur, haec quoque insignia *cornuum hircinorum* adjicerent galeis. Qui enim deus (sc. Pan) in coelestium exercitu plurimum valebat, hic idem in mortalium exercitibus is erat, a quo omnia pendebant, quique omnia consilia et temperabat et moderabatur. Vide Creuzerum in Symbol. Tom. III. p. 282. — De Pyrrhi ornatu infra occurrit locus, cap. 16: *αὐτόθεν περίοπος ὢν ἅπλῳ κάλλει καὶ λαμπρότητι κεκοσμημένων περιτιῶς κ. τ. λ.*

Caeterum illud *τραγικοῖς* vereor, ut sanum sit. Quo enim sensu hic accipiendum est, dubito, an uspiam occurrat; nec a Stephano ullum est prolatum exemplum in Thes. Graec. III, pag. 1551. 1552. Scribendum igitur *τραγεῖοις*, (vid. Stephan. l. l. p. 1354) quod omnem difficultatem tollit. *)

Quod sequentia attinet: *ὥστε τοὺς Μακεδόνας σὺν-θῆμα προστρέχοντας αἰτεῖν*, nolo Xylandri ac Reiskii repetere sententias de hoc loco, quem facillime ita mihi videor capere: „quo factum, ut Macedones accurrentes ab ipso peterent tesseram,“ eo nimirum consilio, ut pro Pyrrhi amicis ac militibus haberentur, atque

37) vide Lipsium de re milit. Roman. p. 124, ubi hunc ipsum locum laudatum reperies. Add. Plut. Alexandr. cap. 16: *ἦν δὲ τῇ πέλτῃ καὶ τοῦ κράνους τῇ καίτῃ διαπρεπής, ἧς ἐκατέρωθεν εἰσέτηκε πτερόν λευκότερον καὶ μέγας θανμαστόν.*

[*) Cave mutes *τραγικοῖς*. De raro hoc usu adiectivi *τραγικός* aliquoties dixi. G. H. S.]

Pyrrhus pro ipsorum duce et imperatore. De voce σύν-θημα multa laudarunt Leisnerus et Zeunius ad Lamberti Bosii Antiquitt. Gr. III. 5. §. 3. p. 183.

Cap. XVII. Κράτιστοι δ' ἦσαν οὗτοι καὶ τῶν φίλων καὶ στρατηγῶν, οἷς ὁ Πύρρος μάλιστα χρώμενος διετέλει καὶ πιστεύων ἀπέβαλεν.] Merito „δυσδιάκριτον“ hunc locum censet Corajus, quamquam de sensu nulla est difficultas. Unde varia h. in l. tentarunt viri docti; quae omnia tamen aliena videntur. Ego codicis Palatini ope sic locum restituerim: Κράτιστοι δὲ ἦσαν οὗτοι, καὶ τῶν φίλων ὁ Πύρρος καὶ τῶν στρατηγῶν, οἷς μάλιστα χρώμενος διετέλει καὶ πιστεύων, ἀπέβαλεν.³⁸⁾

Cap. XXI. τὸ δὲ πλεῖστον ἀλκῇ καὶ βίᾳ τῶν ἐλεφάντων κατειργάσατο] κατειργάσατο de suo dedit Reiskius, quem secuti sunt Corajus ac Schaeferus, ad Pyrrhum referentes, ut videtur. Vulgata enim ferebat κατειργάσαντο. Equidem Plutarchum scripsisse puto κατειργαστο „peractum est.“ Nam perfectum et plusquamperfectum hujus verbi plerumque passivo sensu usurpatur, aoristus activo, ut docuit Taylorus ad Lys. p. 874 Reisk.

Cap. XXXII. καὶ νομίζων, ὡς ἀμφοτέρων ὑπαρχουσῶν, ἀπολλύναι θατέραν] Perperam Reiskius, ut de aliis taceam, quae idem in h. l. insaniit, addi voluit ἀνάγκη post θατέραν, codicibus omnibus cum Palatino refragantibus. Iungendum est enim illud ὡς cum genitivis absolutis, qui subsequuntur; et verbum νομίζειν eodem sensu accipiendum, quo frequentissime οἶμαι, omisso s. subaudito, ut vulgo tradunt, verbo δεῖν. Sic v. g. noster in Philopoem. 4: τὰς περὶ Ἀλέξανδρον ἰστορίας κατέιχε τοὺς λόγους ἐπὶ τὰ πράγματα καταστρέφειν οἰόμενος.³⁹⁾ Consulatur hoc de usu Lambertus Bosius,

38) In iis, quae proxime antecedunt, Codex Palatinus verba ἱερώνυμος δὲ — μυρίους καὶ τρισχιλίους omittit.

39) Contra addidit δεῖν supra cap. 8: κακολόγον — ἄνθρωπον οἰομένων δεῖν μεταστῆσαι τὸν Πύρρον. cap. 21: τῶν Ρω-

ellipsis. Gr. p. 596 Schaef., cui adde Buttmann. ad Demosthen. orat. in Midiam p. 38 Spalding. Heindorf. ad Platon. Protagor. p. 595 et inprimis doctum censorem in Ephemerid. Ienens. 1816. nro. 251 seqq. ad Plat. Alcibiad. I. cap. 22 Ast. §. 46 ed. Buttm.

Cap. XXIV. ὁ Πύρρος ἐπέστρεψε βίᾳ μετὰ τῶν ὑπασπιστῶν, καὶ — αἰσάμενος δι' αὐτῶν, καὶ φθάσας κ. τ. λ.] Cruserius hunc locum ita convertit: „Pyrrhus, invitatis suis, vertit se cum stipatoribus in eum“, et mox δι' αὐτῶν expressit: „per medios“. Sed, si quid video, hi αὐτοὶ nulli alii esse possunt, nisi ipsi illi ὑπασπισται; nihil enim praecedit, ad quod commode referatur αὐτοῖς; si verò per hos ipsas irruit in hostem, non poterat ante cum illis irruere in hostem. Scribendum igitur: ὁ Πύρρος ἐπέστρεψε βίᾳ τῶν ὑπασπιστῶν καὶ etc. omisso μετὰ; i. e. Pyrrhus, invitatis stipatoribus, se convertit in eum. Similiter apud Sophocl. Antig. 79. βίᾳ πολιτῶν, invitatis civibus; ubi conf. Brunckium. Add. ibid. vs. 907. Plura suppeditabunt Vigerus ejusque editores, p. 84 et 725 ed. Herm., Marclandus ad Lysiam p. 501 Reisk.

Cap. XXVII. ἡ δὲ Χελιδὼν ἐκποδῶν οὐσα καθ' ἑαυτήν, βρόχον εἶχεν ἐννημμένον, ὅπως ἐπὶ τῷ Κλεωνύμῳ μὴ γένοιτο, τῆς πόλεως αἰλούσης.] Nodum in scirpo quaerit h. l. Reiskius, cum talem esse sensum appareat: *habebat laqueum alligatum Chelidonis, i. e. laqueum alligaverat alicui rei, quem collo injiceret, si urbs esset capta, sive: laqueum circa collum alligaverat, cujus ope se suspenderet, si urbs capta esset*, minime enim se reapse suspendisse Chelidonidem, satis ex iis, quae in fine capitis XXVIII narrantur, colligi posse videtur.

Cap. XXVII. ἦκον αὐτοῖς τῶν παρθένων καὶ γυναικῶν, αἱ μὲν ἐν ἱματίοις, κατὰζωσάμενοι τοὺς χιτωνίσκους, αἱ δὲ

μαίων — οἰομένων δεῖν ἐξίστασθαι μὴδ' ὑπομένειν κ. τ. λ. Flamin. 5.

μονοχίτωνες, συνεργασμένοι τοῖς πρεσβυτέροις] Multum hic locus, quem exhibui, ut in Schaeferi editione est expressus, interpretes atque editores Plutarchi exercuit. Nam lectiq̃ vetustissimorum codicum (nostri etiam) et editionum fert: αἱ μὲν ἱματίαις, omisso ἐν; ut hic fere sit loci sensus: quae partim (sic vertit Crusenius) tunicas succinxerant sindonibus, partim solis amictae tunicis erant etc. Quod ex Anon. enotatur ἱμαντλοῖς pro ἱματίαις, repudiavit Reiskius, ita proponens: αἱ μὲν ἱματλοῖς ἐπικαταζώσάμεναι; ut istae mulieris τὰ ἱμάτια exuta pro cingulis usurpassent, quibus adstringerent τοὺς χιτωνίσκους. Cum vero haec ἱμάτια pallia fuerint mulierum extrema atque amplissima, quae tunicae sive τῶ χιτωνίσκῳ superinduebantur, (vid. Octav. Ferrar. de re vestiaria II, 5. cap. 2. p. 134 seq. ed. Patavii 1654) intelligi sane non potest, quomodo hoc magnum latumque indumentum pro cingulo ad τὸν χιτωνίσκον adstringendum usurpare potuerint, nisi ipsae sibi in agendo molestiores fieri voluissent, quam faciliores. Quam ob causam multo magis aridet Coraji emendatio, quam nunc Schaeferus recepit, quamque pervelim confirmari a libro aliquo vetustissimo. Acquiescit nimirum in vulgatâ, nisi quod addi vult ἐν ante ἱματίαις, ac deinde post ἱματίαις comma inseri; quorum primum ἐν librorum incuriâ excidisse, facile credam; distinctio vero post ἱματίαις locum multo expeditiorem reddit, cujus sensum talem fere nunc puto: aliae in palliis, & indutae palliis, tunicis infra adstrictis, aliae cum sold tunicâ. Namque vulgo Doriensium mulierum vestimenta super humerum per περὸνας ac πόρπας fuerunt annexa; quibus ligamentis solutis, quo superiori parte essent solutiores atque agiliores, has vestes, ne plane in terram deciderent, alio quovis ligamento sive cingulo infra, circa ventrem aut coxam adstringebant. Confer, sis, quae Eustathius disserit ad Iliad. V. vs. 425: ἔστι γε πέπλος καὶ ἐνταῦθα γυναικεῖος χιτῶν, ὃν οὐκ ἐνεδύνοντο,

ἀλλ' ἐπύροντο, καὶ τῆς περόνης ἀρθείσης καταρρέων αὐτοὺς εἰς τὸ ἔδαφος φαίνεται.

Omnia vero de hâc Doriensium mulierum ratione vestitus congesta reperies in Creuzeri notis ad Scholiast. Philostrati, in specim. Bekkeri p. 110, 111.

Cap. XXVIII. ὁ δὲ παῖς Πτολεμαῖος, ἐξελλίξας τὴν τάφρον, ἐπειρᾶτο κατὰ τὰς ἀμάξας ὑπερβαίνειν] Cruserii translatio: „*circummissa fossâ, plaustra superare tentabat*,” quid sibi velit, ego non exputem. Occurrit idem verbum ἐξελλίττειν in Paul. Aemil. 17: οὕτω δὲ τῶν συνεχῶν τοῖς τελευταίοις καθ' ὑπαγωγὴν ἐξελλιττομένων, coll. Livio XLIV, 57 princip. 40). De usu militari hujus vocis, quo exprimit Latinorum *subducere*, post Henr. Valesium in praefat. ad Polyb. Tom. VII. p. XXV ed. Schweigh.; et in emendd. V, 5. p. 125, egit Schneider. ad Xenoph. Rempubl. Laced. XI, 8. p. 63, cui adde Suid. Tom. I. p. 765 Küst. et Hesych. I. p. 1284 Alberti. Quae vero significatio nostrum in locum cadere nequit, cui aptior videtur illa, quae apud Appianum obtinet Bell. Civil. V, 83: παρέπλει τὴν γῆν τοὺς κόλπους ἐξελλίτων, i. e. oram legebat, ne sinus quidem trajiciens.

40) Cf. Alexandr. 20. Ἀρεῖος — σπεύδων — τῶν στενῶν ἐξελλίξαι τὴν δύναμιν, quod Cruserius rectius vertit: *ex angustius copias explicare*.

SCHOLIA INEDITA IN PLUTARCHI VITAS

E

TRIBUS CODICIBUS PALATINIS.

E codice nro. 168.

Ad Phocion. cap. 21. (Tom. VII. p. 106. lin. ab inf. 6 Schaeef.)

φθειρομένων] ἀντὶ ἐντρεχόντων· ἐπιδημούντων· φοιτώντων. ⁴¹⁾

Ad ejusd. cap. 29. (p. 116. lin. ab inf. 9 Schaeef.)

ὑπὲρ τὰ Κεραύνια] κεραύνια ὄρη τὰ ἐπέκεινα βο-
θρότου, ἐν οἷς νῦν ἡ κίμερα λέγεται.

Ad Caton. minor. initium.

Ἐκλήθη ῥωμαῖος ὁ Κάτων διὰ τὸ ἐν ῥώμῃ αὐτὸν γε-
γενῆσθαι· ἥτις ἐκτίσθη ὑπὸ ῥωμύλου, ἐτειχίσθη δὲ μετὰ
ἐνιαυτὸν τετρακοστὸν δεύτερον τῆς ἰλίου ἀλώσεως· ἴδρυται
δὲ ἐν τοῖς ἑσπερίας μέρεσι τῆς ἰταλίας περὶ ποταμὸν τέ-
βεριν· ὃς κατὰ μέσσην μάλιστα τὴν ἀκτὴν ἐκδίδωσιν· ἀπέ-
χουσα τῆς τυρρηνικῆς θαλάττης ἑκ σταδίων· ἰταλία δὲ κα-
λεῖται ἡ ἀκτὴ σύμπασα, ὅσην ἰόνιος ἢ κόλπος καὶ τυρρην-
ικὴ θάλαττα· ἐκλήθη δὲ ἰταλία διὰ τὸν βασιλεύοντα ἰτα-
λὸν καὶ τοὺς ἰταλοὺς· ἔχει δὲ ὑπὲρ αὐτῆς πόλεις τὴν νικαι-
κίρνον ἄδρειαν· ταρρακίνας νεάπολιν, ῥήγιον· ἰούλιον τά-
ραντον μαριανήν· βρεντέσιον· ἄγκον· ῥάβενναν· καὶ ἀκου-
ληϊαν.

Ad cap. 13. (p. 141. lin. 19 Schaeef.)

⁴¹⁾ Conf. Wyttenbach, ad Plut. Moral. Tom. I. p. 425. Aristoph.
Aves vs. 917. ibique Scholia p. 412 Küst.

ἀνὴρ πρεσβύτερος] τοῦτον γυμνασίαρχον ἰουλιανὸς ἀποκαλεῖ ἐν τῷ μισοπώγωνι. ⁴²⁾

Ad cap. 51. (p. 188. lin. 10 Schaeff.)

βωμολοχίαν] κολακίαν· γελοιοποιοῦσαν· βωμολόχοι δὲ κυρίως ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ τῶν θυσίῶν ἐπὶ τοῖς βωμοῖς καθεζόμενοι καὶ μετὰ κολακείας προσαιτούντες· ἔτι δὲ καὶ οἱ παραλαμβάνοντες ταῖς θυσίαις αἰληταὶ καὶ μάντιες· ἐκ μεταφορᾶς δὲ τούτων ἐλέγοντο βωμολόχοι καὶ τινες εὐκόλοι (sic. leg. εὐκόλοι) καὶ ταπεινοὶ ἄνθρωποι καὶ πᾶν ὀτιοῦν ὑπομένοντες ἐπὶ κέρδει (in cod. ἐπικέρδει) διὰ τὸ παίζειν τε καὶ σκώπτειν. ⁴³⁾

Ibid. lin. 2 ab inf.

φενανίζων] χλευάζων. ⁴⁴⁾

Ad cap. 53. (p. 190. lin. 18 Schaeff.)

εἰς Συρακούσας] ἡ συράκουσα νῆσος ἐστὶ μία τῆς σικελίας· ἡ δὲ σικελία πρότερον μὲν ὠνομάζετο τρινακαρία ἐπὶ τοῦ τριγώνου σχήματος· μετέπειτα δὲ ἐκλήθη σικανία· διὰ τὸ κατοικῆσαι ἐν αὐτῇ σικανούς· οἱ δὲ σικελοὶ ὥκουν πρότερον ἐν ἰταλίᾳ πολεμούμενοι ὑπὸ πελασγῶν καὶ ἄβοριγίνων· Φίλιππος ⁴⁵⁾ δὲ ὁ συρακούσιος ἔγραψε· κατὰ τὰν ἀλικαρνασέα διονύσιον ὡς χρόνος μὲν τῆς διαβάσεως ἦν ἔτος ὀγδοηκοστὸν πρὸ τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου· ἔθνος δὲ τὸ διακοσμηθὲν ἐξ ἰταλίας οὔτε σικελῶν, οὔτε αὐσῶν, οὔτε ἐλύ-

42) vid. p. 358, B. C. ed. Spanh.

43) vid. Ruhnken. ad Timæi Lex. vocc. Platt. pag. 64. 65. Add. Etymolog. Gudian. p. 117 seq., ubi eadem leguntur iisdemque verbis, nisi quod pro ταῖς θυσίαις ibi exstat τὰς θύσας.

44) Suidas III. p. 591 Kust. φενανίζει· χλευάζει· unde descripsit Photius p. 470. coll. Hesych. Tom. II. p. 1499 Albert. Pluribus de hoc verbo egit Zonaras p. 1813, ubi vid. Tittmann. Add. Etymol. magn. pag. 790, 15 seqq. et Etymol. Gudian. pag. 560, 50 seqq.

45) Lege Φίλιππος; et vide fragmenta Philisti, a Goellero collecta atque illustrata (Lipsiae 1818.) p. 146 seqq. — In sequentibus pro διακοσμηθὲν legendum διακομισθὲν, et pro φαοίν, φηοίν.

De scripturâ vocis ἀλικαρνασέν vid. Schaeff. Melett. critic. P. I. p. 1 seq.

μῶν, ἀλλὰ λιγύων· ἄγοντος αὐτοὺς οὐρανοῦ· τοῦτον δὲ εἶναι
 φασὶν υἱὸν Ἰταλοῦ.

Ad Dion. cap. 21. (Tom. IX. p. 22. lin. 10 Schaeef.)

ἀδελφὴν ἔχων αὐτοῦ] θέστης ἀδελφῇ θιονυσίου.

Ad initium Brūti (p. 64. Tom. IX Schaeef.)

ἀπὸ τὸν οἰκισμόν (sic. corr.: τοῦ οἰκισμού) τῆς θώμης
 ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ πρῶτος ῥωμῦλος (corr. ῥωμῦλος). διέ-
 μεινε βασιλευμένη ἔτη σμδ καὶ κατέλυθῃ ἡ βασιλεία ἀπὸ
 λευκίου ἰουλίου βρούτου, ὀλυμπιάδος ὀγδόης καὶ ἐξηκοστῆς
 ἐνεστώςης· καὶ ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου ἀπέδειχθησαν ὑπά-
 τοι μέχρι ἰουλίου καίσαρος· οὐκ ἐκαλοῦντο δὲ ὑπάτοι παρὰ
 ῥώμην· ἀλλὰ κουσούλους· μεθερμηνευόμενον εἰς τὴν ἑλλά-
 δα γλώττην συμβούλους ἢ προβούλους· κοινοῖα γὰρ οἱ
 ῥωμαῖοι τὰς συμβουλὰς κακοῦσιν· ὑπάτοι δὲ ὑφ' ἑλλήνων
 ὠνομάσθησαν ἐπὶ τοῦ μεγέθους τῆς ἐξουσίας, ὅτι τε πάν-
 των ἄρχοντες καὶ τὸν ἀνώτατον τόπον ἔχουσι· τὸ γὰρ ὑπερ-
 ἔχον καὶ ἀκρότατον ὑπάτους ἐκάλουν οἱ παλαιοί.

Ad Sertor. cap. 15. (Tom. V. p. 231. lin. ab inf. 6
 Schaeef.)

δρῶν δὲ τοὺς Λαγγοβρίτας] λαγγοβρίτας λέγει τοὺς
 λαγγοβάρδους.

Ad Eumen. cap. 7. (Tom. V. p. 261. lin. 8 Schaeef.)

εἰς ἄγῃμα συντάξας] ἄγῃμα τὸ προῖόν τοῦ βασιλέως
 τᾶγμα. ⁴⁶⁾

È codice nro. 169.

Ad Philopsem. cap. 10. (Tom. IV. p. 14. lin. 5 ab inf.
 Schaeef.)

φθάνει δ' αὐτοὺς] ἀντὶ τοῦ προλαμβάνει αὐτούς.

Ad Flamin. cap. 18. (Tom. IV. p. 55. lin. 6. 7 ab inf.
 Schaeef.)

ὄρα ὑπερβολὴν ἀνδρομανίας,

46) Eadem habet Zonaras Tom. I. p. 29. Plura vid. apud Hesych.
 Tom. I. p. 46 ibique Alberti.

Ad Pelopid. cap. 17. (Tom. III. p. 124. lin. 5 ab inf. Schaef.)

Ἐφορος] ὄνομα κύριον ἑνὸς τῶν ιστοριογράφων.

Ibid. ad lin. seq.

Καλλισθένης] ὁ δὲ ἀριστότερος, (sic) δηλονότι.

Ad ejusd. cap. 18 init.

Παμμένους] ὄνομα κύριον ἑνὸς τῶν τακτικῶν.

Ad Pelopid. cap. 26. (Tom. III. p. 136 lin. penult.

Schaef.)

νόμιμον] οἱ γὰρ τύραννοί ὑπὸ νόμον οὐκ εἰσίν.

Ad ejusdem cap. 32 fin.

ἦδη δὲ πεπρωκότος] τοῦ πέλοπίδου δηλονότι.

Ad Caesar. cap. 22. (Tom. VII. p. 28. lin. 15 ab inf.

Schaef.)

τὸ παρασπόνδημα] σπονδή ἐστὶν ἡ διαλλαγὴ ἡ γενομένη ἐπὶ διαφερόουσιν καὶ μαχουμένοις· παρασπόνδῃσι δὲ λέγεται ἡ ἐκ τοῦ θατέρου μέρους παράβασις καὶ τῶν ὕρκων ἀθέτησις· ὃς καλεῖται ψεύδορκος. ⁴⁷⁾

Ad ejusd. cap. 39. (p. 48. lin. 5 Schaef.)

αὐτός] ὁ Καῖσαρ δηλονότι.

Ad ejusd. cap. 39. (p. 49. lin. 12.)

τὸν νικῶντα (Cod. νικόντα)] περὶ κομπήτου λέγει· ὃν γὰρ προσεκαρτέρησεν, ἐνίκησεν αὐν.

Ibid. lin. 13.

αὐτός] ὁ Καῖσαρ.

Ad ejusd. cap. 40 fin.

λοιμῶδες] νόσος λοιμικὴ παρὰ τὴν στρατίαν.

Ad cap. 41. (p. 50. lin. ult. Schaef.)

τῇ τε] τῆτες καὶ θῆτες οἱ μισθῷ διὰ πένταν ἐργαζόμενοι. ⁴⁸⁾

47) Hesych. Tom. II. p. 869 Alb.: παρασπονδήσας· παραβάς τὰς σπονδὰς. Eadem Suidas Tom. III. p. 38 et Zonaras II. p. 1579.

48) Conf. Hesych. I. p. 1716 Alb. Zonaras I. p. 1041. Photius p. 72. Schol. in Plat. Euthyphr. p. 335. Tom. I Beck.

Ad ejusd. cap. 42 fin.

ἀγχώμαλον] οὐ παρὰ μικρὸν οὐκ ἴσον· ἀπὸ τοῦ ἀγγ
καὶ τὸ ὁμολος ἀγχώματος διὰ τοῦ ὦ μεγάλου· ἐπειδὴ τὰ
παρὰ τὸ μάλος σύνθετα διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γράφεται· ἀνώ-
ματος, κατώματος, ἀγχώματος. ⁴⁹⁾

Ad cap. 48 init. (pag. 87. lin. 2. 5. Schaeef.)

ὅσοι δὲ τῶν ἐταίρων αὐτοῦ] ἐτέρους τοὺς πομπηίου δη-
λονότι.

Ad cap. 49. (p. 59. lin. ult.)

εἰς ἀκάτιον] μικρὸν πλοιάριον. ⁵⁰⁾ et: ὄρα μεγαλοψυ-
χίαν ἀνδρός.

Ibid. in fin. (p. 60. lin. 9.)

αὐτοῦ τε τοῦ βασιλέως] τῶν αἰγυπτίων.

Ad cap. 50. (p. 60. lin. ab inf. 7.)

αὐτὸν] δομίτιον λέγει.

Ad cap. 58. (p. 69. lin. 11.)

τὸν Τίβεριν (cod. τέβαριν)] ὁ ποταμὸς τῆς Ῥώμης.

Ad ejusdem cap. 64 init. (p. 76. lin. 7 ab inf. Sch.)

ἐκπυστος] ἐκπυστα, ἐξαγγελτα, ἐκδήλα καὶ ἐξακουστα·
γίνεται δὲ παρὰ τὸ πεύθω. πὸ ἀκάνω πυστα καὶ ἐκπυστα. ⁵¹⁾

Ad Alexandr. cap. 16 med. (Tom. VI. p. 189. lin. 8
Schaeef.)

Ροισάκου δὲ καὶ Σπιθριδάτου, τῶν στρατηγῶν] οἱ τοῦ
δαρείου.

Ad cap. 22. (p. 198. lin. ab inf. 4.)

Κρωβύλον (cod. κροβύλον) κ. τ. λ.] ὄρα ἀλέξανδρον καὶ
ἀσέλγειας ἀμέτοχον ὑπάρχοντα.

Ad cap. 50. (p. 212. lin. 3.)

49) Eadem fere leguntur in Etymolog. magn. p. 15, 14 Sylb. et
in Etymol. Gudiano p. 7.

50) cf. Suid. I. p. 79 Küst., Hesych. I. p. 186 ibique Alberti.

51) vid. Etymolog. magn. p. 323, 48 Sylb. et Etymol. Gudian.
p. 178, 14. De cognato ἀνάπυστα vide, quae disputavit En-
stathius ad Odyss. λ, 274. p. 434. lin. 46 seqq. ed. Basil. coll.
Apollon. Lex. Homer. p. 168. ed. Villeis, ubi nonnulla mo-
nuit Villoisonus, not. 9. p. 169.

μήτε τὴν τεθνεῶσαν ἀδελφὴν καὶ γυναῖκα] στατεῖρα
ἐκαλεῖτο ἡ γυνὴ θαρσεῖου ἡ αὐτὴ καὶ ἀδελφὴ αὐ οὐ (sic)
πατὴρ.

Ad cap. 31 fin.

τῶν προτέρων (cod. τῶν πρότερον)] ὅτε ἐν ἰσοῦ ἐμα-
χῆσαντο· ἵνα μὴ προσθῇ ἔτι εἰπεῖν ὁ θαρσεῖος ὅτι καὶ νῦν
σκότος ἦν καὶ νῦν ὥσπερ ἐν ἰσοῦ ὄρη καὶ τέμπη τουτέστι
νώματα.

Ad cap. 33 init. (p. 217. lin. 2.)

ἐπευχόμενος] πάντῃ φιλόθεος ὑπῆρχε ἀλέξανδρος καὶ
ἐγκρατὴς ὥστε προγάμου γυναικὸς οὐκ ἤψατο πλην βαρ-
σίνης.⁵²⁾

Ad cap. 35 init.

χάσμα] ὅτι χάσμα πυρὸς ἐστὶν ἐν ἐκβατάνοις ὡς ἐν
πηγῇς ἀναφερόμενον συνεχῶς τὸ πῦρ.

Ad cap. 36 fin.

Δίνων (in cod. δένων)] εἰς τῶν ιστοριογράφων.

Ad cap. 45. (p. 230. lin. ab inf. 9.)

ἐν ἀρμαμάξῃ] ἀρμάμαξα· ἡ πρὸς ἀνδρῶν καθέδρα
κατεσκευασμένη ἄμαξα· οἷον ἄρμα καὶ ἄμαξα ἀνδράμαξαί
τις οὐσα· ἡ ἀνδρας ἄγουσα.⁵³⁾

Ad cap. 60 init.

τὰ δὲ πρὸς Πῶρον] ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν.

Ad cap. 71. (p. 265. lin. ab inf. 4.)

ὄρα συμπάθειαν καὶ ἐνσπλαγχτίαν βασιλείας.

52) conf. cap. 21. s. p. 198. lin. 1. 2. Tom. VI. Schaeff.

53) Eadem exstant in Etymolog. magno p. 145, 22 Sylb., ubi ta-
men ante ἀνδράμαξα insertum est ἡ, pro quo Etymol. Gudiani.
p. 78, 41 habet ἡ. Hinc recte idem verbum a Corajo explica-
tur ad Artaxerx. 5. (Tom. V. p. 437 ed. Coraj.): „ἐσκευασμένη
ἄμαξα, παρὰ τὸ ἄρμα καὶ ἄμαξα.“ Cf. etiam Toup. ad Longin.
de sublimit. 43. §. 4. p. 475 Weisk.

E codice nro. 283.

Ad Demetr. cap. 1. adscriptum est margini scholium, sed ita oblitteratum atque evanidum, ut integrum legi plane nequeat.

Ad ejusd. cap. 1. (p. 198. lin. 9 seqq. Tom. VIII Sch.)
σημ· τὸ καὶ οὗτος ἐπιστήμας λέγει τὰς ἀρετὰς καὶ
πλάτωνα.

Ad cap. 20. (p. 219. lin. 1.)
τορεύοντες] ἐν ἄλλῳ τορεύοντες.

Ad cap. 34 fin.
μουσεῖον ἐκάλουν οὐ αἱ βιβλοὶ ἀπέκειντο.

Ad Anton. cap. 9. (p. 273. lin. 13 sqq. Tom. VIII Sch.)
ὄρα πᾶν τὸ χάριον ὅλον καὶ πρὸς ἀρετὴν προξυντικόν
Ad ejusdem cap. 65. (p. 338. lin. 2.)

ἴσως οὗτος ἐστὶ ὁ ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ τοῦ βυζαντίου ὑπὸ
τοῦ λουτροχόου περιελανόμενος χαλκοῦς ὄνος· αὐτῷ τῷ λου-
τροχῷ ὀνηλατούμενος ἐκ νικοπόλεως πάλιν ἀναχθεῖς.⁵⁴⁾

Ad Marium cap. 21. (p. 151. lin. 13 sq. Tom. IV Sch.)
σημ· καὶ περὶ κωνσταντινουπόλιν λέγεται μέγαν γενέ-
σθαι τὸν χειμῶνα, ὅτε ὑπὸ τῶν βαρβάρων ὅτε (sic) ἡάλω.

Ad init. Agid.
σή. τὸν μυθὸν τὸν τοῦ ἱξίονος καὶ τὸ χάριον ὅλον
ῥαϊῶν καὶ χρήσιμον.

Ad Artaxerx. cap. 2. (p. 160. lin. 10. Tom. VIII Sch.)
τούτου Κύρου τὴν ἀνάβασιν συγγράφει ξενοφῶν, μεθ'
οὗ καὶ συνῆν ἐν τῷ πολέμῳ, τῷ πρὸς τὸν ἀδελφὸν καὶ σύμ-
μαχος· ἐτέρου δὲ τοῦ παλαιοῦ κύρου ἡ παιδεία ἐστίν, ἣν
αὐτὸς ἔτι ἱστορήκε ξενοφῶν.

54) vid. Heyne, priscæ artis opera, quæ Constantinopoli existi-
tisse memorantur, sect. II. p. 37. (Commentata Societatis re-
giæ Götting. Vol. XI.)

II.

I. C. SCHMIDII

FRÆSUL. WIRTENBERG. APUD ULMENS,

**ANIMADVERSIONES QUAEDAM IN LENNEPII ETYMÓLOGI-
CUM LINGUAE GRAECAE ET INDICEM ETYMOLOGICUM
PRAECIPUARUM VOCUM LATINARUM.**

Facile supersedemus laudare scholae Hemsterhusianae in literas graecas merita, cum tanta sint, ut illorum gloriae nihil addere possimus et ea ignorare homini harum literarum studioso maximae ignominiae sit. Quare si errores quosdam, in quos in investigandis vocum originibus hujus scholae discipulos doctrina sua inductos esse putamus, emendare aut lacunas explere nobis summus; ne tantillum quidem de illorum laudibus detrhere in animo fuit. Ea vero cujusque generis cognitionis natura est, ut ulteriore consideratione corrigi, amplificari et promoveri queat; vir autem honestus atque bonus majorem animi voluptatem sentit, si literae, quam si laudes suae augentur. Regulas autem, quas in investigatione originum vocum graecarum et latinarum secuti sumus, prolixius explicare non opus est, quum ex animadversionibus, quas in lucem prodire jubemus, cognosci possint. Pauca tantum in compendio dicta praemittenda esse censemus.

1. Multis ille implicari nobis videtur difficultatibus atque erroribus, qui origines vocum graecarum et latinarum in graeca tantum lingua aut praecipue in illa quaerendas esse statuit. Tanta enim est hominum eoque etiam linguarum permixtio atque consociatio, ut exinde etiam formarum affinitates sonorumque similitudines in linguis ceteroqui diversis locorumque distantia remotis consequantur. Quidquid vocabulorum igitur in hac vel ista regione aut penitus periit aut tantopere mutatum est, ut inventu difficilis sit ejus origo, id

in remotis interdum locis et apud populos prorsus diversos incorruptum adhuc vel ita formatum invenire licet, ut origo aut saltem cognatio non difficulter agnoscat, eoque affinitas linguarum et cohaerentia notionum humanarum appareat.

2. Doctrina etymologiae non valde promovetur, si vocum origines verbis assignamus, quae nimio notionis ambitu quasi exundant, quibusque res innumerae subesse possunt. Quid enim est, ut exemplis utar, quod non moveatur, aut efferatur, aut agat, aut sonet, aut luceat? Sicut ad rerum naturalium cognitionem parum confert scire, quod quid vivat aut vireat et moveatur, aut vita et motu destitutum sit; sic ad interiorem doctrinam etymologicam originesque investigandas non sufficit, vocem assignare voci, quae notione nimis ampla superbit.

5. Multum quidem ad regulas linguarum cognoscendas et ordinandas interioremque linguae Graecae cognitionem Grammaticorum facit doctrina; quae voces in elementa, quibus compositae videntur esse, quasi primaria solvit atque dissecuit. Cavendum tamen est,

n) ne in opinionem perducamur, elementa ista *sensu huius* radices esse, ex quibus vocabula sensim adoleverint. Quis enim, quaeso, quum linguae nascantur, neque vero efficiantur, facile sibi persuadebit, primaevos homines accepisse aut invenisse vocabula primaria ἄω, ἔω, ἰω, etc., atque temporibus labentibus exinde orta esse ἄβω, ἔγω, ἰδω, etc., postea vero efficta esse verba auctiora βάβω, βάγω, δίδω, γύγω, etc., tum denique maxime aucta et composita inventa esse et in usum prodiisse? quis in tanta originis linguarum caligine firmiter contendere audebit, vocabula simplicissima tempore antecessisse iis, quae magis aucta esse videntur?

b) ne originem vocum attigisse nobis persuadeamus, si vocabula ad elementa *āw, ēw, īw*, etc. reduxerimus. Eandem in philosophia rationem sequuntur ii, qui, quum causae rerum perscrutandae sunt, praetermissis mediis ad primariam illico recedunt, nimirum ad Deum, qui omnium rerum fons est et creator et motur; ita vero causae proximae et mediae ignorantur.

4. Saepe in eo peccatur, quod significationes verborum per ambages ex vocibus sono tantum similibus educuntur, aut ex talibus vocibus extorquentur, inter quas vix ac ne vix quidem significationis similitudo intercedit. Videant alii, num ipsi in vitium inciderimus, quod in aliis vituperamus.

I.

VOCES GRAECAE.

Ἀγαπάω.

Secundum SCHEIDIUM vox derivanda est ab ἀγῶ, *admiror*, LENNEPIO autem censente a vocabulo ex analogia ficto ἄγος, *frangens* vel *fractum* et metonymice ipsa *fractio*, ex quo enata esse vocabula ἀγή apud Suidam, *undarum fractio*, et ἀκτῖνες, *radii lucis refractione orti*, idem contendit. Cum vero utraque derivatio nimis coacta sit, locum cedat faciliori ab hebraeo דָּלַק, *dilexit*.

Ἰδοῦ.

Ab hoc verbo, cui significatio *premendi* aut *constipandi* inesse videtur, vocem ἀδάμμις deduxerim, id quod LENNEPIUS, ceteroqui in originatione non valde morosus, p. 1167. dubitationis signo notavit. Conjecturae nostrae fulcimento est vox germana *Fels*, quae ab antiquo *fillen*, *pellere*, originem duxit, et Latinorum *gemma*, quae cognata est cum nostro *Kamm*, cui etiam significatio *lapidis duri* inhaeret. MOSERO nostro, quocum communicare consuevi, quaecunque in literis graecis vel nosse mihi videor vel opinari saltem audeo, magis arridet derivatio jam aliis probata ab ἀ στερεοῦμαι et δαμάω, quod sit *lapis*, *qui domari nequeat*.

Αἶθρ.

Licet vox haec certissime orta sit ab αἶθω, *incendo*, *ardeo*, non tamen praetereunda est Aristotelis deriva-

τιο ἀπὸ τοῦ θεῖν αἰεὶ τὸν αἰθέριον χρόνον, De coelo L. I. c. 3.
(Ed. Wechel. 1584) p. 7.

"Αλς.

Derivationibus LENNEPII et SCHEIDII, quorum alter vocis originem ab ἄλω, *coagmento*, ducit, quippe quod salis natura ad coagulandum proclivis sit, alter vero ab ἄλλομαι, *salio*, quia sal igni impositum exsilire et cum crepitu quodam displodi soleat, tertiam adjungere permittas ab *albore* desumptam: ἄλφος, *albus*, sal enim coloris albi est.

"Αλύω.

Ad explicandam hujus vocis significationem proferre liceat locum ex Galeno (Vol. V. p. 325) ab ASPRUNGIO, literarum graecarum, dum spiraret, amantissimo, nobis suppeditatum: ἀλύειν μὲν λέγουσιν ἐκείνους τῶν ὑγιαίνοντων, ὅσοι περ ἂν αἰεὶ τοῖς παροῦσι δυσχεραίνοντες, ἄλλοτε εἰς ἄλλα μεταβαίνουνσι πράγματα τε καὶ πράξεις. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τῶν νοσούντων ἐκείνους ἀλύειν φασίν, ὅσοι μὴ γέροντες τὴν κατάκλισιν, ἐξαλλάττουσι τὰ σήματα διὰ τὸ δύσφορον αἰεὶ τὸ παρὸν εἶναι.

'Αμυδρός, *obscurus*.

Nimis operose ex μυδρῆν, *madere*, extorquetur vocabuli significatio, quod scilicet proprie notet *valde liquescentem*, translate autem *omne id*, *cujus vestigia evanescent*, quodque quasi *liquescendo formam suam pristinam amittit*, *a deoque*, quod *obscurum* est. Ad notionem vocis explicandam stirpemque invenjendam propius adsunt verba μύω, *claudio*, et μύζω, *mussito*, in quibus significationem *clandestini*, *taciti*, *suppressi* facili negotio cognoveris.

"Ανέμος.

Repudiata stirpe genuina, quae est ἄω, *spiro*, *flo*, adulterinae vocabulum attribuit auctor, scilicet voci ἄγω, quod nimirum *ventus quasi ad superiora tendat*.

Ἀρά, imprecatio.

Vox, ut multae aliae, ex Oriente advecta, atque hebraice אָרָה sonans, mutata canina in l, sicut לָמָּה et aries; אָרָה autem est *adjuratio, execratio.*

Ἀράχνης.

Jam KANNIUS, sagacissimus originum vocabulorum indagator, qui verò rebus etymologicis atque in universum studio, quod per eminentiam humanitatis nominare solemus, valedixit, originem hujus vocis, quae peregre allata esse videtur, rite cognovit in hebraeo אָרַח, *texuit.*

Ἀριστερός.

Nec derivârim cum LENNEPIO ab ἄρα, *imprecatio*, quod manui sinistrae notio *noxii* inhaereat, nec cum SCHEIDIO ab ἀρι, *vehementer*, quod ἀριστερός proprie sit *vehementior atque adeo peior, magis infavustus* etc. Praestat ignorantiam originis obscurae confiteri, quam ad dubia prorsus atque remotissima confugere. Videant alii, num clarius appareat et significatio vocabuli et origo, si conferatur cum nostro *die ärgere Hand*, manus sinistra.

Ἀριστος.

Expeditiùs atque rectius derivabis vocem, si illam cum nostra *der erste* comparaveris, quae similem significationem habet et ex eadem radice provenit, scilicet ex qua etiam אָרי, *eher, Ehre, אָרָא*, etc. orta sunt, quibus vocabulis id indicatur, *quod vel aetate, vel viribus et virtute, vel dignitate atque honore antecedit.*

Βάκχος.

RUD. FREY omnes fere Bacchi denominationes, sicut et sacra, quibus colebatur, ex Oriente allatas esse censet, quare vocem βάκχος derivat a בָּכָה, *flevit, ejulavit*, בָּוֹשֶׁשׁ ab arabico وَ, *dominus*, et נוֹשֵׂא, *nowasi, uvarum albarum genus*, quod sit *dominus vel inventor uvarum*, בּוֹשֶׁשׁ ab eodem וּ et נוֹשֵׂא, *dominus Schae*

raal, qui locus haud procul a Mecca distabat. v. *Temps Helvetic*. V, 185.

Βασσάρα.

Plura de hac voce argutatus est KANNIUS in *Erste Urkunde der Geschichte* §. 23.

Βδάλλω.

„Obscurae stirpis est.“ Quodsi vero δάλλω et δέλλω notionem *cupide edendi* habet, stirps verbi praesto est: *sugere* enim et *cupide edere* notiones cognatae sunt; cf. δέλλω.

Γαῖα.

En vocem, quae opinionibus campum amplissimum aperit. LENNEPIO placet, γαῖαν vocari a γάω, *hisco*, *pateo*, quod γαῖα sit *terra late patens*. Praestat originem petere ab αἶα, praemissa, ut saepissime, palatina, e. gr. εὐδὲς et γεῦδης, v. Nonn. XI, 57. Ed. MOSER. p. 82. Nec nimiae audaciae suspicionem incurrere mihi videor, si vocem αἶα a verbo εἶναιeductam esse credam; nam et Dores pro κτεῖνω, φθειρω pronuntiaverant κταίνω, φθαίνω, cf. Is. G. Voss. de *permut. litt.* in fronte *Etymologici*. Sic convenit cum alio terrae nomine, scilicet ἔρα, quod enatum est ex ἔσσεσθαι, et cum nostro *Welt*, priscis *Werlt*, quod e *werden* ortum est. Quodsi vero literam γ radicalem esse malueris, γαῖαν derivare placet a γάω, γάω, *fio*, qua ex radice verbum γελῶμαι, *nascor*, pullulavit.

Γελῶ.

Optime dictum est a LENNEPIO, γελῶν proprio usurpari de re *nitente et splendente*, postea vero ad risum transferri, quod risu veluti niteat facies; quae explicatio confirmatur usu verbi *renidere* pro *ridere*, e. gr. homo *renidens*, Liv. XXXV, 49. ore *renidenti*,

Ovid. Met. VIII, 197. etc. Apud Succos *glāns*, quod ejusdem cum nostro *glänzen* stirpis est, risum et jocum significat; id quod argumento est, γελῶ non a γάω de-

rivandum esse, sed a λάω, *video*; unde latinum *lucere*, i. e. *nitere, splendere*, originem habet. Par ratione nostrum *lachen* cognatum est cum *lugen* et *leuchten*, adeoque cum Graecorum λάω et γελάω.

Γέρρον.

„Scutum Persicum,“ et quia lingua Persica cum Germanica cognata est, ejusdem stirpia cum nostro *Wehre*.

Γέρων.

„A γέρω, *gero*, qui honores aut baculum gerit.“ Pariter a vero abest ista derivatio, ac Aristotelis, qui γέροντι dicit esse quasi γήρον, *terrenum, calore privatum*. v. De generat. animal. L. V. cap. 3. Propiorem habebis stirpem in verbo γάω, γέω, *fluo, labor*: senectus enim ea est aetas, quae *ruere, fluere, labi* rectissime dicitur. Optime vero in indaganda hujus vocabuli origine versaberis, si illud compares cum nostro *greis, grau*, et notionem *canitiei* ex voce radicali adhucdum ignota illi inesse statuas, quae etiam adest in γραῦς.

Γλαυκός.

Nihil aliud est quam λευκός, praeposita palatina, (sicut in γαῖα) et cum γάλα, γάλαξ, γλάξ derivandum a λάω, ex quo *lucere*, et nostrum *leuchten*, *splendere*, ortum est.

Γωλεά.

Vox cognata cum κοῖλος, *cavus*, atque ex eodem fonte derivanda cum nostro *Höhle*.

Δάπεδον, δάπης et τάπης.

Stirpem, quae LENNEPIO non satis expedita videtur, voces istae habent in syllaba seu sono radicali δά, δάπ, qua indicantur res, quae humi jacent, humusque ipsa, res profundae et obscurae; e. gr. δαερός, *niger*, Hesych., δᾶμος vel δῆμος, *humus*, ταπεινός, *humilis*, δαμήτηρ, δήμητρα, *Ceres*, in quo nomine τὸ μ ad radicem pertinere arbitror, ut vox orta sit a δᾶμος, δῆμος,

tellus; (alias nominis originationes v. in Etymol. M. Ed. Sylb. p. 265.) *τιγος*, pluraque his cognata vocabula, et Germanorum *tief*, *tauchen*, *taub*, *tougen* (clam), *dunkel*, *düster*, *tappen* etc.

Δύτης.

Nonne quasi *δυό-τερος*, *zwei-ter*? Nec tamen hanc conjecturam urgere ausim.

Δήμος, populus.

Quae vero significatio secundaria est, non primaria, nec vox a *δύω*, *ligo*, repetunda, sed vocabulis in *δαπιδον* recensitis annumeranda; proprie enim *humum*, *solum* significat. Sic saepius apud Homerum *πίων δῆμος*, *ager Boeotiae optimus*, v. Il. V, 710. XVI, 457. 675. et passim, Od. XIII, 97. 266. XIV, 529. XVI, 95. 96. XX, 210. etc. Ex quo significato emanavit alter, quo *certa agrorum portio*, praesertim in terra Attica, *δήμος* dicebatur, qui porro conjunctione notionum naturali generavit illum, quo *populi partitiones δήμους*, *populumque ipsum*, qui agrum coluit et inhabitavit, *δήμον* appellaverunt Graeci. Nostratium *Damm*, quod idem est ac Aeolicum *δάμος*, in voce *Gartendamm* genus quoddam soli significat. Pari ratione vocabulum *Torf*, quo *cespitem bituminosum* appellamus, in cognato *Dorf* in significationem agri ab hominibus culti et habitati abiit, et translate pro nomine communis incolarum agri usurpatur.

ἔθνος.

Proprie *copiam* significare *animantium in genere*, non hominum tantum, apparet ex appositis voci generibus animantium, e. gr. *ἔθνος ἀνθρώπων*, *ἔθνος λαῶν*, Il. XIII, 495. *ἑτάρων εἰς ἔθνος*, XIV, 408. *ἔθνεα χοίρων*, Odyss. XIV, 75.

Εἶδω.

Si comparas vocem cum hebr. *רָאָה*, persuasum tibi habebis, e remotioribus radicibus natam esse, quam quae primum in Graecia provenerint.

Ἐλέγω.

„Dictum pro *ἐλέγω*.“ Atqui *ἐλέγω* idem mihi videtur esse ac *ἐκλέγω*, *eligo*, *examino*, *accusate sciscitor*, et stirps in *λέγω* quaerenda, non in *ἐλέσσω*, *έλω*.

Ἐρῶβινθος.

Consonat vox cum *Erweten*, *pisa*.

Ἐρχομαι.

Ἐρχομαι in significatione *sequor* idem est ac *ἐπομαι*, eademque literarum permutatio, quae in *λαγῶς*, *lepus*, *λύκος*, *lupus*, *βραχύς*, *brevis*, *πρεσβύς* et *πρέσβυς*, *priscus*, et sexcentis aliis apparet.

Ζεύς.

Hujuscemodi vocabula ad conjecturandum invitant quasi et excitant, quare et Etymologus noster in origine indaganda longe lateque exspatiatus est. Quam veniam damus, nobis vicissim petimus. Vox derivari potest a *ζάω*, ut etymologice idem sit ac *יהי*, *qui est*, *qui vivit*, *der Lebendige*. Quodsi vero huic opinioni assensum negaveris, derives cum IHRIO (Gloss. Suio-Goth. I, 741. sq.) a *gut*, apud Ulphilam *thiuds*, quam radicem in pluribus Dei appellationibus adesse observat IHRUS, e. gr. in *Gott*, Germ. *Choda*, Pers. *God* et *Gud*, Scand., *deus*, *θεός*, *δīs*, *Thaut*, *Wodan*, quae nomina eorumque notiones e Scythia emanasse censet, quippe ex qua regione non tantum multae Graecorum et Germanorum voces, sed etiam dogmata quaedam Graecorum theologica effluerint.

Ζόφος.

In indagatione stirpis hujus vocabuli hebraeum *אָפּ*, *abscondidit*, in subsidium vocandum esse videtur.

Ἥπαρ.

Mirus in lingua graeca et hebraea literarum in hac voce permutationis consensus est, dentalis scilicet mutatae in caninam et vice versa: *ἥπαρ* et genitivo *ἥπατος*, et *כֶּבֶד* atque *כֶּבֶד*, ex quo insuper et originem

vocabuli peregrinam et levitatem falsitatemque derivationum vocis graecarum in Etymologico M. cognoscere licet.

Ἠχώ et ἦχος.

Derivari possunt ab *ἔπος*, *sequor*, si literarum permutationem, de qua sub voce *πλασμα* egimus, etiam hoc loco adhibere velis: *echo* enim nihil aliud est, quam *vox, quae sequitur vocem*. Sed magis placet, nulla intercedente notionum translatione, ab ipso verbo *ἔπω*, *dico*, derivare, quod secundum eandem permutandi literas rationem etiam *ἔχω* enuntiabatur, ex quo prae-scorum Latinorum *seco*, *sequo*, *dico*, ortum est. v. Voss. Etym. et cf. quae dicimus s. v. *inquam*.

Θεράπων.

„Minister, a *θεῖω*, *calefacio*, proprie *calefaciens*, adeoque *qui fovet atque fomentis calefacit*. Unde partim ad medicos, partim ad ministros sedulos transfertur.“ Sic LENNEPIUS. Magis recurrere nobis placet ad hebr. *תַּרְפִּיט*, *idola*, Genes. XXXI, 31. unde *θεράπεια*, *cultus Deorum*, *θεράπων*, *Deorum minister aut cultor*, et translate, *quisquis alios colit aut in ministerio est*. Et quum Deorum ministri, *ἱερεῖς*, artem medicam exercerent, *θεραπεύειν* etiam *mederi* et *θεραπευτῆς* *medicum* significavit. Cf. MEINERS Gesch. d. Wissensch. I, 480.

Θῆλυς.

Optime h. l. explicatur inhaerens vocabulo potestas *virendi, alendi, foecundandi*; addas, cognatum esse *παλλός*, mutata, ut saepissime, litera *θ* in *φ*.

Θησαυρός.

Non dubito vocem, duce VOSSIO, derivare a *τίθησθαι* et *αὐρόν*, *locus, quo aurum reponitur*.

Ἰαῖω.

„Commoror.“ Recte; idem quoque significant verba composita *ἐπισαῖω*, *παρυσαῖω*. Nee haesito sententiae

LENNEPII accedere, qui αὖν primitivum esse censet, cf. Etym. M. s. h. v. mihiq̄ue persuasum habeo, exinde ortum esse *habere* in significatione *morandi* et frequentativum *habitare*. Ex eodem fonte repetenda sunt αὐλή, c- *aula*, *stabulum*, ovile, αὐλῆς, *tentorium*, castra, αὐλή apud Lacones, *habitatio* in porticu, οἶκημα στοᾶς ἔχον, etc.; fortassis etiam nostrum *Hafen*, portus, Gallo-
lorumque *Havre*.

Κανθός.

Oculi angulus. Non a κάω, *cavo*, originem duxerim, sed a κάνω, *pungo*; angulus enim *acutus* est. Cf. ἄκανθα.

Κλέπτειν.

Nihil quidem absoni est in derivatione a καλύπτω, furtum enim *clandestine* perpetratur; dijudicent tamen alii, annon rectius derivetur a λάβω, *prehendo*: n̄ enim primae literae radicali saepissime praefigitur, e. g. καυχάομαι, αὐχάω, κλίνειν, *lehnen*, κλύειν, *lauern*, *lau-
schen*, κλείειν, *to lock*, Angl. v. Analog. p. 213.

Κλύω.

„*Audio*, ob capitis inclinationem auscultantium.“ Equidem praeferrem derivare vocem a λάειν, *videre*; vocabula enim, quae res auditus designant, saepissime cognata sunt iis, quibus aut actionem videndi aut res lumine obsusas exprimimus. En exempla ex lingua graeca, latina et germana desumta:

Auditus.

ἀκοῖω.

brehen, (clamare) spre-
chen.

dico.

λακεῖν, ληκεῖν, (sonare, re-
sonare) loqui, luen, (ru-
gire) γλωσσα, κλείω, κλύω.

ἱρεῖν, orare.

Visus.

ὕκκος, oculus, Auge.

brehen, (splendere) Pracht.

δείκνυμι.

λάειν, λεύσσειν, lux, lügen,
γλαύσσω.

ὄραϊν.

ὄψ, ὄσσα,	ὄψ, ὄσσε.
sagen,	sehen.
schallen,	hell.
sonus,	Sonne, scheinen.
speak, Angl.	spähen.
φημι,	φάω, φαίνω.
zeugen,	zeigen.

Κόσμος, ornatus.

Proximam vocis originem habes in *κορεῖν*; utraque saltem vox eidem stirpi attribuenda est.

Κρήνη.

„Fons, a *κράω*, *creo*, dictum a *saliendo* in *altum*.“ Dubito; rectius mihi video repetere originem a *φαίλω*, *humecto*, *ρέω*, *fluo*, *rinnen*, cf. quae ad *κλέπτειν* dicta sunt.

Κτήνος, jumentum.

Originatio a *κτάομαι*, *possideo*, confirmatur eo, quod et alias pecora et opes iisdem fere nominibus signantur, e. gr. *pecus* et *pecunia*, *habe* apud Suevos *pecus* et *opes*, *faihu* apud Ulphilam et *fé* Isl. (Vieh) divitiae, *dobytek* apud Slavos *pecus*, et *dobyti*, *acquirere*, *nancisci*.

Κύων.

Si radix in lingua graeca quaerenda est, originationem probandam nobis offert verbum *κύω*, *pario*, *gigno*, quod ipsum cognatum est cum *ὑώ* et *κύω*. Praestat autem sequi sententiam Platonis, *κύων* vocem esse ex terris barbaris advectam. v. Cratyl. p. 283. Ed. Bip. T. III. Nostrum *hund*, ejusdem originis esse videtur. Ceterum ex *ὑώ* vel ex *ῥόνο* ὁ *ceu* ex matrice prolifera innumerae enatae sunt voces, quibus res natura procreatae et animatae procreationisque genera notantur, e. gr.

ῥέω, υἱός.

Φύω, φύλλον, *fio*, *filius*, *vieh*, *pecus*, *puer*, *pullus* (i. q. *πῶλος*).

Meletem. III.

H

Κύω, γυνή, κύων, kind, hund.
Sohn, sus, sau, ψυχή.

Λαγώς, *lepus*.

De congruentia nominis graeci et latini supra dictum est. Radicem adhuc incognitam reperisse mihi videor in Ulphilano *laikan*, salire, quod verbum quoque peperit nostrum *lachs*, salmo: *salmo* autem pari modo ex *salire* ortum esse, quis est, qui non videat? *Salire* scilicet leporis est et salmonis.

Λήγω.

Magna vocis consonantia cum nostro *sich legen*; λέγω etiam apud Homerum est nostrum *legen*.

Λήθος.

Vestis panni rari et detriti. Annon Scotorum *plaid* exinde ortum?

Λήθω, *lateo*.

Conferas vocem cum hebr. לָחַץ, abscondere.

Λιβανός, *thus*.

אָלְבֵן, *album esse*, quia teste Plinio optimum *thus* coloris albi est.

Μαργαρίτης.

Peregrina omnino vox, et ad indagandam radicem subsidium linguae germanicae implorandum, scilicet, WACHTERO rite docente, *mer*, mare, et *grut*, lapillus; μαργαρίτης est *lapillus marinus*.

Μάω.

Et literis et significato prope abest a nostro *ich mag*; cogn. μάγος, μαγέω.

Μέλει.

Propria verbi significatio videtur esse *dicere*, uti apud Suecos *mala*, loqui, et apud nostrates *melden*, nuntiare. Transitione vero notionum in alias similem sensum perhibentes *loquela* abiit in significationem *meditationis* sive cogitationis et *cantus*. Hinc μέλει, curae

est, μελετᾶν, meditari, et μέλος, cantus; λόγος, ratio, cogitatio, a λέγειν, dicere, quasi sermo internus, autumare, quod et sentire et dicere significat; ἔπος, carmen, ab εἰπεῖν, dicere, quasi sermo certis numeris exuntiat, kuedskap, cantus, kued, sermo et cantus, qued, canere et carmen pangere, Isl. quaeda, carmen pangere, Suec. et quithan, dicere, Angl. Sax.

Μῆλος.

Ut vocis originem invenias, compares cum ἡλέος.

Νεῖκος.

Iurgium, consonat cum nostro necken.

Νῦν.

Certissime quidem ortum est ex νύω, non autem cum significatione findendi, secandi, ut νῦς, cujus accusativus νῦν est, sectio esset sive articulus temporis, sed nuendi oculis, ut sit minutissima temporis pars, qua nui oculis potest, ein Augenblick.

Ξένος.

Cum litera σ saepe in ξ mutetur, v. gr. ξὺν pro σὺν, (cf. VOSSIUM de permut. litt.) et veteribus peregrinus idem fuerit, ac homo noxius, hostis, non ambigo vocem ξένος familiae verbi σίνω, laedo, accensere.

Ξηρός.

Et in hac voce literam ξ pro σ positam, neque radicalem, sed praefixam tantum esse censeo, adeo ut ξηρός stirpi τοῦ arere attribuendum sit.

Ξύλον.

Idem de hoc vocabulo statuendum idque voci ὕλη ceu stirpi adjudicandum esse mihi videtur; ὕλη autem materia est, et sensu strictiori materies lignorum.

Οἶνος.

Sine dubio et res et vocabulum ex Oriente in Europam migrarunt, uti jam VOSSIUS docuit; alioquin derivari posset ab οἶω, fero; mustum enim, cum fertur, seu fervore in vinum mutatur.

"Ονός.

„Ob *onerando* dictum animal, Lat. *onus*.“ Quodsi vero antiquitus verbi forma ὄσινος, ὄσνος fuerit, quod ex Lat. *asinus* concludere licet, alia plane denominationis causa quaerenda voxque referenda est in numerum multorum animantibus inditorum similium nominum, e gr. *Osse*, *Aas*, βούς; etc.

"Ορώ.

Convenit nostrum *wahren*, *gewahren*, *wahrnehmen*.

"Οργάς.

Ager foecundus, arabilis. Conjungenda haec vox mihi videtur esse cum ὄρχος, *plantarum ordo*, et convenire cum nostro *furche*, utraque vero vox, si permutationem l in r saepissime obviam consideres, cum ἄλεξ, αὔλαξ, ὠλαξ et *sulcus*.

"Ορκος.

„*Jusjurandum*, quasi *septum*, componendum cum ἔρκος; origo est ὄρω.“ Recte se habent, quae de vocis origine dicta sunt, minus autem recta est explicatio. "Ορω, ex quo natum est ὄρκος, eadem vox est ac Lat. *oro*, ore profero. Pari ratione nostrum *schwören* originem duxit a *wort*, quod similiter ortum est ex *orare*, nec contendere haesito, vocem *eid*, *oath* Angl. eodem modo eductam esse ab *ajo* vel ab ejus derivativo *autumo*, quod, ut primitivum *ajere*, *dicere* significat. *Jusjurandum* certe nihil aliud est, quam *indicium* solenniter editum, *verba* solennia et sacra, *verba* per eminentiam sic dicta. Observes, ὡς ἐν παρόδῳ, frequentem verbi ἔρω et ὄρω subolem: s-ermo, γ-erbum, ω-ort, sw-ara, Suec. *schwören* etc.

Οὐρανός.

„Quamquam etiam ab ὄρος, *terminus*, dici potuit.“ Sic quidem Philo de plantatione Noe: (Ed. Hoesch. p. 214.) τὸν δὲ αἰθέριον ἐν κύκλῳ τόπον ὡχυροῦτο (ὁ κοσμο-

πλαστής) τὸν ἐκτὸς ὄρον τε καὶ φυλακτῆριον αὐτοῦ τιθεῖς, ἀφ' οὗ καὶ ὁ οὐρανὸς ὠνομάσθαι δοκεῖ.

Πάλαι.

Non tantum cum *olim* et *עליו* similem significationem, sed etiam eandem originem habet, sicut et german. *alt*.

Πάλλαξ.

Si *juvenem* denotat, proxime a *πῶλος*, *aetate vīgens*, si *pellicem*, aut a *πωλεῖν*, quod sit mulier, quae *ipsa sese venditat*, aut a *πῆλη*, Gen. XXXV, 22. derivanda vox est, cui vocabulo inesse videtur *πῆ*, *appropinquavit*, aliudque, quod in graeco *παλλός* adhuc superest, quod scilicet mulier sit, quae *sese viro ad concubitum appropinquat*, quod tam honeste quam turpiter dici potest.

Ποινή.

Iliad. XVII, 207. compensationem, *Ersatz*, denotat, quare non inepte cum *ponere* etymologice conjungere mihi videor.

Πρίαμαι.

Idem esse censeo ac *πρίαμαι*, notissima literarum permutatione, sicut *sepire* a *σηκός*, *puer* a *κοῦρος* vel *καῖρ*, pro quo et *παῖρ*, *purus* a *κορεῖν*, *oculus* ab *ὀπτῖν* etc. *Κρίαμαι* vero aut *πρίαμαι* significationem *emtionis* eadem ratione a *κρίος*, *aries*, accepit, qua *ἀνείσθαι* ab *ὄνος*, *asinus*, *πωλεῖσθαι* a *πῶλος*, *equus pullus*, *ἄρνυμαι*, *redimo*, ab *ἄρνός*, *agnus*, et *pecunia* a vocabulo *pecus*.

Ῥέζω.

„Observandum autem, ab Homero *semper* de animalibus immolatis usurpari.“ Non quidem *semper*, e. gr. Il. X, 49 et 52., ubi simplicem agendi vel faciendi significatum habet.

Ῥωγός.

Stirps vocabuli radices late egit, e. gr. *rupes* Lat.

(conf. *πριαμαι*), *rocca*, Ital. *roc*, Gall. Angl. *b'rocken*, *hausruck*, *hundsruck* etc. Germ. *rotz*, Batav.

Ρώξ.

Radix genuina vocabuli *rogus*, de quo h. l. agitur, in Suethico *raka*, radere, congerere, superesse videtur; *corrugare vela*, Liv. XXXIII, 48. ab IHRIO ex eadem stirpe deducitur.

Σιγάω.

Consonat non tantum cum Lat. *tego*, *taceo* et Germ. *schweigen*, sed etiam cum Hebr. *הָרַחֵק* et *הָרַחֵץ*, *tegere*.

Σκολιός.

cui respondet nostrum *scheel*, mallem derivare ab *εἰλέω*, *circumvolvo*, (conf. *ἄλλος*) quam a *σκέλω*, quasi proprie sit *contractus ex ariditate*.

Σχίζω.

Sine sibila *πίζω*, cujus primitivum *πίω*, cogn. *scindere*, *schinden*, *scheiten* etc.

Τίτος.

Nostrum *dümpfel* idem vocabulum esse videtur.

Τρύχω.

Sibila inserta *τρύσχω*, quod convenit cum nostro *dreschen*.

Τύπω.

Unde ortum *τύμπανον*, instrumentum, quo *percusso* sonus excitatur, quod vero BAYERUS (Hist. Regn. Gr. Bactr. pag. 3.) derivat ab Indico *Dumame*, *σάμμα* apud Hesychium, *ὄργανον μουσικὸν παρ' Ἰνδοῖς*.

Υδω.

Componas cum hoc verbo Lat. *udus* et *fudo* i. e. *fundo*.

Φαῦλος.

Melius a *παύω*, *cesso*, deducitur, eoque cum nostro *faul* convenit.

Φρέαρ.

Ut recte docuit Etymologus, a φρέω, quod idem est ac φλέω, utrumque vero derivandum a ῥέω, *fluo*; φ enim praefigitur, sicut β et π.

Χαῦνος.

Etiam *valde cupidus* significat. Strabo de Eudoxi cupiditate proficiscendi narrans (Lib. II.) dicit: οὔτω χαῦνος ὢν πρὸς τὸ φιλεκδήμων εἶναι κ. τ. λ.

Ψεύδω, fallo.

Nimis remota atque impedita mihi videtur auctoris explicatio hujus vocabuli. Ψιὰ secundum Suidam significat *laetitiam* et ψιαδέω secundum Hesychium *ludo*, immo et *illudo*, quod ex voce ψιδόνες elucet, quae eodem teste *calumniatores* significat. Cum notione vero *illudendi* et *calumniandi* conjunctissima est notio *fal-lendi*. Ψιὰ vero ulteriorem derivationem effugit, vox enim est ad sortum efficta.

II.

VOCES LATINAE.

Abies.

„Pro apies, ἀπιεῖς.“ Eandem vocabuli derivationem prolixius explicuit SCHEIDIUS Analog. L. Gr. pag. 266 seq., illudque comparat cum *aries* et *paries*, et compositum esse censet ex ἀνὸ et ἰέβαι. Quod vero non facile concesserim; 1) quia nec *aries* nec *paries* ex compositione coaluisse constat, 2) quia, quo modo olim dictum est *ares* pro *aries*, eodem quoque dici potuit *abes* pro *abies*, 3) quia voci ἀνὸ, ex qua *abies* orta esse videtur, etiam sine conjunctione cum ἰέβαι notio altitudinis inest. Cognata est praepositio ὑπὸ, quae radix est nostri *Gipfel*, *Wipfel*.

Accipiter.

„Ab accipiendo“, sicut et Germ. *habicht* ab *haben*, capere, tenere.

Ad.

„Ab ἄδω.“ Vix ac ne vix quidem crediderim, cum potius ab ἔρι derivandum sit, ex quo etiam Lat. *et* ortum est, et quocum Hebr. עַר consonat.

Aedes.

Saepeissime errabis, si graecarum latinarumque vocum origines in graeca tantum lingua quaesiveris, nec aut populorum migrationes et consociationes, quibus etiam vocabula peregre allata sunt, aut germina linguarum consideraveris pluribus quidem gentibus communia, sed non ubivis adhuc superstitia. Quodam enim

loco invenire licet verbum quasi adultum et ad perfectam maturitatem perductum, cujus elementa prima, e quibus paulatim adolevit, vel verba cognata, quae communem altioremq; originem produnt, in remotis interdum locis recondita sunt. Etymologi est, remota adducere, condita in lucem protrahere: res quidem ardua multisque obnoxia erroribus, quos omnino evitare ne doctissimis quidem hominibus contigit. Parum vero studio linguarum conducit, ex remota tantum similitudine aut soni aut significationis cognationem verborum extorquere, vel ad elementa ista primaria, *ἄω, ἔω, ἰω, ὄω, ὕω, ἄβω, ἔβω, etc. ἄγω, ἄδω, ἔγω, ἔδω, etc. βᾶω, γᾶω, δᾶω etc. βᾶβω, βᾶγω etc.* confugere. Hisce prae-missis ad *aedes* redeundum est. Quis quaeso eo se duci patietur, ut credat, *aedem* nomen accepisse ab *αἶρος*, quasi sit *adpetitus*, *gratus*, scil. locus. Compares vero cum Gerin. *Etter*, et palatinis praefixis, *Gaden*, *Gatter*, *Gitter*, *Kothe*, aut dentali in sibilam mutata, Lat. *casa*, et Hebr. *מֵטֵר*, *בֵּיטֵר* et *בֵּיטֵר*, et in omnibus hisce vocabulis habebis non tantum easdem fere literas, sed etiam eandem notionem, scilicet *cingendi*, *sepiendi*, *habitandi*.

Amoenus.

Mihi quidem a *μέρος, μῆνις* eodem modo ortum esse videtur, quo nostrum *anmuthig* ejusdem significationis a *muth*.

Aerumna.

Rectissime ad *ἄγω, tollo*, refertur; *dolor* enim, cui eadem fere notio inest, pari ratione originem nactus est a *tollo*.

Ames.

Cogn. *hamus*, ideoque ejusdem stirpis.

Ancilla.

Doctissime disputavit VOSSIUS de vocis hujus etymologia, sed ad simpliciora recedendum esse cenaseo,

Anna Suecis est opus rusticum perficere, unde Germanorum *anke*, servus, ex quo ortum est diminutivum *ancilla*, serva.

Anus.

Ex LENNEPII sententia ortum ab ἀνών; sed vocem, sicut vocem ejusdem stirpis *senex*, praestat rēpetere ab ἔνος, *annus*: senex enim et anus *annosi* sunt. Sic etiam *vetus* originem duxit ex ἔτος, *annus*, nec procul absum γέρονν nostro *Jahr* ceu cognatum adserere, si tibi minus placeant, quae supra de hac voce dicta sunt.

Aperio.

In indice deest. Liceat tantum observare, quod an ab aliis jam sit observatum, me fugit, *aperire* sive *adperire* verbum factitivum esse τοῦ *adparere*: illud enim est, in lucem producere, hoc, in lucem productum esse.

Apis.

Propter *aculeum*, quo armatae sunt apes, ab *acie* derivaverim, notissima literarum labialium et palatinarum permutatione. Pariter etiam *biene* derives a *picken*, pungere; apes enim nominantur *bigen* in WERNHERI carmine in honorem S. Mariae.

Aquila.

„Ab acumine visus.“ Mihi quidem idem videtur esse vocabulum ac nostrum *Vogel*, familiaque cognatarum vocum sic constituenda:

1. cum digammate: volo, Lat. *fowl*, Angl. *vogel*, Germ.
2. sine digammate: ala, ales, aquila. — Volo pro *vogilo*, ales pro *aquiles*, ala pro *aquila*, sicut *fowl* pro *vogel*.

Ara.

„Ab ἄρω, *tollo*,“ nisi potius ab *ardeo*, siquidem *ara* locus est, quo ignis ad victimam cremandam imponebatur. Cf. IHRII Glossar. s. v. *aerill*.

Arbor.

Non longe distat ab Hebr. אֵרֶב.

Ardeo.

„*Αρω*, mutata *σ* in *ρ*.

Arista.

„Ab *ἀρίω*, pp. *quae impellitur a vento*“ et Varro R. R. I, 48. „*quod arescit prima*.“ Atqui vero magis nobis placet radix *ἄρω*, cui notio *eminentiae* inest rerumque, *quae sursum tolluntur*.

Arundo.

Unde dicatur, non adparet; nec Germ. *rund* in auxilium vocare ausim, quamquam arundo teres sit atque rotunda.

Avèo.

Facile tenteris, originem aut saltem cognationem quaerere in Hebr. אָוַיַּת, *voluit*.

Baculus.

KANNIUS vocem cognatam esse censet Hebraeo בַּעַל, eadem literarum permutatione, ut in *ὄππαρα* et *ὄμματα*, *πεδὰ* et *μετὰ*, *παθοῦσα* et *μαθοῦσα*, etc.

Bellum.

„Pro *duellum* sive potius *bduellum*.“ Invitis Romanis iisque, qui illos sequuntur, hanc vocem non ad *duo*, sed ad *πόλεμος* sive *πέλεμος* (dicitur enim *πελεμίζειν*) referendam et *bd* ex *πτ*, *πτόλεμος*, factum esse puto.

Bis.

„Pro *bduis*.“ Mihi quidem ortum esse videtur ex pronuntiatione literae secundae Alphabeti *beth*, *betha*, *bitha*, *bees*, *bis*, quae litera ad signandum numerum secundum (2) adhibebatur.

Callis.

Gallorum *carriere* ab hac voce originem duxisse, ex castiliano *calles*, viae, quod in lingua catalonica *carres* pronuntiatur, concludere licet.

Calvus.

Considerata literarum palatarum et labialium permutatione, non valde dubitaverim *φαλός*, *albus*, pro voce cognata habere: *calvis* enim crines *superstitēs albae* aut *canae* esse solent.

Caro.

Nonne cognatio etymologita cum vocabulo *σάρξ*?

Carus.

Radicem agnoscere velim aut saltem cognationem in nostro *küren*, eligere, *bekoorlyk*, *venustus*, Batav.

Caseus.

„A *carendo*.“ Vocabulum in lingua latina cognatis orbis originis peregrinae esse videtur, atque e Germania advectum, *Käs*, ab *essen*, edere.

Clades.

Propius adest vox cognata *laedere*, quam etiam nostrates habent in *leidigen*, Sueci in *glata*, *lata*, perdere, Celtæ in *llad*, interficere, cui Lat. *letum* addere nullus dubito; quid quod etiam *gladius* ejusdem originis esse videtur?

Cogo, cogito.

Plerumque cum LENNEPIO derivatur a *co + ago*; lubentius assentior IHRIO, qui vocem cognatam esse observavit hebraeo *הָגָה*, *הָגָהוּ*, *hug*, (Germ.) mens, cogitatio.

Colus.

Contractum esse mihi videtur ex *κόγχυλος*, eoque cognatum nostro *kunkel*; colus enim *torta* est sicut *concha*. Nec obest prioris syllabae correptio, vocis enim cognatae *cochleare* prima syllaba etiam corripitur.

Corium.

Propius habes *κῶς*, dor. *κῶρ*, *pellis*, quam *κέκορα*, *secui*. Conf. *sepelio*.

Cortex.

„A *κείρω*“ aut a *χαράω*, *χαράσσω*, pungo, insculpo, ita ut significatione et stirpe idem sit ac *charta*. vid. p. 1094.

Costa.

KANNIUS rectius derivat vocem ab *ὀστρέον*.

Dens.

„Pro *edens*.“ Num serio? Continetur in hoc vocabulo, ubi in nostris *Zinne*, *Zinke*; notio rei aut *scindentis* aut *scissae*, quare istarum vocum radix *δαίω*, *δαίζω*, *divido*, esse videtur.

Enim.

Forma tantum a *nam* differt; litera enim e, ut saepius, (v. Analog. p. 203. et p. 507.) originalibus praefixa est.

Ferrum.

„A *findendo*.“ Haud crediderim; communem potius stirpem habet cum *aes*, *eisen*, *erz*, *aur-um*, *argentum*, *erde*, *אָרץ*, id quod e terra foditur, adeoque ipsa terra.

Ferus.

„A *fero*.“ Idem ac *θηρ*, *θηρός*.

Festino.

Originem quaeras in Germ. *hast*, *hasten*, *propere*.

Filius.

Vid. *κύων*.

Fors, fortuna.

Recte a *fero*, significant enim id quod fert et quod fertur. Germanis eadem sunt vocabula ejusdemque significationis: *baren*, *fahren*, *ferre*, *gebeuren*, (Belg.) *accidere*, *wurt*, *vurt*, *eventus*, *casus*, *fortuna*, Rhab. Maur. *gefahr*, quod casu fertur.

Gemma.

„A *γέμω*, *turgeo*“ potius idem ac nostrum *Kamm*,

i. e. lapidum quaedam species et quidem densa; conf.
 ἄδω.

Gloria.

A κλύω derivare placet, sicut *laus*.

Granum.

Varro quoque R. R. I, 48. a gero deduxit.

Hasta.

Radicem communem habet cum Angl. *cast*, Suec. *kasta*, jacere, jaculum mittere, ut recte docuit IHRIVS; potius igitur conjungas cum ῥημι, *jaculor*, quam cum ἄδω, *premo*.

Herba.

Derivare mallet ab ἔρω, unde et sero, aut, quod propius accedit, a τέρω, *alo*, uti βοράνη a βόειν, *pascere*.

Horreum.

Hebr. גֵּר, מְגִירָה, granarium, et sono et significatione cognationem cum *horreum* habet.

Hortor.

Notio *impellendi* manifesto deprehenditur in cognato Gall. *heurter*.

Hostis.

Ejusdem stirpis est cum nostro *gast* et Hebr. גַּר.

Ignis.

Pro *igenis*, ab *igo*, cogn. *ago*. Sic LENNEPIUS. Sit originationis recta, nimis tamen remota est. Vocem cognatam esse censeo cum ἱνός, *laterna*, *furnus*, *caminus*, (cf. πρίλαμν) adeoque cum nostro *ofen*, Suec. *ogn*, Lat. *focus*, Hisp. *fuego*, Gall. *feu*. Ulterius harum vocum radicem perscrutando ducimur ad αἰνή, *splendor*, αἶω, *accendo*.

Imitor.

Eidem radici assignandum est, ac *simia*, *similis*.

Inchoo:

A *κλω*, eo, go, Angl., eadem ratione ac *initium* ab *ire*, et *angehen*, *beginnen a gehen*.

Inquam.

In-*quo* est *ajo* cum praefixa palatina. — Miram verborum, quibus notio *dicendi*, *monstrandi* et *videndi* inest, cognationem sequens tabula praebet, in qua ordinem etymologicum secuti sumus:

1. Verbum simplissimae formae et ceterorum quasi radix:

ajo.

2. Cum praefixa littera:

gehen, *quo*, *ur-gicht*.

3. Cum inserta:

a. *ἔκω*, et permutata gutturali in labialem *ἔπω*,

b. autumo.

4. Cum praefixa et inserta:

a. *cedere*, prōn. *kedere*, (*cedo*, *cette*, *dic*, *dicite*, obsol.) *quithan*, Goth. *quedan*, Anglosax.

b. *seco*, *sequor* (antiq. pro *dico*), *sagen*, *sehen*, *zeigen*.

c. *dico*, *δεικνυμι*.

Pari ratione oro, *ἔρω* et *ὀράω*; *φωνή* et *φαίνω*; *ὕσσα*, vox, et *ὄσσε*, oculi. Arctam harum notionum conjunctionem facile concedes, si consideraveris, *dicere* idem esse ac *efficere*, ut res cognoscatur. Cf. *κλύω*.

Integer.

„*Ἀθιγής*, non tactus.“ LENNEPIUS igitur cum VOSSIO particulam *in* privativam esse censuit. Cum vero secundum Festum *adtegrare* idem sit ac *integrare*, intensionem particula *in* hoc loco exprimit, non privationem, et *in-teger* est valde spissus, sehr *dicht*, (quae vox Germana ejusdem cum *teger* originis est et a *θίγω* derivanda) i. e. *quod in se totum est*; in quo nil eorum deest, quae adesse debent.

Interpres.

Posteriorem hujus vocis partem non a *πράσσω* derivarim, sed potius a *πράττω*, loquor, *praaten*, Belg., ut *interpres* sit *interlocutor*.

Laus.

LENNEPIUS h. l. in derivando haeret. Non vero dubito, quin vocem a *κλυτός*, qs. *lauds*, *κλύω*, audio, derivem: qui laudem habet, bene audit. *Clod* in lingua Cimbrica *laus* est; nostrum *lob* eidem stirpi adjudicandum.

Legare.

Mittere, cogn. *lacka*, Suec. *laecken*, Germ. *currere*, qs. *ire facere*; *ירי*, *ire*.

Legumen.

Quod ante Servium jam Varro R. R. I, 23. a *legere* esse censuit, potius a *λήϊον*, *seges*, repetendum esse videtur; *λήϊα* secundum Etymol. M. sunt *στροφάρα χωρία*, pro quo nostrates habent vocem cognatam *Kley*.

Lignum, lucus.

Frustra harum vocum in Graecis quaesiveris originem, quam habes in Germ. *lohe*, *loch*, *lob*, *laub*, quod *arborem*, *frondem*, *lignum* et *silvam* significat.

Mendicus, mendum.

Profluxerunt ex *μίνω*, *μίνω*, *minuo*, cognatumque habent Germ. *mangel*: quare *mendicus* non est *maculosus*, sed cui res necessariae deficiunt.

Moereo.

Cognatum est cum *mors* adeoque natum ex *μείρω*, divido, qs. *dividor*, agitor huc illuc. Alia vide apud VOSSIIUM.

Mulier.

Cognatum cum *μύλας*, scortum. Notissima res est, nomina saepius ab honesta significatione in contumeliosam abire, et versa quoque vice a turpi in decoram.

Nam.

IHRIO accedo, qui a νόημα, *intelligo*, derivat, q̄s. *sciam quisnam*, fac *sciam quis*.

Niger, nox.

Derivanda esse censeo a νύξω, *nubo*, *tego*, permutatione literarum saepissime obvia. v. προλαμαί.

Nugas.

Mallem derivare a *nux*, ut idem sint ac *naucium*.

Opimus.

Annon ab *opsis*, *opes*? MOSERO placet derivare a πίων, vel πίμελης.

Pars, partis.

Conspirat sono et significatione Hebr. חֶבֶץ, *divisit*.

Pellex.

Vox et Orienti cognita, fortassis illinc allata, שָׁחַץ, Gen. XXXV, 32. cf. supra πάλλαξ.

Pileus.

Cogn. *pellis* et Goth. *fela*, *tegere*, *filz*, sicut *huth*, *haut* et *hüten*, ad unam eandemque stirpem pertinent.

Pluit.

A λούω, praefixa labiali; pariter πλατύς sine labiali *latus*.

Polleo.

Cogn. *valeo*.

Proficiscor.

IHRIOUS radicem in Suec. et Island. *fika*, *tendere* aliquo, superesse rite docuit.

Puer.

Etymologiam vocis v. in προλαμαί. Convenit cum illa *gwr*, Celt. *gir*, *girl*, Angl. *earl*, Scand. et *kerl*, Germ.

Quercus.

A κέρκος, th. κέρχω, vel potius a κάρκω, fortior; sic enim convenit cum *robur* et κῆμα, quae vocabula et Meletem, III.

vires et quercum significant; *kiarkr*, Isl. robur, fortitudo. Nec levis est ASTRUCCU originationis vocis a Celt. *guer* vel *quer*, *vir*-idis, quod sit arbor semper virens. V. BECKMANNI Gesch. d. Erfind. IH, 17.

Saepe, semper.

Annon utraque vox ab *äp*?

Sagax.

A *sapio* deducere nullus dubito, tum obliterarum labialium cum palatinis permutationem saepissime obviam, tum propter ea, quae Cicero (Divin. I, 32.) ait: „*sagire* sentire acute est, ex quo *sagae* anus, quia multa scire volunt, (ergo nostrae *Hexen*) et *sagaces* canes,“ acute vero sentire nihil aliud est, quam *saporem* acutum habere, *sapere* acute.

Salus.

Si originem respicias, *integritatem* significat, ortum enim est vocabulum ab *ōlos*, cui respondet Germ. *heel*, quod est *totum*, nullo loco interruptum nec ulla ratione minutum. Ex eodem fonte effluxit etiam *solus*, quae vox significat id, quod numero unum, ab aliis se junctum, sed nulla parte destitutum est.

Seculum.

Habet formam diminutivam, quae nomen simplex *secum*, *saecum* supponit. Nisi meliora habes, concedas vocem derivare ab *aevum*, mutata labiali in palatinam et praefixa sibila.

Sensim.

A *sentio* ortum esse VOSSIUS putat, eoque dici, quod quid paulatim fiat, ita tamen, ut *sentiat*. Nimis coacte. Obsoleta in lingua Germana vox adest *seine*, quae *lente* significat: *zuhtekliche und seine*, modeste et lente, WERNHERUS in carmine laudato p. 98. *daz sich erhub seine ein rinch umb die sunnen*, sol *sensim* circulo cingebatur, ib. 189. coll. 54. 45. Colludit cum *sachte*, *sanft*.

Sepelio.

Longe discedendum esse mihi videtur a sententia eorum, qui vocem a *σπηλαῖον* repetunt. Verbum compositione ortum est ex *se*, i. e. seorsim, ut in *se-ditio*, et *pelio*, quod cognatum est cum *pellis* et Ulphil. *fill*, cutis, aliisque similibus, e. gr. *pallium*, Germ. *balg*, *fallere*, i. e. tecte, in obscuro vivere, etc.; a *fill* ortum est *fillan*, tegere, pelle enim vel cute corpus tegitur, et *fillan*, humare. *Se-pelire* igitur proprie est *rem tectam seponere*. Pari modo *spolium* originem duxit ex *pellis*, non ex *σπάω*, qs. *se-polium*, sine pelle, pelle exuta. Ex quo etiam elucet, quare *spolia* et *exuviae* eadem significatione veniant: utrumque enim secundum *ἐνυμότητα* *tegumen* corporis *exutum* sive deductum significat. Nec differt nostra *spolii* derivatio a VOSSIANA: *σάβλον* enim ejusdem familiae est, cujus *pellis*, sibila praefixa et labiali in palatinam conversa, sicut et *corium*, mutato, ut saepissime, l in r. Addas *pilus*, *pileus* etc.

Sepes.

Non tantum cogn. cum *σηκός*, sed etiam cum *ἡήπος*; vide exempla in *πρίσμαι*.

Servus.

Eadem in *servus* et *serere* significationis affinitas inesse mihi videtur, quae in *שרב*, *servus*, et *שרב*, terram colere, cognoscitur. Ingenuos liberosque agrum colere priscais temporibus pudit, laborque iste servis imponebatur. Ceterum cognatio vocabuli *servus* cum *serere* ex eo quoque apparet, quod Festo teste *eritudo*, quod sane idem est ac *seritudo*, dictum olim fuit pro *servitudo*.

Si.

Recte derivatum ab *ei*, quod, sicut *ἐάν* et *ἤν*, ortum est a verbo *εἶμι*: si enim idem est ac *sit*, e. gr. *sit recedas*, Plin. Ep. VIII, 24. perinde est ac si positum esset

set: *si recedas*. Nostrum *wann*, *wenn* etiam cum *wesen*, *esse*, *conspirat*.

Sitis.

Ab *αἶθω*, *uro*: *sitis* enim *urit* et *siccatur* corpus. Sic *durst* a *dürr*, *aridus*, *siccus*.

Specio.

Derivare quoque poteris a *αἶω*, *sibila* praefixa; aestimanti vero sensum vocis ex comparatione vocabulorum res similes indicantium videtur derivandum potius esse a *spicare*, *πείνειν*, *in acumen desinere*. Pariter enim *ᾠκ-ος*, Hesych. *oc-ulus*, et *ἄκ-ούω*, *audio*, ab *ἄκω*, *in acumen desino*, ortum esse patet. cf. VALCKE-NAERII *Observat. ad orig. Gr. investig.* p. 58. 62. 78.

Spica.

In eundem ordinem redigas vocem, in quem collocanda sunt *pingo*, *pigo*, *figo*, *pungo*, *piquer*, Gall. *spitze*, Germ., quibus exprimuntur res, quae pungunt vel in aciem desinunt. Varronis derivatio a *spe* (R. R. I, 48.) *ridiōla* est.

Taceo.

„A *τάχω*.“ Confer potius, quae diximus, ad *σιγάω*.

Tranquillus.

Veram vocis originem invenisse mihi videor, si illam compositam esse puto ex *τέρεν*, *leniter*, et *κυλῖω*, *volvo*: mare enim, de quo vox primum et proprie usurpata esse videtur, *tranquillum* esse dicimus, si *placidis lenibusque undis* hinc illuc *volvitur*.

Vagina.

Derivationibus VOSSIORUM assentiri haud possumus, sponte quasi sese nobis offerente Graecorum mutatione τοῦ θ in φ, e. gr. *θηρ* et *φῆρ*; sic etiam Neograeci *φήκη* pro *θήκη*, v. CRUSII *Turcograec.* pag. 188. 210.; quo facillime expeditur vocis derivatio: *vagina* enim nihil aliud est quam *theca*.

Vello.

Adsciscas vocem *pelbo*, quae similis est significatione et sensu.

Venus.

„Ab impetu, quo ruit in amplexus. Th. ἔνω.“ Superest in Suevia meridionali vox *wäh*, bonus, pulcher, *venustus*, in lingua Suetica *wan*, pulcher, et in idiomate Celtico *gwen*, risus, *gwener*, Venus. Dijudicent alii, annon in hisce potius vocabulis origo nominis quaerenda sit. Plura de vocis *wäh* antiquitate et propagatione dabimus in libro *Schwäbisches Idiotikon*.

Vetus.

V. *amus*.

Vicis.

Remotius est thema ἰω, propius habes εἶχω, *cedo*, ex quo et nostrum *wechsel* ortum esse in aperto est.

Virus.

LENNEPIUS ab ἰσος derivat, quasi sit gravis dolor, VOSSIUS a vi; non possumus consentire, sed propius vero accedere nobis videmur, si vocis originem ducimus a πῦρ vel *uro*: virus enim *urit*; sic etiam Germ. *eiter*, virus, ab *eiten*, urere.

Volo.

Fácilē noscitur cognatio τοῦ θέλω, quod Turco-graeci pronuntiant φέλω. v. Crus. l. c. p. 188.

Urbs.

In subsidium etymologiae vocanda sunt ὠρ, *orbis*, *gyrus*, *curvus*.

Uter.

Idem ac πότερος. Sic ἡγανον et πήγανον, αἰαῖος et παλαιός.

Uxor.

Secundum Vossium Fil. ex *ἑύωρ*, quae vox composita est ex *εὖν* et *ὄαρ*, uxor. Eminus petiit Etymologus, quod cominus adest. Origo quaerenda est in *jungo*, *junxi* et *juxi*, (conjunx et conjux) quod *uxor* dictum sit pro *juxor*, i. e. quae conjuncta est mari, vel quacum se conjunxit maritus; eadem nominis ratione, qua Germani dicunt *Gatte*, *Gattinn*, a *gatten*, conjungere.

III.

DE

**THEOPOMPI CHII
EPITOME HERODOTEA**

COMMENTATUS EST ATQUE FRAGMENTA EXPLICUIT

G. FROMMELIUS

RASTADIENSIS, SEMIN. PHILOL. HEIDELB. NUPER SODALIS.

Primum si quis juvenis in publicum prodire atque do-
 otis coram virium specimen edere quaecunque audeat,
 neminem mirari arbitror, si aperte et ingenue pro-
 fateatur, subrustico sese quodam pudore teneri veritum;
 ne causa, quam agentiam susceperit, cadat. Etenim
 frequentissima corona cinctum, ante gravissimorum
 iudicum consessum, et ne solum quidem, sed in eorum
 comitatu, quorum splendida lux facillime nostram glo-
 riolam exstinguat — ecquem hominem novum tam for-
 tem vidisti, quin timide oculos tollat, strictim adspe-
 cturus tot tam praeclara nomina? Utut sit; me quidem
 certe nunquam poenitebit profiteri, hanc meam cau-
 sam esse, meque nimis verecundum quam turpiter
 tumescentem haberi malle. Iam vero, ne verbosior
 in prooemio deprehensus eas poenas solvam, quas apud
 Graecos dependere lex erat, vestram ante patientiam
 benivolumque animum deprecari, accedamus ad ipsum
 nostrum propositum. Atque in eo miretur fortasse
 quispiam, cur ex tot Theopompinis scriptis hanc potis-
 simum epitomen elegerim, ubi periculum faciam, cum
 multo maiora eaque praestantiora restarent, ut Philip-
 picae, Hellenicae historiae et quae omnium ore feran-
 tur, ejus *θαννάσια, σύγγραμμα περὶ τῶν ἐκ Δελφῶν συλη-
 θέντων*; alia? Non satis digna esse ejusmodi argumen-
 ta, in quibus, ut in exilibus et jejunis, multum operae
 ponatur; etenim istius epitomes nonnisi apud gramma-
 ticos, Suidam, Hesychium, Grammat. Sangermanen-
 sem, vestigiū quidquam superesse, et ne apud eos qui-

dem praeter singulas voces; nec scribentem nec lectorem, spe frustratos, multum fructus inde percepturos. Quae quanta veri specie in me conjici queant, praeclare sentio; ut vobis, ne amplius etiam hac temeritatis suspitione premiar, nunc exponam, quae me permoverint ad provinciam tam male ornatam suscipiendam. Statim igitur, cum illud consilium cepissem ¹⁾, Theopompi fragmenta (cui non dictus Hylas!) colligendi, disponendi et illustrandi, eam mihi rationem in tractandis reliquiis praescripsi, quam ipsum Theopompum, sive tempus, sive materiem spectes, in conficiendis operibus iniisse, probabile videbatur. Atque haec, quae aptissima arbitrabar ad intelligendos veteres historicos, quotquot communi literarum periere naufragio, haec ergo secutus, rem ita sese habere, mecum cogitavi: Isocratem, praeceptorem, quando bene sensisset, cui nam historiarum parti magis sese adplicaret Theopompi, cui Ephori ingenium, qui quidem bini excellentissimi ex ejus ludo historici prodierunt, alteri frena, alteri calcaria adhibuisse, prouti cujusque ingenium sibi posceret: cf. Marx. ad Ephor. fragm. p. 17. cui adde Ions. de scriptt. hist. ph. I, 9. p. 51. Ephoro, cui calcaribus opus fuisse antiquitas tradit, antiquiorem Graeciae historiam, Theopompo, ut homini Chio acerrimi ingenii, frenis potius quam calcarum stimulo egentis, recentiorem describendam adsignasse. Inde factum esse, ut Isocrates, quidquid huc facere opinaretur, Theopompum legere juberet; vel puerum semel incitatum ultro necessaria et vidisse et fecisse ²⁾. Itaque magna historicorum

1) Non est, quod h. l. id consilium uberius exponam. Hoc unum testatum faciam, in eo ineundo auctorem potissimum existisse mihi *Fr. Creuzerum*, praeceptorem meum; eundemque mecum communicasse aliquot schedas huc pertinentes, desumptas ex ejus adversariis. Atque hoc nomine me item devinxerant sibi *F. C. Matthiae*, Professor Francofurtensis, *V. C.* et *Fr. Xav. Werferus* meus, proh dolor *ὁ παναγής*.

2) Commode quis h. l. ex me quaerat: Quid tandem tu de di-

volumina, Herodoti, Thucydidis (cujus octavum librum ab ipso Theopompo conscriptum non sine auctore rumor est), Xenophontis (qui ubi finem fecit narrandi, inde perrexit noster) pervolvenda erant, et quos ante nominare debebam, Cadmi Milesii, Hecataei Milesii, Xanthi Lydi, Hellanici Lesbii, aliorum. In his autem Herodotum ipsi inter delicias fuisse, ut diligentissime perlectum in epitomen mitteret, vel res vel rationem, qua totum opus Halicarnassensis digesserit, penitus perspecturus, cum inde constat, quod saepiuscule vel immemori ea sibi excidere passus sit, quae praeoccupasset Herodotus, tum quod sermonis Herodotei flosculos nonnullos decerpserit. Quae ne temere posuisse videar, de singulis videndum. Atque ut ordiar a rebus utrique communiter narratis, Herodot. VII, 126. haec prodiderat: *Εἰςὶ δὲ κατὰ ταῦτα τὰ χωρία καὶ λέοντες πολλοὶ καὶ βόες ἄγριοι, τῶν τὰ κέρα ὑπερμεγάρθῃ ἐστι, τὰ ἐς τοὺς Ἕλληνας φοιτέοντα.* Quae in describenda paeonica Philippi expeditione (Olymp. CV, 2. cf. Diog. Sic. XVI, 4. p. 84. ed. Wessel.) iterare Theopompus non putidum existimavit. Athen. XI. c. 51. p. 264. ed. Schw. *τοὺς δὲ Παιόνων βασιλεῖς φησι Θεόπομπος ἐν δευτέρῳ Φιλιππικῶν τῶν βῶν τῶν παρ' αὐτοῖς γενομένων μεγάλα κέρατα φούντων, ὡς χωρεῖν τρεῖς ἢ τέτταρας χόας, ἐκπώματα ποιεῖν ἐξ αὐτῶν, τὰ χεῖλη περιαργυροῦντας καὶ χρυ-*

sarto Quintilianii testimonio? Qui. quidem Institut. oratt. lib. X, 1. p. 62. ed. Spald. „*eum* (Theopompum), *antequam ad historiam sollicitatus esset, diu oratorem fuisse atque eo in historia similiorem esse oratori*“ expressis verbis doceat. (cf. de Quintilianii loco Ruhnkenii hist. crit. oratt. gr. p. 162. ed. R.) Historias igitur sero tandem attigit, quo aetatis in acri, ut ferunt, Theopompi ingenio de ejusmodi compendioliis non erat cogitandum! — Audio; neque mehercule Theopompum adultum atque adeo virum hoc fecisse crediderim, sed ante, dum inter rhetoricea spatia versaretur, vel sponte sua vel ab Isocrate jussum; qui quo tempore oratoria palaestra puerum exerceret, historicae artis fundamenta poni debere bene vidisset.

σοῦντας. Idem cap. 54. p. 235. περὶ δὲ τὴν Μολοσσίδα οἱ
 ῥόες ὑπερφυῖ ἰστοροῦνται κέρατα ἔχειν, περὶ ὧν τῆς κα-
 τασκευῆς Θεόπομπος ἰστορεῖ.³⁾ — Alterum addam
 hoc: Theopompus quae libro XLIII. Philipp. de Tyr-
 rhenis narravit, dudum antea Herodotum de pluribus
 populis prodidisse. Athen. XII, 14. p. 422. Θεόπομπος δ'
 ἐν τῇ μὲν τῶν ἱστοριῶν καὶ νόμον εἶναι φησι παρὰ τοῖς
 Τυρρῆνοις, κοινὰς ὑπάρχειν τὰς γυναῖκας — τρέφειν δὲ
 τοὺς Τυρρῆνοὺς πάντα τὰ γινόμενα παιδία, οὐκ εἰδοτάς,
 οἷον πατρός ἐστὶν ἕκαστον. ζῶσι δὲ καὶ οὔτοι τὸν αὐτὸν
 τρόπον τοῖς θρεψαμένοις, πότους τὰ πολλὰ ποιούμενοι, καὶ
 πλησιάζοντες ταῖς γυναῖξιν ἀπάσαις — χρῶνται δὲ τούτῳ
 τῷ νόμῳ πολλοὶ καὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰ-
 κούντων, μαθόντες παρὰ Σαονιτῶν καὶ Μισσιπῶν. De
 Massagetis eadem narrantem legerat Herodotum, qui
 I, 216. Νόμοισι δὲ χρέωνται τοιοῖσδε· γυναῖκα μὲν γαμέει
 ἕκαστος, ταύτησι δὲ ἐπὶ κοινὰ χρέωνται· ὁ γὰρ Σκύθας
 φασὶ Ἕλληνες ποιεῖν, οὐ Σκύθαι εἰσὶ οἱ ποιεῖντες, ἀλλὰ
 Μασσαγέται· τῆς γὰρ ἐπιθυμῆσαι γυναικὸς Μασσαγέτης
 ἀνὴρ, κ. τ. λ.⁴⁾ — Fabulam porro de Sileno a Mida
 rege capto, quam apud Herodotum ὡς ἐν παρόδῳ tan-
 tum significatam invenerat, uberius narratam Philippi-
 corum octavo inseruit noster.⁵⁾ Herodotus autem VIII,

3) In regias sedes, opinor, ejusmodi pocula cornea debellatis Paeo-
 nibus Philippus reportavit, quae deinde post Persei fata Ro-
 mam victor detulit Aemilius Paulus. cf. Plutarch. in ejus vit.
 c. XXXII. ubi verba: ἄλλοι δὲ κρητῆρας ἀργυροῦς καὶ κέρατα
 καὶ φιάλας, hoc innuere videntur.

4) Quae h. l. de Massagetis, eadem fere de Agathyrsis lib. IV.
 c. 104. unde illa: ἐπὶ κοινὰ δὲ κ. τ. λ. defluerunt in cap. 172.
 Theopompī autem et Timaci historici testimonio hae in re usus
 est Montacutius ad Photii ep. LXXX. p. 127.

5) Memorabilem Sileni narrationem ap. Aelian. v. h. III, 18.,
 quam diserte inter Theopompi θαυμάσια referat Servius ad
 Virg. Eclog. VI, 14 et 26., cur equidem ad VIII. Philippi. re-
 tulerim (cfr. Creuzeri Studior. Vol. II. p. 295 seq. et ad anti-
 quiss. hist. gr. fragm. p. 172. unde etiam corrigas, quae posuit
 Heynius Opusc. Acad. Vol. V. pag. 68.), ratio continetur his

138. ita: ἐν τούτοις καὶ ὁ Σιληνὸς τοῖσι κήποις (sc. Μιδεω τοῦ Πορόειου) ἦλθ, ὡς λέγεται ὑπὸ Μακεδόνων; quibuscum conferatur Theopompus ap. Aelian. v. h. III, 18. — Thessalica Tempe dulcissime depinxerat Herodotus VII, 129.; idem, sed multo pluribus, fecit Theopompus IX. Philipp. 6) — Theopompum tanquam maledicentissi-

Theonis sophistae progymn. c. II. p. 15. verbis: καὶ παρὰ Θεοπόμπου ἐν τῇ ὁγδοῇ τῶν Φιλιππικῶν ἢ τοῦ σιλίνου (διήγησις). Ubi comparato Dionys. Halic. ep. ad Pomp. t. II. p. 151. ed. Sylb. necessario legendum ἢ τοῦ Σιληνοῦ (διήγησις). conf. Valcken. ad Herod. IV, 188. (cum quo etsi in Dionys. παραβολὰς lego pro παραβολὰς, malo tamen ἢ τοῦ Σιληνοῦ quam ἢ περὶ τοῦ Σιλ.) et P. Wessel. ad VIII, 158. Hue pertinere arbitror quae ex eodem libro octavo Philipp. servavit Diog. Laert. in proem. libri primi segm. 9. et quae apud Plutarch. de Is. et Osir. tom. II. pag. 370. B. ed. Francf., addito tantum Theopompi nomine, leguntur. Quodsi vero quis, Diogene Laert. atque Athenaeo, qui ex libro VIII. Ph. de Pythagora nonnulla tradit lib. V. c. 52., inter sese collatis, manifeste apud utrumque Hermippum Callimacheum, qui de Isocraticis scripserat opus, (cf. de eo Voss. de historr. græ. I, 16. p. 83 sq.) laudari, facillime autem Theopompum, sub Sileni persona de mundi origine (quis non meminerit h. l. dissensionis inter Aegyptios et Scythas de vetustate utriusque gentis ortae, quam ex ipso nostro servavit Iustinus?) de antiquissima terrae forma, religionum doctrina, philosophia, aliis sua exponentem decreta, Pythagorae hac in causa fecisse mentionem, quodsi quis igitur haec omnia secum reputarit, non amplius, opinor, dubitabit, quin latissime patuerit atque ad plura pertinuerit Sileni narratio. Quo rectius Theopompo notam eo nomine inussisse putandus est Dionysius; nobis autem vehementer dolendum de perdita hac egregia narratione, quae, quantum video, Persarum potissimum de rebus divinis doctrinam spectavit. Persarum enim mores Theopompum notissimos habuisse nemo nescit. Cf. Creuz. de Vestig. Theop. et Eph. p. XXVII.

- 6) Cfr. Valcken. ad Herod. l. l. p. 560, 54. qui sua debet Theoni sophistae prog. II. p. 19. "Ἐχομεν δὲ καὶ ἐν τῇ ἐννάτῃ Φιλιππικῶν Θεοπόμπου τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ Τίμπῃ· ἃ ἐστὶ μὲν μεταξὺ δύο ὑγῶν μεγάλων, τῆς τε "Ὀσσης καὶ Ὀλύμπου· ὅς δὲ δὲ αὐτῶν μέσος ὁ Πηνειὸς, εἰς ὃν ἅπαντες οἱ κατὰ τὴν Θεσσαλίαν ποταμοὶ ἀνέβουσι. Ex hoc Theopompi loco hausit procul dubio Aelianus v. h. III, 1., cuius v. l. verba hic illic cum Theone congruant. Eodem fortasse fonte usus est Dio Chrysostomus, qui, si Philostratum et Synesium audimus, iusta oratione descripsit Tempe. cf. Isaac. Casaub. diatrib. c. I. p. 5. ed. Fed. Morell. Nostri vero opera bene nota fuisse Dion, cf. orat. XVIII. pag. 256. et Fr. Creuzerum, V. C. de vestigiis

num scriptorem pessime a Corn. Nepote, Plutarcho, aliis audivisse, satis inter doctos constat, quippe qui Philippum suum modo inter sidera laudibus tollat, modo infra pessimos atque nequissimos homines detrudat. Qua in causa eadem valere censeo, quae de ipso patre historiae, qui quidem Amasin suum modo egregium principem, modo μάταιον, παυγνήμονα, cavillantem amicos combibones, γιλοπότην et φιλοσκώμμονα, II, 172. fuisse scribat. 7) Adde quod in utroque scriptore quum digrediendi amor summus fuerit, Noster tamen ita saepiuscule leges migravit, ut merito ei Horatianum illud succlamari posset:

Est modus in rebus, sunt certi denique fines,
Quos ultra citraque nequit consistere rectum.

Quam male eo nomine acceptus sit a veteribus criticis, vide apud Valcken. ad Herodot. IV, 168. Cic. de Legg. I, 1. Koch. prolegg. in Theop. p. 38. Bail. Dict. tom. IV. p. 328. ed. Amst. — Quod vero supra me, postquam de iis, quae post Herodotum narraverit Theopompus, vidissemus, nunc de sermone dicturum scripsi: non est credendum, cur in eo genere vehementer cum Hero-

Theop. et Eph. p. XXI. ante Eph. fragm. Atque haud scio an poetae hoc ἀληθὲς usu sint.

- 7) Kochius in prolegg. ad Theop. Chium ita nostri patrociniū contra Polyb. VIII, 11. p. 28. ed. Schw. optime sibi agere visus est, ut distingueret regias virtutes a privatis; regis eminusae Philippum, privatas omnino in eo desideratas esse. Quam rationem quamvis non admodum placere video Valckenario (in oratione de Philippi moribus, rebus gestis et cett., inter orat. Valck. et T. II. p. 236. cf. Acta liter. Ienens. 1804. nro. 50. p. 396.), favet tamen ei egregie is vir, qui si ad historias scribendas manus admovisset, non minore laude atque oratoria perhibendus esset, (conf. Corrad. Quaest. p. 482 seq. ed. Bas.) Cicero, pro rege Dejot. cap. X. „Quid deinde? turcifer quo progreditur? ait, hac laetitia Dejotarum elatum, vino se ob-, ruisse in convivioque nudum saltasse. Quae crux huic fugi-, tivo potest satis supplicii afferre? — *Frugi hominem dici, non multum habet laudis in rege: fortem, justum, severum, gravem, magnanimum, largum, beneficium, liberalem; haec sunt regiae laudes; illa privata est.*“

dolo discrepuerit, immo vero non a vero abhorreret, si statueres, nonnihil certe similitudinis inter utrumque intercessisse. Grammaticus namque Bekkeri nescio quis in Anecdott. Vol. I. p. 107. 4. ait: λόγον ἔχων, ἀντὶ τοῦ φροντίζειν, Θεόπομπος. quem vel emenda, vel supple ex Suida s. v. Λόγον ἔχειν, ἀντὶ τοῦ φροντίζειν, Θεόπομπος Φιλιππηκῶν α. Atqui eodem plane sensu hanc ῥῆσιν usurpavit Herodotus lib. I, 62. 145. 190. II, 111. modo addito, modo omissio gignendi casu, pro: curam habere alicujus rei, curare aliquid. Platoni quidem λόγον ἔχειν est: ratione praeditum esse, cogitare de aliqua re, Phileb. p. 62. ed. Steph. Phaedr. p. 228. c. Euthyd. p. 415. ed. Heindorf. atque ex Platone Aristides Vol. II. p. 555. ubi pro τὸν ὅλον leg. τὸ ὅλον, quod expressit Canterus. cfr. p. 557. Uti autem Theopompus ab Herodoto sumsisse videri potest, ita Herodotus a Pindaro, qui quidem ita Olymp. VIII, 6. ibiq. Schol. et Heyn.

Quanti Herodotum fecerit Theopompus, vidimus; ut neutiquam mirere, si ejus libros in epitomen reduxisset. Restat igitur, ut probemus, reapse hoc factum esse. In ea vero causa, ut sexcenties alibi, ex sola Grammaticorum auctoritate pendemus: etenim Suidas s. v. Θεόπομπος pluribus interjectis ita pergit: Ἰσοκράτους ἀκουστής· ἅμα Ἐφώρῳ ἔγραψεν ἑπιτομὴν τῶν Ἡροδότου ιστοριῶν βιβλίοις β. — Ioannes Meursius, qui primus, ni fallimur, hunc Grammatici locum illustravit, (cf. ad Hesych. Miles. de viris illustr. p. 186.) nihil vitii in eo suspicatus nonnisi de librorum epitomes numero ea monuit, quae infra in examen vocanda sunt. Septennio post, ut meliora edoctus, in commentario ad Apollon. Dyscol. pag. 97 — 115. idem vir doctus leniter post ἅμα Ἐφώρῳ interpungens, sublata proxime praecedente virgula, locum ita sanum restituit: Ἰσοκράτους ἀκουστής ἅμα Ἐφώρῳ· ἔγραψεν ἑπιτομὴν κ. τ. λ. Meursium sequu-

tus est Ruhnkenius, cfr. Marx. ad Ephor. fragm. p. 34. at Kusterus veterem maculam religiosa manu servavit. Nil mirum, quum ne Vossius quidem sibi plane a prava ista interpunctione cavisset; qui tantum abfuit ut emendaret, ut erroris potius inde Suidam reum faceret, haec in syntagm. de histor. gr. I, 7. p. 28. scribens: „Etiam „duobus libris complexus fuit (Theopompus) epitomen „historiarum Herodoti: et ne alium putes Theopom- „pum, disertim dicit Suidas, eam epitomen concinnasse „unâ cum Ephoro, aequali suo. Sed parum mihi fit „verisimile, duos tantos viros huic uni rei incubuisse: „praeterea cum praeter Suidam, ut arbitror, nemo „ejus operis meminerit. Quare censeo fuisse Theo- „pompi alicujus junioris, quisquis tandem ille fuerit, „ut et superius dicebamus.“ — In omnia alia ergo discedunt Meursii atque Vossii de Suidae loco sententiae; quamnam vero sequi nos deceat, egregie docuit tot aliarum persanequam difficillimarum caussarum aequissimus iudex, Cl. Davides Ruhnkenius. Is dum Parisiis in mediis regionum codicum largis dapibus, ceteroquin ipsi Gallorum genti, si a paucissimis discesseris, sic satis ignotis, tanto literarum humaniorum fructui nonnisi per annum spatium esset, Phrynichi aliorumque Codicem, seculi fere decimi, cujus specimina aliquot dudum ante in vulgus miserat Bernard. Montefalconius (Biblioth. Coisl. p. 457 seqq.), suis ipsius oculis usurpavit, ejusque apographum V. D. Gally, hominis Britannici, opera sibi comparavit (cfr. Praefat. ad Tim. p. XVIII.). Atque ex Grammaticorum, qui illo codice continebantur, unius auctoritate, quem nonnisi probatissimos scriptores ut testes, quemadmodum deceat intelligentem caussae actorem, excitare ait Bastius, (apud Schaef. ad Greg. Cor. p. 155 seqq.) Theopompo (in hist. crit. orr. gr. p. 164, ed. R.) felicissimo successu contra Vossii obelum patrocinnatus est. Meursius, quem nescio quo factum sit ut illius emendationis poemiteret, paullo

subtilius quidem, atque Vossius, rem suam gessit. Etenim quum Dionysius Halic. t. II. p. 131. ed. Sylb. (t. V. p. 782. R.) in recensendis Theopompi scriptis hanc nostram epitomen silentio praetermitteret, ille Vir Cl. nunquam Theopompi eam fuisse confidenter colligit. cfr. ad Hesych. Miles, p. 155 seqq. Dionysii autem l. I. haec verba sunt: Θεόπομπος δὲ Χῖος ἐπιφανέστατος πάντων Ἰσοκράτους μαθητῶν γενόμενος, καὶ πολλοὺς μὲν πανηγυρικοὺς, πολλοὺς δὲ συμβουλευτικοὺς συνταξάμενος λόγους, ἐπιστολάς τε ἀρχαίαις γραφομένας καὶ ὑποθήκας ἄλλας, λόγου ἀξίαν ἱστορίαν πεπραγματευμένος, ἄξιος ἐπαινεῖσθαι. At, quaeso, quis inde tela ad confodiendam epitomen depromserit? Dionysius, nisi me fallit, scripta ea tantum recensens, quae facerent ad accurate describendas Theopompi indoles, huius compendii, quaecunque demum fuerit, neutiquam mentionem injicere debebat; atque male, opinor, huc traxeris quae extremo fere loco leguntur, καὶ ὑποθήκας ἄλλας, quae, cum epitome perexiguum foret argumentum, rectius capienda videntur de συγγράμμασι, περὶ τῶν ἐκ Δελφῶν χρημάτων συληθέντων et περὶ τῆς κατὰ Πλάτωνος διατριβῆς, aliisque nonnullis opusculis, quorum fragmenta plurimam partem servavit Athenaeus. ⁸⁾

- 8) „De voce ὑποθήκας h. l. videtur inquirendum, cum omiserit „Kochius de Theop. pag. 47. In Reiskii editione vertitur: et „adhortatorias alias, ut ad epistolas pertineat. Et reapse ὑποθήκαι sunt saepiuscule idem quod παραινέσεις, (Grammat. in „Cod. Palat. nro. 152.) praeceptiones ad vitam instituendam. „2) Cum vero ὑποθήκη idem quoque sit, quod ὑπόθεσις, illud ὑποθήκαι possit etiam dictum esse pro ὑποθέσεις i. q. „πλαστά ἐπιχειρήματα, i. e. orationes super rebus fictitiis — „quod congruere videtur cum epistolis ἀρχαίαις. 3) Vel si „Αρχαίαις legas (vid. Sylb.), ὑποθήκαι sive ὑποθέσεις possent „esse quaestiones finitae forenses. De his significationibus vocis ὑπόθεσις vide locos, quos conguessit Ern. Lexic. Technol. „graec. rhet. p. 364. 4) Sed illud tamen nec minus reputandum est, quod extremo loco positum est illud καὶ ὑποθήκας „et adjunctum habet ἄλλας, quod universae alicui significationi „accommodatum est magis, qualia sunt argumenta. Proxime

Tanta opus erat contentione, ut Theopompo restituerem ea, quibus quamvis temporum injuria pepercisset, docti manus injicere conati fuerant. Nunc, si placet, de hujus epitomes librorum numero videamus. Atque in ea causa iterum advocandus Suidas, qui quidem l. l. binis libris eam contentam fuisse, βιβλίοις β, tradit; reliquorum Grammaticorum, quantum memini, nemo est, qui aliena prodat. Quid? quod ne haec quidem intacta reliquerit Meursius, cujus quae huc spectant ex comment. ad Hesych. Miles. p. 187. transcribam. Sunt autem haec: „Et ad illam (sc. epitomen) „putem spectare etiam ista Sophoclis ad Apollonii Argonautica IV. (vers. 272.) ἀκριβέστερον δὲ ἐστὶ περὶ αὐτοῦ „παρὰ Ἡρόδοτον. Θεόπομπος δ' ἐν τρίτῳ Σέσωστρον „(Schol. edit. et Paris. habent Σέσωστριν) υἱὸν καλεῖ. „Ἡρόδοτος δὲ προστίθῃσιν κ. τ. λ. Sed ait Suidas, huius „ἐπιτομῆς tantum duos fuisse libros; atqui hic citatur „tertius. Necessario in alterutro mendum ex confusione numerorum.“ Ergo ne ab ea quidem parte sanus Grammatici locus. Ut legatur θ pro β , quae confundi docet Bast. comment. palaeogr. p. 709.; quodnam, per Deos immortales, hoc foret compendii genus, ubi tertio demum libro ea narrarentur, quorum nonnisi secundo mentionem fecisset ipse auctor in epitomen redigendus! Hocne esset epitomen concinnare, an potius ordinem plane disturbare? Ex Scholiasta Apoll. l. l. igitur Suidae non adhibebis medelam; neque vero ex Suida corrigendus enarrator. Sed, ut breviter absolvam, alio referenda sunt, quae Schol. habet; his, ut est post Athenaeum pro doctissimo habendus (cf. Valcken. ad Catulli eleg. Callim. p. 68.), procul dubio illam epitomen lecturis significasset, cujus rarior notitia erat.

„ὑποθέσεως est; argumenti — materiae.“ — Haec me, postquam mea jam chartae tradideram, monuit V. Cl. Fr. Ceuzerus, atque publico ea debere nefas arbitrabar.

Quod cum facere neglexerit, restat, ut aliunde sua desumserit. Atque potuit vel ex Philippicis vel ex Hellenicis historiis; de utrisque igitur videndum. Theopompea si nude laudantur, non addito operis nomine, semper fere de Philippicis cogitandum, conf. Voss. de Hist. gr. I. 9. p. 29.; quae cum essent primum copiosissimumque ejus scriptorum, οὕτως ἀπλῶς laudare ea consuescebant posteri scriptores. Atqui tertio Philippicarum libro Sesostridis nulla potuit esse mentio, quantum ex Diodoro Sic. (qui libro XVI. Theopompum expressit, cfr. Wessel. ad Diod. XVI, 3. p. 84. Koch. prolegg. ad Th. Ch. p. 56. et Heyn. de font. Diod.) colligere licet, nisi vero scriptorem nimio τῶν παρεκβολῶν amori indulsisse arbitrare. Etenim exposuerat in eo de urbe Philipporum, quae antea nomen *Δατὸς* atque *Κρηνίδες* habuit ⁹⁾, de belli paeonici reliquiis, de expeditione illyrica ¹⁰⁾; belli adversus Thraces primordia eo contenta fuisse, atque res circa Amphipolin ex parte, cf. Steph. Byz. s. v. *Ζειρινία* et Harpocr. s. v. *Ἰέραξ*. In his autem omnibus nusquam Sesostridi, Aegyptiorum regi, locus. Excidisse potius crediderim vel enarratoris ad Apollonium *σφάλματι μνημονικῶ* vel librariorum incuria vocem *Ἑλληνικῶν* vel τῶν *Ἑλλ.*; quorum quum tertio libro Agesilaum in Aegypti oris adpulisse narraretur, Athen. XV, 18. p. 465. ed. Schw. ¹¹⁾, facillime

9) Cf. Harpocr. s. v. *Δατὸς*, Apost. prov. Cent. VI, 47. ubi pro *εγ* leg. *ἐν γ*; sed falsus est interpret latinus, qui pro *ἐν γ Φιλippiκῶν* legisset *ἐν γ γ Φ.*, alias enim non poterat vertere: libro LIII. de rebus gestis Philippi. cf. Diod. Sic. XVI, 3. 71. Marx. ad Eph. fragm. p. 186.

10) Bellum paeonicum libro II. attigisse Theopompum, supra vidimus; expeditionem Illyricam huc pertinere, vid. Harpocr. s. v. *Πανδοσία*. Nunc non adinet dissolvere nodum, quem exhibet Harpocr. s. v. *Ἐλατεία*, cujus urbis unā cum Pandosia mentionem facit ex libro LIII. Philippi. Utrum et hoc loco *ἐν γ* et *ἐν γ γ* confusa?

11) Huc pertinet Plutarch. Ages. XXXV.; ubi extremo fere cap.

Sesostridem memorandi ansa aderat. Possum falli; sed illud quovis posito pignore contenderim, non ex epitoma Herodotea sua memorare scholiasten, neque Suidae lectionem, βιβλίου β, nisi aliunde urgente necessitate, esse mutandam. — Atque haec hactenus de compendii libris; nunc de ejus ratione. Quam profecto longe aliam cogitare oportet eum, qui tantum fragmenta ex eo nominatim laudata spectat, aliam, qui Wesselingium, meum in hac caussa ducem, sequatur, aliam denique, qui cum Toupio sentiens διαβεβοημένον illud Theopompi fragmentum, quod legitur apud Longin. π. Τψ. XLIII. p. 104. ed. Weisk., inde desumptum putet. Quae extremo loco posui, nunc prima fient, atque ita deinceps reliqua. Longinus autem l. l. ita: Παρά γοῦν τοῦ Ἡροδοτοῦ κατὰ μὲν τὰ λήμματα δαιμονίως ὁ χειμῶν πέφρασται — ὁμοίως καὶ ὁ Θεόπομπος ὑπερφανῶς σκευάσας τὴν τοῦ Πέρσου καταβασιν ἐπὶ Αἴγυπτον, ὀνοματίους τισὶ τὰ ὅλα διέβαλεν. Ποία γὰρ πόλις ἢ ποῖον ἔθνος τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν οὐκ ἐπρεσβεύσατο πρὸς βασιλεία; τί δὲ τῶν ἐκ τῆς γῆς γεννωμένων ἢ τῶν κατὰ τέχνην ἐπιτελουμένων καλῶν ἢ τιμίων οὐκ ἐκομίσθη δεῦρο ὡς αὐτόν; οὐ πολ- λαὶ μὲν καὶ πολυτελεῖς στρωμαὶ καὶ χλανίδες, τὰ μὲν ἀλουργεῖς, τὰ δὲ ποικιλταί, τὰ δὲ λευκαί, πολλαὶ δὲ σκη- ναὶ χρυσαῖ, κατεσκευασμένοι πᾶσι τοῖς χρησίμοις, πολλαὶ δὲ ξυστίδες καὶ κλῖναι πολυτελεῖς; ἔτι δὲ καὶ κοῖλος ἄργυ-

pro Θεόφραστο leg. Θεόπομπος, quae nomina confundi, conf. Ruhnk. h. cr. p. 163. et Creuz. Symb. t. I. p. 224. — De mun- neribus Agesilao advenienti oblati Theopompus exposuerat libro XIII. Philippicorum, cf. Athen. IX, 42. XIV, 74. Ibi- dem de Chabria, Athen. XII, 43. quem locum pressule trans- tulit Corn. Nepos Chabr. c. III. cf. Fr. A. Wolf. prolegg. ad Leptin. p. LIV. Koch. prolegg. in Theop. Ch. p. 44. Nostrum, suppresso auctoris nomine, descripsit Aelianus var. hist. III, 47.; quod haud raro Sophistam fecisse, olim Diis faventibus osten- dam. Possis igitur, si mallet, credere, Scholiastam Apoll. Rhod. librum decimum tertium Philippicorum innuisse, quum ἐν γ' atque ἐν ιγ' facillimo errore confundantur. De XIII. hoc Phil. libro cfr. not. 16).

ρος καὶ χρυσὸς ἀπειργασμένος, καὶ ἐκπώματα καὶ κρατῆρες, ὧν τοὺς μὲν λιθοκολλήτους, τοὺς δ' ἄλλους ἀκριβῶς καὶ πολυτελῶς εἶδες ἂν ἐκπεπονημένους; πρὸς δὲ ταῦτοις ἀναρίθμητοι μὲν ὅπλων μυριάδες τῶν μὲν Ἑλληνικῶν, τῶν δὲ βαρβαρικῶν, ὑπερβάλλοντα τὸ πλήθος ὑποζύγια καὶ πρὸς κατακοπὴν ἱερεῖα εἰς ταῦτά· καὶ πολλοὶ μὲν ἀρτυμάτων μέδιμνοι, πολλοὶ δ' οἱ θύλακοι, καὶ σάκκοι καὶ χάρται βιβλίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων χρησίμων. τσαῦτα δὲ κρέα τεταριγευμένα ἱερεῶν, ὡς σωροὺς αὐτῶν γενέσθαι τοσοῦτους, ὥστε τοὺς προσιόντας πόρρωθεν ὑπολαμβάνειν ὄχθους εἶναι καὶ λόφους ἀνωθουμένους. ¹²⁾ Integrum hunc locum transscripsi, non pagellas hasce impleturus, sed ut unicuique pateret, quodnam id compendii genus sit, ubi in ejusmodi descriptiones incidamus. Binis igitur, aut, si mavis cum Meursio facere, ternis pluribusvel libris haec epitome circumscripta erat, quae, si ubique eandem decurtandi scilicet! rationem servavit Theopompus, ipsarum Musarum, quales hodie in manibus sunt, volumen longe excedere debebat. Credat Iudaeus Apella. Cur vero tam proclives ad hunc errorem se dederint Viri docti, nullus miror; quo nil facilius excogitari potest. Vicina utriusque scriptoris nomina, notissima Theopompi in exaggerandis oratione rebus luxuries, colores hinc inde Herodotei ¹³⁾, ipsa Longini verba: σκευάσας ὑπερφυνῶς τήν

12) Sequitur post haec verba ἡ κρισις Longini, merito improbantis Theopompeae orationis tenorem inepte interruptum. Noster eadem de causa Demetrio Phaler. περὶ ἐρω. §. 75. unā cum aliis δεῖνὰ οὐ δεῖνῶς λέγων audit; cujus vero verba potius ad acerbissimam illam invectiōnem in Philippum ejusque familiares libro XLIX. contentam (quam vide sis apud Koch. p. 32 seqq.) retulerim.

13) Theopompus apud Long.: κλίνας πολυτελεῖς — ἐκπώματα καὶ κρατῆρες, ad quae cfr. Herod. I, 50 seq. ad Theopompi illa: ποῖα γὰρ πόλις ἢ ποῖαν ἔθνος τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν οὐκ ἐπρεσβεύσατο πρὸς βασιλεῖς; τί δὲ κ. τ. λ. cfr. Herodot. VII, 21. IX, 80. Similitudinem quandam intercedere, jam vidit Valcken. ad Herodot. III, 115. p. 254, 50. cui adde, ne extra

κατάβασιν τοῦ Πέρσου ἐν Αἴγυπτον. Quid? quod adeo pervulgatum pessimeque per totam antiquitatis historiam notatum fuerit Cambysis nomen, ut ὁ Πέρσης, si quis de regis ex Asia in Aegyptum descensu loqueretur, facillime esset Cambyses. Ecquid vidisti, quod magis veri speciem prae se ferat? Nequaquam; nondum ea sunt, ut me pedibus, quod aiunt, ad doctorum virorum sententiam trahant. Meliora me penitior summi scriptoris fragmentorum notitia edocuit; quae si et Vobis quoque adprobavero, multum mihi profecisse videbor. Athenaeus enim lib. II, 23. p. 172. ed. Schw. haec: καὶ Θεόπομπος δὲ φησι, πολλοὶ μὲν ἀργυμάτων μέδιμνοι, πολλοὶ δὲ σάκκοι καὶ θύλακες βιβλίων καὶ τῶν ἄλλων ὁπάντων τῶν χρησίμων πρὸς βίον,¹⁴⁾ particulam, ut observarunt VV. DD. ad Long. l. I., istius fragmenti satis prolixi laudat. Is vero, ut erat religiosissimus in lau-

septa vagari videar, ex ipso Herodot. I, 4. 6o. III, 139. IV, 12.; quum multi sint scriptores veteres, eorumque imitatores, sophistae, in opponendis τοῖς Ἑλληνικοῖς atque βαρβαρικοῖς.

- 14) Cum multa variant, tum duplex occurrit forma θύλαξ atque θύλακος, cf. Ruhnk. ὁ πᾶν ad h. l. p. 469. ed. Weisk. et ad Callim. fragm. p. 557. ed. Ern. cui adde Valcken. ad Adoniaz. p. 285. A. Piers. ad Ael. Herod. p. 442. Intt. ad Gregor. Cor. p. 337 seqq. ed. Sch. Ex Aeolum more, e quarundam vocum genitivo novos casus nominativos effingentium, hoc factum traditur; ita μάστιγς et μάστιγος (Hom. Iliad. II, 303.), διάκτωρ et διάκτωρος, δίπτυξ et δίπτυχος (δίπτυχς, sc. πλάτη, ut ναῦς δίπτερος dicitur, in Eurip. Iphig. Taur. vers. 242. pro δίπτυχα, sc. νηαίαι, quod intactum reliquerant Bentleius ad Malalam et Io. Piers. Veris. I, 2. in., temere lecturum me retinuerunt ejusdem fabulae vers. 477. et 1300.), βλάξ et βλακός (unde βλακώτερος, conf. Matth. §. 129. 6.), Χάλυψ et Χάλυβοι (hoc usurpaverat Hecataeus, vid. Steph. Byz. s. v. Valcken. ad fragm. eleg. Callim. p. 157 seq.). Formam θύλακον Herodoto III, 46. jure mihi reddidisse videtur nuperrimus editor, quum apud eundem et θύλαξ et θύλακος occurrant, II, 114. 121. III, 4. 48. 77. IV, 97. 103. VI, 97. VIII, 104. IX, 81. in compositionis retinetur θύλαξ, ut τερχοθύλαξ, III, 157. χρυσοθύλαξ, VI, 13. 27. nam quod III, 105. est, θυλάκιον, ab utraque forma derivari potest. θύλακος apud optimos scriptores legitur, ut Aristoph. Vesp. 1088. Lucian. de merc. cond. p. 263. ed. Bip. et alibi. Alia hujus vocis forma est θύλας, cf. Toup. append. not. et emend. Theocr. t. II. p. 435. ed. Heind.

dandis veterum locis, utique non neglexisset lectorem de epitoma illa monere; quod cum omisisset, rursus de Philippicis cogitandum.¹⁵⁾ Latissimum profecto campum! quo si quis oberrans pedem forte lapidi impingat, veniam erroris petitam impetratamque ab aequo iudice velim. Binae autem in tanta materiae mole patent viae, quibus, si quid video, nos inde expedire possumus; altera est, ut de alio Persarum rege, in Aegyptum, largis instructo copiis, descendente explicemus, quae apud Longinum leguntur, altera, ut de ipso Cambyse. Etenim Aegyptii, ut inde ordiar, saevissimum Persarum imperium sic satis perosi, plus simplici vice (cfr. Morus de tempore paneg. Isocr. p. XIX. ed. tert.) nobile consilium inierant, patriam liberandi ab alienigenis istis, quorum princeps aliquando vel ipsum Deum summa religione a sese cultum gladio transfodisset, ne reliqua persanequam crudelissima facinora, quae melius leguntur apud ipsos rerum scriptores, Herodotum, Diodorum, alios, repetamus. Ab his ergo dulce natale solum purgandi studium Aegyptiorum erexerat animos. Variam in exsequendo hoc consilio experti fortunam Evagoram tandem, Salaminis Cyprique regem, bellum adversus Persas gerentem, auxiliis adjuvare decreverunt. Quo factum est, ut Artaxerxes (cf. Diod. Sic. XV, 1 — 41.) bellum pararet in

15) Ita, ut hoc unum delibem, lib. II, 23. pag. 172. ed. Schw. καθάπερ καὶ τὸν Φρύγα Μίδα γησὶ Θεόπομπος, ὅς τις ἔλκειν τὸν Σειληνὸν ὑπὸ μέθης ἠθέλησεν κ. τ. λ. ex octavo Philippicorum profert, quin addiderit operis nomen aut libri numerum; neque memorat ejus Θανυμάσια, quae in posteræ ætatis rationes (cfr. Marx. ad Ephor. fragm. p. 32.) et in his præcipue in Callimachi rationes transscribenda sunt, cf. Berkel. ad Steph. Byz. s. v. Κράνων, pag. 477. et Spanh. in Callim. h. in Del. 138. ubi vero illud probe tenendum, Callimachum non ἐκλογὴν παραδοξὸν concinnasse ex Theopompi Θανυμασίαις, sed excerptisse τὰ Θανυμάσια ex ejus operibus, conf. Bentlei. ad Callim. fragm. p. 446. ed. Ern. et Creuz. ad fragm. antiq. hist. gr. p. 172.

ipsos Aegyptios, Iphicrate atque Pharnabazo ducibus praefectis; plures annos in colligendis undique copiis consumsit Pharnabazus, et, si Diodorum XV, 41. p. 34. ed. Wess. audimus, τῶν — τὴν ἀργυρᾶν καὶ τὴν ἄλλην κατασκευὴν κομιζουσῶν (νεῶν) πολὺς ἦν ἀριθμός. Atqui huius belli primordia descripsit Theopompus libro XII. Philippicorum, vid. Photii Bibl. cod. CLXXVI.¹⁶⁾ Quidni vero inde profectum statueris illud fragmentum, quod penes Longinum exstat? — At cui haec non arrident, quique forte ne ab Athenaeo quidem integra Theopompi scripta inspecta esse arbitratur, cum antea Diodorus quinque Philippicorum libros intercidisse (ita capio cum Wesseling. et Voss. illud διαφωνεῖν apud Diod. XVI. init.) testatus sit, posteaque Photius nonnisi rara felicitate duodecimum Phil. librum sibi

16) Non me fugit, quae Wesseling. ad Diod. Sic. XIII, 42. pag. 573. posuit, cujus sententiam doctissimus Kochiani libelli censor (Ienens. act. litt. 1804. n. 50. p. 400 seqq.) ita arripuit, ut vix novi quidquam atque a Wesselingiana mente diversum excusurum putet libelli auctorem. At vero, ut paucis defungar, quae olim *ὁν θεῶν* uberius explanaturus sum, nentiquam de Hellenicis, ut fecit V. Cl. Wesselingius, sed de ipsis Philippicis capiendum puto Photii locum. Mediis enim his inserta fuit narratio illa de Artaxerxis cum Evagora bello, de Nectanebo, aliis; quae quum exposuisset libro XII., pergit jam XIII. de Agesilai in Aegypto adventu, Athen. IX, 32. p. 416. de Chabria, XII, 43. p. 476. cf. supra not. 11). Quos quidem utrosque res in Aegypto gessisse, ex Plutarchi Ages., ex Diod. Sic. atque adeo ex uno Nepote patet. De Theopompi Hellenicis non esse cogitandum, inde colligi potest, quod tertio eorum Agesilaus in Aegyptum profectus narrabatur, conf. supra. Quae quamvis non ita a vero aut certe veri simili abhorrere videantur, insunt tamen in Photii verbis ea, quae meos circulos mirifice conturbant: sunt autem haec: καὶ ὡς Νεκτανέβιος παρεληφθὸς τὴν Αἰγυπτίων (al. Αἰγύπτου) βασιλείαν πρὸς Λακεδαιμονίους πρόβους ἀπέστειλεν Ἐναγόρας. Atqui Agesilai ope principatum contra Tachum atque Mendesium obtinuisse Nectanabin, narrat Plutarch. Ages. c. XXXVI — XL. Ergone Patriarcha, alibi quoque occupatissimus, haec sibi excidere passus putari debet potius, quam Theopompo tribuisse, quae Calisthenis aliusve cuiusvis scriptoris fuerint? Ingenue autem fateor, me praeterea duodecimi huius libri ne tantum quidem invenisse; ut mature intercidisse videatur eoque praeclarius suam spartam ornarit Photius.

oblatum sese legisse prodat, quem Menophanes aliquis item periisse dixisset — qui igitur de ipsa Cambysis expeditione intellecta velit, quae leguntur apud Long., e non vehementer obsto, immo aliam significabo rationem, qua explicare queat hunc nodum. Etenim Theopompus, ut erat digressionum amantissimus, historiam antiquiorem scriptis suis, ubi commode fieri posset, inseruit (conf. Creuz. V. Cl. de vestig. Theop. et Eph. p. XXVII seq.); curni ergo ex ea Philippicarum sive Helenicarum hist. parte illud desumsisse Longinum putemus, qua Cambysis (minus recte Xerxem quidam intellexerunt, cf. Casaub. ad Athen. II, 77.) expeditio in Aegyptum facta narrabatur? Quae si amplectere, minus tibi facessent negotii Longini illa: *συνεχάσας τὴν καταβασιν*, quae me per tempus haud leniter irretitum tenuerunt.¹⁷⁾ Miror autem, quid Kochio, ceteroquin doctissimo viro, in mentem veniret, quum in Rupertii Magaz. für Philol. t. I. p. 264. a Longino Theopompi hanc epitomen nominari satis confidenter proderet, quod praeter Kochium neminem, si Diis placet, vidisse arbitror. — Louge aliam, ut eo revertar, unde huc delatus sum, hujus epitomes rationem necesse est cogitent ii, qui nonnisi fragmenta, nominatim a Gram-

17) In hunc censum refero, quae scripsit V. Cl. Valckenaer. ad Herodot. VIII, 88. p. 660, 5. *οἱ μὲν γὰρ ἄνδρες κ.τ.λ.*] „Dicti vehementiam Trogius infregit, Theopompum forte sequutus; hinc Iustinus II, 12. ex Iustino Orosius p. 113.“ Trogius autem his in rebus tantum non omnibus expressisse nostrum, cf. Heeren. V. C. de fontibus Iustini in comment. soc. Götting. t. XV. p. 213. Ea nemo fere negare potest, qui comparaverit Herodot. I, 216. cum Iustin. I, 6. Herod. I, 211 — 215. cum Iust. I, 8. Herod. III, 136. cum Iust. I, 10. plura eaque meliora etiam vid. apud Heeren. l. l. Recentioris tantummodo Artemisiae mentionem inter Theopompea reperio, Harpocr. s. v. *Ἀρτεμισία*, quam item in *λόγις ἐπιτάφιος*, super Mausoli conjugis tumulo recitato, attigisse videtur. Quae vero apud Harpocr. s. v. *Μαυσολός* et inde apud Suidam s. v. ex Theopompo de illo Cariae satrape legimus, parentationem praeclare scilicet! sapiunt; ut ex ejus historiis desumpta esse credantur, cf. Phot. lex. gr. p. 186. et nos in no. 21).

maticis ex ea laudata, inter se comparaverint. Praeter Suidam autem s. v. *σπουδάζω* (quem locum ante mutilum ex Mscr. Paris. redintegravit Kusterus) atque unum ex grammaticis, quos exhibet Vol. I. Anecd. Bekk., nemo, quantum expiscari potui, epitomen nominavit; uterque vero nunnisi singulas vocolas. Quae quidem ita comparatae sunt, ut Theopompus hoc compendium concinnans hincillinc Herodoti verba vel retinuisse vel, jubente dialecto, cum Atticismo commutasse videatur. Itaque Grammaticorum, si quando Atticistas agere cuperent, expeditum fuit negotium in scribendis utriusque dialecti legibus; conferenda tantum epitome cum ipso Herodoto, ut pateret, quid in ionico scriptore probavisset sive rejecisset attice aut certe *κοινῇ λέξει* scribens (Theopompum enim in iis pono, qui medii steterunt inter atticum sermonem et eum, qui deinde Alexandriae effictus est. In multis Nostrum praeceptoris sui vestigia legisse, tradit Photius Cod. 176. p. 204. ubi forte leg. πολλὴ γὰρ ἐν τοῖς Θεοπόμπου ἢ κατὰ ἰδέαν μίμησις τῶν παρ' Ἰσοκράτει, εἰ κ. τ. λ. cf. Marx. fragm. Eph. p. 15.: immo vero ad verbum usque ejus exemplum expressisse, produnt, qui de ejus plagiiis scripserunt, inque his Porphyrius apud Euseb. praepar. evang. X, 3. p. 464. ed. Colon. cf. Isocr. Areop. p. 216. ed. Lang.). Quae si ita sese habent, jam sequitur inde, plurima latitare in grammaticorum, Suidae, Hesychii, Photii, reliquorumque commentariis, quae huc spectant, majorem, quam pro meis viribus, doctrinam, ut protrahantur in lucem, sibi postulantia.¹⁸⁾ Extremo denique loco alia

18) Phrynichum, cui nonnulla hujus compendii debemus, pleniorē in Stephano Byz. invenerat Suidas; utrumque, et Phrynichum et Steph., decurtatos in sua scrinia recepit grammaticus. Habet enim Steph. s. v. *Ταμειον* ea, quae frustra quaeras apud Grammaticum Bekkeri, qui verissime: *ἐν τῶν Φρυνίχου τοῦ Ἀραβίου*, inscripsit, cf. Phot. bibl. cod. CLVIII. et Suid. s. v. *Φρ.* Desideratur denique in Anecdotis vox *Ἰσσελεῖς*, quae ex Phrynicho irrepserat in marginem Moeridis, ad quem

est ratio, quam sequutus est Theopompus in conficienda epitoma, si Wesselingium audieris. Qui quidem eam sibi cogitavit, ut Th. haud raro patrem historiae transcripserit, nonnihil utique immutatum. Inde factum est, ut apud Suidam pluribus locis ea deprehendisse sibi visus sit (cfr. fragm. lib. I. VI.), quae ex Theopompea hac epitoma eo fluxerint, aut ex Herodoti certe imitatione orta censi debent; neque tamen talis huius compendii ratio fuit, ut Herodoti Musis maculae aliquid inde aspersum sit.

Postquam autem de epitomes librorum numero, atque ratione, quae expiscari poteram, monui, jam finem adnumerandis ejus fragmentis huic commentatiunculae imponemus. In quibus digerendis, quum necdum, ut vidimus, de libris eorumque numero constet, aptissimum illud videbatur, ut eundem, quem Herodotus, observarem ordinem. Ordiendum ergo a principio.

conf. Pierson. p. 199. Praeter Thucydidem et Xenophontem, quos quidem utrosque nominatim designat Photius l. I., Theopompum quoque hinc inde testem evocatum esse a Phrynicho, ex multis ejus locis discimus, quibus patet, alios item, ut Theopompum comicum, esse laudatos, cf. s. v. *πυράριον καὶ πυρίδιον*. *δοῖμα*. vide ejus *ἐκλογὴν* p. 76. ed. Pauw. et Pierson. ad Moer. p. 200 seq. Quem vero ad calcem voluminis prioris Anecd. exhibuit Bekkerus librum, eum ex plurium Grammaticorum observationibus coaluisse putem; insunt enim ex. gr. Aelii Dionysii quaedam, p. 323. quibuscum conf. Eustath. ad Odyss. XIX, 18. pag. 680. ed. Bas. et Suid. s. v. *Ἀβυρίακη*. Quid? quod Phrynichus ipse saepiuscule laudatur, s. v. *ἀγλάι*, *ἀγανακῶσαι*, *αἰμορρογλία* (ubi quid sit *ἐγκρίνειν*, vide D. Ruhnck. hist. cr. gr. or. p. 170.), *ἄκομψον*, alibi.

Herodoti libri primus.

Wesseling. ad Herodot. I, 167. p. 97, 50. καὶ ἔμπηρα] „Arbitror ex Theopompi epitome Herodoti venisse atque huc pertinere apud Suidam s. v. Αἰ δὲ γυναῖκες ἔτικτον ἔμπηρα καὶ τέρατα· οἱ δὲ τῶν τετολημμένων σφίσι λήθην καταχέαντες ἦσαν ἐς Δελφούς. Falli possum opinionione, sunt tamen ejusmodi, ut hinc propagata dejerares.“ —

Falsusne sit Vir egregius, an verum ei suboluerit, definire nequeo, quum non magis de compendii ratione queam. Sunt autem nulla ex parte ita comparata, ut unâ cum iis, quae Longinum inde servasse dicunt, foras projicias. Immo tam mihi haec Wesselingii notula perplacuit, ut nullus ex eo dubitarem, quin Eustathius, collata Theop. epitoma cum Herodoto, (nisi vero Pausaniam, quem laudat, hoc fecisse arbitremur, si legas κατὰ Πανσανίαν δηλοῖ Θεόπομπος,) haec scripserit ad Homer. Odyss. VIII, 428. p. 319, 21. ed. Basil. *Ἀνένεικε — ὅτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνέπνευσε κατὰ Πανσανίαν, δηλοῖ Θεόπομπος, εἰπὼν· ἄφρονος ἐγένετό, ἔπειτα μέντοι πάλιν ἀνετέχθη. καὶ Ἡρόδοτος· ἐκπλαγεῖς δὲ τούτοισιν ἐπὶ χρόνον ἄφθογος ἦν. μόγος δὲ τε ἀνετεχθεὶς εἶπε. καὶ πάλιν, ἀνετεγκάμενόν τε καὶ στενάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίης· κατὰ ταυτὸν τῷ μνησάμενος δ' ἀνετείκατο φώνησέν τε· οἶονεὶ ἀνέπνευσε καὶ ἀντετέναξε κ. τ. λ.* Herodoti loci, ab Eust. laudati, sunt I, 86. et 116. Theopompi verba ad cap. 116. pertinere videntur. Vides, quam commode Wesselingio cum Eustathio conveniat; ut non repetere pigeat, plures etiam latere adhuc assulas in Grammaticorum voluminibus, temere

dispersas; quibus, nisi si Codices melioris notae inventi adcurateque excussi fuerint, in aeternum valedicendum.

Grammaticus in Bekkeri Anecd. Vol. I. p. 80. I. 27.

Ἀναβῆναι τὸν ἵππον, ἀντὶ τοῦ ἐπιβῆναι. Θεόπομπος ἐν ἐπιτομῇ Ἡροδότου. Primus haec in publicum emisit Dav. Ruhnkenius, hist. crit. p. 164. ed. R., a quo accepit Ioh. Pierson. ad Moer. p. 4. pro τὸν ἵππον emendans τὴν ἵππον, ut Herodoti verba retinuerit Theopompus. Herodoti locus est hujus libri cap. 192. *Ἴπποι δὲ αὐτῷ ἦσαν ἰδίη, πάρεξ τῶν πολεμιστῶν, οἱ μὲν ἀναβαίνοντες τὰς θηλέας, ὀκτακόσιοι, αἱ δὲ βαινόμεναι ἑξακισχίλια καὶ μυρία· ἀνέβαινε γὰρ ἕκαστος τῶν ἑρσέων τούτων εἴκοσι ἵππους.* Herodoti verba ex Piersoni sententia de equis admissariis ceperis, qui graece fuerunt *ὄχευται*, inde *ἀναβάτης* apud Hesych. I. p. 514. cujus glossam misere luxavit, nisi forte in typothetae rationes hoc transferendum, Bielius thes. philol. in LXX, t. I. p. 89. Eodem sensu leguntur *ὄχεύειν*, *ἵππος ὄχευτής* et *ὄχεια*, apud LXX est *ἵππος εἰς ὄχειαν*, Sirach. XXXIII, 6. *ὁ ὄχειος*, Hesych. II, 827. Xenoph. de equit. III, 3, 2. Herod. III, 85. Bekk. An. gr. tom. I. p. 56. Suidas autem: *ἀναβεβαμένοι, ἀντὶ τοῦ ἀναβάτην* (equitem) *ἔχοντες, οὕτω Ξενοφῶν.* Sed quamvis *ἀναβαίνειν* rarius de equo admissario et metaphorice in re venerea cum *ἐπὶ* occurrat, cujus exempla suppeditant Piers. et Sallier. ad Moer. l. l. (ut Theocritus Eid. I. extr. *οὐ μὴ σκιρτάσῃτε, μὴ ὁ τράγος ὑμῖν ἐπαναστῇ.* ita ex Mscr. et Theopompo apud Athen. VI. p. 260. E. lego cum Valcken.), frequenter tamen in Herodoto occurrunt *ἀναβῆναι ἐπὶ δένδρον, ἐπὶ ναῦν, ἐφ' ἵππον, ἐπὶ δῶμα*, cf. Valck. ad Herodot. VI, 97. p. 474, 17. Ita Herodot. III, 74. 102. 151. 155. IV, 22. cum praepos. *ἐς*, II, 95. *ἀναβεβάσειν* transitive cum *ἐπὶ* et casu quarto, I, 80. quo pertinet glossa apud Grammat. Sangerm. in Bekk. Anecd. Vol. I. p. 395, 17. conf. Herodot. I, 86. IV, 72.

180. VII, 181. διαβεβαίειν κατὰ γένους est I, 75. Intransitive de regia dignitate, quae ἀναβαίνειν dicitur ab Herod. I, 110. VII, 205. ¹⁹⁾

- 19) Eodem sensu ἀναστρέφειν scil. vel τὸ γένος, Heind. ad Plat. Theaet. p. 359., vel ἐαυτὸν, conf. Schaef. ad Schol. Paris. in Apoll. Rhod. p. 258 seq., ut apud Latinos, *ruere, vertere, mutare, praecipitare*, conf. Intt. ad Liv. II, 7. §. 8. 27. §. 9. 52. §. 2. *Recipere*, sc. sese, apud Plant. Bacch. II, 3, 60. Mero. II, 4. extr. *Agere*, passim apud eundem. *Inclinare*, Drakenb. ad Liv. III, 61. §. 4. ut ἐγυλίω, cf. Schneid. ad Xenoph. Cyrop. III, 3. §. 65. Heind. ad Plat. Lys. p. 43. ad Cratyl. p. 76. Alia, huc facientia, vide ad reliquias libri octavi. In fine illud tantum observo, Herodotum vocem ἐκισταίνεω modo cum ἐπὶ et casu secundo, II, 107. I, 84., modo cum casu tertio, I, 181., modo cum quarto, IV, 22. et cum solo secundo, IV, 125., omissa praepositione, ipsi verbo adjuncta, posuisse.

Herodoti liber quartus.

Librorum, qui intercedunt, tertii atque secundi, nulla apparuerunt vestigia sic satis diligenter in eam rem Grammaticorum volumina pervolventi.

Grammaticus Bekk. p. 104. l. 16. *κακόβιος*. Θεόπομπος ἐν τῇ ἐπιτομῇ Ἡροδότου. — *Bios* autem quum vel de victu, *βιότιω*, vel de vita, moribus, rebus gestis dici possit, et *κακόβιος* modo egenus, victu tenui utens, modo improbus, pessimis moribus, sit, latissimus utique patet campus in investigando eo loco, quo Theopompus vocem *κακόβιος* usurpare potuit. Unum alterumve delibemus. Herodot. III, 14. *ἄνδρα ἀπηλικέστερον, ἐκπεπωκότα ἐκ τῶν ἐόντων, ἔχοντά τε οὐδέν, εἰ μὴ ὅσα ὁ πτωχός*. Ad quae intelligenda optime haec faciunt Aristophanis, Pult. vers. 551.

Ἄλλ' οὐχ οὐμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος, οὐ μὰ Δί,
οὐδέ γε μέλλει.

Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν οὐ λέγεις, ἦν ἐστὶν μη-
δὲν ἔχοντα.

Herodot. I, 32. πολλοὶ δὲ μετρίως ἔχοντες βίου (quod tamen nondum est *κακῶς ἔχοντες τοῦ βίου*, quamvis *μετρίως* hinc inde per euphemismum dici observo pro *κακῶς*, *σπανίως*, ut τὸ ἕτερον pro *κακόν*) *εὐτυχέες*. Idem I, 196. *πᾶς τις τοῦ δήμου, βίου σπανίζων, καταπορνεύει*.

Sed, ut hariolandi finem faciamus; voce *κακόβιος* non expressit aliquam ῥῆσιν Herodoteam, sed, ut vidimus in *ἀναβαλνεν*, *ἀναγέρειν*, infra in *ξερρά*, retinuit eam voculam ex Herodoti memorabili loco IV, 95. *αἰεὶ δὲ κακοβίων ἰόντων τῶν Θυρήκων καὶ ὑπαφρονεστέρων, τὸν Ζάμολξιν τοῦτον κ. τ. λ.* quos quidem vel ipse Theopompus apud Aelian. III, 18. nominat *φάυλους καὶ ταπεινώς πρᾶττοντας*, quod est Herodoti *ὑπαφρ.* et *κακόβ.* Eandem vero vocem legimus apud Xenoph. Cyrop. VII, 5, 67. p. 117. ed. Steph. Plutarch. vit. Artax. c. XI. et XII. conf. Stephan. Thes. I. gr. Vol. I. p. 758.

Herodoti liber quintus.

Grammaticus Bekkeri pag. 115. l. 18. *Φυγαδεύσαι*: τὸ φυγάδα ἐλάσαι. Θεόπομπος ἐπιτομῇ Ἡροδότου. quae multis annis ante vulgarat Montefalc. Bibl. Coisl. pag. 484.

Vox quidem ipsa *φυγαδεύειν* nusquam per integrum Herodotum occurrit; sexcenti vero obviam fiunt loci, ubi commode eam usurpare potuisset noster, ex. gr. I, 35. 158. 168. 175. II, 119. III, 1. 39. 50. 51. IV, 10. 11. 23. 43. 46. 120. 145. 148. 162. 165. V, 30. 51. 57. 63. 65. 70. 104. VI, 121. 157. VII, 6. 104. 165. 211. VIII, 6. 16. 91. 94. 109. IX, 57. 67. Quae quum multo pluribus adaugeri possent, ad rem vero ipsam ne nauci quidem essent, alio animum advertere co-gebar. Diod. Sic. I, 66. pag. 77. ed. Wess. eadem in causa *φυγαδεύειν* scripsit, qua Herodot. II, 151. *διώκειν*. Ergone ad librum secundum spectaret glossa Grammatici? Ergone tale fuit hoc compendium, ut Diodorus, paucis, quae Herodotus pluribus exposuerat, narraturus, in suum id usum converterit? Vix crediderim. Vera (praefiscine dixerim!) mihi invenisse videor in his Glossographi Herodotei ad V, 72. p. 176. ed. Wess. verbis: *Ἀγηλατέειν· διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιπάττειν, ὑβρίζειν. Ἀγηλατέειν* (de quo conf. Intt. ad Hes. s. v. ad Greg. Cor. pag. 545. ed. Sch. Musgr. ad Soph. Oed. Tyr. vers. 401.) tanquam vo-

Meletem. III.

L

cem ionicam Theopompus in compendio concinnando retinere profecto nequibat; usurpavit igitur eam, qua et ipse libro LVI. Philipp. usus est, apud Athen. XIII, 89. p. 205. ed. Schw. (ni malis Athenaei, quam Theopompi, esse verba) et ipsius praeceptor de pace p. 286. ed. L., aliique, ut Xenoph. Hellen. IV, 2, 18. Aristot. Polit. III, 8. p. 121. ed. Schn. (ubi vero καὶ φησὶν cum Valckenaerio ad Herod. V, 92. p. 422, 77. ex margine in textum, ut vocant, irrepsisse crediderim) de Alexandrinis LXX. cf. Biel, thes. ph. s. v. Diod. Sic. IV, 57. XV, 5. 7. 20. 40. XVI, 8. Marcell. vit. Thucyd. p. 728. ed. B. Pauw. ad Phryn. p. 170.

Herodoti liber sextus.

Wessel. ad Herodot. III, 155. p. 276, 43. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν] „Suidas in καταχόρδῃσεν· εἴτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε· quae Cleomenem fortasse tangunt, „derivata ex Theopompi epitoma Herodoti, ut alias „dicam.“ — Dixit autem Vir doctus ad Herod. VI, 75. p. 472, 6. καὶ ταύτης καταχορδύων] „Incerti auctoris „verba apud Suidam in καταχόρδῃσεν huc refero, opina- „tus Theopompi ex Herodoti esse epitome, εἴτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε, καὶ μανεῖς αὐτὸν μαχαίρᾳ κατεχόρδυνε. „In Cleomenem enim dicta aptissime quadrant, et „Theopompi cognitum istud compendium.“ — Quae si pro ratis habeas, quidni in alio Suidae loco idem suspiceris, luculentius etiam ad Herodoti similitudinem efficto, ut lac vix lacti similis esse possit? Wesseling. ad Herodot. VI, 91. p. 480, 21. „— optime Hemsterhuisius ex Polluce et Herodoti verbis illud adscititium „ἀπριξ exterminavit. Suidae enim λαβόμενος τῷς ἐπισπαστήρων ἀπριξ εἶχετο, nihil ad Herodotum, etsi ejus „imitatione propagatum.“ Quid? quod haec imitatio tam luculenta sit, ut ne Stephanus quidem in Thesaurο I. gr. III. p. 920. dubitarit ea pro Herodoteis habere? vox autem ἀπριξ inter voces maxime atticas nobis a Grammaticorum filiis (Thom. M. p. 107. Pierson. ad Moer. p. 84. Ruhnck. ad Tim. p. 47.) adnumeretur?

Herodoti liber septimus.

Hesych. s. v. Ζειρά· οἱ μὲν εἶδος χιτῶνος· οἱ δὲ ζώνην. βέλτιον δὲ ἄλλό τι ἐπιβύλαιον κατὰ τῶν ὤμων φορούμενον, εἰσικός ἐφαπτίδι. καὶ Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ καὶ Θεόπομπος ὁ Χίος.

Herodotum, neglecta Theopompi auctoritate, testem hujus rei vide apud Suid. s. v. *ζειραί*, Atque Herodotus bis hac voce usus est VII, 69. Ἀράβιοι δὲ ζειράς ὑπεζωσμένοι ἔσαν. τόξα δὲ παλίντονα εἶχον πρὸς δεξιὰ, μακράς κ. τ. λ. et cap. 75. Θρήνκες — ζειράς περιβεβλημένοι ποικίλας. Eli-ge, quod tibi caput maxime placeat; equidem certe manum a definiendo abstineo, hoc unum professus, me nonnisi viciniâ utriusque scriptoris nominum eo esse permotum, ut ad hanc epitomen retulerim. Quod nunc eo confidentius agere licet, quod duumviros, Toupium (ad Long. loco, quem supra ex compendii limitibus protrudere conati sumus) atque post eum Harlesium (ad Fabric. Bibl. Gr. p. 335. t. II.) ita sensisse video.²⁰⁾ De ipsa voce *ζειρά*, quae pertineat ad doctri-

²⁰⁾ Hesychium, aut potius, quem expilavit, Diogenianum *Thucydidis*, *Xenophontis*, *Theopompi* testimonio inter historicos potissimum usum esse, dudum est, quod observavit Runkhennius praefat. ad Hesych. tom. II. p. X.

nam Herodoteam, pluribus disserere, nec vires sufficiunt nec tempus patitur; satis opinor laudare viros doctos, qui de ea egerunt, D. Ruhnken. ad Tim. p. 129. (qui recte ante jam praefat. p. XV. monuit, ea glossa non Platonem, sed Herodotum spectari) Piers. ad Moer. p. 159 seq. De forma vocis, quae modo *εἰσά*, modo *εἰσα* fertur, vide Schaef. et Bast. ad Greg. Cor. p. 51.

Herodoti liber octavus.

Dubios, ut supra significavi, nos reliquit Valcken. ad Herodot. VIII, 88. p. 660, 5. Ea vero non ex hac epitoma, sed ex justis ejus historiis desumpta esse arbitror, quamvis Herodotum in his rebus tantum non omnibus Trogo ducem exstitisse Heerenius suspicetur. Quid? si ipse Trogos salse dictum illud Xerxis ita ex suo modulo ac pede transformavit? Rem in medio positam relinquo et ἐπέχω. Hoc certe negari nequit, Iustini (II, 12.) verba: Quippe ut in viro muliebrem timorem, ita in muliere virilem audaciam cerneret — Theopompi stilum omnino sapere²¹⁾. Theopompi igitur historias Trogo fontes fuisse puto, quae ita fuerunt comparatae, ut episodiis intertextae res quoque gestas majorum exhiberent.²²⁾

21) Eandem indolem prae se ferunt opposita ἀνδροφόνος et ἀνδροπόρος, ἐταῖροι atque ἐταῖραι, Polyb. t. III. p. 28. ed. Schw. Athen. IV, 62. VI, 77. (quae ex ordine cum disponere vellet Kochius prolegg. p. 52. leniter tactus est ob nimiam securitatem in Act. Ienens. 1804. Febr. 50.). Pessime vero eo nomine audivit Demetrio Phal. περὶ ἐρμ. cap. XXVII. ed. Schn. conf. LXXV. Quod autem Th. haec inter se opposuit: τί γὰρ τῶν αἰσχυρῶν ἢ δεινῶν ἀντοῖς οὐ προσήν, ἢ τί τῶν καλῶν καὶ σπουδαίων οὐκ ἀπῆν; in eo nonnisi alios imitatus est. conf. Xen. Ages. c. I. §. 31. Soph. Oedip. R. 1482. Ovid. de A. A. II, 369. Plutarch. Ages. X.

22) Cfr. Heeren de fontibus Trogi p. 216. in diatriba de fontibus Plutarchi p. 22. Creuz. de vestig. Th. et Eph. p. XXVII. Tribus, iisque contiguis libris, XL — XLIII. Philippicorum, Sicula descripserat Theopompus. cf. Diod. Sic. XVI, 71. p. 138.

Suid. s. v. *Ἀπουδάσιον* ἴτα: ἀπουδάσιον δὲ περὶ ἄνδρα
 ἀημοσθένος κατὰ Μειδίον. ἐπὶ δὲ τοῦ κατεπελγομαι θεό-
 πομπος ἐπισκοπῇ τῶν Ἡροδότου. ἐπὶ δὲ τοῦ βούλομαι ὁ
 αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ ἐπισκοπῇ.

Ita Lud. Kusterus ex Mscr. Parisino hanc locum
 a teterrima corruptela sanum reddidit, p. 365. cui suf-
 fragatur Photius Lex. gr. p. 392. Theopompus igitur
 tum pro βούλομαι, tum pro κατεπελγομαι usurpaverat ea

ibique Wessel. Res Siculas aliis praeterea libris ab eo esse re-
 latas, conf. Wess. l. l. Quo factum est, ut dubius etiamnum
 haeream, quo recte referam ea, quae nuper, cum Codicem
 Thucydidis perantiquum (Cod. Palat. nro. 252. cf. Sylb. cata-
 log. p. 78.) excuterem, inveni. Sunt autem haec ad Thucyd.
 VI, 4. καὶ τῇ μὲν πόλει ἀπὸ τοῦ Γέλα πεταμοῦ τεύνομα
 γίνετο]

Τζέτζης.

Οὗτος ἐπαφρόδιτος, ὡς λέγεις, γράφει:
 γέλας δ' ἐκλήθη τῷ πάχην πολλὴν φέρειν:
 κληθὴν ἐκεῖ γὰρ ἡ πάχην ταύτην φέρει:
 ὁ πρόξενος δὲ σὺν τισιν ἄλλοις λέγει:
 γέλωνος ἀνδρὸς ἐκ τινος γέλαν πόλιν:
 ἐξ ἀντιφύμου δ' αὖ γέλωτος τις λέγει:
 χρησάμην μαθὼν γὰρ ὡς πόλιν μὲν ἐκτίσται:
 γέλας: δοκῆσας τῶν ἀγαπώσιμων τόδε: —
 κληθὴν οὕθεν τέθεικε τῇ πόλει γέλαν: †

Ita ex Cod. mscr. repraesentavi hoc Schol. necdum editum.
 Ad σὺν τισιν ἄλλοις vers. 4. legitur in margine σὺν Ἑλλανί-
 κῳ, ad vers. 6. super τις signum conspicitur, cui in margine
 respondent adscripta: ὁ θεόπομπος. Gelonis gens in marg.
 ad vers. 5.: οὗτος ὁ γέλων νιὸς στήνης καὶ ἐμάρου. Cf. Steph.
 Byz. s. v. Γέλα, indeque Hellanici fragm. CXIII. p. 154. ed.
 Sturz. De Theopompo Stephanus nihil, quem quamvis hic il-
 lic cum Hellanico fecisse probare studuit Sturzius V. Cl. ad
 fragm. Cl. p. 128., hic tamen loci valde discrepant inter sese.
 Utrum Tzetzes plenior in manu habuit Stephanum Byz.,
 quam quem nunc ab Hermolao truncatum legimus, an insulsi
 hominis haec? Illud magis placet. Plura etiam in eo codice
 continentur Tetzæ in Thucyd. scholia, eodem metro conscri-
 pta, quo commentarii Iohannis Tz. in Nesiiodum (cf. p. 9. 20.
 26. 40. 48. 75. 130. ed. Dan. Heins., alibi). Ea diligenter
 inde excerpta unā cum praestanti lectionis varietate, plerumque
 cum lectione Codd. Cass. Aug. Vindob. (de quibus conf. Poppo
 Observ. crit. sect. I. c. 4. p. 69 seqq.) conspirante, communicavi
 cum Ern. Poppo, olim cum Thucydide, opinor, edituro.

epitoma vocem σπουδάξω. Quodsi locum extricare cupis, ubi pro βούλομαι ea usus fuerit, totus fere Herodotus tibi laudandus, atque haud rari sunt loci, ubi τὸ σπουδάξειν majorem voluntatis vim exprimere potuisset, ex gr. θυμός μοι ἐστὶ τινός, Herod. I, 1. ἐπιθυμῆν, προθυμῶς ἔχειν τινός, προθυμεῖσθαι, I, 25. 201. III, 120. 127. 154. IV, 1. 17. 98. V, 13. VI, 5. 6. φίλον μοι γίγνεται το, I, 87. 108. περιέχεσθαι, V, 40. VII, 59. ἡμερος ἐστέργεται, ἡμείρεσθαι, πόθος ἔχει, III, 125. 67. V. 106. VII, 43. 44. περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, vel πολλὴν σπουδὴν ποιεῖσθαι, I, 4. 88. 110. 120. II, 162. III, 4. 71. 154. V, 30. VI, 108. 120. VII, 149. 205., vel γλίχεσθαι, VII, 161. VIII, 142. Alia plura his addi possunt; quibus cum nihil ad rem ipsam pertinens effici queat, jam de altera vi τοῦ σπουδάξειν, qua pro κατεπείγεσθαι usurpasse Theopompum Suidas affirmat, videamus. Atqui nusquam in Herodoti libris hodie legitur κατεπείγομαι, quamvis saepiuscule ἐπείγομαι. 23) Semel tantum VIII, 126. ubi: ἅτε Μαρδονίου χιμερίζοντος περὶ Θεσσαλίην τε καὶ Μακεδονίην καὶ οὐδέν κω κατεπείγοντος ἦκειν εἰς τὸ ἄλλο στρατόπεδον. Atqui Grammaticus habet κατεπείγομαι; supplendum ergo foret ἑαυτὸν in Herodoto, ut medius efficiatur sensus. 24)

23) Herodot. III, 135. de via faciunda: τὴν ταχίστην ἐπείγοτο ἐπὶ τὸν Ἰατρόν. cf. Steph. Th. I. gr. t. I. p. 1208. Herod. VI, 43. IX, 89. ἐπείγομαι κατὰ τὴν ταχίστην ἑλθὼν ἐς Θηήκην, ubi variant Codd. Vscr. et ἑλθὼν et ἑλθὼν exhibentes, Ald. ἑλθεῖν, quod ex Codicum auctoritate dijudicandum, quum ἐπείγεσθαι modo participium, modo infinitivum adseiscat, ut Herodot. VI, 86. 2. ἣν μὲν μὴ ἐπείχῃς ναυμαχίην ποιούμενος, et secti 3. ἣν δὲ ἀντίκα ἐπείχῃς ναυμαχίῃς; recto igitur post Wessel. ex Codd. consensu ἑλθὼν recepit nuperimus editor. Ἐπείγεσθαι, prout res postulat, vel cum ἐπὶ, κατὰ construatur, vel respicit. cf. Herodot. IV, 139. VI, 112. VII, 213. IX, 69. Ita ἐπείγεσθαι ἐπὶ τι est studio quodam naturali trahi ad aliquid, Euripid. apud Plat. Gorg. §. 88. p. 128. cf. Valck. Diatr. Eurip. p. 76. Imperfectum plerumque ἤπειγ. Eur. Phoeniss. 117. Plat. Theaetet. p. 282. ed. Heind.

24) Eur. Phoeniss. 1286.

ἔπειγ ἔπειγε. ὥς, ἣν μὲν φθάσω
παῖδας πρὸ λόγῃς, οὐμὸς ἐν φάει βίος.

Quam rationem etsi per tempus pro unice vera habuissem, quum dies diem doceret, en subito quasi *ἐμαίων* inveni rectam. Observat P. Wesseling. V. D. ad Diod. Sic. II, 22. p. 156., apud vocem *κατεπειγει* omitti solere *πρᾶγμα*, idque Lucianum, ut plena fieret oratio, addidisse.²⁹⁾ Idem, quum latine redderet Herodoti scripta, sensisse videtur Schweighaeuserus, V. Cel., ita vertens: Quum Mardonius hiemaret, nec opus esset, ut ipse — properaret. Pro *κατεπειγομαι* in Suidae loco mecum restitues *κατεπειγει με*.

cf. Porson. ad Eur. Orest. vers. 288. *κατασχύν*, scil. *ἐαυτον*, Oed. Tyr. 773. *ὑπεξείχεν*, Intt. ad Th. M. p. 339. *παρσάλλειν*, Heind. ad Plat. Lys. p. 4. *παρσάλλειν*, ad Gorg. p. 33. *ὑπάγειν*, Schleusn. Lex. gr. N. F. s. v. et Th. M. et Schneid. inde recte apud Hesych. *ὑπαγωγή* est *ὑποχώρησις*; *παρσάλλειν*, Schleusn. s. v. Grammaticus Bekkeri Vol. I. p. 104, 15. *κατάγει* *ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν*, *θεοπομπός* (quae ante in lucem protraxerat Ruhnk. ad Tim. pag. 153.) et Heind. ad Hipp. maj. p. 121. Herodot. II, 162. VI, 99. Earum verò vocum, ubi supprimitur pronomen, larga post doctorum in ea re operam seges.

- 25) Valla l. l. Herodotum hac latinitate donavit: „nec etiamdum „urgente venire.“ Melius forte, quam Schweigh. namque Cicero ad Att. XII, 27. „Plane illuc te ire, nisi tuo magno „commodo, nolo. Nihil enim urget.“ Biel. thes. phil. II, 172. *κατεπειγει*, urget. Isoer. Panath. p. 385. *ἐντεῦθεν γὰρ οἶμαι μᾶλλον κατεπειγειν*, ubi ad *ἐντεῦθεν* vel cum Langio supplebis *ἀρξασθαι* ex *ἀρξάμενος*, vel *διαλέγεσθαι* ex *διαλέξομαι*, cum idem scriptor pag. 402. *Ἐντεῦθεν γὰρ προσήκει διαλέγεσθαι περὶ αὐτῶν*. In eod. Panath. p. 432. ex Cod. Bav. *ἀν κατήπειγε τὴν πόλιν* — *πολεμοῦσαν* lego, retento *περιγενέσθαι* pro *παράγ*. cf. ad Philipp. 148. 124. sed in Areop. p. 223. sunt *πράγματα τέλος ἔχειν κατεπειγοντα*. *Τὸ κατεπειγοντα*, Xenoph. Mem. II, 1, 2. Ejusdem commatis sunt *καταῖτι*, *αὐτὶ δείξει*, *μελήσει μοι* et sexcenta alia, quae enumerare longum foret. E Graecia hoc ad Latinos migravit, inde: *subolet*, *bene habet* (Cic. pro Marc. c. VI.), *succedit* (inceptis, cf. Gronov. Duk. et Drak. ad Liv. XXIV, 19. §. 6. quo nomine vapulat a viris doctis Marcus filius ad Tiron. lib. XVI, 21. scribens: *nam quum omnia mea causa velles mihi successa, tum etiam tua*). In locutione, *nisi me fallit*, *me fefellit*, quod nude sic poni negabant Hotom. et Ernestus, vel cum Schütz. ad Orat. pro P. Sext. cap. L. p. 86. *quid aut animus*, vel cum Heusing. ad Off. II, 7, 14., *quidquid ex proximis quadrat*, supplebis, aut *res*, *negotium* aut simile quid omitti statues cum

Facillime nunc, quum tamdiu vestra patientia abusus sim, laturus Vos opinor, si palaestra relicta melioribus me locum fecero. Quod si quis Vestrum male me eo nomine accipiat, quod exiguis plerumque haec de Theopompi epitoma commentatio superstructa sit fundamentis, ut meris passim conjecturis innixa, comodeque huc quadrare, quae de scalarum gradibus Ciceroni (ad Div. VI, 7.) scripserit Caecina: is me vehementius motum vel animo casurum fuisse sciat, si nova mihi atque necopinato accidissent. Quae quatenus ipse sim calumniatus, quâve non sine idonea caussa veritus sim, Vestrum nunc est iudicium, benevoli lectores. Valete atque favete.

Manutio ad Cic. ep. ad Div. IV, 2. pag. 254. ed. Richt., cuius ego rationem, ad graeca proxime accedentem, nullus dubitavi, quin meam facerem. cf. ad Div. XII, 5. Idem obtinet in Orat. pro M. Coelio cap. XIX. *Sed inerat, nisi me propter benevolentiam forte favebat, ratio.*

Jam satis est; ne me Crispini scrinia lippi
Compilasse putes, verbum non amplius addam.

IV.

DICAEARCHI PERIPATETICI

B I O Σ E Λ Λ Α Δ Ο Σ

ALIAQUE

FRAGMENTA GEOGRAPHICA

EMENDATA ATQUE ILLUSTRATA

Δ

M. M A R X

PH. DR.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1911

LECTORI BENEVOLO S.

En habes *Dicaearchi* libellum, ante aliquot annos tibi jam et promissum et debitum, sed nostra vel culpa dixeris vel varia fortuna, quam hic enarrare longum est, hucusque detentum. Arriserat mihi ille jam tum, cum in colligendis Ephori fragmentis essem occupatus, non minus mira quadam elegantia et nativa narrationis simplicitate, quam benigna rerum copia, quibus domestica Graecorum instituta multifariam illustrantur. Quod ubi nos sentimus, ex laceris reliquiis corpus ipsum conjectantes magis, quam intuentes, quanto magis accidisse oportet veteribus, quibus integro opere frui licuit? Hoc elogium testantur, cum aliorum scriptorum, tum inprimis *Ciceronis*, qui nostro summo opere delectatus esse videtur, eoque ipso libro, cujus nunc particulam exhibemus. Constitit ille tribus libris, sicuti e *Suida* discimus, qui et alia, scitu relatuque digna, de auctore tradit: Δικαίαρχος Φειδίου Σικελιώτης, ἐκ πόλεως Μεσσηνίας· Ἀριστοτέλους ἀκουστής, φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ καὶ γεωμέτρης· καταμετρήσεις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ὄρων· Ἑλλάδος βίον ἐν βιβλίοις γ'. Οὗτος ἐγραψε τὴν πολιτείαν Σπαρτιατῶν, καὶ νόμος ἐτέθη ἐν Λακεδαιμόνῃ, καθ' ἕναστον ἔτος ἀνυγινώσκεσθαι τὸν λόγον εἰς τὸ τῶν ἐφόρων ἀρχεῖον, τοὺς δὲ τὴν ἡβητικὴν ἔχοντας ἡλικίαν ἀκροῦσθαι· καὶ τοῦτο ἐκράτησε μέχρι πολλοῦ. *Scriptio*nis argumentum, titulo ipso satis declaratum, melius intelligitur loco *Varronis* (de Re R. I. 2.): „Pastorum vitam

„esse incentivam, agricolarum succentivam, auctore „doctissimo homine *Dicaearcho*, qui *Graeciae vita*, „qualis fuerit ab initio, nobis ita ostendit, ut cett.“ (Hieronymus adv. Iovian. II, 15. Dic. librum vocat: „*Antiquitates et descriptionem Graeciae*.“) Sed magis adhuc ipsius Varronis libro, *eodem titulo insignito: De vita populi Romani* ad T. P. Atticum, qui IV libris constabat, cujus itidem fragmenta solum supersunt, probantia, integrum opus vividam et spirantem Romanae vitae tabulam nobis repraesentaturum fuisse. Varronem vero ob variam eruditionem optime cum Dicaearcho conferri posse existimo. Ad illum locum, quem ex Varrone citavimus, pertinet alter apud Porphyrium de Abst. IV, 2. p. 295. ed. Rhoer. *Τῶν τοίνυν συντόμως τε ὁμοῦ καὶ ἀκριβῶς τὰ Ἑλληνικὰ συναγόντων ἔστιν καὶ ὁ Περιπατητικὸς Δικαίαρχος, ὃς τὸν ἀρχαίων βίον τῆς Ἑλλάδος ἀγηγούμενος τοὺς παλαιούς καὶ ἑγγὺς θεῶν γηστο γεγονότας κ. τ. λ.* Haec fortasse L. I. τοῦ *Βίου* continebantur; secundo potuit, sua aetate qualis fuerit, civitatum Graecarum conditionem et vitae modum describere. Ad hunc librum refero loca Ciceronis, epist. ad Att. II, 2. „*Πελληναίων* (sc. descriptionem, *βίου*) in manibus tenebam, et hercule magnum acervum *Dicaearchi* mihi ante pedes extruxeram. O magnum hominem! et a quo multo plura didiceris quam de Procilio. *Κορινθίων* et *Ἀθηναίων* puto me Romae habere. mihi credes, leges; haec doceo: mirabilis vir est.“ Cf. L. VI, 2. et XIII, 59.: „Libros mihi, de quibus ad te antea „scripsi, velim mittas, et maxime — — *Ἑλλάδος*.“ Iam ad illud *Ἀθηναίων* refero fragmentum, quod mutilum et ex majori opere *excerptum* adhuc habemus. Tertio libro de re domestica et familiari, nuptiis, festis, ludis publicis, theatri egisse videtur. Huc igitur pertinet Athen. XIII. pag. 557.: *Δαρίῳ* bello 350 pellices secum duxisse, ὡς *Δικαίαρχος ἐν τρίτῳ περὶ τοῦ τῆς Ἑλλάδος Βίου*, itemque auctor argumenti Euripidis Me-

deae: τὸ δῶμα δοκεῖ ὑποβαλίσθαι, ὡς Δικαίαρχος περὶ τοῦ Ἑλλάδος βίου. Magnum praeterea numerum scriptorum Dicaearchi apud Ciceronem et Athenaeum invenimus, de quibus sigillatim agerem, (laborant enim nonnulla quadam interpretandi difficultate,) nisi alienum hic esset a meo instituto et prolixiorem disputandi locum sibi deposceret. Eandem ob causam nihil de vita ipsius auctoris exponam, sed continuo ad libellum, recens nunc editum, me convertam. Primus eum edidit *H. Stephanus* ¹⁾ Parisiis 1590. 8., qui (L. VI, 14. Schediasm.) ejus codicem ex Italia a Matthaeo Budaeo, Guilielmi Budaei filio, allatum dicit; postea *D. Hoeschelius* in editione Geographicorum (Augustae Vind. 1600.) repetiit, additis variis lectionibus e codd. Hervuortii, Palatino et Casauboni, quorum duo postremi ubi nunc sint, nescio. Palatinum vidit quoque *Lucas Holstenius* (conf. Bredovii Epp. Paris. p. 14.); alterum J. Scaliger, a Puteano acceptum, Casaubono communicaverat, (vid. ejus epistolam edit. Hoesch. praefixam); Hervuortii denique Ms. cum aliis Hoeschelii libris e bibliotheca publica Augustae Vindelicorum Monachiam translatum esse, cum e Bredovii Epp. P. p. 4. cognovissem, *X. Werferum* (immatura morte nuper amicis suis et literis ereptum,) eo profecturum rogavi, ut inspiceret codicem, et, si quid frngis reperisset, ad me transmitteret. Facile impetravi ab homine amicissimo et fervente ad haec studia animo, mihiq; excerpta misit codicis No.

1) Hanc editionem non vidi; sed cum tota recusa sit in Vol. XI. Antiqq. Graec. Gronovii, ea inspicienda supersedere facile potui. Multa ille quidem ad illustrandum auctorem utilia, lectuque jucunda conscripsit, sed nimius est nonnunquam in explicandis rebus aut notissimis aut intellectu facillimis, et, ut noster ait, περιεργος τῇ λαλιᾷ. Subjunctae sunt quaedam Casauboni notulae, et in editione Gronovii hujus quoque conjecturae, praefationi immistae. Et Graevii nonnullas emendationes, exemplo Hoescheliano, quod Heidelbergae asservatur, adscriptas, in nostrum nsum convertimus.

566. accuratissime facta. Parum quidem, sed tamen nonnihil utilitatis inde ad nostram operam redundavit. In universum credo, nec a reliquis codicibus multum adjumenti posse sperari ad locupletandum aut emendandum libellum, cum unius exempli apographi omnes esse videantur. Nisi prorsus novum quoddam reperiatur, quod Holstenio obtigit, qui fragmentum de Monte Pelio in bibliotheca Christianissimi regis invenit, quem igitur etiam „bona spes tenuit, erutum iri aliquid amplius, modo instructissimas bibliothecas excutere liberius liceret“ (ap. Bred. l. l. p. 14.). Illud fragmentum *Hudsonus* in nova editione *Geographorum minorum* (Volumine II. Oxoniae 1703.) primus publicavit (*Fabricius* B. Gr. T. III. p. 487. Harl. ait: „addito, quod „ad eum lubens miseram descriptionem e *codice Gudiano* „et latina versione a me donatum, fragmento de M. Pelio.“). Nec hoc volumine, sanequam rarissimo, mihi uti licuit, sed editione Graeca, Viennae ante aliquot annos a Graecis hominibus curata, qua Hudsoniana fere integra repetita est. Iam tribus partibus noster libellus constat: I. fragmento *Βίου Ἑλλάδος*, primum ob argumentum, deinde propter auctorem memorabili. Cum enim praeter Theophrasti varia scripta paene nihil a discipulis Aristotelis (uti Dic. ap. Suidam et Athen. XI. p. 460.: *Α. ὁ Μεσσηνίος, ὁ Ἀριστοτέλους μαθητής*, et XV. p. 660. vocatur) ad nos pervenerit, observatione dignum est, quomodo etiam hic ad notandos pingendosque hominum mores se converterit, eamque *ἡθοποιίαν* exercuerit, qua ipse magister maxime excelluit. Et in oratione idem fere loquendi genus, eundem usum novorum vocabulorum et idiomatum animadvertere licet, quibus Theophrasti v. g. Characteres insignes sunt. II. Fragmento de M. Pelio, quod fueritne pars majoris operis descriptionis Graeciae, an ejus, quod Suidas *καταμετρήσεις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ὄρων* appellat, quaeri potest. Mihi illud probabilius est, primum, quod Pe-

lion non est Peloponnesi mons, tum quia in fine fragmenti clausula indicare videtur, conjunctum illud fuisse cum opere de vita Graeciae; tamen alterius quoque operis fragmenta nonnulla occurrunt, (Vid. *Ukert. Hist. Geogr. vet.* I, 1. p. 114.) et locus Plinii H. N. II, 65. „Dicaearchus, vir in primis eruditus, regum cura permensus *montes*, ex quibus altissimum prodidit Pelion MCCL passuum,“ rem adhuc in dubio collocat. Dodwello ὄρων in ὄρων mutanti non adsentior. III. Descriptione Graeciae, versibus concepta, quae, quia locorum serie arcte cum priori fragmento conjuncta est, partim ante, partim post illud ab editoribus collocata est. Nos separavimus utrumque, nec Dicaearchi, nec magni omnino pretii esse, illam *Ἀναγραφὴν* statuentes. Fere tota e Scylacis periplo idque imperite a Grammatico posteriori, ut videtur, consarcinata, et probabiliter ab aliquo bibliopola sive librario cum altero fragmento cuidam librorum vetustorum cupido pro opere Dicaearchi, aut etiam pro integra Graeciae Geographia venditata est. Mihi quidem persuadere nequeo, hominem doctissimum Dicaearchum tam malos versus excudisse, atque etiam quaedam falsa, vel sibi contraria posuisse. Cf. ad vs. 95. et *Hemst.* ad Luc. Diall. M. p. 410. sqq. ubi de Dicaearchi scripto *περὶ τῆς εἰς Τροάωνιον καταβάσεως*, „idcirco miror equidem in *Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος* iambica, quae huic philosopho tribui solet, post Lebadiam recenseretur *ἱερὸν Τ. — γεγενέαι*, (vid. infra vs. 98.). Hoc (sc. quod ipse nihil eerti de illo oraculo compertum se habere dicit,) illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam ipse fuerat persecutus?“ Haec vir clarissimus et certissimi iudicii. Nec possum intelligere, unde *Ernestius* in Clavi Cic. s. v. Dic. Hemsterhusium dicere potuerit Trophonianam narrationem partem fecisse τῆς *Ἀναγραφῆς*. — *Dodwellus* in Dissert. de Dic.

Meletem. III.

M

(Vol. II. edit. Hudson. §. VI. sq.) Dicaearchum putat „illo libello tabulas suas Geographicas illustrasse (πίνακες, ἐν οἷς τῆς γῆς περίοδοι εἴσι), quas Theophrasto obtulit et hic in testamento suo jussit in inferiori porticu reponi. Diog. I. V, 51.“

FRAGMENTUM BIOY ἙΛΛΑΔΟΣ.

L. II.

Ἐντεῦθεν εἰς τὸ Ἀθηναίων ἐπεισιν ἄστυ· ὁδὸς δὲ ἡδεῖα, γεωργουμένη πᾶσα, ἔχουσα τῇ ὕψει φιλάνθρωπον. ἡ δὲ πόλις ξηρὰ πᾶσα, οὐκ εὐνδρος, κακῶς ἐρρύμοτομημένη διὰ τὴν ἀρχαιότητα. αἱ μὲν πολλαὶ τῶν οἰκιῶν, εὐτελεῖς, ὀλίγαι δὲ

Ἐντεῦθεν] Quum a Peloponneso profectus Graeciam Dic. obiret, Megaris eum adire Athenas oportuit. Sit igitur via, quam continuo describit, eadem, quae ap. Strab. IX. dicitur ἡ ὁδὸς, ἡ ἐπὶ Μεγαρίων καὶ τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ, aut ap. Herodot. II, 7. ἡ ἐξ Ἀθηνῶν ὁδὸς ἡ ἀπὸ τῶν δυάδων διὰ τὸν τοῦ βωμοῦ φέροντα ἐς Πίσαν, quam VIII, 71. τὴν Ξυρῶνιδα ὁδὸν vocare videtur. Stadio- rum numerum deesse censeat H. Stephanus, qui legere mavnit: εἰς τὸ ἄστυ στάδια μ' vel simile quid. Sed turbato initio de scriptura pronuntiari nequit.

ὁδὸς δὲ] Propter sequens ἡ δὲ πόλις scriberem ὁ. μὲν. Utraque vocula saepe permutatur. vid. Schaefer. ad Apollon. Rhod. T. II. p. 106.

τῇ ὕψει] St. proponit vel legendum τὴν ὕψιν, vel τὰ τῇ ὁ., vel post ὁ. τὸ inserendum.

οὐκ εὐνδρος] Diceret haec superflua esse; sed solent ita scriptores suis verbis interpretamenta apponere. Vid. Ruhnken. Ep. Crit. p. 56. Heyn. Obs. Hom. T. V. 506. Reitz. ad Lucian. I. VII. 371. Bip.

ἐρρύμοτομημένη] in vicos directa, uti reddit Livius V. extr. sive, vicorum ordinibus dimensa, uti Tacitus Annal. XV, 42. Vocabuli ῥυμοτομῆν usum explicarunt Wessel. ad Diodor. XVII, 52. Spanhem. ad Callim. D. 88. p. 439. Ern. Salmas. ad Solin. p. 821.

ἀρχαιότητα] Igitur Athenae (quas jam Homerus II. II, 546. ἐνκλίμενον πολλῆθρον vocat), cum post Persarum discidium de novo erigerentur, eadem ἀταξία exstruebantur, quae Roma, a Galliis incensa. Nam tum Athenis fere nullae domus amplius fuere, οἰκίαι, αἱ μὲν πολλὰ ἐκπεπνευμέναι, ὀλίγαι δὲ περὶ τῆς. Thucyd. I, 89.

χρήσιμα. ἀπιστηθεῖν δ' ἂν ἐξαίφνης ὑπὸ τῶν ξένων θεωρου-
μένη, εἰ αὕτη ἐστὶν ἡ προσαγορευομένη τῶν Ἀθηναίων πό-
λις· μετ' οὐ πολὺ πιστεύσειεν ἂν τις. ὥδε ἦν τῶν ἐν τῇ οἰκου-
μένῃ κάλλιστον θέατρον, ἀξιόλογον, μέγα καὶ θαυμαστόν·
Ἀθηναῖς ἰσθρὸν, πολυτελές, ἀποβιον, ἄξιον θείας. ὁ καλούμε-
νος Παρθενῶν ὑπερκείμενος τοῦ θεάτρου μεγάλην κατάπληξιν
ποιεῖ τῷ θεωρῶσιν. Ὀλύμπιον, ἡμιτελές μὲν, κατάπληξιν

ἀπιστηθεῖν] Sic vulgatam lectionem ἀποστηθεῖν (quam et no-
ster Cod. exhibet) Stephan. correxit, nec ipse de suae correctionis
opportunitate dubitare debebat. Cf. Thucyd. I, 10. qui in simili re
vocem ἀπιστίαν usurpat.

αὕτη] hoc posui pro vulg. αὐτῇ, est enim δεικτικώτερον. Vid.
Iens. ad Luciani Somn. p. 186. Bip. Ad sententiam cf. A. Boeckh in
libro bonarum rerum pleno: die Staatshaushaltung der Athener Vol.
I. p. 69. ubi nostrum locum illustrat, et cf. p. 221. ubi e duobus Demo-
sthenis locis monstrat, prisco tempore Athenis privatum sicuti cen-
sum ita et domicilium parvum, publicum splendidum fuisse.

ἦν] pro ἐστὶ, nam tum superstes fuit. Attici scriptores et poe-
tae usum temporis imperfecti pro praesente frequentant. Vid. Heind.
ad Plat. Theaetet. p. 329. Clarke et Heyn. ad Homer. Il. I, 37.
Schaefer. ad Bucolica p. 220.

θέατρον] Stephanus post h. vocem interpungit, reliqua conne-
cit. Holsten. mavult: ὥδε ἦν τῶν ἐν τ. οἰκ. θεάτρων, ἀξιολόγων
ἅμα τε καὶ θαυμασίων, κάλλιστον Ἀ. ἰ. Nos Hudsoni aut potius
ed. novae interpunctionem adscivimus, μέγα scripsimus pro μετὰ
(saepe enim commutantur, vid. Brunck. ad Apollon. I. p. 189. Lips.
Reisk. ad Plutarch. Thes. II.), vocem corruptam ἀποβιον in textu
reliquimus, quam Steph. mutari vult in ἀπόβλεπτον, Grónovius in
ἀποπτον; nos proponimus κατ' ὄψιν, uti de Veneris in arce tem-
plo ait Euripid. Hippol. 32. (i. e. ut habet Arrian. in Epictet. II,
16. περιφανὴς ἄνω διὰ μέσης τῆς πόλεως, cf. Heeren Ideen T. III.
1. p. 496.) quod eximie explicatur a Valckenario p. 165. qui alium
Dicaearchi locum (ex Athen. XIII. 591.) eumque correctum adfert,
ubi similis sententia similibus verbis expressa est.

Παρθενῶν] Aedificium et nostra aetate Anglorum maxime indu-
stria celebratum. Cf. The Elgins Marbles p. 80 sqq. Lond. 1816.
itemque opus splendidum: Jupiter Olympien de Quatremère de Quin-
ey p. 226.

ἡμιτελές] incertum est, a quo inchoatum; nam plures a Pisi-
stratidis inde Olympium aedificare aggressi sunt, donec Adrianus im-
perator exaedicavit. Cf. Casaub. ad Strab. IX. 607. — τὸ Ὀλύμ-
πιον, ὅπερ ἡμιτελὲς κατέλειπε τελευτῶν ὁ ἀναθεὶς βασιλεὺς. (Per-
seus? Liv. 41, 20.) Adde Plin. H. N. 36, 6.: „Inchoatum Athenis
templum Iovis Olympii, ex quo Sylla Capitolinis aedibus advexerat
columnas.“

κατάπληξιν] Cas. vult καταπληκτικὴν. St. ante τὴν εἰς inse-

δ' ἔχον τὴν τῆς οἰκοδομίας ὑπογραφὴν· γενόμενον δ' ἂν βέλ-
τιστον, εἶπερ συνετελέσθη· γυμνάσια τρία, Ἀκαδημία,
Λύκειον, Κυνόσαργες· πάντα κατὰδενδρά τε καὶ τοῖς ἐδά-
φεσι ποιάδη. ἑορταὶ παντοδαπαὶ φιλοσόφων παντοδαπῶν, ψυ-
χῆς ἀπάται καὶ ἀναπαύσεις· σχολαὶ πολλαὶ, θῆαι συνεχεῖς.
Τὰ γινόμενα ἐκ τῆς γῆς πάντα ἀτίμητα καὶ πρῶτα τῇ γένεσι,
μικροῦ δὲ σπανιώτερα. ἀλλ' ἡ τῶν ξένων ἐκάστοις συνοικου-

rit, sed illa vox moleste recurrit; etiam βέλτιστον mihi displicet.
Salmasius Exercitt. Plin. p. 141. Paris. pro κατὰπλήξιν legi vult κα-
ταπλήξιμον sive καταπληκτὴν, ibique etiam bene illustrat, quid sit
ἡ ὑπογραφὴ (Grundriß, wie z. B. beyrn Dom zu Cölln).

ἑορταὶ] Cas. haec sic disponit: ἑορταὶ παντοδαπαὶ, ψυχῆς ἀνά-
πανοις, φιλοσόφων παντοδαπῶν σχολαὶ πολλαὶ, θῆαι συνεχεῖς. sic
fere et Holsten. Gronov. solum comma post παντοδαπαὶ ponit, ante
ψυχῆς tollit. Sed equidem vulgatam retineam. Ἑορτὰς nonnunquam
et philosophis tribui, ad Theocriti Adoniazusas adnotavit, ni fallor,
Valckenarius. Ἀναπαύσεις scripsi pro ἀνάπανοις. Pericles ap. Thu-
cyd. II, 38. — τῶν πόνων πλείστας ἀναπαύλας τῇ γνώμῃ (Dic.
ψυχῆς) ἐπορισάμεθα.

ἀτίμητα] „inaestimabiles fructus.“ Contrarium exstat ap. Phi-
lostrat. Her. p. 661. Ol. de fructibus: „ἄτιμα καὶ κοινὰ, nullo
pretio digna et vilia.“

ἀλλ' ἡ] Haec, sicuti reliqua usque ad διδασκάλιον, maximam
partem adeo aut corrupta, aut turbata sunt, ut Oedipo plane opus
esse Stephanus affirmaverit ad sensum extricandum. Conabimur
pro viribus nonnihil adjumenti adferre. Continuo post σπανιώτερα
quaedam excidisse videntur de conditione hospitum servili; quae
quanta fuerit, vel e Xenophontis (ut auctor perhibetur) de Rep.
Atheniensium commentario constat; haec mihi sic cogito: Fructus
eximii sunt, vixque pretio emendi. Maxime hoc hospitibus incom-
modum, quibus, ad conficienda negotia, necessitas est imposita Athe-
nis diu commorandi. Sed haec commoratio, apta explendis cujusque
cupiditatibus, oblivionem servituti obducit. Igitur scribendum: ἀλλ'
ἡ ταῖς τῶν ξένων ἐκάστοις συνοικοῦμεναις ἐπιθυμίαις εὐάρμ. κ. τ. λ.
Ἐπιθυμίαι συνοικοῦμεναι sunt cupiditates, quibus aliquis obnoxius
est. A plebecula autem ob continua spectacula et scholas vix fames
percipitur, cum illa oblivionem afferant sumendorum ciborum. Igi-
tur voculae ἡ πόλις, quae ex inferiore linea huc irrepserunt, ejicien-
da et pro ἐμποιοῦσα scribendum ἐμποιοῦσαι. In seqq. cuius statim
patet verba ἐφόδια usque ad ἡδονὴν poni oportere post verba καὶ πολλὰ.
Locum sic restituerem: Καὶ ἔτιρα τις πόλις ἡδεῖα ἔχει καὶ πολλὰ· ἐ-
φόδια δ' ἔχουσι, οὐδεμία τοιαῦτα πρὸς ἡδονὴν. Καὶ γὰρ αἱ συνέγ-
γυς αὐτῆς πόλεις προάστυα τῶν Ἀθηναίων εἰσι. Incolae autem hujus
urbis idonei sunt unicuique artificii pro operibus bene elaboratis ma-
gnam famam comparare; hic sensus prodit, si pro ἐντ. scribimus εὐ-
τηγχανομένους. Sed de reliquis quid statuam, nescio. Ἐξβαλόντες

μὲν ταῖς ἐπιθυμίαις εὐάρμοστος διατριβή; περισπᾶσα τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ ἀρέσκον, λήθην τῆς δουλείας ἐργάζεται. ἔστι δὲ ταῖς μὲν θεαῖς ἢ πόλιν καὶ σχολαῖς τοῖς δημοτικοῖς ἀνεπαίσθητος λιμός, λήθην ἐμποιοῦσα τῆς τῶν σίτων προσφορᾶς· ἐφόδια δὲ ἔχουσιν, οὐδεμία τοιαύτη πρὸς ἡδονήν. καὶ ἕτερα δὲ ἢ πόλιν ἡδέα ἔχει καὶ πολλά. καὶ γὰρ αἱ σύνεγγυς αὐτῆς πόλεις προάστεια τῶν Ἀθηναίων εἰσίν. ἀγαθοὶ δὲ οἱ κατοικοῦντες αὐτήν, παντὶ τεχνίτῃ περιποιῆσαι δόξαν μεγάλην ἐπὶ τοῖς ἐντυγχανομένοις, ἐκβαλόντες τὰς εὐημερίας, θαυμαστὸν πλινθίνων ζώων ἀνθρωπῶ διδασκάλιον. Τῶν δὲ ἐνοικούντων, οἱ μὲν αὐτῶν, Ἀττικοί, οἱ δὲ, Ἀθηναῖοι. οἱ μὲν Ἀττικοὶ περιεργοὶ ταῖς λαλιαῖς, ὑπουργοί, συκοφαντῶδεις, παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, μεγαλόψυχοι, ἀπλοὶ τοῖς τρόποις, φιλίας γνήσιοι φύλακες. διατρέχουσι δὲ τινες ἐν τῇ πόλει λογογράφοι, σείοντες τοὺς παρεπιδημοῦντας καὶ εὐπόρους τῶν ξένων. οὓς ὅταν ὁ δῆμος

(Cod. ἐκβαλόντες) τὰς εὐημερίας possit fortasse significare: iis (artificibus) festos et hilares dies benigna manu adtribuentes; et si ad sequentia addideris ὥστε ἡ πόλις εἶναι, tum haberes hanc sententiam: urbem esse adeo refertam statutis et signis, ut sit homini admirabile διδασκάλιον animalium e lapide factorum. Sed hoc est hariolari, nec aliquid ausus essem de hoc tam desperato loco pronunciare, nisi interpretes omnes de eo tacentes vidissem. Satis habeo me sagacioribus materiam conjectandi prae buisse, veram medelam a melioribus codd. solum exspectans.

λιμός] Xenophon de R. A. III. Athenienses duplo plures festos dies habuisse auctor est, quam fastos. Simile quiddam de Tarentinis Strabo narrat VI. p. 429. ubi v. Casaubonus.

Ἀττικοί] Licet scriptores reliqui generosos et abjectos Athenarum cives saepe distinguant (v. g. Sophoclem Ion ap. Athen. XIII. 604. ἐκ τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων vocat), adpellatione Atheniensium et Atticorum etiam distinguere, me legere non memini. Suidas viros quidem Ἀθηναίους, foeminas vero Ἀττικάς, non Ἀθηναίας, vocari e Megaclide docet, addita causa. cf. Vinding. p. 191. Ad cognoscendos Atheniensium mores praeter caeteros vel comicos vel oratores pertinet Periclis apud Thucydidem oratio L. II, 34 sqq.

λογογράφοι] *rabulae* vertit Steph. cf. Cresollii Theatr. Sophist. p. 156. et A. Boeckhii liber supra laudatus p. 424. qui et nostri loci meminit; quamvis non satis intelligo, q. omodo is trahi possit ad studium Atheniensium bona municipum publicandi. Σείειν est: „concutere“, συκοφαντεῖν. Vid. Lexica.

λάβη, σκληραῖς περιβάλλει ζημίαις. οἱ δὲ εἰλικρινεῖς Ἀθη-
ναῖοι, δορυμῆες τῶν τεχνῶν ἀκροαταί, διὰ τὰς συνεχεῖς. Τὸ κα-
θόλου δ', ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρὸς τε ἡδονὴν καὶ βίου διόρ-
θωσιν τῶν ἄγρων διαφέρουσιν, τοσοῦτον τῶν λοιπῶν πόλεων
ἢ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει. Φυλακτέον δ' ὡς ἐνι μάλιστα
τὰς ἐταίρας, μὴ λάθῃ τις ἡδέως ἀπολόμενος. Οἱ στίχοι
Λυσίππου

Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ·

Εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι δ', ὄνος·

Εἰ δ' εὐαρεστῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιος.

Αὕτη πόλις ἔσθ' Ἑλληνίς, ἢ ῥόδοις δισσην

εἰλικρινεῖς] Plat. Symp. cap. 29. conjungit εἰλικρινεῖς, καθαρὸν,
ἄμικτον.

ὀννεχεῖς] Cas. θέας, Gronov. στοᾶς supplent, Hoesch. asterisco
notavit, quo Cod. caret. Fortasse ex antecedentibus τέχνας repeti
potest.

Τὸ καθόλου] Locus laudatus Hemsterh. ad Luc. Nigrin. p. 246.
Bip. uberrime illustratur a Creuzero in oratione de Civitate Athena-
rum, cum in omni oratione, tam p. 59. Annot. ubi comparationis
fundum in Herodoti I, 60. contineri arbitratur. Versus tres sequen-
tes Stephanus latine reddidit:

Si Athenarum spectator non fuisti, truncus es;

Sin earum spectator fuisti, sed non es irretitus, asinus es;

At si aequae animo ab illis discedis, es asinus clitellarius.

κανθήλιος] vulg. κανθήλιον, quod solum clitellam significat,
illud autem (ut Suidas s. v. ait) ὄνος μέγας. Cf. Fischer. ad Plat.
Symp. cap. 37. Schaefer. ad Lamb. Bos. de Ellips. p. 353. Etiam οἱ
στίχοι p. ὁ στίχος, monente Graevio, ex more Dic. scripsi.

Αὕτη] Hi versus, prius continue scripti a St. et Graevio dis-
positi, neque vero ita emendati sunt, ut sensum probabilem funde-
rent. Ut ut eos vertas, ab hoc l. alienos esse reperies, et margini a
quodam imperite adpictos. Quum in ernendo sensu diu sine profe-
ctu versatus essem, Godofredum Hermannum, virum clarissimum,
adii literis, ut mihi, quid de iis sentiret, pro sua humanitate aperiret.
Respondit mihi perhumaniter, optimumque duco, acutam sententiam
ipsis ejus verbis transcribere: „Die Stelle des Lysippus scheint mir
weniger verdorben, als schwer zu erklären. So viel ist wohl gewis,
dass ein Rhodier spricht, der Athen zwar lobt, aber sich über die
den Fremden und namentlich den Rhodiern dort zu Theil werden-
de Verachtung beklagt. Αὕτη πόλις ἔσθ' Ἑλληνίς, ἢ Ῥοδίοις ἴσων
εὐωδῖαν ἔχουσα χάμ' ἀηδῖαν, verstehe ich so: „Das ist die griechische
Stadt, die den Rhodiern eben so angenehm als unangenehm ist.“
Der folgende Vers hiels vielleicht so: τὰ γὰρ Ἀλυσὶ ἐκεί μιν ἄλγην

Εὐωδιαν ἔχουσα καὶ αμαλῆδιαν.

Τὰ γὰρ ἄλιετα μεγάλην εἰς σχολήν,

Τὸ γὰρ ἄλιακὸν ἔτος με μαίνεσθαι ποιεῖ.

Ὅταν δὲ τὴν λευκὴν εἰς αὐτῶν πράξω

Ἀλιακὸν εἶναι στέφανον εἴπῃ, πνίγομαι

Οὕτως ἐπ' αὐτοῖς, ὥστε μᾶλλον ἂν θέλει

Ἀποκαρτερεῖν, ἢ ταῦτ' ἀκούων καρτερεῖν.

Τοιοῦτο τῶν ξένων τὶ καλεῖται σκότος.

Ἐντεῦθεν εἰς Ὠρωπὸν διὰ δαφνίδον καὶ τοῦ Ἀμφιαράου Διὸς
ἱεροῦ ὁδὸν ἐλευθέρῳ βαδίζοντι σχεδὸν ἡμέρας πρὸς ἄντα· ἀλλ'

σχολὴν ἄγει, „denn an das Fest der Sonne denkt dort Niemand.“ *) „Der folgende Vers ist vielleicht am schwersten zu erklären, und wenn die Schwierigkeit in der Sache liegt, weiß ich nicht, wie ich sie heben soll. Indessen läßt das Uebrige vermuthen, daß der Sprechende sich darüber beklagt, daß man in Athen die Rhodier auch wegen ihrer dorischen Mundart, die man ihnen nachmachte, verspottete. Und so würde auch, was hernach folgt, den Sinn geben, „wenn einer so gnädig ist, die Pappel ἄλιακος στέφανος zu nennen, möchte ich lieber sterben, als das ewig anhören.“ In dem letzten Verse gefällt mir sehr die Conjekture καταχέεται.“ Hactenus vir sagacissimus, qui se non absterreri passus est Stephani auctoritate pronunciantis: „ristum autem eum augere, cui vox ῥόδοις suspecta, occasionem de Rhodiis vel Rhodo cogitandi praeberet.“ Ipse vero nihil, quod verba explicet, adfert, licet σχολὴν in σχολήν μ', ἔτος in ἔθος mutet, aliaque tentet cum reliquis non congruentia. Sic etiam Graevius singula emendavit, quorum vim ad reliqua non intelligo. Pro ῥόδοις et αμαλῆδιαν vult ῥόδων et ἅμ' ἀηδία, p. τὰ γὰρ ἀλ. vult τὰ γὰρ ἄλιετ', τὰ μεγάλ' ἀνέις, vel μεγάλ' ἐν οἷς, p. τὴν λευκὴν et ἐπ' αὐτοῖς — τῶν λευκῶν et ἐπ' αὐτῶν, pro τοιοῦτο — τοιοῦτον. Gronovius tandem (praef. p. III.) monstrare studet, αμαλῆδιαν scribendum esse pro αμαλῆδιαν, idque significare refrigerium, et pro ἄλιετα — ἀλεινα, et hinc reliqua facile intelligi dicit. Quod mihi certe nullo modo contigit, Cod. nil nisi duo puncta supra illam vocem habet.

ἀποκαρτερεῖν] f. ἀποθανεῖν. Sybarita de Spartanorum victu ap. Athen. XII. 518. — τὸν ἀνανδροτάτον μᾶλλον ἂν ἐλεῖσθαι ἀποθανεῖν, ἢ τοιοῦτον βίον ζῶντα καρτερεῖν.

δαφνίδον] Pro h. v. in Cod.: notata. St. conjicit διὰ δαφνοῦντος vel διὰ δάφνης, quae urbium nomina sunt. Voss. ad Melam διὰ δαφνοειδῶν. Salmas. ad Sol. p. 146. διὰ Ψωφίδος (vid. in tpp. Strab. IX. p. 612.). Casaub. totum locum sic constituit: Ἐντεῦθεν εἰς Ὠρωπὸν στάδια — ὁδὸς διὰ — καὶ τοῦ Ἀμφιαράου ἱεροῦ καὶ Ἐλευθερῶν βαδίζοντι, σχεδὸν ἡμέρας, πρὸς ἄντα πᾶσα. Lectionem

*) Athen. XIII. 361. E. Θεσπιεῖς τὰ Ἐρωτῖδια τιμῶσιν, καθὰ Παναθηναῖα Ἀθηναῖοι, — καὶ Ῥόδιοι τὰ Ἄλια.

ἡ τῶν καταλύσεων πολυπληθία, τὰ πρὸς τὸν βίον ἔχουσα
 ἄφθονα, καὶ ἀναπαύσεις, κωλύει κόπον ἐγγίγνεσθαι τοῖς ὁδοι-
 ποροῦσιν. Ἡ δὲ πόλις τῶν Ὠρωπίων ἀποικία Θηβαίων ἐστὶ,
 μεταβολῶν ἐργασία, τελωνῶν ἀνυπερβλήτος πλεονεξία, ἐν
 πολλῶν χρόνων ἀνεπιθέτω τῇ πονηρίᾳ συντεθραμμένη· τελω-
 νοῦσι γὰρ καὶ τὰ μέλλοντα πρὸς αὐτοὺς εἰσάγεσθαι. Οἱ πολ-
 λοι αὐτῶν τραχεῖς ἐν ταῖς ὁμίλαις, τοὺς συνετοὺς ἐπανελέ-
 μενοι· ἀρνούμενοι τοὺς Βοιωτοὺς, Ἀθηναῖοι εἰςὶ Βοιωτοί.
 Οἱ στίχοι Ξένονος·

Πάντες τελῶναι, πάντες εἰσὶν ἄρπαγες.
 Κακὸν τέλος γένοίτο τοῖς Ὠρωπίοις.

ἐλευθέρῳ (h. e. εὐζώνῳ sive, ut Schol. Thuc. habet, ἀνδρὶ εὐσταλεῖ
 καὶ κούφῳ, καὶ μηδὲν ἔχοντι ἐμποδίζον.) tnetur *Wasse* ad Thucyd.
 II, 97. in adnotatione lectu digna. Pro *δαφνίδον* equidem scriberem
Δελφίνιον. Sic enim Strab. p. 618.: Ἀρχηγὴς Βοιωτίας ὁ Ὠρωπός,
 καὶ ὁ ἱερὸς λιμὴν, ὃν καλοῦσι Δελφίνιον. Μετὰ δὲ τὸ Δελφίνιον ἐστὶν
 ὁ Ὠρωπὸς ἐν εἰκοσι σταδίοις.

ἀναπαύσεις] Similia occurrunt in descriptione τῶν Τεμπῶν ap.
 Aelian. V. H. III, 1.

ἀποικία] Sic cum Graevio scripsi pro vulg. οἰκία Θηβῶν. St.
 et Cas. volunt οἰκία, h. e. *propria*; inter Thebanos enim et Athe-
 nienses disceptatio de possidenda urbe fuerat (v. Thucyd. VIII, 95.).
 Eam igitur Dic. Thehanis assignare. Sed eo tempore sub ditione
 Atheniensium (ὑπὸ καὶ τοῖς Ἀθηναίων Thuc. II, 23.) fuisse videtur.
 Cf. Lys. or. p. Polyst. p. 569. Licet Pausanias (Att. p. 64.) eam
 demum, Thebis captis, a Philippo Atheniensibus datam referat.

μεταβολῶν] St. et Cas. placet *μεταβολῶν* vel *μεταβολίων*. Co-
 gitavi aliquando de *μετάλλοις* ex Euboea, e contra jacente, ad-
 vectis.

ἀνεπιθέτω τῇ] hanc posteriorem voculam delerem; illam St. ex-
 plicat: improbitatem *extremam*, ad verbum, cui nil adjici potest.
 Voc. deficit in Lexicis.

εἰσάγεσθαι] Cujusmodi fuerit hoc vectigal, incertum esse autu-
 mat *A. Boeckh*. l. l. p. 342. ubi nostrum locum tractat.

συνετοῖς] f. τὴν *συνουσίαν*, omne humanum vitae commercium
 tollentes. Sed fateor, nec hoc mihi satisfacere. Cogitavi etiam τὸ
 συνετὰ ἔπη ἀν. et alia. Quid sit *συνετός*, explicat Arist. Eth. Nic.
 VI, 10.

Ἀθηναῖοι] f. Ἀθηναίοις εἰςὶ βοητοί, iis contra suos cives
 opem ferunt. Vide exemplum ap. Thuc. l. l. Sic nostro loco subve-
 nire conatus sum, quem St. intactum reliquit.

Ὠρωπίοις] Ad explicandos Oropiorum mores admodum facit le-

Ἐπεὶ οὖν εἰς Τάναγραν στάδια ρλ'· ὁδὸς δὲ ἑλαιφύτου καὶ
 συνδένδρου χώρας, παντὸς καθαρεύουσα τοῦ ἀπὸ τῶν κλο-
 πῶν φόβου. Ἡ δὲ πόλις τραχεῖα μὲν καὶ μετέωρος, λευκὴ
 δὲ τῇ ἐπιφανείᾳ καὶ ἀργυλλώδης, τοῖς τε τῶν οἰκιῶν προθύ-
 ροις καὶ ἑγκαύμασιν ἀναθηματικαῖς κάλλιστα κατεσκευασμένη.
 Καρποῖς δὲ τοῖς ἐκ τῆς χώρας σιτικαῖς οὐ λίαν ἄφθονος, οἶνον
 δὲ τῷ γινομένῳ κατὰ τὴν Βοιωτίαν πρωτεύουσα. Οἱ δ' ἐνοι-
 κοῦντες ταῖς μὲν οὐσίαις λαμπροὶ, τοῖς δὲ βίοις λιτοὶ, πάντες
 γεωργοί, οὐκ ἐργάται· δικαιοσύνην, πίστιν, ξενίαν ἀγαθοὶ
 διαφυλάξαι· τοῖς δεομένοις τῶν πολιτῶν καὶ τοῖς στεichoπλαν-
 ηταῖς τῶν ἀποδημητικῶν ἀφ' ὧν ἔχουσι ἀπαρχόμενοι τε καὶ
 ἐλευθέρως μεταδιδόντες, ἀλλότριον πάσης ὑδίκου πλεονεξίας.

cus Platonis de Legg. IV, 1. p. 705. A. Πρόσοικος γὰρ θάλασσα χώ-
 ρα sqq.

κλοπῶν] furtorum sive latrociniorum. Sed T. Hemst. ad Lu-
 cian. Dial. Mort. T. II. p. 535. Bp. legi mavult κλώπων. Oropum
 inter Athenas et Tanagram sitam esse, Pausanias ait l. l. et ap. Thu-
 cyd. III, 91. Athenienses Oropo profecti Tanagram aggrediuntur. Pu-
 gna ad Tanagram ἐν Οἰνοφύτοις (ad quod et vinum Tanagraeum,
 quod Dic. laudat, pertinet) nota est. Cf. intpp. Thuc. I, 108. p. 184.
 ed. Gotil.

τοῖς τε] vulg. δὲ, illud sensus efflagitare videbatur.

ἑγκαύμασιν] v. St. Thes. L. G. v. ἑγκανσις et inprimis Salmas.
 ad Solin. p. 231. qui ad nostrum explicandum excitat Vitruv. IV, 6.
 ipsaque forium ornamenta cett. et Ausonium:

Ceris inurens jannarum limina
 Et atriorum pegmata.

ἀναθηματικαῖς] scribendum ἀναθηματικοῖς. Vox in Schneidero
 deficit, extat in V. Schmidtii libello: 1000 griechische Wörter.
 Berl. 1817.

πρωτεύουσα] Hinc explicandum caput Bacchi, hedera cinctum,
 in nummis Tanagraeorum. Vid. Rasch. Lex. N. T. V. P. I. p. 501.

στοιχοπλανῆταις] Cas. conjicit πτωχοπλανῆταις et ἐπιδ. pro
 ἀποδ. (Cod. στοιχοπ. et ἐλευθέρους.) Sed mihi vulg. recte se habere
 videtur. „Tanagraei non solum egenis civibus, sed etiam errantibus
 externorum mendicis de suo impertiunt.“ Proprie est: den in der
 Irre herumwandelnden der Ausländischen. Habet sua noster sibi
 peculiaria verba et singulares locutiones, sicuti ejus et aequalis et ami-
 cus Theophrastus in libello aequae lacero de Characteribus; sicut in
 hoc, sic etiam in illo caute et sobrie agendum est in mutandis voca-
 bulis novis aut novo modo usurpatis.

Καὶ ἐνδιατρίβει δὲ ξένοις ἀσφαλιστάτῃ πόλιν τῶν κατὰ τὴν Βοιωτίαν· ὕπεστι γὰρ αὐθένεαστός τε καὶ παραύστηρος μισοποννηρία, διὰ τὴν τῶν κατοικούντων ἀντάρκειάν τε καὶ φιλεργίαν. προσπάθειαν γὰρ πρὸς τι γένος ἀκρασίας ἤκιστα ἐν ταύτῃ τῇ πόλει κατενόησα, δι' ἣν ὡς ἐπιτοπολὺν τὰ μέγιστα γίνεται ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἀδικήματα. Οὐ γὰρ βίος ἐστὶν ἱκανός, προσπάθεια πρὸς κέρδος οὐ φύεται, καὶ χαλεπὸν παρὰ τούτοις ἐγγίνεσθαι πονηρίαν. Ἐντεῦθεν εἰς Πλαταιᾶς στάδια σ'. ὁδὸς ἡσυχῇ μὲν ἔρημος, καὶ λιθαίωδης, ἀνατείνουσα δὲ πρὸς τὸν Κιθαιρῶνα· οὐ λίαν δὲ ἐπισφαλής. ἡ δὲ πόλις κατὰ τὴν κοινῶν ποιητὴν Ποσειδίππου

Ναοὶ δύο εἰσὶ, καὶ στοὰ, καὶ τοῦνομα,

Καὶ τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ Σαράμβου κλέος·

ὑπεστι.] Sic audacter e Cod. reposui p. vulg. ἄπεστι, quod nullo modo sensum commodum praebet, utut St. τὴν ἄγαν μισοποννηρίαν e Plutarcho vitium esse probare studeat. *Αὐθένεαστος* est *verax*, quo sensu h. v. Aristoteles usurpat Eth. ad Nicom. IV, 7. eamque explicat: ἀληθευτικός καὶ τῷ βίῳ καὶ τῷ λόγῳ. Ex hoc libro plura possunt ad illustrandum et Dic. et Theophrasti libellum depromi et vice versa, quod apparebit ex ejus editione, quam Zellius meus mox curabit. Pro *αὐθένεαστος* in cod. est *ἐκαστά τε* et quoque ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ itemque γίνεται.

ἀδικήματα.] Nam (ut habet Aristoteles l. l. VII, 8.) — οἱ ἀκρατεῖς ἀδικοὶ μὲν οὐκ εἰσὶν, ἀδικοῦσι δὲ.

καὶ χαλεπὸν] copulam hic inserui, quam St. ante *προσπάθεια* collocari vult. Sed jam in h. v. apodosis incipit.

ἡσυχῇ] „aliquantum“ vertit St. Mihi et hic et infra, ubi recurrit, haec vocula suspecta est. *Ἐρημοὶ σταδμοὶ* in Xenophontis Anabasi aliquoties dicuntur.

ἀνατείνουσα.] Est via ἡ πρὸς Κιθαιρῶνα, — ἡ ἐν Ἀθηνῶν φέρουσα (ap. Thucyd. III, 24.), quam latrocinii infestam fuisse et alii tradiderunt. (Vid. Diog. L. II, 136. Lucian. Diall. M. XXVII. ubi est: ἐπεφόνετο ὑπὸ ληστῶν παρὰ Κιθαιρῶνα sqq.) Ad haec igitur *ἐπισφαλής* refero et delerem v. οὐ, aut scriberem *ἀσφαλής* cum Hemsterh. ad Luc. D. M. T. II. p. 535. qui tamen vulg. tueretur, sensu diverso intelligens, „viam, quae in Cithaerone erigetur, praecipitiis non valde fuisse periculosam.“ Sed tunc Dic. aliquid additurum fuisse credo.

Ναοί.] Nam haec urbs ὑπὸ τῶν Θηβαίων καθηρέθη πλὴν τὰ ἱερὰ, Pausan. X, 1. cf. Wessel. ad Diod. XV, 41. Σαράμβου p. Σηρ. scripsi; ille enim erat caupo celebris Athenis, Plataeis ortus. Vid. Toup. Em. in Suid. p. 409. Plat. Gorg. p. 246. Hd.

Τὸ πολὺ μὲν ἀκτὴ, τοῖς δ' ἐλευθέροις πόλεις.
Οἱ δὲ πολῖται οὐδὲν ἕτερον ἔχουσι λέγειν, ἢ ὅτι Ἀθηναίων
εἰσὶν ἄποικοι, καὶ ὅτι τῶν Ἑλλήνων καὶ Περσῶν παρ' αὐτοῖς
ἡ μάχη ἐγένετο. εἰσὶ δὲ Ἀθηναῖοι Βοιωτοί. — Ἐντεῦθεν
εἰς Θήβας σταδία π'. ὁδὸς λεία πᾶσα καὶ ἐπίπεδος. ἡ δὲ
πόλις ἐν μέσῳ μὲν τῆς τῶν Βοιωτῶν κείται χώρας, τὴν πε-
ρίμετρον ἔχουσα σταδίων ὁ, πᾶσα δὲ ὁμαλή· στρογγύλη μὲν
τῷ σχήματι, τῇ χροᾷ δὲ μελάγχρειος· ἀρχαία μὲν οὖσα, και-
νῶς δ' ἐρρύμοτομημένη· διὰ τὸ τρεῖς ἡδὴ, ὥς φασιν αἱ ἱστο-

ἀκτὴ] St. nemini auctor esse vult, ut in hujus versiculi sensu
eruendo multum operae ponat. Cas. tamen explicando ἀκτὴν urbem
incolis destitutam et solam, (sicuti Cicero de Q. fratre: non homo,
sed littus atque aër et solitudo mera,) et verum explicatum putat.
Vossius ad Scyl. p. q. Huds. legit τοῖς δ' Ἐλευθερίοις πόλεις. hoc
sensu: „urbem non esse, quod vacua sit, maximaque parte ex amoenis
constet. Ubi vero Eleutheria celebrantur (quod quoque quinquennio
Plataeis fiebat), quia magnus tum hominum ibi fit concursus, fieri
urbem.“ Mihi in mentem venit αἱ δ' Ἐλευθεραὶ πόλεις: Plataeas
quidem solitudinem esse, sed Eleutheras, quae urbs proxime jace-
bat, veram urbem. Strabo IX. p. 629. de Thespiis et Tanagra di-
cit: μόναι συνεστήσαν τῶν Βοιωτικῶν πόλεων, τῶν δ' ἄλλων ἐ-
ρείπια καὶ ὀνόματα λέλειπται. Idem p. 631. de Eleutheris.

εἰσὶ δὲ Ἀθηναῖοι Βοιωτοί] Graev. adscripsit — Ἀθηναίων
ἀποικοί. Sed ap. Thuoyd. III, 61. Thebani prae se ferunt: ἡμῶν
δὲ κτισάντων Πλαταίων. Igitur illa verba, si modo incorrupta
sunt, ita explicanda sunt, ut Dic. eoa, quamvis Boeotii sint, ta-
men Atheniensium socios esse dicat. Erat autem Plataea prius
quidem Ἀθηναίων ἐνυμαχίς. Th. II, 2.

ἐγένετο] Hoc mirum est, nam praeter illud proelium Plataeen
res bello Peloponnesiaco et fortitudine et infortunio insignes fuere.

σταδία π'] scribendum ὁ, nam (ap. Thucyd. II, 5.) ἀπείκει ἡ
Πλάταια τῶν Θηβῶν σταδίων ἐβδόμηκοντα. Jam cum appa-
reat, quemadmodum numeri depravati sint, nihil pronuntiaverim de
sequente ὁ, cū in Anagraphe Thebarum ambitus dicatur fuisse
stadiorum 43. Donec igitur aliunde aliquid compererim de ambitu
hujus urbis, stet sententia Bartholamii (Voyage d. j. Anach. T.
III. cap. 34. not.) — „que l'auteur parle dans le premier passage
de l'enceinte de la ville basse, et que dans le second il comprend
dans son calcul la citadelle.“

τρεῖς] Primum (ut ait Spanhem. ad Callim. D. vi. 83.) ab
Epigonis Argivis, dein belli Trojani tempore a Pelasgis, postremo
ab Alexandro M. Ap. Athenaeum XIII. p. 591. D. Phryne τρεῖς
το τευχεῖν τὰς Θήβας, ἐὰν ἐπιγράψωσι Θηβαῖοι. Ἀλέξανδρος μὲν
κατέσκαψεν, ἀνέστησε δὲ Φρύνη ἡ ἑταῖρα.

ρίαι, κατέσκαφθαι, διὰ τὸ βάρος καὶ τὴν ὑπερηγανίαν τῶν κατοικούντων. καὶ ἵπποτρόφος δὲ ἀγαθὴ· κάθυδρος πᾶσα, γλωρὰ τε καὶ γεώλοφος, κηπεύματα ἔχουσα πλεῖστα τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλεων. καὶ γὰρ ποταμοὶ ῥέουσι δι' αὐτῆς δύο, τὸ ὑποκείμενον τῇ πόλει πεδῖον πᾶν ἀρδεύοντες. φέρεται δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Καδμείας ὕδωρ ἀφανές, διὰ σωλήνων ἀγόμενον, ὑπὸ Κάδμου τὸ παλαιόν, ὡς λέγουσι, κατεσκευασμένον. Ἡ μὲν οὖν πόλις τοιαύτη· οἱ δ' ἐνοικοῦντες, μεγάλουψυχοι, καὶ θαυμαστοὶ ταῖς κατὰ τὸν βίον εὐελπίστiais. θρασεῖς δὲ καὶ ὕβρισταὶ καὶ ὑπερήφανοι, πλήκται τε, καὶ ἀδιάφοροι πρὸς πάντα ξένον καὶ δημότην· κατανωτισταὶ παντὸς δικαίου· πρὸς τὰ ἀμφισβητούμενα τῶν συναλλαγμάτων οὐ λόγῳ συνιστάμενοι, τὴν δ' ἐκ τοῦ θράσους καὶ τῶν χειρῶν προσάγοντες βίαν· τὰ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι γενόμενα πρὸς αὐτοὺς τοῖς ἀθληταῖς βίαια εἰς τὴν δικαιολογίαν μεταφέροντες. διὸ καὶ αἱ δίκαι παρ' αὐτοῖς δι' ἑτῶν τοιλάχιστον εἰσάγονται τριάκοντα. ὁ γὰρ μνησθεῖς ἐν τῷ πλήθει περὶ τινος τοιούτου, καὶ μὴ εὐθέως ἀπαρως ἐκ τῆς Βοιωτίας, ἀλλὰ τὸν ἐλάχιστον μείνας ἐν τῇ πό-

ἵπποτρόφος] Thebas, equorum alitricem, saepe poetae, inprimis Pindarus, celebrant, v. g. Pyth. IX, 146.: *λεονίπποισι Καδμείων μετοικήσας ἀγναῖς*.

γλωρὰ] Unde ap. Eurip. Phoeniss. 659.: *γῆρας Δίρκας γλῶρη φόρονς*. cf. Valcken. et vs. 834.

ὑποκείμενον] Sic e Cod. dedi. Vulgo *ἐπιμεείμενον*.

κατανωτισταὶ] „qui terga vertunt omni iustitiae“ St. Vocabulum solum ex h. l. notavit Schneid. in Lex.

οὐ λόγῳ] Cod. *λίαν*... unde f. Graev. adscripsit *λίαν*, quod tamen non placet.

μεταφέροντες] „quae in gymnics agonibus apud eos sunt athletis violenta, ea in iudiciorum disceptationem veniunt.“ Sic vertit h. l. atque simul illustrat Ez. Spanhem. ad Juliani Orat. I. p. 124. (Lips. 1696.).

δι' ἑτῶν] St. haec sic reddit: „ideoque controversiae apud eos nonnisi tricesimo quoque anno in iudicium deducuntur.“ Quod verior, ut recte translatus sit. Equidem potius reddam: „quae apud eos quotannis ad minimum triginta (ejusmodi) causae dicuntur.“ Sed ut et reliquis verbis sensus constet, verba *φόροι* — *αἰτίας* ponenda sunt ante ὁ γὰρ μν. et tum περὶ τινος τοιούτου explicandum διὰ τοιοῦτον τινὰ αἰτίαν.

λει χρόνον, μετ' οὐ πολὺ παρατηρηθεὶς νυκτός ὑπὸ τῶν οὐ
βουλομένων τὰς δίκας συντελεῖσθαι, θανάτῳ βιαίῳ ζημιούται.
φόνου δὲ παρ' αὐτοῖς διὰ τὰς τυχούσας γίνονται αἰτίας. τοὺς
μὲν οὖν ἄνδρας συμβαίνει τοιούτους εἶναι. διατρέχουσι δέ τι-
νες ἐν αὐτοῖς ἀξιόλογοι, μεγαλόψυχοι, πάσης ἄξιοι φιλίας. αἱ
δὲ γυναῖκες αὐτῶν τοῖς μεγέθεσι, πορείαις, ῥυθμοῖς, εὐσχη-
μονέσταται τε καὶ εὐπρεπέσταται τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι γυναι-
κῶν. μαρτυρεῖ Σοφοκλῆς·

Θήβας λέγεις μοι, τὰς πύλας ἐπαστόμους,

Οὐ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς.

Τὸ τῶν ἱματίων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κάλυμμα τοιοῦτόν ἐστιν,
ὥσπερ προσωπίδιφ δοκεῖν πᾶν τὸ πρόσωπον κατελιγθῆαι. οἱ
γὰρ ὀφθαλμοὶ διαφαίνονται μόνον, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη τοῦ προσ-
ώπου πάντα κατέχεται τοῖς ἱματίοις. φοροῦσι δ' αὐτὰ πᾶσαι
λευκά. τὸ δὲ τρίχωμα, ξανθὸν, ἀναδεδεμένον μέχρι τῆς κορυ-
φῆς· ὃ δὴ καλεῖται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων λαμπάδιον. ὑπόδημα
λιτὸν, οὐ βαθὺν, φοινικοῦν δὲ τῇ χροίᾳ καὶ ταπεινὸν· ὑσκλη-
τὸν δὲ, ὥστε γυμνοὺς σχεδὸν ἐκφαίνεσθαι τοὺς πόδας. Εἰσὶ
δὲ καὶ ταῖς ὀμιλίαις οὐ λίαν Βοιωταί, μᾶλλον δὲ Σικυνοῖται.
καὶ ἡ φωνὴ δ' αὐτῶν ἐστὶν ἐπὶ χαρις· τῶν δ' ἀνθρώπων ἀτερ-

πορείαις] ut poeta: „vera incessu patuit dea.“ St. vult πο-
ρείαις ῥυθμοῖς, quod difficilius quam alterum. ῥυθμοῖς f. ad salta-
tionem referendum.

τὰς πύλας] Salmas. ad Sol. p. 145. legit τὰς πύλας, non
male. Stephani conjecturam, Οὐ δὴ μόνον τίκτουσιν οἱ θνητοὶ θε-
αί, jam, uti par erat, Casaubonus refutavit.

ὥσπερ] ante h. v. ὥστε excidisse videtur, vel cum St. illud in
hoc mutandum.

λευκά] Hunc usum et nunc adhuc in illis regionibus obtinere,
recentiores, qui ibi itinera fecerant, affirmant.

λαμπάδιον] Haec vox hoc significatu nullibi occurrit.

ὑσκλητὸν] „ὑσκλητὰ ὑποδήματα sunt ansulae vel corrigiae,
quibus adstriguntur crepidae; obstrigillae ap. Plin. IX, 36.“ Sal-
mas ad Solin. p. 56. Sic fere et Schneid. Lex. s. v. Casauboni
igitur conjectura ἀκλῦπτον, aut Stephani ὑσκλητὸν vel ὑσκληστον,
aut tandem Gronovii δικτυωτὸν plane non opus. Vox in cod.
notata.

ἀνθρώπων] Graec. ἀνδρῶν. Sed haec magis explicatio sit.

πῆς καὶ βαρεῖα. ἐνθερίσται μὲν ἡ πόλις οἷα βελτίστη· τὸ, τὸ γὰρ ὕδωρ πολὺ ἔχει καὶ ψυχρὸν καὶ κήπους· ἔστι δ' εὐήμερος ἔτι καὶ χλωρὰν ἔχουσα τὴν πρόσσωψιν, ἐχέπωρος τε καὶ τοῖς θερινοῖς ὠνίοις ἀφθονος· ἄξυλος δὲ, καὶ ἐργεμάσθαι οἷα χειρίστη, διὰ τε τοὺς ποταμούς καὶ τὰ πνεύματα· καὶ γὰρ εὐερεται, καὶ πηλὸν ἔχει πολὺν. Οἱ στίχαι Ἀκαινος· γράφει δὲ ἐπαινῶν αὐτοὺς, καὶ οὐ λέγων τὴν ἀληθειαν, μολὸς γὰρ αἰλὺς ἀφείδη, μικροῦ διαφόρου τὸν ἀδικηθέντα ἐξαγορεύσας.

Βοιωτὸν ἄνδρα στέργε, τὴν Βοιωτίαν

Μὴ φεῦγ', ὃ μὲν γὰρ χρηστός, ἡ δ' ἐφίμερος.

Ἐντεῦθεν εἰς Ἀνθηδόνα σταδία ρξ'. Ὀδὸς πλαγία, ἀμαξήλατος δι' ἀγρῶν πορεία· ἡ δὲ πόλις οὐ μεγάλη τῷ μεγέθει, ἐπ' αὐτῆς τῆς Εὐβοικῆς κειμένη θαλάττης· τὴν μὲν ἀγορὰν ἔχουσα κατὰ δένδρον πᾶσαν, στοαῖς ἀνελημμένην διτταῖς. Αὕτη

βαρεῖα] inde βοιωτιάζειν Xen. Anab. III, 1.

ἐνθερίσται] „ad transigendam vero aetatem ibidem urbs maxime opportuna; aquam enim habet plurimam, eamque frigidam, hortosque consitos; est praeterea commodo quoad ventos situ et veruante seu grato aspectu, fructibus insuper omnibusque rebus ad victum venalibus abundans.“ Sic vertit Spanham. ad Callim. H. Del. 87. p. 438. ed. Ern. qui etiam pro πρόσσωψιν habet περίωψιν et ad εὐήμερος comparat Theophr. Pl. III, 7. εὐήνορος sqq. Idem legit ἐχέπωρον sine scrupulo, quod tamen ejus versionem non patitur, unde patet, eum cum Casaubono legisse ἐχόπωρον (h. e. πολλὴν ἔχουσα ὄπωρον), probatum et Valckenario ad Eurip. Phoen. niss. p. 530. Stephani ἐχέπωρον vix mentione dignum. Graev. adscripsit ἐνόπωρος, quod equidem praeferam.

οἷα βελτίστη] Sic loqui solent optimi scriptores. Theocritus, XIV, 72. Μισθοδότας Πτολεμαῖες ἐλευθέρῳ οἷας ἀριστοε

νίπεται] Cf. Thucyd. III, 25. de tempestate caeloque Boeotiae: — καὶ ἡ νῦν τοιοῦτ' ἀνέμῳ ὑπονιφομένη εἴη.

διαφόρου] St. in Thes. e Dionys. Halic. similem locutionem addulit: ὠνίσθαι πολλοῦ διαφόρου μικρά. Eundem secutus pro ἐφήμερος scripsit ἐφίμερος.

ἀμαξήλατος] Haec minime sana existimo. De h. via cf. Tschinck. ad Strab. III. p. 409. Hic Cod. desinit.

ἐπ' αὐτῆς] Strab. IX. p. 620. Ἀνθηδῶν λιμένα ἔχουσα, ἐσχάτη τῆς Βοιωτικῆς παραλίας τῆς πρὸς Εὐβοίᾳ.

στοαῖς ἀν. δ.] „geminis utrinque porticibus circumdatum,“ unde fort. scribendum συνελημμένην.

στοαῖς] Pausan. IX. plurimum praeterea templorum, quae Anthedone viderat, meminit.

δὲ εὐοίνας, εὐοψος, σίτω σπανίζουσα, διὰ τὸ τὴν χώραν εἶ-
 και λυπράν. Οἱ δ' ἐνοικούντες σχεδὸν πάντες ἀλιεῖς ἀπ' ἀγκί-
 στρων καὶ ἰχθύων, ἔτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπόγγων τὸν
 βίον ἔχοντες, ἐν αἰγιαλοῖς τε καὶ φύκει καὶ καλύβαις καταγε-
 γηρακότες· πυρροὶ ταῖς ὄψεσι, πάντες τε λεπτοί, τὰ δ'
 ἄκρα τῶν ὀνύχων καταβεβρωμένοι ταῖς κατὰ θάλατταν ἐργα-
 σίαις· προσπεπονθότες πορθμοῖς οἱ πλεῖστοι καὶ ναυπηγοί·
 τὴν δὲ χώραν οὐχ οἷον ἐργαζόμενοι, ἀλλ' οὐδὲ ἔχοντες, αὐτοὺς
 φάσκοντες ἀπογόνους εἶναι Γλαύκου τοῦ θαλασσίου, ὃς ἀλι-
 εὺς ἦν ὁμολογούμενος. Ἡ μὲν οὖν Βοιωτία τοιαύτη· αἱ γὰρ
 Θεσπιαὶ φιλοτιμίαν ἔχουσι μόνον ἀνδρῶν καὶ ἀνδριάντας εὖ
 πεπονημένους, ἄλλο δὲ οὐδέν. Ἱστοροῦσι δ' οἱ Βοιωτοὶ τὰ
 κατ' αὐτοὺς ὑπάρχοντα ἴδια ἀκληρήματα, λέγοντες ταῦτα·
 τὴν μὲν αἰσχροκέρδειαν κατοικεῖν ἐν Ὠρωπῷ, τὸν δὲ φθόνον
 ἐν Τανάγρα, τὴν φιλονεικίαν ἐν Θεσπιαῖς, τὴν ὕβριν ἐν Θή-
 βαις, τὴν πλεονεξίαν ἐν Ἀνθηδόνι, τὴν περιεργίαν ἐν Κορω-
 νείᾳ, ἐν Πλαταιαῖς τὴν ἀλαζονείαν, τὸν πυρετὸν ἐν Ὀρχήστῳ,
 τὴν ἀναισθησίαν ἐν Ἀλιάρτῳ. Τὰ δ' ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος

σίτω] St. mavult σίτου. Sed Dic. Anthedonem εὐοίων ἐσσε
 dicit, Plutarchus contra Quaest. Gr. p. 295. D. eam minime πολιοι-
 νον ἐσσε perhibet, proverbium Πιν' οἶνον τραγίαν, ἐπεὶ οὐκ Ἀν-
 θηδόνα καίεις, explicans. Sed nostro potius fidem habeo, ex eoque
 istud proverbium puto illustrandum.

προσπεπονθότες πορθμοῖς] St. conj. πορθμοῖς, 'summa pro-
 pensione animi ad navigia conversi; sed magis ei placet totum locum
 sic constitui: καταβεβρωμένοι· ταῖς κ. θ. ἐργ. προσπεπονθότες·
 πορθμοῖς οἱ πλ.

αὐτοὺς] sic scripsi pro vulg. αὐτοὺς et post ἔχοντες comma po-
 nui, sensu id efflagitante.

Γλαύκου] de hoc vid. Heyn. ad Hom. II. II, 508. T. IV. p.
 501. et Pausan. IX. Nonni Dionys. XIII, 73. p. 354.

ἀνδριάντας] Strab. VI. p. 629. Αἱ δὲ Θεσπιαὶ, πρότερον μὲν
 ἐγνωρίζοντο διὰ τὸν Ἑρωτα τὸν Πραξιτέλους sqq. cum nota Ca-
 sauboni. Pro εὖ π. ante St. erat οὐ π.

τὴν φιλονεικίαν] quod vitium ex solo eorum studio armorum
 profectum videtur. Heraclid. Pont. ad finem: Παρὰ Θεσπιεῶν αἰ-
 σχρόν ἦν τέχνην μαθεῖν, καὶ περὶ γεωργίαν διατρίβειν. Ad reli-
 qua urbium Boeoticarum, et aliunde notarum, ἀκληρήματα quod

ἀπληρήματι εἰς τὰς τῆς Βοιωτίας πόλεις κατεβῆναι. Ὁ στίχος, Φερεκράτους·

Ἄνπερ φρονῆς εὖ, φεύγε πῆν Βοιωτίαν!

Ἡ μὲν οὖν τῶν Βοιωτῶν χώρα τοιαύτη. Ἐξ Ἀνθηδόνης εἰς Χαλκίδα σταδία ὁ, μέχρι τοῦ Σαλγανέως. Ὀδὸς παρὰ τὸν αἰγιαλὸν λεία τε πᾶσα καὶ μαλακῇ, τῇ μὲν καθήκουσα εἰς θάλασσαν, τῇ δὲ ὕψος οὐχ ὑψηλὸν μὲν ἔχουσα, ἄλλοις δὲ καὶ ὕδασι πηγαίαις κατὰβῆναι. Ἡ δὲ τῶν Χαλκιδέων πόλις ἔστι μὲν σταδίων ὁ, μετῴων τῆς ἐξ Ἀνθηδόνης εἰς αὐτὴν φερούσης ὁδοῦ, γεώλοφος δὲ πᾶσα, καὶ σύσκιος, ὕδατα ἔχουσα, τὰ μὲν πολλὰ αἰλυκά, ἐν δ' ἡσυχῇ μὲν ὑπόπλυται, τῇ δὲ χρεῖα ὑγιεινὸν καὶ ψυχρὸν, τὸ ἀπὸ τῆς κρήνης, τῆς καλουμένης Ἀρεθούσης, ῥέειν ἱκανὸν, ὥς δυναμένης παρέχειν τὸ ἀπὸ τῆς πηγῆς νῆμα πᾶσι τοῖς τὴν πόλιν κατοικοῦσιν. Καὶ τοῖς κοινεῖς δ' ἡ πόλις διαφόρως κατεσκευασταί, γυμνασίαις, στοαῖς, ἱεροῖς, θεά-

afferam, vix aliquid habeo. Haliarti quidem ἀναισθησίας exemplum non agnosco in amatoria illa narratione duorum Haliartiorum ap. Plut. *Βιωτ.* p. 771., magis in altera ap. Pausan. IX. ubi pater, oraculi jussu, suum filium occidit; nec cur febris Onchesti habitaverit, intelligo, quam Homerus II. II. 506. *ἱερὸν* et *ἕγμα*, in Merc. 186. *λεχποῖον* et *ποιήεντα* vocat. Fortasse transposita sunt substantiva et Haliarto febris tribuenda, quae urbs ἐν στενῷ χωρίῳ, μεταξὺ ὑπερκειμένη ὄρου καὶ τῆς Κοπαίδος λίμνης — καὶ τοῦ Ἰλίου sita erat. Strab. IX. p. 631.

Σαλγανέως] Strab. VI. p. 618.: *πλησίον* (τοῦ *Εὐρίπου*) *ἔστιν* ἐφ' ὧντος κείμενον χωρίον Σαλγανεύς sqq.

ἄλλοις] C. Pal. habet *ἄλσιον*, unde Hoesch. effingit *λάσιον*, scil. δίνδρσει, quod probro, nam *ἄλλοις κατὰβῆναι* dici nequit.

σταδίων ὁ] Et St. et mihi haec suspecta sunt, tamen, quomodo succurram, nescio.

ὑπόπλυται] St. proponit *ὑπόπαχυν*, quod nec mihi nec Gronovio satisfacit, cujus conjecturum *ὑπόγλυκν*, subdulce, equidem adsciscam.

Ἀρεθούσης] Strab. I. p. 100. tanto terrae motu Euboeam concussam esse tradit, ὥστε τῆς Ἀρεθούσης, (ἔστι δ' ἐν Χαλκίδι κρήνη) τὰς πηγὰς ἀποτυφλωθῆναι, σικναῖς δ' ἡμέραις ὕστερον ἀναβλῦσαι. Cf. etiam L. X. p. 689. ubi Chalcidenses in oraculi versu vocantur *ἄνδρες*, οἱ πίνουσιν ὕδωρ ἱερῆς Ἀρεθούσης.

τοῖς κοινεῖς] publicis urbis ornamentis.

Moletem. III.

N

πρὸς, γραφαῖς, ἀνδριάσι· τῇ τ' ἀγορᾷ· κειμένη πρὸς τὰς τῶν ἐργασίῳν χρείας ἀνυπερβλήτως. Ὁ γὰρ ἀπὸ τοῦ τῆς Βοιωτίας Σαλγανέως καὶ τῆς τῶν Εὐβοίων θαλάττης ῥοῦς εἰς τὸ αὐτὸ συμβαλλὼν καὶ τὸν Εὐρίπον, φέρεται παρ' αὐτὰ τὰ τοῦ λιμένος τεύχη, καθ' ὃ συμβαίνει τὴν κατὰ τὸ ἐμπόριον εἶναι πόλιν, ταύτης δ' ἔχουσθαι τὴν ἀγορὰν, πλατεῖάν τε οὖσαν καὶ στοαῖς τριπλῇ συνετελημένην. Σύνεργος οὖν κειμένου τῆς ἀγορᾶς τοῦ λιμένος, καὶ ταχείας τῆς ἐκ τῶν πλοίων γινομένης τῶν φορτίων ἐκκαμιδῆς, πολὺς ὁ καταπλέων ἐστὶν εἰς τὸ ἐμπόριον· καὶ γὰρ ὁ Εὐριπος δισσὸν ἔχων τὸν εἰσπλοῦν, ἐφέλκεται τὸν ἐμπόριον εἰς τὴν πόλιν. Ἡ δὲ χώρα πᾶσα αὐτῶν ἐλαϊόφυτος, ἀγαθὴ δὲ καὶ ἡ θάλασσα· οἱ δ' ἐνοικοῦντες Ἕλληες, οὐ τῷ γένει μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ φωνῇ, τῶν μαθημάτων ἐντὸς φιλοπόδημοι, γραμματικοί, τὰ προσπένοντα ἐκ τῆς πατρίδος δυσχερῇ γενναίως φέροντες. Δουλεύοντες γὰρ πῶλιν ἤδη χρόνον, τοῖς δὲ τρόποις μένοντες ἐλεύθεροι, μεγάλην εἰλήφασιν ἔξιν τοῦ φέρειν ῥαθύμως τὰ προσπένοντα. Ὁ στίχος Φιλίσκου·

Χρησίων σφόδρ' ἐστὶ ἡ Χαλκίς Ἑλλήνων πόλις.

Τὴν μὲν οὖν Ἑλλάδα, ἀπὸ Πελοποννήσου τὴν ἀρχὴν λαβὼν, μέχρι τοῦ Μαγνήτων ἀφορίζων σταμπεον — — —.

καὶ τὸν] f. κατὰ τὸν, sed ingenue fateor, mihi hunc l. admodum obscurum esse. De celebri Euripi reciprocatione septies mutata hic cogitari nequit.

καθ' ὃ] an καθ' α', vel παρ' α'?

πολὺς ὁ κ.] adnavigantium numerus magnus est.

φιλοπόδημοι] Inde explicari potest, quod Chalcidenses tam multas colonias in Italian, Siciliam et Asiam minorem miserunt, et urbs ap. Strab. X. p. 685. μητρόπολις appellatur.

δουλεύοντες] Hoc vel ad Atheniensium dominatum, quorum Chalcis erat, (Thuc. VIII, 95.) vel, quod probabilius est, ad Phoxi et Antileontis tyrannidem, cujus Aristoteles Polit. V, 3. et 12. meminit, referendum.

μένοντες] sic vulg. ὄντες correxi, quod sensui nullo modo convenire videbatur.

σταμπεον] Pro hac voce (St. habet ἄμπεον), quae manifesto corrupta est, St. et Salmas. ad Solin. p. 141. et in Hellenist. p.

Τάχα δὲ φήσουσέ τις ἡμᾶς ἀγνοεῖν, τὴν Θετταλίαν τῆς Ἑλλάδος καταριθμοῦντας, ἅπειροι τῆς τῶν πραγμάτων ὄντες ἀληθείας. Ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν οὐσά ποτε πόλις, ἀφ' Ἑλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη, τῆς τῶν Θετταλῶν οὐσά χώρας, ἀναμίξον Φαρσάλου τε κειμένη καὶ τῆς τῶν Μελιταίων πόλεως. Ἕλληνες μὲν γὰρ εἰσιν, οἱ τῷ γένει καὶ ταῖς φωναῖς ἑλληνίζουσιν, ἀφ' Ἑλληνος· Ἀθηναῖοι δὲ, οἱ τὴν Ἀττικὴν κατοικοῦντες, Ἀττικοὶ μὲν εἰσι τῷ γένει, ταῖς δὲ διαλέκτοις ἀττικίζουσιν· αἰολίζουσι δὲ οἱ ἀπὸ Αἰόλου, ἰαρίζουσι δὲ οἱ ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Σούθου φύντες. Ἡ οὖν Ἑλλὰς ἐν Θετταλίᾳ ἦν, ὅτε ποτὲ ἦν, ὡκ' ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ὁ γοῦν ποιητὴς φησι·

Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί.

Μυρμιδόνας μὲν λέγων εἶναι τοὺς περὶ τὴν Θετταλίας Φθίαν κατοικοῦντας· Ἕλληνας δὲ τοὺς μικρῷ πρότερον ἑθέντας,

354. proponunt vel Ὀυολίον vel στομίον. Vossius ad Scyl. p. 20. Τέμπον. Mihi στομίον placet, et quod postea recurrit, et quod Plinius H. N. IV, 9. inter urbes Magnesiae et ostium Penei numerat.

ἀναμίξον Φαρσάλου] cf. Mannerti Geogr. Vet. VII. p. 613.

Ἑλληνος τοῦ Αἰόλου] Palmer. G. A. p. 8. et Gronovius legi volunt Ἑ. πατρὸς τοῦ Αἰόλου. Salmas. de l. Hellen. p. 355. Ἑ. τοῦ Δευκαλίωνος (quam mutationem nondum adsciverat ad Solin. p. 152.). Hemsterh. ad Luc. Halcyon. T. I. p. 445. Bip. τοῦ Διὸς (sicuti infra dicitur). Equidem nihil decernam, nam mirum est, quemadmodum in Hellenis genealogia dissentiant scriptores, licet plurimi eum Deucalionis f. faciant. Jamblichus de vit. Pythag. p. 242. λέγειν τινὰς φησι, Δευκαλίονος γενέσθαι Δωρὸν, τοῦ δὲ Ἑλλήνα, τοῦ δὲ Αἰόλου, ubi Koen. ad Greg. de Diall. p. 11. ed. nov. legit: — γενέσθαι Ἑλλ., τοῦ δὲ Δωρὸν καὶ Αἰόλου. Sed ipse Jambl., utra traditio vera sit, difficile posteris dijudicatu esse addit. Stephanus tandem Byz. V. Ἑλλὰς dicit: ἐκτίσθη ὑπὸ Ἑλληνος, οὗ τοῦ Δευκαλίωνος, ἀλλὰ τοῦ Φθίου.

Μελιταίων] „Aristoteles collocavit Ἑλλάδα περὶ Δουδώνην καὶ Ἀχελῶον, Dicaearchus inter Pharsalum et Melitaeam.“ Salmas. Hell. p. 357.

ποιητῆς] II. II, 684. ad quem versum cf. Heynii disputata T. IV. p. 365. sqq., qui tamen, quod mireris, Dicaearchi ibidem nulum respectum habuit, quem tamen bene novit. Vid. ejus praefat. ad Apollod. I. p. XXXVII.

Ἀχαιοὺς δὲ, τοὺς καὶ νῦν ἔτι κατοικοῦντας Μελευταῖαν τε καὶ Λαρίσσαν τὴν Κρεμασίην καλουμένην, καὶ Θήβας τὰς Ἀχαΐδας, πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ὅθην ἦν καὶ Πρωτεσίλακος ὁ στρατεύσας εἰς Ἴλιον. Ἔστιν οὖν ἡ Ἑλλὰς ὑφ' Ἑλληνας οἰκισθεῖσα πόλεις τε καὶ χώρα· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Εὐριπίδης·

Ἑλλήν γάρ, ὡς λέγουσι, γίγνεται Διὸς·
 Τοῦ δ' Αἰόλος παῖς· Αἰόλου δὲ Σίσυφος
 Ἀθάμας τε, Κρηθεύς θ', ὅς τ' ἐπ' Ἀλφειοῦ φοαῖς
 Θεοῦ μανεῖς ἔρρηκε Σαλμωνεύς φλόγα.

Ἑλλὰς μὲν οὖν ἐστὶ, ὥσπερ μικρῶ πρότερον εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διὸς Ἑλλήν ἔκτισεν, ἀφ' οὗ τὸ ἐλληνίζειν τὴν προσηγορίαν εἴληφεν. Ἑλληνες δ' οἱ ἀφ' Ἑλλήνος. Οὗτοι δ' εἰσὶν Αἰόλος καὶ Σίσυφος, ἔτι δὲ Ἀθάμας καὶ Σαλμωνεύς, καὶ οἱ τούτων φύντες ἔχγονοι. Ἡ δὲ καλουμένη νῦν Ἑλλὰς λέγεται μὲν, οὐ μέντοι ἐστὶ· τὸ γὰρ ἐλληνίζειν ἐγὼ εἶμι θεμὶ, οὐκ

Μελευταῖαν] vulg. Μελετιάαν: cum vero alterum jam antea occurrerit, molestum esset, novam formam usurpare, quae tamen etiam invenitur. v. ad Strab. IX. p. 665.

πρότερον] Strab. IX. p. 664. utramque duas facit urbes: Ἡ μὲν οὖν Φυλάκη ἔγγεθ' Θηβῶν ἐστὶ τῶν Φθιωτίδων, ἀπὸρ εἰς αὐτὰς ὑπὸ τῷ Πρωτεσίλαῳ. Cf. Hemst. ad Luc. Diall. M. XXIII. p. 520. qui nostrum locum illustrat.

Εὐριπίδης] Hos versus ex ejus Sisyphi prologo repetitos esse putat Valcken. Diatrib. in Eurip. Fragm. p. 209. sqq.

οὐ μέντοι ἐστὶ] Nimis arguta haec sunt ad veritatem. Dicæarchi quidem aetate nemo sane, praeter aliquem doctum, cum Hellenis mentio fieret, de prisca illa et fabulosa urbe cogitavit, cujus post Homerum vix alius tunc praeter Thucydidem meminerit. Vid. intpp. ad hunc I, 3.

τὸ ἐλληνίζειν] „Ex his apparet, aetate Dicæarchi adhuc ἐλληνίζειν proprie usurpatum de peculiari τῶν Ἑλλήνων dialecto, qui Macedones, vel Thessali erant.“ Salmas. de ling. Hell. p. 406. sqq. Haec ratio in Platonis quidem Menone (p. 82. B.) adhiberi potest, ubi Socr. ex Menone quaerit: Ἑλλήν μὲν ἐστὶ καὶ ἐλληνίζει; (sc. puer) ille: πάντῃ γε σφόδρα, οἰκογενής. Nam Meno Thessalus erat. Sed in ejusdem Platonis (ut quidem perhibetur) Alci-

ἐν τῇ διαλέγεσθαι ὁρθῶς, ἀλλ' ἐν τῇ γένει τῆς φωνῆς. αὕτη ἐστὶν ἀφ' Ἑλλήνος· ἡ δὲ Ἑλλὰς ἐν Θετταλίᾳ κεῖται. Ἑκελ-
 κους οὖν ἐροῦμεν τὴν Ἑλλάδα κατοικεῖν, καὶ ταῖς φωναῖς ἐλ-
 ληνίζειν. Εἰ δὲ καὶ κατὰ τὸ ἴδιον τοῦ γένους τῆς Θετ-
 ταλίας ἡ Ἑλλὰς ἐστὶ, δίκαιον καὶ κατὰ τὸ κοινὸν, ὥς νῦν
 ὀνομάζονται Ἑλληνες, τῆς Ἑλλάδος αὐτὴν εἶναι. Ὅτι δὲ
 πᾶσα, ἣν κατηριθμήμεθα, Ἑλλὰς ἐστὶ, μαρτυρεῖ ἡμῖν ὁ τῶν
 κωμωδῶν ποιητῆς Ποσειδίππος, μεμφόμενος Ἀθηναίοις, ὅτα
 τὴν αὐτῶν φωνὴν καὶ τὴν πόλιν φασὶ τῆς Ἑλλάδος εἶναι, λέ-
 γων οὕτως·

Ἑλλὰς μὲν ἐστὶ μία, πόλεις δὲ πλείονες·
 Σὺ μὲν ἀττικίζεις, ἡνίκ' ἂν φωνῇ λέγῃς
 Σαυτοῦ τιν'· οἱ δ' Ἑλληνες ἐλληνίζομεν.
 Τί προσδιατρίβων συλλαβαῖς καὶ γραμμασι,
 Τὴν εὐτραπέλιαν εἰς ἀηδίαν ἄγεις;

Πρὸς μὲν τοὺς οὐχ ὑπολαμβάνοντας εἶναι τὴν Θετταλίαν τῆς
 Ἑλλάδος, οὐδὲ τὰς Θετταλοὺς, Ἑλλήνος ἀπογόρους ὄντας,

biade I. p. 19. Bip. ἐλληνίζειν universe ponitur pro: graece loqui;
 et in Thuc. II, 68. de Amphilochois dicitur: — ἐλληνίσθησαν τὴν
 νῦν γλῶσσαν τότε πρῶτον ἀπὸ τῶν Ἀμβρακιωτῶν, quod ad nihil
 aliud quam ad communem Graecae linguae dialectum (sicuti etiam
 Schol. explicat) referri posse credo.

δίκαιον καὶ] „Verum haec fuit communior tum Graecorum sen-
 tentia, Thessalos et Magnetās ab Helladis finibus et nomine esse
 excludendos. Hinc attici oratores Philippum contumeliose Thessa-
 lum et Macedonem appellabant, quem pro Graeco non habebant.
 Ita et Euripides in Alcestide Thessalos ab Helladis incolis di-
 stinguat:

Τίς τοῦδε μᾶλλον Θεσσαλῶν φιλόξενος,
 Τίς Ἑλλάδ' οἰκῶν;

Et vide rerum vicissitudinem! Qui Graeciae dederunt, unde appel-
 laretur et habitaretur et unde loqueretur, ipsi postea indigni sunt
 visi, qui Graeci nominarentur! Salmas. de I. H. p. 355.

[φωνῇ] vulg. φωνῇ, sed dicere vult ille, qui loquitur, Macce-
 do aut Thessalus: si tu quaedam tua lingua dicis, attico more lo-
 queris. Similiter explicat Salmas. ad Solin. p. 142. et de Hell. p.
 168. Idem habet μεμφόμενος. Vinding. Hell. p. 323. pro vulg.
 αὐτοῦ τινες scribi vult αὐτόχθονες, quod minime placet.

ἐλληνίζειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω. Τὴν δὲ Ἑλλάδα ἀφορί-
σαντες ἕως τῶν Θετταλῶν σταμπεῦ καὶ τοῦ Μαγνητικῆς Ὀμο-
λίου τὴν διήγησιν πεποιήμενοι, καταπαύομεν τὸν λόγον.

καταπαύομεν] H. καταπαύωμεν, quod placet. Ad vocem
σταμπεῦ vide quae supra adnotavimus.

ΑΝΑΓΡΑΦΗ

ΤΟΤ

ΠΗΛΙΟΥ ΟΡΟΥΣ.

Ὅτι τὸ καλούμενον Πήλιον ὄρος μέγα ἔστι καὶ ὕψους, δένδρα ἔχον τσαῦτα κυρποφόρα, ὅσα καὶ τὰς τῶν γεωργουμένων συμβαίνει χώρας. Τοῦ δὲ ὄρους ἡ μεγίστη καὶ λασιωτάτη ρίζα τῆς πόλεως κατὰ μὲν πλοῦν ζ' ἀπέχει στάδια, πεζῇ δὲ κ'. πᾶν δὲ ἐστὶ τὸ ὄρος μαλακόν, γεωλόφον τε καὶ πάμπορον· ὕλης δ' ἐν αὐτῷ πᾶν φύεται γένος· πλείστην δ' ὄξυν ἔχει καὶ ἐλάτην, σφένδαμνόν τε καὶ ζυλίαν, ἔτι δὲ κυπάρισσον καὶ κέδρον· ἐστὶ δ' ἐν αὐτῷ καὶ ἄνθη, τὰ τε ἄγρια καλούμενα λείρια, καὶ λυχνίδες· γίνεται δ' ἐν αὐτῷ καὶ βοτάνη ἐν τοῖς χειρσώδεσι μάλιστα χωρίοις, καὶ ρίζα δένδρου, ἥτις τῶν

Hoc fragmentum, (aut potius haec fragmenta, nam plura in unum coacta videntur,) id potissimum singulare habet, quod plurimae res, quae eo contentae sunt, nullibi sint memoratae, quodque de monte Pelio aliunde rara solummodo et ambigua notitia ad nos pervenerit. Excerpta vero et haec esse indicat illud ὅτι, quoniam incipiunt.

τῆς πόλεως] f. aliqua illarum urbium, ex quibus Demetrius Poliorceta unam a se denominatam Demetriadem fecit (Strab. IX. p. 666.): καὶ γὰρ αὕτη παρόδων ἦν κυρία τῶν περὶ τὰ τέμνη, τὸ τε Πήλιον ἔχουσα, καὶ τὴν Ὀσσαν (id. p. 656.). Sed et aliae urbes in Pelii vicinia sitae erant (v. Str. p. 673 et 675, et Herodoti VII, 188.), et patet, maritimam hic intelligendam esse.

ὄξυν] non satis inter recentiores convenire, quae planta ὄξυν dici debeat, J. Bodaeus a Stapel dicit ad Theophrasti Hist. Pl. III, 11. p. 171. (ubi ea describitur). Esse tamen eandem, quae a Linnæo *Quercus Corris* dicatur, nunc fere receptum est. Cf. Salmas. ad Solin. p. 334. Heyn. ad Hom. Il. V, 50. Tabernaemont. cett.

σφένδαμνον καὶ ζυλίαν] genera aceris, quae circa Olympum Macedoniae potissimum nascebantur. Vid. Bodaeus ad Theophr. l. I. p. 184. Caeterum mons Pelion etiam a Theophrasto L. VI, 4. inter eos numeratur, qui his arboribus atque etiam odoratis abundant.

ὄψεων δῆγματα ἰαται, δοκεῖν ἔχειν ἐπικίνδυνα, τοὺς μὲν ἐκ τῆς χώρας, ἐν ἣ πέφυκε, τῇ ὁσμῇ μακρὰν ἀπελαύνει, τοὺς δ' ἐγγίσαντας ἀχρειοῖ, κάρον καταχέουσα, τοὺς δὲ ἀψαμένους αὐτῆς ἀναιρεῖ τῇ ὁσμῇ· τοιαύτην τὴν δύναμιν ἔχει, τοῖς δ' ἀνθρώποις ἡδεῖα καταφαίνεται, τῇ τοῦ θυμοῦ γὰρ ἐστὶν ἀνθούντος ὁσμῇ παραπλησία, τοὺς δὲ δηχθέντας ὑφ' οὐποτοῦν ὀφειῶς ἐν αἵμα δοθεῖσα ὑγιάζει· φύεται δ' ἐν τῷ ὄρει καὶ καρπὸς ἀκάνθης, ταῖς λευκαῖς παραπλήσιον μύρτοις· ὃν ὅταν τις τρίψας λείον καταχρίσῃ τὸ σῶμα, τοῦ μεγίστου χειμῶνος οὐ λαμβάνει τὴν ἐπαίσθησιν, ἢ πάνυ βραχεῖαν· οὐδὲ ἐν τῷ θέρει, τοῦ καύματος, (κωλύοντος τοῦ φαρμάκου τῇ αὐτοῦ πυκνώσει τὸν ἔξωθεν αἶρα) καταμάθοις δι' ἡμέρας τοῦ σώματος. Σπάνιος δ' ἐστὶν ὁ καρπὸς οὗτος, καὶ ἐν φάραγγι, καὶ ἐν τόποις φυόμενος ἐπικρήμνοις, ὥστε μόλις μὲν εὗρεν, ἂν δ' εὗρη τις, μὴ εὐχερῶς θύνασθαι λαβεῖν· ἂν δ' ἐπιχειρῇ λαμβάνειν, κινδυνεύειν, ἀπὸ τῶν πέτρων κατακυλισθέντα διαφθαρῆναι· μένει δ' ἡ δύναμις ἕως ἐνιαυτοῦ, χρονισθεῖσα δ' ἀπόλλυσι τὴν ἑαυτῆς ἐνέργειαν.

Ποταμοὶ δὲ διὰ τοῦ ὄρους ῥέουσι δύο, Κραυσίνδων τε καλούμενος καὶ Βρύχων· ὁ μὲν τοὺς ὑπὲρ ταῖς τοῦ Πηλίου γεωργουμένους ἀρδεύει ἀγρούς· ὁ δὲ, παραρρέων μὲν τὸ τῆς Πηλίας δάσος, ἐκβάλλων δὲ εἰς θάλασσαν. Ἐπ' ἄκρας δὲ τῆς τοῦ ὄρους κορυφῆς σπηλαῖόν ἐστι τὰ καλούμενον Χειρώνιον, καὶ Διὸς ἀκταίου ἱερόν, ἐφ' ὃ κατὰ κυνὸς ἀνατολὴν κατὰ τὸ ἀκμαιότατον καῦμα ἀναβαίνουνσι τῶν πολιτῶν οἱ ἐπιφανέστατοι καὶ ταῖς ἡλικίαις ἀκμάζοντες, ἐπιλεχθέντες ἐπὶ τοῦ ἱερέως, ἐνεξωσμένοι κώδια τρίκοπα καινά· τοιοῦτον συμβαίνει ἐπὶ τοῦ ὄρους τὸ ψύχος εἶναι.

Τοῦ δὲ ὄρους ἡ μὲν πλευρὰ παρὰ τε τὴν Μαγνησίαν καὶ Θεσσαλίαν παρῆκει, πρὸς τε ζέφυρον καὶ ἥλιον δύσιν ἐστραμμένη· ἡ δ' ἐπὶ τὸν Ἄθω καὶ Μακεδονικὸν ἐπιτεκλήμενον κόλ-

[δοκεῖν ἔχειν] Haec non intelligo, nec quomodo contortam sententiam extricem aut constituam. Versionem latinam Fabricii in edit. Hudsoni non vidi.

[καρπὸς ἀκάνθης] De mira virtute huius fructus neo Theophrastus nec Dioscorides (III, 14.) quidquam habent, nec aliunde, quod

πον, πελαγίαν ἔχουσα πᾶσαν καὶ τραχείαν τὴν εἰς τὴν Θεο-
γαλίαν ἐστραμμένην χώραν· τὸ δὲ ὄρος πολυφάρμακόν τε ἐστὶ,
καὶ πολλὰς ἔχον καὶ παντοδαπὰς δυνάμεις, τὰς τε ὄψεις αὐ-
τῶν γινώσκουσι καὶ χρῆσθαι δυνάμεναι· μίαν δὲ τινα, ἣτις
ἔχει καὶ ἄλλας δυνάμεις ἀνομοίους· φύεται δὲ τὸ δένδρον,
τῷ μεγέθει μὲν οὐ πλέον ἢ πύργου τοῦ ὑπὲρ γῆς φαινομένου,
τῇ δὲ χροῇ μέλαν· ἡ δὲ ῥίζα ἕτερον τοσοῦτον ἐστὶ κατὰ γῆς
πεφυκυῖα· τούτου δὲ ἡ μὲν ῥίζα, τριφθεῖσα λεῖα καὶ κατα-
πλασθεῖσα, τῶν ποδαγρῶντων τοὺς πόρους ἀφίστησι, καὶ
καλύει τὰ νεῦρα φλεγμαίνειν· ὁ δὲ φλοιὸς, λειανθεὶς καὶ μετ'
οἴνου ποθεῖς, τοὺς κοιλιακοὺς ὑγιάνει· τὰ δὲ φύλλα, τρι-
φθέντα καὶ ἐγχρισθέντα εἰς ὀθόνια, τῶν ὀφθαλμῶντων
καὶ ὑπὸ τοῦ ῥεύματος κατατεινομένων, καὶ κινδυνεύον-
των φάγῃναι τὴν ὄψιν, τὴν ἐπιφορὰν τοῦ ῥεύματος ἀνα-
στέλλει πρᾶτως, καὶ ὥσανει παραιτουμένη μηκέτι ἐπὶ τοὺς
ὀφθαλμοὺς φέρεσθαι τὸ ῥεῦμα· ταύτην δὲ τὴν δύναμιν ἐν
τῶν πολιτῶν οἶδε γένος· ὃ δὴ λέγεται Χείρωνος ἀπόγονον εἶ-
ναι· παραδίδωαι δὲ καὶ δείκνυσι πατὴρ υἱῷ, καὶ οὕτως ἡ δύ-
ναμις φυλάσσεται, ὥς οὐδεὶς ἄλλος αἶδε τῶν πολιτῶν· οὐχ
ὅσιον δὲ τοὺς ἐπισταμένους τὰ φάρμακα μισθοῦ τοῖς κάμνουσι
βοηθεῖν, ἀλλὰ προῖκα. Τὸ μὲν οὖν Πήλιον καὶ τὴν Δημήτρε-
αδα συμβέβηκε τοιαύτην εἶναι.

huc faciat, afferendum habeo. Illud Moly Homeri nemo serio
advocabit.

πολυφάρμακον] Theophr. H. Pl. IX, 15.: *φαρμακωδέστατον
τὸ τε Πήλιον τὸ ἐν Θετταλίᾳ*. Sed cum et hoc, et aliquot sqq.
capitibus de variis plantarum viribus disserat, nullibi ejusmodi ar-
boris, quam tot virtutibus praeditam esse, noster praedicat, ullam
mentionem facit. Verbo solummodo eas plantas memorat, α̃ φασιν
εὐρεσθαι πρὸς τὰ τῶν ὄψεων τῶν θανατηφόρων δῆγματα. Περὶ
δὲ τὴν Θρακίαν εἶναι μὲν καὶ ἑτέρας οὐκ ὀλίγας· ἰσχυρότατον δὲ,
ὡς, εἰπεῖν τὴν ἰσχυρίαν· ἣν δὴ λέγουσιν, οἱ μὲν, κεντηθείσης τῆς
φλεβός, οἱ δὲ, καὶ σφοδρότερος διατμηθείσης, ἰσχεῖν τε καὶ κα-
λύειν τὴν χύσιν.

εἶναι.] His annexa sunt verba, quae supra in Vita occurrerunt:
"Οτι ἡ μὲν Ἑλλὰς ἀπὸ Πελοποννήσου τὴν ἀρχὴν λαμβάνει, μέχρι
τοῦ Μαγνητῶν ἀφορίζων στάμπευ — — —

ΑΝΑΓΡΑΦΗ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΡΟΣ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΝ.

- Διὰ παντός, ὦ Θεόφραστε, καθάπερ οἶσθα σύ,
ἰδίον τι πλάττων, κ' οὐχὶ τὸν ἑτέρων πόνον
(ὅπερ ἐνίοι πόσι' οὔσιν) ἑμαυτῷ τιθέμενος,
νυνὶ πεπόρηκα τὴν ἅπασαν Ἑλλάδα,
5 ὑποταττομένης ταύτῃ δὲ τὰς ἐξῆς πόλεις,
στριχεῖον οὐκ ἄμουσον θ' ἑλληνικόν,
ικανὴν τε παρέχον διατριβὴν τοῖς δυναμένοις
ὀρθῶς συνιδεῖν ἕκαστα. τὰ γὰρ ἐν πλείοσιν
ὑπὸ τῶν παλαιῶν συγγραφέων εἰρημένα,
10 ταῦτ' ἐμμέτρως ῥηθήσεται ἐν βραχεῖ χρόνῳ.
[ὅπερ ἐστὶν ἱκανῶς δύναμιν ἰσχυράν ἔχον.]
ὑπολαμβάνω γὰρ, ἀσφαλῶς ὑμῖν ἔχειν,

Vs. 5. Inepta sane asseveratio, cum ipse vs. 9. confiteatur, se antiquos solum scriptores in (sane quam malos) numeros redeigisse.

4. πεπόρηκα] „Non ignoro, πεπορεῖν legi apud Hesychium: malim tamen πεπόρημα, hoc est, edidī, vel potius πεπόνημα, quae est H. Stephani conjectura.“ Cas.

5. forte leg. ὑποταττόμενος et pro δὲ cum Cas. τὰς αἱ ἐξῆς (quam voculam et Cod. Mon. exhibet, H. St. omisit,) πόλεις sunt urbes, suo ordine se excipientes.

6. vulg. Ἑλληνικῶν Cas. duce correxi.

7. vulg. παρέχων, nostrum praebet Cod. Mon. e correctione.

11. versus ab h. l. alienus; illud ὅπερ ἐστὶν arguit, cum interpretamentum aliquod esse, fortasse vocis ἱκανός.

κείσθαι τε τὰς μάλιστα διωσήμεους πόλεις,
 ἄλση, ποταμούς, νήσους τε, τοὺς διαπλοὺς τε καὶ
 λιμένας· ἃ τ' ἐστὶν ἐν Πελοποννήσῳ γένη
 λεγόμενα καὶ ὁμορῶνθ' ἑαυτοῖς κατὰ τόπους·
 ἵνα μηδὲ ἐν σε τὸ σύνολον διαλανθάνη,
 φανερώς ἐκάστων ὁμολόγως τε κειμένων,
 ὥστ' ἀναλαβόντα καὶ διὰ μνήμης ἔχειν.
 νοθεῖραν γὰρ οὐχ εὐροῖς ἄν, ἀλλ' ἐσπευσμένην
 τὴν πραγματείαν· διὸ σεαυτὸν μὴ βραχὺ,
 ὁλοσχερῶς δ' ἐπὶ ταῦτα δούς καὶ σπουδάσας
 συμφιλομάθησεν, καθάπερ εἰώθας ποιεῖν.

Τῆς Ἑλλάδος ἐστὶν Ἀμβρακία πρώτη πόλις,
 αὕτη δ' ἀποικία λέγεται [τῶν] Κορινθίων
 εἶναι. κατὰ τὸν κόλπον δὲ τὰν καλούμενον
 Ἀμβρακικὸν ὥλισται μέση, σταδίου δ' ἔχει

13. κείσθαι, i. e. breviter conscripta et exposita esse.

16. p. λεγόμενα C. mavult ἐχόμενα, quod tamen jam in ὁμορῶντα contentum.

17. Vulgo μηδὲν, quod, ne senarius claudicaret, Cas. et cod. M. jubente, correxi. Sed p. διαλανθάνη idem cod. habet indicativum, vitiose.

20. Vulg. ἐσπευσμένην (cod. εὐσπευσμένην). Illud loquendi ratio flagitat. De sententia conferendus est prologus *Scymni Chii* Perieg. ad regem Nicomeden, qui in eodem argumento versatus commoda exponit, quae narratio, versibus concepta, memoriae adferat. Hunc noster respexisse videtur. Cf. et Hdrf. ad Plat. Phaedr. p. 346.

25. [τῶν] cum Cas, exclusi, verum, enim, vixit. De *Ambra-*cia et initio Graeciae dixi ad *Ephori* Fragm. p. 159. Strab. X. p. 693. Alm. — Κορινθιοὶ δὲ πεμφθέντες ὑπὸ Κυψέλου καὶ Γαργάσου ταύτην τε κατέσχον τὴν ἀκτὴν καὶ μέγροι τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου προῆλθον, καὶ ἦ τε Ἀμβρακία συνωρίσθη καὶ τὸ Ἀνακτόριον. Sed in ea regione plures fuisse Corinthiorum colonias e Thucydidis L. I. notum. Sed totus hic locus, vix aliquot verbis excoptis, e *Scylace* p. 120. Hoesch. transcriptus et in senarios redactus est. Pro *λιμὴν κλειστός* ibi est *κάλλιτος*, quod non praeferam. Simili modo p. 119. de *Corcyra*: — *λιμένας ἔχονσα τρεῖς, τούτων ὁ εἰς κάλλιτος*, sed p. 134. *τούτων ὁ εἰς κλειστός*. Ad illum locum *Grenovius* adscripsit: „*Spönius* itiner. T. 1. p. 98. *Wheler* p. 58. de *caetona*, ut pateat *κλειστός*.“ *Tzschuck*. ad *Pomp. Mel.* II, 3. p. 337. *κάλλιτος* et *κλειστός* diversas et germanas lectiones esse arbitrat.

- ἀπὸ τῆς θαλάσσης ὁδοῦνται· ἐπιφανές
 δ' ἱερὸν Ἀθηνᾶς ἐστ' ἐν αὐτῇ, καὶ λιμὴν
 30 κλειστός. καλεῖται Δρυοπίς ἡ χώρα ὅλη.
 Ἡ δ' Ἑλλὰς ἀπὸ τῆς Ἀμβρακίας εἶναι δοκεῖ
 μάλιστα συνεχῆς· τὸ πέρασ αὐτῇ δ' ἔρχεται
 ἐπὶ τὸν ποταμὸν Πηνειὸν, ὡς Φιλέας γράφει,
 ὅρος τε Μαγνήτων Ὀμόλην κεκλημένον.
 35 τινὲς δὲ τὴν Μαγνησίαν τῆς Ἑλλάδος
 λέγουσιν εἶναι, τὸν δὲ Φιλέαν ἀγνοεῖν,
 ἀποχωρίσαντα. τοῦτο δ' εἶναι συμφανές
 τοῖς φιλομαθέσι μάλιστα φιλοτιμουμένοις.
 πλὴν δ' ἐπὶ τὰ λοιπὰ τοῦ λόγου προβήσομαι.
- 40 Ἀπ' Ἀμβρακίας εἰς Θετταλίαν τριῶν ὁδὸς
 ἔσθ' ἡμερῶν. ἔχει δὲ ποταμὸν λεγόμενον
 Ἀραχθὸν εἰς θάλασσαν ἐξίοντα, καὶ
 ὅρος πρόσκειται, ἱερὸν δ' ἐπικεκλημένον.

32. Voss. ad Scyl. p. 28. ed. Gron. haec sic legit: συνεχῆς· τὸ πέρασ αὐτῆς δ' ἔρχεται.

35. Μαγνησίαν. Strab. IX. p. 675. Τοὺς Μάγνητας — νομιστοὺς τοὺς ἐντὸς τῶν Τεμπῶν ἀπὸ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς Ὀσσαίης ἕως Πηλίου. Thucydides (II, 101.) eos Θεσσαλῶν ἐπηκόους adpellat et a Graecis distinguere videtur. De monte Homolo vid. ad Ephor. p. 184. Scylax habet μέχρι Πηνειοῦ ποταμοῦ καὶ Ὀμολίου Μαγνητικῆς πόλεως. cf. eundem p. 132.

36. Φιλέαν. In fragmento Artemidoro Ephesio perperam adscripto p. 96. Hoesch. Φιλέας δ' Ἀθηναῖος numeratur inter τοὺς δοκούντας ταῦτα μετὰ λόγων ἐξετακέναι.

38. μάλιστα φίλ. Quid haec verba sibi volunt? f. φιλομαθίας s. ἀληθείας, si vs. pateretur.

42. Ἀραχθὸν. Cas. sic legi iubet: Ἀραχθὸν εἰς θ. ἔ., ὃ ὅρος sq. Sed hunc flavium et Ἀραιθον adpellari Tzetzes dicit ad Lycophr. Cass. vs. 409. et Ἀράθθος habent quoque duo Codd. Gem. Plethonis Excerptt. Strab. in Bredovii Epp. Paris. p. 94. De diversitate scriptionis cf. Drakenb. ad Liv. XXXVIII, 3. p. 146. Strabo VII. p. 500. ὑπερκεῖται δὲ ἡ Ἀμβρακία τοῦ μυχοῦ μικρὸν, Τόλῳ τοῦ Κυψέλου κτίσμα· παραρρεῖ δ' αὐτὴν ὁ Ἀραχθὸς ποταμὸς, ἀνάπλων ἔχων ἐκ θαλάττης εἰς αὐτὴν. Sed ὃ an καὶ scribas, parum refert.

43. ὅρος ἱερὸν. Strabo p. 501. Nicopolin (sicuti Ambracia

Σταδίων δ' ὁ παράπλους ἐστὶν ἑκατὸν εἴκοσι·
 Εἴτα μετὰ τοῦτον εἰσὶν Ὀρίεσται λεγόμενοι, 45
 εἰτ' Ἀμφίλοχοι. Ἄργος δ' ἐνταυθ' ἔστι τὸ
 Ἀμφιλοχικόν. μετὰ [του]τούς δ' Ἀκαρναντες πόλεις
 οὗτοι δ' ἔχουσι πλείονας, καὶ Λευκάδα,
 ἀφ' ἧς μέγας ἐστὶ κόλπος εἰς Ἰσθμὸν φέρον.
 Νῆσαι Κεφαλλήνων δ' ἐν αὐτῷ κείμεναι· 50
 Ἰθάκη δὲ σταδίων ὀγδοήκοντα στενὴ,
 ὕψος δ' ἔχουσα καὶ λιμένας τρεῖς ἐχομένη.
 πρὸς τῷ πέραν δ' οἰκοῦσι τῆς Αἰτωλίας.
 Ἰερὸν δ' ὕπεστιν Ἡρακλέους καλούμενον,
 ἔτερον δ' Ἀφροδίτης. ποταμὸν δ' ἡ χώρα ἔχει 55
 Ἀχελῶον. ἡμερῶν δὲ καὶ νυκτῶν δύο
 ἔσθ' ὁ παράπλους αὐτῆς. ἔχεται δ' Αἰτωλία,
 ἐν ᾗ πόλις ὑπόκειται Πλευρών, καὶ ἱερὸν
 Ἄγιον Ἀθηνᾶς ἐστὶν ὠνομασμένον.

postea vocabatur) habere Apollinis templum — ἐν τῷ ὑπερκειμένῳ τοῦ ἄλλου ἐρῶ λóφω.

45. Ὀρίεσται. sic, monente Cas., vulgatum Ὀρεῖται correxi. Nomen acceperant ab Oreste φεύγοντι τὸν τῆς μητρὸς φόνον. Strab. VII. p. 502. Stephan. s. v. et Salmas. ad Solin. p. 154.

46. Ἄργος. vid. ad Ephor. p. 124. sqq. De Leucade, Ithaca et reliquis vix est ut auctores citem, cum sint cuiusvis satis ex historia notae nec hic aliquid novi occurrat.

51. Ante Cas. legebatur Ἰθάκη· σταδίων δὲ 2. In cod. ἐχομένη duobus punctis signatum est, et in apographi fronte haec leguntur: „In his opusculis si qua dictio mendosa occurrit, dno fere puncta superne appicta sunt.“ Sed vitium non expiscor; ἐχομένη est adfinis.

53. τῆς Αἰτωλίας. sine dubio haec corrupta sunt, nam δὲ Aetolia postea demum incipit, nec liquet, quo templum Herculis sit referendum. Fortasse reponendum Ἀλυζίας. Strabo X. p. 704.: Ἀπὸ δὲ Λευκάδος ἐξῆς — Ἀλυζία τῆς Ἀκαρναντίας ἐστὶ πόλις, καθ' ἣν ἐστὶ λιμὴν Ἡρακλίου ἐρὸς καὶ τέμενος. Hinc fortasse vs. sequente pro voce καλούμενον scribendum καὶ λιμὴν, sicuti supra vs. 29. et tunc versus causa ὕπεστιν post Ἡρακλέους ponendum.

56. δὲ pro δέκα scripsi, Vossio monente ad Scylacem p. 31.

57. ὑπόκειται ex codice pro vulg. ἀπὸ. sic vs. 54. ὕπεστι· Meletem, III.

- 60 Ἐπειτα Καλυδῶν, εἴτα [Κίδης,] αἶ τ' Ἐχινάδες
 νῆσοι· ποταμός τ' Εὐήνος ἐκ Πίνδου ρεῖον.
 Οὗτοι Δολόπων οἰκοῦσι πρὸς μεσημβρίαν.
 Παράπλους δὲ ταύτης ἐστὶν ἡμέρας μίᾱς,
 εἴτα μετὰ ταύτην ἡ Λοκρὶς καλουμένη,
 65 ἐν ἣ πόλις Ναύπακτος· εἰδ' ὑποκείμενος
 λιμὴν μέγας, πόλις τε Κολοφῶν. μετὰ δὲ τὴν
 Κολοφῶνα ποταμός ἐσθ' Ἐλαιθος λεγόμενος.
 τοῦτον δὲ ρεῖν λέγουσιν ἐξ Αἰτωλίας.
 ὃ πᾶς δὲ παράπλους οὐδ' ὅλης ἐσθ' ἡμέρας.
 70 Οὗτοι κατοικοῦσιν δὲ πρὸς μεσημβρίαν
 Αἰτωλίας, Λέλεγες τὸ πρὶν κεκλημένοι.
 Ἐπειτα Φωκεῖς ἐκ Λελέγων φερόμενοι,
 παρ' οἷς πεδίον Κρῖσσαϊόν. ἀπὸ Κίρρας δ' ἄνω
 προσβάντι Δελφῶν πόλις ὕπαστι, καὶ ἱερὸν,

60. [Κίδης] hanc vocem nihili Cas. eiecit et δ' in ejus locum posuit. In codice duobus punctis notata est.

63. Sic et Scylax p. 122.

66. Κολοφῶν urbs Asiae satis nota est, non item Locrorum. Viri docti nil ad h. l. adnotarunt, qui me diu torsit. Sine ulla dubitatione scribendum Τολοφῶν. Stephan. de Urbib. Τολοφῶν πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀρίων· τὸ ἰθνηκὸν Τολοφῶνιον. Θεοκυδίδης τρίτη. Ad quem l. Holstenius p. 324. et nostri meminit.

67. ἐσθ' Ἐλαιθος. vulgo haec continue scripta erant, a Cas. et Graevio emendata. Flumen mihi caeteroquin ignotum.

71. Λέλεγες. Aristoteles ap. Strab. VII. p. 495. ἐν τῇ τῶν Αἰτωλῶν πολιτείᾳ τοὺς νῦν Λοκροὺς Λέλεγας καλεῖ. Erasmi. Vindigius in Hellene (opere et laborioso et utili, Vol. XI. Thesaur. Antiqq. Gron.) p. 288: hos versus sic interpunxit:

Ἐπειτα Φωκεῖς· ἐκ Α.
 κεκλημένοι,

et inde quum Phocenses ante Leleges appellatos esse dicit: dicendum ei fuisset, eosdem et Aetolos, quod absonum.

72. φερόμενοι. „Deest syllaba, ut sit integer senarius: f. πρὶν φερ. etsi locus est mihi de menda suspectus. Nam φόντες ποτέ, vel nescio quid ejusmodi scripsisse poeta videtur.“ Cas. Nec mihi de h. v. liquet.

73. ἄνω. Nam Δελφὶς πόλις ἄνω τες διὰ πάσης παρέχεται σχῆμα Pausan. X, 8. fin. cf. et Strab. IX. p. 640. qui etiam reliquis optime illustrat.

74. vulg. ὕπαστι, illud dedit cod.

ἐν ᾧ τὸ μαντεῖον, ὅτε Παρνασσὸς, μέγα 75
 καὶ σύσκιον ὄρος, εἴτα νυμφῶν ἐχόμενον
 Κωρύκιον ἄντρον· εἴτ' ἐστ' Ἀντικιόρρα πόλις,
 ποταμός τε Κηφισὸς, ὁρέων ἐκ Φωκίδος.
 Παράπλους δὲ ταύτης ἡμέρας ἔσθ' οὐχ ὅλης.
 Ἐν τῇ μεσογείᾳ δ' ἐστὶ Κυπάρισσος πόλις. 80
 Λάρισα τε· μετ' αὐτὴν Λαυλὶς· ἡ Βοιωτία
 χώρα δὲ μετὰ Φωκίᾳ ἀπόκειται, κειμένη
 τῆς Φωκίδος χώρας πρὸς ἑω. κ' ἐστὶν δύο
 ἐπίσημ' ὄρη· τὸ μὲν Ἑλικὸν καλούμενον,
 ἕτερον Κιθαιρών. εἴτ' ἐστ' Ὠρωπὸς πόλις, 85
 καὶ τῆς θαλάττης ἀπέχον ἱερὸν οὐ πολὺ
 ἐστ' Ἀμφιαράου, καὶ νεῶς, καὶ τὸ τέμενος,
 Αὐλὶς τε Βοιωτῶν πόλις, πρὸς ἣν λιμὴν,
 κ' Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἅγιον, ὃ λέγεται κτίσαι
 Ἀγαμέμνων, εἴτ' Ἐμπερέσιον καλούμενον 90
 ἀκρότατον, εἴτ' Εὐρύπος. Ἀνθηδῶν δ' ἔχει
 Ἀνθηδόνιον τὸν λιμένα· καὶ μετ' οὐ πολὺ
 Τάναγρα. Κεῖται δ' ἐν μεσογείᾳ πάνυ καλὴ
 πόλις, μεγάλαι Θῆβαι, σταδίων τὸ περίμετρον
 ἔχουσα τετταράκοντα καὶ προσέτι τριῶν. 95
 Κῶπαι δὲ πόλις, κ' Ὀρχομενός. εἴτα μετὰ δύο
 πόλιν Λεβαδίαν καὶ ἱερὸν Τροφαινίου,

79. οὐχ ὅλης. Scyl. habet ἡμῖν.

81. Λάρισα ob vs. nna scripta. De urbe vid. Cas. ad Strab. IX. p. 672. — vulg. δ' Αὐλὶς in Λαυλὶς mutavi (quod et Gronovio praeft. p. III. in mentem venisse vidi, et cod. praebebat). Strab. IX. p. 648.: ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ μετὰ Δελφὸς ὡς πρὸς τὴν ἑω Λαυλὶς πόλιν. — Καὶ ὁ Κυπάρισσος. De Aulide Boeotiae postea vs. 88.

88. λιμὴν. Strab. IX. p. 618.: εἴτα λιμὴν μέγας, ὃν καλοῦσι βαθὺν λιμένα. Sed haec neminem latent, vel ex Homero. De reliquis urbibus vide ad Bίον et Strabonem I. IX.

90. Ἐμπερέσιον ἀκρότατον. Quid illud sibi vult? Nec quod substitutam in procinctu habeo. Ἐμπόριον, quod statim succurrit, ibi nullum erat.

95. τετταράκοντα. vid. supra ad Thebarum descriptionem, nam si hic et illic idem auctor esset, sibi ipsi contraria haberet.

ὅπου τὸ μαντεῖον λέγουσι γεγονέναι.

Εἰτ' Ὠκαλία πόλις ἐστὶ, καὶ Μεδιῶν. μετὰ

100 ταύτην ὑπόκειται Θεοπιαί, καὶ ἐχομένη

ἢ προσαγορευομένη Πλαταιαί. μετὰ δὲ τὰς

πόλεις ὑπόκειται Νίσα. μῆκος ἐστὶ τῆς

Βοιωτίας σταδί, ὡς λέγεται, πεντακόσια,

διακόσια καὶ ἑβδομήκοντ' ἐστὶ τὸ πλάτος.

105 Ποταμούς δ' ἔχει, τὸν μὲν λεγόμενον Ἰσμενόν,

Λεωπόν τε Ἀσωπόν τε, πεδὶ εὐνδρά παρακείμενα.

Ἔστιν δ' ἔπειτα χώρα Μεγαρέων. ἐστὶ τε

ἐντεῦθεν ἀρχὴ τῆς Πελοποννήσου, λιμὴν

χυστός ὑπόκειται, καὶ Λέχαιον λεγόμενη πόλις.

K P H T H.

110 Κρήτη τίς ἐστὶ καὶ Κύθηρα κειμένη

νῆσος περίκλυτος· ἐστὶ δ' αὐτῆς τὸ μέγεθος

δισχίλια καὶ πεντακόσια πού σχεδόν

σταδίων· ἀπασῶν δ' ἐστὶ παλαιωτάτη,

99. Μεδιῶν. f. *Μίδαα*, ejus Homer. Catal. II. II, 507. meminit, et quam Strabo I. p. 103. a Copaide lacu absorptam dicit. Pausan. IX. c. ult. et Lebadeam aliquando Mideam adpellatam refert.

106. *Λεωπόν τε*. vocem mendosam Cas. emendat: *ἔτερον δ'*. — *πιδία*. quae regio ἡ Παρασωπία vocatur. v. intpp. Strab. IX. p. 626.

109. *χυστός*. Cas. mavult *χυτός*. Cod. *χυστός*, quod praeferam. Lechaem constat fuisse alterum portum Corinthiorum, alterum Cenaeae. Vid. Tzschuck. ad Mel. II, 3. p. 287.

110. *τίς* mihi displicet. f. δ' ὑπάρχει. Etiam καὶ Κύθηρα hic locum non habet, cum sequentia ad Cretam trahi oporteat. Probabiliter situm utriusque insulae designare voluit, (quarum Cythera *πάσα ἀνέχει πρὸς τὸ Σικελικὸν καὶ Κρητικὸν πέλαγος* Thuc. IV, 53.) sed cum permulta hic interciderint, nihil conjectando proficetur. C. Pal. κατὰ Κῦθ. quod praefero.

111. *περίκλυτος*. C. Cas. *περίκλυτος*, quod homericum, et, si noster poeta non miser esset, praeferendum.

112. vulgo *δύο κ. π.* quod ridiculum est; nostrum Graevius adscripsit, et sic scriptores ap. Strab. p. 727. ubi v. Cas.

στενή δὲ τελείως· ἐν δὲ ταύτῃ τρεῖς γένη
 ἀποικίας ἔσχηκεν Ἑλλήνων· τὸ μὲν 115
 Λακεδαιμονίων, ἔπειτα Ἀργείων, τά τε
 ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων· ἔχει δὲ βάσθαρα
 αὐτόχθονα γένη· φασὶ δ' ἐν Κρήτῃ πόλιν
 εἶναι Φαλάσαρνα, κειμένην πρὸς ἥλιον
 δύνοντα, κλειστόν λιμὲν ἔχουσαν καὶ ἱερὸν 120
 Ἀρτέμιδος ἅγιον, καὶ καλεῖσθαι τὴν θεὸν
 Δίκτυναν· εἶπεν Ἀγαραίαν λεγομένην
 ἐν μεσογείᾳ· κῆπετα Κνωσσὸν ἐχομένην
 καὶ πρὸς νότον Γόρτυναν· ἄλλαι δ' εἰσὶν ἐν
 Κρήτῃ πόλεις, ὥς ἐστιν ἐργῶδες φράσαι. 125
 Ποταμοὺς δ' ἔχει Ληθαῖον, εἴτα λεγομένους
 Διδύμους· ἔπειτα Μαινόμενον· εἴτ' ἐχόμενον
 Κεδρισὸν, Ἀμφιμέλαν τε καὶ Μεσσάπολιν,
 ὅρος τε Δικτύναιον ἐπὶ δυσμὰς φέρον.

Κ Υ Κ Λ Α Δ Ε Σ.

Τὰς δὲ Κυκλάδας νήσους ὀρῶμεν κειμένας 130
 ὑπὲρ Γεραίστου, πρὸς δὲ τὴν μεσημβρίαν

114. στενή. „latitudine nusquam quinquaginta M. passuum excedens“ Plin. IV, 12. Strabo addit: ἔστι δ' ὄρεινὴ καὶ θαλασσιὰ ἡ νῆσος, ἔχει δ' αὐλῶνας ἐνκάπετους.

115. ἔσχηκεν. ἔσχηκεν? — Ἑλλήνων. haec fere verbatim e Scylace. p. 125.

122. Δίκτυναν. vid. Strab. X, p. 734. qui tamen hoc fanum non urbi Phalasarnae adscribit; sed Scylax fere uti noster. Cf. Wessel. ad Diod. V. p. 392. Olearius ad Philostr. V. A. VIII, 30. p. 370.

Ἀγαραίαν. i. Ἀπτεραν, de qua Str. et Sc.; illam non noscunt. (Scil. ap. Scylacem pro ἄννα πτερεῖα χώρα scrib. ἡ Ἀπτεραία γ. sicut Gr. adscripsit.)

126. Ληθαῖον. qui urbem Gortynam perfluit. Strab. p. 733. Reliqua Cretae flumina, quae hic recensentur, alibi vel omnino non vel raro occurrunt, et videntur nomina corrupta, versusque singuli admodum conturbati esse. Ποταμός Μεσάπας est in Scylace, mons Δίκτη in Strabone, κόλπος Ἀμφιμαλῆς in Ptolemaei L. III.

131. Γεραίστου. nobilis Euboeae portus. Duk. ad Thuc. III, 3.

- οὔσας ἐν Εὐβοίᾳ, περιεχούσας δὲ τὸ
 πέλαγος τὸ Μυρτώων λεγόμενον· ἐπὶ δὲ καὶ
 τῆς Ἀττικῆς χώρας μετεχούσας παρχελῶς·
 135 ἰγγὺς Κέως πρώτη τετράπολις, Σούνιον
 νῆσος, ὑπόκειται καὶ λιμὴν, ἔχεται Κύθνος
 νῆσος, πάλιν τ', εἶτεν Σέριφος καὶ λιμὴν,
 ἔπειτα Σίφνος, καὶ Κίμωλος ἐχομένη
 ἔχουσα λιμένας β. μετὰ ταύτην δ' ἔστιν ἡ
 140 Ἀῖλος ἱερὰ νῆσος λεγομένη, καὶ λιμὴν
 νεὼς τ' Ἀπόλλωνος, εἶτεν ἐχομένη
 Μύκονος· μετὰ ταύτην Τήνος ἐστὶ καὶ λιμὴν,
 Ἄνδρος τε νῆσος καὶ κατὰ Γέφυριστον λιμὴν.
 Αὗται μὲν εἰσι Κυκλάδες· ἑτέραι λεγόμεναι
 145 Σποράδες, ἐν αἷς Κίμωλος, εἶτεν οὐ πολὺ
 ἀπέχουσα Θήρα νῆσος, εἶτεν οὐ πολὺ
 ἀπέχουσα Ἄλος, εἶτα Νάξος· μετὰ ταύτην Πελαγονία
 Σκύρος,
 κατ' Εὐβοίαν δ' ὁρῶμεν κειμένην αὐτήν·
 ἀπὸ ταύτης ἔστιν ἀπέχουσα οὐ πολὺ
 150 νῆσος Πεπάρηθος ἡ τριήπολις καλουμένη.

134. μετεχούσας. quomodo? Scylax habet solum κατὰ δὲ τὴν
 Ἀττικὴν εἶναι νῆσους αὐτὰς Κυκλάδας. Etiam reliqua paene iisdem ver-
 bis ex illo transcripta sunt.

135. Σούνιον. vid. Salmas. ad Solin. p. 143. Ceos τετράπολις
 est et in Strabone.

138. Κίμωλος. Scyl. habet Σίφνος, Πάρος, λιμένας ἔχουσα
 δὴν. Nec potest hic Cimolus, quam postea inter Sporades refert
 (sicuti Strabo X. p. 742.), commodum locum invenire; igitur Πάρος
 reponerem.

142. Μύκονος. vulg. Μύκολος, sed illud usus postulat. Strabo
 p. 746.

146. Θήρα. hanc Constantinus imp. Them. p. 32. Vulc. ad Cy-
 clades refert; sed scriptores has insulas non appellatione semper ad-
 curate distinguunt, uti etiam e Strabone patet.

147. Πελαγονία. C. Cas. πελαγία; sed illud praefero, nam in-
 sula a Pelasgis inhabitata erat. V. intpp. ad Thuc. I, 98. Pro μετὰ
 ταύτην Salmas. ad Solin. p. 179. scribi vult εἶτεν ἡ, sed in consti-
 tuendis his versiculis, quae hucusque continue scripti erant, otio
 potius abuteris, quam ut quidquam efficias.

V.

EPIMETRON AD MELETEMATUM PARTEM
PRIMAM.

Dum ea, quae in primo Meletematum fasciculo ex codice Palatino nro 45. pag. 48. sqq. exhibita sunt, ad codicem ipsum denno exigo, video ab eo, qui primam instituerat collationem, nonnulla vel plane ommissa vel male lecta fuisse. Sic:

- pag. 48 lin. 7 post *φῆσι* codex inserit *κεῖσθαι*.
- — — 11 codex ita exhibet: *ὥς καὶ ἀλλαχοῦ ἢ ἔτι μοι* etc.
- 49 lin. 12 pro *οὕτω* in cod. exstat *οὕτως*.
- 50 lin. 1 pro *τὴν* in cod. est *τοῦ*.
- 51 lin. 7 in codice diserte legitur *καί μιν*;
- 53 lin. 12 pro *πάντες* codex: *πάντως*.
- — — 16 *φωνῆς* — codex: *φωνήν*.
- — — 18 pro *αὐδήσας* codex habet *αὐδήσαν*.
- — — 21 Addit cod. Palatinus scholiis Harlejanis: (post *ὑπε-
δύσατο*) *ἐν δὲ τισιν ἀνεδύσατο*; et in iisdem pro
κωδαινόντα habet *κωδιδόντα*.
- — — 22 Cod. habet: *περὶ τὴν λευκοθήαν*.
- 54 — 1 pro *τὴν* cod. *τοῦ*.
- — — 2 pro *ἰσοθεῶ* cod. *ἰσοθίου*.
- — — 4 pro *φυγ. ποι.* codex: *φυγεῖν πεποιῆσθαι*. (in edi-
tis etiam delendum alterum *τοῦ*.)
- — — 9 Cod. *μεταγράφει*.

- pag. 55 lin. 5 post ἐν πλὺν. Cod. addit δευτῇ.
 — — — 7 pro αἰ Cod. αἰετ.
 — — — 12 Codex: ταυγέτης.
 — — — 13 Codex: δικαιοτάτας.
 — — — 21 Codex: αὐτὴν ἀρίσκει.
 — — — 23 Codex: διός (pro δίκαιος).
 — — — 24 Cod. ἐαυτὸν (pro αὐτόν).
 — — — 25 Cod. τὸ ἡλύσιον (non ἡλυσιον).
 — — — 27 Cod. habet: ἀλλὰ σ' ἐς ἡλύσιον.

I. Chr. F. Baehr,

Sem. philol. Heid. sodalis.

